

Richard Schötz

**Bůh je vyšinutý recesista
s poněkud sadistickými
sklony**

© 2006 by Richard Schötz

cover © by CZ Books s. r. o.
publishing © 2006 by CZ Books s. r. o.

Richard Schötz

Bůh je vyšinutý recesista
s poněkud sadistickými
sklony

Živé knihy
CZ Books, s.r.o.
2006

ISBN 80-86947-49-1

1. Moderní výchova

„Potřebovala bych s tebou mluvit“

To byla slova, která na mne proučila z mluvítko telefonu. Obyčejná slova v mojí mateřštině. Zněla úplně jasně, ale člověk si pod nimi mohl představit úplně cokoli. Moje žena předstírala nezájem, jako ostatně vždy, když se ze sluchátka ozýval jí neznámý ženský hlas, který si přál mou maličkost. Nechtěl jsem ji trápit, a proto po přikrytí mikrofonu rukou tiše zašeptám:

„To je bejvalka.“

Ale hned potom raději i s telefonem přejdu do kuchyně, kde mám větší soukromí a hlavně nemusím hledět do manželčiných očí, plných otazníků. Náš pes vyběhne za mnou v domnění, že se jedná o nějakou novou, pro něj neznámou hru.

První myšlenka patří tomu, že se jako obvykle bude jednat o zvýšení alimentů. Ta myšlenka je nasnadě, protože za celých patnáct let, po které jsme rozvedeni, je to to jediné, o čem jsme spolu schopni komunikovat.

„Moc by mě zajímalo, co by madam zase potřebovala.“ stála manželka v bojovné pozici s rukama v bok. „S holkou jsou problémy, tak asi snad peníze, ne?! Peníze asi řeší všechny problémy.“

„Nemluvila o penězích. Jenom říkala, že jí na sociálním doporučili, aby mě kontaktovala. Prý holka dost utíká a...“

Snažím se mluvit klidně a vyrovnaně, ale moc se mi to nedaří. Hlavou mi letí události mých vlastních šestnácti. Všechna ta násilím za večer vypitá a vzápětí vyzvracená piva, potom taky nahořklá pachů laciných a hnusných cigaret bez filtru, které se patřilo k astronomické řadě piv a později i kořalek vykourit. Najednou mi dochází, jak strašně jsem nepřipraven řešit podobné věci. Nevím vůbec nic o lidech, kterým je šestnáct. Nikdy jsem nepotřeboval řešit žádný PROBLÉM S DĚTMI. Celých patnáct let jsem o dceři ani neslyšel, ani ji vlastně až na jednu nebo dvě výjimky neviděl. Takže abych

to zkrátil. Alimenty se mi platily formou trvalého příkazu, proto nebyl důvod si ani jednou za měsíc vzpomenout, že JSEM OTEC.

Míchalo se mi v mozku neskutečné množství myšlenek. Vždycky, aniž bych si to přál, aniž bych chtěl, vyplavala nějaká na povrch a odkryla jakýsi fragment, něco, co nedávalo smysl a na co jsem snad ani myslet nechtěl. Jenomže nebylo možné takové myšlenky zapudit. Viděl jsem postýlku, obyčejnou dřevěnou postýlku s bezpečnostní sítí, přesně tak, jak jsem se kolem ní naposledy mihnul, když jsem nadobro odcházel.

Vidím v ní spát malou postavičku, ale to je vše. Může to vlastně být kdokoliv, protože obličejík nemluvněte uvnitř je úplně rozostřený. Nepamatuji nic, ani tu podobu ročního mimina, když jsem se kolem té postýlky protáhl potichu, abych za sebou zavřel lehké dveře panelákového bytu navždy.

Jak je možné, že se mě to vůbec dotýká. Proč mám strach o někoho, o kom nevím nic. Je to sakra hodně nefér cítit výčitky a strach, když jsem zapomněl, že mám dceru. Já přece nemůžu vědět, jak se bavít s dětmi. Umím si popovídat akorát tak s manželkou a se svým hrubosrstým jezevčíkem.

„To je stejně jenom takovej úvod k tomu, aby si řekla zase o peníze. Jenom neví, jak to navlíknout.“ Probere mě pojednou hlas hovořící vedle mě.

„Doufám, že ji nechceš tahat k nám. No to ať tě ani nenapadne. Přece jí nepřiznáš naší životní úroveň.“

Zavrtím hlavou a dodám. „Samozřejmě že ne.“

To bych nemohl udělat, ani kdybych bydlel v zemljance. Současná manželka se mě totiž ujala, když jsem byl v dost žalostném stavu. Psychicky úplně na dně, a taky se spoustou nectností a spoustou pro manželství absolutně nepřijatelných koníčků. Kdovíproč byla přesvědčená, že za to může právě ona, moje první žena. Zabíla by ji určitě, jen by se objevila mezi dveřmi a to i v případě, že by byla zástupcem loterie, ve které jsme právě rozbili jubileiní Jackpot a ona nám tu šťastnou novinu právě přinášela.

„Chtěla se sejít v Mac Donaldu, ale tam jsem nikdy nevskočil a nehodlám to měnit. Domluvil jsem se s ní tady dole, v Juvelu.“

„V tom pajzlu?“

Neskrývala překvapení. Faktem je, že přes ulici stála pěkně zakouřená, i když teprve nedávno otevřená klasická sídlištní čtyřka. Asi to není nejlepší místo pro schůzku, ale nemám to daleko.

„Ale nevezmeš si s sebou ani mobil, aby nepojala přesvědčení, že si zijeme nějak nad poměry. A rozumíš, pořád jí nezapomeň opakovat, že jsem bez práce a nemocná. Víš, co ta moje cukrovka stojí.“

V něčem prostě mezi ženami nebyl rozdíl.

-II-

„Já si stejně myslím, že jsem mu ani neměla volat. Je to celé pitomost. Nenapadá mě, proč mu mám něco vyprávět o našich problémech.“

Zalamentovala žena u televize, jakmile položila knížku na stůl.

„Mám z toho všeho po náladě a ani na tu blbou knížku se nedokážu soustředit. Nějaká kráva na sociálce si něco vymyslí...“

Její muž se snažil vypadat, jako by byl přímo vpit do nějakého hloupého amerického filmu. Raději to, než se k tomuto nějak vyjadřovat. To ale vůbec neznamenalo, že by dokázala zmlknout. Na to byly rány na duši příliš čerstvé. Nechtěla si připomínat martyrium tří manželství, i když, přestože si to nepřála se její hlavou mihla bezděky myšlenka celého života. Vždycky stejné schéma, tedy zatím až na tu poslední výjimku. Seznámení, těhotenství svatba a do roka rozvod. Kdo byl špatný na vztahy? Měla opravdu jenom smůlu, nebo to bylo skutečně v ní? Probouzel v ní snad svatební obřad spícího Hyda? Byl snad ten poslední muž neobyčejně odolný? Snad to bylo v tom, že se dokázal tvářit zúčastněně, i když byl duchem někde úplně jinde, daleko, v jiné galaxii?

„Myslíš si, že jsem snad špatná máma?“ zeptala se přímo a bez okolků. Její otázka muže znepokojila. Na takový přímo položený dotaz se nedalo předstírat zaujetí televizí.

„Určitě ne, miláčku,“ odpověděl skoro okamžitě, ale jeho slova zněla jaksi váhavě a nepevně.

„Tak to potom musí být v tobě.“

Mluvila, a snad ne ani k němu. Jako by koukala skrz celý dům, jaksi přišerně daleko. Ta její poznámka ho ale naštvála. Dělal přece co mohl. To ona přitáhla k němu se dvěma „parchanty“. Dobře, byl rád, že se o něj starého, snad až příliš starého mládence, byť s dost vysokým postavením, a tudíž i příjmem, zajímá taková atraktivní a mladá žena. Jenže to ona se vetřela k němu se dvěma dětmi a třetím na cestě. Jasně, že to třetí udělali oba dva. Jasně, že to bral v potaz a taky se vždycky snažil nedělat mezi žádným z dětí rozdíly. Určitě se mu nelíbil ani její tón, ani obsah vět, které ze sebe sypala. Honil se jako blázen, aby pro všechny udržel víc než slušný standard a že to dalo v dnešním světě něco práce. Ona seděla doma jako kvočna a snad se i té drůbeži začínala trochu podobat.

„Dokážeš se alespoň na chvílku uvolnit?“ křičel na ni hlas přes clonu těžké a dunící reprodukované hudby. Popíjela si svoje víno a bylo jí pěkně hmušně.

„Potřebovala bych trošku klidu. Já? Asi bych nejvíc ze všeho potřebovala ticho, klid a tak na tejdén spát. Jenom jíst a spát. Nic víc.“

Podívala se nahoru za hlasem. Tvář orámovaná „lenonkami“ patřila sotva dvacetiletému chlapci. Měl snad zbytečně dlouhé a zbytečně neupravené vlasy. Ale i přesto byl velmi pohledný. Jí se opravdu líbil. Tušila, že to asi není vztah na celý život, ale momentálně jí on bavil a zajímal tolik, že se jí vyplatilo nespát několik nocí doma, riskovat vyhazov z učňáku a možná i půlrok v diagnostickém ústavu. Bylo jí šestnáct pryč a někdy, hlavně ve dny, kdy se za sebou jako povodeň valily noci plné alkoholu a hluku, strašné mejdany v různých bytech betonových sídlišť, si připadala tak na padesát.

„Jo, tak tos' měla sedět doma, Věruško. Mohla sis v pokojíku toho vašeho snobského hnízdečka číst nějakou červenou knihovnu a nebo si s maminkou povídat o tom, co všechno se musí udělat, abys dokázala za život nahrabat víc než oni. Jak to dotáhnout na „snoba roku“.“

A ohrnul ret nahoru na znamení jasného opovržení. Ona se znovu napila. Věděla, že ho dneska asi musela pěkně štvát. Jenže copak mu mohla říct, že je jí blbě, že se blíží její dny a že nemá ani na blbý vložky? Že by bylo fajn mít tu skvěle čistou a luxusně drahýma kachlíkama obloženou koupelnu k dispozici, tak jako doma? Co! Sakra, bylo by fajn mít jakoukoliv alespoň trochu čistou koupelnu s teplou vodou, sprchou a záchodem, kam by se dalo všechno vyzvracet, události posledních několika týdnů, a odejít čistá do jiného světa. Čistá jak zevnitř, tak zvenku.

Do prdele, jestli se neukáže doma zítra a nedojde s mámou za psychologkou, tak ji ta bába ze sociálky nechá poslat do nějakého blběho pastáku. Řekla jí to přece v pondělí jasně do očí. Jenže jak vydržet všechno mentování a výčitky, které jí čekaly?

„No, je toho opravdu hodně, co bych ti chtěla říct. Víš, nejvíc mě mrzí, že jsem se nedokázala ozvat dřív, než začaly tyhle problémy.“

On seděl naproti ní a moc se divil, že se mu nezvedly žaludeční šťávy a nenaplnily mu krk a ústa, tak jako vždy, když ji viděl. Bylo to zajímavé, kdysi se milovali a on si myslel, že to tak bude pořád. Jenže za jeden jedinej rok se tak strašně moc změnilo. Proč? Snad se vlastní ješitnost a hořkost konečně nezdála být důležitou. Vzduch byl tak zakouřený, že na sebe přes malý rozměr stolu skoro neviděli. Objevil se u nich číšník.

Když slyšel objednávku, podiveně vrtěl hlavou. Určitě přemýšlel, že musí vše na lístek čitelně a úhledně zapsat, protože to bude stát za jeho zarámování a vyvěšení nad výčepem i s poznámkou, „nejkurióznější objednávka“. Kroutil hlavou jistě ještě dlouho potom, co zmizel v lítačkách do

kuchyně. Přesto, snad z jakési stavovské cti, ty dva nenechal čekat a objevil se za chvíli a na tácku měl čaj, kávu a dvě třetinkové matonky. Ostatní hosté si obsah jeho ruky opovržlivě prohlíželi. Přidal do kroku, aby se toho sajrajtu co nejrychleji zbavil a dlouho se tím nekompromitoval. O několik okamžiků později už kmital lokálem s tácem plným piv a cítil se o moc líp.

Hovor u stolu mezitím trochu pokročil. On i ona se docela usmívali, a kdyby je pozoroval kdokoli nezúčastněný, mohl si myslet, že se jedná o milence, kteří se z nějakého divného a nepochopitelného důvodu sešli zrovna tady v té pivnici. Přestože byly teprve necelé čtyři odpoledne, tak jeden ze štamgastů se zvedl a okamžitě s tupým žuchnutím upadl na pískovou, špinavou dlažbu. Musel být namol. Mladíček u vedlejšího stolu vyskočil a pomohl mu na nohy. Oni dva si toho ale ani nevšimli. Byly příliš zabráni do svého hovoru.

„K týhle psycholožce už chodíme od jejích dvanácti. Víš, já opravdu byla přesvědčená, že to nějak zvládnou, ale zdá se, že jsem opravdu v koncích. Já už byla i u kartárky.“ pronesla až příliš omluvně a až příliš tiše.

„Tak to byla jistě skvělá investice. Dovedu si to představit,“ usklíbil se na ni.

„Už mě nebaví ti pořád znovu dávat šance a říkat, že to je ta poslední.“

Lékařka si významně popotáhla brýle, aby zesílila dojem přisnlosti. Vpravdě se toho daleko víc lekla matka, než ona. Věra to prostě čekala. Nic jiného nemohlo přece přijít.

„To nemůžete myslet vážně, že seberete dítě z fungující rodiny a seknete ho někam, kde jsou drogy, násilí a na třicet dětí jedna vychovatelka!“ rozkřičí se matka. I to Věra předpokládala a snad by jí to i potěšilo, kdyby nevěděla, že daleko víc než zájem o výchovu vtom je hlas: „Co by tomu řekli sousedi, kdyby se dozvěděli, že mám dceru v pastáku“. Zajímalo ji vždycky víc, co si o ní myslelo okolí, než co si myslí její vlastní dítě. Ještě, že je všechno připravené a naplánované. Odpoledne, za pár hodin, se nad ní zavře voda a nikdo nikdy ji nenajde. Nemůže. Ve městě se dá zmizet, město je anonymní.

„A zvládáte snad její výchovu? Asi ne, to bychom tu jinak neseděli. Pokolikáté už to kolem dokola probíráme a pokolikáté chcete odklad? Vy obě? Je konec. Ona prostě potřebuje lekci! Pošlu vyrozumění a zítra si ji vyzvednou ze sociálky. Už bude vše připravené. A ty se holčičko připrav na tříměsíční režim. Alespoň prozatím!“

Věra přemýšlela, jak se mohla tak proměnit, ta hodná a chápatelká paní doktorka, za čtyři roky. Tenkrát ale ještě byla dítě, tolerovalo se jí o moc víc.

Špína a depresivní malůvky na zdech. Zakouřený vzduch v místnosti a hluk. Obrovský hluk a taky spousta lidí. Člověk by nevěřil, kolik se jich vejde do jednoho obývacího. Ostrý výrazný rytmus hudby byl občas disharmonicky narušen tlukotem od sousedů.

„Dokázala jsi to, Věruško, už jsi skoro dospělá!“ promluvil na ni a lehce se lennonkami dotkl chladivě tváře, když se jí snažil políbit.

„Dnešní večer je jenom tvůj.“

„Jak to, skoro dospělá! Já přece jsem dospělá, když jsem utekla z domova!“

Ale on, ten idol, kvůli kterému jí stálo za to přijít o čistou koupelnu i postel, zavrtěl hlavou.

„Tohle je dospělost!“ řekl významně a natáhl před sebe ruku. Na dlani se bělal drobný plastický sáček plný bělavé hmoty.

Podívej, všichni jsou tu dospělí. Dospělost je přeci ve svobodě, v nespoutané fantazii, a tohle ti to všechno dá! Bral to i Ozy Osbourne, proto napsal takový pecky. Berou to všichni, co něco znamenají. Ostatní jsou jenom neschopné děti. Podívej!“

A ukázal rukou do místnosti. Jeden z mladíků si zrovna zaškrcoval ruku.

„Za chvíli bude dospělý, uvidíš. I my budeme, uvařím nám to, láska!“

Zavrtěla hlavou v podvědomé reakci. Nesnášela ani, když jí brali krev u lékaře.

„Nedokážu to,“ zašeptala. „Do prdele, já si přece neumím píchnout injekci!“

Usmál se tomu, co ho ze začátku taky trápilo.

„Neboj se. Pomůžu ti. Píchnu ti to a všechno tě naučím!“

Políbil jí a odběhl k léta nemytému plynovému sporáku. Stála za ním a koukala, jak kapalina bublá na lžici. Vhodil dovnitř krystalek kyseliny citronové a ze sraženiny začal plnit injekční stříkačku.

„Podělíme se o svou krev, láska“ řekl. Fascinovaně sáhla po škrtidle, ale on ji zastavil.

„Ještě je to moc horké, to by byla cesta na onen svět!“

Drobně to štíplo a potom chvíli nic. Jenže než si on zavedl a dopíchl zbytek dávky, ani ho neviděla. Zmizel ten přeplněný pokoj, hluk i špinavý a věčně mentorující svět. Už žádní rodiče, žádná kravská doktorka. Příjemné pastelové světlo, rosa na chodidlech a pocit, že tančí jako vánek a bude tak tančit věčně. Jenže ve skutečnosti to tak vůbec nebylo.

Upadla na zem několik vteřin po tom, co jí z paže vytáhl jehlu. Rozrazilila si čelo o starou židli, jeden z mála kousků nábytku v bytě. Necítila to. Modrala, protože přestávala dýchat.

„Ty vole, ta je v prdeli! Průser!“ probral se konečně někdo, když viděl její zakrvavenou hlavu kontrastující s modrofialovou barvou kůže.

„Kurva, zkuste někdo její tep! Jestli ještě dechává!“

„Ať si to vyřeší Petr, ten sem tu krávu přitáhl!“

Jenže Petr byl v rauši. Nevnímal nic, co se kolem děje.

„Musíme ji vytáhnout ven, aby ji někdo našel, a ne tady. Kurva, třeba ji ještě rozdejchaj!“

A tak se pod rouškou tmy a anonymní nevšímavosti jednoho z převážně romských sídlišť objevilo u přístřešku na popelnice mladé dívčí tělo.

Nevím, jestli to bude bez následků. Byla strašně dlouho bez vzduchu. Mozek je velmi citlivý na kyslík.

Lékař mluvil komisně a nezúčastněně o její dceři. Její pohled byl upřímný, ale úplně suchý. Všechny slzy už stihla vyplakat.

„Za to určitě může ta doktorka. Ta blbá psycholožka ji tolik vyplašila! A taky neschopnej bejvalej. Vždycky byl nezodpovědněj sobec. Prosila jsem ho přece, aby za ní zašel. Jenže na to si neudělal čas celých šestnáct let. Určitě za ní nepříjde ani sem.“

„Dovedeš pochopit, že je to moje dítě? Je v nemocnici na áru!“

„Hm, a čeká na tebe, že? Možná čekala celých šestnáct let a nechyběla ti. Co s tím? Tys přece od nich neodešel! Vyhodila tě ona!“

Možná manželčina slova byla pravdivá, ale nebylo to vlastně úplně jedno? Já momentálně necítil nic než strach právě o tu bytost, na níž jsem se vykašlal. Špatné svědomí? Možná.

„Říkej si, co chceš, já tam jedu. Nezná mě, nečeká na mě, ale jedu tam!“

A konečně jsem si po těch dlouhých letech připadal jako chlap. Konečně se mi povedlo rozhodnout něco z minulosti, která v mém nitru byla tabu.

Jenže mě k ní ani nepustili. Já prostě nebyl rodič. Alespoň co se úřední řeči týká. Jmenovala se jinak, bydlela jinde.

„Do prdele a komu posílám ty tři tisíce měsíčně!“ chtělo se mi křičet na lékaře, ale musel jsem si uvědomit, že on za to nemůže. Nezaslouží si moje výlevy za to, že dodržuje předpisy.

„Jsi moc hezká, smím tě pohladit?“

A chce se mi brečet. Jsem rozpačitý, když zvedám ruku a dotýkám se jejích vlasů. Těch, které jsem naposled viděl, když jí byl rok a byly jen zlatavým chmýřím. Musím být rudý studem. Prostory společenské místnosti ústavu, kam ji poslali na „zotavenou“ byly sice hezké a čisté, avšak odtažitě, jak jen dokážou taková zařízení být.

„Můžu za tebou zase přijet?“

Přikývne.

„A co mamka, jezdí sem?“

Opět přikývne.

„Jo, jezdí oba s taškou.“

A chce se mi křičet, co to povídáš? Já jsem přece tvůj taťka, jenže mi musí dojít, že to není žádná pravda. Nemám na to oslovení nárok. Ona jistě celou dobu bojuje s tím, jak mě vlastně oslovovat.

„Hmm,“ proto poznamenám a dodám:

„Klidně mi říkej Kamile, chápu že oslovení „táto“ ve spojení se mnou . . .“

Chápavě přikývne a snad se i trochu šťastně usměje.

„Ty tři měsíce utečou jako voda, potom můžeš přijít, kdykoliv budeš chtít,“ říkám a snažím se, aby to znělo upřímně. Aby se vtom nedalo najít nic vykonstruovaného.

„Tak jak?“ ptá se mě manželka v autě. Ale mně se nechce moc mluvit.

„Snad je hlavní, že je v pořádku. Že se to na ní moc nepodepsalo. Tvrdí, že to zkusila poprvé.“ odvětim a tvářím se, jak moc mně zaměstnává řízení vozu.

2. Božský komplex

„Já vám říkám, paní, bývalo to o moc lepší. Ti mladí dneska nestojí vůbec za nic!“ začala právě Alice Malá hovor se známou, kterou jenom čistě a náhodou potkala. Známa byla stejně stará jako ona, pomalu sedmdesátiletá upachtěná žena. Jmenovala se Karla Mráčková.

„To máte jako kupříkladu náš mladej. Tedy vnuk. Je mu jedenáct a co myslíte? Dostanete ho někdy ven? Ne. Pořád je zalezlejší v té své kouli. Když mu něco řeknu, tak opáčí, že tam naběhá kilometrů až až. No řekněte. Copak se to dá srovnávat s pohybem venku? Říkal mi, že si tam klidně může dát prales, džungli a nebo pláž a má to se všemi vůněmi, zpěvem ptáků, tedy věcmi, které venku už neuslyší.

„No jo. To je sice pravda“, říkám mu, „ale copak to je něco zajímavého, když sám víš, že je to náhražka, počítačová grafika?“

Karla si utřela pot z čela. Venku zase nastávala suchá a horká vedra. Bylo to logické, vždycky taková vedra přicházela po období lijáků, povodní a vichřic. Planeta byla nemocná, co nemocná, umírala. Její nemoc se díky dlouhodobému neléčení stala rezistentní a udolávala ji. Ta nemoc se jmenovala člověk.

„No, to máte úplnou pravdu. Vzpomenete si ještě, co my se naběhali venku? Celá naše generace. Ale zase na druhou stranu co jim tu po nás zbylo? Písek a jinak skoro nic. Strom aby hledal s kompasem a od stromu ke stromu bys za půl dne nedošel. Tak se jim nemůžeme divit, že se zavírají do koule a promítají si iluzi pralesa. Vždyť to vidíte. Na kus řeči se spolu zastavíme tak akorát my, kterým je sedmdesát a víc. Ti mladší? Ti se ani nepozdraví, a když se potkají mezi dveřmi, nejraději by se ušlapali. Já vzpomínám na kamarádky a kamarády pořád. Ještě dnes je vidím tak jasně, jako bych tam před hodinou seděla, celou naši třídu. Ale co můžou vidět oni, když kvůli škole nemusí ani paty vytáhnout z baráku?“

„Jo. Moje holka, jako máma toho kluka, taky nikam nechodí. Všechno si nechává posílat až domu, tak proč by. Když potom musí jednou přece jen ven, tak se vrátí s depresí, jak to zase všude strašně vypadá, jak moc se to změnilo. Jenže nikdo z nich nechce udělat cokoli proto, aby to bylo lepší. Všichni se zavírají, a když jsem klukovi vyprávěla o staré rodině, nedovedl si představit, kdo to byl táta. No aby taky jo, když jeho táta vypadal jako půldecovej plastovej kelímeček. Dovedete to pochopit? Chlapi sedí doma, ženský sedí doma, a když chce holka dítě, zažádá si, přijde jí „aplikační sada“ a je to. Žádné namlouvání, žádné procházky po lese, žádné romantické večere a žádné milování. Prostě tvrdě aplikační sada a za devět měsíců dítě. Můžeme se divit, že jsou potom takový bezcitní?“

Její soukmenovkyně pokývala hlavou na znamení souhlasu. Postavila si také mezi řeči tašky na zem. Konečně. Do šlachovité ruky s povislou a šedivě matnou kůží ji brala křeč. Konečně se cítila chvilku dobře, konečně se jí z hlavy díky hovoru vytrácely pryč všechny depresivně zlostné myšlenky, které ji ovládaly už velmi dlouho. Tak dlouho. Vnučka stárla, stejně jako její dcera a zdálo se, že se bude své matce podobat jako vejce vejci, aniž si toho stačí kdy všimnout. Zatracené pohodlí! Zatracená společnost, která v lidech vypěstovala návyk na pohodlí, takže byli líní prožívat cokoli opravdově, naplno a hlavně ve skutečném světě. Nikdo už dneska nechtěl žít skutečný život. Snad novým generacím připadal příliš šedivý a složitý, prostě moc námahy pro nic. Nevadilo jim ani, že se za poslední roky délka průměrného života zkrátila téměř o třetinu. „K čemu dlouhý život, když je nudný a prázdný. Já za svůj krátký život stihnu to, co jste vy nestihli za několik generací!“ odpověděl zpravidla kdokoli, koho se kdy pokusila zeptat. Ale protože Alice pokračovala dál, odsunulo to poněkud její destruktivní myšlenky a raději poslouchala, než by dál pokračovala v pomyslném lámání hole nad světem.

„A víte, co mi ten mladej řekl, když jsem se ptala, co tam pořád může dělat? Že dělá nový svět. Jako by mu nestačilo to peklo okolo. Říkám mu, tak jdi ven a udělej něco s tím světem kolem nás, udělej z něj zase místo k žití a ne jen k přežívání. Ale to ne. To on raději bude dělat ty svoje simulace. I když na druhou stranu musím říct, je docela fluta. Má to vymyšlené dobře. Pořád jsem do něj vandrovala, tak mi říká: „Babi, já tě vezmu dovnitř, ať to tedy vidíš. Ale musím z tebe udělat někoho jiného, musíš vypadat jako jedna z nich, aby se tě nelekli.“

Ne, že by mě taková řeč trochu nenaštvala, ale hledejte kousek soucitu na bojišti. Stejně mě ovládla zvědavost, tak jsem to spolkla a ptala jsem se, kdo. Odpověděl mi, že obyvatelé toho jeho světa. Taky mi povídal, že

dělat světy nic není, tenhle prý udělal za tejdén. Co tejdén, šest dní mu stačilo a teď už se jenom kouká, jak mu to tam žije.“

„A jak to tam vypadalo? V tom jeho světě?“

Ptala se Karla zvědavě. Ulice kolem nich byla zcela vyliďněná. A aby ne, horko začínalo být pěkně nesnesitelné. Měla by na sobě mít speciální kombinézu s antisolární vrstvou. Pořád strašili ve sdělovacích prostředcích tím, že ultrafialové záření mělo sílu rentgenu. Jenže na co v sedmdesátí? Věděla, že jí moc času nezbyvá. Jednou, až to s ní sekne a bude konec, tak si toho doma ani nevšimnou. Tak ať se to stane radši na ulici, tam má šanci, že si jejich ostatků někdo všimne a nechá je uklidit. Podle všechno ji stejně spálí v peci a proč už si nezvykat. Ostatně Alice krk, ruce a dokonce i nohy škodlivému slunci vystavovala stejně, ne-li ještě víc než ona. Asi měla na věc podobný názor. Jistě celý zbyteček jejich generace měl na věc podobný názor.

„Abych řekla pravdu, hodně mě to překvapilo. Má tam oblasti plné slunce i druhé, plné sněhu a vody, taky pouště a lesy a moře, to ano. Asi tam vrazil všechno, o čem se mohl dočíst a nemůže vidět už tady. Taky tam má spoustu krásných rostlin, hlavně kytky, ty se mu moc povedly. S těmi si vyhrál. Ale i zvířata a lidi, no mládí nevybouřený, představte si, že si i lidi označil podle toho, kde žijí. Někteří mají kůži černou jako ebenové dřevo, jiní žlutou jako cukrový meloun a další zase rudou jako opaření raci. Povídal, že bude zajímavé sledovat, jak se budou míchat. Časem. Prý už i teď docela migrují a válčí o území. Ptala jsem se ho, proč to nějak nezarazí, myslím to válčení, ale pokrčil jenom rameny. To prý neumí. Tomu, co vám teď řeknu, moc nerozumím, ale povídal to přesně tak. Prý zadal přesně všechny interprety a cykly i odkazy, ale někde se to nahnulo a prakticky si všechny postavy dělají, co chtějí. Tak mu říkám, smaž to a začni znovu. To je přece důležité, najít chybu a odstranit ji, ale on že ne, že je to takhle daleko zajímavější, všechno to jenom sledovat. Chodit mezi postavami, mluvit s nimi, tvářit se jako jeden z nich.“

Alice skončila patřičně pyšně svou větou. Karla musela už dávno poznat, že si vlastně nestěžuje, ale že se chlubí. Je fakt, že k tomu si nemohla najít nikoho vhodnějšího, protože co se vnučat týká, byla na tom o moc hůř. Její vnučku nezajímalo nic jiného, než chemie. Tedy nesnažila se vyniknout znalostmi chemických rovnic a prvků, ale spokojila se s několika vlastními slovy nedefinovatelnými chemickými procesy, vznikajícími v jejím těle a mozku po aplikaci několika čistě syntetických látek, které udělají z lidí živé mrtvolky. Ale co. Její matka nežila jinak, měla to od koho okoukat. Karla přemýšlela, jestli to Alice ví, ale nakonec si řekla, že určitě ne, protože to je

docela správná ženská a nikdy nechtěla jen tak pro nic za nic ubližovat. I tak měla ale slzy na krajíčku. Nechtěla si stěžovat, tak když se jí povedlo nával smutku potlačit, zeptala se hned a sama se lekla, jak hladce jí ta otázka kouzla ze rtů. Čekala, že to bude obtížné, čekala, že si Alice musí všimnout, jak udeřila na citlivou strunu. Ale asi to nebylo tak silné. Situace doma byla tak dlouho napjatá, že si na to i zvykla a už dlouho byla vůči tomu apatická. Mrzelo ji to, to ano. To prostě nemůže člověka nemrzet, když vidí, jak se mu před očima hroutí budoucnost, všechno, v co naivně doufala, že posune svět o kus dál, že v sobě ponese kus její osobnosti, nejenom jakýsi drogami zdegenerovaný řetězec DNA. Jenže ta lítost byla úplně stejná jako bolest zubů. Přicházela stejně nečekaně, z klidu a pohody, nedalo se odhadnout, kdy zaútočí. A když už tu jednou byla, bylo to strašné. Člověk nespal a nemyslel na nic jiného, zcela ho to pohltilo. A většinou, jak rychle přišla, stejně tak rychle i zmizela a člověk, když tak nad tím přemýšlel, divil se, že tu mohlo být ještě před minutou něco tolik nepříjemného, bolestného, něco tak straně hrozného.

„A líbilo se ti tam?“

Ta lakonická otázka Alici povzbudila k dalšímu delšímu monologu. Oči jí znovu zasvítily. Ponořila se do vyprávění. S vervou jí vlastní, jako by už nic kolem neexistovalo, žádný agresivním zářením rozpadající se beton, žádný písek a žádné vrtochy nalomeného ekosystému, který už dávno nikdo nechránil a neudržoval.

„Jasně, že jo. Hlavně, když ze mě udělal sotva třicetiletou holku. To kdyby dokázal doopravdy. Měla jsem na sobě jednoduché šaty z našasené látky a bylo to moc pohodlné. Ale on, tedy já nevím, kam na to chodí, on vypadal. Mohlo mu být tak něco přes třicet, spíš možná mezi třiceti a třiceti pěti lety. Byl zarostlý, neoholený, měl neupravené dlouhé vlasy, vypadal jako rocková hvězda, jako nějaký z těch jejich neupravených a jistě i špinavých idolů. Taky jméno si zvolil vhodné spíš pro multimediální hvězdu. Nechal si říkat „Jesus“. Jenže se mu to pěkně vymstilo.“

Ta tajuplnost v hlase Alice byla elektrizující. Karla se přistihla, jak moc je zvědavá. Ale nemusela se ptát. Alice jistě viděla to nekonečné množství otazníků visících ve vzduchu. A i kdyby je neviděla, přímo bytostně necítila, stejně by to ze sebe vychrlila, jako když voják konečně najde cíl hodný automatické zbraně, schopné vyspat ze sebe desetkrát víc nábojů, než jsou schopni ti největší geniové definovat za měsíc myšlenek.

„No co by. Tedy co se mého názoru týká, tak jsou tam obyvatelé velmi drsní. Normálně ho chytily, přibili na dřevěný kříž a tam nechali viset, dokud nevykrvácel. Ještě ho mučili, štěstí že se pocitové senzory dají vypnout.“

„No a co bude dělat? Když ho tam nechtějí?“ přistihla se Karla vyslovovat s nehraným zájmem. Už ji to pohltilo stejně jako Alici. Už dávno neexistovala ani ulice, ani nákup válející se na špinavém betonu. Fantazie jí vykreslovala právě na očním pozadí všechny věci, o kterých jí vyprávěla, jako by tam snad byla s ní. Snad se jí i zdálo, že i takové bláhové počínání mělo nějaký smysl. No, ve srovnání s dcerou a vnučkou jistě mělo, protože on alespoň něco dělal, on alespoň něco dokázal!

„Nic, příště půjde buďto jinam, nebo ze sebe udělá jinou postavu. Je to přece jenom počítačový program, simulace. Nic z toho není skutečné,“ usmála se Alice. „A promiň, Karlo, budu muset běžet. Už jsem se zdržela až až.“

Karla jí pokývla a rozloučili se.

Utíkal den i noc, aby mohl zvěstovat tu příšernou novinu, aby mohl předat zprávu o události, kterou na vlastní oči viděl. Jesus je mrtev. Jesus zemřel, byl ukřižován. Bylo zajímavé jenom to, že jeho tělo na rozdíl od všech ostatních, kteří byli přibiti ke křížům v dlouhé řadě křížové cesty, zmizelo. Přitom jej nikdo nesundal, určitě, protože hřeby, kterými bylo za dlaně i lýtka přibité, zůstaly pevně vězet hluboko ve tvrdém dřevě. Večer tam byl a ráno nic. Nebylo pochyb, on musel být vyvolený, on musel být boží syn a samotný stvořitel ho povolal zpět, když ho lidé nechali tolik trpět.

3. Dokud se potkáváme

Zdeněk seděl smutně na obyčejné plastové židli vedle nemocniční postele, v níž spala mladá žena. Její krátké, žluté vlasy dávno nebyly upraveny s láskou a péčí, byť to byla činnost, kterou dříve prováděla tak ráda. Přístroje za ženinou hlavou o sobě dávaly vědět různorodými, sice ne hlasitými, ale o to naléhavějšími a nepříjemnějšími tóny. Drobnou a hezkou tvář nehezky rozdělovala tenká bílá plastová hadička, která sloužila k doplnění kyslíku při jejích stále častějších dechových obtížích.

Byl rád, že spí, byl rád, protože si myslel, že načerpá alespoň trošičku energie, aby si o trošku prodloužila téměř prohraný zápas.

„Pa nebože, proč tu vlastně sedím a na co čekám!“ napadlo ho při pohledu na ni.

A pocítil prudké nutkání vzít ji za ruku. Na chvíli uchovit tu vybledlou a nezdravě vypadající ruku, chladnou a modrými žilkami jako pavučina síťovanou, a zahřát ji ve své dlani. Potom ho ale napadlo, že by to nebylo dobré. Mohl by ji vzbudit a to si nepřál.

„Jak dlouho se to dá vlastně vydržet?“ říkal si a zdálo se mu, že to křičí, jak moc ho ta slova zasahovala na citlivá místa.

„Kde vlastně začíná a končí láska?“

O několik pokojů dál, v té samé nemocnici bylo poněkud veseleji. Jiná žena, Karla, sdělovala nadšeně svému muži Romanovi: „Konečně pro mě našli dárce.“

Alespoň jí to primář při vizitě říkal a primář přece lhát nesmí. Nebo že by přece?

„Dřeň se shoduje docela přesně ve všech sedmnácti zjišťovaných znacích a to je velmi vzácné. K poměrně jistému výsledku by jich snad mělo stačit i deset.“

Byla nadšená a Roman samozřejmě také. Představoval si hned, jak konečně Karlu přiveze domů a jak konečně začnou znovu žít. Obyčejně, ro-

dinně. Sám už ani neznal vlastní děti, protože díky každodennímu kolotoči práce, z práce rovnou do nemocnice a pozdě domů, bydleli celý poslední půlrok u jeho rodičů. Jezdil se na ně dívat o víkendu, tak jako jiní lidé chodívají do ZOO. Karla je vlastně neviděla ani jednou za celý ten prokletý půlrok, co se všechno tolik zhoršilo. A půlrok v životě dětí je strašně moc.

Dnes se konečně cítil poté strašně dlouhé době docela šťastný. Tak, prostě a obyčejně.

„Mohl bych si skočit někam na skleničku,“ napadlo ho, ale nahlas neřekl nic. Karlu vždycky bolelo, když si zašel někam do hospody.

Renata se začínala pomalu probouzet a nebyl to vůbec pěkný pohled. Přímou z ní čišelo, jak moc jí musí bolet každý pohyb. Chvilíčku bojoval s pokušením zavolat sestru, aby jí dala něco pro uklidnění. Už už natahoval ruku ke zvonku, když si uvědomil, jak kategoricky to odmítala.

„Dokud mě tělo bolí, vím, že žiju. Nechci svoje poslední chvíle na světě prožít v rauši, jako feťák.“

Moc tomu sice nerozuměl, ale respektoval to. Sice velmi nerad, když viděl nenalíčenou tvář zkřivenou bolestí.

„Co tu zase děláš?!“ spíš zašeptala její ústa, ale i přes ten tichý hlas byla slyšet zřetelná naléhavost, s jakou slova pronášela.

„Jako by nestačilo, když se trápí jenom jeden.“

Pokusil se jí vzít za ruku, přesněji za pahýl potažený průsvitnou zaružovělou hmotou, a přitom si vzpomněl, jak moc po ní dřív toužil, jak strašně rád se jí vždycky dotýkal. Její kůže bývala sametově hebká a jemná. Vždycky se opalovala trošku do červena a vždycky jí ta barva strašně slušela. Vzpomínal, jak ho vzrušoval kontrast té červené kůže s bělostnou, neposkvřenou, na místech, kde její prsa před všetečnými paprsky sluníčka vždycky chránila podprsenka opalovaček. Představoval si také hladká a pevná stehna spojená lesíkem tmavých chloupků a orámovaná stejnou bělostnou kůží. Co z toho zbylo dneska? Dvě tyčky, potažené slabou zvrášenou kůží s rozšířenými póry. Chtělo se mu zvracet. Přesto se překonal a hladil něžně její ruku. Naštěstí nemohla vidět, co se odehrávalo v jeho mysli.

V Bistru bylo nakouřeno a živo. Kdyby to nebylo tak blízko nemocnice, kdyby se nepotřeboval tak rychle opít, nikdy by do takového „pajzlu“ nezašel. Ale i přes hluk bylo uvnitř příjemně teplo, pravý ráj proti venkovnímu prosincovému počasí. Objevil jenom jedno místo přímo u baru.

Sedl si na stoličku a rychle objednal jeden absint. Po tom to půjde hladce a rychle. Muž vedle něj byl rozjařen, jako by snad slavil narozeniny.

„Kolik ti je, že tak řádíš?“ přešel hned do tykání a po startovacím panáku mu to ani nepřišlo divné. Muž se na něj podíval skoro vyděšeně.

„Promiň, myslel jsem, že slavíš narozeniny. Promiň. A jen tak mimochodem, já jsem Zdeněk.“

„Aha, promiň. Jmenuji se Roman a vlastně svým způsobem narozeniny slavím, i když ne svoje. Spíš své ženy. Ona je vedle v nemocnici, má akutní leukémii a dneska mi řekla, že se konečně našel vhodný dárcce, takže se mi vlastně brzy narodí. Můžu tě na něco pozvat?“

Zdeňkovi se chtělo jediné, a to vymrštít svou pěst doprostřed Romanova obličejce. Jako by nestačilo, co všechno prožíval až doteď, každý pitomý den. Jako by toho nebylo málo. Naštěstí ho ještě absint natolik neovládnul, aby se choval impulzivně. Jenom suše poznamenal: „Hm, nojo, moje je tam taky. Jenomže tolik štěstí zatím neměla. Jmenuje se Renata, a když se nestane zázrak, tak bude brzy konec. A já na zázraky nevěřím.“

Ani nevěděl proč, ale sáhl do náprsní kapsy, vyndal peněženku a z ní ohmatanou fotku. Asi chtěl tomu muži ukázat, jak strašně moc ho zranil.

„To je ona. Takhle vypadala ještě před sedmi a osmi měsíci. Krásná, vid? A dneska? Kdybych nevěděl, že je to ona, ani bych tomu nevěřil. Jednou, až sestry zastelou do postele místo ní hadrovou panenku s bílým, nenamalovaným porcelánovým obličejem, ani si toho nevšimnu.“

Hodil do sebe rychle dalšího panáka, zaplatil a utekl pryč. Nebyl dost silný na to, aby mohl vidět něčí štěstí.

„To je ale nespravedlnost. Proč není bůh, když už v něj celé generace věří. Jak si může dovolit neexistovat. Jak může dopustit zrovna tohle a teď.“

Naproti Zdeňkovu bytu byla hospoda. Taková ta panelová prosklená knajpa, jaké byly na všech sídlišťích úplně stejné a lišily se jenom personálem. Neosobní a chladné. Stejně tam ale vletěl, doufaje že nenarazí na dalšího šťastného blázna.

Lil do sebe absint za absintem a těšil se, jak ho rychle zlomí a jak dokáže z hlavy dostat všechny myšlenky, tedy i ty nepříjemně depresivní. Kdo to může vydržet. Když jí tu nemoc zjistili, měli dva měsíce po svatební cestě. Minulý týden to byl rok, co se vzali.

„Kdyby mi po ní něco zůstalo, třeba dítě, ale nestihli jsme vlastně nic.“

Dlouho se mu zdálo, že se ani nemůže opít, že padne dřív mrtev, než opilý. Mozek dál sadisticky udržoval jasné a komplikovaně temné myšlenky. Naopak. Fantazie rozprostřela svá obrovská křídla a tak všechno dostávalo výrazně realističtější podobu. Byl na dně úplně na dně a to ještě dlouho před tím, než po 70-ti procentním alkoholu přestal vnímat.

Vzbudil se doma. Nedovedl si představit, jak se do postele dostal, ale byl doma. Bylo mu špatně a postel byla pozvracená, jako by tudy prošel celý dav opilců. Bylo mu špatně, ale vstát musel.

Zkrvavená tvář v zrcadle mu přece nemohla patřit. Natržené obočí, rozseknutá a opuchlá brada a v pravé líci brázda hluboká, že by se do ní daly vsadit brambory.

„Tak to budu u primáře za fešáka,“ řekl si nahlas a kupodivu mu to trošku zlepšilo náladu.

„Nemluvte mi tu o spravedlnosti. Já umím vše a musíte mi věřit, že dělám vše, co dokáže současná medicína. Prostě pro vaši paní není zatím vhodný dárcce. Zkusili jsme vás i celé příbuzenstvo. Selhalo to. Jsme v celosvětovém registru, takže jak se někdo objeví, máme to z první ruky. Nedá se dělat nic jiného než čekat.“

„A co si myslíte. Ta druhá, zaslouží si to vůbec? Říkal jste, že má dvě děti. Svůj účel na světě potažmo už splnila...“ vylétlo z něj, aniž by kdy chtěl podobná slova formulovat. Možná sám pro sebe, ale nikdy ne tady a do uší lékaře. Taky se na něj primář zděšeně podíval. Jenomže musel vidět vyčerpanost vepsanou do Zdeňkovy tváře a tak se rozhodl nic morálně nehodnotit. Těch předešlých několik měsíců by snížilo přičetnost i mnohem silnější osobnosti.

„Měl byste teď asi jít domů a odpočinout si. Myslím nejkratší cestou domů a zalézt do postele,“ řekl na to suše.

„Parchant, určitě naráží na moje odřeniny. Jako bych byl nějaký notorik bez vůle. Jako bych se propíjel k deliriu,“ blesklo mu myslí a nebyl s to si přiznat, že poslední dobou se k tomu opravdu přiblížil o míle.

Zase spala (marně si snažil vzpomenout, kdy když přišel dovnitř, tak ne).

„Neboj miláčku, už jsem to všechno vymyslel a vyřešil. Všecičko, všechno. Nemusíš se bát. Potom, že se mi maturita z chemie nebude hodit. Bude se ti to líbit, uvidíš, jenom prosím vydrž do Vánoc.“

Mluvil úplně klidně. Tiše, ale zaujatě šeptal, jako by se modlil

Mám hroznej strach, ale zároveň se moc těším. Primář sice říkal, že operace je pro mě velký riziko. Proto počkají do ledna a zatím se mi pokusí v rámci možností posílit organismus. Těším se moc, až vyjedeme s dětmi na výlet,“ zasnula se Karla.

„Až budeme moci vyjet na výlet, tak bude konec února. To ještě mrzne, až praští, většinou a příroda je šedivá a nezajímavá.“ vrátil ji tvrdě na zem Roman, aniž si to uvědomil.

„Miláčku, Renko, je Štědrý, den, tak šťastné a veselé.“

Rozplakala se. Nemohla pochopit, jak se může tak pořoučně usmívat. Vypadalo to, jako by byl se vším vyrovnán, smířen.

„On se snad smířil s mojí smrtí. On si snad našel jinou, jinak to není možné!“

Dlouze ji políbil na ústa, tak, jak to za celou dobu neudělal. Muselo mu přeskochit.

„Jak můžu mít šťastné a veselé Vánoce. Podívej se.“

Zalykala se.

„Neboj, za chvíli bude už všechno v pořádku. Je to dárek, pro tebe. Už se nemusíš ničeho bát.“

Karla mluvila s Romanem o dětech. Bylo jí líto, že ani na Štědrý den je nepouští do nemocnice. Ale jinak byli oba plni naděje, krásné čisté naděje, tak jako už dlouho ne. Po dlouhé době plánovali společnou budoucnost delší než týden.

„Bože, jestli opravdu existuješ, neodpouštěj, ale pochop. Zoufalost, beznaděj, strach i vztek. Věř mi, nebyla to závist, co mě dohnalo až sem. Romane, ty mi odpusť. I ty, Karlo. Nemohl jsem jinak, už to opravdu nešlo jinak. Není žádné jiné řešení. Možná se potkáme všichni, na jiném místě, v jiném světě, kam vstoupíme nazí jako novorozenci. Nikdo nebude mít před druhým žádný náskok ani handicap. Možná se všemu i spolu zasmějeme.“

V plechovém odpadkovém koši stojícím na středu nemocniční chodby oddělení LDN se displej obyčejných digitálních hodinek koupených za pár desetikorun na asijském tržišti posunul o několik minut vpřed. Ani neukazovaly přesný čas a vůbec na tom nezáleželo. Od chvíle, kdy balíček do koše vhodil, mu zbývalo dvanáct minut, tudíž teď byl za polovinou času.

Sedl si na postel, podepřel její trup a znovu se podivil, že skoro nic neváží. Přivínil ji k sobě tak silně, až ji to zabořilo. Jenže to zároveň bylo tak příjemné, tak neuvěřitelně příjemné, že si nedovolila protestovat.

„Proboha, kolikrát ještě budu mít příležitost ho takhle cítit.“

Její myšlenky ale přerušila exploze. Rychlá jako blesk. Patro oddělení dlouhodobě nemocných se zhroutilo do oblaku prachu a suti. Zhroutilo se, se všemi lidmi, jejich životy, přáními, jako se na konci života zhroutí každá hvězda do černé díry pomíjivosti.

„Když odejít, tak jedině spolu. Neboj malá, přece tě tak daleko nepustím samotnou.“

To byla poslední Zdeňkova myšlenka.

4. Hádka

„Taky mi polib,“ říkám polohlasně, zatímco se snažím chvatně nacpat všechny ponožky, slipy a kdovíco do jedné z igelitek, jíž právě prasklo ucho, a tak se věci rozsypaly po trávníku. Těch pět igelitek, jak se zdá, a taky auto před domem, je asi můj jediný majetek. Kašlu na všechno. Je to lepší, než se vracet.

Kolikrát už takhle odcházím v poslední době. Ten dům, na který jsem se tak těšil. Ten prokletý dům, který jsme si oba vysnili a na který bylo nutno dlouho a tvrdě dřít. Ten dům, ve kterém bydlím pouhý rok od kolaudace a ve kterém bohužel žádný vysněný klid a pohodu nenacházím, opouštím docela rád. Dneska je to jiné. Cítím to, vím to. Dneska je to definitivní. Dneska už jsem tu zahradu viděl naposled. Nevím, kde v sobě mohu brát tu jistotu, ale je to ve mně zasunuto, kdesi hluboko, jako vzácná známka v albu, nevystavujete ji na odív, máte ji schovanou, ale víte že je tam.

Vždycky se tak do dvou dní Olča ozvala a chtěla se udobřit. Ale teď ať si dělá co chce, už na ní kašlu. Mám jen jedno zdraví a jedny nervy. Klidně ať otočí rotaci zeměkolule, pro mě za mě, ať třeba od zítřka vychází slunce na západě. Mě jsi, Olino, prohrála a zpátky mě prostě nezískáš. Stejně ti už nejde o mě, myslím. Vždycky, když odejdu, tak si uvědomíš, že ten luxus, na který sis za poslední roky zvykla, všechno to pohodlí, které mě stálo spousty času a i poslední zbytky našeho vztahu, sama neudržíš.

Dvířka auta za mnou zapadla s drobným a neosobním zaklapnutím, jako gilovina, která konečně rozsekla celý „pojebaný“ manželství. Motor naskočil a zavrněl jako přítulný psík. To se projevilo lehkou a trvalou vibrací.

Vycouval jsem na silnici, zařadil jedničku a odjížděl. Jenže kam vlastně. Kam mám vlastně jet. Zůstala mi sice garsonka, malá jako dlaň, ovšem tak odporná, že v téhle podělané náladě bych tam asi nevydržel. Nenávidím celé sídliště, kde ta garsonka stojí. Nenávidím celé tohle město a možná celý náš vesmír.

Jenže po chvilce uvažování zjišťuji, že jedno místečko z těch nenáviděných mohu přeci jenom vyloučit. Je to malé městečko na jihu Čech, maličké skoro jako garsonka, ale obrovské mými vzpomínkami a všim prožitým. Z řeky Lužnice jsem tam vytáhl svého prvního kapra a taky, ne nepodstatná událost, před patnácti lety jsem se tam seznámil s Olčou. Takže asi lepší provinční, plísňí smrdící a nevybavený hotel v Bechyni, než luxusní místo na nějaké z hlavních „avenue“ jihočeské metropole. Vlastně je rozhodnuto. Hlavně to není daleko a ráno, až odtud pojedu do firmy, si ani nevšimnu, že vstávám dřív. Nemůžu si dovolit vysadit a zůstat doma. Pokaždé, když se tak stalo, přišel jsem pravidelně o pár zakázek. Možná, že bych si mohl šetřit energii na daleko prozaičtější a správnější věci, jenže čím víc se mi to doma hrotilo, tím víc jsem se to snažil k dokonalosti přivést alespoň tam. Doba, kdy jsem byl ochoten tolerovat jakýkoli kompromis byla neodvratně pryč. Jakmile si totiž lidé kolem vás všimnou, že s nimi dokážete zacházet slušně, že jim chcete i něco tolerovat, že vám na nich zkrátka záleží, začnou toho okamžitě zneužívat, zleniví a jsou vám s prominutím k h . . .

Hladová kontrolka vozu mě ještě upozornila, že musím někde natankovat. Jako nejvhodnější místo se mi jeví Hluboká, protože tam bude určitě volněji, než v centru.

„Člověk jako vy by se neměl vydávat na cestu tak osaměle,“ směje se na mě drze až vyzývavě blondýna u kasy. Nevím jestli to má být pokus o humor nebo je jasnovidka a trochu do mě vidí. Vzhledem k tomu, kolik jí je a vzhledem k tomu, že stejně stará děvčata dnes převážně sní o hloupém, škaredém a starém, zato ukrutně bohatém princí, vsázal bych spíš na to první. Přece jenom mé oblečení, ač bylo vybráno ve zmatku, chvatu a náhodně, bylo nákladné. Navíc na monitoru musela vidět to téměř nové auto, jehož cenu zná jejich generace daleko lépe než já.

„Na pracovní cestě si člověk moc pasažérů neužije, tedy pokud to není zrovna taxikář,“ kontruji a hned plynule navazuji (z jakési chlapské ješitnosti, z jakési zásady, že ženou nahozený háček s návnadou je nutné pozřít).

„Zapíchněte to tu a rád vás přibalím k sobě.“

Směje se a omluvně, jako bych snad takovou blbost mohl myslet vážně, říká.

„To by mě asi šéf přerazil. Ale kdybyste se vracel kolem sedmé večer, tak to mi končí směna. Možná bych se někam nechala odvézt potom?“

Její mladičká naivita mě přivádí alespoň trochu na jiné myšlenky. Pobavilo mě, jak je jednoduché pomoci si od přetlaku pravěkého rozmnožovacího pudu a přitom si ani nepřivodit tenisový loket.

„Dneska už se nevracím.“

Jenomže ona mi hned skočí do řeči a s přehnaně syntetickým zájmem pokračuje.

„Mám odpolední celý týden, včetně víkendu. Od pondělí ranní, to dělám do tří, no a potom končím noční zase v pět ráno. Jenže po noční, to bych se vám nedoporučovala, bývám protivná a hádává. To se mnou nic není.“

„Mno, dobrá, já si to tedy zapamatuji a určitě se pro vás někdy před koncem směny stavím,“ dodávám, než stihne odečíst výši částky z mé karty, abych jí podepsal účet. Víím, že jí jde o peníze a kdyby u stojanu nestálo mé Audi, ani by si mě nevšimla, ale lhal bych, kdybych řekl, že mi to zrovna dneska nepolichotilo. Má nálada už byla daleko méně sebeobviňující, a to i díky tobě, ty mladá hloupá husičko se silně překysličeným a odbarveným peřím, smotaným do drdolu.

Ještě jsem ani neminul ceduli s koncem obce a už se na tachometru skvělo 150km/hod. Silnice je tu široká, hladká a stoupá v přehledné, mírné, pravé zatáčce. Vždycky tu jezdím rychle, pokud to dopravní situace (a couralové přede mnou) dovolují. Ani se nestačím vyřítit na dlouhý a rovný úsek, když na mě zaútočí devátá symfonie špatně zahraná jednoduchým reproduktorem mobilního telefonu. Na displeji se rozzáří jméno Olga. Už vtom zase lítám. Všechn vztek se kumuluje zpět do mozku, do srdce, do dechu. Nenapadne mě v tu chvíli nic jiného, než stáhnout boční okénko a vymrštít telefon ven. Kupodivu mi ta jednoduchá zkratkovitá reakce pomůže. Pomáhá mi všechno, čím se mohu, byť třeba pomyslně, od Olgy odříznout. S trucovitým výsměchem sleduji ve zpětném zrcátku, jak mobil opíše ve vzduchu balistický oblouk a dopadá na tvrdý asfalt. Rozletí se na tisíc kousků, jako by explodoval.

„A je od tebe konečně definitivní klid“

Říkám nahlas, navzdory tomu, jak sám se cítím být. Slova ale zanikají v ohlušující ráně, která mi trhá ušní bubínky. Trhnu hlavou a tupě zírám před sebe. Tam kde se skvěla před několika vteřinami moje naleštěná kapota je jenom obří rozbitý světlomet a jakási masivní maska chladiče. Moje přední sklo je taky rozbité. Rozletělo se na tisíce drobných krystalek, stejně jako před chvílkou mobil. Asi, jak jsem sledoval telefon v zrcátku, povedlo se mi přejet do protisměru a srazit se s tím nákladákem. Můžu mluvit o štěstí, když jsem při vědomí. Můžu mluvit o štěstí, že jsem zůstal naživu a že mě nic nebolí. Necítím ani naftu, ani benzín, ani kouř, tak snad nikde nic nehoří. Na rychlost, jakou jsem se řtil, to dopadlo dobře.

O několik dalších sekund později stojí nabourané auto stále u krajnice. Dírou po předním skle dovnitř proudí čerstvý a vlhký vzduch. Je mi zima, ale nedokážu se pohnout. Nedokážu nic udělat. Nákladák zmizel a někam zmizela i silnice.

Všechno, co jsem až doposud znal, a jak jsem to znal, zmizelo. Jenom obloha zůstávala plná těžkých, olověných mraků. Podivné je, že mě to v tu chvíli nijak neznervóznilo. Přeměna přímo před mýma očima se mi zdála stejně přirozená, jako výměna kulis při divadelním představení.

„Do prdele, do prdele, do prdele. Ten chlap musel bejt ožralej, sjetej a nebo úplně šílenej, když to do mě na tak přehledný silnici nakouřil.“ A rozklepanýma rukama se mu podařilo vyklepat z balíčku jednu cigaretu. Musel si zapálit a alespoň třikrát hluboce šluknout na to, aby se dokázal trochu sebrat. Musel kouř v plicích podržet tak dlouho, až se mu zatočila hlava a až se prudce rozkašlal. Teprve potom se dokázal podívat dovnitř, do zbytku Audiny.

„Hej! Je vám něco?!“

Ptal se celkem zbytečně, když uvnitř uviděl zkrvavenou postavu muže s nepřítomnýma, doširoka otevřenýma očima.

„To víš že mu něco je. Byl by zázrak, kdyby nebyl mrtvej.“ Nadávalo mu okamžitě podvědomí.

Když skončil ten největší mumraj, ptal se policista řidiče, jak se to stalo. Bezvládné tělo právě odvážela houkající sanitka. Ostré sirény sanitního vozu se disharmonicky míchaly se sirénami požárníků, jimž díky za to, že poměrně rychle dokázali bezvládné tělo z hrozivě vypadajícího vraku osvobodit.

„Musel bejt opilej, blázen, sebevrah, já nevím!“ křičel policistovi do ucha. Asi mu ze šoku zalehlo v uších.

„Jak jsem vyjel z té zatáčky, viděl jsem, jak něco vyhodil z okýnka. Jel tak strašně rychle, všechno se odehrálo tak strašně. Začal na mě najíždět. Možná štěstí, že jsem tak naloženej. Já nestačil zabrzdit, ale kdybych začal brzdit dřív, možná že by to bylo o moc horší, protože by to do mě narval úplně čelně. Ale kdo ví.“ Hlasivky se mu třásly a nepřikládal to křiku, protože on si neuvědomoval, že křičí.

„Proboha napíchněte mu už někdo konečně tu žílu nebo exne kvůli pitomý infuzi.“ zněla mu v uších poslední lékařova slova. Podle naléhavosti, s jakou byla pronesena, na tom asi nebyl nejlépe.

Olga se nervózně snažila nastavit vhodnou teplotu vody ve sprše. Zběsile otáčela oběma kohoutky a ne a ne se to povést. Ruku, již teplotu vody deroucí se z růžice zkoušela, měla rudou, jako po vydatné masáži. Zpráva o Petrově nehodě ji zastihla absolutně nepřipravenou, a tak se potřebovala vysprchovat. Vždycky, když byla nervózní, tak to řešila sprchou.

Po několika minutách vycházela ven z koupelny zabalená ve velké vínové červené froté osušce. Ze zad se jí kouřilo a nemohla říct, že by jí bylo nějak zásadně líp. Přehrávala si v mysli znovu okamžik dnešní hádky. Cítila snad podíl viny? Určitě! A také sama nejlépe věděla, že nehledá nic jiného, než výmluvy, které by jí pomohly ten podíl viny setřít. Měla velké nutkání vzít telefon a zavolat Erikovi. Jak ráda by byla s ním. Jenže někde na pozadí událostí viděla vztyčený prst a slyšela varovný hlas, že se to jaksí nehodí. Přece nemůže strávit dnešní večer a noc, zrovna dnešní večer a noc s milencem! Ale doma by taky nevydržela.

„Ahoj Aničko,“ říkala poněkud tiše do sluchátka a na druhém konci to muselo znít, jako když šeptá.

„Stalo se něco? Proč mluvíš tak potichu? Zase jste se pohádali? Je tam někde? Přišel ti snad na něco?“

Proudila na ni překotně jedna otázka za druhou. Ona neodpovídala, jenom vrtěla hlavou, jako by to snad mohla Anička vidět.

„No tak, Olgo! Jsi tam?“

Naléhavost volaného hlasu ji vrátila do reality. Uvědomila si své nelogické chování a snad se mu ve skrytu duše musela i zasmát.

„Dneska se toho dost vyřešilo. Ne, že bych z toho měla radost, ale myslím, že se věci hodně posunuly.“

„On je někdy radikální řez to nejlepší, co mohou dva udělat. Teď je to čerstvé, ale věř mi, že to přebolí dřív, než když se to budete pokoušet pořád lepít. Když to má být k ničemu, tak je lepší jít od sebe. Tedy pokud to tak cítíš...“

„Odpoledne jsme se strašně pohádali.“ skočila jí do řeči, jako by ji snad ani nevnímala. Proboha, přece jí nevolala proto, aby poslouchala rady do života a konejšení.

„Není to jak si myslíš. Petr měl půlhodinu na to škaredou nehodu. Je v nemocnici a nikdo neví, jestli se dožije večera, natož jestli bude dýchat ráno.“ A rozbřečela se, pokolikáté už za poslední odkrojené hodiny.

„Strašně se stydím a moc si vyčítám, že to bylo kvůli mně!“ Nadlouho se odmlčela. Byla zticha tak dlouho, až se konečně Anička odvážila znova promluvit.

„I kdyby to tak bylo, tak obviňování ti moc nepomůže. Mám přijet?“

A jasně že nečekala jinou větu, než tu, co přišla vzápětí.

Trošku si povzddechla, protože měla původně o dnešním večeru úplně jinou představu. Olga jí lezla dost na nervy s tou svojí věčnou nervozitou a takřka neměnným tématem hovoru, jímž se v poslední době stalo nepovedené manželství a problémy kolem něj. Jenže přátelé prostě nemůžeme být jenom když se to hodí.

„Pa nebože já jsem na hřbitově. I s autem stojím na hřbitově,“ napadá mě, když za sebou ve zpětném zrcátku vidím řadu vzrostlých stromů, snad to jsou osiky. Při pozornějším pohledu si všímám, že lemují jakousi asi dva metry vysokou šedivou zeď. Je poseta náhrobky. Všude vedle auta jsou kříže a náhrobky. Pěstěné, upravené i takové ty rezavé a zarostlé dlouhou travou a plevem. Moje auto stojí na místě pro hrob a v hlavě mi zní podivné hlasy.

„Musím se dostat ven. Musím odtud vypadnout!“ To cítím jako první myšlenku. Chce se mi zvracet, ale hlavně vypadnout. Je to k uzoufání. Dveře auta se nedají otevřít a byl by zázrak, kdyby to šlo. Po takové ráně. Nezbyvá mi nic jiného než vylézt obrovskou zubatou dírou po předním skle. Nedá to příliš práce. Jenom na předloktí pojednou pocítím ostrou bolest. V první chvíli jsem se lekl že jsem se řízl o nějaký zapomenutý kousek skla. Ale ani když si velmi pečlivě předloktí prohlížím, nenacházím žádnou ranku ani odřeninku. Kdo ví, proč mě právě taková malichernost tolik znepokojuje. Proč mě právě takový pocitový detail opravdu hodně znervozňuje.

Jakmile moje nohy dopadnou na měkký a hebký koberec trávníku, tak se cítím o moc líp. Jako bych snad cítil jakousi vyšší netečnost, vedoucí až k euforii. Chci se rozběhnout a taky to udělám. Sprintuji dlouhou uličkou, na jejichž krajích se místo diváků míhají kříže a pomníky. Pocit euforie je vystřídán pocitem absolutního vyčerpání, kdy mě bolí snad i konečky vlasů. Zhroutním se na zem. Tak, z běhu a plné rychlosti. Prohlížím si kolena obleku i lokty sněhobílé košile. Obojí takřka bez poskvrnny přežilo havárii, ne však můj pád do trávy. Na košili i kalhotách se skvěly obrovské zelené skvrny, takové, jaké jsem si naposled dokázal přivodit někdy v osmi, deseti letech. Tehdy vlastně všechno bylo důležitější, než oblečení a peníze. Zlatý čas...

Nakonec si říkám, že na hřbitově zůstat zbytečně nechci, i když mu vévodí malebný a zřejmě čerstvě adaptovaný kostelík. Proč taky, když jednu tu strávím času až až. Zkusil jsem dojít k vstupní bráně. Je zamčená. Co jiného taky můžu čekat, že? Skrže mřížoví brány není vidět nic určitého. Jak to popsat? Barevné rozmazané fleky. Jako by za branou byla obrovská, vše rozmazávající lupa.

Vydám se na průzkum podle zdi. Chci objevit něco, nějaké nižší místo, kde by se dalo snadněji přelézt. Stihnu to ale sotva do poloviny, když se začne šerit. Stmívá se tak neuvěřitelně rychle, že ke zdi kostelíku, vzdáleného ne víc než několik desítek metrů, docházím už potmě. Zbláznil se snad čas, nebo mě to vyplivlo do světa, kde fyzika neplatí? Dal se do mě chlad. Tuto noc jistě budu muset strávit zde. Budu se jistě cítit lépe pod střechou

kostelíku, než tady. Ne, že bych si dělal nějaké iluze o vyšší teplotě uvnitř, to by bylo vzhledem k masivním, kamenným stěnám šilenství, ale jistě se mi tam povede objevit něco, co přes sebe mohu přehodit, čím se přikrýt. Taky bude jistě pohodlnější natáhnout se na kostelní lavici, než se krčit ve vraku auta a dírou po skle přijímat k ránu přivaly rosy.

Karel Agony odkládal právě knížku do pestrého batohu, který už po léta k němu patřil stejně, jako černá, snad trošku prošedivělá kštica, tmavý knír a vysoká, snad až příliš tenká postava. Jinak za sebou neměl vlastně nic. Gymnázium a potom lékařskou fakultu, no a nějakou praxi.

Když odcházel na medicínu, tušil, že přivírá dveře poklidnému až vesnickému životu jihočeské metropole. Narodil se tu a snad by měl k tomuto místu cítit i nějaké kořeny, ale nenašel v sobě ani jednu podobně zaměřenou myšlenku. Naopak, těšil se pryč. Nebyl žádným dobrodruhem, který by potřeboval zcestovat svět, aby si teprve daleko od domova uvědomil, jak moc pro něj návrat znamená. Jen asi podvědomě cítil, že mu je krajské město malé.

Ale když dostudoval, tak v jakémsi jiném krajském městě naší malé republiky potřebovali nutně lékaře na záchraně službě. Protože neměl ani tak skvělý prospěch, ani tak silnou protekci, se kterou se mohl těšit na nějaké dobře placené místo v některé z fakultních nemocnic, rozhodl se tuto práci přijmout. Od té doby se protloukal se svým pestrým batohem mezi ubytovnou a nemocnicí s tím, že to přece není navždycky. Poslední dobou tomu ale věřil čím dál tím méně.

Na druhou stranu po změně snad ani netoužil. Zvykl si na svůj cikánský život. Zvykl si už nikam nepatřit. Všechny vazby s rodným městem byly zpřetrhány po tom, co odešli jeho rodiče.

Protože nemusel stavět dům pro rodinu, či shánět byt nebo protekci, aby děti rozmazlené přepychem a nedostatkem času rodičů vysekal ze všemožných průšvihů dospívání, měl i při velmi vysokém pracovním zatížení čas na další atestace a vůbec vzdělávání. Stal se celkem snadno primářem oddělení, aniž o to místo nějak okázale usiloval.

Právě odkládal knihu do batohu, protože bylo potřebné seběhnout dolů a nasednout do vozu. Sanitka již čekala. Jenom pár minut od nemocnice, snad osm nebo deset minut svižné jízdy, se stala nehezká autonehoda. Nechal se spolknout interiérem auta, jako už tisíckrát. Přelétl přitom pohledem po tvářích zbytku osádky. I pohled z bočního okýnka sanitky byl jaksi rutinní a nic z večerního rozsvíceného města ani nevnímal. Třeba by se choval jinak, kdyby tušil, že to jsou poslední minuty toho tolik jednotvárného a

obyčejného životního stylu. Třeba by se snažil zformulovat v sobě nějaké krédo, kdyby tušil, že po několika stech metrech se řidič příliš rychle vyřítí ze zatáčky na kulatý, naprasklý, zkrížený a příliš těžký litinový dekl kanalizace. Hmotností automobilu a energií vzniklé rotací levého předního kola dekl doslova vystřelí ze svého místa přímo nad zadní nápravou vozu a svou setrvačností těžkou sanitku doslova katapultuje do zdi protějšího domu.

Krátká a ostrá rána, jako když se vystřelí z pistole do písku nebo na vodní hladinu. Takové bezbarvé plesknutí a potom už vůbec nic. Ticho a klid. Díky plastovým zbytkům přední masky a rozlámaným kouskům chladiče téměř okamžitě po nárazu zhasnul motor. Díky roztržštěné baterii zase nezůstal žádný zbytek proudu, který by mohl alespoň chvilku napájet světla a sanitní sirénu. Zůstalo jenom několik překvapených chodců, z nichž někteří se svými mobily snažili zavolat pomoc.

O několik ulic dál právě umírali manželé ve vraku starší Škodovky, protože se k nim pomoc nedostala včas.

Řidič sanity byl mrtvý tak desetinu vteřiny nebo dvě po nárazu. Karel byl v bezvědomí a jeho zranění byla natolik rozsáhlá, jak se později ukázalo, že nikdo mu nedával téměř žádnou naději. Prakticky nejlépe dopadl zdravotník, protože seděl vzadu, tudíž získal několik desetin sekundy navíc. Tato doba stačila, aby se jeho tělesná schránka nepotkala s tvrdou zdí čínžáku. Byl sice napěchován do přepážky oddělující prostor řidiče od lůžkové části vozu, ale ta přepážka byla za prvé dobře čalouněná a hlavně se pod jeho hmotností zhroutila, což bylo obrovské štěstí, protože to poskytlo další čas potřebný pro přirozenější zbrždění těla z téměř stokilometrové rychlosti do nuly. Zůstal tedy ležet mezi Karlem a řidičem. Sice s šílenou bolestí v levém rameni, netušil ještě, že ten nápor nevydržela klíční kost a hrozivě vřetenovitě praskla a drobné kostní úlomky se zabodaly do okolního svalu i do kloubního lůžka. Jenže když si to později probíral na nemocniční posteli, čert vem všechnu bolest. Zaplať pámbůh za to, že si při výjezdu nechtěl doktor sednout dozadu a neposadil ho na svoje sedadlo smrti. I když i doktor měl velké štěstí, že vůz zatáčel právě doleva, neboť i to stačilo, aby ten čelní náraz neschytil tak naplno jako řidič. Druhou pravdou ale bylo, že nikdo z jeho kolegů nevěřil, že mu to štěstí bude něco platné.

Olga jí otevřela s hadicemi k vysavači v podpaždí.

„Snad jsi mě nezvala, abych ti pomohla s úklidem!“ ušklíbala se Anička, zatímco si sundávala lehký plášť.

Blahořečila si, že ji napadlo vzít si ho. Než přejela ten kousek nového asfaltu, docela hustě se rozpršelo. Byl to sice jen kousek a účes jí ochránila

kabelka, ale i za ten kousíček pláště promokl a z jeho spodního okraje dopadaly těžké kapky na dlažbu předsíně. Olga jej od ní přebírala a věšela na ramínko a i s ním na trubkový věšák v zádveři.

„Před chvilkou jsem jej zapnula, tak to bude suché co by dup,“ konstatovala, jako by schválně ignorovala úvodní otázku.

„Zatím ti můžu nabídnout trošku horkýho čaje.“

Anička nad nabídkou máchla rukou.

„Barák jako hrad, samá vymoženost pro pohodlí a k čemu mi to vlastně je? Není ti líp?“ posteskla si a znovu měla oči plné slz. Anička ale byla připravená. Bylo jí jasné, že dnes večer bude lítostivá. Připravila se na to a protože ji opravdu dobře znala, tak už věděla, jak s ní v takové okamžiky nejlépe jednat.

„Pokud se pojmem „líp“ snažíš vyjádřit, že mám v pětatřiceti stejný hovno jako na škole, tak to určitě. Podívej se. Jezdím autem, který vypadá, jako bych vykradla vrakoviště Telecomu, protože bývalému majiteli určitě přebývala žlutá a myslel si asi, že ho tím nástřikem zhodnotí. Možná se to i podařilo, no naštěstí jsem na něj stále měla a mohla si ho dovolit. Pracuji v bídně placeném místě na radnici a víc než dvě třetiny toho bídného výdělků dám za podnájem. Zajímá tě ještě vůbec, ve kterém sec-butiku se oblíkám a co jím koncem měsíce? No, nejsme tady přece kvůli mým nárkům.“

Zabralo to, protože Olina se už usmívala.

„Co tak se hodit do gala a vyrazit někam na večeri? Potřebovala bys to jako sůl. Můžeme v příjemném prostředí všechno v klidu probrat. Budeš mít důvod se pořádně zkrášlit. Alespoň jednou!“

„Mluvíš jako bych to kdovíjak potrebovala,“ odsekla Olga sice, ale bylo jí nad slunce jasné, že dneska to určitě potřebuje. Víc než kdy jindy.

Na bosých chodidlech ho příjemně chladila rosa a z úst mu vycházel drobný pramínek páry. Nabíral jej plnými doušky, až z něho byl takřka opilý. Přesně to, po noci strávené na tvrdých kostelních lavicích, kdy plíce plnil pouze velmi vlhkým vzduchem vonícím tak maximálně zatuchlinou, potreboval. Večer byl sice tak unavený, že usnul téměř okamžitě, a tak si snad žádné nepohodlí ani neuvědomoval. To až někdy k ránu. Ani si nedokázal vzpomenout, zda se mu v noci něco zdálo. Přišlo mu to, jako by jednu vteřinu ulehl a druhou už vstával. Navíc ho mělo co znepokojovat. Bylo to peklo. Všechny nové a nezvyklé události. Svět se pohnul a asi totálně zešlel, když všechny absurdity se zdály být normální a v pořádku. Svět se pohnul a totálně zešlel, když nadále odmítal ctít svá pravidla.

Mžourala do dna svojí sklenice. Kolik jich už stihla dnes vyprázdnit? Moc. Moc i na malou výpravu, natož na jednu štíhlou a drobnou ženskou. Nad hlavou jí tančila barevná světla a žaludek se otrásal ve výrazném rytmu taneční hudby. Anička si někam na chvilku odběhla. Olga jí vyprávěla všechno, všechno se ze sebe snažila dostat. Svoje pocity i svou vinu. Těšila se, že až to udělá, tak že ji pochopí! Že přijde rozřešení! Ale nic z toho se nestalo. Naopak. Anička zmizela s jakýmsi hezounem. Nejdřív na drink, a potom na taneční parket. Pravda, ani jednou ne na dlouho, ale i tak ji to uráželo. Chtěla si ji na dnešní večer monopolizovat a byla přesvědčená, že má na to právo. Za všechny dnes prožité události na to přece musí mít právo, jenže . . .

„Do prdele! Zkurvenej život, kdyby alespoň ten barman byl chlap.“ Ale jak jí mohla pomoci tahle výrazná a plná bruneta s jistě atraktivním obličejem a tělem Věstonické Venuše v krátké sukýnce a perfektníma nohama kmitajícíma drobnými kroky svižně za barem? Krajkovou podprsenkou měla svá velká a těžká prsa vyšponována ve výkladní skříni obrovského výstřihu lehce průsvitné černé halenky. Těsně pod zesíleným lemem výstřihu prosvítaly tmavé koláče dvorců prsních bradavek. Většina z mužských návštěvníků měla jistě při placení příjemnější starosti, než si kontrolovat správnost součtu na účtence.

Olga na sobě sice cítila známky pokročilé opilsti, ale přesto z ní vyletělo: „Nalej mi ještě jednu, prosím.“

Ale ta za barem si překvapivě začala hrát na anděla strážného.

„Jestli potřebuješ slzy, aby ses mohla dosyta vybrečet, tak v tomhle je nenajdeš,“ odpověděla totiž, namísto aby vyměnila prázdnou sklenici za plnou, jako vždycky předtím.

„Peněz mám dost, podívej! Jestli se bojíš, že se mnou budou při placení problémy!“ a ukazovala naditou peněženku.

„Jenomže s tebou už jsou problémy, moje drahá, to mi věř. Já sice nejsem tvoje máma, abych ti zakazovala pít, ale kromě mattonky, colly, kafe nebo minerálky ode mě nedostaneš ani kapku. Můžeš vyvádět, můžeš se vztekat, můžeš se sebrat a jít kamkoliv jinam. Jenomže to ty neuděláš,“ odsekla aby vzápětí pokračovala: „Přijď sem, když máš dobrou náladu, tedy myslím pokud je tvoje psýcha v rovnováze s tělem a nemáš zrovna agresivní opici a dost peněz, opij se třeba do bezvědomí. Jenomže ty v pohodě nejsi, a tak se opít nemůžeš. Před něčím utíkáš, tak i když vypiješ hektolitry, maximálně se pozvracíš. Pokud potřebuješ právě tohle, tak ti radši prodám havanskej doutník. Je levnější a udělá stejnou práci. Kapišto, děvče?“

V první chvíli chtěla začít oponovat. Chtěla se s ní hádat a nebo alespoň měla hroznou chuť nahnout se přes pult a plesknout jí přes ta nestoudně nadržaná prsa. Ale nic z toho neudělala. Překvapivě jí respekt z přímočarosti uklidnil.

„Tak alespoň to kafe. Presso, hodně silný a hodně hořký.“

Pošmurná obloha se takřka dotýkala jeho hlavy. Mraky mu běžely nad hlavou tak rychle, že když se je snažil pozorovat, cítil žaludek až v krku. Jako by jel na horské dráze. Kdyby vzpažil ruku, zabořila by se do hebkých mraků. Vnořila by se dovnitř jako do konve se smetanou a okamžitě se obalila všudypřítomnou mrtvolnou vlhkostí, sychravostí a pod nehty zalézajícím chladem. Siluety stromů podél cesty byly samé duby. Velmi staré a všechny suché, bez listů. Už aby byl pryč, z tak ponurého místa.

Lesní pěšina se po několika stech metrech změnila sice ve starou, ale celkem solidní asfaltku. Mohl tedy hodně zrychlit. Silnice klesala stále dost prudce dolů. Tím, jak se vzdaloval od těch suchých stromů i bezprostřední blízkosti olověně šedé oblohy, jako by mu opět stoupalo sebevědomí. Jako by se trochu rozjasnilo. V dále před ním byla vidět silueta malého městečka. I když to bylo bláznivé, znovu se stmívalo a městečko se odívalo do oranžové sukně pouličních svítilen.

„Konečně trochu rozptýlení po dvoudenní samotě.“

Zaparkoval na náměstí. Blahoslavené maloměsto, kam do každé činnosti ještě nedorazila komerce a tak ho nikde do očí neuhodila žádná cedule upozorňující vhodit určitý finanční obnos do parkovacího automatu a vyčkat tisku lístku, který musí být čitelně umístěn za předním sklem a útržek pečlivě uschován k pozdější případné kontrole.

Pomalou chůzí kráčet kolem náměstí, když si všiml restaurace v suterénu jednoho z domů. Vypadala male a útulně. Stačilo sejít pět nebo šest schodů dolů a vejít dovnitř.

Uvnitř nebylo ani tak zakouřeno, ani takový hluk, jak by si asi chodec z ulice představoval. Našel si volný stůl. Po malé chvilce přišel číšník. Někoho mu připomínal. Zdálo by se, že i přes postavu vzrostlého asi 35-ti letého muže si uchoval tvář tak desetiletého chlapce.

„Ta podoba, sakra, ta podoba.“ přemýšlel, ale ten, kdo snad by si mohl nárokovat tu tvář byl jeho spolužák a o jedné prázdnině se utopil v jedné zapovězené pískovně. Příliš si na něj ani nepamatoval.

„Proč bych si měl právě teď vzpomínat na takové kravině.“

Vířily, bublaly a kolotaly v něm nesourodé myšlenky jako právě se vařící brambory. Stejně těžké, stejně horké a stejně holou rukou neuchopitelné.

„Musíte si počkat na svého kontaktéra. Do té doby vám můžu uvařit akorát kafe.“

„K čemu kafe, když mám hlad?“

Zeptal se a obrovsky mu kručelo v břiše. Co je zase tohle za blbost?

„Peněz mám dost na to abych tu večerel přinejmenším celý měsíc!“

„Ale tohle u nás vůbec nic neznamena. S tím si tady tak můžete. Až co řekne kontaktér.“

A protože na každé vyslovené slovo kladl velký důraz, bylo zbytečné o čemkoli dalším polemizovat.

„No tak alespoň to kafe,“ řekl rezignovaně.

„Jenomžžže on je vee e špittááalle. Muj mmuž. Jsme s-e pooo-hááaddal-li a on ppotom bouur-al v autě.“ lezlo z ní namáhavě a přes otupělost se jí po tváři rozkoulely slzy.

„A j-ááá kr-ááva e-doo-kááz-ala do ttoh-o špittálu anni z-avolat. Vlastně aani n-evím c-o jje s ním.“

Barmanka ji překvapivě objala kolem ramen, naklonila se nad ní a dala jí polibek na čelo. Dlouhý a velmi jemný.

„Dneska si tě беру na starost. Ta tvoje kámoška stejně bude ráda, když nebude muset jít s tebou. Má nějaké docela slušnej úlovek. Až se tu zastaví, tak jí řeknu, že se nemusí na tebe ohlížet a že přespíš u mě. Věř mi, že právě tohle potřebuješ.“

Řekla to o dost významněji, než by snad žena ženě říct měla. Jenomže Olze nic nedošlo. Neměla už ten správný sluch pro drobné hlasové nuance vyjadřující různé nálady ani dostatečný postřeh. Za strážlivá by byla ostražitější. byste, daleko ostražitější. Dnes kdyby to i jasně slyšela, stejně by jí to nedošlo.

Bolest hlavy? To bylo to nejmenší, co ji ráno pronásledovalo. Výčitky? Ani ty ne ještě naplno. Stále se cítila být velmi opilá. Ne zase natolik, aby milování se s prsatou ženskou jí přišlo běžné a normální – tedy alespoň podle všeho nač si vzpomínala . . .

Rychle vstala a klopýtala na WC. Chtělo se jí najednou tolik zvracet, až se bála, že nedoběhne. Jakmile doklopýtala zpět do ložnice, tak Ester – jestli se jí jméno vybavilo správně – už byla vzhůru. Blížila se pomalu svlečená k ní a mezi svalnatými stehny se bělal trojúhelníček pečlivě vyholeného a neopáleného klína.

„Pa nebože, ona jde ke mně, aby mě objala! Určitě mě bude chtít líbat!“ lekla se a podvědomě před ní couvla dozadu.

„Nemůžu přece připustit, aby mě chtěla znovu objímat a líbat. Proč bych měla znovu cítit v ústech pachů jejího jazyka.“

Jenže to už ji Ester hladila po břiše. Olga ucítila její vlhké rty mezi vlasy a strnula tak, že si ztuhlostí nezadala se stoletým dubem. Ester to vycítila, tak se poněkud stáhla, uvolnila paže a něžně jí zašeptala do ucha.

„Ale no tak, holčičko. Já přeci nechci nic jiného, než co jsi mi celou noc dávala naprosto dobrovolně a neřekla bych, že ti to působilo nějaké trauma či problémy. Možná to bylo po prvé, ale věř mi, že to bylo moc fajn.“

„Ale to jsem byla opilá, a ty jsi mě prachsprostě zneužila. Znásilnila jsi mě. Já nejsem žádná lesba!“ Ester se tomu musela začít smát. Na tváři jí prolétl stín vzpomínky, snad se jí připomnělo její poprvé.

Ještě jsem ani nestihl v kávě namočit lžičku, když se můj kontaktér objevil. Byl to drobný muž a posadil se na protější židli. Stále mi někoho připomínal, stejně jako zprvu číšník. Nedokázal jsem podobu někam určitě zařadit, ale to mi nebránilo být přesvědčen, že ho musím znát.

„Mám docela hlad. Chtěl jsem se najíst, ale číšník mi řekl . . .“

„To je v pořádku,“ přerušil mě.

„Číšník tu bude hned a objednejte si cokoliv.“

Měl pravdu. Jakmile se objevil po mé pravici, tak hned, abych ho snad nevyplašil, poroučím: „Cokoliv, co máte na plotně a může to tu být okamžité.“

Musel jsem vypadat opravdu hodně hladově, protože můj společník se neodvážil mě žádným hovorem u jídla rušit. Nevydal ze sebe ani hlásku a způsobe seděl, dokud jsem nepolkl poslední sousto.

„Asi nebude dobře chtít po vás, byste hned všemu porozuměl. Začneme nejspíše u drobností.“

Jenomže co asi mohl zahrnovat pojem „drobnosti“ na takovém bláznivém místě, nic přece nemělo svou logiku.

„Snad se vám zdá, že svět se začal podobat skladišti abstraktních obrazů!“

Přítakám. Jako by mi mluvil z duše.

„Možná příliš slabé vyjádření ke kontextu všech změn. Ale budiž.“

„Je to dost složité, ale ten největší zmatek je tady jenom kvůli vašemu mozku. Všechno, co se kolem vás děje, je plně v režii vašeho vlastního podvědomí.“

„byste, kde jsem se to octnul? V pekle a nebo v nebi!“

Dere se mi z úst otázka. Jako bych ji snad ani nemusel vyslovit.

„Tak někde mezi, milej zlatej. Ale nepředbíhejme. Nyní jste malé nemluvně a já vás musím naučit těm nejzákladnějším věcem. Časem, až se budete zdokonalovat, jistě najdete spousty odpovědí na věci, jež vás pálí.“

Když to na vás vybalím hned dneska, tak se zblázníte a nebude vám to stejně k ničemu.“

Mluvil měkce, příjemně a taky nevypadal, že by měl zapotřebí si ze mě dělat srandu. Nebyl k tomu sice žádný reálný důvod, ale vycítil, že chlápkuvi naproti je třeba věřit. Už jenom proto, že nebýt jeho, seděl by tu i nadále hladový.

„No dobrá, dejme tomu. Tak jen dál!“ pobídl jsem ho, ale jistě zbytečně.

„Jak jsem už říkal. Těžko se srovnáváte s realitou a novými podmínkami, proto všechen ten bláznivec. Pamatujete si něco ze dne, kdy jste přišel? Cokoliv, drobnost!“

Poslední výzva zněla dost naléhavě. Jako by její vyslovení mělo nějak změnit osudy celého světa, jako by to mělo být zásadní hlasové heslo „UNICEF-u“ do hlavního trezoru světové banky.

„Jistě, že si pamatuji. Byl jsem na hřbitově se svým autem. Pamatuji, jak jsem se snažil dostat ven, ale za zdmi nebylo nic vidět. Tedy nic určitého. Pamatuji si tu noc, první noc na tvrdé kostelní lavici.“

Jenže podle výrazu ve tváři kontaktéra tohle nebyly ty věci, na které čekal. Sál hospody mezitím zmizel a oni dva seděli v jakémsi bytě. Hezkém, minimalisticky i když luxusně zařízeném.

„Důležité hlavně je, jestli si pamatujete, proč jste se na ten hřbitov dostal.“

A jeho hlas získal ještě naléhavější zabarvení.

„byste musíte si vzpomenout, na cokoliv, na maličkost, útržek, na tom se už dá začít stavět.“

Jenomže já, ať namáhal hlavu jakkoliv, ne a ne přijít na nic kloudného. Cítím, že někde vzadu je něco hluboko zasunuto, co bych měl dokázat vyhrabat, ale nešlo mi to.

„Potřeboval bych se něčeho napít. Nejspíš asi panáka.“ pronesl jsem skoro prosebně a on vstal a došel k baru, aby mi posloužil. Hlava se mi roztřeštila.

„Pravda, to by mohlopomoci na uklidnění,“ řekl, když mi do ruky podával sklenku, jejíž dno zbarvil medově zlatý nápoj. Snad až příliš hltavě a snad až příliš brzy po tom, co moje ruka sklenku sevřela, jsem ji vypil. Alespoň se mi to tak zdálo podle jeho pohledu. Snad moje gesto rozhozených rukou znělo dostatečně omluvně, ale ten jediný prokletý panák byla ta nejpříjemnější věc za poslední dny.

Vrátil jsem mu do ruky prázdnou sklenku a on ji znovu beze slova naplnil.

„Říká se přece, že máme dvě nohy, tak snad abych nekulhal,“ trošku omluvně ze sebe vypravím. Nedokážu si vzpomenout, kdy jsem do sebe

dokázal tak rychle nahnat dva panáky. Snad to mohlo být mezi osmnácti až dvaceti pěti lety. Tehdy vůbec se čas počítal na vypitá piva a panáky.

„Když jsem vás poprvé uviděl, zdál jste se mi povědomý. Nevím sice odkud.“

„Jinak to ani nemůže být. Všechno, co kolem sebe vidíte musíte znát. I ty nejmenší detaily, které jsou zasunuty tak hluboko, že by jim ani sám bůh nedokázal dát rozměr. Vy sám vlastně v určitém slova smyslu tvoříte vše kolem sebe. Když se proto rozhodnete, tak se dokážete zlikvidovat stejně, jako v životě který jste žil až doposud.“

„Jenže já jsem dost zmatený a nechci tu žít!“ zafňukal jsem nešťastně, jako malé děcko s rozbitým kolenem.

„Já cítím, že tu mohu být jenom jako host. Nerozumím ničemu kolem sebe, jen vím, že donedávna bylo všechno jinak. Prostě cítím, že tam jsem byl víc doma.“

„Každé novorozeně, které vykoukne na svět, se cítí jako host. Teprve postupem času se z hosta stává obyvatel. To už jsem vám přece říkal,“ poznamenal trochu nervózně. Hergot on přece na nervozitu neměl právo. Já mohl být vzteklý a vyvádět, protože mně se zhroutilo všechno.

„Klid, klid. Přeci tu nejsem od toho, abych vás štvál. Prostě vám musím pomoci a vy popravdě mě odmítnout nesmíte. Navíc jsem přesvědčen, že to, co se vám právě teď nelíbí, budete za pár dní vidět jako výhodu.“

Začínaly mi pěkně lézt na nervy všechny ty jeho poučovateľské kecý. Jenomže ať se okolí měnilo jakkoliv v souladu či proti mému myšlení, on tu zůstával. Navzdory tomu, jak rád bych ho „vygumoval“, nakonec nezbylo než se s ním smířit. Nemluvili jsme spolu ani dlouho, když mu konečně došlo, jak moc mi vadí.

„Možná bude opravdu nejlepší, když vás vtom nechám plácát, když vám dám nějaký čas. Možná jste ten typ, který si neustále a sám musí rozbíjet ústa, aby měl důkaz že jeho bytí někam směřuje a nějak se vyvíjí.“

Trošku se poklonil, jako prvňáček na vánoční besídce, chtěje si tím vyloudit klaku za přednesené říkadlo.

„A jak to bude dál, myslím hlavně s jídlem. Nezemřu tady sám hladý?“ Moje materialistická otázka ho notně pobavila.

„Nemusíte se bát. Jednak se tady umřít hladý prostě nedá a potom taky už najíst dostanete úplně všude.“

Potom ten chlápek zmizel. Nikam neodešel, nerozplynul se, prostě jednu vteřinu seděl v křesle a druhou byl pryč. Nebyl tu ani on, ani křeslo, ani to městečko. Nic. Já zase seděl za volantem auta a uháněl širokou, hladkou silnicí. Svítilo sluníčko, tak prudce, až mě oslepovalo. Byl jsem takřka spokojený, i takřka šťastný, přestože jsem ani netušil, kam vlastně jedu.

„Možná bys za ním měla dojít. Podívat se, přeptat se a tak. Dělá se to!“ mluvila k ní tiše Ester, zatímco si oblékala vínovou halenku. Černou krátkou sukni už přihrývala polovinu stehem.

„Tobě se to řekne. Jenže všechno se to mezi námi tak dlouho hromadilo. Já pořád, i teď, když leží na intenzivce cítím, jak moc na mě poslední dobou kašlal. Asi bych měla místo toho cítit nějakou lítost. Sakra, vždyť alespoň když jsme spolu začínali chodit, tak jsem ho přece musela milovat. Tehdy mi stál i za útěky z domova. A dneska? Ani nedokážu sednout na autobus a odjet za ním do špitálu. Asi fakt za nic nestojím.“

Potom se Olga znovu rozplakala. Už jí ani nepřišlo divné, když ji Ester objala a začala znovu líbat. Její jazyk chutnal slane a příjemně. Nedostavil se ani šok, ani výčitky.

„Mohla bych jet s tebou. Můžeme se nejdřív projít třeba v parku, nebo si dát kafe, mezi lidmi, abys trochu nabrala sílu.“

„Tím kafem nepohrdnu. Jsem městské dítě a tak se mi příroda spíš protiví. Je mi v místech bez lidí zle. Mám ráda hluk aut a přeplněných silnic.“

Vzduch venku byl příjemný a svěží. Nádherně usazoval myšlenky v mozku, stále ještě dost poznamenaném včerejší enormní spotřebou alkoholu. Možná nemohla být pravda všechno to, co předtím povídala o nechuti k lesu a méně zalidněným místům. Jako by znovu byla malá holka, a nebo se jí měla stát, protože jenom tehdy se dokázala radovat z těch absolutně nejsamozřejmějších maličkostí. I když si to nepřála, i když se cítila tak osvobozena, přelétl jí přes tvář stín budovy šedivé, a ponuré budovy intenzivní péče. Cítila, jak je rozpolcená láskou i nenávisť, cítila se rozpolcená vlastním životem, vlastními odžitými 35-ti.

„Nemám za sebou nic víc, než hromadu majetku, kterou se podařilo nahrabat mému muži. Já sama dovedla jen všechno hodit za hlavu. Vzdělání, snahu i všechny koníčky. Vlastně mě poslední dobou nebavilo vůbec nic, tedy ani on.“

A při výlevu svojí dušičky ji napadlo, že možná tou největší pomocí by pro ní bylo, kdyby sama dokázala udělat něco pro druhé. Snad si představovala, že tím splní jakési vyšší poslání a bude jí odpuštěno. I když nebyla tak malá holka, aby dokázala uvěřit, že všechny chmury posledních dní dokážou zmizet. Člověk se vyrovná poměrně snadno se všemi vnějšími podněty, ať bývají jakkoli hrůzostrašné, ale někdy se za celý život nedokáže vyrovnat se svojí osobností. Proč si najednou připadala tak strašně sobecká? Bylo to opravdu tak? Opravdu se pod tím načančaným a pečlivě upravovaným zevnějškem skrývala tak odporná a bezohledná bestie? Proč máme potřebu

konat kolem sebe dobro a víc o sobě přemýšlet až tehdy, když sami nevíme jak dál, když se nám všechno zhroutí.

„Hele, nech už těch černých myšlenek. Nesnaž se soutěžit s tím kafem a pojď už, ať se pohneme z místa,“ vytrhnul ji Esterin hlas. Ta ženská vlastně byla anděl a potkala ji v ten nejpravější čas. Jestli existoval nějaký osud či prozřetelnost, nemohl najít vhodnější chvíli k tomu, aby jejich cesty dokázal překřížit a spojit je. Nechala se klidně vzít kolem pasu. Nechala si vklouznout její ruku do dlaně a pocítila prudkou vlnu stejného živočišného vzrušení z toho dotyku, stejnou odevzdanost k ní, jako k ránu v opilosti, když pocit touhy nebyl ničím kontrolován ani mírněn. Znovu zatoužila dotýkat se ústy jejího klína, či cítit v rozkroku její mrštný jazýček. Nevydržela to a lehce ji pohladila druhou rukou po vlasech. Ester jí v odpověď trochu stiskla dlaň a lehce pohladila hřbet ruky palcem.

„Bylo to opravdu tak hrozné nebo máš jenom tragický výraz?“

„Bylo to horší, o moc horší“ spustila pomalu a zvolna.

„Nejde ani tak o to, jak na mě každé doktor a každá sestra uvnitř koukala. Nejde ani tak o to, že se mi ani nesnažili vnutit myšlenku, že bych u něj měla být prakticky stále. I když to prý vypadá, že nevnímá, tak potřebuje slyšet blízký hlas. Nadhodili to, to jo, ale sami pochopili, že se mezi námi stalo něco, kvůli čemu to asi akceptovat nebudu. Rozladilo je, že jsem přišla až po takové době. To všechno bych asi ustála levou zadní. Nakonec jsem s něčím takovým musela i počítat. Ustála bych i to, že on vypadá jako figurína pro trénink lékařů na zavádění infuzí a katetrů. Ale co prostě neustojím, jsou vlastní blbý výčitky.“

Ester nevěděla, co na to říct. Nebyla vtom nechuť jí jakkoli pomoci, ani přesvědčení, že svoje bitvy si musíme prohrát či vyhrát každý sám. Nebylo vtom nic jiného, než že si nedokázala představit, jak zareagovat. Neznala ji sice dlouho, ale ta jediná noc stačila k tomu, aby jí ta holka přirostla k srdci.

„Ahoj Aničko,“ linulo se měkce ze sluchátka. Trochu ji potěšilo, že hlas patřící stoprocentně Olze nezněl nijak tragicky. Je tedy fakt, že ji zrovna včera moc nerozptýlila. Když ale dlouho nepoznala tak fantastického chlapa. Na ostatní se už ohlížela dost dlouho. Olze se stihlo manželství zhroutit a ona zatím neměla ani vážnou známost. Možná že byla dost vybíravá, to je fakt. A možná se nesnažila tolik, jak by i snad mohla. Proč taky. Když ženská překlene několik pubertáckých vln kdy touží po dětech a manželovi, zjistí, že nejlépe je člověku samotnému. Má své pohodlí a hlavně klid a žádnou zodpovědnost. Jak blažené.

Jenomže ani tyhle myšlenky v ní nedokázaly zakrýt pocit studu za to, jak se včera zachovala. Vykašlala se na ni a věnovala se jenom tomu hezounovi, který nejenže tančil jako Travolta v Horečce sobotní noci, ale zároveň byl pozorný, zábavný a něžný a v noci jí to potom udělal jako ještě nikdo. Nejdřív se dlouze líbali, potom přešli do sprchy a jak se vzájemně umývali, přišlo jí naprosto přirozené kleknout si a vzít jeho penis do úst. K tomu se vždycky předtím musela přemlouvav, i když už partnera znala jako svoje boty a chtěla tím trochu rozmýt vznikající stereotyp. Jenomže to z nějakého zvláštního důvodu s ním pokládala za normální a přirozenou věc, přehrnovat ústy předkožku a cítit na jazyku, jak v něm pulzuje život. On ji za pár okamžiků také rozdráždil ústy a potom se už konečně prosouložili až do ložnice, k posteli, kde jim zůstalo sil tak akorát na usnutí.

Ráno pak bolest hlavy z nevyspaní, rychlé vstávání, s ještě rychlejší a ošizenou snídaní a příslibem odpoledního setkání a snad zopakováním všech krás, v alespoň jedné další noci. Rychlý běh do kanceláře magistrátu kde začínala směnu velmi neobvykle, dvěma rozpuštěnými acylpyriny, namísto obřadní kávy.

„Co se děje? Ty se mnou nechceš mluvit?“

Byl nejvyšší čas zanechat vlastních myšlenek a věnovat se zpátky telefonnímu sluchátku.

„Promiň, trochu jsem se zamyslela. Ty, Olgo, já se ti chtěla moc omluvit za ten včerejšek. Jak jsem se na tebe vykašlala.“

„To nic, já byla stejně pod obraz, takže mi bylo úplně jedno, jestli se se mnou bavíš a nebo ne.“

Ester už měla touhle dobou dávno spát. Jenže nemohla zabrat. Měla by být vlastně šťastná, zvláště potom, co musela nabýt přesvědčení, že všichni muži, kteří o ni kdy stáli se zrodili jenom proto, aby ji následně bili či jinak týrali. Ještě že nebyla odkázána pouze na projevy chlapské náklonnosti a dokázala se stejně uvolnit i v náruči ženy. Ale zase tak velká výhra to nebyla. V naší prudérní a falešné společnosti. To, že ji opustil manžel, to by asi bylo to nejmenší. Stejně to byl lenivý balvan a ona se s ním vláčela jako se zhoubnou nemocí. Ale když jí i soudy zakázaly styk s vlastním dítětem jenom kvůli tomu, že ji manžel načapal v posteli s kamarádkou? Soudci jsou právníci a ti přece musí být alespoň natolik vzdělaní, aby věděli, že homosexualita není ani dědičná, ani nakažlivá. Měli by vědět, že to není ani nemoc. A ona navíc nebyla ani homosexuální. Tedy alespoň ne vždy. Někdy přinejmenším měla stejnou chuť na hezkého a voňavého chlapa, jako na výraznou ženskou.

Jenže ti samí soudci, kteří měli dbát nad tím, aby se neporušovaly zákony zakazující diskriminaci homosexuálních osob jí nakonec diskriminovali

tím, že svou dceru už nikdy neuvidí. Prý pro možnou mravní újmu. Do prdele když je pohled na dvě objímající se ženy neúnosný pro dospělého, tak to neznamena, že by děcko mělo trauma z dvou líbajících se tet. Bohužel ale jsme jenom banda pokrytců, kterým jsou řeči o diskriminaci vhodné tak akorát k získání i těch čtyř procent hlasů. Koukají na nás mezi prsty. Nikomu nedochází, že nehledám jinou ženskou jenom proto, abych byla zajímavá, vyjímečná a jiná, ale prostě jenom proto, že jí toužím líbat a milovat se s ní stejně tak, jako to touží udělat 96 % žen svým mužům a milencům. Skoro každý odsoudí Holocaust, ale sám se nechová ani trochu jinak. Jaký je rozdíl mezi námi a židy? Všichni nám do očí tvrdí, jak jsme rovnoprávní a přitom nám nedovolí ani registrované partnerství, natož vychovávat děti.

A dobře si vzpomněla na opovržení v očích všech z poroty, když uvedl pravý důvod svého „nepřekonatelného odporu“. Nedalo se nikdy zapomenout, jak se opovržení přetvářelo v porozumění a smutnou účast, jakmile se oči někoho ze soudců svezly z ní na něj.

A právě tehdy, po prohraném soudu o alespoň občasné návštěvy dítěte, které sama a v bolestech porodila, si slíbila, že práh jejího bytu překročí jediné žena. Vlády všech států se skládaly majoritně z mužů a bylo to vidět. Muži jsou sobci.

Jenže tak rychlé seznámení a celý prudký vztah s Olčou vyplavil na povrch všechno, co mělo zůstat dávno zapomenuto.

Když nakonec usnula, tak se sny přetvořily v obrovský, uzlovitý chomáč, takže vstávala unavenější, než uléhala.

Petr se právě nudil na nějakém dost divokém večírku. Nikoho tu neznal, jenom hlasité a dunivé rytmy drásaly jeho uši i duši. Bylo to k nevydržení, ale nemohl odejít pryč. Pokoušel se o to několikrát, dokonce klesl tak hluboko, že prolezl ven okýnkem na WC. Už už to vypadalo, že má vyhráno. Dokonce ani auto nebylo obstavené jinými vozy, takže mohl klidně odjet.

Nasedl do vozu, nastartoval a čekal nějakou zradu. Ale nic se nestalo. Klidně vyjel ven a dokonce po chvilce jízdy uviděl ceduli s označením konce města. Vůz se tak ponořil do úplné tmy okresní silnice. Stále tvrdšíjše odmítal další setkání s kontaktem. Věřil, že když vše nevyřeší sám, tak to bude stejně na draka. Pustil si rádio. Ale ať se snažil přeladit kamkoliv, na všech stanicích ho pronásledovala ta výrazná techno-hudba.

Po několika kilometrech najednou světlomety ozářily podivnou překážku. Přes cestu stálo cosi, obrovská klenutá brána připomínající vítězný oblouk. Tak tak, že stihl zastavit. Překvapily ho masivní ocelové mříže, ukované z prutů silných skoro jako paže a tak hustých, že by se mezi nimi

neprotáhlo ani dítě, natož on. Zkusil jimi zacloumat, ale nic se nestalo. Byly usazené tak pevně, že se ani nezachvěly.

„To je taky pěkná pitomost, dát doprostřed silnice mříže, jen tak, bez upozornění.“

Letělo mu hlavou, protože si neuvědomoval, že by viděl nějakou dopravní značku.

„Třeba to zavírají jenom na noc a ve dne je to otevřené. Snad by stačilo zajet na kraj a počkat do rána.“

Vycouval. Vedle silnice nebyla žádná strouha, jenom perfektně střižená tráva. Zajel na ni a díky tomu uviděl i za stavbu.

„Proč je tady brána jako kráva s mřížemi, že by se za ně nemusel stydět ani trezor v národní bance, když se to dá obejít několika kroky?“

Zamkl auto a zkusil to pěšky, i když za branou nebylo vidět žádné světlo, nic, ani náznak civilizace a on v autě neměl ani baterku. Touha uniknout bláznivému večeru byla tak obrovská. Jenomže jak překročil pomyslný středový dělicí pás, zařizla se do uší stará známá hudba. Výrazný rytmus znovu vibroval žaludkem a obracel ho naruby. Rozbolela ho hlava. Podvědomě ustoupil o krok zpět, jako by chtěl ustoupit za dělicí rovinu brány, ale narazil na něco neprostupného, tvrdého.

„Kupředu levá, zpátky ni krok,“ napadlo ho, když zjistil že vracet se není možné. Barevná světla mezitím osahávala těla vlnící se v rytmu hudby na obrovském parketu. Byl zpátky se vším všudy. Nezbylo nic jiného, než se smířit s tím, že si tuto show přetrpí až do konce. Vyšel proto alespoň z hlavního sálu. Prošel dlouhou chodbou ke vchodovým dveřím a i když věděl, že budou zamčené, zkusil je. Nemýlil se. Skleněnou výplň viděl svoje auto mezi ostatními na parkovišti. Bylo ve stejné pozici, jako když večer zaparkoval.

Stal se velmi apatickým. Snad už ho ani nic nerozčilovalo. Dal si u baru drink a kafe. Vždycky obdržel jakousi pestrou kartičku, na které byly spousty nesrozumitelných symbolů.

„Co budu dělat, až se mi jich nastřádá tolik, že je neunesu?“ zeptal se rypavě barmana.

„To je přece jednoduché.“ usmál se jeho prostotě.

„Prostě je odevzdáte a dostanete jednu, kde bude vše zaznamenáno.“

„Aha, takže prostě vyměním drobné za velké, že?“

„Něco na ten způsob. A ani nemusíte čekat, až je neunesete. Jestli si přejete je odevzdat, tak mi je dejte a já to zařídím. Lze to udělat prakticky kdekoliv a kdykoliv. Taky jestli budete chtít u nás ještě něco jíst či pít, nemusíte si brát na všechno zvlášť účet. Vezměte si konzumační kartu a já vám vše převedu až budete chtít odejít.“

Petr se na něj ale jenom usmál.

„Kdyby všechno záleželo na tom, kdy budu chtít odejít, už tady dávno nejsem. Ale když si zajišťujete hosty pomocí zamčených dveří?“

Barman se ale zamračil, jako by mělo jít o špatný vtíp.

„Jste zřejmě veselá kopa, že? Copak tady je možné cokoliv zamknout?“

Odmítl to komentovat. Namísto toho raději požádal o konzumační kartu.

„Tebe bych přece měl znát,“ dotázal se, jen co se zahleděl do příjemné a asi tři dny neholené tváře, když si našel volné místo u stolu. Sedět za barem a srkat kafe ho nebavilo.

„Ty jsi přece Karel. Můj spolužák Karel. Neviděli jsme se let, ale vím to jistě.“

Jenže on zůstával stále poněkud bezvýrazný.

„Tu jistotu vám závidím. Taky mi připadáte povědomý, ale nemůžu si na nic vzpomenout. Ani na svoje vlastní jméno. Nevím co tu dělám, jen se mi zdá, že okolí se ke mně chová dost divně.“

„Sám tu nejsem moc dlouho a spouště věcí nerozumím, ale jedno vím jistě. Ty jsi Karel Agony a chodili jsme spolu osm let do základní školy. Celých dlouhých osm let. Nevím, jak jsi to tenkrát cítil ty, ale z mého pohledu jsme byli nejlepší kamarádi. Možná proto tě i po letech bezpečně poznávám. Byli jsme skoro jako bráchové.“ A musel se usmát, když si uvědomil, jak nepodstatné a nedůležité věci vidí jasně a zřetelně, ale na místech, na která by si vzpomenout chtěl jsou buď rozmazané cáry a nebo prázdné prostory.

„Když jsem se tu objevil, tak jsem z toho byl stejně vyvalenej jako ty a chtělo se mi pryč. Ale bylo mi vysvětleno, že člověk se musí narodit, bez ohledu na to, jestli se mu místo kam přichází líbí či ne.“

„Prosím vás, víte vůbec, kolik je hodin?“ spíš chraptěla než mluvila Olga a toužila mrsknout s telefonem o zeď, nebo alespoň zamáčknout to kouzelné tlačítko s červeným symbolem. Ester se vedle ní slastně roztahovala. Milovali se spolu dlouho, snad až k hranici úplného vyčerpání. Teď bylo něco po třetí hodině ranní.

„Kdybyste to věděla, tak by vám muselo dojít, že nic na světě není natolik důležité, abyste mi teď musela volat a budit mě!“ Odsekla už o poznání čistějším hlasem a taky o mnoho zlostněji. Chtěla hovor definitivně ukončit. Ester na posteli zavrňela a obrátila se. Jako by i do jejího snu mohlo proniknout něco z událostí a zvuků v místnosti.

„Podívejte se, já na vašem místě bych byla šťastná, kdybych měla manžela ve stavu jako je ten váš a dostávala o něm zprávy třeba pravidelně

každý den ve tři ráno!“ řekla uraženě sestřička u aparátu v místnosti noční služby. Za skleněnou stěnou odpočívali všichni svěření pacienti.

Petr se stal hitem zanedlouho po tom, co ho sem převezli. Poměrně mladý, pohledný i když v současnosti dost pomlácený muž. Nejedna z pravidelně se střídajících sestřiček se do něj dokázala zamilovat, aniž by kdy slyšela jeho hlas. Ten pocit se ještě umocňoval u všech, kdo měli možnost promluvit si s jeho sobeckou a nesmyslně macešsky se chovající manželkou. Kromě ní, prý na světě neměl vůbec nikoho, a to ještě posilovalo pečovatelský komplex a zvyšovalo naději, že kdyby se jednoho dne Petr probudil a úspěšně zotavil, mohl by s některou z nich odejít vstříc novému a jen samým romantickým štěstím naplněnému životu.

Už už chtěla se sluchátkem praštit zpět do vidlice, ale dovedla si představit, co by nastalo, kdyby si ta „satórie“ stěžovala. Práce nebyla, a na tuto, polykající spoustu času a odměněnou hubeným výdělkem začínal být pomalu ale jistě, pořadník.

„Chtěla bych, tedy vlastně mám za povinnost vám oznámit, že tělesná aktivita vašeho muže prudce vzrostla,“ začala překotně a stejně překotně se rychle opravovala, aby to ta dotyčná v žádném případě nemohla spojit s její osobní iniciativou. Uměle se snažila, aby vše znělo nanejvýš profesně a nezaujatě. Vzpomněla si totiž, jak jí Dáša o té „krávě“ vyprávěla. Ta jediná měla tu čest ji potkat osobně. Vyprávěla, jak ji setřela a ona zmizela a už nikdy se tu neobjevila. Taky říkala, že na pohled je to moc hezká a drobná holčička. Co je jí to ale platné, když je bez rozumu i citu.

„Tedy nikdo neví, co to přesně může znamenat. Už jsem volala lékaře. Je zrovna u něj a dokončuje vyšetření. Podle toho, co jsme se učili to nemusí znamenat vůbec nic! Řekla bych že je to natolik neprobádaná oblast . . .“

Musela se odmlčet, protože Olga ji přerušila prostým konstatováním, co si o celé té informaci myslí.

„Podívejte se, nemocní se někdy chovají divně a neberou ohled na nás ostatní. Lékař taky spal a když jsem mu zavolala, tak bez řečí vstal a běžel k němu! Jestli já na něco čekám či ne není vůbec důležité. Ráno budeme mít úplně jiné starosti a navíc vám musím připomenout, že mám ve svých pracovních povinnostech informovat okamžitě rodiny o všech změnách ve zdravotním stavu pacienta. Kdybych vám to nezavolala, tak jste si na mě mohla zítra třeba stěžovat.“ A naštvane bouchla se sluchátkem.

„Kráva jedna nafoukaná“ ulevila si ještě nahlas. Mohla si být jistá, že její zemité konstatování nebude nikoho rušit. Petřův stav se vracel zpět k normálu, tedy se propadal zpět do svého kómatu.

Petr nic netušil z toho, co se v posledních minutách odehrálo.

Vizita probíhala standardním a zavedeným postupem. Těžko na tak primární záležitosti něco měnit. Snad jenom trochu oživení díky pacientově náhlé noční mozkové aktivitě. Jenže po všech tlachách se stejně všichni shodnou na tom, že se to nijak logicky vysvětlit nedá.

Seštrička se dívala do jeho tváře a znovu přemýšlela o nočním hovoru s jeho paní. Už ji nedokázala tak jednoznačně odsoudit, protože sama byla velmi neodpočatá, unavená a díky tomu nevrlá. Ne, že by jí odpustila, ale už si alespoň dokázala představit, jak jí asi muselo být, když ji ze spaní vytrhl protivný, v nočním klidu se rozléhající zvuk telefonu.

Televize hrála dost hlasitě. Snad až extrémně hlasitě na to, co v ní běželo za blbost. Byl brzký podvečer, což byl pro všechny komerční stanice čas hloupých telenovel. Ester měla velmi lítostivou náladu a proto jí snad nevadila ta vysoká hladina zvuku, na kterou bývala tak alergická. Věděla, že lítostí nic nevyřeší, ale jinak si poradit nedokázala. Život byl zamotaným klubkem jak se zdálo, tak každou vteřinou se šmodrchal a uzloval stále víc. Všechno se tak komplikovalo na rozdíl od těch přímočaře jednoduchých telenovel. Tam alespoň každý uzel byl čitelný, měl své konce i smysl. Samota je strašná věc, ta nejstrašnější, jen všechno komplikuje. Uječený hlas telefonního přístroje ji ale poněkud vytrhnul ze smutných a depresivních myšlenek. Usmála se, i když věděla, že majitelka toho příjemného hlasu ji nemůže vidět.

„No to víš, že můžeš hned přijet. Budu moc ráda, říkála jsem ti přece že tě ráda uvidím.“

„Můj den taky nebyl zrovna fajn,“ odpovídala rychle.

„Taky mám nějakou depku, převaluju se a nemůžu usnout. To víš, že bych chtěla spát, ale přemýšlím o blbostech a nemůžu. Kdybys mě vzbudila, tak by tu neřvala televize.“

A rychle zavěsila. Snad se styděla za svoji závislost na Olze. Vždyť se znali teprve několik dní. Dlouho nebyla tak bláznivě zamilovaná. Myslela si, že už je jí dost let na to, aby dokázala okatě dávat najevo světu city. A taky už znala cenu za svoje city. Kdo jí zaručí, že za ně nebude platit znovu. A proč by vlastně měla za něco platit. Vždyť láska není supermarket.

„Promiň, ale proč se vlastně mačkat v tomhle pidibytě, Řekni mi alespoň jeden rozumnej důvod, jenom ten jeden jedinej důvod,“ zaujatě vykládala Olga. Zklamalo ji jak Ester reagovala na nabídku k přestěhování. Rozčílilo ji to, protože si myslela, že jí tím udělá velkou radost.

„Jsem tady doma! To přece stačí, ne?“

„Jistě, že to stačí a já to chápu i respektuju. Ale z čeho máš strach? Z čeho máš prosím tě strach? Že mě budeš muset žádat o povolení, aby sis mohla napustit vanu nebo otevřít ledničku?“

Ester zvažněla a odpovídala.

„Jasně, že jo, ale to není to hlavní. Já tě taky miluju, taky jsem do tebe blázen, ale co já vím, jak to mezi námi může vypadat za pár týdnů? Tvůj muž se může uzdravit a vyhnat nás potom obě. Nebo se s ním smíříš a vyženete oba mě. Chápej, donedávna jsi spala jenom s chlapem. Možná to bylo kvůli tomu, že tě učili, že je to tak normální a správné, a probudilo se v tobě něco, co jsi tušila a rozumem tlumila. No ale možná že je všechno úplně jinak. Třeba jenom řešíš problém, svůj problém a nazýváš to honosně láskou. Možná už zítra procitneš a budeš to všechno pokládat za zlou noční můru. Třeba potom začneš přemýšlet, jak se mě zbavit a nebude to jednoduché, když si mě tam sama nastěhuješ. Nic bych si nepřála víc, než být s tebou pořád. Ale chceš to skutečně i ty? Zkus si na to odpovědět tisíckrát v různých situacích, až ti něco nevyjde, až ti někdo vynadá, až si z tebe budou dělat blázny, až tě někdo známý uvidí, jak mě objímáš, líbáš nebo třeba jenom držíš za ruku. Když si vždycky v takových situacích odpovíš kladně, tak se potom ještě zeptej: Opravdu chci aby to věděli všichni moji sousedi, známí a příbuzní? Opravdu chci aby to věděli v práci? Aby se moje kolegyně bály zůstat se mnou osamotě?“

Víš, já, vlastně je to jenom opatrnost. Hodně jsem už prohrála. Jenom se snažím říct, že pro tebe je možná jednoduchý říct dneska „nastěhuj se“ a pozítří „vypadni“, ale já ti na rovinu říkám, že další zklamání bych už neunesla. Ty ještě neznáš tu beznaděj a propast, která dokáže přijít po těch překrásných minutách. Ty nevíš, co je deprese a strach. Ne strach ze smrti, ale strach ze života, z každého nadcházejícího dne. Příroda, to je především rovnováha, holčičko. A tak když je něco moc hezký, vždycky to musí být vystřídáno něčím moc zlým. Je to kyvadlo, jeden okamžik vlevo a druhý vpravo. Čím výš vykmitne vlevo, o to výš musí letět i doprava.“

„Jenže jak chceš pak odlišit to pěkné, když to zlé odmítáš prožít. To si snad přeješ, aby všechno bylo nijaké? Proč vycházíš z domu ven, když i na ulici můžeš prožít, nedej bože, spoustu pěkného. Proč sis se mnou vůbec něco začínala, když je to tak?“

Ester odpověděla okamžitě a samotnou ji překvapilo jak přímočaře.

„Protože to byla nejdřív jenom obyčejná potřeba a až potom láska. Kolik si asi myslíš, že mám příležitostí se s někým vyspat? Tedy mám na mysli normální, hezkou a voňavou ženskou! Já ti to tedy povím. Bar je zpravidla našlapaný opilými a uslintanými prasáky. Ti by si to rádi rozdali

s každou, která jí má! To ale není, jak už víš, nic pro mě. Jasně že mě to někdy popadne a zkusím to i s chlapem, ale není to ono. Není to to pravé. Nic nenahradí voňavou a hladkou holku.“

Potom přišlo hodně ticha. Snad slova došla na obou stranách, skryla se za slzy. Ale Olča pomalu a nesměle navázala: „Já přeci nechci, abys prodávala byt a pálila mosty. Já bych si jenom přála, abys ke mně šla třeba s malou taškou. Je už jenom na tobě, jak dlouho se zdržíš. I když chápu, tedy ne, spíš se snažím pochopit všechny tvé důvody.“

Ester neodpověděla, jenom rezolutně rozkázala.

„Pojď si lehnout. Musím se alespoň na chvíli přinutit ke spánku, jinak to v práci nevydržím. Neříkám ani ano, ani ne. Dej mi čas, alespoň do zítřka. Ráno si o tom promluvíme.“ Jenže ráno nic moc jasnějšího nebylo. Olina vlastně měla pravdu. Jak dlouho jí může vydržet trpělivost, když bude odmítat cokoliv obětovat? Co je to rozum a co z jeho pohledu obět? Kdo je hrdina? Proč opěvujeme skutky lidí, kteří svým chováním zapříčinili mstu a nelidské podmínky na všech svých příbuzných? Nejsou hrdinové vlastně sobci jdoucí přes mrtvolu tvrdě za svým? Ono je krásné neustoupit, ale kde je vlastně hranice?

Musela si přiznat, že už zašla příliš daleko ve všech těch infantilních myšlenkách. Proč sakra potřebovala vše vidět v tmavších barvách, než skutečně byly. Opravdu byla tak nenapravitelný pesimista, že když se v okolí narodilo krásné a zdravé dítě, ze kterého se všichni radovali, ona jediná varovně zdvihla prst a řekla: „Ale pozor, vždyť ono taky bude muset jednou zemřít.“

Bylo načase ustoupit a ona to cítila. Bylo načase shodit tu tvrdou a neústupnou skořápku, jako když se sloupne cibule a chtě nechtě se musíme rozplakat nad vším, co nalézáme uvnitř, aniž dokážeme přemýšlet a definovat, proč tomu tak je. Vzbudila proto Olgu, a i když ta byla příliš rozespalá a Ester zase příliš příkrá, tak to pro ni bylo to nejkrásnější probuzení.

„Vstávej. Jestli po mně tak toužíš, já k tobě půjdu. Ale jenom na zkoušku. Třeba nám to vyjde, třeba ne, to se uvidí. Mám jen několik podminek.“

Asi musela vypadat, že ji sem někdo shodil z Marsu či Venuše. Ester se odmlčela a ji vůbec nenapadlo, že by mohla čekat na kývnutí hlavy, či jiný projev souhlasu. Takže konečně přemluvila své krční svalstvo, aby dokázalo pohnout těžkou a jenom pomalu se probírající hlavou.

„Za prvé, žádná pravidla. A potom taky žádný příchody, odchody a žádný zamykání domu a hlavně žádný výsledky typu „kde ses zdržela a proč jsi tam vůbec šla“ Taky žádný určování rolí, kdo bude vařit a žehlit, a podobně. To neříkám proto, že ti nechci s ničím pomoci. Ale nesnáším diktát

a rodinné dělení. Snad k tomu mám i důvod, možná ne, to nehodlám zkoumat. Nevyhýbám se žádné práci ale to poslední co bych si přála, je slyšet: „Dneska je neděle, měla jsi mít dávno vyžehleno, je to přece tvoje práce.“ Chci aby to dělení nějak přirozeně vyplynulo. Dělán převážně v noci, tak klidně připravím oběd či večeři, když budeš v práci. Někdy prostě vyperu hned, a někdy se mi nebude chtít, tak počkám, až s tím začneš ty. Chápeš?“

„Tomu rozumím. A taky asi nejsem ten typ, co by svůj čas utápěl mezi mopem, prachovkou, vysavačem, pračkou či žehličkou. Nejsem žádná cuctha, ale když se mi nechce, ať je koupelna zavalená prádlem. Copak jsem nějaké přiblížej puntíčkářské chlap, kterej by tě jenom pro svoje pobavení dokázal šikanovat tisícovkou svých drobných, zažitých a nedůležitých rituálů? Vypadám snad na to, že bych tě někdy mohla nutit rovnat dálkové ovladače podle velikosti přesně na roh konferenčního stolu?“

Olga se dostatečně probrala a Ester její rozohnění poněkud uklidňovalo. Reagovala přesně takovými slovy, jaká si přála slyšet. Snad už se bála o trochu méně.

„No a ta druhá podmínka je, že se všechno uskuteční teď hned, než o tom stihnu přemýšlet, než si to stihnu rozmyslet.“

Petr si právě vyndal doutník z aluminiového pouzdra. Chvilku ho ohřál nad plamenem zapalovače a poté rozkošnický zapálil. Špička se rozežhnula v přítomnosti téměř doběla. První oblaka hustého kouře začala opouštět jeho ústa. Karel, sedící naproti němu, poznamenal.

„Neměl bys kouřit. Není to nic zdravého.“

Smál se tomu. Smál se jeho prostotě. Jeho smích byl uvolněný, jadrný, snad až příliš frivolní. Kdo by mu to dokázal vyčítat, když se nezasmlal tak strašně dlouho, snad několik století.

„Kdybych věděl, že potom doutníku okamžitě umřu, tak ho ani nevyčutnávám, abych ho měl už už v sobě. Ale vtom to není. Myslím, že tady můžeš co chceš. Můžeš kouřit, pít nebo se milovat denně s jinou ženskou a nezabije tě to. Můžeš se přezírat a dokonce tě ani nebude bolet žaludek. Jaký den máš vlastně z roku nejraději?“

Jeho otázka zasáhla Karla svou nelogičností.

Asi pořád od dětství vánoce, Štědrý den. Ten mám rád, i když jsem ve službě. Nejde o dárky, ale o atmosféru. Je to krása, vůně sladkostí, výzdoba, vůně salátu a ryby. Miluji popíjení punče a přikusování cukroví. Miluji všechna kila, která jsem schopen o vánocích přibrat.“

„No vidíš. A peklo je, že tady můžeš mít vánoce třeba denně. S pocity, atmosférou, až do omrzení. Můžeš jít z vánoc do vánoc tak dlouho, až se

ti maximálně zhnusí a začneš je nenávidět. Potom si začneš myslet, budeš přesvědčený, že nejkrásnější den v životě je vlastní pohřeb. Zažil jsi někdy opilost bez ranní kocoviny? No tak si klidně nalij, co hrdlo ráčí. Na opilosti je nejlepší ten okamžik, když se ti sladce rozběhnou myšlenky a přestanou tě pálit všechny křivdy. Taková ta krásná a dementní nevědomost, jenomže to tady nefunguje.“

„A co tady vlastně funguje? Proč taková šaškárna s proměnným prostředím? Jakej to má účel?“ zasypal ho přívalem otázek.

„Nevím úplně přesně. Když jsem se tu ocitl, tak jsem sice uměl chodit, mluvit a myslet, ale neměl jsem žádnou paměť a minulost. Jako by mi někdo z bloku vytrhal poznámky a nechal jenom volné stránky. Z událostí předtím cítím jenom neurčité odezvy, takový neurovnaný zmatek, jako by někdo smíchal různé barvy ve kbelíku a já se teď snažil zjistit, které odstíny použil. Možná, časem, až si všechno sedne, oddělí se, jako pigmenty v barvě, tak dokážu přecházet alespoň základní tóny. Tedy pokud mi to někdo znovu nezamíchá. Nevím, jestli se mi to jenom nezdá, jestli jsem se nezbláznil a to všechno se neodehrává jenom v mojí hlavě. Jak já vtom můžu vidět nějaký účel? Snad byla chyba, když jsem na začátku odmítl jakéhosi kontaktéra. Mohl mi asi dost poradit, ale byl jsem, hmm, hrdý.“

„Nemyslím, že by to něco zásadně změnilo,“ skočil mu do řeči Karel.

„Jak změnilo, co změnilo?“

„Protože by ti ten dotyčný možná ukázal něco málo ze svých figlů, ale to by asi tak bylo vše.“

Petra trošku štvála ta jistota, se kterou to pronášel. Rozčílilo ho to, protože on na rozdíl od něj byl mladé ucho a chtěl ho poučovat? Jenže Karel to najednou rozuzlil.

„Já u tebe totiž nejsem náhodou. Ty máš být můj kontaktér a vidíš, poradit mi taky nedokážeš. Jsi vlastně stejnej amatér jako já.“

„Proč vlastně nebyla schopná mi ani zavolat? Proč se vždycky, když už se mi podařilo dovolat, zmohla jen na pár odblekotaných nesmyslů?“ honilo se Erikovi hlavou. Samozřejmě že věděl, co se stalo jejímu manželovi. Jenže on taky nejlépe věděl, jak to mezi nimi bylo. Vlastně to byl taky důvod, proč přemýšlel o tom, jestli není ten pravý čas vyměnit Olgu za nějakou jinou. Ale vůbec to nemělo být takhle. To nebyl scénář, jaký byl ochoten akceptovat. Samozřejmě, že mu na ní nikdy nezáleželo. Líbilo se mu, když si byl jist, že po něm nebude chtít nic víc, než občasné schůzky vyplněné živočišným sexem a ráda je vymění za něco peněz v hotovosti. Když si byl jist, že několik hloupě optimistických lží vymění za luxusní dárky. Kdo by

to všechno počítal? On rozhodně ne! Jen rád přijímal. Pochyboval, že by něco chtěla počítat i ona, protože na to všechno levou zadní vydělal její „starej“.

Když se to stalo, tak si začal dělat starosti. Jednak to vypadalo, že asi pramen brzy vyschne a hlavně si začal dělat starosti, aby to nepřerostlo v něco víc, když se jí to začalo doma sypat. Báł se, aby nebyl na řadě jako další, aby se od něho nečekala zodpovědnost a nedej bože naplňování všech těch sladkých nesmyslů jednoúčelově pronášených s jediným cílem, rychlým shozením jejích šatů a uvolněným roztažením nohou a po chvilce krásnému a prudkému vyvrcholení ve vlně jejího orgasmu. Ač se o to nijak nesnažil prostě tomu tak bylo, že se udělali vždycky téměř současně, což zvyšovalo intenzitu prožitku i jemu.

Chvilku si pohrával s myšlenkou, že by vůbec nebylo od věci se k takový paničce nastřelit a trošku jí vyčistit konto. Znal se a věděl, že stejně jako dokáže být milý a pozorný milenec, tak se dokáže chovat úplně nemožně. Nebyl by problém se po nějakém čase chovat tak, aby pro ni bylo vysvobozením ho vykopnout ještě s polovinou svého majetku. Taková byla první reakce, když se dozvěděl o té nehodě. Když se cestou známých dozvěděl vše o jeho stavu. Nic přece nenavštěvovalo tomu, že by se to mohlo zlepšit. Dokonce se i dozvěděl, že se úplně veřejně tahá s nějakou ženskou.

„To by tak byla prdel, aby tu nehodu zinscenovala, protože se zamilovala do nějaký lesbi.“

Ale tu myšlenku musel hned vyhnat z hlavy. Olga byla sice taky mrcha, ale tohle by nedokázala.

Hlavně ho ale zasáhla vlastní ješitnost. Chtěl to s ní sice skončit, ale ne dostat kopačky. On měl být tím, kdo jí pošle do háje. On z ní měl ještě něco vytáhnout a najít si nějakou reprezentativnější, mladší a sladší kočičku. Klidně by i mohla být v posteli jako poleno, na povyražení se vždycky nějaká ochotná najde. Důležité jsou peníze a ty mu právě teď začaly utíkat. Je to k zblití, jestli na těch kecech opravdu něco je, tak se nechal, on, hezoun a profík, vyšachovat z kola nějakou kurvou.

Vypadalo to na hezký a pohodový večer. Ester měla volno, a tak se obě holky těšily, jak si to užijí. V obýváku hořelo jen pár svíček a na stole stála jedna z lahví, kterou poslala Ester vybrat do Petrova archivu. Vsadila na to, že vzhledem ke svojí profesi bude mít určitě šťastnější ruku. Olga měla vždycky ráda dobré víno, ale byla příliš líná na to, aby se naučila znát, co se ke kterému jídlu má pít, co se hodí. Venku se mezitím setmělo, a tak atmosféra pokoje se stávala ještě klidnější a pokojnější.

Ozval se zvuk domovního zvonku.

„Klidně sed“ zavolala Olga z kuchyně, když viděla jak Ester s námahou sundává nohu z konferenčního stolku.

„Dojdu kouknout, koho to sem čerti nesou. Vyhodím ho, ať je to kdokoliv. Přece si nenecháme zkazit první společný večer v tomto domě.“

Ale jak se mýlila, když byla přesvědčená, že dotyčného okamžitě vyhodí.

„Nepozveš mě ani dál, když už nemáš radost že mě vidíš?“

A jeho noha vklouzla do mezery mezi dveřmi, aby zabránila jejich rychlému případnému zavření. Zbytečně. Přece se tu s ní nehodlal prát. I když nutno říct, že jeho připravenost i odbojnost jí překvapila. Neznala ho tak. Bůh ví, že se nejlíp poznáváme až v nějaké krizi. Dokud o nic nejde, je všechno jenom lehký nadhled a sranda.

Pokrčila rameny na znamení určité odevzdanosti. Ne snad nad jeho drzostí, spíše se vtom dalo vycítit, „bylo mi jasné že k tomu musí jednou dojít, tak proč ne hned“ a otevřela doširoka dveře, přičemž udělala rukou to známé, staletými a generacemi k dokonalosti propilované, jednoduché a přítom jasné gesto.

„No tak jen dál, když už ses obtěžoval přijít i bez pozvání.“

Vkročil dovnitř, do prostoru, kde nikdy před tím nebyl. Věděl, že bydlí v novostavbě na klíč, kde jinde mohla bydlet křepelka takového „balíkáře“. Ale čekal daleko víc okázalosti a snobství. Jenže uvnitř to bylo zařízeno spíš skromněji avšak o to s větším vkusem. Pokud měla vkus, tak to vypadalo i na větší inteligenci, než původně předpokládal. Proč se jen nedržel těch pitomých a nehezkých husiček ze střední třídy. Ty sice neměly na rozhazování, ale pár tisícovek na to, by si ho mohli jednou do měsíce dovolit, si vždycky naspořily. Kdyby si jich držel obvyklý počet, tak to mohlo dát hezkou pravidelnou sumičku. Jenže on se nechal zlomit nenažraností, která se u většiny lidí projeví po delším období hojnosti.

„Budeš stát tady? Chceš nám snad dělat nový věšák?“

„To je dobře, že je tak vyděšený. Jako malý králíček. Alespoň se dlouho nezdrží,“ napadlo Olgu. Erik se mezitím velmi pomalu pohnul.

„Můžeš dostat buď kafe, nebo čaj. Vyber si. Nic víc, nic míň. Uvařeno máme jen pro dvě a já hlady být nechci. Pochybují, že by ti Ester svou porci poskytla. Ale co. Ty se jistě rád najíš v pohodlí a luxusu některých ze svých oblíbených restaurací. Stejně žádná extra kuchařka nejsem.“

Mluvila tvrdě a příkře. Znělo to, jako když se mu vysmívá.

„Tak ty si myslíš, že se nechám odbýt čajem a vypadnu? Překvapuje mě, že ty klepy, co se mi o tobě donesly ani žádný klepy nejsou!“

Přesunul se na pohovku a tvářil se drze a vyzývavě.

„Aha, takže problémům se nevyhneme,“ nevyslovila sice nahlas Olga větu, kterou slyšela zřetelně rezonovat ozvučnicí své lebky.

Za Erikovými zády směrem k Ester rozhodila utrápeně rukama směrem vzhůru. Snad to mělo znamenat „promiň, ale já za toho pitomce opravdu nemůžu“. Ester chápavě přikývla a zvedla se, aby mu uvařila ten čaj. Říkala si, že tady stejně nemá co dělat. Jsou přece věci, co si Olina musí vyřídit sama. Jenže ta se asi cítila v koncích, tak jí ho začala představovat.

„Asi se neznáte, to je moje kamarádka Ester a Ester, Erik je můj bývalý přítel.“

Ten se ale rozhodl nic neslevit ze své drzosti.

„Asi jsi mi zapomněla říct, kdy a proč jsme se rozešli!“ Pokračoval jako by nic.

„Já blázen se o tebe bojím, co se ti asi tak mohlo stát když ses tak dlouho neozvala, a ty před světem klidně serviruješ, že na mě kašleš, že mě snad i máš plný zuby. Hračka se ti už okoukala, co?“

Na to ale opravdu neměla náladu.

„Že tě tu chvilku strpím neznamená, že nebudu vnímat tvoje urážky. Jakým právem se vůbec ty můžeš pokládat za milence? Snad, že jsem se s tebou párkrát vyspala? Myslíš, že kdybych si zaplatila gigolla, taky bych ho snad pokládala za milence?“

Byla opravdu inteligentní. Víc, než si kdy dokázal představit. Jak dokázala být pohotová a výřečná. Ale nehodlal se ani jen tak vzdát. Když bude mít štěstí, jen trochu možná, když už nevyhraje, snad bude mít příležitost jí ublížit.

„Chceš noci se mnou přirovnávat k nějaký zaplacený, předem zaplacený lásce?“

„A v čem by jako měl být rozdíl? Nebo si myslíš, že jsi mě snad stál míň?“

Na chvilku mu to vzalo slova. Ester mu šla konečně uvařit ten čaj. Čím dřív ho uvaří, tím vyšší je pravděpodobnost, že konečně zmizí.

Vzal do rukou šálek a s hraným výrazem absolutního labužníka si jej nesl k ústům. Jeho chuť byla plná, hořká, zřejmě opravdu kvalitní anglický čaj. Na pozadí chuti se dalo rozlišit něco trošku nedefinovatelného, snad spíše vůni připomínající plíseň. Bylo to cosi, co se nedalo přesně určit, zvlášť v horké chuti nápoje. Trošku mu takový zápach vadil. Ne nijak zásadně, ale přeci. Pomyslel si, že to jistě bude nějaká drahá snobská značka, protože takové věci se podobnými pachutěmi někdy vyznačovaly. Byl to pro ně jakýsi punc authenticity. Zamrzelo ho, že i na toho snoba si musí jenom hrát. Ani jím nedokázal být doopravdy, protože se stále ládoval jen druhořadými produkty které podobná aroma ztrácely, a tak nedokázal podobnou věc zkonsumovat, aniž by nebyl překvapen, aniž si nebyl jist zda to tak má opravdu být. Jak rád by podobné věci přijímal s nadhledem zkušeného.

Jakmile mu Ester podala šálek, sedla si k Olině do křesla. Úplně přirozeně ji objala kolem ramen. Erik na to vytřeštil oči. Vypadalo to, že se o něj pokouší mozková mrtvice. Ester přitvrdila a olízla Olze čelo.

„Jen tak dál holky, nestyďte se. Můžu se jen tak dívat, a nebo se přidám...“

„Jsi dost nechutnej! Uvědomuješ si to? Myslíš že to je právě to, po čem obě toužíme?“ Nechala se slyšet Olga a ohrnula nad ním ret na znamení opovržení.

„Neříkejte holky, že vám ten kousek na kost ztuhlýho, chlapskýho masa nechybí. Nejsem detailista, rád vypomůžu když je třeba.“

Ester se doslova přísála na Olžiny rty. Snažila se otočit jejich hlavy tak, aby měl co nejlepší výhled. Aby viděl detailně jak jí rytmicky zasunuje svůj jazyk do úst. Erik vypadal, že začne každou chvíli slintat.

Jenže nic netrvá věčně a tohle netrvalo déle, než několik desítek sekund, najednou se Ester prudce postavila a řekla.

„Myslím že jsi viděl o hodně víc, než sis zasloužil. Tak do sebe hoď zbytek čaje a vypadni. Chceme být samy.“

A sama nevěřila tomu, jaký měla ta slova účinek.

„To byl tedy exemplární blb,“ ulevila si Ester, jen co za ním zapadly dveře.

„Trošku jsem ho za to odměnila. Myslím že si to za tu drzost plně zasloužil. Doufám, že ti to nevadí.“

Olga zavrtěla hlavou. Hned ji taky přemohla zvědavost. Ester se zatvářila, jako by se zasnila.

„Víš jak je v kuchyni ta skříňka s léky. Ta úplně poslední, hodně mělká skříňka. Máš tam nastrkaný různé krabičky s obvazy, léky, teploměr i dezinfekci.“

Olga se lekla, že mu snad do čaje nasypala hrst nějakých léků. Nebála se, že by ho mohla otrávit. Přece jenom to byla mladá ženská a žádnými zásadními neduhy zatím netrpěla, a tak to nejsilnější, co mohla objevit, byl Panadol proti občasně bolesti hlavy, nebo když jí bylo blbě od měsíčků. Ester ale došlo, na co asi myslí.

„Nemusíš se bát, neotrávila jsem ho, i když by si to zasloužil. Našla jsem tam Gutalax. Projímadlo. Víš že vypadalo ještě nepoužitý?“

Teď už Olga vyprskla smíchy.

„Kolik jsi mu toho tam nalila?“

„No jak kolik. Tu lahvičku přeci. Bylo to jenom bezpečnostní opatření. Takhle máme jistotu, že nebude stát někde pod oknem aby se nás pokusil šmírovat.“

Stěna stanu se prohýbala a vytvářela opravdu nepříjemnou zvukovou kulisu. Vítr neustával a zdálo se, že to odporne počasí bude asi nekonečné. I hučení přenosného propan-butanového vaříče zanikalo vtom „ušřivoucím“ pleskání a hučení a hvízdání.

„Já nechápu, proč jsi mě vzal zrovna právě sem,“ řekl Karel. Nebyl uvnitř příšeří takřka vidět. Částečně i proto, že jeho postava byla zachumlaná do péřového spacího pytle.

„Žimu a mráz přímo nesnáším. Nemám rád ani vítr, ale hlavně, hlavně nesnáším sníh. Miluju sluníčko a moře a nechám se od tebe vytáhnout zrovna sem. Proč?“

Ta poslední jednoduchá otázka visela ve vzduchu jako popravčí meč a ukazovala Petrovi své ostří. Musel na to nějak zareagovat, i když jemu samotnému nebylo to počínání zcela jasné.

„Byl jsem prostě přesvědčený, že to pomůže. Nosil jsem v sobě strašně dávné přání pokusit se vylézt na nějakou opravdu vysokou horu.“

„Velká škoda, že jsi nikdy nezatoužil přejít pěšky Saharu. Tam by nám bylo alespoň teplo. Možná že i jídla by tam bylo víc. Je mi k blití, když ucítím pach nedovařený polívky z pytlíku. Nesnáším, když tvrdý kousek masa, nudlí a zeleniny chroupají mezi zuby. Chápu, že musíme šetřit plynem do vaříče, ale je mi z toho zle,“ zakontroval Karel, ale Petra to z konspektu nevyvedlo.

„Možná tu hledám jenom sám sebe. Možná jen něco, střípek, co pořád chybí. Kombinaci k zámku, aby se ty proklaté dveře podvědomí otevřely a my konečně mohli vypadnout z toho blázince.“

„Jestli tomuhle věříš, tak jsi naivnější než pětileté dítě. Já mám sice atestovanou traumatologii a o psychiatrii toho moc nevím, ale myslím si, že nějaký „psychofajšmekr“ by si na tobě rád smlsnul. Na nás na obou. Taky bych z toho strašně rád vypadl, ale zdá se mi, že ty hory jsou zbytečný. Nevím, myslím, je to daleko víc o komunikaci než o prostředí. Z toho skučícího větru se stejně brzy pomínu a pak bude všechno k ničemu.“

Petr se ale svého snu nehodlal vzdát.

„Možná pro tebe. Mně už se začíná něco vybavovat. Například vím, že jsem ženatý, a taky si vzpomínám, jak strašně jsem se s manželkou pohádal. Utíkal jsem z domu, no a potom se asi zbláznil. Nevím, co hledám, ale jistě je to něco klíčového. Nevěřím v Boha, ale věřím, že potom se to všechno vrátí zpátky. Na začátek. Já budu šťastně žít se svou ženou ve svém domě ve světě, kde platí kvantová fyzika stejně jako Mendělejevova tabulka prvků, stejně tak, jako miliony jiných jednoduchých přírodních zákonů. Budu vědět, jak se jmenuje žena co jí miluji a taky se s ní nebudu nikdy

hádat. Odcházet od ní budu jenom do práce, kde se na ní budu celou dobu těšit. Určitě jí mám pořád rád, i když zároveň cítím nenávisť ke všemu, čeho se poslední dobou třeba jen dotkla.“

Karel se napil trochu odporné kapaliny, která se narodila ze sněhu a jednoho sáčku čaje. Vztekla ji vyplivl pod svoje nohy. Obsah hrnku byl už úplně studený a silně hořký. Ale fakt je, že toto pouhé vypláchnutí ústní dutiny ho nadlouho zbavilo žízňě.

„Kdybychom tu spolu neseděli a neviděli to na vlastní oči, asi bych tomu nevěřil,“ pronesl už poněkud uklidněn. Svět se totiž znovu hnul, pokud lze proto, co nastalo, použít takového literárního příměru. Mrazivý vzduch, srdcervoucí kvílení i plechový hrnek se zbytky namrzajícího čaje vztekla odhozený do sněhu, to se zatočilo a zmizelo v obrovském víru stejně, jako by to bylo rozpuštěno v gigantickém dřezu na špinavé nádobí a někdo vytáhl špunt. Momentální horská realita odtekla jako špinavá voda s ostrůvky sněhobílé saponátové pěny.

„Asi už byl účel téhle horské kulisy naplněn, a tak ztratila význam,“ poznamenal suše Petr.

„Nevím, proč hovoříš o kulisách, když na bundě mám ještě zbytky sněhových vloček,“ zakontroval Karel.

Ale přírodním scénériím ještě zřejmě konec být neměl. Seděli oba vedle sebe na lavici zbudované z hrubých fošen a kuláčů. Kousek před nimi se za trsem rákosu vlekla líně vodní hladina. Břeh se pomalu utápěl do tmy horkého letního večera. Od hladiny čeřená tím rákosem se neslo kuřkání žab a trošku je obtěžovali komáři.

„Správný prvorepublikový kýč.“ poznamenal Petr. „Jak mi pomůže po-
byt na takový přelácaný pohlednici?“

„Kde se v tobě bere nadutost a jistota, že všechny změny se dějí jen pro uspokojení tvého narušeného ega? Jako by snad ani neexistoval nikdo jiný. Třeba je tu tohle všechno jenom pro mou maličkost. Mám si taky co zdůvodňovat a nad čím přemýšlet. Nemyslíš? A jestli se ti to nelíbí, tak si klidně vypadni pryč z mojí reality. Znáš to místo jako svoje boty. Není rozhodně „prvorepublikové“ a už vůbec mi nepřípadá kýčovitě. Je to břeh, kde jsem poprvé jako kluk chytal ryby. Ty lavice udělal matčin bratranec. Když mu bylo osmnáct, to mně mohlo být takových osm.“

Prudce vstal a otočil se k řece zády.

Za tou loučkou je prudký svah a v něm jsou vykopány schody. Taky je tam dost masivní dřevěné zábradlí a tak se toho nemusíš bát ani teď potmě. Pojd’.“

A aniž čekal, zda se Petr připojí, vyrazil.

Schody byly přesně tam jak deklamoval. Ani se nemusel otáčet protože cítil v zádech Petřův horký dech.

„Nahore je chata. Nebyla nikdy naše, ale pamatuji si, jak jsem se sem těšil na každé prázdniny. Naši si ji vždycky pronajali. Tady v těch kmenech musí být dvě silná železa, která tam otec natloukl, aby se tu dala zavěsit houpačka. Vždycky mi připadalo hrozně dobrodružné se tu houpat. Vidíš, ty stromy jsou na hraně srázu a mně se líbilo létat až nad tu prázdnotu za stromy.“

A rukou osahával stromy.

„Vidíš! Tady to je!“ vykřikl po chvíli vítězně, přestože slovo „vidíš“ bylo silně přehnané. Setmělo se a vidět už nebylo skoro nic.

„Teď bychom asi měli jít dovnitř. Nikdy tam nebyla elektřina a tak doufám, že v bombě zůstalo dost plynu na rozsvícení.“

Mihotavá záře plynové punčošky uklidňovala. Měla daleko měkčí a příjemnější světlo, než dokázala vyrobit i ta nejdražší žárovka. Petr se cítil takřka blaze. Přesto, pojednou ucítil prudké nutkání nějak to pokazit, nějak to Karlovi zničit. Snad za to, že on byl tvůrcem této pohodové tapety. Byl z toho pocitu sice nespůj, protože nebyl typ, který by rád ubližoval lidem. Ale to nutkání bylo silnější než veškerá vůle tomu poručit.

„To světlo je fajn, ale do první měry, která do něj vrazí. Chybí tam totiž drátěný košíček, který má chránit tu žhoucí spálenou punčošku,“ řekl jedovatě a znalecky.

„Tak se prostě sebereme a půjdeme spát!“ poznamenal Karel nakvašeně.

„Ještě teď jsem vyfoukaný z těch protivných hor a tak si letní noc náležitě užiju.“

Otevřeným oknem dovnitř proudil čerstvý vzduch a ptačí zpěv i vůně okolního lesa. Bylo to o moc příjemnější, než probuzení v horách. To si musel přiznat. Karel ještě spal. Snad jako omluvu za svou včerejší jedovatost vstal a šel se podívat do kuchyně, jestli by se tam nenašlo něco k jídlu. Chtěl pro oba připravit snídaní. Stejně ho z té proleželé postele bolela záda.

Moc toho tam nenašel. Jenom několik pytlíků čaje, pečlivě uzavřených v prázdné sklenici od zavařeniny, což bylo velké štěstí. Zvenku byla sklenice úplně obalená pavučinami a prachem. Jakmile ale sklenici otřel a otevřel, sáčky se libě rozvoněly celou místností snad lety naspořenou intenzitou. Jako by aroma pod slabým hliníkovým víčkem šetřily jenom pro tuto příležitost. Až se mu z toho zatočila hlava a najednou viděl před očima, jak přelévá podobný čajový sáček v hrnku horkou vodou.

Stál u unifikované a desetiletými používání zničené panelákové kuchyňské desky. Také tenkrát vstával dřív, aby někomu udělal snídaní. Čaj voní

stále opojněji a on krájí na tenké plátky drobné krajíčky tukové večky, uvnitř bělostné jako čerstvý sníh. Namazal plátky máslem a viděl se klást na máslo rádýlkem ozdobně nakrájené plátky sýra, salámu a nakonec z ředkviček vykrájené růžičky. Nikdy by ho nenapadlo, že se bude podobně chovat a bude chtít dělat takové hlouposti. Ale on to chtěl moc udělat. Právě pro tu křehkou dívčinu, která spinkala ve vedlejší místnosti na špatné posteli, zapůjčené s celým bytem. Spala jako princezna, jak lehoučké chmýří které vánek vytrhl z pampelišky a vložil do lůna úrodné země. Kdyby mohl, věnoval by jí celý svět. Za ten krásný pocit, za první společné noční milování. Za žhavé polibky a za žhavý rytmicky se proti němu pohybující klín. Byl jí ochoten dát vše, a taky se mu zdálo, že by klidně mohl zemřít. Všechny životní pocity dostoupily vrcholu. Zdálo se, že už nikdy nemůže být nic tak krásné jako dnešní noc. Ta snídaně byla ta nejdrobnější maličkost, o kterou se mohl pokusit a stálo to za tu námahu. Přes zápas s hladkými kulatými ředkvičkami, když se je nožem pokusil přetvořit v křehké růžové květy, Přesto, že potom zápasu zdobila jeho palec dlouhá jizva, mokvající přes vrstvu obvazu barvou shodnou s panensky nedotčenými ředkvičkami.

„Ta holka se přece jmenuje Olga a tohle byla naše první společná noc. To ona je moje manželka,“ vzpomněl si. Říkal si to nahlas, jako by ani nevěděl, že stojí sám se špinavou sklenicí v ruce v úplně jiné kuchyni.

Prohledal příhrádky starého a rozklíženého sekretáře, který tu nahrazoval prostor pro uložení hrnců kastrolů i ostatního nádobí. Daly se tu najít i nože, přibory a sítka, tedy skoro vše, bez čeho se pořádná hospodyňka neobejde. Našel velmi zaprášenou konvici. Spolu s ní vyndal i malý kastrůlek. Bude se hodit pro uvaření deseti vajíček, která našel. Ještě se mu podařilo najít čtvrtku chleba. Vzhledem k tomu, pod jakou vrstvou prachu se vše nalézalo, nebyl chléb ani nijak zásadně oschlý.

„Taky jsi mi to mohl donést až do postele,“ prohodil později u stolu Karel, chtěje tím snad demonstrovat, jak nemožné je takové chování a poznámky. Petr to přešel, jako by ho ani nevnímal.

Po snídani, když sklízeli ze stolu, Karel jen tak na půl úst prohodil:

„Budeme se muset rozloučit.“

„Kam chceš jít? Já vím, že nebylo zrovna fér tak protlačovat moje názory, ale proč?“

Mluvil rychle, jako by se snad bál, že to všechno ani nestihne říct. .

„Já přeci nechci nikam jít o své vlastní vůli. Já jenom cítím změnu, která přichází nezávisle na tom jestli si to přeji. Pro mě se blíží střídání světů.“

„Vracíš se zpátky?“ zeptal se přímo Petr.

„Copak já vím? Jenom cítím, že sem už vlastně nepatřím. . .“

„Myslíš, že si budeš něco pamatovat tam kam přijdeš? Tedy čistě hypoteticky, pokud se vracíš a pokud ti bude dáno si něco pamatovat. Myslíš, že bych po tobě mohl poslat poselství? Větička jednomu člověku.“

„Zkusit to můžeme, ale nemůžu ti nic slíbit. Třeba se ocitnu v ještě větším blázinci, než je tohle. I když to si jen s těžší dokážu představit.“

Anička se netvářila příliš přívětivě, když na ni chrčila veselé „ahoj.“ Byla hodně zklamaná. Očekávala minimálně vstřícnost.

„Co bys řekla kávě ve dvou? Nebo můžeme počkat až do večere a spojit tak příjemné s užitečným? Nebudeš si alespoň muset sama něco kuchtit,“ vtloukla do ní proud vět linoucích se jako hustá omáčka a připadala si čím dál trapněji. Ona zarputile koukala do země. Do prdele proč se na ni nepodívá a neřekne jí rovnou a přímo, že se bojí a nemá na ni náladu. Jako by se neznaly celé ty roky. Jako by jejich přátelství nebylo nic víc, než slepičí tlachy na pracovišti.

„Bojíš se se mnou mluvit, aby ses nedostala do řečí!“ vypálila proto ve vzteku poněkud ostře.

„Donesly se ti nějaký drby o tom, s kým teď žiju, tak se bojíš, abych snad po tobě taky nevyjela?“ A musela se zasmát, protože ji ani ve snu nenapadlo, že něco podobného kdy dokáže vyslovit.

„Ale ne, tak to není. Jenom mám teď strašně málo času. Říkala jsem ti, že chodím s tím chlapem, jak jsme se seznámili ten večer.“ Podle postoje to vypadalo, že se to rozhodla vyprávět chodníku pod svýma nohama.

„Tak proč mi to neřekneš přímo do očí? Proč se musíš přede mnou tak schovávat?“

„No tak dobrá. Povídá se o tobě ledacos.“ Pronesla stále stejně nesměle Anička. Jako by se styděla za to, že se potkaly. Jako by to snad ani nebyla ona. I Olga usoudila, že ji už potrápila dost a měla se k odchodu.

„Dobrá!“ pronesla ještě vítězně, aby si snad Anička svoji porážku náležitě užila.

„Nebudu ti nic vnucovat, když by jedno blbý kafe se mnou měla být taková oběť? Ale myslela jsem si, že naše kamarádství vydrží víc, než těch pár klepů.“

Anička skoro šeptala.

„Ty totiž vůbec nic nechápeš. Nemůžeš, protože nic nevíš. Chtějí tě vyhodit z práce. Děláš v jiný budově, ale pořád je to radnice. Nebudu ti ani vykládat, co za blbosti se všechno povídá o tvém současném životním stylu. Nebudu tě tím unavovat. Snad jenom, že starosta se nechal slyšet,

že takový jako ty zájmy města dostatečně nereprezentují. To víš, nechtejí mít mezi sebou takovou. . .“

„Hm, už jsem skoro zapoměla, že dvacátý první století je jen na západ od nás. Tady asi bude věčný středověk.“

„Hele, neber si to nijak osobně. Já se ti vyhýbala, protože jsem nevěděla, jak ti to říct. Přišlo mi blbý ti nic neříct. I na nepříjemný věci se člověk může přeci trochu připravit. Já osobně proti tobě nic nemám.“ Olga to cítila taky tak. Jestliže ještě před chvilkou byla na Aničku naštvaná, tak vztek musel ustoupit do pozadí. Nejraději by se jí omluvila, ale to taky nedokázala.

Později doma se Ester rozplakala v náruči. Ta jen suše prohodila:

„Vítej v klubu, Baby. Na tohle všechno jsem tě připravovala, pamatuješ?“

Její slova byla pravdivá, ale páčila jako ocet nalitý do čerstvé rány.

„Jenže co já teď budu dělat? Copak mám neomezené možnosti, abych mohla zůstat sedět doma? Nemám přístup k Petrovým penězům. Jak dlouho můžu vydržet? Týden, měsíc?“

Byla zoufalá. Jenže Ester na podobné věci nebyla stavěná. Věděla, že když už se člověk dostane na dno, musí se sebrat a co nejdřív odrazit. A když při tom chytne nějakou ránu, tak jediné dobře, protože ta ho posílí a utuží.

„No co by. Přestaneš se konečně flákat po kanceláři zastupitelstva a začneš makat jako každé pořádné smrtelník.“

„To je dost. Dal sis na čas, ale vítej zpátky,“ slyšel větu vycházející z vousatých úst. Chápal smysl vyřčených slov a snad se i chystal odpovědět, ale ústa vydala jen neartikulovatelné zachrčení. Jako když trubkou přeběhnete po plaňkovém plotě.

„To nic, radši se hned nepouštěj do žádných delších debat,“ smála se ta zarostlá ústa.

„Počkej za pár dní si jistě na pár slov vzpomeneš.“

Cítil, jak se mu začínají klížit víčka. Jenže on usnout nechtěl. Možná nechtěl zkrátet další čas. Přesněji řečeno, jeho podvědomí nechtělo mařit další čas. On přece nemohl vědět nic z toho, co se stalo v poslední době. Chvilí se snažil bojovat s těžknoucími víčky, ale marně.

Jedna věc se ale tomu spánku, kterému se tolik bránil, upřít nedala. Když se vzbudil, věděl už přesně, kdo je. Pamatoval si jméno, kolik mu je, snad i celou nehodu sanitního vozu. Do všeho se mu ještě míchal jakýsi cizí život. Byl snad teď někým jiným? Někým, kdo si může vypůjčit cizí

identitu? Proč přemýšlet o identitách. On svojí osobnost poznával. Změnil se jenom svět, kde žil a kde se pohyboval. Třeba celá minulost byla jenom sen. byste proč by to měl být sen, když všechno bylo tak jasné. Tak křišťálově jasné.

„Mozek, je-li v krizi, dokáže vyrábět spoustu přírodních drog, díky kterým se cítíme dobře. Lidé na rozhraní mezi životem a smrtí mají ty nejpříjemnější pocity. Ti, kdo téměř umrzli, mluvili shodně o teple, klidu a pohodě,“ slyšel v hlavě hlas profesora, jako by posluchárnu opustil teprve před chvílí. Jenže to, co prožíval on, nebylo nic příjemného. Byl to bláznivý svět, který se pořád měnil a přetvářel. Dostal se snad už na hranici řeky Styx? Hlavně o tom nemluvit, nikomu se s tím nesvěřovat, jinak ho zavřou na psychiatrii. Přece neutekl z jednoho blázince, aby se nechal zavřít do druhého.

Když zazvonil dlouze telefon, bylo to, jako by Esterinou myslí projela dlouhá dýka. Olga byla včera poprvé v nové práci, a tak po šichtě ještě oslavovaly. Tedy ne že by to byl ve tři ráno ten nejšťastnější nápad, obzvlášť po šichtě, kdy se člověk nezastaví a kdy je rád, že dopřeje svým oteklým a unaveným nohám chvilku odpočinku tím, že hodí zadkem o nejbližší židli. Ale první den v práci, by se měl oslavit a taky Ester jí nechtěla brát vítr z plachet. Stejně se bála, že to ta rozmazlená primadona brzy vzdá. Byla zvyklá vždycky u svojí práce sedět. Co jí mohlo učarovat na velkém baru, kde se celou noc nezastavila? Moc se bála, že to nevydrží, a tak jim chtěla udělat svátek z každé minuty, po kterou můžou pracovat spolu. Pravda, zatím vypadala šťastně a spokojeně, ale znáte ta prvotní nadšení. O to horší pak bývají propady a deprese. Nemusíte sama pít, abyste se naučila alkohol milovat. Olga byla jen křehká sněženka, která na chvilku vykvete, potěší svou krásou a zase odejde, zatímco sebe by Ester přirovnala spíš k pampelišce. Ta svoje kořeny protne všude, navzdory chemickým postřikům. Chvilku taky potěší svými jasně žlutými květy, jenomže většinu roku obtěžuje. Jak dovede rozkýchat alergiky a zničit udržovaný trávník. Na květy sněženky se po mrazech každý těší, zatímco údělem pampelišky je být po většinu roku obtížným plevelem.

Trochu těžké myšlenky po probuzení, kdy hrdlo mělo díky žízni drsnost stromové kůry a svět lehce se naklánějící v levotočivých závitech, jak tomu bývalo vždy po naplno prožité oslavě. A teď ještě k tomu ten odporně ječivý zvuk. Hlavně, že křemíkový mozeček aparátu musí mít v sobě minimálně dalších dvacet melodií. Každá z nich musela být lepší, než tohle odporné a neosobní zaječení. Sakra, proč tam ještě nikdo z nich nedokázal nastavit něco jiného.

Proto příliš prudce vytrhla telefon z podstavce a zakřičela: „Prosím!“

Na druhém konci ale bylo dlouho ticho. Jako by snad volající zapomněl, co si vlastně přál. Ale podle toho, jak Ester znovu vyštěkla, tak asi nějakou odvalu k hovoru nasbíral.

„Dobrý ráno možná máte vy! Já mám díky vám hodně špatnou noc. Do rána makám v baru, tak je přirozené, že bych teď raději spala.“

„Promiňte, nechci vás dlouho zdržovat. Vy asi stejně nejste Olga Tomanová,“ linulo se ze sluchátka klidně a vyrovnaně. Asi volající vycítil, že nikdo, kdo vám bude chtít praštit se sluchátkem nad tím nebude dělat takové proslovy.

„Ne já jsem Ester, její spolubydlící.“

„Aha,“ zaznělo zklamaně.

„Helejte se, makáme od osmi večer, takže je reálný předpoklad, že když zavoláte kolem třetí či čtvrté odpoledne, bude už vzhůru. Zatím má pŕlnoc a já bych se k ní velmi ráda připojila.“

Hovor sice zakončí tím univerzálně obligátním „nic se nestalo“ ale z jejího hlasu přímo čiší, jak moc se stalo. Jako by jí donutil polykat sůl a nedal napít.

Když se vrátila do ložnice, tak se Olga ne chvílku probrala a zašeptala.

„Co mi tady lítáš jako o Sabatu, ty čarodejnice jedna bláznivá.“

„Byla jsem se jenom napít a vzala jsem i tobě, kdybys třeba měla žízeň,“ odpověděla a hodila jí k obličejí plastovou, orosenou lahev plnou minerálky. Ta se po prolákně v polštáři skutálela až k jejímu obličejí. Chlad udělal své. Prudce sebou trhla a posadila se.

„Taky ti zrovna volal nějaký Karel. Nevím co chtěl, ale slíbil, že ještě bude volat odpoledne.“

„Já nevím, proč bych vám vůbec měla na něco odpovídat. Neznám ani vás, ani to blbý město, ze kterého jste. Nejdřív se ptáte, jestli jsem vdaná, a teď mi budete tvrdit, že je to důležité kvůli manželovi. Myslím že mám důležitější věci na práci, než poslouchat blbosti o tom, jak mě můj muž pořád miluje.“

A s okázalým gestem vymáčkla hovor, aby se definitivně odřízla od toho protivného hlasu.

„Asi nějaký blázen,“ sdělovala Olga Ester se smíchem.

„Nejdřív se vyptával, jestli jsem vdaná. Když jsem mu řekla, že ano, tak prý pro mě má nějaké zajímavosti z manželova života a taky vzkaz, že mě můj muž pořád moc miluje. Já na něj kašlu. Je mi jedno jak žije, i jak bude dál žít. Nepotřebuju sbírat žádný drby, obzvlášť ne teď!“

Nakonec ale stejně nedokázala odolat Karlovu nátlaku slíbila mu schůzku. Zdálo se jí, že to bude méně namáhavé, než čelit všem jeho telefonátům. Seděla proti němu a poslouchala ho.

„Vy jen kalkulujete a počítáte, a on vás ve svém srdci nosí pořád. I přes tu velkou lásku se od vás snaží definitivně odříznout. Nechce vám totiž házet klacky pod nohy.“

Proč by to musela vlastně poslouchat.

„Pořád tady mluvíte o jeho lásce. Velké a bezmezné lásce. Ale co já? Zkusil jste se taky mě na něco zeptat? Když jsme se poznali, tak nikdo z nás neměl nic. Pokud mluvíte o citech, tak jemu láska vydržela a u mě se přetvořila v nenávisť. Musela jsem začít žít v přesvědčení, že vším, co dělá, si mě kupuje jako drahou a luxusní děvku. Člověka našťve, když má mít v domácnosti jen jeden jedinej účel. Nedovedete si představit, jaký je to peklo, když ve vlastním domě nesmíte o ničem rozhodnout. U nás mělo všechno svoje místo a taky na všechno byl poradce, architekt, zahradník. Já si nesměla koupit ani blbou vázu a do zahrady zasadit žádnou kytku. On totiž pořád bojoval s přesvědčením, že by se to třeba nemuselo k něčemu hodit, někdo by si toho všiml a pomluvil ho. Byl posedlý dokonalostí. Já si zkraje myslela, že je jen dobře, když je pečlivý, ale ono se to časem stupňovalo. Pořád to bylo horší a nesnesitelnější. Kdybyste k nám přišel teď, všude je takový ten zabydlený nepořádek. Už žádná sterilní čistota bez smítka prachu. Konečně ten barák vypadá tak, že v něm někdo bydlí a žije, a ne jako vzorek ze stavebního katalogu. Konečně se podobá něčemu, po čem jsem dlouho toužila. Bude to asi znít směšně, ale musím věnovat hodně času dost namáhavé práci, a tak díky tomu mám doma bordel a ještě se s tím vytahují, ale já jsem tak skutečně šťastná. Šťastná, i když unavená. Nedovedu si představit, že by se měl zítra vrátit domů. Je to všechno jeho, to je fakt. A taky je pravda, že dneska už vím, že budu raději v malé garsonce, kde budu válet prádlo a knížky po zemi, než s ním.“

„Každopádně, co jsem vám měl vyřídit, to jsem vám řekl. Nebude vám vadit, když tu večeri zaplatím? Emancipace je krásná věc, ale mě doma vychovali postaru a já si připadám jako pitomec, když se nemůžu chovat gentlemany.“

Nesnášela všechny dle Gutha-Jarkovského správné postoje, které z ženského pokolení dělali armádu neschopných husiček.

„Když vám to udělá radost, přece vás nebudu přemlouvat, abyste mé peněženke pustil žilou.“

Cítil se velmi osamocen, teď když Karel odešel pryč. Holobrádek jeden. Nedokázal si zvyknout na život v takových podmínkách a ještě být sám.

I když, třeba mu zase někoho přidělí. Bylo mu jasné, že to je jakýsi základní princip. Nejdřív kontaktován a posléze kontaktér. Doufal jen, že Karel se vrátil zpátky, namísto toho aby se propadl někam jinam. Byl si už jistý, že svět se skládá z vrstev, stejně jako obložený chlebiček. Každá vrstva má svůj osobitý vzhled, vůni i chuť. Jenomže svět se nedá ukousnout najednou, tak jako ani mravenec neukousne sousto složené ze všech vrstev chlebičku. Má na to příliš malá ústa. Ano, na svět máme příliš malá ústa.

Tady se ocitl jenom proto, že se tou svojí původní vrstvou prokousal. Tím chutným a voňavým plátkem světa, tak jak ho miloval, se prokousal až do téhle zbesilosti. Když to šlo sem, musí to jít přece i zpátky. Musí se dokázat zorientovat a najít způsob, jak vytýčit trasu zpět k Olze i tēm jejich věčným hádkám.

„Nejvyšší čas vyrazit. Hotel Hobit, poznám ho!“

Vyčistil najednou příkaz všechny ostatní myšlenky. Stěny zprůhledněly a začaly se přetvářet do velkého a zakouřeného prostoru. Klid domova vystřídal kravál „čtyřky“ před zavíračkou. Kolem hlavy mu nebezpečně blízko prolétl těžký skleněný popelník. Stoly byly zpřevrácené a všude to páchlo vylitými pivy a potem rváčů. Opilec potácející se uprostřed všeobecného zmatku měl zkrvavené čelo a sprostě klel.

„Pa nebože to je on. Ten opilec, to je určitě on,“ zatímco rváč, neznámý rváč, jako by ucítil určité telepatické gesto, na chvílku zmrtvěl a pohlédl na něj. Několik sekund se oba prohlíželi, jako by se na dálku ohmatávali. Potom neznámý prudce uchopil židli a přetáhl s ní přes hlavu číšníka, který se k němu blížil v domnění, že využije jeho zaujatosti Petrovou postavou. Kdo by ale čekal, že se skácí k zemi, by se mýlil. Zatřásl se, a očistil si jakoby mimoděk z ramen zbytky dřeva a pokračoval dál. Vypadal jako stroj na zabíjení.

„Pa nebože, proč mi to děláš. Za co, zrovna já,“ řekl si nahlas, ale hned přemýšlel, co s tím.

„Jemu určitě muselo přeskočit z toho, v jakým blázinci se octnul. Já mu přece musím poskytnout podporu a pocít bezpečí, ať mě to odtud vyhodí třeba do pekla.“

Rychle se protlačil kordónem těl a uchopil za opěradlo jinou židli. S hlubokým záklonem ji zvedl a znovu praštil přibližujícího se číšníka. Ten se konečně skácel a potahová látka čalounění mu zůstala navlečená na krku, jako královský hermelín. Petr rychle odhodil trosky opěradla a rychlým tahem převrátil nejbližší stůl. Vytrhl z něj dvě masivní kovové pochromované nohy a jednu z nich hodil tomu zmatenému neznámému. Okamžitě se pustil do stále se zužujícího kruhu těl a druhý s několika sekundovým zpožděním

udělal totéž. Tato akce konečně přinesla kýžené ovoce. Ti kdo se ještě udrželi na nohou před nimi prudce utíkali. Už nebylo na koho útočit. Opřeli se proto o sebe zády, aby měli výhled na všechny strany. Pomalu se otáčeli a do rytmu svého podivného tance si poklepávali tyčemi o volnou ruku. Žádný odvážný se ale už nenašel.

„Možná na to není nejlepší chvíle, ale já jsem Petr, tvůj kontaktér.“ představil se mu téměř šeptem.

„Do prdele, chlape, že ses taky neobjevil trochu dřív. Vždyť tohle všechno se strhlo kvůli tobě! Já chtěl jenom guláš a ruma, a oni že mi nic nedají, dokud nepřiješ,“ odpovídal rychle.

„Neboj, já byl taky nasranej, když jsem se tu ocitl a nechtěli mi dát nic jiného, než kafe. Myslím, že jsi asi musel mít nějakou nehodu.“

„Já přece odnikud nepřišel. Sedím tady v tý hospodě už od čtyř odpoledne a piju pivo za pivem, jako ostatně každéj den. Proto mě tak rozčililo, když najednou v půl devátý mi začnou vyhrožovat nějakým blbým kontaktem.“

„Hele, asi už bude klid. Já navrhuji zahodit tady ty klacky a jít někam jinam. Tady je obsluha zmlácená, tak nám stejně nemá kdo nalejt.“

A Petra napadlo, že se mu muselo asi stát něco přímo v hospodě. Strízlivý si změny světů všimne, ale někdo v takovém stavu . . .

„Nebo tě taky můžu vzít k sobě. Můžeš se tam osprchovat i přespat. Ráno je moudřejší večera.“

Pokývl sice hlavou na znamení porozumění, ale vzápětí dodal:

„Proč bych se měl poflakovat po cizích domácnostech, když tady za rohem bydším? Vyspat se můžu i doma.“

„Tak fajn,“ procedil rezignovaně Petr.

„Půjdu s tebou, kdyby si na tebe někdo z těch zoufalců chtěl venku počkat. Dvě pěsti navíc se můžou vždycky hodit.“

„Co je tohle za bordel! Tady přece od nepaměti byla odbočka!“ rozkřikl se kousek od hotelu Hobit.

„Přece tu někdo za čtyři hodiny nepostavil takovejhle činžák.“

Petr ho konejšivě chytil za rameno a tvrdě zopakoval: „Prostě půjdeme ke mně a já ti ráno všechno vysvětlím.“

„Ty hajzle! Ty jsi s nimi spolčenej! Tys mi ten barák ukrad!“

Nedalo mu příliš práce ho zpacifikovat. Uklidnil se a oči se mu naplnily slzami. Těžko odhadnout, jestli to byla opravdová lítost nad ztrátou domova a nebo jen opilecká výměna nálad.

„Proč sem nespál doma?“

„Nenašli jsme to,“ suše konstatoval Petr.

„Aha. Už si matně vzpomínám,“ klepl se nováček do čela.

„Kapku sem to asi včera přehnal. To se mi ostatně stávalo v poslední době skoro denně. Ale nikdy z toho nebyl takovej bordel.“

Byl tu od toho, abych do jeho duše vnesl trochu klidu. Jak to ale udělat, abych ho moc nenašťval. Když si vzpomněl na jeho včerejší řádění...

„Víš chlapče, on se ten tvůj svět od včerejška dost zásadně změnil,“ začal poněkud opatrně.

„Pochybuju, že se v mém zkurveným životě mohlo vůbec něco změnit. Jsem sám, žena ode mě utekla.“

„A proto jsi začal tak chlastat?“

„Ale ne, to už jsem dělal dávno předtím. Proto ode mě taky utekla.“

Odmíchl se. Mezitím pokračoval Petr:

„Záleží jenom na úhlu pohledu, a na tom, jak dalece jsi schopen přistoupit existenci něčeho jiného, než té své putyky.“

Zkusil to poněkud tvrději, protože ho přestávalo bavit handrkovat se o blbostech.

„Možná, jsi už dávno zapomněl, že se venku, před hospodou střídají čtyři roční doby. Žiješ si na svojí židli ve výčepu a jsi kdovíproč přesvědčený, že je to navěky. Navěky je jenom smrt. Nic jiného není definitivní!“

Razantní styl začal přinášet své ovoce. Poněkud zjihl a připomínal dítě z pláčem na krajíčku.

„Chceš mi snad říct, že jsem mrtvej?“

„Možná snad, nevím. Moje poslední vzpomínka na všechno tam patřila čelní srážce s pořádně rozjetým kamionem.“

„A co bylo pak?“

„No co by. Nic zvláštního, jenom tohle všechno kolem s veškerou svou šíleností. Trvalo mi strašně dlouho zjistit, co předcházelo tomu, abych se tady ocitnul. To mi věř. Možná, že i tobě to bude trvat.“

A aniž se o to nějak snažil, stěny bytu začaly znovu průhlednět a ztrácet se v mlze. Mlha pojednou přešla do prudké a oslepující záře. Před jeho obličejem se pohybovalo několik rozmazaných fleků.

„Tak ho máme konečně zpátky. Pomalu rok se o to snažíme a nejednou to jde úplně samo.“

„Nejásěj zase tolik. Mohl se z něj stát úplněj magor. Změny na mozku se nepovede snadno diagnostikovat.“

„Ahoj.“

Řekla Ester jakmile se Olga objevila doma a dala jí letmý polibek na rty. Určitě by si zasloužila mnohem víc, ale dovedla si představit, jak musí

být ulítaná. Určitě si potřebuje trochu vydechnout. A taky zpráva, kterou pro ni měla, nespádala zrovna do kategorie těch lehce stravitelných. Byla to moc zlá zpráva, pro ně obě. Všechno záleželo na tom, jak se k tomu Olina postaví. Ester se na ni dívala tak soucitně, že to na ní muselo být vidět.

„Jak jsem stará tak jsem pitomá. Říkala jsem rovnou, že je blbost se sem stěhovat a dělat si naděje na bezvadně fungující vztah. Copak nikdy nepřestanu být tak naivní? Jsem přece obyčejná holka z garsonky.“

„Děje se něco?“ vytrhl ji Olgy hlas. Zavrtěla nervózně hlavou a tiše špitla.

„Uvařím kafe. Když už se druhý den válím doma a ty musíš lítat do práce. Udělám to ráda.“

Jenže ta nervozita už byla víc než patrná. Olga by musela být slepá, aby si toho nevšimla.

„Ne! Kafe mám za celý den dost. Radši mi řekni co se děje. Dokud se to nedozvím, tak nebudu mít na nic chuť. Ať je to, co je to, sem s tím!“

Napadlo ji, že bude nejlepší, když všechno rychle vyklopí.

„Asi se budu muset odstěhovat. Ale neboj, nebudu ti dělat žádný problémy.“

Olga vypadala vyděšeně.

„Proč? Lezu ti snad na nervy? Našla sis jinou? Vždyť víš, že tě mám moc ráda. Já nechci abys odešla.“

„Já taky nikam jít nechci.“

„Tak proč tedy?“

A ta otázka, přesto, že dávno zodpovězená stále zůstávala mezi nimi. Povzdechla si, a potom ze sebe prudce jedním dechem vysypala.

„Ale budu muset. Ten tvůj se totiž probral.“

A odešla do kuchyně.

Přes Olžino záporné stanovisko ke kávě se rozhodla dva šálky připravit. Olga ale přišla do kuchyně také. Ester slyšela, jak za jejími zády těžce dopadla na židli.

„Jestli je to tak, tak stejně chci zůstat z tebou. Stálo to mezi námi na hovno dávno před tím, než se to stalo a my dvě se potkaly. Nebudu a ani nic nechci lepit. Nevím, co bude až se natolik uzdraví, že ho pustí domů, ale garantuji ti, že já s ním určitě nebudu. To radši dojdou do špitálu a odpojím ho od nějakého důležitýho přístroje!“

A bylo vidět, že jí vztek zcela ovládl. Křičela, protože jí mysl explodovala v prudkém výlevu. Ester ji objala.

„To je blbost. Nemůžeš vraždit jenom kvůli tomu, že něco nejde tak, jak jsi si představovala. Můžeš od něj odejít, ale nemůžeš ho zabít. Tedy můžeš,

ale asi se ti neuleví. Já jsem strašně šťastná, že mě máš opravdu ráda. Já jsem moc ráda, i za ten tvůj výlev. Po dlouhých letech mám konečně pocit, že mě má někdo opravdu rád. Možná, že je to zatím předčasný, ale můžeme klidně bydlet u mě. Chci ti moc poděkovat za tvoji lásku, i kdyby teď měla skončit.“

Olga se začala třást.

„Ani přede mnou nevyslovuj myšlenku, že bych se k němu mohla vrátit. Nemůžu mluvit za celý zbývající život, ale teď vím, že potřebuju tvoje doteky a polibky i slyšet tvůj hlas.“

Pro Ester to bylo to nejkrásnější vyznání, jaké kdy slyšela.

Stály proti sobě a hladily se. Dotýkaly se svých těl, až se jim podařilo dojít od pláče k polibkům a když po několika dalších minutách dopadly na pohovku, odevzdaly se jedna druhé úplně a se vším vsudy.

„Já jsem strašně ráda, že vám tak chutná. A to naše kuchyň rozhodně nepatří mezi ty nejlepší,“ hihňala se sestřička.

„Taky jsem několik měsíců nic nejedl,“ odpověděl s plnou pusou a dělal si výčitky, že musí vypadat velmi hltavě.

„Ale jedl, nebojte se. Měli jsme vás napíchnutýho na pořádnou flašku.“

Pojednou zvážněla a skrabatilo se jí čelo. Moc jí to slušelo.

„Vaše žena je asi pěkná zmije.“

Poněkud zaváhal.

„Vy jste jí snad viděla nebo s ní mluvila, abyste si to mohla dovolit tvrdit?“

„Tak dlouho tady zase nejsem. Ona zrovna nehýřila návštěvami. Ale po oddělení jdou o ní legendy.“

Znovu se zasmála, snad na znamení omluvy. Rozhodila rukama, až jí prázdná infuzní láhev vypadla z ruky a dopadla s zuchnutím na jeho peřinu. Podal jí ji.

„Stává se, že když dva spolu žijí tak dlouho, až dávno nic nefunguje a oni ani nenajdou sílu se rozejít, začnou si ubližovat. Moc ubližovat, protože každý na druhého svádí vinu za svůj zpackaný život. No, přesně tam jsme se dostali my dva. Nenáviděli jsme se dlouho před tím, než se mi stala ta nehoda.“

Zavrtěla hlavou. Asi se jí moc nelíbilo, že by zrovna on v sobě mohl nosit nějakou zakletou komnatu.

„Tomu nevěřím. Vy ji máte pořád rád. To se pozná.“

„Už dlouho věřím, že láska a nenávisť jsou dvě strany téže mince. Takže můj vztah se k ní mění podle toho, jaká strana zrovna padne. Jednou panna, jindy orel.“

Usmál se a snažil se dát do toho úsměvu veškerou sílu své osobnosti. Nechtěl si to u ní rozlít, protože mu byla velmi sympatická.

„Vy máte ale divné přirovnání,“ řekla, ale bylo vidět, že měla zpět svůj uličnický kukuč.

„Sestři, existuje něco jako centrální databáze pacientů?“ zeptal se přímo.

„Tak to vás asi musím zklamat. Copak někoho v Budějovicích zajímá, jestli pan „Vonásek“ z Ústí neleží náhodou ve špitále?“

„Když mě by právě taková věc zajímala. Jenomže ten pán se nejmenuje Vonásek, ale František Pokorný. A může být stejně z Ústí, jako z Prahy či Ostravy.“

Trošku znejistěla.

„A nač by vám vlastně měla být taková informace?“

„Ale, znali jsme se dřív. Je to už dlouho, co jsme se naposled viděli. Proto ani nevím, kde dnes bydlí. Něco jsem tu zaslechl. To víte, špitál. Tady se toho semele. My pacienti se celé dny jenom nudíme.“

Lhal a říkal si, že by musela být blázen, aby to nepoznala.

„Prosím vás, odkud slušnej člověk jako vy může znát takovou nulu? „Pokorňas“ totiž není ani z Ústí, ani z Ostravy ale náhodou odsud. Znali jsme ho tu všichni. Hodně my na traumačce, a ještě o něco víc na záchytce. Je to taková smutná figurka. Opilec, který neznal nic než svojí hospodu. Nocoval často na protialkoholním, a když někam spadnul a něco si udělal, poležel si i pár dní u nás. Naposled ležel na vedlejším pokoji. Až do střeďečního rána.“

„Takže ten darebák se z toho vylízal dřív než já!“

„Jo, to úplně. Přivezli ho z rozsáhlým otokem mozku a už se neprobral. Ve středu zemřel. Náhlá mozková příhoda. Takhle umírá každý druhý z nich.“

Sestra mezi řečí sklidila prázdný talíř na kovový stůl a omluvně se na něj podívala.

„Já už budu muset běžet. Kdyby staniční viděla, jak tu s vámi prokecávám pracovní dobu . . .“

„A přijdete si se mnou zase popovídat? Jste velmi příjemná a já tady nemám moc příležitostí si tak hezky pokecat.“

Zčervenala v obličejí. Byla ještě příliš mladá na to, aby dokázala skrývat rozpaky.

„Pozitíří budu mít noční, tak za vámi ráda přijdu. Jestli mi vás zatím neukradne nějaká jiná.“

„Prosím vás. Kdo by mě kradl. Vždyť jsem jenom troska, která se několik měsíců válí.“

„To je možné. Ale taky jste miláček nás všech. I těch vdaných.“
A do tváře se jí vrátil ten pubertální škleb.

„Máš nějakou představu, jak by to mělo mezi námi být?“

Mluvil úplně klidně a vyrovnaně. Těžko říct, co mu dokázalo dát tolik klidu, když to, co nakouzl, pro něj nemohlo být jednoduché. Olga byla moc šťastná, že z tím začal hned a že ji nenutí nikam se schovávat a vymýšlet si výmluvy.

„Trochu ti pomůžu,“ řekl stále stejně klidně, když viděl její souboj s rozpaky. Snad mu to bylo dostatečným zadostiučiněním.

„Chtěl jsem odejít před nehodou a odejdu i po ní. V tomto ohledu se nic nezměnilo. Asi bych nevydržel, kdyby se všechny naše bitvy měly vrátit. Nedokázal bych to absolvovat znovu.“

Trochu se uklidnila.

„Co chceš? Mám se odstěhovat?“

Zavrtěl hlavou: „Ne! Stejně asi budu šťastnější v nějakém větším bytě. Vzal bych si jenom pár drobností. A taky peníze. Jinak je všechno tvoje. Zůstane ti barák, vybavení i pozemek. Beru jako spravedlivé, když si vezmu naše úspory. Budu začínat od začátku, tak to bude něco stát. Pokud s tím tak souhlasíš, volal jsem už do firmy, naštěstí šlape. Takhle to ode mě dostal můj právník. Rozvod by měl být jenom formalita.“

Koukala na něj a mrzelo jí, že nedokázala hrát roli slečny drsňačky. Odhalil v ní zase tu křehkou a malou holčičku.

„A teď už jdi. Cítím se být unavený. Půjdu si lehnout.“

Venku na čerstvém vzduchu se jí skoro podlomily nohy. Musela se opřít o stěnu budovy.

„Potřebujete pomoc? Není vám špatně?“ ptala se jí starší paní. Neměla sílu jí odpovědět, a tak jenom zavrtěla rukou na znamení jasného ne. Raději pomalu sama pokračovala, než aby budila nezaslouženou pozornost. Před hlavní branou čeká Ester, tam už bude líp. Každopádně mohla být šťastná, že se potom všem dokázali rozejít jako lidé, jako přátelé, a to rozhodně není málo.

5. Jirka, Helena, Hana a já

Byl konec dubna roku 1985 a počasí ten rok bylo neuvěřitelně teplé a suché. Vypadalo to, jako by léto podplatilo jaro a zaujalo v kalendáři i jeho místo. Vážně. Slunce se plnou náručí svých paprsků opřelo někdy v březnu do vrstvy napadaného sněhu a nepřestávalo. Jenom délka dne a noční mrazíky dávaly tušit, že to není ještě úplně ono. Nicméně pro nás, pracující jako technici vrtulníků v provozu vojenského letiště Bechyně, to byla událost nadmíru radostná a užitečná. Zvláště po zimě, která mrazy nijak nešetřila, bylo opravdu příjemné držet v rukou nářadí, které se nesnažilo přimrzat k pokožce, a taky naše kolena nebělela, jak po dlouhou dobu klečela na nepohodlných otevřených obslužných krytech.

Já pracoval zrovna na kontrole magnetické zátky oleje hlavního reduktoru a pěkně sprostě jsem nadával. Občas se totiž stávalo, že zpětný ventil, který měl při vyjmutí zátky zabránit vytečení zbývajících čtrnácti litrů oleje naplněného uvnitř, se neuzavřel a potom, i když byl člověk opravdu hodně pohotový a šikovný, než se mu podařilo zaseknutý ventil odblokovat, měl litr až dva (podle okolních teplot a s ní související hustoty oleje) všude pod reduktorem. Tam byl problém do některých míst nacpat hadr na vysušení i šroubovákem. Proto když jsem uslyšel své jméno dole a uvědomil si, že hlas, který jej vyslovuje, patří mému spoluzákovi a kamarádovi, opáčil jsem v duchu předchozích nadávek.

„Jdi do prdele Jirko a nech mě bejt! Alespoň než to uklidím mě nech a nemluv radši na mě! Jsem tak nasranej, jako už dlouho ne!“ Pochopil, že i přes dobré vzájemné vztahy by mu mohlo něco z palubní sady nářadí přistát na hlavě, a tak se otočil k odchodu. Jenom ještě zavolal: „Až to doděláš, tak přijď za mnou do Army. Potřebuju se s tebou domluvit.“

Za necelou půlhodinu jsem si vychutnával ledový tonic s půldeckou lékařsky čistého lihu, který fasovali kolegové od jednoho speciálu pro chlazení jakýchsi hodně zatížených okruhů. Fasovali ho tolik, nebo respektive nebyl pro jejich oddělení problém vykázat tak obrovskou spotřebu, na kterou sami nestačili, takže za drobný finanční obnos rádi vypomohli naší malé a soukromé „armě“. My všichni, nejmladší příslušníci útvaru, kteří jsme tam napřeskáčku obsluhovali jsme znali spousty receptů, jak tuto látku s koncentrací a účinky takřka kyseliny nejen „zpožitelnit“, ale i učinit chutnější pro mlsné jazýčky svých kolegů a jedním z mnoha těch nejjednodušších a nejrychlejších bylo právě vlití půldecáku do trojdecové sklenice a jeho zalití celým tonicem. K těm složitějším potom jistě patřilo míchání červené becherovky z běžně prodávané šťávy „Thermal“, převařené vody a stanoveného množství lihu. Ale to jenom na okraj.

Tak tedy usrkával jsem si tu svojí vylepšenou limonádu a bytostně cítil, jak se mi do žil rozlévá palčivé horko klidu a míru. Kouřící šálek s kávou jsem zatím zanechal bez povšimnutí. Vytáhl jsem z krabičky jednu polovyklepanou startku a nacpal obřadně do špičky. Zapálil jsem ji a v celé ústní dutině se mi rozlehla její ostrá a silná chuť, která dokázala plochu jazyka řezat stejně, jako množství pěkně ostrých žiletek. Modrý dým se převaloval vysokou místností a jeho chuchvalce se tak dlouho mísily miniaturizovanými orkány a tajfuny, vznikajícími přirozeným prouděním vzduchu v místnosti, až se z nich stala beztvará, jednolitě šedivá a odporně páchnoucí mlha.

„Volala mi před chvilkou Helena. Má mezi zkouškama, a tak přijede. Dneska odpoledne. V půl pátý jí mám čekat na nádraží.“

Helena byla Jirkova holka a studovala prvním rokem pedagogickou fakultu. Byla to ženská „krev a mlíko“ a já tomu tenkrát vůbec nerozuměl. Líbily se mi vychrtlíny typu manekýnek a modelek, kdoví proč. Naštěstí i já jsem od tohoto „ideálu“ časem upustil a můj vkus se přetransformoval do přirozenosti slovanského řadra a zadku.

Akorát mi pořád unikalo, proč mi to vlastně říká. Co já s tím, že mu přijede holka, a neváhal jsem mu položit dotaz identický mým myšlenkám.

„No právě. Víš, ona volala, že už je víc než týden doma a že sestřenice, která bude letos maturovat na zdravce v Jihlavě se taky nudí a potřebovala by trošku změnit prostředí, aby přišla na jiný myšlenky. Trochu si odpočinout od školy, chápeš? Takže by jí prý vzala s sebou. No a abychom taky měli s Helenou soukromí, tak abych prý našel někoho, spolehlivého, kdo by ji trošku někdy zabavil. Aby nám jako nedělala „křena“. Víš, cestovat se jí samotný nechtělo, ale abychom ani chvilku nebyli sami, to by nelíbilo, ani jednomu z nás.“

Konečně jsem se napil trošku zchladlé kávy. Bylo mi neuvěřitelné horko v neprodyšné pracovní kombinéze.

„Helena tě zná a myslím si, že stejně myslela určitě na tebe, když to říkala,“ dodal a celkem zbytečně pokračoval. „Ale jestli se ti to nehodí . . .“

Zbytečně, protože věděl, že vzhledem k našemu kamarádství to pro něj strašně rád udělám. Ani kdyby se mi to ani trochu nehodilo a ani kdyby ta sestřenice měla vypadat jako figurína ze strašidelného zámku bych mu to nedokázal odmítnout.

„Jak jsi si jistej, že ji zrovna já, dokážu natolik zaujmout, že se rozhodne věnovat mi několik dní pozornosti a vám dvěma klidu!“

„Znám tě. Ty už si nějak poradíš. Jsi mladej a máš talent . . .“

Naštěstí už nepokračoval. Musel bych ho asi nakopnout.

Sluníčko stále ještě docela připalovalo, když oba stáli na stanovišti autobusového nádraží. Míša si v klidu pokušoval, zatímco romantickému Jirkovi běželo hlavou několik myšlenek o tom, že daleko stylovější a krásnější by bylo, kdyby obě děvčata přijela vlakem, starou vrzající „Bechyňkou“, kterou elektrifikoval snad osobně pan Křížík a která od těch dob moc změn nedoznala. Ploužila se sice krajinou jako hodně zpomalený slimák, ale to bylo přece to pravé. Pomalý průnik krajinou, stejně jako v dobrodružných románech. I v osmnácti letech jim zůstávalo stále v krvi něco z chlapecké až dětské naivity a alespoň Jirka byl vždycky při jízdě v ní ochoten věřit, že se za nejbližším stromem, a nebo telegrafním sloupem může zjevit zamaskovaný indián a nebo desperád, který se skrývá před zákonem.

Tady pod plechovou střechou nádražních stanovišť ani to sluníčko nebylo náležitě cítit a jeho ztlumená síla a proudící vánek mezi ocelovým sloupovím na jejich obnažených předloktích vyvolaly pupence husí kůže. Prostě žádná romantika. To už ale vjížděl do prostoru nádraží žlutý, dálkový autobus. Zastavil u ostrůvku a začal zvracet pasažéry lačné toho průvanu a stínu. Většina z vystupujících by byla jistě schopna okamžitě skočit do bazénku plného ledových kostek, kdyby jim ho někdo připravil. Byli zpocení, jako by uvaření. Heleny si všimli oba hned. Musely obě sedět až vzadu, proto vystupovaly jako jedny z posledních. Její postava se určitě díky slovanské hojnosti a díky slovanských bohům, kteří ji jistě zrodili ku svému obrazu, rozhodně nedala přehlédnout. Vedle ní se objevila podobně kyprá blondýna s tak překrásně milým a jemným obličejem, že čímsi připomínal obličejíčky sbírky porcelánových prvorepublikových andělíčků Michalovy velmi zbožné prababičky. Ani se nedostal k tomu, aby si všiml, že ta postava je na jeho vkus opravdu dost kyprá a přetékající materiálem.

Nedokázal o tom takhle uvažovat. V mysli mu běželo snad něco podobného následující větě.

„Proboha, proč jsem tady zrovna já. Proč, když při pohledu do těch zlatých vlasů a do té překrásné tváře nedokážu mluvit. Jak jí můžu zaujmout něčím zrovna já, vychrtlý a nehezký mluvka.“

Když měl konečně možnost očima přelétnout celou postavu, konečně si uvědomil, že se zřejmě nejedná o bohyni, ale o obyčejnou smrtelnicí.

„Ahoj ! Mě znáš a tohle je Hanka.“ pronesla mezitím Jirkova dívka. Jirka se na ní vrhnul s lačností několik dní nekrmeného tygra. Potom, že dokážeme svoje jednání ovlivnit rozumem.

„Možná, že by bylo nejlepší skočit si někde na večeři. Na svobodárnu bychom asi ani spěchat nemuseli, protože jsou to tři kilometry a nemáme tam ani plesnivej chleba.“ řekl jsem, možná že zcela zbytečně, ale alespoň jsem nějak vyplnil čas polibků Jiřího a Heleny, nestál jenom tak a nezářal s otevřenou pusou na Hanku.

Po večeři, a nebo spíš by se hodilo označení lehká odpolední svačina jsme je oba nechali svému osudu. Stejně se s námi neměli moc chuti vybavovat a šli se projít. Pozval jsem Hanku na procházku. Jednak jsem se o ní chtěl něco dozvědět a bylo mi jasné že co nestihnu teď, později ve vinárně už nedoženu. Bylo to důležité, abych si dovedl představit, jak na ní. Taky ta procházka mezi skalami podél řeky Lužnice byla více než vhodně zvolena, protože to snad bylo to nejromantičtější místo na světě. Vždycky zabíralo, a to i na ty nejpragmatictější „lampasačky“.

„ Tak ty letos končíš zdrávku. Co máš za obor?“

„Měla by se ze mě stát sálová sestra.“

„To máš asi dobrej žaludek. Když si troufáš na ty proudy krve na sálech.“

Plynula řeč a ona se barokně usmála.

„Kolik jsi proboha viděl operací, že můžeš takovou blbost vyslovit!“

Michal se trochu urazil.

„No, něco v televizi, snad? Když mi brali slepé střevo, tak jsem to celé prospal, bohužel. Takže nevím, jak to vypadalo.“

„No právě. Tak mi věř, že ve skutečnosti každá obyčejná masna vypadá tisíckrát hůř, než i ta nerozsáhlejší operace. Nechci se dotknout tvého vnímání, ale taková operace může bejt i moc pěkná. Svým způsobem . . .“

Bylo mu jasné, že je třeba změnit téma. Tohle by mu nemohlo pomoci odhalit slabá místa pro pozdější atak.

„Líbí se ti tady? Zbožňuju tuhle stezku!“

„Jsem tu poprvé a ještě chvílku. Nevím. Je to jiný než u nás.“ řekla a stezku zatím vystřídal žebřík, stlučený z hrubých smrkových klád, zprůchodňující skalní masiv. I když věděl, že si sestup potom zvláštním žebříku nenechá ujít, poznamenal, jenom jako by mimochodem.

„Dá se sice vystoupat tady, kousek přímo do kopce a narazíme na cestu. Jenže ta nás vyhodí hned za sídlištěm a tam už nic hezkýho, ani zajímavýho není.“

„Ráda se podívám dál. U nás doma v okolí žádná pořádná řeka neteče. Jenom taková širší strouha.“

Protože po dalších několika desítkách metrů se skalní masivy posunuly až na místo rozbahněných břehů a vypadaly jako zuby trčící z úst prehistorického dravého ještěra zalité slinami, které vyvolala chuť na jejich mladá a pružná těla. Člověk by se mohl snadno oddat pocitu, že se za chvílku, s rachotem podobným zahřmění zacvakne horní čelist, která je uzavře vtom jezeru agresivního proudu slin a spláchne až někde k prvopočátku planety, do toho z nejdéle, zrozených žaludků. Ale nestalo se tak. Seděli vedle sebe na jednom z ulomených špičáků, zatímco jejich hlasy vtom liduprázdném prostředí plynuly kamsi, spolu s tokem několik metrů pod nimi. Divil se, jak přirozeně a klidně slova jeho ústa opouští. Občas se zasmál, stejně zvonivě jako ona. Až teprve, když na sebe skoro neviděli v nadcházejícím šeru, napadlo ho, že by se měli vrátit. Pokusil se ruku s hodinkami nakroutit směrem za zbytky světla a předklonil se, aby ciferník mohl co nejpohodlněji přečíst. Skoro spadl do vody.

„Pojď, musíme se vrátit. Říkal jsem Jirkovi, že se vrátíme do sedmi. To už asi stejně nestihneme.“

Mlčky se zvedli. Pokusil se jí sundat z té skalky, z toho balvanu, ale poněkud neodhadl svoje síly. Vážila zřejmě opravdu dost.

Hospoda hučela jako včelín před rojením. Po přebytku čerstvého vzduchu venku v lese tu bylo silně nedýchatelno. Michal vytáhl z kapsy krabičku startek a pokusil se vyrovnat svoje plíce se zátěží aromatických uhlovodíků, karcinogenů a zbytků těžkých kovů. Taky svojí neklidnou nervovou soustavu se pokusil poněkud uklidnit přívalovou dávkou nikotýnu. Očima kurizoval místnost.

„Támhle jsou, až vzadu v rohu.“

To už ale Jirka mával.

„Dali jste si tedy pěkně načas!“ pronesl a potutelně se tvářil, jako kdyby mu mělo být jasné, co všechno se na jejich procházce odehrálo. Nechal jsem ho při tom a nic nevysvětloval. Lhal bych, kdybych řekl, že ten pocit, kdy jsem viděl znatelný obdiv v jeho očích k tomu, jak rychle jsem dokázal na

tu dívku zapůsobit, mé ješitnosti nedělal dobře. Přímo jsem se vyžíval ve všem, co jsem si představoval, že si asi tak myslí.

„Proč jste se zasunuli až sem dozadu? Žádný výhled a taky žádná starost. Tenhle stůl by musel přehlédnout i bystrozrakej a raketově rychle vrchní. Natož Šnek, co obsluhuje.“

Jenže proti všem zákonům přírody i Bechyňského kulturního domu se přihnal jmenovaný lenivý číšník hodně rychle.

„Co si dáte pánové a dámy?“

„Jídelní lístky a rozhodně okamžitě pivo!“

Téměř rozkazuji, aniž bych se ptal na názor svého okolí.

Hned co dokončím pokyny vrchnímu ozývá se Jirka.

„Sedli jsme si raději hned vedle dveří do vinárny, protože víš, jak to tady vždycky vypadá. Otevřou se ty dveře, udělá se fronta a protože zároveň pouštějí i z venku, dostane se z lokálu dovnitř pět šest nejstřízlivějších. A my bychom se dnes přece rádi trochu pobavili. Všichni!“

Pivo je na stole. Až když prázdný půllitr cinkne dnem o zapraný ubrus, všimnu si, jak po mně ostatní koukají.

„No co, měl už jsem strašnou žízeň,“ vysvětluji. Jenom asi Jirka tuší, že se nejedná pouze o žízeň.

Když se prvně osmělím natáhnout svoje ústa k jejímu obličejí, tak je něco po desáté večer a my ve vinárně máme v sobě určitě pátou sedmičku bílého, Bzenecké Lipky, a na stole stojí šestá, načatá, ale upito z ní ještě není. Pivo namíchané s vínem, takže vlastně pořádná opilost, mi napovídá, že to můžu udělat úplně beztrestně a že naopak to jasné gesto k polibku bude opětováno. A světe div se, ono se tak skutečně stane. Přeci jenom je Hanka mladá holka a vypitý alkohol i u ní dělá už svou práci. Vždycky jsem byl tak trochu zbabělec a vybíral si holky trochu pod parou. Nebo jsem se odvážil seznámat až ve vyšším stupni opilosti a ono to skutečně fungovalo, stejně, a nebo ještě o moc líp, než dneska. Mnohokrát jsem si ráno nic nepamatoval, jenom jsem blahořečil svému primárnímu instinktu, že mě nikdy nezklamal a nepoložil vedle obludy, kdy bych si musel připadat jako absolutní zoufalec a ztroskotanec. Každá, z těch holek, se kterými jsem spal, měla úroveň. Alespoň na pohled.

Když můj jazyk zatlačil na její pření zuby, okamžitě se rozestoupily. Neměl jsem z toho v tu chvíli žádný sexuální požitek, ani necítil žádnou stopu vzrušení. Pouze jsem prováděl to, co bylo pro podobnou opilost dobře navycené. Jak jsem si mnohokrát ověřil, drzost byla pro ženy tak odzbrojující a tak přitažlivá, že jsem nakonec spal i s těmi, pro které by pouhá představa takového styku musela být velmi odporná.

„Je mi jedno kočko, co si o tobě myslí tvoje sestřenice a o nás obou Jirka!“ běželo mi v hlavě, zatímco se můj jazyk rytmicky pohyboval v jejich ústech a střídal s jejím. Zavíral jsem oči, a tak požitek z té andělské tváře nebyl stoprocentní. Nevadilo to.

„Nešel by sis trošku zatancit?“ zašeptala něžně a romanticky otázku do mého ucha.

„Když já už zvládám akorát ploužák! Na všechno. A musela by sis mě pevně držet!“

A cítím, že to bylo řečeno natolik tvrdě, že se na malou chvíli odtahuje možná až štítivě. Možná že jí konečně došlo, že jsem jenom obyčejnej, tuctovej a pěkně ožralej mluvka. Ale byl to jenom pokus o humor. Asi mi to opravdu moc nemyslelo.

Přesto, že se mi zdá, jak se ladně vznáším parketem, asi to není žádná obrovská rozkoš se se mnou takhle vystavovat skoro před celým městem.

„Jsem unavená, chci chvíli sedět,“ říká mi, když konečně dohraji a mě se ta hudba slívá v jednolitý hukot a nevím vlastně, co hrají. Rád souhlasím, a protože neodmítá hluboký polibek s mým jazykem až někde daleko za mandlemi, napadá mě, že se mi ani nepodařilo ji svým neuměním naštvat.

Mohlo být něco po půl dvanácté, když se místnost vinárny začala zaplňovat známými tvářemi. Byl to zcela obvyklý stav. Signalizovalo to, že i v těch nejvyhlášenějších pajzlech ztrácela obsluha trpělivost s mými kolegy a jejich touha, jít konečně spát, vítězila nad hostinským právem a vztahem k hostu. Pivem, rumem, fernetem, vodkou, zelenou a kdoví čím vším rozjetí „lampasáci“ ale potřebu spánku prozatím nepocítovali a tak dvě vinárny ve městě byla jediná místa, kde bylo možné se ještě další hodinku až dvě pobavit. Nutno poznamenat, že ne mnoho z nich to celé dvě hodiny vydrželi. Znam to z vlastní zkušenosti, protože ne jednou jsme takhle táhli městem. Zvláště potom my svobodárenští, pro které bylo buď ideální hned zvečera potkat kolegu s bytem a vnutit se k němu na nocleh, a nebo prostě někde vydržet co nejdříve k ránu a zbytek času si dospat na nádraží, na lavičkách. Vše bylo lepší, než se táhnout ty tři kilometry nahoru, na letiště, do ubytoven.

Jarda Kramář ještě s kýmisi, koho znám pouze od vidění si přisedl k našemu stolu. Bylo to docela přirozené, protože volného místa už moc nebylo. Na stole přibyly další lahve vína a já jeho kyselost cítil snad i v patě. Hlava se mi příjemně točila a bál jsem se, abych nemusel odběhnout na WC a něco z obsahu žaludku uvolnit. Zatím se mi ale dařilo držet vše pod kontrolou.

„Nechceš jít přespat ke mně, já mám doma králíčky!“ rozjel to právě Jarde na Hanku. Evidentně se mu líbila a evidentně i on znal, umění drzosti a momentu překvapení.

„Nevěř mu. Kecá!“ vložil jsem se rychle do hovoru, protože jsem se začal bát, aby se jí nezdálo, že přespat dole ve městě je o dost pohodlnější, než se táhnout někam lesy, poli a dírami v plotě do vojenského, střeženého objektu. Báł jsem se, že nakonec budu muset spát sám a to teď, když se mi i přes opilost sešikovaly všechny moje hormony do toho správného místa v rozkroku. Když jsem odbíhal na WC, dával jsem si dobrý pozor abych stál u pisoáru sám, a nebo raději šel do kabinky, abych neplašil někoho močícího vedle sebe, svým ztopořeným údem.

Jarda nepřestával otravovat. S každou vypitou skleničkou byl neodbytnější a neodbytnější.

„Hani, co kdybych zaplatil a šli jsme pomalu nahoru. Je to ještě kus cesty!“

„Mně, ale Jirka říkal, že budu spát u nich na pokoji. Má prý „třílůžkáč“ a je tam sám.“ opáčila.

„To je sice fakt pravda. To já ti nabídnout nemůžu. Ale přece bys jim nenarušila soukromí. Určitě budou radši, když tam budou sami.“

Platím, a i dost z toho, co jsem určitě neobjednával. Lepší, než aby na mě někdo zítra v práci koukal skrz prsty, že si hostím holky a ostatní potom za mě musejí doplácet. Sdělil jsem ještě Jirkovi před odchodem svůj plán.

Noc byla vlhká, a chladila až kdesi na prahu vnímání. Trošku to probralo moji tělesnou schránku, hodně ovlivněnou všemi nápoji. I Hanka byla, zdá se, trochu v náladě. Zavěsili jsme se do sebe a hned za Bechyňským mostem jsem ji stáhl ze silnice do polí.

„Neboj, je tam jenom zkratka. Budeme doma o moc dřív!“ šeptaly moje rty a ruce hledaly v té tmě její obličej. Nakonec se mi povedlo její rty ulovit a dlouze a vášnivě jsem ji líbal. Musela se dusit, jak měla mého jazyku stále plná ústa. Několikrát jsme upadli do hebké oranice se zárodky obilí, ne zatím vyššího, než pravidelně v parcích sestříhaná tráva.

„Ale jak to chceš udělat, když na pokoji nejsi sám? Kam mě vlastně chceš uložit?“ zeptala se, jen co se jí povedlo na chvílku vyprázdnit ústa a popadnout dech. Hlasitě mezi slovy plnila vzduchem svoje plicní sklípky. Zapálil jsem si cigaretu, abych na chvílku svoje ústa a ruce zaměstnal něčím jiným, než je její obličej a její měkké tkáně a sliznice. Po prvním zašlukování se mi ale skoro zvednul žaludek. Opilost i překouření, a možná i míchanice slin v mojí ústní dutině, se začínala projevovat dost agresivně.

„Neboj se, lehneš si na moji postel a já si lehnu na zem do spacáku. Máme spacáky i s nafukovacím lehátkem.“

Asi za dvacet minut další chůze jsme konečně prolezli volným oknem v jinak fádne celistvém pruhu plotu z vlnitého plechu. Ocitli jsme se tak

v jiném světě České armády, a po několika málo, tak pěti sedmi minutách, vcházeli do dveří svobodárny.

„Počkej tady chvílku, přinesu ti z pokoje osušku a mýdlo, ať se můžeš vysprchovat. Sprchy jsou tady“ říkám a ukazuju jí na jedny z řady dveří.

„Já potom počkám tady u dveří, aby na tebe nikdo nevlít. To víš, je sice skoro ráno, ale je to taky výhradně chlapskej barák.“

Vklouzla za ty dveře s výplní z mačkaného skla, já zase na chvílku vklouznul do pokoje. Když jsem se vrátil na chodbu, byla prázdná a z koupelny byl slyšet zvuk tekoucí vody. Zaklepal jsem proto na pootevřené dveře a zavolal skrze ně: „Mám tady pro tebe něco na mytí a utření.“

„Tak pojď dovnitř,“ ozvalo se překvapivě.

„Taky se budeš sprchovat, tak to můžeme zvládnout společně!“

To byla výzva, které se nedalo odolat, ani přes pocit studu, který se pojednou vynořil, když jsem si představil, že bych měl jenom tak vklouznout dovnitř a svléknout se donaha. V posteli, mi to nikdy tak „divný“ nepřišlo.

„Tak co je s tebou? Pojď už, ať se může zavřít. Pěkně to sem pootevřenými dveřmi táhne.“

Vkročil jsem do místnosti zalité světlem slabé šedesátky žárovky z ublemcané koule pod stropem. Celé světlo bylo rozptýlené množstvím páry. Ona stála pod růžicí a tělo se jí překrásně lesklo proudící horkou vodou. Přesto, že si snažila prsa i rozkrok překrýt rukama, byly na to její ruce příliš malé a tak bylo možno zahlédnout jak pevná a obrovská prsa, tak i černé chloupky vystupující z pod dlaní. Konečně mě napadlo stáhnout si slipy a přestat vypadat tak křečovitě. Ještě mě napadlo, že moje nesvalnaté, přihrblé a vychrtlé tělo netvořilo absolutně žádnou spojnicí k její pružné kyprosti. Víte, vždycky jsem si myslel, že silnější svlečená dívka musí být ošklivá. Že musí mít tělo samý nepěkný fald, ale Hana byla velmi krásná. Neměla ani velké břicho, a její kůže byla všude na těle našponovaná, jako blána na banju. Přímo mě fascinoval ten obrovský rozdíl mezi poměrem hrudníku, pasu a hýždí. Natolik mě to zaujalo, že i přes opilost jsem najednou rozuměl renesančním malířům a chápal, proč si hledali právě takové modely, jako byla Hana.

„Pojď, umeju si tě,“ řekla tak tiše, jak jen to bylo vzhledem k rachotu tekoucí vody možné. Po chvíliče, když se mi na záda nalepila její ňadra a ruce jsem cítil střídavě v podbřišku, na prsou i na svém mužství, bylo mi jasné, že záda už asi budou čistá. Kousala mě zezadu dost divoce do krku, a tak bylo snadné podlehnout představě, že se jedná o zcela zkaženou upírku. Otočil jsem se naproti ní a řekl něco vtom smyslu, že teď umeju zase záda já jí. Přitiskl jsem se na ní celou svou postavou a málem zešílel od vzrušení,

když se můj hrudník otřel o její prsní dvorce a v nich vztyčenou dvojici tvrdých a naběhlých bradavek. Když můj penis narazil na její podbřišek a tušil jen několik centimetrů pod sebou vstup do branky rozkoše. Ze vzrušení a horké vody se mi tak zamotala hlava, že jsem se musel opřít o zeď sprchové kóje. Třel jsem jí záda a ona mě hladila všude tam, kam se přes svoje tělo dostala. Naše jazyky se opět propletly.

Nevím ani, jak se to seběhlo, ale najednou jsem si uvědomil, že opřen o stěnu boxu jsem sám. Hana klečela přede mnou a ústy se mazlila s mým svalem lásky, naběhlým a tvrdým víc než kost, který hrozil každou chvilkou přímo termojadernou explozí. Asi se nedá žádnými slovy popsat to, co jsem právě prožíval. Najednou mi ani nevalil ten pocit, že se z lovce stala lovená zvěř. Ani mi nepřišlo, že převzala všechnu aktivitu a že toho umí asi o mnoho víc než já. Oddával jsem se jenom tomu spalujícímu záru bezbřehé rozkoše, ve kterém se snad slívaly dohromady prožitky všech mužských generací, až kdesi k prožitku první rozkoše samotného Adama. I moje vlastní chroptivé zvuky ke mě začínaly doléhat jakoby zdálky. Aniž bych si to sám přál, tak pánev i kyčle se mi rozpohybovaly vtom nejpudovějším a nejčistším rituálu a pocítil jsem, jak se obsahem varlat začíná zalívat nejprve moje močová trubice a posléze jak ji ty přívaly v mohutných záškubech opouštějí. Teprve nyní jsem si uvědomil, že její dotyk již necítím. Klečela fascinovaně vedle mě a hleděla, jak bělostná kapalina opouští moje tělo a jak se sráží v horké, točící se vodě nad kanálkem, v rosolovaté, pudinku podobné chuchvalce. Všiml jsem si konečně, jak je moje tělo nepřírozeně fialovorudé, zřejmě od přehřátí. Ona mi jemně několikrát přetáhla sem tam předkožku a jak jsem měl po ustupujícím orgasmu tělo rozcitlivělé, i tak to bylo na zbláznění. Omyla lehce moje přirození, vstala a zastavila konečně vodu.

„Já jenom, abys mi vedle trošku vydržel. Sledovala jsem tě už dlouho, a bylo mi jasný, že bys vystřelil, aniž bys stihl dojít na střelnici. Tak proto. Ráda bych si taky něco užila.“ poznamenala, zatímco se natáhla pro tu osušku. Její otevřenost mě šokovala.

Vedle v pokoji bylo pěkně dusno. I přes teplé počasí nikomu zodpovědnému ze správy budov nestálo za to, někde v kotelně zavřít ventil vytápění ubytoven. I přes naplno otevřené okno bylo uvnitř skoro nedýchatelno. Spolubudlíci Honza hlasitě oddechoval na svojí posteli.

Hanka si lehla do mojí postele a odhodila osušku, do které si až doposud halila tělo. Doširoka roztáhla od sebe nohy, protože jediné místo, kam jsem si mohl lehnout já, bylo na ní, učinil jsem tak. Pohled na její siluetu, obtaženou pouze světlem měsíce, mě natolik vzrušil, že jsem byl připraven,

jako bych byl ani před chvílí neejakuloval. Lehl jsem si nad ní a opatrně se držel na loktech. Jak jsem se pomalu přibližoval svojí pávní k její, uvědomil jsem si že hladce a snadno do ní zároveň pronikám. Musela být asi už taky pěkně vzrušená.

Jakmile jsem ucítil, že můj tvrdý nástroj je v ní až po kořen, uvolnil jsem lehce ruce a nechal tak zvolna dopadnout svoje tělo na její tvrdá a velká prsa. Z jejích úst se vydralo tiché zavzdechnutí.

Během několika okamžiků běžel veškerý čas mimo nás Jenom stará a zřejmě už mnoha lidmi používaná válenda vytvářela v dost rychlém rytmu spoustu vrzavých zvuků doplňovaných ještě v protirytmy lehkých nárazů čela váleнды do prádelníku.

„Říkám, nemohli byste toho laskavě nechat! Nejsem impotent, mám péro až pod bradou!!!“

Ozvalo se z protější strany místnosti tak hlasitě, že se to nedalo přehlédnout ani v právě přicházející extázi. Moc nás to rozesmálo, ale nepřestali jsme. Na to jsme se dostali až příliš daleko. O Honzovi jsem vždycky věděl, že je to blbec. Ale nikdy mě nenapadlo, že by mohl dělat všem blbcům krále.

„Tak vy neslyšíte, nebo co! Kdo to má asi tady poslouchat! Nevíte?!“ ptal se, aby si vzápětí sám odpovídal.

„No já přece, sakra! A já taky musím ráno vstávat.“ ozval se znovu našťvaným tónem. Zřejmě ho vytočil náš nezáměr mu naslouchat. To mně dožralo i přes blaženost, kterou jsem už dávno mohl prožívat.

„Bud' se chovej slušně a drž hubu, nebo se seber a vypadni. Jsem na svý půlce pokoje u budu si tu dělat co budu chtít!“ Vyštěkl jsem do tmy a pokoušel se pokračovat. Bylo cítit, že ani Hanku už náš dialog příliš nebaví. Za chvíli jsme, ale na tuto nepřijemnost oba zapomněli a supěli vstříc konečně tomu vysněnému orgasmu. Najednou se ozval rachot, až by se člověk lekl, že přišlo nenadálé zemětřesení a svobodárna se začala hroutit. Ale to jenom můj bezvadný spolubudlíci pustil naplno věž. Ostatně to pro mě bylo daleko přijatelnější, než ty jeho kecy.

Za chvíli objala moje stehna svými zkříženými lýtky a oba jsme se rozvibrovali, jako bychom byli připojeni do elektrického okruhu. Jako bychom měli být dvě důležité výkonné součástky nějakého složitého vysokofrekvenčního zapojení. Hned potom její břicho zalila teplá a lepkavá loužička mého spermatu. Přesto, že můj klacek neochaboval, neměl jsem už ani dost sil, ani dost odvahy k pokračování. Vtisknul jsem se vedle ní. Objal ji, líbal a ani nevím kdy a jak, jsem usnul.

Do strašné, přímo bezedné hloubky mého snění se vkrádají obrovsky cizí zvuky a uvědomuji si, jak mě někdo rytmicky a stále tluče do břicha.

Otevírá oči do tmy kolem sebe a vůbec nechápu, co se se mnou děje a proč se na svojí posteli musím tak mačkat. Jen co se ale trochu rozkoukám a proberu, zařizne se mi do mozku vzpomínka na Hanku. Teď už jsem ostatně rozeznával její obličej. Pojednou si taky uvědomuji, že to, co do mě rytmicky buší je její ruka a taky že má jakýsi strnulý výraz a že si drží křečovitě pravou rukou deku až pod bradou. Spolubydlící Honza byl nakloněn nad naši postelí a tiše šeptal stále dokola.

„Hej ty, jak se jmenuješ. Pojď na chvílku ke mě, já taky chcu!“

Jak tam tak byl nad námi nakloněn, vrazil jsem mu facku. To nečekal a prudce se narovnal, takže se mi jeho obličej ztratil ze zorného pole.

„Zapadni už do svojí postele a ani se nehni ty debile, nebo tě zabiju! Mně už je dneska v noci všechno jedno!“ Rozkřičel jsem se na něj až hystericky, protože mi přišlo líto, že zrovna já musím bydlet s takovým nevychovaným pitomcem. Bylo slyšet, jak si lehá. Snad ho to dost vystrašilo aby dal až do rána pokoj.

„Je mi zle. Potřebovala bych se trochu projít venku,“ Zašeptala mi do ucha Hanka, jen co se situace stabilizovala.

„Podej mi prosím tě rifle, a tričko, mám to na židli za tebou.“

Podal jsem jí oblečení a sám si vzal na nahé tělo rifle také.

Od úst nám šli pramínky páry a moje pokožka se napnula jako tětíva luku. Nebyl to nejlepší nápad vyběhnout si jenom tak do půl těla, zvlášť z tak přetopeného pokoje. Celý jsem se roztřásl. Hana, jak se zdálo, ten chlad snášela o poznání lépe.

„Je mi z vás špatně, ze všech! Chce se mi zvracet!“ řekla, jakmile za námi zapadli křídla dveří do budovy. „To je u vás normální, že si půjčujete holky?“

Co na to odpovědět. Co jen, proboha na tohle říct. Díky tomu blbovi uvnitř, si teď bude chudák děvče myslet kdoví co!

„Ale ne, alespoň ne vždycky.“ začal jsem, ale ne nejšťastněji.

„Tedy ne každý holky, chtěl jsem říct. Ale rozhodně bych nikdy nechtěl mít s ním společné cokoliv, třeba i obyčejnou tužku. Vidíš přece, že je úplně vylízanej. Že se vůbec necháš znepokojit tím, co tam mlel.“ Obejmul jsem jí a bylo mi o moc líp. Její tělo i přes tenkou látku trička hrálo jako přetopená kamínka. Taky ústa měla pořád vlhká a horká.

Vrátili jsme se dovnitř.

Chvilku se mi podařilo vydržet nespát a dávat pozor, aby si spolubydlící zase nedovoloval. Ale po chvílce mě její pravidelné oddechování taky uspalo. Byl nejvyšší čas. Jestliže jsem nechtěl v práci vypadat jako po několika denním mučení. Ty slabé dvě hodinky času, co mi zbývaly nebyly nijak moc.

Zazvonil Honzův budík. Byl to pronikavý a velmi nepříjemný zvuk. Vyskočil ze své postele, jako by měl na nohou přivázané ocelové pružiny. Jak byl ve slipech, tak se naklonil nad nás oba v posteli a začal křičet. Jeho obtlouklá postava se přitom třásla jako rosol a z jeho úst létaly kapičky slin, které na obličejích působily velmi nepříjemně.

„Já už se na to nemůžu dívat a jdu pryč!“

A tak jak byl, ve slipech s krabičkou mýdla a ručníkem zmizel za dveřmi. Jen co za ním věřeje zapadly, vyskočil jsem rychle taky z postele, zamkl dveře a klíče ponechal pootočené napříč v zámku. Nevěděl jsem totiž jistě, jestli si náhodou on svoje nevzal s sebou.

Hned potom jsem se vrátil do postele a tam začal pomaličku a konečně v zaslouženém soukromí ochutnávat Hanino překvapené a probouzející se tělo. Byla sice překvapená ale během chvílky znovu při chuti. Naše těla se proplétala bez ohledu na hodiny. Bylo mi úplně jedno, že musím do práce. Bylo mi úplně jedno, že na dveře zvenku zběsile bušil Honza a dožadoval se vstupu. Chystal jsem se právě zdolat jeden z nejnepříjemnějších dostupných vrcholů, připravený a vytrénovaný včerejší nocí, několika předešlými známostmi a několikaletou pravidelnou onanií, a tak mě nemohlo z konspektu vyvést ani náhlé zopakování velkého třesku na počátku vesmíru.

Když jsem asi za dvacet minut konečně odemkl, byl v Honzových očích výraz šílenství. Ani nemusel mít pěnu u pusy a vypadal jakoby se nacházel v posledním stádiu onemocnění vzteklinou, a asi to byl první, v naší republice zaznamenaný případ onemocnění vola nemocí šílených krav.

„Přijdu kvůli tobě pozdě do práce! Jestli budu mít kvůli tomu nějaké průser!“

Drze jsem se na něj usmál, protože pro mě bylo dostatečným zadostiučiněním, jak je nasupen kvůli blbě práci. Líbilo se mi, jak se bojí a je vzteky bez sebe. Zbabělec.

„Sám jsi říkal, že se na to už nemůžeš dívat, tak jsem tě toho chtěl ušetřit. A nezdržuj se, pořád to můžeš stihnout,“ řekl jsem mu.

On se skutečně zbytečně nezdržoval. Doslova na sebe naházal praporečkou uniformu a zmizel ve dveřích. Kalhoty si jistě musel zapínat někde na půli cesty.

Podal jsem Haně spodní prádlo a začal se taky pomalu oblékat. Byl jsem úplně klidný, protože mi bylo jasné, že se to už stihnout nedá. Říkal jsem si, že je úplně jedno, jestli dostanu trest za pozdní příchod kvůli deseti minutám a nebo hodině. To už vyjde nastejno.

„Budeš muset být přes den na pokoji u Jirky, spolu s Helenou. Jirka podplatil uklízečku. To je jedinej člověk, kterej by se tam mohl přes den objevit.“

„Cože? Slyšela jsem dobře?“ Soukala ze sebe mezi záchvaty smíchu. „Podplatil uklízečku? Prosim tě a čím?“

„No čím, flaškou Hanácký vodky. Ona pořád pochlastává. Všimli jsme si toho a tak to Jirka zkusil a nezklamalo to. To víš, je to tady vojenskej objekt a kdyby vás tu našla, tak by to určitě práskla a byl by z toho pěkněj průšvih.“ Chápavě přikývla, jako že mi rozumí a že je to pěkně otravněj život, když dospělí lidi jsou omezovaný víc než pubertáci na intru.

„Jirka už určitě Heleně předal instrukce co a jak, kdy smíte vycházet a podobně, tak tě nebudu unavovat. Ona tě jistě ráda poučí.“ Lehce jsem jí políbil, jenom na čelo, jako sestru, abych snad nezačal koketovat s hříšnou myšlenkou se na práci pro dnešek vykašlat. Už takhle jsem riskoval až moc. Když jsem ale vysunul Hanku na chodbu a zaklepal na vedlejší dveře, tak jsem zažil překvapení v podobě Jirkovy rozčepířené hlavy.

„Co je?“ ptal se celkem zbytečně.

„Ale nic, jenom že vedu pasažera a čekám tady. Chvátej.“

Přikývl, jako že je tu hned.

Rozhodli jsme se na útvarový nástup raději ani nechodit, aby si to někdo z našich nadřízených nevysvětlil jako provokaci a vydali se tedy rovnou cestou přímo na hangár. Tam jsem si uvařil kafe a konečně si zapálil cigaretu. Byl jsem sice po včerejšku ve vinárně tak překouřený, že mi v plicích hvízdalo a jazyk mě pátil, jako kdybych ho zasypával směsí pepře z chilli paprikou a ne lahodným a aromatickým dýmem. Přesto, že jsem neměl pražádný příznivý chuťový požitek z první ranní cigarety, cítil jsem, jak nikotínová dávka srovnává lehkou začínající nervozitu. Ať žije závislost.

Jirka seděl vedle mě a já mu vyprávěl, jak nám „hezky“ proběhla noc.

„To víš, Honza je obyčejnej buran. Podívej se na něj.“

To už se na Hangár začali trousit první chlapi, kteří vyrazili hned po nástupu zkratkou lesem. Postavil jsem plnou konvici na plotýnku ještě horkého vaříče a pustil do něj knoflíkem reostatu nějaké „kilowaty“, aby byl dostatek vody pro všechny, na ranní kofeinovou kúru. Za chvíli se objevil stále nasupený spolubydlicí Honza. Ale protože podle toho, že nemohl popadnout dech a taky podle barvy překrvených tváří určitě celou cestu utíkal, tak nástup zřejmě stihl. Asi na poslední chvíli, ale přeci jen.

„Napsal jsem si od zítřka dovolenou, takže hned odpoledne odjedu domů. Jakmile odpoledne skončím, sbalím se odjedu. Budeš tu mít klid. Vracím se v neděli navečer!“

To byla konečně potěšující zpráva. Možná si chudák, myslel, jak mě neurazí, nebo nenaštve, ale já měl opravdovou radost. Dneska byl čtvrtek, a Jirka chtěl pokud vím, s děvčaty odjíždět domů až v sobotu ráno. To byly

ještě dvě noci s Hankou. Dvě klidné noci. Taky bylo fajn, že nás chlapi na nástupu zatloukli. Nahlásili nás na přípravu jakéhosi fiktivního vrtulníku, jehož let nebyl nikde veden. Naštěstí se ale nikdo neobtěžoval, s ověřováním té informace a ti, kdo lež použili byli zřejmě shledáni dostatečně důvěryhodnými.

Pracovní část dne utekla všem aktérům příběhu, aniž by je nějak zvlášť tato činnost znepokojovala. Snad jenom děvčata na svobodárně se v zamčeném pokoji poněkud nudila. Zvláště, když si připomeneme, že kvůli mimikrům si nemohla pustit ani televizi, ani rádio. Dokonce bavit se spolu mohla pouze šeptem. O to větší byla jejich radost z odpoledního návratu ubytovanců.

Oba vcházeli do pokoje úplně mlčky. Michal se rozhodl jít rovnou k Jirkovi a posečkat tam, až Honza skutečně splní slib a odjede. Nenuceně se spolu všichni čtyři bavili. Až do té doby, dokud nebylo možno z parkoviště před ubytovnou zaslechnout s ničím nezaměnitelný zvuk Honzova Trabanta a pod okny se mihlo jeho divoké barevné provedení s blankytně modrou stopou zapáchajícího hustého kouře.

„Konečně je v pr . . .“ mihlo se Michalovým mozkiem.

Chtěl pozvat Hanku k sobě do pokoje, ale kupodivu zjistil, že ta jedna noc je příliš málo, a že osm hodin v práci je příliš mnoho na to, aby před ní dokázal vystupovat přirozeně a otevřeně. Strašně moc se styděl, postavit se říct

„Hele vedle je už volno, nechceš tam se mnou jít?“ Nebo něco podobného. Cítil, jak ve tváři rudne a připadal si proto čím dál tím víc trapněji.

„Potřeboval bych přišít poutko na pásek, na kalhotách.“ vylezlo z něj nakonec, s trochou zadrhávání v hlase.

„Ale jo, tak mi je přines!“ rozhodla se mu to Hana ani trochu neulehčit.

„Ale já bych radši, kdybys mohla vedle. Mám tam všechno, jehlu nit i ty kalhoty.“

Zvedla se a přešli spolu ke dveřím. Jen co za nimi zapadlo křídlo dveří sousedního pokoje, vrhl se na ni.

„Dneska, ale nejsme opilí.“

Pokusila se mu odvětít, a to ho úplně odzbrojilo.

„To nevadí, alespoň bude náš prožitek intezivnější, alespoň si to všechno prožijeme sami za sebe a naplno,“ blekotal a pokoušel se jí jednou rukou rozepnout halenku. Dařilo se mu to, i po tom, co se přiblížil svým obličejem k jejímu a vzal do úst nejprve pramínek jejích vlasů. Potom přešel velmi něžně a jemně na ucho a později na krk.

Halenka ležela už někde na zemi. Zapínání podprsenky ne a ne najít. „Počkej, já sama,“ řekla mu do ucha a odtáhla se. Potom si sáhla překvapivě mezi prsa a drobným stlačením obou rukou k sobě háčky zapínání odskočily. Konečně mu došlo, proč to zapínání nemohl objevit. Ani ho nenapadlo, že by se taková věc taky mohla zapínat vepředu. Nebyl prostě ještě moc zkušený.

Její rifle se taky svezly až ke kolenům a do nosu se mu donesla libá vůně jejího vlhnocího nástroje lásky, tlumená až doposud kalhotami. Bílá tanga, jediná součást oblečení, jež jí na těle zůstala byla velmi chabou zábranou pro tu vůni, která dokázala spalovat nosní sliznice jako horká pára na nejvyšším schůdku v přetopené sauně a vybičovat ty nejzákladnější pudy a pocity až kamsi za bránu bezbřehého šílenství. Absolutně o ničem nepřemýšlel, jenom si jasně uvědomoval tu strašnou nedočkavost. Když si představitel tu svojí fialovo-rudou hlavičku, jak začíná pomaličku rozhrnovat její ochlupení, jak se pomaličku prodírá dovnitř, kde jí v ústrety letí miliardy kapiček jejích milostných šťáv, aby byl jeho průnik absolutně bezbolestný, musel zalapat po dechu a přes své mládí a pravidelně prověřované zdraví se snad lekl infarktu.

Strhával ze sebe oblečení prudkými a nepřírozenými pohyby. Kdoví proč, nemohl najít ani jediný knoflík. Ona si zatím lehla na záda do postele a pohledu na její pootevřená stehna neodolal. Musel se sklonit a začít lehce jazykem jezdit vtom hustém lesíku tmavých chloupků. Po chvílce ucítil, jak se šterbina přesně uprostřed snadno rozevívá, jako kvítek lotosu, a jak jeho jazyk snadno proniká dovnitř a nalézá hrbolky poštváčku.

Když se za nějakou dobu oba vrátili vedle, tak jedno z poutek na jeho kalhotách trčelo provokativně vzhůru, aby do celého světa roztroubilo, že šití rozhodně nebyla ta věc, kterou ti dva prováděli a na které by jim záleželo. Jirka s Helenou ale byli taky zadýcháni, takže volného pokoje taky okamžitě využili.

„Možná, bysme si mohli vyrazit do Tábora.“

Všichni souhlasili, dokonce i Michal, protože po přetlaku touhy se cítil vyčerpaný a prázdný. Říkal si, že určitě neuškodí, když si spolu budou jenom povídat, a kromě pusy minimálně do večera, nebo do noci nebude nic. Moc dobře tomu stavu sám nerozuměl. Ještě před hodinou by dal klidně několik let života, za to, aby s Hankou mohl ležet v posteli nahý a souložit. Teď mu chvílkami ta představa připadala snad až odporná. Rozkrok ho ještě páli a cítil se unavený.

Vlak nás pomaloučku unášel směrem přes Bechyňský most, kde na jeho konci byla oknem vidět řada aut stojících na červenou a čekajících, až jim

právě ten pomalu se sunoucí vlak uvolní jízdní pruh. Ve vagóně byl randál, a tak se ani mně, ani nikomu z ostatních nechtělo mluvit. Napadlo mě, že vlastně ani netuším, co budeme v Táboře dělat. Nedomlouvali jsme si žádný zvláštní program. Bylo mi jasné, že stejně nemůžeme skončit nikde jinde, než v nějaké vinárně. Asi se nám zdálo, že úroveň místních maloměstských zařízení není dost vysoká a že k náležitému vyžití potřebujeme něco alespoň okresního formátu. Byla to samozřejmě blbost, protože jako samotné kluky, bez holek naše představy o zábavě nejlépe naplňovala obyčejná vesnická hospoda v Sudoměřicích, kam jsme chodili jednou z mnoha zkratek a mnoha děr v plotě téměř denně, protože tam neuvěřitelně levně vařili, a taky pivo nebylo k zahození a od svobodárny to bylo slabou čtvrt hodinu chůze. Je tedy pravdou, že zpět se cesta kolikrát protáhla i na hodinu nebo více, když jsme opilí bloudili potmě v lese i na notoricky známých místech.

Ta cesta byla tak neuvěřitelně nudná, že ani uzavření se do světa vlastních myšlenek mi nijak nepomáhalo ji překlenout. Ono nebylo divu, protože dvacet kilometrů do Tábora jel místní vlak víc než hodinu, a tak si jistě dovedete představit jeho průměrnou rychlost, odpovídající rychlosti svižně jdoucího chodce. Dneska oceňuji takovou vyhlídkovou cestu krajinou, ale tenkrát to nebylo nic pro mé mládí a můj temperament. Dlouho jsem nezažil větší radost a větší pocit štěstí, než když se dveře vlaku konečně otevřely v cílové stanici a já i s ostatními vyskočil na vzduch.

„Tak co, máte nějaký plán!“ ozvala se obě děvčata.

„Já tedy rozhodně ne. Jenom doufám, že nás nebudete nutit do trapně romantického obcházení Jordánu. Radši bych si někam sedl. Mám po včerejšku žaludek jako na vodě.“ řekl jsem, ale moje hra na tvrdáka moc nevyšla.

„Tak jsi neměl tolik chlastat, když ti to nedělá dobře. Jestli to jediný, co umíš, je sedět v hospodě, mohl jsi klidně zůstat v Bechyni,“ setřela mě pěkně tvrdě Hana. Vážně jsem jí začínal mít plný zuby.

„Promiň, ale když už jsem někde, tak chci vidět něco víc než začouzený interiér hospod,“ omlouvala se, protože si nemohla nevšimnout, jak moc mě její první věta zasáhla.

„Ale to nic. To víš, nám to nepřijde. Známe to tu nazpaměť. Jezdíme sem opravdu tak maximálně pařit. Nenapadlo mě, že i ten špinavej a křivolakej Tábor by mohl někoho zajímat.“

Takže bylo rozhodnuto. Děvčata si tímto způsobem vymohla tradiční procházku a tak jsme se vydali korzovat. Bylo sice moc příjemné, držet se Hany kolem pasu a cítit její tělo, ale opravdu bych radši někde seděl a pořádně se najedl.

„Víš, naštvalo mě, jak jsi se zachoval. Celou dobu se mi zdálo, že jsi romantik a nešlo mi prostě k tobě takový chování. Byla jsem naštvaná, když jsem si představila, že bych se mohla v tobě tak strašně mýlit. Předemnou si nemusíš na nic hrát. Kašlu na frajery, kteří se musí přetvařovat a předvádět. Skromnost sluší každému!“

K čertu. Vůbec mě nenapadlo, jak na její slova reagovat. Nic mě nenapadlo. Byla tou největší záhadou, jakou jsem kdy poznal a strašně mě rozčilovalo, jak hluboko do mě viděla. Četla v mém mozku snadno a lehce jako v levném vydání paperbackové červené knihovny za pár korun.

Na chvíli jsem se zastavil a nechal Jirku s Helenou přejít několik kroků dopředu. Zahleděl jsem se jí do očí a uviděl tam drzou odhodlanost zničit ve mně to, co jsem si myslel že ostatní dívky vždycky obdivovaly. Ale tohle byla první holka, který nejenomže jí to neimponovalo, ale která naopak odhadla, že se to nelíbí ani mně samotnému. Úplně bezelstně se ke mě přivinula. Pokračovali jsme za nimi a mě najednou napadlo, že asi jsem opravdu plný romantiky. Že se musím opravdu moc přemlouvát, abych nezačal šeptat ty generacemi otrěpané nesmysly. Připadal bych si trapně na sklonku dvacátého století.

Abych řekl pravdu, tak první sklenice vína mi opravdu nechutnala. A to ani přesto, že jsem bílé ze včera zaměnil za červené a že jsem se předtím opravdu hodně a dobře navečeřel. Proto moje nálada nepostupovala v takovém tempu, jak bych byl očekával a když došlo na tanec, cítil jsem díky strážlivosti značný ostych a rozpaky. Ne tak ovšem Hana. Hodně mi pomohlo, že moje vlnění na parketě povzbuzovala slovy uznání a chvály. Těžko však odhadnout, jestli tak nečinila pouze proto, že jiný tanečník tu s námi nebyl a ona věděla, že ke stolu, kde sedí dva páry, si pro ní ani žádný jiný nepřejde. Obrovská plocha vinárny táborského Palcátu činila dojem, že je takřka prázdná. Ne, že by tam bylo málo lidí. Ale místnost to byla skutečně velká, bylo dost brzo, a taky byl všední den. Ten pravý nával měla vinárna zažít až zítra. Zatím se tu všichni dnešní hosté úplně ztráceli. Alespoň měl člověk dojem jakési intimity a klidu.

Zavírali po půlnoci a my se ocitli před půl jednou na nádraží. První „Bechyňka“ nám ale měla jet až po půl třetí. To byla dost zoufalá situace. Když si navíc představíme, že nás čekal ještě dvacetiminutový úsek ze zastávky v Bežerovicích na ubytovnu, nevypadalo to na postel dřív než kolem páté ranní. S vidinou dvou zmítajících se těl jsem se mohl prozatím rozloučit, a to díky uvolněné atmosféře uvnitř jsem po ní začínal dost toužit. Ale člověk prostě nemůže mít všechno na světě. Takže Hanka si sedla na nádražní lavičku a já jsem si lehl svojí hlavou do jejího klína. Skrz bundu

a halenku jsem cítil její zpotené tělo a vonělo mi liběji než ten nejexkluzivnější francouzský parfém. V uších mi zněla pořád muzika toho podřadného barového orchestru. Nádražní hala byla vylidněná.

„Mám na tebe strašnou chuť, teď hned klidně a tady!“ řekl jsem jí. Snad potichu, snad i dost nahlas. Nevím to přesně.

„Já taky, ale radši si počkám. Nechci si kazit dojem z našeho milování kulisou zapáchajících nádražních záchodů, nebo podobným nekulturním místem a věčným strachem, aby nás tam někdo nešpehoval. Jsem možná rozmazlená, ale potřebuju k tomu svoje pohodlí. Radši celibát, než nějaký takový nádražní rychlovky. To je moje heslo. Možná bysme si spolu mohli trochu popovídat. Když už spolu spíme?“

Přikývl jsem, i když to nemohla díky poloze mojí hlavy vidět, ale určitě to přikývnutí vycítila.

„Ten první večer jsi byl úplně fantastickéj. Myslím večer, na tý skále u řeky. Jak jsi krásně a klidně mluvil, to jsem snad prvně uvažovala o tom, že bych se mohla rozejít se svým klukem. Tam jsi byl úžasně, no, charismatickéj. Vážně. Nikoho, kdo by dokázal tak skvěle ovládat svůj hlas, jsem nezažila.“

Její chvála mou ješitnost samozřejmě těšila. Ale zpráva o tom, že má kluka, mnou projela jako podchlazená ocelová tyč, jako kdyby se někde na střeše ulomil ostrý ledový rampouch a při pádu probodl můj hrudník skrz naskrz, přesně přes srdce. Nemohl jsem uvěřit tomu, že se se mnou tak nádherně uvolněně milovala a přitom má známost. Vyjádřil jsem svůj údiv nad stavem věci i slovně.

„Jasně, že mám kluka. Známe se spolu snad sto let.“ smála se. „Chodili jsme spolu do základky, no a kamarádství nám vydrželo ještě prvák a druhák na střední škole. Potom jsme najednou zjistili, že je vtom cosi víc. To víš, několik společně absolvovaných mejdanů . . . Mám ho moc ráda, a jestliže jsem ti řekla, že tu hodinku, nebo kolik jsme tam spolu seděli a povídali, připustila jsem, že bych se s ním mohla rozejít, tak už v hospodě jsem zase byla ráda, že ho mám.“

„Co ti asi poví na to, až mu budeš vyprávět zážitky z výletu?“ ušklíbl jsem se. Ozýval se mi v hlase pocit zhrzenosti a marnosti nad tím, jak jsem byl přesvědčen o tom, že jsem jí dobyl. Byla natolik pragmatická že mi bylo jasné, že ona mě, ne já ji ulovila. Ta pragmaticčnost a logika jí vydržela i teď, když začala odpovídat na mojí otázku. Čekal jsem, že začne povídat něco tak chlupsky primitivního, jako „žijeme jen jednou“ a nebo, „vždyť se to přece nikdy nedozví“, či něco podobného.

„No, rád asi nebude. Ale musel bys ho znát. Je to to nejtolerantnější stvoření pod sluncem a tak si myslím, že to pochopí. Od začátku, vždycky

jsem mu říkala, že nepatřím nikomu. Ani on, že nikomu nepatří. Že jsme svobodní a nikdy nic, ani svatba na tom nemůže nic změnit. Chci žít tak, jak chci. Jenom mě mrzí, že to někdy ubližuje i těm druhým. Ale že mu to řeknu hned jak se vrátím, na to můžeš vzít jed. Já taky po něm chci, aby se choval vždycky přirozeně a nikdy ho do ničeho nenutím. Ale někdy je to fakt na poblití, to mi věř. Člověk by nejradši celou nezávislost poslal do prdele. Protože si každé zvykne, že po nikom nic nechceš, že když se náhodou dostaneš na dno a zrovna bys pomoc potřeboval, každé se na tebe . . .“

Zdalo se mi, že snad pláče. Zvedl jsem hlavu a uviděl opravdu dvě lesklý stužky vinoucí se od jejích očí. Asi pro ní to, co zrovna prožívala, nebylo vůbec jednoduchý. Nadzvedl jsem se a lehce olízl jeden s těch slaných pramínků. Okem bloudil po jejím obličejí a snažil se rty i jazykem poznamenat a zmapovat každé místečko na něm. Trvalo to dlouho, než jsem se dostal až k jejím rtům a než můj jazyk narazil na ten její. Možná, že jí ještě občas nějaká ta slza unikla, ale byla vzápětí rozetřena mým obličejem, a nebo se přimíchala jako to nejvzácnější koření mezi naše sliny a i když nijak chuťově polibky nepoznamenaly, už navždycky od této chvíle byly ty slzy při našem líbání patrné. Navždycky to ten několikadenní vztah poznamenalo. Od téhle chvíle jsem k ní přistupoval až takřka s náboženskou úctou. Ta holka měla neuvěřitelně obrovskou inteligenci a složitou duši, tak jak tomu u intelektuálů bývá. Bylo divné, že tomu svému prima klukovi se rozhodla dokazovat nezávislost s takovým přihlouplým a nedospělým individuem, jakým jsem byl já, ve věku, kdy jsem moc o ničem nepřemýšlel. Bral jsem vše, jak přicházelo a odcházelo a žil jako bych byl permanentním hostem na nějaký gigantický párty. Dokázal jsem se vytahovat, možná chvilku hezky mluvit, ale to bylo vše. Jinak úplně prázdná nádoba obvykle předčasně zmožená alkoholem. Nevím proč, ale najednou jsem si začal myslet, že by mě taková holka, jako Hana dokázala změnit. Byla to bláhovost, protože jasně jsem si uvědomoval, že až se v sobotu ráno rozloučíme, nikdy se víc nevidíme. Dost možná, že ona si na mě za několik měsíců nevzpomene jinak, než na břemeno, který leží mezi ní a tím jejím. Možná si bude vyčítat, že těch několik nocí jí za další problémy ani nestály“.

Je pod mrakem a stezka v lese je bez svitu měsíce na zabití i pro nás, kteří se tam vyznáme. Ale absolvovat ji musíme. Po silnici by člověk riskoval, že potká auto s dozorčím posádky a toho by asi přítomnost našeho ženského doprovodu mohla zajímat. Když jsme se později na etapy osprchovali (nejdřív ženy, potom muži), přenechal jsem klidně Hanu Jirkově pokoji a šel si lehnout do samoty vedle. Bylo mi jasné, že být spolu na

jedné posteli by bylo příliš velké pokušení a dvě noci beze spánku zase příliš na můj organismus. Věřil jsem, že si vše vynahradím odpoledne po příchodu z práce. Budíka jsem si ani nenatahoval, stejně by mě po dvou hodinách spánku za celou noc neprobudil. Vsázel jsem na Jirkův smysl pro zodpovědnost.

Když konečně skončila pracovní část dne a my oba, já i Jirka, se mlčky vraceli z odpoledního nástupu, pokoušeli jsme se nakoupit něco k jídlu. Nebyli jsme ale úspěšní. To víte. Pátek odpoledne, takže prodejna je už zavřená. Možná, že by stačilo vzpomenout si dřív, ale stejně tam si nikdy nebylo z čeho vybrat.

„Chudáci holky. My jsme byli alespoň na obědě, ale ony musely zamčené vydržet celý den o jedné lázeňských oplatkách.“ pokýval vedle mě hlavou a já viděl jeho odlesk v tmavém skle zamčených dveří Army.

„Chca nechca, budeme muset skočit do „Sůďáku“. Do hospody. Vařit se mi nic nechce a jim jistě taky ne. Na tom oblemaným dvouplotýnkovým vařiči, co je na kuchyňce a vůbec bych je raději na kuchyňku ani nevodil, nebo si o nás budou myslet, že jsme absolutní prasata. Třeba by i měla pravdu, ale proč se k tomu hned přiznávat?“

Znovu jenom pokýval hlavou.

I když díky mládí a bouřlivosti života kolem sebe bylo moje tělo zvyklé na ledacos, tak třetí den nevyspaní a alkoholového opojení na mně byl viditelný. Zvedal se mi žaludek, když přede mě na stůl postavila servírka pivo. Odmítnout se ale nedalo. Tady ne. Takže jsem se jenom lehce napil a čekal na jídlo. Potom, co mi byla na objednávku donesena ještě jedna porce a potom, co hned zmizela v mém žaludku, tak přes pocit absolutní přejedenosti se odvážím pořádně napít toho piva, které mezitím úplně ztratilo pěnu. Pořád se s únavovým deficitem nemohu vyrovnat. Asi vypadám strašně, protože i servírka Pavla se ptá, co je se mnou. Je fakt, že obsluhovat naší čtyřku, jí musí, na rozdíl od ostatních hostů, pěkně nudit.

„Ty dvě vás asi musely vysát i s ponožkami!“ říká mi, když se přesvědčí, že obě děvčata jsou zapředená v hovoru a že poslouchám opravdu jenom já.

Neurčitě pokrčím rameny a hlavou se mi mihne vzpomínka na to, jak jsem u ní jednou kdysi dávno, když její manžel kamsi na několik dní odcestoval, přespal. Ani nevím, jak došlo k tomu, že jsem se tolik zdržel, že jsem byl poslední, když zavírala. Taky ani nevím, jak se vůbec semlelo to, že jsem nakonec spal u ní. Asi taky nemohla být zrovna při smyslech, protože já byl ožralej až nadoraz. Proto si to nijak nemůžu vybavit. Což o to. Byla

to krásná a štíhlá, asi třicetiletá ženská, tak ne že bych noci u ní litoval. Akorát když jsem se vzbudil, tak mě tělo bolelo jako bych celou noc skládal uhlí a pochybuji, že by to bylo od toho, jak se můj organismus vyrovnával s alkoholem. Museli jsme určitě prosouložit celou noc a musela být pěkně náruživá. Škoda, že jsem si toho moc nepamatoval.

Hned po probuzení jsem na sebe naházel narychlo shledané věci a potichoučku, abych ji snad nevzbudil a aby snad, proboha, ještě nechtěla něco na přivítání nového dne, zmizel jsem oknem jejich přízemního domku. Potom jsem byl dobře čtrnáct dní bez večerí a když už jsem nemohl hlady vydržet, jel jsem raději večerět do Bechyně. Strašně jsem se styděl jenom tak se objevit v té hospodě a dělat jakoby nic. Moje výčitky svědomí byly obrovské, kvůli jejímu muži, i kvůli sobě a tomu hloupě zbrklému útěku. Ne, že bych byl natolik morální aby mě rozhodila noc s vdanou ženskou, která zřejmě nenašla v manželství to, co potřebovala. Spíš jsem si připadal, jako bych jí spíš míčem rozbil všechna okna než, že bych sní strávil vášnivou a kouzelnou noc. Byla pro mě strašně cizí a nedovedl jsem si představit, jak mám reagovat až ji uvidím. Co jí mám říct. Nakonec se mi to ale podařilo v sobě zlomit a řekl jsem si, že se přece nemůžu celej život vyhýbat hospodě kvůli vlastní zbabělosti a naše setkání dopadlo nad očekávání lépe, než bych si kdy si dovedl představit.

„Dlouho jsem tě neviděla. Žiješ ještě vůbec?“ přivítala mě, jakmile přišla ke stolu. Jakoby nic.

„Chtěl bych se ti omluvit, já, já opravdu nevím co říct. Nevím, proč jsem to udělal, proč jsem ráno tak vystřelil!“ začal jsem zajíkávat a cítil, jak mi buší srdce. Mile se usmála.

„Nech to být. Hlavně nikde a nikdy neprezentuj, co se mezi námi stalo. Ber to, jako že jsme oba prostě z nějakýho blbýho důvodu selhali. Pamatuju si to, ale nech si to navždycky pro sebe.“

Přikývl jsem. Vlastně se ani nedalo dělat nic jinýho. Byla proti mně tolik rozumná a dospělá, že by bylo nejenom zbytečné, ale i hloupé cokoliv poznamenat. Řešila vše s grácií a nadhledem.

Všechno mi to běží hlavou a musím se smát nad přirovnáním „být vysán i s ponožkami“. Když bych měl ale zůstat u tohoto příměru, napadá mě, že na to vysát někoho i s ponožkami je kadet spíš Pavla, než Hana.

„Zaplatíme!“ povídám ale Pavle nahlas.

„Dneska nějak nemám svůj den.“

Odběhla pro kasírtašku.

Ráno, když Jirka došel vzbudit Hanu a ona se šla umýt, aby vzápětí odešla několikrát již prošlapanou lesní zkratkou na vlakovou zastávku, kde

ji i Jirku a Helenu za slabou čtvrthodinku spolkne „Bechyňka“ a později na Tábořském nádraží rychlík. Bylo mi smutno. Strašně smutno a cítil jsem se být tím nejvíc osamělým člověkem na celém světě. Moc jsem litoval, že po včerejší únavě jsem se tu poslední noc nezmohl na víc, než sundání její podprsenky a několik minut mazlení se z jejími prsy, než jsem usnul. Moc mě taky mrzelo, že před chvilkou, když mi přišla dát skoro sesterskou pusku na rozloučenou, vylétlo z mých úst úplně mimoděk: „Kdy se zase uvidíme?“

A hlavně potom její blesková odpověď.

„Myslím že nikdy!“ střelily její rty jako lehký kulomet na živý cíl.

„Nejsi nejhorší v posteli, ale to pro život nestačí. Zlately ten můj Pavel.“

Měl jsem pocit, že se těch dvou vyřčených vět nikdy nezbavím. Zdálo se mi, že je mám v kůži na těle vypálené jako cejch a že každá další, která se mnou skončí v posteli, si ta slova bude moci, když mě vysvlékne, přechít na mém těle. Měl jsem před sebou ještě pěknou řádku let, než mi mělo dojít, jak strašně pravdivé bylo to, s čím se se mnou rozloučila. Skutečně jsem jí nikdy už neviděl. A dokonce ani když jsem se pokoušel později Jirky vyptávat, nic moc jsem se nedozvěděl. Snad jenom, že se nedlouho po maturitě vdala za tu svojí velkou lásku.

Já na ni strašně často myslel, protože se mi díky životnímu stylu, povaze i přístupu k životu stávalo, že jsem byl velmi často opuštěn, sám a na dně. Vždycky jsem si potom představoval, jak strašně moc by můj život určité dokázalo změnit, kdyby mi tenkrát, v to sobotní ráno, dokázala odpovědět něco jiného. Nebo kdybych dokázal nebýt zbabělec a i přes tu kategorickou a jasnou odpověď se za ní rozjel, kdybych se před ní dokázal postavit a řekl jí: „Miluju tě, nejvíc na celém světě a chci tě, možná navždy!“

Snad i dnes se mi zdá, že v té nepřeborné řádce dalších žen, stále vyčnívala nad všechny. Možná že bych jí dokázal milovat a respektovat. Možná, že by nám to stejně dlouho nevydrželo, ale rozhodně moc lituju toho, že jsem to s ní dál ani nezkusil. Snad kdybych dokázal Hanu tenkrát získat, možná s ní nějaký čas žít, asi bych byl dneska šťastnější.

6. Mise v nepřátelském území

Les byl cítit vlhkostí, houbami i plísní. Košaté stromy šuměly svou monotónní píseň. On se cítil jako cizák, jako nepřirozený implantát uvnitř organismu. Měl by s ním splynout v jeden celek, ale jak, když na rozdíl od jeho přirozenosti byl celý z plastiku. Žádná okolní vznešená ladnost a až posvátná monstróznost. Pouhý červíček s kvalitním výcvikem, kvalitní výstrojí a standardní výzbrojí.

Tvář pečlivě začerněná černidlem se vždy zkrivila v příšernou grimasu, když mu pod nohou, přes veškerou snahu, praskla nějaká větvička či zašustilo listí tak nepřirozeně, až to vyplašilo některého z nočních tvorů stálých lesních obyvatel. Jeho úkol zněl jednoduše a prostě. Projít frontovou linií do týlu, kde byli drženi v zajetí jeho kolegové, kamarádi, prostě spolubojovníci, a osvobodit je. Pokud možno bez rozruchu, bez povšimnutí. Byl jeden z nejlepších a věděl to. Ale to nic neměnilo na věci, že takových jako on tu proti němu stálo nejméně padesát. Stejně vycvičených, se stejným smyslem pro povinnost a stejnou bezbřehou oddaností ideologii své země.

Teď něco zaslechl.

„Sakra, to jsem si myslel, že dojdu dál. Střelba tady nebude dobrá. Přiláká všechny v okolí,“ říkal si.

Měsíc se zrovna ztratil za mraky. To bylo dobré i špatné zároveň. Mohl si být jist, že když neudělá nějakou začátečnickou chybu a zůstane stát, nikdo si ho nevšimne. Ale zároveň, jestliže se někdo z nepřátel ocitne tak blízko u něj, aby mohl provést tichou a rychlou likvidaci, nemusí mít přehled o dalším prostoru. Přesto si ale připravil strunu. Slyšel tlumené kroky dvou postav. Přibližovaly se a byl nejvyšší čas.

Proběhlo to tak bleskurychle, že ani jeden z nich nestačil hlesnout, než upadl do jehličí s krvavým a hlubokým šrámem na krku. Jen v dále se rozkřičel sýček. Snad ten jediný pochopil, že se děje v lese něco nekalého.

„Jenže tohle je jenom začátek. Jak to půjde dál?“ zašeptal si, snad aby si dodal odvahy.

Dovedl si představit rozmístění všech nepřátel před sebou. Nebylo to složité, vzhledem k jeho praxi. Odjistil zbraň a jako příznak vystoupil z hradby křovisek. Věděl přesně, jak mířit a kam, takže mu stačily krátké dávky, prezentující vždy dva, maximálně tři vystřelené náboje. Sem tam se ozvalo překvapené hlesnutí, ale jinak nic. Věděl, že to není nadlouho. Musí rychle proniknout vystřeleným územím a skrýt se, než se nepřítel probere k odvetě.

Oddělení pánské konfekce připomínalo scénu z akčního filmu. Všude se válela mrtvá těla a podlaha byla zamazána od krve. Od lidské krve. Prodavačka na to koukala v šoku, neschopná udělat cokoliv, neschopná se pohnout. Jejím štěstím bylo, že onen šílenec se zbraní v ruce se přesunul dál a tak ji nehrozilo bezprostřední nebezpečí.

„Sakra, dokáže už někdo konečně dostat všechny ty lidi ven?! A kde se fláká vyjednaváč? Taky už tu měl stát psycholog s profilem pachatele!“ křičel před hypermarketem velitel zásahovky, major Kvapil. Byl to starý ostřílený vlk a nerozhodilo ho tolik, že se musel zrovna při oslavě devatenáctin své dcery sebrat a jet sem, jako to, co se tu přihodilo. A poslední dobou bylo podobných brutalit čím dál víc. Ty tam byly doby, kdy se před nadřizenými blýsknul dopadením elegantního bankovního lupiče. Lidé si přestali vážit vlastních životů, natož těch cizích.

Kolem panoval čilý ruch a shon, jako by byl ve válce. Sakra, tohle přece už byla válka. Využívaje všech terénních překážek, pečlivě se kryl. Stále střílel a do toho křičel:

„Za všechny moje kamarády. Za všechny, který jste umučili v těch vašich smradlavých klecích!“

Postupoval vpřed a za ním zůstávalo pravé a nefalšované peklo.

Konečně byli venku všichni návštěvníci, i personál, a tak celý hypermarket patřil pouze armádě ostřelovačů a vůbec ostatním specialistům z jednotky rychlého nasazení. Policejní vyjednaváč sice dorazil, ale jak se ukázalo, byl úplně k ničemu. Psycholog totiž nepřinášel žádné dobré zprávy.

„Podle všeho je to jeden z veteránů války v zálivu. Přeskočilo mu, a tak byl hospitalizován na psychiatrickém oddělení. Jeho diagnóza je složitá, ale

projevuje se občasnými depresivními vizemi či halucinacemi. Je přesvědčený, že je voják na válečné misi. Na klinice si s tím lehce poradí, jenže jim odpoledne zdrhnul a cestou ještě vyloupil prodejnu zbraní, kde se slušně vyzbrojil. Jeho lékař je na cestě, ale obávám se, že tolik času, abychom na něj počkali mít nebudeme.“

„Já vím,“ přerušil ho major Kvapil.

„Už mi volali, že v té prodejně zmizelo i několik granátů a taky surová trhavina. Nemůžeme přece nechat lehnout úplně nový obchodák popelem. Co je proti tomu všemu život jednoho šilence.“

Rozpršelo se. Žádná letní přeháňka, ale pořádná průtrž mračen. Pozoroval z auta těžkými kapkami prohýbající se červenobílou policejní pásku. Proč jim to tak dlouho trvá. Proč jim to proboha tak strašně dlouho trvá.

„Je pozdě, doktore. Na všechno už je strašně pozdě! Má tam i pár kilo trhaviny, tak snad pochopíte . . .“

Mnul si unavené oči. Páska přes clonu skla vypadala jako rozmazaná loužička krve na bílém listě papíru.

„Vy možná umíte bojovat se zločinem, ale tohle je jenom nemocný člověk. Tady proti vám nestojí žádný násilník.“

„Škoda že jste přijel tak pozdě. Mohl jste si spočítat, kolik nakládali mrtvol od toho vašeho nemocného. Zmasakroval dvacet pět lidí. Dva možná přežijou. Když budou mít štěstí. Zavolali mě sem a tohle je moje práce. Vaše práce byla ho léčit a zabezpečit tak, aby se sem nedostal. Kdybyste ho zamkl, nemuseli jsme tu blbnout.“

„Jenže my nežijeme ve středověku, abychom nemocné zavírali do temnice. Jsou to taky lidé a mají svá práva. Navíc, co se týká uzavření a izolace oddělení, my žádné předpisy neporušili. Nemůžu nařizovat cokoli nad své kompetence. I takhle se najde dost křičících hlasů, že se v ústavu porušují lidská práva.“

„Každopádně tohle je rozjetý vlak, a ten už zastavit jen tak nedá, doktore.“

A hlas majora Kvapila zněl víc než unaveně. Monotónně a unaveně.

„Všichni uvnitř mají své rozkazy.“

Vtom někdo zaklepal na dvířka auta a přes sklo byla vidět rozmazaná lidská silueta v tmavé uniformě.

„Vidíte? To mi určitě přináší zprávu o skončení akce. Nechal jsem u vásilačky zástupce, aby nás nikdo nerušil. Je stejně po všem.“

Ti parchanti určitě zjistili, že v otevřeném boji nemají šanci. Skryli se a obyčejné muže nahradili specialisty. Teď už jenom obezřetnost nestačí.

Takový specialista má pro zabití, pro svůj způsob zabití, daleko lepší vybavení. Ale zase je vycvičený jenom na jeden úkol, a tak neumí improvizovat. To byla jeho výhoda.

Zatím zůstával ukryt a čekal na jakoukoli chybu některého z protivníků. Dříve či později přijde. Vždycky přišla. Teď! Krátké zablýsknutí, snad optiky na zbraní. Jemu to ale stačilo. Úplně to stačilo k tomu, aby provedl korekci směrem k tušenému obličejí protivníka, zacílil, vystřelil a bleskurychle změnil stanoviště. Teď už mohl jenom sledovat, odkud odevšad se na jeho původní úkryt snesl déšť kulek. Odpravoval jednoho po druhém a nemusel být ani nijak zvlášť opatrný. V nastalém hluku střelby si nemohli všimnout ničeho. Oni si navíc byli jistí, že svůj úkryt neopustil, že ho museli dostat.

Usmál se.

„Tak jednoduchá, primitivní finta a vždycky na ni skočí.“

Když však o několik okamžiků později mjr Kvapil nastupoval zpět do auta, nezdálo se, že by mu ubylo starostí díky úspěšně zakončené akci.

„Promiňte, doktore, ale nějak se nám to komplikuje.“

„Můžete být trochu konkrétnější? Co vše si mám představit pod výrazem „poněkud se to komplikuje?“ Naznačte něco víc,“ odpověděl snad až s jakýmsi drzým výsměchem lékař. Jenomže tu drzou výsměšnost a vyzývavost si tam mohl major Kvapil sám přidat. Ocital se v rozpoložení, kdy začínal „vidět duchy“ úplně všude.

„No, zabil většinu mých lidí. Dokázal nějak vystopovat ostřelovače, aniž si ho všimli a pak, uvnitř musí být asi peklo.“

„To víte, tady stojí profík proti profíkům. Vy nejste zvyklí zasahovat proti lidem na stejné úrovni. On to dělal běžně několik let.“

„No ale vždyť zblblnul!“ vystřelil kvapně velitel zásahovky, jako by chtěl udělat svému jménu čest.

„Ne, on nezblblnul. Jeho mozek nefunguje tak, jak jsme zvyklí, to je vše. Ale nezblblnul. Když se někdo ocitne u nás, neznamená to, že musí nutně na všechno předtím zapomenout. On si myslí, že je na nějaké misi, to ano. Netuší, že je v Čechách a v obchodním domě. On bojuje s nepřítelem, a je to pro něj stejná realita, jako pro vás náš rozhovor. Jenom provádí rozkaz.“

Jenže takové kecy nebyly k ničemu. To přeci už dávno věděl, a taky než ze sebe tohle všechno doktor vysypal, uvnitř byli další dva mrtví.

„Máte nápad, jak to ukončit?“ řekl proto přímo lékaři. Ten přikývl.

„Půjdu dovnitř,“ pronesl klidně, bez emocí, jako by mluvil o tom, že skočí na vizitu. Sakra, je to snad větší blázen než ten uvnitř?

„To nemůžete myslet vážně. To přece nemůžete myslet vážně. Poslouchal jste vůbec, o čem celou dobu mluvím?“

Znovu přikývl.

„Je to moje povinnost.“

Viděl, že s jeho rozhodnutím nepohne, tak jenom věčně poznamenal. „Jdu s vámi. Beztoho nemáte ani zbraň, a když vám ji dám, nebudete s ní umět zacházet.“

Lékař zavrtěl hlavou.

„Nebudu ji potřebovat. Mám injekci.“

Majoru Kvapilovi poslední slova vehnala úsměv do tváře. Lékař ale už vstával a věčně poznamenal.

„Jestli máte trochu soudnosti, tak ji nevyndáte z pouzdra tam uvnitř. Naše jediná šance je, že ho dokážeme probrat, probudit. Musí procitnout, potom bude spolupracovat.“

Kvapil vydal vysílačkou několik pokynů. Jedním z nich bylo, že se nikdo na stanovišti nesmí ani pohnout, ať se děje cokoliv.

Další zklidnění mohlo znamenat dvě věci. Buďto se nepřítel stáhl a dal na ústup, nebo opět měnil taktiku. Každopádně nikdy nebyl osvobození zajatců blíž. Stačí jenom najít základnu a vězení.

„Co plánujete? Co budeme uvnitř dělat?“ ptal se Kvapil lékaře.

„Nejspíš zpívat,“ odpověděl klidně. Měl by ho jeho klid poněkud nabít optimismem, ale nedělo se tak.

„To myslíte vážně? Budeme zpívat magorovi? Co asi?“

„No, nejlepší budou dětské písničky.“

Největší blázen je asi opravdu každý psychiatr, napadlo ho, ale vtom zaslechl:

„Nejlepší je Ferda. Práce všeho druhu, ty jdou mu k duhu. Vyhraje“ říčel falešně doktor.

Chtěl se ho ještě zeptat, co udělat, když to selže. Co pak? Chtěl slyšet jakýsi náhradní plán, ale takhle nezbylo, než zavzpomínat na slova a přidat se.

„Báječně zpívá, vždycky najde správný rým. A my s ním...“ křičel hlasitě beze studu vzápětí také.

Prohlížel prostory základny. Nakukoval všude, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by tu někde byli nějakí zajatci. Nenašel ale ani jejich mrtvoly, a to bylo dobré. Znamenalo to, že je nezavraždili při ústupu, když vtom zaslechl:

„Báječně zpívá, vždycky najde správný rým...“

Usmál se a vyšel z otevřených dveří základny zpět do lesa.

„A my s ním...“ přidal se k dvojhlasu a kulisa lesa zmizela. Cítil se být malým chlapcem. Procházel se po bojišti. Nedovedl si vysvětlit, co tu dělá. A hlavně co znamená všechna ta spoušť kolem něj. Proč má v ruce pušku a za pasem granáty? Proboha, co to všechno má znamenat?

Lékař vyšel proti němu podél zdevastovaných regálů oddělení obuvi se spoustou rozstřílených bot.

„Už jsem tady, klid, nic už ti nehrozí.“

A přešel znovu do zpěvu.

„Nic už ti nehrozí, chlapičku, máš jenom bolavou dušičku.“

„Co se tu odehrálo za hrůzu pane doktore a proč jsem tu?“

Pohládl ho něžně po vlasech a řekl: „To nic chlapče, to se stává. Neboj, nic se neděje, už bude všechno dobré.“

A do předloktí mu píchl se slzami v očích injekci. Major Kvapil to pozoroval.

„Co jste mu to dal?“ zeptal se. Lékař si dal ale prst před ústa, přesto potichu odpověděl:

„Silná sedativa. Za chvíli bude spát a potom ho můžeme převézt.“

7. Marie

Marie si právě pohrávala s myšlenkou, zda odejít nebo zůstat. Společnost okolo ní byla natolik rozjařená, že si jejího odchodu stejně nikdo nevšimne. Jenže se jí to nechtělo jenom tak „zabalit“. Kde jinde přijít o panenství, než právě na maturitním večírku. Ať je třeba pod obraz, ať je z něj cítit pivo nebo tráva, hlavně když ji nepozvrací a konečně defloruje. Všude o tom četla, jaké je to úžasné, když muž do ženy proniká. Jak je báječné, když ji zahrne něžnostmi a mazlením, když si muž ženu dlouho předchází dárky a květinami.

„Dárky a květiny pro dnes vynecháme. Mazlení s něžnosti také, jen ať se, proboha, najde někdo, kdo mi ho Tam vrazí, ať vím, jaké to je!“ pomyslela si.

„Mě si stejně nikdo nikdy nebude předcházet, protože se do mě nikdo a nikdy bláznivě nezamiluje. Jsem tlustá! A nejenom, že mám dvacet kilo nad váhu, ještě k tomu nevýrazný obličej, růžovou kůži plnou uhrů a nehezké rovné ani zrzavé, ani blond, ani hnědé vlasy. Nos jako skobu, hlavně když mě nepozvrací...“

Byla tak zabraná do svých myšlenek, že dlouhou dobu nepostřehla nevýrazného mladíka, jak před ní postával a nesměle přešlapoval.

„Odpal!“ vyrazila proto ze sebe jaksi neplánovaně, ale hned toho litovala. Došlo jí totiž, že to může být ten, na koho čeká. I když při na míle sršící nesmělosti z celé jeho osobnosti asi bude muset převzít veškerou iniciativu. Vždyť jí ani neoslovil, jen před ní stál a zíral, a to mohlo znamenat cokoliv.

„Promiň.“ vyhrkla skoro mile v zápětí.

„Já přemýšlela o tom pekle kolem sebe a trochu moc jsem se do toho zabrala. Nechtěla jsem na tebe být hrubá!“ zdůraznila sladce a ukázala prstem na jednu polosvlečenou spolužačku a také na třídního sígra Martina, který kdoví proč stál na stole a vystrkoval na okolí svůj běloučkový zadek.

Smál se tomu tak hlasitě, že nebylo skoro nic jiného slyšet. V bytě vládl nepořádek a chaos.

Usmál se na ní. Krásně a mile se na ní usmál.

„Promiň, ani jsem se ti nepředstavil. Jsem Karel.“ A natáhl k ní ruku. Přešla to, že jí doma učili, že muž jako první ruku nikdy nenabízí a bodře ji stiskla.

„Já jsem Marie. Ahoj. Ale neznám tě. Kam chodíš do školy? Nejsi od nás z gymplu.“

Usmál se a ukázal řadu perfektně bílých zubů. Všechno na něm bylo dokonalé a perfektní, jenom ta nesmělost asi ne. Vypadal sice hodně mladě, ale byl to hezoun.

„Já jsem už rok a půl po. Tedy po maturě. Teď se peru s lektory na ekonomce. Moc mi to ale nejde. Tady jsem s bráchou, pozval mě.“ A ukázal na nahý zadek na stole. Zřejmě neměl ani tak na mysli ten běloskvoucí zadek, jako jeho rozesmátého nositele.

„No nekecej, že tohle je tvůj brácha!“ Přikývl. Musel jasně číst zděšení v její tváři.

„No jo, je to poděš, ale jinak je hodnej a mám ho rád. Většina sourozenců svoje mladší nemusí, já ho mám fakt rád.“

Usmála se na něj. Líbilo se jí to, co o něm povídal. Ona Martina znala jinak. Pro ni to byl jenom frajírek, který chtěl být za každou cenu středem pozornosti.

„Nepůjdeme někam do většího klidu? Co se mě týká, tak takové prostředí, no zrovna si v něm nelibují...“

Jako by jí mluvil z duše. Dalo jí moc přemáhání nedat na sobě znát obrovskou radost. Jen aby bylo v nějaké z ložnic volno!

Ale on ji vedl ven. Došli až k starému a poněkud korozi poznamenanému Opelu Astra. Prorezlé otvory kolem lemů zadních blatníků, a taky ve dveřích byly jasně čitelné i přes slabé světlo pouliční žárovky a padající snůh, který se to snažil svou bělostnou čistotou maskovat, byly jasně vidět.

„To je můj vůz!“ sdělil jí pyšně to, co, už dávno domyslela.

„A dojede to dál, než na konec ulice?“ řekla poněkud posměšně, protože ona sama by o takové auto ani pohledem nezavadila. Podle ní v nich mohli jezdit pouze sebevrazi a zoufalci. Na ni v garáži čekala půl roku stará Fabie, kterou dostane, jakmile úspěšně odmaturuje (a táta konečně mamce koupí tu novou Hondu).

„No jo, já se živím sám a není to jednoduché, studovat a ještě si vydělat na živobytí. Já z domu nedostanu ani korunu. Brácha naše stojí všechno. Nezbyvá jim nic, co by mi mohli dát...“

A rozhodil rukama.

Trošku se styděla za to, že to vypustila z úst. Jasně, každý se nenarodil jako chtěné dítě hodně prachatých rodičů. Ale každý se taky nenarodil tak ošklivý jako ona. Kdyby si mohla vybrat. Kdyby do toho mohla alespoň trochu zasáhnout, chtěla by být krásná jako Jana, protože té na světě prošlo úplně všechno. Jenom se podívala na spolužáka, kantora, kohokoliv a měla ho v kapse. Nebo alespoň trošku hezká jako Květa. To by bylo možná ještě lepší. Nevyčnívala tolik jako Jana, ale přesto měla slušnou řádku ctitelů a měla z čeho vybírat. Ta nemusela čekat na mejdanu, kdo na ní zůstane.

Tolik se zabrala do svých myšlenek, že ani nesledovala, kam jedou. Až když vylézala z auta, zjistila, že jsou u opuštěné továrny v průmyslové části města.

„Tady bydlíš?“ ptala se překvapeně.

„Proč se ptáš? Nevypadá to z venku dost nóbl. Ale dostal jsem to do pronájmu za babku. Víš, já si musím vydělat i na skripta a jídlo a taky oblečení, takže pro mě dobrá volba. Mám tu poměrně klid, a že není výhled, stejně z okna nekoukám. Nejsem nikdy doma před setměním, tak mi to je putna“ zhodnotil to. Jí v mysli vytanul obrázek jejich baráčku, nedávno zkolaudovaného, s malou, ale hezkou zahrádkou, s velkými okny zalitými sluncem. S tím se ta šed' a špína nedala srovnávat.

Vstoupili do tmavé chodby rezatými, plechovými a strašně vrzajícími vraty. I přes tmou bylo vidět haldy nepořádku a taky sprayerské pokusy.

„Proč si tu trochu neuklidíš? Zbláznila bych se, kdybych měla žít na takovém smetišti“ podotkla.

„Protože tu bydlím už dva roky. Zkraje jsem se o to pokoušel. Ale jsem jediný, kdo má na ten svůj kutloch nájemní smlouvu. Jinak tu bydlí spousta lidí jen tak. Squoteři, narkomani, bezdomovci, chamraď, která tu do rána udělá dvojnásobný bordel, když se to pokusíš uklidit...“

Opáčil rychle a pobídl ji.

Upevňovací oka, do kterých ji připoutal, byla přivařená k masivní ocelové traverze. Zřejmě pozůstatky nějakého překladu, jistě něco, co tady našel. Traverza byla svařená do tvaru písmene „X“ a ona se na ni nemohla ani pohnout. Tlačila ji vystupujícími hranami do zad. Ani nevěděla, jak se tam vlastně ocitla. Využil jejího momentu překvapení. Normálně by takovému strážníkovi ukázala. Ale jakmile vstoupili dovnitř, vrhl se na ni. Trhal z ní dolů šaty a ona si bláhově myslela, že je to jenom kvůli tomu, bože konečně kvůli TOMU. Ale jen co jí svlékl, tak jí spoutal ruce. Myslela si, že to prostě k jeho projevu patří, a byla připravená to tolerovat. Četla, že někteří muži taková bývají... .

„Nemusíš si mě svazovat. Dám ti ráda a dobrovolně“ pokusila se to poněkud zlehčit. Odpovědí jí byl ale jen prudký políček. Vehnalo jí to do očí slzy. Hlavně, když si konečně uvědomila, že mu asi o TO ani nejde.

„Co chceš dělat? Co sakra chceš se mnou dělat! Jestli potřebuješ peníze, naši jsou docela bohatí, rádi ti zaplatí, když mě necháš bejt!“

„Drž hubu ty tlustá krávo!“ dostalo se jí, ale lakonické odpovědi.

„Můj táta ti dá rád, co si řekneš. Vážně!“ zkusila to znovu.

„Kdybych potřeboval prachy, tak vyberu banku, nebudu se tahat s takovým hnusným žokem, jako si ty!“

A sám se svlékl do půl těla. Uvnitř bylo chladno, tak mu naskočila husí kůže stejně jako jí. Bylo vidět jak svalnatou má postavu. Musel pravidelně cvičit. Když byl oblečený, nikdy by to do něj neřekla, do strážníka.

Najednou začal mumlat jakási divná slova. Nerozuměla mu nic, ani se nepokoušela zeptat. V jeho ruce se objevil nůž, jeho špičkou začal lehce přejíždět po jejích velkých a těžkých prsech. Za nožem zůstávala tmavá stopa krve. Nebolelo to, to ne. Nůž asi musel být ostrý jako břitva. Na břicho jí s ním „namaloval“ nějaký ornament. Neviděla co to je. Nemohla sklonit hlavu, jen byla pološilená hrůzou a přála si, aby to už skončilo, aby ji nezabil. Ucítila, jak jí cosi zavádí do pochvy. Bylo to chladné a docela drsné, tak to určitě nebyl jeho pyj. Tolik věděla, že muži tak studený a drsný pyj rozhodně nemají. Nic z toho příliš nebolelo to ne, ale celé psychické vypětí a strach, z toho co přijde, co bude následovat, byl horší než bolest. Omdlela.

Když se probrala, tak se nad jejím obličejem skláněla jakási neholená a páchnoucí tvář. Začala křičet.

„Nekřičte, slečno! Našli sme vás tu a tak sme vás prohlíželi, estli jako ste v pořádku,“ mluvil k ní neznámý, a když si všiml, jak se jí oči stočily na jeho ruku, která svírala její peněženku a prsten, tak omluvně pokračoval:

„Všechno vám vrátím, nezlobte se, ale na ulici je to tvrdý, tak jsem si myslel, že si trošku polepším. Vypadalo to, že ty věci nebudete potřebovat a má to sebrat někdo jinej?“

„Kdo bydlí tam nahoře!? Kdo to má pronajaté!? Víte to? Dám vám peníze, když mi to řeknete!“

Dotyčný se ale jenom usměje a obnaží tak na ní pár špatných a zkažených zubů.

„Každý, kdo přijde na noc, tu bydlí. Tady všude, tedy i tam nahoře. Občas sem chodívá jeden, co si tam dal do ocelových dveří své zámky. Jsou pevné, tak mu je zatím nikdo nevylomil. Ale odkud je a kdy sem chodí, to nevím. Nebejvám vždycky tak pohromadě jako dneska. Když seženu nějaký prachy, většinou nevím o světě...“

Dala mu asi tři stovky.

Domů se dostala hodně pozdě. Celou cestu se snažila, aby ji nikdo neviděl a hlavně aby doma nikoho nevzbudila. Styděla se. Styděla se za všechno, za potřhané oblečení, i za to, co se jí stalo. Styděla se za ornament vyřezaný na břicho i za dva drobnější stejným způsobem udělané do prsou. Styděla se za pochvu krvácející do kalhotek. Neměla s sebou ani vložku.

Ležela ve vaně a snažila se zapamatovat si ty podivná, jako písmo vypadající stigmata. Hrany řezu maličko mokvaly, ale už nekrvácely. Musel být velmi zručný a mít obrovský cvik, když to tak přesně a mělce dokázal udělat. Naštěstí. Určitě se to zhojí bez jizvy.

„Taky žádáte o přijetí do práce ke společnosti, která má celosvětové zastoupení. Kdo z vás bude přijat, může si být jist, že až se jednou rozhodne odejít, budou mu dveře všech personálních oddělení otevřené dokořán. V celé Evropě. Je velkou prestiží pracovat u nás a ostatní to ví,“ mluvil naučeným tónem jakýsi lehce prošedivělý muž a koukal se přitom na ní. Ano. Právě na ní. Byla trošku při těle, to ano, ale rozhodně jí to neubíralo nic na kráse. Byla právě ten typ, kterému sluší kašdický gram a u které by bylo velkou škodou o něj nějakým nedopatřením přijít. Byla velmi atraktivní. Dalo to sice docela dost práce, ale výsledek stál za to. Mohla být spokojená. Vynikala vedle všech neudrživých a podvyživených dojmem působících kolegyně, které taky zkusily přijít na konkurs. Už nyní si byla jistá, že ona mezi těmi několika přijatými bude, takže všechno, co ten chlap povídal, pouštěla jedním uchem dovnitř a druhým zase hned ven. Těšila se domů, až si na chvilku lehne. Byla unavená, protože si dlouho do noci opakovala ekonomické a daňové rovnice, a jak se zdá pro nic a za nic. Nikdo se jí asi na nic ptát ani nebude.

Jasně, že jméno Marie Pilousová se skvělo na listině těch přijatých. Ani nemusela čekat.

„Tak tohle bude váš stůl,“ ukazovala jí afektovaná blondýna. Mohla být tak o dva tři roky starší než ona, ale vzhledem k tomu, jak povýšeně se s ní snažila jednat, vypadalo to, že byla na své pracovní zařazení náležitě hrdá.

„Ty budeš jistě nějaká ta nevzdělaná zakomplexovaná mrcha, která je přesvědčená, že když se dokázala vyškrábat sem až, tak je prostě lepší než já. Nechápeš, že mě to tvoje bůhvíjak získané místo vůbec nezajímá.“

Tak za dvacet minut potom co osířela, měla na stole srovnané věci a jakýsi přehled o skříni se šanony. Blondýna se vrátila zpět.

„Pořád čekám, až se přijdete poradit!“

„O čem?“ vyprskla na ni smíchy.

Ta se zatvářila tak, jako by uměla svýma očima spalovat.

„No tak, o všem. Jste tu první den, tak jsem předpokládala, že budete chtít vědět, jak co archivovat, kde co najdete a jaký tu máme systém.“

Ale Marie nebyla z těch, která by si chtěla nechat do podobných věcí mluvit.

„Pokud vím, tak certifikace vašeho podniku je dle platných mezinárodních norem ISO 9001 a dalších platných modifikací, a od toho se snad odvíjí další systém jak řízení jakosti, tak celého dalšího chodu, ne? Takže si troufám říct, že vím, jaký tu máte systém. Normy a certifikace jsem studovala pět let na vysoké škole. Jaké vzdělání máte, prosím, vy?“

Poněkud zrudla v obličejí, a tak jí už perfektní líčení ani bezvadně platinová barva vlasů tolik neladila s barvou kůže.

„No, já! Já mám integrovanou obchodní školu!“

„Takže prodavačka s maturitou!“ vystřelila přímo odporlivě Marie.

„Jakým právem mi chcete radit?“

„Myslela jsem to dobře. Já jen chtěla, aby na vás zbytečně někdo nekřičel.“

Ale Marii bylo jasné, že naopak jí chtěla pořádně utopit a ukázat jí, kdo je tu vlastně pánem. Taky věděla, že když si jí hned z kraje zkrátí, už jí dá vždycky pokoj. Možná jí bude pomlouvat, ale tady bude mít klid.

„To nic,“ řekla už proto o poznání mírnějším tónem.

„Já jen, že jsem zvyklá dělat věci podle sebe a bazíruji na tom, aby to tak bylo. Když jsem za něco zodpovědná, musí to být podle mě.“ A snad aby situaci ještě více odlehčila, zeptala se:

„A co šéf? Jaký je?“ Blondýna pokrčila rameny. Evidentně se jí do odpovědi nechtělo. Asi se bála, že z ní bude tahat stížnosti a potom toho zneužije ve svůj prospěch. Pokrčila proto rameny.

„No vidíte. Pořád nabízíte pomoc, a když bych ji ráda využila, tak nic prozradit nechcete. Já přece nejsem zvědavá na nějaké drby, ale jenom na to, jaký opravdu je.“

„Už zítra se o tom můžete přesvědčit. Vrací se z veletrhu. Bude tu minimálně od deseti. Musí tu už být!“ A odešla raději pryč. Snad si byla jistá, že víc opravdu prozradit nemůže. Takže se Marie docela dlouho nudila. Vpravdě se pronudila až ke konci pracovní doby. Nikdo si jí nevšímal, ta „okysličená“ kráva jistě všem hned sdělila patriční reference. Ostatně proč ne. Celkově to nebylo nepříjemné, jen kdyby nemusela sedět u stolu v jídelně úplně sama. Připadala si, jako nemocná. Jako kdyby měla nějakou ošklivou infekci, a toho si už užila v životě víc než dost. Vlastně celý gympl. A potom ještě rok či dva výšky. Než ji napadlo, že jí sice nebyl dán

perfektní vzhled od pánaboha, ale zase dostala spoustu peněz, o které se ostatním v semestru mohlo jenom znát a tak je použila. Pro svůj vzhled. Pro svou přitažlivost, a že toho nebylo málo, co se rozhodla absolvovat. A proč ne. Bylo přece 21 století a ženy se dávno jenom tak odevzdaně nesmiřovali s tím, jaké tělo a jakou tvář se jim rozhodl stvořitel dát. Kašlaly na to a šlapaly po jeho díle množstvím různých vylepšení, která se běžně prováděla na spoustě specializovaných klinik jako na běžícím páse. Nové technologie už dávno progresivně nevstupovaly jenom do strojírenství a automobilového průmyslu.

Byly to takové továrny na krásu. Vhodíte balík a vypadne jiný člověk. Dovnitř vjede uzlíček komplexů, vystrašenosti, nepohledný a neuživý a ven vyjde sebevědomá, pohledná žena.

Nemohla zapomenout na tu vystrašenou bytost, která v ní až do dvaceti let žila. Nemohla zapomenout na všechny deprese a bezesné noci, které se trápila. Nemohla zapomenout na nic z toho, hlavně na ten pomyslný vstup do dospělosti, na poslední gymplácký mejdan. Jenže zase na druhou stranu, nezlomilo se to v ní právě tam? Neozvala se v ní právě tehdy ta druhá, silnější, plná sebevědomí a snů? Neozvala se v ní ta, která slibovala studentíkovi, že ho dostane? Potom že pomsta není ušlechtilá. Blbost. Z ní udělala touha po pomstě jiného, krásnějšího a cílevědomějšího člověka.

Pohrávala si se sklenkou dobře vychlazeného šampusu. Nehty se jí bezvadně leskly a odrážely kulatá „sluníčka“ tlumených světel restaurace. Mohlo by to být i příjemné, jen kdyby ji samotnou nestrašil pravý účel dnešního posezení.

„Musím vám říct, že jste mě zaujala už od prvního pohledu. Věříte v lásku na první pohled?“ zkusel to na ni bez okolků zkuseně.

„A přitom jsem byl přesvědčený, tedy až do té doby, než jsem vás uviděl, že se mi takový typ žen vlastně moc nelíbí. Jenže vy jste, je prostě ve vás něco, čemu se těžko odolává!“

Usmála se při představě, že její vklad se konečně začínal vracet. Už viděla, že to nebyla marná investice.

„Myslíte, že se vám dnešní večer snad i líbil?“ ptal se, ale ona jasně poznala, že to bylo jenom klišé. Byl si jistý, že drahou a luxusní restaurací na ní zapůsobí. Tedy zapůsobí. Tvářila se tak, protože se to od ní předpokládalo. Tvářila se tak, protože to pomůže věci. Správná šelma ví, kde je její síla a správná šelma dokonale zvládá své mimikry. Umí jich náležitě využít, a potom je takřka stále náležitě sytá. A ona se stala šelmou. Ze slabé a zakomplexované kořisti se přerodila v šelmu.

Trošičku se napila a potom jenom stydlivě přikývla. Snažila se vzbudit dojem, jak „nesvá“ si tu připadá. Už věděla, že takové nesmělky na něj působily stejně, jako ušlechtilá ocel na magnet. Ano. Toužila být ocelí!

„Krásné odreagování a já vám za něj moc děkuji. Dlouho jsem se tak neuvolnila, jako právě teď,“ řekla znovu po chvilce a zrak sklonila cudně do pohárku.

„A co na to řekne asi váš přítel, že přijdete dnes domů o dost později? Snad vám neumře hladý?!“ začal vyzvídat. Muži jsou prostě už takoví. Myslí si, že z vás dokážou nenápadně všechno vytáhnout, ale přitom se nikdy nedozví víc, než jim dovolíte. Jsou to hodně namyšlení a hloupí trubci, kteří jsou přesvědčení, kdovíjak dobří mohou být diplomati. Jenže proč to dál natahovat. Rozhodla se mu situaci poněkud ulehčit.

„Neumře hladý. Ani nadávat nebude, protože žádný neexistuje. Ještě nedospěl čas na přítele.“

Podíval se na ní dost vyděšeně. Přímou vtom cítila představu, jak ji pasuje do role sebejisté feministické lesbičky. Určitě jí teď před očima viděl, jak si to rozdává s obhroublou, kredenciózní nakrátko ostříhanou ženskou, které se při tom třesou rosolovatá prsa a která přitom zrudne, jako by se dusila, a která „po tom“ do sebe na ex hodí jedno pivo a dlouze krkne? Smála se tomu přirozeně a nahlas. Proč ne? Stejně si trošku mučení zasloužil. Jenže ten smích ji prozradil.

„Prostě se musím soustředit na práci a taky na to, abych jednou měla z čeho pohodlně žít. Přítel až potom. Na to je vždycky dost času. A taky by měl splňovat určitá kritéria. Nejen dobře vypadat. Tahat se s balvanem jenom proto že tady není z čeho vybírat? To není můj styl. To si ráda odepřu.“

Cudně pronášené věty skrývající jasný a kompromisuprostý obsah zněly skoro až výhrůžně.

„Měla bych trochu přibrzdit,“ napadlo ji. Jenže v zápětí si nemohla neuvědomit, že muži, když začínají vztah, když touží po ženě, tak si představují sebejistou, vzdělanou a samostatnou bytost, která si ví rady v každé situaci. To až společným soužitím, začnou všechny popsané vlastnosti útočit na jejich ješitnost jako rozružené vosy na paži politou ovocným sirupem. Nechala proto vše vyřčené tak a jenom ztichla.

„Nevypadá to, že byste zrovna vy měla hluboko do kapsy. Značkové oblečení, ráno jsem vás viděl přijíždět, tak řekl bych, pro vaši generaci ne zrovna nejlevnější auto?“

„Zatím jsem těžila ze svých bohatých rodičů. Je načase se postavit na vlastní nohy a připravit se na to, že jim třeba budu jednou mít co vracet.“

řekla, ale snažila se, aby to znělo spíš omluvně, než vychloubačně. On na to jenom bezbarvě přikývl.

„Nejsem ten typ, co se na něco či někoho spoléhá. Narodila jsem se bohatá, dobrá, tak to prostě na světě je. Někdo dře bídu s nouzí, jiný je bohatý. Ale to neznamená, že by měl člověk rezignovat a smířit se s tím, jak to je.“

Díval se na ni dlouze. Určitě se k něčemu odhodlával. Oči se mu leskly přesně tak, jak to dokážou oči muže, který se pomalu a jistě zamotává do pavučiny chůlce a touhy mu ulevit.

„Jen ať, proboha, není zbrklý, ať udrží alespoň dekórum. Zbrkllost nenávidím a mohl by to na mně poznat. Vyplašilo by ho to, sakra, úplně by ho to odradilo!“

„Možná bych rád vtom příjemném večeru pokračoval dál,“ řekl měkce.

„A co vám vtom brání?“ opáčila vyzývavě.

„Nevím, jestli jste ochotná dělat mi dál společnost. Když bych měl zůstat sám, asi by to ztratilo všechnu magii.“

„To záleží na tom, jaký by byl program,“

odpověděla Marie právě tak tajemně, jak by se asi na ženu v podobné situaci čekalo.

„Možná budu pokračovat, možná zmizím jako Popelka.“ A polkla na prázdno, protože ucítila na tváři jeho ruku.

„Neboj, Popelko. Já to nepokazím. Udělám všechno, aby ti bylo hezky.“

Chvilku jí trvalo nalézt ztracenou rovnováhu. Byl to mžik, ale stejně se bála, že to muselo být vidět. Bála se, že odhalí její pokus o dramatické představení. Zdálo se, že se dobře ovládá, a nakonec to pokazí nedočkavostí. No jo, co mohla čekat jiného. Vždyť je to jenom chlap. Ale hned se srovnala a přitulila na chvíli tvář k jeho dlani. Jako by reflexivně. Hned potom zase ucukla.

„Nevím. Co je v domě, není většinou pro mě a myslím není nejlepší začátek kariéry vyspat se, se šéfem.“ Řekla tiše, ale hned tvář přiblížila opět dosahu jeho dlaně. Chtěla, aby si myslel, že má v sobě zmatek, že potřebuje slyšet trochu přemlouvání a lichotek. Od začátku byla připravená s ním odejít. Právě teď se jí vrátil pocit ponížení, který v sobě měla den potom maturitním mejdanu. Vzpomněla si, jak chutná, když se člověk cítí být skrz naskrz špinavý a umolousaný od nepřívětivého života. Vzpomněla si, jak hned v pondělí šla za Martinem a snažila se něco vyzvědět o jeho bratrovi a jak jí šokovalo, když jí surově řekl, že je jedináček. Jasně, musela

být úplně pitomá, když Karlovi uvěřila. I kdyby Martin svého sourozence nenáviděl, jistě by se o něm, alespoň jedenkrát za ty čtyři roky studia zmínil.

„Já se omlouvám, Marie, jestli jsem se nějak unáhlil,“ začal se omlouvat, což nesnášela ještě víc. Za svým skutkem by si měl prostě člověk stát, i když se ukáže, že to nebylo nejšťastnější řešení.

„To nic.“ odpověděla ale okamžitě a klidně.

„Četla jsem, že tělo člověka, který touží potom druhém, vysílá určité vibrace, které dotyčný dokáže zachytit. Myslím, že nám tím příroda situaci trochu zjednodušuje, když jsme dost vnímaví. Možná jsi, Karle, zachytil jenom moje vibrace. Ale sama nevím, jestli je to správné. Víš, nelíbí se mi, že bych měla někam přijít a začít spát se svým šéfem. Nemáš strach, že když už z tebe nebudu mít co získat, začnu spát s tvým nadřízeným a chtít tvoje místo?“

Usmál se na ni.

„Taková nejsi. Nejsem sice moc bystrý v odhadech povahy, ale cítím z tebe, že ty taková nejsi. Doneslo se mi něco, jak jsi setřela Ivanu. Víš, Ivanu znám dlouho a vím co je zač. A hlavně, nic se mi nedoneslo z tvé strany. Takže ty jsi ji nesetřela proto, abys z toho něco vytěžila. Ty jsi jí setřela proto, protože se ti nelíbilo, jak s tebou jedná a vtom je obrovský rozdíl. Kdybys přišla hledat zlato, začala bys hned. Zlatokop to má v krvi. Sehne se i pro lesklou šupinu, když si myslí, že by to mohlo být zrnko.“

Napadlo jí, že by měla být opatrnější. Pořád ho měla podvědomě za tupé zvíře bez mozku a teď se ukázalo, že intelligence, postřeh i odhad by tu byly. Jestliže mluvil o tom, že nemá odhad na povahy, mlžil. Snažil se jí ukolíbat pocitem bezpečí stejně, jako to dělala ona.

Možná by bylo nejlepší se opravdu posunout dál. S tak silným protivníkem mohlo být každé další slovo ostrým plamenem, které spálí pečlivě připravenou a naplánovanou věc. Které spálí nejenom ji, ale hlavně naději. Neměla víc pokusů. Muselo to klapnout na poprvé a perfektně!

„Co jsi tedy připravil za program pro Popelku?“ zeptala se vyzývavě a jeho ta vyzývavost znovu překvapila. Vlastně ho překvapovalo, jak oscillovala od nesmělosti až k panovačnosti. Dřiblovala s takovými výrazy, jako by nebyla křehkou vzdělanou ženou, ale rozjetým zkušeným pivotmanem, prorážejícím pravidelně a bystře soupeřovu obranu těmi nejužšími a nejnepravděpodobnějšími skulinami.

„Myslel jsem, že bychom si třeba u mě mohli dát kávu. Jsem zapsán v asociaci baristů, takže dokážu připravit leccaké překvapení. Baví mě káva, chutná mi káva, a když se ještě k tomu mohu trochu blýsknout, to je pro mě teprve něco.“

Přikývla.

„Taky mám ráda kávu. Kromě „turka“ snad každou. Tedy kromě „turka“ a té americké břečky, která se ráno uvaří a potom popijí celý den místo čaje. Pokud zvládneš dobré Latté, s nějakou ovocnou vůní a příchutí, to bych se asi moc přemlouvav nenechala.“

„Maličkost,“ usmál se na ní a odhalil zářivě bílé zuby. Určitě mu přišlo vtipné, jak málo ho to celé stálo úsilí. Určitě blahořečil chvilce, která mezi snoby roznesla zájem o kávu a účast alespoň v oblastních baristických porotách jako nezbytnost. Blahořečil všem snobům a do kolonky „jak snadno sbalit babu“, zabírající takřka celou aktivní hemisféru mozku, tučnými písmeny připsal: „Přece na kávu“.

Musela si přiznat, že se za těch několik let taky hodně změnil, že na sobě určitě hodně pracoval. Přišlo jí skoro líto to všechno zničit. Byla zvyklá si snahy vážit a odměňovat ji.

„A co tvoje přítelkyně, nebude jí vadit, že tě dneska neuvidí?“ zkusila ho poškádlit. Čekala nějakou vtipnou odpověď stylem „mám jenom přítele a ten odjel pryč“, nebo „přece si nebudu vařit sám celou dobu, co bude žena v lázních“. Jenže místo toho suše a bezmocně poznamenal:

„Jsem sám a rozvedený. Jestli mi nevěříš, klidně ti doma ukážu rozsudek. Nevyšlo to prostě, to se stává.“

Proč jsou muži, i bystří a vzdělaní a jinak docela zábavní muži, takoví suchaři, když dojde na vztahy? Proč nedokážou být lehce nad věcí a brát vše, jak to přichází i odchází. Určitě se na něj vykašlala, ten ješita se s tím nevyrovnal a nikdy nevyrovná.

Pokud by neměl umět nic jiného na světě, tak kávu opravdu ano. To bylo Latté, jaké ještě nikdy nepila, mléko našlehané do pěny tak husté, že by se do ní jistě mohla vnořit jako do nadýchaných peřin a spát v ní, měkce a sladce . . .

„Alespoň, že když se ti trubci rozhodnou něčemu věnovat, dělají to naplno a berou naprosto vážně, stejně, jako sami sebe.“

Jeho sprchový kout byl bezva. Masážní růžice perfektně prokrvila celou plochu těla. Čekání na něj, to už bylo horší. Začínala podléhat docela depresivním myšlenkám i představám. Jednu chvíli byla přesvědčená, že si už pohrála dost. Říkala si, že je nejvyšší čas se zvednout a odejít.

Bohužel zrovna ve chvílce, kdy se on vrátil ze sprchy.

Chvíličku si ještě spolu povídali. Ale opravdu jenom chvíli.

„Kde máš ložnici?“ zeptala se najednou mezi polibky překvapivě přímo.

„Nejsem žádný cimprlich, ale když si můžu vybrat, tak dám přednost pohodlí, před takovou úzkou sedačkou,“ dodala omluvně. Přikývl a šel napřed. Ona si vzala ze stolku kabelku a vydala se za ním.

„Překvapilo by tě, kdybych ti řekl, že to mám rád trochu netradičně? Maličko jinak, než je běžné? Ale jsem si jist, že se ti to tak bude líbit. Riskneš to?“

Usmála se. Tak něžně a mile, jak to jenom dokázala.

„A překvapilo by tě, že já to mám ráda také trochu jinak a netradičně? Taky jsem přesvědčená, že se ti to bude líbit. Jen mi musíš věřit. Budeš z toho šilet, to ti slibuji!“

Podíval se trochu vyplašeně. Ale asi si nakonec řekl, že se není čeho bát.

Hladila ho po zádech, dotýkala se ho na všech místech, která ho přiváděla pomalu k výbuchu. Kalhoty měl našponované, div se švy na bocích z hlasitým zvukem neroztrhly. Mnula mu rty ušní boltce a to bylo něco šileného. Taková lavina rozkoše se snad nedala ustát. Dopadl ztěžka na postel a ona na něj. Začala ho divoce svlékat, co svlékat, trhala z něj šaty dolů, jako by to bylo ulovené zvíře, jako by jej chtěla co nejdřív stáhnout z kůže a vyvrhnout.

Sáhla po kabelce. On se podíval trochu užasle a jeho úžas v zápětí rozšířil oči do takřka kočičích rozměrů. Marie totiž vyndala z kabelky měkké nylonové lano a začala mu jím uvazovat ruce k pelesti. Chvilíčku s ní zkoušel bojovat a ruce osvobodit. Ona nepoznala, jestli to jenom tak hrál, a nebo jestli skutečně byla mrštnější a silnější.

„Pšššt,“ řekla proto něžně a položila mu prst přes ústa.

„Bude to pekelně vzrušující, jen se mi odevzdej!“ vyzvala ho ještě šepetem.

On už byl úplně nahý. Ruce i nohy měl pevně přivázané k pelestem. Nohy měl doširoka roztažené a ruce taky. Do prostoru trčel jeho úd, jako kopí, ale nebyl v pozici bojovníka, spíš oběti. Stejně ho to ale vzrušovalo. Měl strach, bál se, jak moc je zranitelný. Ale zároveň mu ten strach přinášel obrovské vzrušení. Něco takového ještě nepoznal. Domýšlel se, jak všemožně a bolestivě by mu mohla ublížit, a to přinášelo exatické pocity. Sám by tomu do včerejška nevěřil.

Svlékla halenku a podprsenu. Ucítil na své hrudi její plná prsa. Byl jako přetopený ventil na parní lokomotivě, když se třela bradavkami o jeho hrud. Představoval si jejich báječný tvar a toužil obě prsa střídavě promnout v rukou. Na chvíličku mu přejela bradavkou přes rty. Lačně po ní chňapl, ale ona rychle ucukla.

„Ještě ne, nebuď nedočkavý,“ šeptala a on si každou vteřinou myslel, že už víc se vzrušit nemůže, že víc to není možné a každou vteřinou se zároveň přesvědčoval, že to možné je. Musela to být bohyně sexu a on si prožíval to, co není možné z normální smrtelníci. K tomu ta hustá a jednoduší tma,

kdy se musel spolehnout jenom na pocit doteku, na odhad, kterou část jeho těla potěšila dotykem. Utápěl se v příjemných pocitech, bezmocný, svázaný a spokojený. Najednou ale ostré světlo ozářilo místnost jako blesk. Užasle na ni mžoural, než byl schopen vůbec něco zaostřit. Užasle zíral, než mu došlo, že musela odejít ke dveřím a rozsvítit. Sledoval, jak se k němu blíží s rukama za zády. Už ji vnímal daleko lépe. Oči přestaly slzet a zvykly si na světlo. Dokonce už začínal rozeznávat tetování na jejím prse.

„A teď přijde to hlavní,“ řekla a vytáhla ruce zpoza zad. Měla v nich připravený roubík. Snad až dětsky něžně mu ho uvázala.

„To abys mi moc nekřičel slastí,“ pokračovala něžně.

„Vidíš to tetování? Na prsou?“

A ukazovala snad celkem zbytečně. Přikývl.

„A vidíš co je na něm? Pamatuješ si ten tvar? Vidíš co to je?“

Podle toho jak se užaslost a překvapení měnilo na šok, tak si to jistě pamatoval.

„Pamatuješ si, komu jsi to vyřezal ostrým nožem do prsa a ještě jednu podobnou runu do břicha? Pamatuješ si na tu noc? Dovedeš si představit, co jsi té holce, té tlusté a ošklivé holce udělal se životem? Dovedeš si představit, jak jsi jí zamíchal životem? Měla tehdy všechno před sebou. Vždyť za pár měsíců měla maturovat. Mohla dneska žít s manželem a mít radost z dětí. Namísto toho? Lítala po klinikách a podřídila všechno, každou maličkost tomu, aby tě našla. Aby tě dostala přesně tam, kam jsi dostal ty jí. Prožíváš strach a hrůzu?“

Znovu přikývl. Podle zvuků, které se snažil skrz roubík přecedit, musel být šedivý strachy.

„Ještě, aby se mi tu tak posral!“ napadlo jí a kdovíproč ji to pobavilo. Zasmála se na něj. Beznaděj v jeho očích se prohloubila. Byl to těžký a nepříjemný smích.

Sáhla do kabelky a v ruce se jí zaleskl nůž. Byl docela dlouhý. Musel být zavírací, ale to přece bylo jedno. Přiložila mu ostří ke krku. Lehce a pomalu zatáhla. Karel vytřeštil oči. Očekával obrovskou bolest, očekával dušení a smrt, ale nic z toho nepřišlo. Zatím. Jenom ho páčila stopa, kudy nůž procházel.

Smála se, ale z toho smíchu šel ještě větší strach.

„To nebude zase tak jednoduché. Ty jsi mě taky trápil, pamatuješ? Taky jsi nikam nechváta. Říkala jsem ti, že z toho budeš šílet! Tak už šíliš broučku?“

Po obličejí se mu řinuly obrovské kapky potu. Roubík byl kvalitní, koupila ho v sex shopu. Měl rudou barvu a pevný stahovací řemínek, který se

mu zařezával do tváře. Snažil se škubat v úvazech, ale nylon nepovolil. Byl měkký, nedřel, ale nepovolil.

„To lano jsem zvolila ne proto, aby ti nepořezalo zápěstí a kotníky, to mi je jedno. Ale proto, že je lehké a vejde se ho spousta i do malého prostoru, do tak malého, jako je dámská kabelka!“

Mluvila úplně klidně. Beze stopy emocí.

„Možná to, co jsi prováděl ty, byl nějaký rituál. Určitě, protože ty runy, které jsi do mě udělal, skutečně mají význam. Jsou to staré keltské znaky. Zjistila jsem si to. I já provedu rituál. Svůj rituál! Vlastní rituál!“ A hrotem nože mu na břicho vykouzila tvar šesticípé hvězdy.

„Já se nepotřebuji spojit ani s dušemi zemřelých, ani nepotřebuji sílu starých šamanů. Já chci jenom ulevit svému svědomí.“

Zřejmě se snažil syknout, ale vyšel z toho jen velmi tlumený hrdelní zvuk.

Jenže čas skákal vpřed divoce a jí to pomalu přestávalo bavit. Už byla unavená a hlavně znuděná tím v úvazech se vzpínajícím zvířetem, nepotřebným a zbytečným, jako je koruna položená na zlaté cihle. Rozpřáhla se proto divoce nožem a po divoké ráně zjistila, že on stále žije a ona má pořezanou ruku.

Do prdele, narazila na hrudní kost, nebo na některé z žeber. Když si celá ta dlouhá léta tento okamžik představovala, bylo to o moc jednodušší. Čepel se do Karlova těla bořila snadno, jako do másla. Takřka bez odporu a on se přestával cukat v úvazech, jen se drobně trásl, chvilíčku, než zcela zmrtvěl a ochrnul. Přece není tak úplně blbá, aby si neuvědomila, jak moc tvrdá žebra musí být. To si musí uvědomit i retardované dítě, kurva!

Zasykla a rychle si zabalila ruku do deky. Deku bude muset vzít sebou. Sakra komplikace. Potom opatrně položila hrot nože na hrudník a bezpečně našla mezižeberní prostor. Zatlačila, a čepel se konečně zabořila, stejně lehce, jako v představách. On konečně zalapal po dechu a roztřásl se, jako při zimnici. Během malé chvilíčky přestal natahovat úvazy, a zmrtvěl. Opravdu se ani nepohnul. Pozorovala ho. Lehce syčel, ale nedýchal a nehýbal se. Stejně ještě dlouhou dobu čekala, než se rozhodla ho odvázat. Potom sbalila lano, roubík, prostěradlo, polštáře i deku. Pečlivě prošla celý byt. Do odtoku sprchy nalila spoustu dezinfekce, kterou se jí povedlo objevit mezi čistícími prostředky. Navlékla si latexové rukavice a znovu pečlivě prošla celý byt. Jasně že mohla cokoliv přehlédnout, maličkost, nebyla zvyklá takové drobnosti hledat, ale stejně měla dobrý pocit. Akorát to říznutí na dlani pánilo.

„Ty lůžkoviny musím vyhodit cestou, pokud možno co nejdál odtud. Budu sice nápadná s tím balíkem v ruce, ale koho bych teď v noci potkala.“

Kdo by se tu toulal? Nějaký opilec? Ten si ráno nebude pamatovat stejně nic,“ uklidňovala se.

„Kde je šéf?“ ptala se jí ráno Ivana, ta protivná blondýna.

„Co já vím! Sem snad jeho máma?“ odsekla jí.

„No já jen, že se včera chlubil, že jdete spolu na večeři? Tak si myslím, jestli jsi ho příliš neutahala,“ odsekla Ivana neméně jedovatě.

„Já nevím jak je to u tebe, ale u mě večere neznamena lézt s ním do postele! Já jsem se najedla, chvilku povídala a jela domů. Sama. Co dělal on dál, je mi jedno! Taky vidíš, že na rozdíl od něj, já tu jsem. Kdybych byla u něj, asi bych tu nebyla taky, ne?“

Ivana ohrnula ret a odešla.

Marie se snažila soustředit na práci. Věděla, že to hlavní teprve přijde. Snažila se na to připravit, ale dá se na něco podobného vůbec připravit? Lze se na něco takového připravit? Asi ne. Přesto se o to pokoušela. Nebylo jí líp než včera, nebo předevčírem. Neulevilo se jí. Přesto byla stále přesvědčená, tam někde uvnitř, v koutku duše, že udělala správnou věc. Že všechno, co udělala včera, bylo správné a mělo to tak být. Je přece jedno, jestli takhle ublížil jenom jí, nebo jich bylo víc. Nebyl víc, než obtížný hmyz, tak ho musela rozmáčkout.

8. O černých pasažérech

Létat si nad krajinou, kroužit pomalu jako pták a vychutnávat ten pocit, to jsem si vždycky přál. Taky mě to stálo mnoho let odříkání a dřiny, než se mi pro sen povedlo udělat tolik, aby se stal realitou. A dobře jsem udělal. Nic nemohlo nahradit pohled na probouzející se den z výšky několika stovek metrů. Letět na ustálené hladině na východ a koukat, jak se na obzoru začíná rudě barvit úsvit. Sledovat, jak z neurčité, černošedé hmoty dole začíná vystupovat krajina. Jak se řeky a potoky ponejprv zažehnou rudou barvou vycházejícího slunce a začínají se žhavit do oranžova a žluta, jako zvětšený nervový systém nějakého pitoreskního tvora, obtažený odporovým drátem a zapojený do sítě. Takhle brzo po ránu bývá ve sluchátkách pod přilbou ticho. Žádná korespondence a nebýt občasného zapraskání atmosférických výbojů, člověk by si připadal jako bůh.

Chystal jsem se právě na přestup do Prahy, létat ve vládní letce pro naše nejvyšší politické osobnosti. Můj věhlas se zřejmě dostatečně rozkřikl, takže mi bylo dopřáno užít si několik posledních krásných dní konce léta v provinčním klidu a svobodě malého zastrčeného útvaru. A mladí piloti, kteří právě přišli ze školy, měli šanci se od mé maličkosti něco přiučit. Létal jsem s nimi denně a dělal jim instruktora.

Začátečnická cvičení jsou velmi nudná, zvláště okruhy. Člověk je rád, že se mu po několika hodinách střídání otočných bodů „Březnice, Hodonice, Bechyně, přistávací dráha“ nezatočí hlava. Snažil jsem se proto, alespoň konverzací s těmi pilotními embrii zabít čas a nudu.

„Příští týden přivezu manželku. I s dětmi. Docela se na ni těším,“ říkal mi ten klučík za kniplem.

„Vlastně jsme svoji čtyři roky, ale pořád každý zvlášť. Nejdřív vejška, no snad konečně tady zakotvím. Ještě že mi hned dali byt. Děti stárnou, klukovi bude osm a holce šest. A já je pomalu ani neviděl.“

„To máš docela dost starý děti na to, že jsi ženatej čtyři roky,“ napadne mě.

„Moje žena je o šest let starší než já a obě děti už měla, když jsme se poznali. To jenom tak mimochodem. Je mi jedno, kdo si co o tom myslí a co o mně říká. Pro mě je to tak dobře, tedy pro nás všechny je to tak dobře, jsme rodina, bereme to tak, že jsme všichni svoji.“

„Ale no tak promiň,“ omlouvám se mu. „Já do tebe nechtěl rejpat, jenom mě zaujaly ty časový posuny. Tohle jsem přece nemohl vědět.“

Vypadá trochu naštvaně. Kdoví, co si asi musel kvůli sňatku vyslechnout od lidí kolem sebe. Od rodičů, známých, kamarádů. Dovedl jsem si živě představit situaci, kdy bych já dovedl svojí mámě, byť třeba překrásnou, ale o šest let starší ženskou a se dvěma malými dětmi. Nepřekousla by to ani kdyby snoubenka měla být ta nejužasnější bytost na světě. Jsou věci, se kterými se těžko srovnávají i dobří známí, natož rodiče a příbuzní.

„Já si naopak myslím, že je to dost dobřej důvod, abych si tě začal vážit,“ říkám po chvíli opatrně.

„Každej to nedokáže. Každej by neměl takovou odvalu a zodpovědnost!“

I přes tmavý štít přilby vidím jak se usklíbl.

„Takhle já to ale vůbec neberu. Romanu mám moc rád. Prostě jsem se do ní zamiloval a vzal si ji. Udělal bych to samý, i kdyby byla stejně stará jako já, nebo mladší, bezdětná, nerozvedená, já nevím. Prostě jsem se do ní jenom zamiloval a ty děti k ní patřily, stejně jako teď všichni patří ke mně. Strašně rád bych pro ně něco udělal. Něco velkého a zvláštního, co nemůže udělat každej, na co by dlouho vzpomínali.“

Zasnil se a stíny chmur z jeho obličeje už nadobro zmizely.

„A letěly už ve vrtulníku?“ zeptal jsem se ho přímo.

Podíval se na mě a udiveně se ptá „To je taky možný? To nějakým způsobem jde?“

„Jasně že jo!“ odpovídám mu.

„Teda pokud nejsi tak blbej, abys o to šel požádat velitele útvaru, či psal zvláštní dopis na ministerstvo obrany.“

„Myslíš jako načerno?“

A tón jeho hlasu je víc než nevěřící.

„Hele, tahle mašina nemá ani pravěkýho „sarpa“, prostě nic, co by dokázalo zaznamenat jakoukoliv hodnotu. Takže, když rodinu vyvezeš někam na louku za město, nejlíp až tě budu zkoušet z navigace. Když to dobře propočítáme, můžeme klidně správně hlásit otočný body a mezitím si přistane. Naložíš rodinku a ukážeme jim kus jižních Čech z ptačí perspektivy.

Před návratem na letiště je vyložíme. Nikdo nemůže nic zjistit. Navíc se lítá s přidavnejma nádržema a na ta dvě přistání bude rozdíl ve spotřebovaném palivu tak minimální, že si toho nevšimnou ani technici při plnění. Jak myslíš, ale byl by to zážitek, na kterej by do smrti nezapomněli.“

Zdá se mi, že jeho tvář dostává daleko chápavější výraz. I když přes všechno nevěřičně dodává:

„To mi neříkej, že tu je taková anarchie.“

„No, já tomu neříkám ani tak anarchie, jako zdravej risk. Jestli se bojíš, já to s nimi klidně a rád odlitnu. Ty na letišti odstartuješ. Potom se prohodíme, můžeš si klidně povídat vzadu s manželkou. No a za to kecání ještě získáš zápočet.“

„Nechám si to projít hlavou. Ještě se domluvíme,“ odpoví mi, ale mně je jasné, že se chytil. Můžu ho čekat nejpozději zítra.

Počasi bylo toho rána úplně úžasný. Plechový nebe od rozednění a bezvětrí. Snad jenom sluníčko nemuselo tak nemožně pražit skrz organická skla kabiny. Díky dost neprodyšné látce kombinézy si připadám jako podušen ve vlastní štávě. Po čele mi stékají velké krůpěje potu a já si je nemůžu ani utřít. Mapa na kolenou se mi třese, ale přesto mi je jasné místo, kde budeme přistávat.

„Tchyně, ač mě nemiluje, slíbila, že tam Romanu i s dětmi doveze. Slíbila mi, že tam budou přesně v sedum. Snad je napadne chvilku počkat.“

„V sedum tam budeme zcela jistě,“ uklidňuji ho pevným a jistým hlasem.

Ventilátor na přístrojové desce se roztočil. Začal na mě házet proudy horkého vzduchu, jako by je na mě chrtilo samotné peklo. Naštěstí to netrvalo dlouho a vzduch se pohybem opravdu trochu ochladil. K louce to nebylo daleko, necelých dvanáct kilometrů vzdušnou čarou. Jakmile vidím ze vzduchu auto a několik postav, přikážu mu, aby kroužil, a hodím z otevřeného okna signální dýmovnici.

„Takový rána, jako dneska, dokážou být pěkně zrádný, zvlášť na místech, který jsou horizontálně rozdělený a dost uzavřený“ a jako důkaz ukazuju na stuhu modrého kouře, podivně až nesmyslně se točícího do třech různých směrů.

„Ono to není nic silného, ale když s tím nepočítáš, tak to umí překvapit. Trochu sklesáš, foukne to do tebe ze strany a nestačíš se divit.“

Jakmile se kola dotknou země a výkon motorů klesne na volnoběh, tedy vrtulník opravdu bezpečně stojí, křičím do jeho sluchátek.

„Klidně si sedni dozadu, půjč jí z náradí sluchátka, ať můžete „kecat“ . Jenom ať se proboha někdo z vás nesplete a nezmáčkne náhodou tlačítko pro korespondenci ven. Kluka mi posaď sem dopředu.“

Romana byla drobná, ale podle mého vkusu velmi krásná blondýnka. Pokud bych nic nevěděl, nikdy bych jí nehádal víc než jemu. Přeskočil jsem na sedadlo pilota a pomohl tomu klučinovi nastavit délku popruhů a zapnout ho. To už hlavní rotor začínal nabírat otáčky.

„Jenom mi na nic bez dovolení prosím tě nesahej,“ říkám klučinovi a ten chápatě přikyvuje a bystrýma očkami pozoruje, jak před ním kmitá páka cyklinky. Je to výcviková mašina, takže má dvojí řízení.

„Na co je tohle?“ ptá se mě, jen co mu ukážu, kde mačkat, abychom se spolu domluvili a ukazuje přitom na nožní pedály. Vrtulník visí už nad zemí.

„Ale to je jenom taková zbytečnost, pro ty hloupý a nešikovný piloty,“ říkám mu.

„Podívej.“

A vyhoupnu obě nohy na palubní desku. Řídím jenom rukama a jemu se to moc líbí. Směje se, i když v hluku uvnitř to mohu poznat akorát podle bílých drobných zoubků, kterých obnažil plnou pusou.

Asi šest kilometrů severně od Sudoměře usuzuji, že jsme dost daleko na to, aby na nás mohly mít jakýkoli dosah domácí radary. Navíc je tady prostor, jako stvořený pro kopírování terénu, několik souvratů i ostatní prvky vyšší pilotáže. Znáám to tu jako vlastní boty, vím o každém drátu vysokého napětí, i o každoročních přírůstcích stromů, protože jinde náš útvar prakticky PVO nelétá. Teď nastal čas pečlivě nasunout nohy zpět do pedálů. K tomu, co jsem se chystal předvádět je budu určitě potřebovat.

Náš stroj se mezitím, již bezchybně, až s kybernetickou přesností pohyboval tak deset metrů nad terénem rychlostí asi 180km za hodinu, aby na konci rozlehlého pole prudce čumákem vzhůru vyskočil do výšky 300m. Hned na to, v několika desetínách sekundy se ale otočil předkem téměř kolmo k zemi a nabíral rychlost. Všichni uvnitř zbledli, až na toho klučinu. Tomu jedinému a mně se to evidentně líbilo.

„Jednou budeš určitě dobrej pilot, jako taťka, když se nebojíš,“ říkám mu, zatímco prudkými pohyby pravačky uvádím stroj střídavě do levých a pravých náklonů. Spálené plyny z turbínových motorů za námi nechávaly na modři rozpálené oblohy nakreslené špinavě černé vlnovky. Z bočních okének to jistě musí vypadat, že vrtulí rotoru začneme co nevidět kypřit oranici na poli.

„Chytni si tu páku, ať si zkusíš, jaké je to řídit vrtulník.“

Mezitím jsem o něco vystoupal, na takových 150 metrů a srovnal stroj do vodorovného letu.

„Já ale nevím jak?“ ozvalo se mi ve sluchátkách nesměle.

„Normálně,“ odpovídám.

„Nic to není, zkus si to, vezmi tu páku do ruky, a chvilku fixuj její pohyby, tedy moje pohyby s ní. Uvidíš, že za pár okamžiků se ti to bude zdát úplně přirozené.“

Hned na to se přes moje rameno prudce natáhla hlava druhého pilota. Jistě ho vyplašilo, že stroj se začal chovat jako opilý bezdomovec nazutý do bruslí a vyslaný na mistrovství světa v krasobruslení.

„Neletí špatně, co myslíš?“ ptám se ho klidně. „Na to, že je to poprvé a že to nemá vyvážený.“

Otočím se, abych mu viděl do očí. Směje se, ale vypadá dost křečovitě.

„Do prdele vezmi si to, nemůže přece lítat, je to osmiletý kluk!“ křičí do sluchátek.

„A proč ne?“ snažím se, aby můj hlas zněl naivně. Až hloupě naivně.

„Proč by nemohl, když síly na to, aby pohnul cyklikou, kolektivem i pedály má dost?“

Ale radši se ho rozhodnu dál nedráždit. Nemůžu mu teď vysvětlovat, že to mám všechno pod kontrolou a že se opravdu nic stát nemůže. Oni si to ti kluci neuvědomují, ale po příchodu k útvaru málokdo létá lépe než tenhle osmiletý kluk. Nechápu, že i instruktorství je určitá rutina. Chytnu proto znovu pevně páku a na adresu vedle sedícího chlapce řeknu: „Nech si klidně ruku na páce, i nohy v pedálech, ale všechno volně, abych se s tebou nemusel prát, a zkus vnímat, jak se pilotuje souvrat. Co vlastně dělá každé prvek řízení.“ A poklopím nos opět dolů, abych nabral rychlost. Taky mu ukazuju knoflík intercomu přímo na řídicí páce a říkám:

„To abys nemusel dávat ruku z páky, když mi budeš chtít něco říct. Hlavně si dej pozor, protože to vedle je přepínač vyvážení. Kdybys o něj zavadil, tak se centráž přepne na tvoji stranu a mně se řízení rozhodí.“ Chápatě a snad až příliš dospěle přikyvuje.

Letíme znovu nad tím polem rychlostí těsně pod 200 km/hod. Na konci prudce přitáhnou cykliku k sobě, ale je to sotva déle než na dvě sekundy. To úplně stačí na nabrání výšky těch třiset metrů. Jakmile rychlost klesne takřka na nulu, prudce vykopnu pravou nohu vpřed, což díky přenosu přes pedál otočilo nos vrtulníku k zemi tak prudce, až všem poklesla brada, protože naše hlavy vážily asi třikrát víc, než obvykle. Do toho potlačím znovu cykliku a hned cítím, že jsem to s rychlostí trochu přehnal. Ani se nemusím dívat na rychloměr, abych věděl, že jsem se ocitl za hranicí 240km

za hodinu, protože obtékání začalo strojem pěkně třást a na nabíhajících listech se jistě začaly tvořit zatím malé oblasti s drobnými rázovými vlnami.

Bylo třeba zpomalit. Musím jednat rychle, a proto cykliku razantně přitáhnu k sobě. Stalo se ale něco neuvěřitelného. Stroj mě moc neposlouchal. Jako by zpomaleně se sice vyrovnal, ale počal se prudce naklánět na levý bok. Ze zadních sluchátek slyším hlas s jistě hraným pozadím smíchu.

„Víš, Mirku, je to dobrý, ale měli bychom to taky přežít . . .“

Do prdele, přece se za tu malou chvilku nemohly strhnout proudnice, i když ten náklon při rovnání by tomu nasvědčoval. Bylo mi jasné, že vzhledem k astronomické rychlosti pro vrtulník a k malé výšce nemám moc času, přesto rychle přelétnu všechny ukazatele, a to mě znervóznilo ještě víc. Všechno se vrátilo k normálu. Dokonce i rychlost se ustálila znovu pod dvěma stovkami. Nerozumím ničemu. Abych alespoň zastavil další naklání, musím řídicí páku vychýlit až téměř k levému dorazu. Jenže to, že se stroj dál nenaklání mi v už v náklonu dobrých 45 moc nepomůže. Taký se mi pořád nedaří tu starou šunkku přimět aby přestala klesat, tedy výstižnější by bylo říct padat. Jestli se něco nestane bleskem, třeba zázrak, tak jsme zavrtaný v lese za polem za nějakých tři až pět sekund.

Do ramen se mi zařizly popruhy a strašně to zabořilo.

Sklo přede mnou se rozletělo na tisíce kousků a já cítil, jak mě kousky bombardují do obličej. Snad jsem slyšel bubnování střepin do přilby, i když to nemohlo být možné.

Do otvorů oken se tlačily větve. Pravé rameno a rukáv kombinézy ztmavly, zřejmě krví.

Pokusil jsem se podívat vedle sebe, na protější sedadlo, ale viděl jsem jenom nos a část tváře z profilu. Na mladé pokožce silně kontrastovala krev tlačící se z množství drobných ran.

Na špičce nosu chlapce se tvořily tmavé kapky a kapaly na pravou ruku, stále svírající řídicí páku.

Dalo se těžko odhadnout jestli pohyby ruky byly konané jím, nebo zda vznikaly jako důsledek působení nevyvážených sil v řízení, po ulomení rotorových listů o koruny stromů. V tom mě udeří do očí přepínač vyvážení. Musel o něj zavadit, aniž si všiml, protože je samozřejmě přepnut na pravou stranu. Na jeho stranu.

„Takže nás sem dostal tenhle blbej, asi šest milimetrů vysokéj přepínač“ uvědomím si a je to na dlouhou dobu moje poslední myšlenka.

Dva zdravotníci a lékaři se pokoušeli do terénního vozu správy lesů naložit alespoň to nejdůležitější. Nosítka, infuze, stojany na lahve a brašnu

obinadel. Myostimulátor nebyl k ničemu, bez sanitky nebyl zdroj. Ještě bylo potřeba nacpat někde deky a kyslík.

Několik těžařů připravovalo průsek v lese aby se vůz dostal až na místo.

„Zdá se, že to přežil jen jeden muž, asi pilot, a pokud mi sem nedostanou dost rychle auto s vybavením, tak nebude brzy pravda ani to,“ konstatoval lékař.

9. Kultovní loupež

Pracoval jsem v tu dobu v recepci jednoho velkého hotelu a měl za sebou několik zkušeností z praxe, no řekněme loupežnictví. Jako malá ryba jsem sice postupně spolupracoval s těmi největšími esy v brandži, ale náhoda tomu chtěla tak, že všichni mí šéfové se právě „rekreovali“ v různých zařízeních celé země a já skončil na ulici pro nedostatek důkazů.

Tyto události mě přivedly k přesvědčení, že je konečně čas, abych si obstaral šéfa, kterého hned po nejbližší akci nezašijou, a protože nikdo lepší kolem mě nebyl, ustanovil jsem sám sebe. Potom bylo načase svolat pořádnou a spolehlivou partu.

Bohužel jsem zatím byl opravdu hodně malá ryba, a tak ze všech těch, koho jsem znal, byl pod mým vedením ochoten pracovat pouze Jarek. Tedy abych byl přesný, jen z těch, kdo byli právě na svobodě.

Jarek byl mladíček, kterému to nepálilo zrovna rychlostí blesku. Nebylo by ani vhodné čekat v jeho projevu nějaký vlastní názor na věc. Ne, že by se jej nepokoušel vyslovit, ale bylo opravdu těžké pochopit, o čem vlastně mluví.

To, že se nikdo z mých rovestníků rozhodl neakceptovat mě jako šéfa, mě nejenom rozladilo, ale hlavně utvrdilo v přesvědčení, že je potřebné provést absolutně špičkovou akci, která se dostane do podvědomí všech ostatních tak hluboko a stane se kultovní záležitostí. Po letech se bude vyprávět: „Jo, to bylo tenkrát, když Milan udělal první banku.“

Prostě akci, která bude tak dokonalá, až ostatní budou závidět, že se mnou nedělali, a budou mě přemlouvat k něčemu dalšímu. Přímo jsem se slyšel, jak jim povzneseně řeknu: „Ale chlapci, já mám přece dost, já to vůbec nepotřebuji.“

Tak krásně jsem to viděl. Alespoň tenkrát jsem to tak krásně viděl. Zvláště, když z recepcie bylo vidět na frekventovanou pobočku obchodní banky. Sídliila totiž hned ve vedlejší budově. Jistě to bylo ideální místo,

protože návštěvníci hotelu byli v sedmdesáti procentech cestáři, tedy obchodníci, kteří služeb banky plně využívali, a tak symbióza banka-hotel byla takřka dokonalá.

I to místo v recepci se mi zdálo pro účel sledování „vyhlédnuté oběti“ vynikající. Na vchod banky bylo vidět celou službu, a protože služby byly turnusové, tak skoro 24 hodin denně. Když jsem měl volno, pečlivě jsem zapisoval všechny vysledované detaily a začínal skládat na papír první schémata, není jednoduché zvládnout celou akci ve dvou.

Zatím měly moje plány dost stinných stránek. Za prvé začal Jarek bydlet u mě, a to bylo zřejmě úplně nejhorší, protože tím jsem nejenom přišel o zbytky soukromí, ale i o zbytek nervů. Další špatnou zprávou bylo, že jsem ho potřeboval zaměstnat také v hotelu a byl jsem proto nucen vidět ho nejenom doma, ale i v práci, cestou do práce a z práce. Prostě katastrofa. Našel jsem mu místo v hotelové prádelně a prohlásil ho za svého poněkud zdegenerovaného příbuzného o kterého mám povinnost se částečně starat. Vzhledem k Jarkově povaze mi ani nedalo moc práce ostatní přesvědčit, že tomu tak skutečně je a popravdě řečeno po krátkém čase společného žití snadno té iluzi podléhám i já sám.

Jenže Jarek byl čím dál nervóznější z „hákování“ v prádelně a evidentně neviděl souvislost mezi poctivým zaměstnáním a celým svým předešlým životem. Dalo mi moc a moc práce ho tam udržet. Všechno muselo bezvadně klapnout a k tomu bylo potřeba, aby nás v zaměstnání měli za seriózní a slušné lidi a aby po loupeži nikoho nenapadlo nás s ní jakkoli spojovat. Navíc se mi „Jarkova prádelna“ čím dál tím víc líbila. V mých plánech začínala hrát stále větší roli. Ale o tom až později.

Naše výplaty byly dost hubené, a tak abych vůbec byl schopen udržet Jarka na uzdě, udělal jsem s ním čas od času benzínku nebo nějaký menší obchod. Bylo to sice zbytečný riziko, ale kdo Jarka znal, tak věděl, že jinak to nešlo. Kdybych to nenaplánoval, tak by se do něčeho pustil sám chtěje mi udělat radost. Jenže se svým IQ by tak akorát postrílel deset dvanáct nevinných lidí a tržbu by si nakonec stejně zapomněl vzít.

Sebrali by ho a samozřejmě moc by se zajímali o jeho bydlení. Udělali by mi doma třeba prohlídku a možná že by se jim moc líbila moje skříň plná schémat. Je dost pravděpodobné, že některý z policistů by i pochopil, že se nejedná o hrací plány na společenské deskové hry ani o neumělecké amatérské obrázky, vznikající z nudy, abych jak se lidově říká, zabil čas. Dost pravděpodobně to bylo hlavně proto, že policisté dnes studovali i vysoké školy a tak se u nich začínaly projevovat určité znaky inteligence.

Neříkám, že vlastní účastí na takových akcích, za které by se měl pořádný zločinec stydět, protože náležely zlodějíčkům z předměstí a nebo

zoufalým fetišákům v abstáku a bez peněz, se mi podařilo zcela eliminovat riziko chycení. To určitě ne! Ale rozhodně jsem cítil větší bezpečí, než u jeho případné sólo akce. Taky je fakt že mě to v nudě jednotvárnosti života trochu rozptýlilo a dalším faktem je, že se mi začalo moc líbit, jak noviny o našich kouscích psaly a nezapomněly vždy na konci článku přidat stanovisko o bezradnosti policie.

Moc jsem si potřeboval pročistit mozkový závity a tak se jen tak flákám po parku. Taky mě vůbec nezajímaly další Jarkovy výčitky a domů se proto vracím až dost pozdě. Cestou ke schodům vybírám poštu ze schránky a ještě cestou nahoru trhám obálku nadepsanou krasopisně svým jménem. Koukám do napsaného textu:

„Vážený spolužáku, Je tomu už patnáct let, kdy jsi společně s námi usedal do školních lavic, a proto si tě srdečně dovoluujeme pozvat na sraz, který se bude konat 24.4.v restauraci 'Čertův roh hojnosti'. Ta se nalézá na Mikilwoskově třídě, č.p. 85. Jestli si nedokážeš představit, kde se tato „občerstvovna“ nalézá, tak věř, že stačí nastoupit na autobus č. 6 a vystoupit na 15. zastávce od konečné směrem do centra. Vsázíme na tvou inteligenci, že si správnou zastávku dokážeš spočítat, ať budeš nastupovat kdekoli. Na dárek pro naši všeobecně (hlavně tenkrát) milované třídní učitelce a také jako základ pro ukojení svých primárních pudů se jako startovné na akci požaduje 500,- Kč, které můžeš poukázat buď poštou či bezhotovostně na číslo účtu uvedené dole a nebo, pokud hodláš dlouho váhat, stačí když sumu přineseš přímo na místo setkání, přičemž by bylo vhodné zavolat dolů na jedno z kontaktních telefonických čísel, abychom my, pořadatelé, měli představu, jak dalece si při přípravě občerstvení budeme muset nechat svazovat ruce, za což ti předem děkujeme. Za bývalou třídu 8c ZDŠ „Mlýnkova“ Pavel Jarmík = tel. 602 789 229 Lenka Chromýková, rozená Nývltová = tel. 388 254 115, nebo mob. 602 185 674 P.S. Těšíme se na to, že si na nás, se kterými jsi se po dobu osmi let denně stýkal, uděláš několik hodin času...“

Dále už bylo umístěno jenom číslo konta pro „Spolužáky v nouzi“, tak to totiž bylo nazváno.

„No to je přece vono,“ trklo mě, až jak se koukám na to slovo konto.

„To je přece jediný způsob, kterým se dá legálně zjistit, jak vypadá suterén banky. Tam přece bývájí pouze placené schránky pronajímané jednotlivým klientům a taky sejfy.“

Pořád jsem přemýšlel, jak se dostat dolů a přitom není třeba nic jiného, než si jednu tu schránku pronajmout. Musím si zjistit, co stojí na měsíc

takový pronájem, a zdálo se mi, že jsem se zase posunul o moc blíž ke splnění vytčeného cíle.

Srdce mi určitě poskočilo radostí, když odmykám dveře a vcházím dovnitř. Byl jsem v tu chvíli rozhodnut, že se na celý sraz asi vykašlu, ale to přesvědčení mi nevydrželo dlouho.

Jakmile vkročím do obývacího pokoje a uvidím Jarka, jak sedí mezi ukrutným bordelem z pomačkaných papírů od různých salámů a salátů, jak před sebou vrší kopce kelímků od jogurtů a hlasitě se přitom směje nějaké stupidní kreslené grotesce, poklesne mi čelist.

„Já už to v té práci fakt nevydržím. Asi dám výpověď. Jestli chceš ty, tak si makej. Já z toho žádnéj požitek nemám,“ obrací ke mně hlavu místo pozdravu, když si všimne, že vstupuji dovnitř. Abych řekl pravdu, tak už mě to taky nebaví, obden stejná písnička.

„Tak podívej se, milej zlatej!“ nevydržel jsem se krotit a rozkřičel se na něj. Jako omluvu však mohu říct, že ono to s ním jinak nešlo. Jednou za čas mu musel člověk dát najevo nadřazenost a autoritu, protože toho se vždycky lekl a potom nějakéj čas sekal dobrotu.

„Já se tady snažím a dělám ti pomyslení, plánuju akci, abys už nemusel do důchodu máknout a co ty? Sedíš si tady jako primadona a brečíš jako hysterická ženská. Co se snažíš udělat proto, aby všechno klaplo? Co jsi sehnal a udělal ty proto, aby akce klapla?“

Díval jsem se mu do jeho hlubokých, ale prázdných očí a pokračoval:

„To jediný, co po tobě chci, je abys sakra nějakéj čas makal v prádelně a držel hubu, protože mě už nebaví dennodenně ti vysvětlovat, že celou tu prádelnu budeme hodně, ale opravdu hodně potřebovat.“

Sklopil hlavu a odvrátil ji zpátky k televizi. Myslím si, že už v zájmu zachování vlastní duševní rovnováhy je na mně, abych to naplánoval co nejrychleji.

No a v tu chvíli jsem si asi uvědomil, že jít na ten sraz by nebyl zase tak špatnej nápad, protože bych snad přišel na jiný myšlenky a byl to nakonec moc dobrej důvod, proč se doma neotravovat s ním.

„No ahoj, tady je Prazhý. Milan Prazhý. Chodil jsem s tebou do třídy. Ty mě asi už nepoznáváš, ale to nevadí. Já jenom volám proto, že jsem byl delší dobu pryč a pozvánku ve schránce jsem našel až dneska. Hrozně rád bych přišel ale nevím, ty peníze samozřejmě přinesu. Jenom bych to nerad komplikoval.“

„Neboj!“ slyším, jak ke mně promlouvá to sluchátko v ruce a snažím vybit si Věřinu tvář. Vždycky se mi jako klukovi moc líbila.

„S tou pětistovkou si nedělej starosti. Dáš ji tam zítra, hlavně když přijdeš a díky, že jsi zavola.“

„Zejtra odpoledne a večer nejsem doma,“ oznamuju Jarkovi, jen co pokládám to sluchátko zpět do vidlice.

„Ty budeš sedět celou dobu tady u televize a cpát se tím svým bordelem,“ a ukazuju na to všechno co si kolem sebe nastlal.

„A běda, jestli až se vrátím zjistím, že jsi něco vyvedl! Tak tě snad zabiju! Kolik nám zbylo peněz?“ končím otázkou, na níž dostávám jako odpověď pokrčení ramen. Co jiného, pomyslím si. A jdu do kuchyně, kde je v porcelánovém hrnku s pokličkou celá hotovost.

Není to nejhorší. Napočítal jsem něco k osmi tisícům. To sice není špatné, ale na nové šaty mi to stačit nebude a tak budu muset vzít zavděk maturitním oblekem. Ještě, že prožívám dost hubené roky a postava se mi příliš nemění.

Hned ráno se pokouším domluvit s kolegyní v recepci, jestli by bylo možné, aby mě vystřídala o něco dřív.

„Ale ne, žádný rande,“ odpovídám na její záhadný úsměv.

„Máme jenom sraz ze školy, po patnácti letech. A já jsem tak dlouho nevybíral schránku, že jsem to zjistil až včera večer. Kdykoli budeš potřebovat, tak ti to vrátím. Příští týden mám noční a tak na oplátku . . .“

„Hele, neboj se, že se neozvu. Mám manžela i dítě a tak se mi trocha tvojí zavázanosti bude určitě hodit. A neber to zase jako obchod,“ dodává když vidí, jak se tvářím.

Přestože je dost pozdě, běžím se převléknout domů. Nedá mi to abych Jarka nezkontroloval. Když mu před odchodem pořádně vynadám, tak je jakás takás naděje, že vydrží být slušný a hodný doma až do mého návratu.

„Jak ti říkám. Máš tady nakoupeno, buráky, brambůrky, tyčinky, všechno, co máš rád. Tak nikam nechod. Sed si tu u televize, přepínej kanály a dělej ten svůj bordel, ale běda ti, jestli se necháš při něčem chytit. Dostanu se i do té nejhorší basy jenom kvůli tomu abych tě zabil! Pamatuj si, že žádná díra na světě nebude dost hluboká a tmavá, aby ses tam přede mnou schoval!“

Samozřejmě, že jsem přeháněl a že bych se na něj, na klacka, ani nevyprdnul, kdyby mě do ničeho nenamočil. Akorát by mě mrzel ten neuskutečnější geniální plán.

V salonku hospody bylo zakouřeno k padnutí a hrála tam tlumeně hudba. Samozřejmě jsem byl ten poslední, kdo přicházel.

„Jak na vyučování, tak i v životě, že?“ neopomněla uštěpačnou poznámku bývalá třídní.

„Promiňte mi všichni, ale pracuju v turnusech a měl jsem mít až do šesti večer službu. Přestože kolegyně to za mě vzala o hodinku dřív, nedalo se to stihnout. Musel jsem se trochu upravit a mám to sem skoro přes celé město. Jo, abych nezapomněl, tady je ten příspěvek,“ říkám a podávám „pjěť“ osobě, v níž tuším Lenku. Ani jsem se nespletl.

Než se rozjela ta správná zábava, tak se všichni bavili většinou o práci a celá bývalá třída se předháněla v tom, kdo to společensky dotáhl výš. Toho mi nebylo dopřáno se účastnit, protože práce recepčního nebyla tak atraktivní, abych se měl s čím vytahovat. Tak nějak jsem neurčitě všem příkyvoval, jako že mají pravdu, ale samotnému mi bylo z jejich povídání špatně. Nebo že bych jim záviděl? Dost možná. Každopádně jsem si na bar odešel pro jednoho Fernetu a krátký doutník. Nekouřím sice dobrých sedm let, ale nějak intuitivně jsem vytušil, že by mi to mohlo pomoci.

„Ahoj, mě nepozveš?“ ozvalo se na stoličce vedle mě.

„A chceš radši ten doutník nebo Fernet?“ odpovídám, aniž bych se potřeboval koukat, kdo to sedí vedle mě. Ten hlas si pamatuji moc dobře a skoro se za ta léta nezměnil. Zato ta osoba obrovsky, což jsem si uvědomil hned, jak jsem vstoupil dovnitř a uviděl ji. Byla to Ivana, která coby dítě nebývala nikdy moc hezká. Nyní jako žena ale byla krásná a elegantní.

„Ukaž ten doutník, nejdřív musím ochutnat a potom se rozhodnu. Fernet ale objednej určitě.“

Natáhla se po mojí ruce a vsunula si konec doutníku do úst tak hluboko, že mě zároveň svými rty políbila na prsty a dlaň. Labužnický vyfoukla kouř a povídá:

„A ten doutník si nech, prozatím si vystačím se svými cigaretami. Je moc tenkej na mojí pusu a chuť má příliš silnou,“ řekla dvojsmyslně.

„Máš snad radši silnej průměr a slabou chuť?“ pokračuji v započatých vícesmyslech.

„Jo to mám, někdy.“

Pokynu barmanovi, aby nalil ještě jednoho Fernetu. Pro oba.

„Taky jsi to vedle už nemohl poslouchat? Jak se každej vytahuje?“ ptá se.

„Oni se za chvíli namažou a přejde je to,“ odtuším s hraným světáckým nadhledem.

Potom si chvilku povídáme o mně i o ní. Říká mi, že je vdaná a až do dnešního dne si nemohla na nic stěžovat. Že má dvě děti a docela pracovitého a hodného muže. Ale co „prej je to platný“, když už na základní škole byla zamilovaná jenom do mě. I když si myslela, že to dávno překonala, tak jen jak mě dneska uviděla, i po všech letech jí bylo jasný, že ne.

„Bud' ráda, že máš hodnýho a pracovitýho chlapa, protože já nejsem ani jedno z toho,“ povídám jí.

Potom už se ode mě nepohnula. Nalepila se na mě a nehodlala mě pustit. To si nestěžuji, protože mi to určitě nebylo nepříjemné. Přestože vypráví o svých dětech a manželovi, bytostně cítím, jak mě nechce pustit.

Beru jako samozřejmost, že plně zneužívám situace a lehce ovínění spolu odjíždíme po půlnoci taxíkem. Nepočká ani přes cestu městem a vrhne se na mě téměř současně s řidičovým rozjezdem. Vášnivě mě líbá a já cítím, jak mám celý obličej během chvilky vlhký s slizký od jejích slin. Cítím, jak mě rukama hladí pod košilí. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se jí sukně od šatů – tím, jak se snaží třít svýma nohama o moje stehna – vyhrnula až téměř do pasu, a přestože není v autě moc světla, jako odrazka mezi nimi svítí trojúhelníček bílých kalhotek. Chvění postupuje i mým tělem a jedině, co mi kazí prožitek a nedovolí se jejím vzdouvajícím vlnám oddat docela je to, že marně přemýšlím, jak jí představím Jarka a jaké trochu rozumné důvody si najdu jako zdůvodnění přítomnosti takového pitomce u mě doma. Snad nejlepší bude pokračovat v započaté hře a nadále ho vydávat za svého retardovaného příbuzného, který už nikoho nemá. Navíc to je docela dobrý způsob, jak v každé ženě vzbudit mateřské city a tím i daleko větší zájem.

„Tak a máme tu konečnou,“ ozval se hlas zepředu.

„Nechci vám radit, ale jestli si potřebujete zařadit tady, tak prosím, ale taxametr stále běží, a taky doma budete mít jistě více prostoru a pohodlí.“

Oba jsme byli červení studem, i když bychom měli mít stydlivá léta za sebou. Já mu zaplatil a jen co jsme vystoupili a bouchl jsem dvířky, nastartoval a odjel.

Jarek pořád, i přesto jak bylo pozdě, seděl před televizí a napjatě sledoval hudební kanál. Nic jiného mu ani v tuhle dobu nezbývalo, ten jediný ze všech programů, které se daly naladit, vysílal dvacetčtyři hodin denně.

„To je můj bratranec Jarek,“ říkám jí.

„On je trochu opožděnej a kdyby nebyl u mě, tak musí být v ústavu. Nikoho jinýho z příbuzných už nemá.“

„Ahoj, já jsem Ivana,“ odpovídá mu na pozdrav a přijímá nabídnutou ruku, protože to nemehlo samozřejmě neví, že ruka se dámě nikdy nepodává.

„Dneska se vyspíš v kuchyni,“ říkám mu, jen co dokončí pozdrav.

„Rád bych měl tady s Ivanou trochu pohodlí.“ Sebral si deku a polštář a odešel vedle. My mu ani nedali diplomatickou čtvrt hodinku na usnutí a pustili se do díla. Milovali jsme se dlouho a překrásně. Já ani nevím, kolikrát jsme to stihli, než jsme vyčerpáním usnuli.

Probudilo mě vytrvalé šfouchání do boku.

Ivana ležela vedle mně, třásla se strachy a jednou rukou si držela peřinu až pod bradou. Druhou rukou mně pokud možno nenápadně systematicky oklepávala. Nad naší postelí stál skloněný Jarek a tiše šeptal:

„Hej ty, jak se jmenuješ, pojď taky na chvíli ke mně.“

To na mě bylo trochu moc. Napadlo mě, že to přehnal, i na hodně retardovaného příbuzného a tak jsem vyletěl jako čertík z krabičky. Tu první dostal zleva a druhou cestou zprava. Třetí zase zleva, chytil o futra jak pospíchal.

„Vypadni ty jeden Rómeo,“ křičím za ním.

„Chceš ženskou? Tak si nějakou najdi, ale v žádným případě ne tu, co si přivedu já!“

Vypoklonkoval jsem ho pohlavky a zamkl za ním dveře. Raději.

„On za to vážně nemůže,“ omlouvám se jí, když se vrátím.

„Je to větší blázen, než jsem si myslel.“

A přestože se to na sobě snažím nedat najevo, tak mě ta noční příhoda docela pobavila.

„Jestli vtom budeme chtít sem tam pokračovat, tak bude lepší, když se domluvíme a přijdeš za mnou vždycky na noc do práce. Mám pro sebe ložnici za recepcí a bývá klid.“

Ráno jí volám taxíka a zatímco se sprchuje, tak budím Jarka.

„No ty ses včera zase vyznamenal,“ říkám mu, jen co otevře oči.

„Alou vstávat a do práce, ať nepříjdeš pozdě.“ Vstává dost otráveně, ale bez protestů. Ví, že jsem kvůli noci naštvanej. Co si vlastně vůbec myslel, trouba jeden. Že se ona jen tak z ničeho nic zvedne a přejde k němu do kuchyně?

Nechal jsem ho chvílku vlastnímu vstávacímu procesu a šel ji vyprovodit. Slyšel jsem, že už v koupelně skončila a usoudil, že taxík tu taky bude co by dup.

Na chodbě a na schodech se ještě několikrát, většinou v mezaninech zastavujeme, abychom se rozloučili opravdu důkladně a abychom se ujistili, jak moc se těšíme na další setkání. U taxíku jí dávám rozpis služeb a taky telefon do práce. Jak se tak dívám za odjíždějícím autem, napadá mě, že to byla jedna z nejužasnějších nocí, co jsem kdy prožil.

Cestou nahoru mi v myslí vytanul rozhovor s jedním ze třídních šprtů. Jemu láska k učení, na rozdíl ode mě, vydržela nejenom přes celou základní školu, ale i po dobu gymplu, a tak celkem snadno absolvoval architekturu na ČVUT. A tenhle architekt, zřejmě aby byl zajímavý, tak se s námi rozhodl řešit problém dodatečné izolace starých činžovních domů (jistě věděl, že

se v problému nikdo z nás nevezde, a tak bude jako vždy ten nejlepší a nejchytřejší).

„Nejhorší na tom všem je, že většina firem izoluje sklepy pořád tak, že se ve sklepech udělá vana, takový sklep ve sklepech. Z vnější stěny se do původních základů udělají otvory, aby tudy mohla vlhkost odvětrávat. Je to nákladné, uvnitř je sice sucho, i zdi se díky tomu vysuší, ale mezi stěnou původních základů a novou se drží voda, a tak vlastně celý dům neuvěřitelně trpí. Nehledě na to, že se ztrácí poměrně velký vnitřní prostor. Dneska je ale těžký lidi přesvědčit, že je to lepší vybourat a podříznout celý barák.“

„Počkej,“ přerušil jsem ho.

„Říkáš, mezi stěnou starou a novou. To znamená, že se ty stěny nedotýkají?“

Usmál se na mě jako na „blba“, ale pokračoval v podrobném vysvětlení. Zřejmě si, chudák, myslel, že moje triviální otázky budou dobrým důvodem pro demonstraci vlastních znalostí a že na nás všechny svou „moudrostí“ dostatečně zapůsobí. Mě ale ty informace opravdu nesmírně zajímaly a tak jsem přecházel i to, že se mě pokouší urážet.

„Kdyby se ty stěny dotýkaly, tak to nemá žádný smysl, protože ta vlhkost by stoupala po obvodovém zdivu a díky stropům by byl znovu vlhký možná i ten sklep. A i kdyby nebyl, tak většinou se v domě snáze snese vlhčí sklep, než samotná horní stavba. Samozřejmě, že tam musí být mezera. To si snad představí i malé dítě, že tam musí být ta mezera.“

„Jak byla velká?“ útočím na něj.

„Co? Jak velká? Jak to myslíš?“ ptá se zase natvrde on.

„Jo, ty myslíš, jak daleko mohla být ta nová zeď od staré? Záleželo to hodně na místních podmínkách i na tom, jak byl odvážný ten, co to dělal. Ale ještě jsem se nesetkal s tím, že by to bylo u velkých činžáků méně než dvacet centimetrů.“

„A to je ve všech těch starých domech co tu ve městě stojí?“ útočím na něj znovu a ostatní už kroutí hlavou, že mu sám dávám důvod k ponižování.

„No, ve většině. V těch, které pochází tak nejpozději z třicátých let, jsou suché zdi i sklepy a nebyly v posledních pěti letech nějak zásadně renovované. Ale těch posledně jmenovaných moc není. Myslím, jsou všehovšudy dva a oba domy jsou součástí městského zastupitelstva, takže zbytek... Ty si chceš koupit činžák nebo proč tě to tak zajímá?“ končí otázkou.

„To určitě ne, ale prostě mě to zajímá. Už jenom kvůli tomu, že v podobném domě bydlím a ten sám o sobě není nejsušší. Ale znám i takové, kde je to skoro jako v paneláku,“ odpovídám mu.

„Hele, a jak je to se základem v místě, kde se napojuje druhý dům? Starý činžáky se většinou jednou stěnou dotýkají.“

„To je vlastně úplně stejné. V takovém místě musí být stejně dvě stěny, kvůli diletacím a tak, takže jsou tam i dvoje základy. Bývají od sebe třeba několik centimetrů, to úplně stačí.“

„Takže, pokud dobře počítám, tak je mezi vnitřními prostory dvou domů vzdálenost minimálně dvakrát sedmdesát plus dvakrát dvacet, to je stoosmdesát plus metr přídatného zdiva – skoro tři metry?“ nenechávám ho vydechnout.

„Jo, skoro o tři metry jsou sklepy menší. To je něco, vid’?“

Evidentně ne zcela chápe, na co se ptám. To mi ale nevadí. Myslím, že už vím vše, co potřebuji.

„Buď jsi z toho srazu odešel předčasně a potom celou noc svařoval a nebo se to naopak mimořádně podařilo,“ vychrlila na mně v práci kolegyně, jen co se podívala do mých zarudlých očí.

„Kdepak, byl to flám. Flamendra já poznám. Na to už jsem si léty prožitými v recepci vypěstovala nos,“ doplňuje a mně je jasné, že to, že jsem moc nespal by na mně musel vidět i slepec.

„Nojo, neboj se, já se tu dám přes den dohromady,“ povídám jí.

Jen co odešla a já si vyřídil tu nejnutnější práci, šel jsem za Jarkem do prádelny. Řekl jsem mu, že se na něj za tu noc nezlobím, ale aby se mi to nepokoušel udělat znovu. Taky jsem mu řekl, že už se brzo dočká, že už vím jak na tu banku vedle.

Prošel jsem si všechny prostory prádelny, sušárny i mandlu. Prádelna, kterou obsluhoval Jarek se zdála pro ten účel nejlepší. Na jejím konci, u příčky oddělující ji od sušárny, byl nalepen takový „kamrlík“, jak se to dělávalo. Taková malá místnůstka, kam se do regálů schovala umyvadla, kýbly a hadry, pytle s pracími prášky a soudky s aviváží a vůbec všechno, co nemusí být na očích.

„Kdo všechno má od toho klíče?“ ptám se Jarka.

„Prakticky jenom já, ale je to stejně jedno, protože se to nezamyká,“ odpovídá.

„Dobře, tak tedy jinak. Chodívá tam ještě někdo jiný?“

„No mohl by, ale prakticky...“

„Prostě nechodí,“ skáču mu do řeči a jako odpověď dostávám jasné kývnutí hlavou.

„A kdyby tam přece jenom někdo potřeboval, tak je předpoklad, že tam nebude chtít za každou cenu a spokojí se s tím, že mu požadovanou věc prostě podáš, je to tak?“

„Jo.“ rozezní s z jeho úst rázně.

„A tak se to, kamaráde, ode dneška bude zamykat, a to pravidelně. Rozumíš? Nechci, aby to zůstalo třeba jenom deset minut otevřené. Kdyby se to někomu nelíbilo, tak mu klidně řekni, že se ti tam ztratily nějaký kýble, nebo košťata a nebo pytel prášku. Něco si prostě vymysli. Když za tebou přijde, tak že mu kdykoli odemkneš, ale že se bojíš, abys neměl manko. Rozumíš? No a teď mě pusť dovnitř.“

Otevřel mi nesmyslně dveře, protože samozřejmě, jak říkal, zamčeno nebylo. Otevřel je a udělal gesto rukou a řekl „prosím“, jako bych byl slečinka, které galantně drží otevřené dveře k sobě do ložnice.

Uvnitř nebyl ani žádný velký nepořádek. Nalevo i napravo stály obyčejné, z hrubého dřeva vyrobené regály, jejichž desky byly místním vlhkem a parou poněkud rozklíženy a zkrouceny, ale svému účelu sloužily stále bezvadně. To znamenalo, že na čelní zdi byl prostor volný a stálo o ni opřeno jenom několik košťat.

„Máš tady nějaký metr?“

„Nemám, ale ty máš v recepci pravítko...“

„Já ti seru na pravítko,“ vylétne ze mě neomaleně, protože je strašně chtít myšlenku po někom tak nedůvtipným.

„Kdybych chtěl pravítko, tak si ho přinesu, ne? Já potřebuju skládací nebo svinovací metr. Chápeš? Truhlářský, nebo ocelové pásmo. Potřebuju změřit, jaká je vzdálenost mezi regály. Nebo počkej,“ povídám.

V regálu jsem totiž zahlédl klubko provazu. Odmotal jsem z něj patričný kus, když jsem na volném konci nejdřív udělal uzel. Zavíracím nožem jsem ten odmotaný kus uřízl a řekl Jarkovi:

„Podrž mi ten uzel tady u té nohy regálu. Jo takhle.“

Napnul jsem zbytek a uvázal uzel i na druhé straně, přičemž jsem si dával dobrý pozor, abych provaz moc nepřepínal a aby ten uvázaný uzel raději lehce prodlužoval vzdálenost než naopak. Potom jsem si ten provázek smotal do kapsy přičemž si nemohu nevšimnout, jak na mě nechápavě kouká.

„To koukáš co? No to mám na to, abych si to potom v klidu přeměřil třeba i tím pravítkem. Ty si raději sežeň nějakou vyřazenou záclonovou trubku, a nebo delší tyč, já nevím co.“

Mezitím uchopím do ruky jedno z košťat a zkouším jej.

„V nejhorším by stačila i násada z koštěte, ale je to akorát. Lepší by bylo něco delšího. Aby byla jistota, že to nemůže spadnout,“ pokračuju v monologu.

„Tady na tu zeď se totiž musí dát závěs. Pořádněj, těžkej závěs. Napadá tě, kde by se tu dalo něco takovýho splašit?“

A když ho vidím, jak jenom krčí rameny, mávnu rukou.

„To nevadí. Mám klíče od skladu lůžkovin, a tam jsem viděl něco takovýho narovnanýho na policích. Co jsem tady, tak to nikdo na nic nepoužil. Kouknu se, jak je to velký, a přinesu ti to sem. Ty zatím vezmi nějaké hřebík a kladivo a všechna ta košťata, co tu jsou opřená, pověsíš tady na regál na hřebíčky. Mokrá koště by stejně nemělo stát na chlupech. Když bude viset, tak neslehne.“

Poplácám ho po rameni, když kolem něj procházím ven a řeknu jen:

„To je dobrý, moc dobrý. Udělal jsi mi radost.“

A nechám ho tam stát vyděšeného vlastní nechápavostí.

Nahoře, i když jsem byl dost dlouho pryč, mě nikdo naštěstí nehledal. On ten pravý pohyb lidí teprve nastane. Jenom ti nejčilejší byli na snídani, a ti po recepci taky nic nechtěli.

Teď tu budu muset nějaký čas zůstat.

Večer se ještě zastavuji v bance. Měl jsem to tak akorát, protože taky zavírali v šest, ale ještě jsem se dovnitř dostal. Vznel jsem na přepážce žádost, že bych měl zájem si u nich pronajmout bezpečnostní schránku.

„Ale to vám dneska už nikdo nevyřídí, to musíte přijít dřív. Za chvilíčku zavíráme!“ sděluje mi obtloustlá postarší úřednice v průhledné halence, skrze níž prosvítají špeky a bílá podprsenka, a tou zase prosvítá dvojice utahaných obrovských, snad čokoládově hnědých bradavek. U holky s pevným mladým tělem bych takovou módu jistě ocenil, například u Ivany, ale tohle bylo spíš na vyvolání zvracecího reflexu.

„Ale to samozřejmě nemusí být dnes,“ reaguji na její slova a snažím se mile a světácky usmívat. „Chtěl jsem jenom nějaké informace o podobné službě. Jestli třeba k tomu nemáte nějaké letáčky, prospekty a tak.“

Evidentně si oddechne, když vidí, že po ní nechci pět minut před zavíracíčkou žádnou práci.

S balíčkem reklamních tiskovin spěchám rovnou domů, když si vzpomenu, že tam určitě nebude nic k jídlu. Jarek nekoupí ani chleba, protože toho nenapadne nic. Rychle proto ještě nakoupím v supermarketu, který cestou potkávám.

„Nazdar,“ vítám Jarka zvesela mezi dveřmi.

„K večeri jsem koupil párky. Možná, že bys je mohl alespoň jednou ohřát?!“ A podávám mu do ruky balíček uzenin zabalený v šustivém papíře.

„Dal jsi tam tu tyčku na závěs?“ křičím na něj z obývacího a snažím se přehlušit proud vody tekoucí do hrnce. V odpověď dostávám jasné: „Jo.“

„To je dobře. Budeme muset udělat nějakou menší akci. Potřebujeme kapitálek na všechny ty věci, co se budou muset pořizovat. V neděli večer si vyjedeme vlakem mimo město. Nejlepší by byla nějaká pumpa na hlavním tahu, ale aby byla v dosahu vlakový zastávky.“

Mlátíme se v kupé a za dvě zastávky bychom měli vystupovat. Ve vlaku je docela plno, tak už se těším ven.

Na nádraží nám mladá průvodčí vyndává z poštovního vagónu kola. Jarkovi se můj plán také zpočátku moc nelíbil, ale když mu vysvětluju, že je to nutné, abychom smetli všechna podezření, podřizuje se, ostatně jako vždy.

Mým plánem totiž bylo od nádraží najít vhodnou polní cestu, kterou by se snadno dalo projet na kolech až na nějakou hlavní silnici, nejlépe tak dva kilometry od pumpy. Dojít pěšky až na dohled stanice a pozorovat ji. Ve vhodném okamžiku, až tam bude čerpat tak jedno, maximálně dvě auta, na ni vtrhnout, sebrat tržbu a jedním z těch čerpajících vozů ujet. Ale jenom ty dva kilometry. Tam auto převést k ústí jiné „polňačky“ a přesednout na svoje skrytá kola. Vrátit se na nádraží a opět s bicykly, coby spoluzavazadly, odjet někam dále. Po několika zastávkách vystoupit a na kolech přejet na jinou železniční trasu a odtud se už vydat domů. Pravda, měl to být docela záprah na fyzičku, ale ta Jarkovi nechyběla a já se s tím vyrovnám. Bylo to komplikované, ale jenom to komplikované je bezpečné.

Při tom všem jsem si jasně uvědomoval, že tam nemůžeme jenom tak vtrhnout, protože bylo nutné tak do dvaceti minut chytit na nádraží nějaký vlak. Bylo by to všechno k ničemu, kdybychom někde museli dvě hodiny čekat, a tak jsem se naučil zpaměti všechny spoje, které ten den přicházely v úvahu a také pečlivě stopoval celou cestu „kolmo“, až k ústí silnice.

Sakra! Na to jsem úplně zapomněl. Že jakmile se sešerí, tak nám bude dalekohled na nic. Prakticky v něm bylo vidět jenom několik tmavých skvrn lesa a světlejší oblohy. Potom ještě dlouhé zlaté čáry světla aut na silnici. To všechno, v jenom o něco menším provedení, ale zato v jasnějších barvách jsem mohl vidět i pouhým okem.

„Vstávej, musíme se přesunout o něco blíž,“ třesu ramenem společníka. Neochotně vstává.

Dobrym znamením je alespoň to, že provoz slábně.

„Musíme to obejít obloukem, abychom se dostali pokud možno až dozadu. Tam je menší předpoklad, že narazíme na kamery.“ A naznačuju mu směr, kudy si myslím, že to bude nejvýhodnější. Krčíme se a jsme zpoceni a zadýcháni, jak se snažíme co nejdříve dostat k lesu. Máme oba dva pěkně zablácené boty.

„Rychle si vyndej kapesník a pořádně si ty boty vyčisti!“ nařizují mi a sám dělám totéž.

„A proč? Nejdeme přece do divadla,“ rozehrmí se nechápavě kdesi nad mou hlavou.

„Protože na ty zablácené boty si může někdo z obsluhy vzpomenout a policajty by mohlo napadnout, že jsme nepřišli autem. Já nechci, aby jako první začali pročesávat všechny polňačky, a ty doufám taky ne. Všichni by si měli myslet, že jsme přijeli ukradeným autem, který zůstalo někde před pumpou na silnici a nově ukradeným jsme ujeli daleko pryč. Jasný?“

„Ale jo,“ přitaká.

„Tak si ten mokrej kapesník ještě strč do kapsy, ať to máš čím přeglanovat jen co se dostaneme až tam.“

„Teď by to bylo úplně ideální“, napadá mě, protože u stojanu stojí skutečně jenom jedno auto. Ale bohužel zbývá k objektu dobrých šedesát metrů.

Pomalu se přibližujeme, zatímco přijíždějí další tři auta.

Schováni za rohem hlavní budovy čekáme jen chvilku. Jsem tak vzrušený, že se ani nepodívám na hodinky, když je situace příznivá. Jen co řidič jediného vozu jde dovnitř zaplatit, kývnu na Jarka. Stáhneme si kukly přes obličej a vyrážíme. Během kolem auta vytahujeme zbraně a já se pohledem dovnitř znovu přesvědčuji, že přijel opravdu sám. Taky se dívám, jestli náhodou někde nezůstaly ležet klíčky. Ale nevidím je a tak usuzuji, že si je vzal dovnitř.

„Nikdo ani hnout. Tohle je přepadení,“ křičím jako pomínutý a dávám si záležet, aby tónina hlasu zněla nepřírozně.

„Ty tam vžadu. Nech ty ruce nahoře a vyjdi zpoza pultu. Když budete rozumný, tak se nikomu nic nestane.“

A protože ten čerpadlář pořád vypadá, jako by měl chuť si hrát na hrdinu, několikrát mu vystřelím nad hlavu. Trefil jsem přitom nějakou plechovku piva či coly. Sladké prameny mu zkrápějí hlavu a košili. Vypadá to, že je ze svého hrdinství totálně vyléčen. S rukama nad hlavou klidně vychází před pult. Myslím si, že dílem je to i kvůli tomu sajrajtu, co mu stříká na košili a do vlasů.

„Dělej, tržbu!“ říkám Jarkovi a dodávám: „Dej si záležet, ať na něco nezapomeneš.“

„Ty!“ ukazuju hlavní na pumpaře, „mu dej klíče od sejfu pod pokladnou.“

„Já ale nemám žádný klíče. Všechno je tady nahoře,“ pokouší se vyplašeně blafovat. Nevím, kde se to v něm bere. Jednou stranou je podělaný

strachy a druhou si neodpustí nám takhle lhát. Znovu mu jednou vystřelím tak nízko nad hlavou, jak se jen odvážím, abych měl jistotu, že mu neublížím. Moc se bavím jeho strachem a beznadějí.

„Nezkoušej nás a naval ty klíče. Neděláme to prvně. Hoď je za pult, protože trpělivost i čas nám pomalu dochází. Klidně tě odbouchnu a vezmu si je sám, když budeš dělat problémy.“

Jakmile slyším cinknutí klíčů o podlahu, obracím se ke druhému muži uvnitř.

„A ty naval klíče od auta. A pěkně rychle. Snad si nemyslíš, že s tím nákladem půjdeme pryč pěšky.“

Chytím ty klíčky ještě v letu a vystřelíme ven rychlostí blesku. Máme to akorát, protože si na silnici všímám, jak se do přibližujících žlutých fleků světél sem tam mísí přerušovaný oranžový flíček.

Auto u stojanu našťestí hned naskakuje a trochu mi dělá problémy, že je to automat. Nikdy jsem ještě neřídil nic s automatickou převodovkou. Jasně je, že nyní není čas to zkoumat. Rukojeť jakési páky ve tvaru „T“, v níž tuším náhražku řadící páky posunuji dopředu a zároveň mačkám plynový pedál nadoraz. Na podlaze mi stále cosi chybí a najednou si uvědomuji, že je to spojkový pedál.

Auto strašně zakvičí a vystřelí kupředu. Motor vyje určitě v otáčkách, se kterými se nepočítalo ani experimentálně, ale mě nenapadá, jak přeradit. Zkousím pustit nohu z plynu a znovu jej stisknout. Podle zašknutí a o něco nižších otáček motoru chápu, že je to ta správná akce a vzápětí ji opakuji ještě třikrát. Nevím, kolikrát to lze, ale tak, jak to jede, se mi to zdá optimální, takže za malou chvilíčku jsme na místě. Vyhazuji ven Jarka a křičím na něj, ať se i s penězi schová u kol a nic nedělá. Že to musím odvézt někam dál a rychle se vrátit, kdyby náhodou za námi někdo vyrazil. Ale doufám, že by se o takovou kravinu nikdo nepokusil. Pumpa i tahle kára, byly určitě pojištěny, a tak doufám, že radši budou sedět v bezpečí a čekat na policajty než aby na vlastní pěst stíhali dvojici ozbrojených bláznů.

Zajel jsem na další odbočku tak daleko, aby bylo auto pokud možno co nejméně viditelné ze silnice. Tam jsem jej zaparkoval, chvilku hledal vypínač světél a potom jej zamkl, aby na první pohled vypadalo jako pečlivě zaparkované a možná naplněné dvojicí milenců skrývajících se před dopady manželské nevěry a lesem jsem se vydal zpět, do míst kde jsem tušil kola. Po slabých deseti minutách tam také dorážím. Vzal jsem Jarkovi batoh s tržbou a tak nějak od oka odházal něco k sobě, aby to neměl tak těžké. Podle hmotnosti usuzuji, že jsme jim odlehčili v pravý čas a že peněz bude až až . . .

Na nádraží musím výpravčího přemlouvát, aby nám kola naložili do stejného vlaku. Pořád mi něco říká o vyhláске, která příkazuje zboží určené jako spoluzavazadlo hlásit nejméně patnáct minut před odjezdem a že ten vlak na kolejích odjíždí ani ne za pět. Když mu ale slíbíme, že si je sami do poštovního vozu naložíme, uvoluje se a vypisuje nám průvodky.

„Franto!“ křičí ještě na průvodčího.

„Otevři pošťák, tady kluci si tam hodí kola.“

No, to nejhorší mám za sebou. Držím si obě ruce přitisknuté k sobě v klíně. Pevně je tisknu, protože cítím, jak jimi probíhá svalový třas a bojím se, aby si toho někdo nevšiml a nezdál jsem se mu podezřelý. Jarek je, zdá se, v pohodě. Někdy mě napadá, jestli mu vůbec dochází, že děláme něco protizákonného.

Konečně mě napětí opouští, a když vidím, že se nic neděje a že klidně pokračujeme v cestě, tak se celkově uklidňuji a moje tvář dostává Jarkova vzezření. Po pěti stanicích vystupujeme a bereme si z poštovního vagónu svoje kola.

Ještě, že jdu v pondělí až na noční. Jinak nevím, jak bych asi v práci vypadal, protože jsme se domů dostali až po jedné hodině ráno. A to ještě bylo nutné celou hotovost přepočítat a ukrýt a několikrát vysvětlit Jarkovi, že si hned nemůžeme začít užívat. Ony peníze z tržby asi nijak poznačené nebudou, to je sice fakt, ale radši pomalu a postupně.

Dobrou, ba přímo překvapující zprávu bylo, že jsme získali téměř půl milionu korun. Ta pumpa byla v nedělní podvečer slušně nabitá a myslím si, že z toho zbude hodně i pro naši potřebu, když vyřídíme všechny ty „nepředpokládané výdaje.“

Jakmile mě kolegyně ráno v šest vystřídala, tak jsem se šel do naší restaurace nasnídat. Personál si ze mě dělal srandu, že se mi nechce asi spát, ale proč by se mi chtít mělo. Pondělí jsem prospal skoro celé a tady v noci mi taky nic ve spánku nebránilo. Po desáté jsem zamkl recepci a vydal se zase do postele. Takže ten nedělní skluz jsem nejenom nahradil, ale dalo by se říct i předebral. Měl jsem prostě několik hodin k dobru, až se zase dostanu do podobné situace.

„Potřebuju si něco zařídit tady vedle v bance. Otvírají v osm, a tak se mi nechce jet pro jednu cestu domů a pro druhou hned zpátky,“ odpovídám těm zvědavcům a pochutnávám si na anglické snídani.

„Ty si teda žiješ,“ říká závistivě číšník.

„Asi půjdu dělat do recepce, protože takovou snídani si nemůžu dovolit ani se svýma tuzérama.“

„Jak sám víš nejlíp, tak je to poprvé, co si tu takovou snídani dávám. Celou neděli jsem měl fofry a včera taky, tak je to moje první pořádný jídlo za ty dva dny. Dneska moc času mít taky nebudu, a tak si myslím, že jedno větší a dražší jídlo na tři dny není zase takovej luxus.“ Po snídani jsem si, přestože jsem jedl co nejpomaleji, musel dát ještě kafe, a ani to nestačilo do osmi. Nechtěl jsem se flákat jen tak po hotelu, a tak mě napadlo dojít se podívat dolů na Jarka, jak se mu povedlo pověsit ten závěs a jestli je rozměrově dobřej. Vypadalo to docela dobře. Nyní bude třeba nějaký čas vydržet, aby, i když dovnitř moc lidí nechodí, si zvykli jednak že je zamknuto a jednak, že tu ten závěs visí na zdi a za ním nic. Teprve potom o nějakém víkendu uděláme „tajnou brigádu“ a zazdíme tam „futra“ s dveřmi.

Za přepážkou v bance sedí ta samá paní, co v pátek, jenom je už „střízlivěji oblečená“, a tak pohled na ní není tolik nepřijemný.

„Tak jak jste se přes neděli rozmyslel,“ ptá se mě a mě udivuje, jakou má paměť na lidi. Hned mě ale vlastně napadá, že nemusí být nijak fenomenální, protože jsem tu byl v pátek jako jeden z posledních a dneska, v úterý, přicházím jako jeden z prvních. Včera měli zavírací den, takže vlastně žádný zázrak.

„No strašně rád bych si tu schránku u vás pronajal, ale abych se přiznal, tak těm letáčkům moc nerozumím.“

„To je v pořádku,“ usměje se na mě profesionálně.

„Chvilíčku si tady v hale sedněte, a já vám hned pošlu někoho, kdo se o vás postará.“

A bere do ruky sluchátko telefonu.

Sedím opravdu jenom chvilíčku, když si mě vyzvedne hladce oholený a pečlivě upravený úředník. Vypráví mi o všech možných způsobech a platbách a potom se zvedáme a odcházíme do suterénu.

„Nejlépe vše pochopíte a vyberete si, když náš systém uvidíte na místě. Tam snadno i můžeme uzavřít smlouvu. Novinkou je, že na zvláštní požádání a samozřejmě i za zvláštní příplatek a po našem telefonním oznámení, je schopen určený pracovník i se členy ochranky přijet v jakýkoli den, ve svátek nebo v neděli, a umožnit vám přístup k vašim cenostem. Uchovávat tam lze samozřejmě cokoli, kromě zbraní, a to i historických – ty pouze na zvláštní povolení ředitelství banky a potom také biologických produktů podléhajících zkáze,“ hustí do mě nepřetržitý proud informací.

Po těchto základních, dalo by se říct systémových, plynně přechází ke zdůraznění vlastní bezpečnosti a dokonalé ochraně všech odložených věcí v jejich bance. Vytahuje se, o kolik jsou napřed před konkurencí, a já si

o tom myslím svoje. Dole v suterénu si potom snažím zapamatovat nejenom každý detail, ale i takové drobnosti, jako kde by mohla být obvodová zeď, jež sousedí s naším hotelem.

Když vše vyřídím a poskytnu první platbu, prohlížím si svojí 120 cm dlouhou a 35x25 cm širokou a vysokou kovovou rakvičku. Vnější plášť má z nerezaavějící oceli, nablýskaná, a uvnitř vyložena jakýmsi černým papírem s povrchem jako samet. Zamykám ji a dávám do kapsy klíče v kožené klíčence s emblémem banky.

„Takže standardně cokoli v pracovní době, kromě zbraní a jídla, stačí jít rovnou sem a na vstupu se prokázat elektronickou kartou. Potom budu kontrolou vpuštěn. Je to tak?“ informuji se v kostce naposledy.

„Ano, řekl jste to naprosto přesně,“ přitakává mi.

Hloubení tunelu v mezistěnách nám trvalo po sobotách a nedělích skoro půl roku. Když se k tomu připočte, že víkendovou službu mívám jenom jednou za čtrnáct dní, tak myslím, že jsme odvedli kus poctivé práce. Protože jsme vždy střídavě rozebrali tak asi šedesát cm v prostoru obvodového zdiva hotelu a střídavě ve zdivu banky, vzniklo nám tím jakési minibludiště mezi základy. Když už ale u obou budov byla porušena ochrana proti vlhkosti, nechtěl jsem ještě riskovat narušení statiky. Sklepení banky bylo o dobrý metr čtyřicet níž. Alespoň podle hloubky spáry, jež byla patrná mezi vnitřní a vnější stranou zdiva. Zatím nám v ničem nepřekážela, ba naopak v ní bylo možné utopit mnoho drobnějších úlomků, prachu a písku z rozebraných stěn. Prakticky všechen materiál, co spojoval ve zdi kameny k sobě, spára polkla. Problém nastal vždy až v okamžiku, když jsme narazili na kámen, který byl tak velký, že se tam nevešel. Ty opravdu největší jsme si museli nechat pod nohama a vytvořit tak bludiště kombinované s dětskou prolézačkou, a ty o něco menší bylo zase nutné nenápadně vynosit ven. Sem tam jsme nějaký hodili pod odpadky do popelnice, a jinak hotelový dvůr jich byl plný. Vršily se z nich mohly pod thújemi i ostatními stromy a rostlinstvem. V každém zákoutí, kde byl třeba jen náznak nepořádku, přibýlo něco kamení. Ale důležité je, že na pohled zůstal dvůr stále stejný. Opravdu. Myslím si, že ani dost pečlivý pozorovatel by tam žádnou změnu, bez upozornění nač se soustředit, nenašel.

Potom jsem taky potřeboval vědět, v jakých místech končí náš připravený tunel nebo chodba, či jak se to dalo nazvat. Zatím jsem pracoval daleko víc s odhadem než naměřenými veličinami a byl jsem pěkně nervózní. Každý se může mýlit. Bylo proto nutné zevnitř vyvrtat malý otvor, tak malý, aby byl pro všechny v ploše zdi přehlédnutelný, ale tak velký, aby byl nějak zaměřitelný.

Sehnal jsem si pro ten účel speciální duté korunkové vrtáky, které nejenom že ve zdi vlastně opatrně vyřezávaly kruhový otvor, a tak nehrozilo vytržení omítky do tvaru mělkého trychtýře z protější strany, ale zároveň odsávaly středem všechen prach a tak se nebylo nutné bát, že po krásné bílé zdi se potáhne rezavá šmouha cihlového prachu, která náš otvor prozradí. Pracovat se s ním muselo ale velmi opatrně, protože při cuknutí ruky se vždy střed vrtáku ucpal odlomeným nerozdrčeným válečkem středu zdiva. To musel člověk včas odhadnout, vrtačku hned ze zdi vyjmout a pečlivě vrták vyčistit. Také nebylo vrtání tímto způsobem tak hlučné. Běžný vrták natlačený do zdi s přiklepem dokázal rozvibrovat několik pater. A toho jsme se museli obávat nejvíc. I ta nejpodřadnější pobočka měla v podobných prostorách na hluk a vibrace citlivá čidla. Bylo až s podivem, že si ještě našich „stavebních úprav“ v základech nikdo z návštěvníků hotelu nevšiml a dosud si na ně nestěžoval. Naštěstí je naše generace hlukem městských aglomerací tolik poznamenána, že ani hluk vrtačky o víkendu nepřipadá nikomu zvláštní. A také zřejmě proto, že taková pračka není úplně nejtišší stroj, měla prádelna docela dobré hlukové izolace.

Přesto ale, když jsem se pustil do toho „kontrolního vrtu“, byla ve mně malá dušička.

Jakmile byl otvor skrz, pečlivě jsem odsál všechen prach a pokusil se povrch dutiny cihel stabilizovat proti špinění dřevěnou tyčkou obalenou vatou a napuštěnou vodou ředitelným lakem na dřevo. Měl tu výhodu, že nijak nebyl cítit, a přesto i ve vlhku a špatně větraném prostoru docela rychle schnul. Potřeboval jsem totiž až nakonec otvoru dopravit něco, co by mi pomohlo v zaměření z vnitřní strany zdi. To něco byl kousek látky vystřižené ze speciální kombinézy ve videoherně. Byl to zvláštní, na světlo citlivý materiál, který pouze po dopadu paprsku určitého, pro oko neviditelného spektra se rozzářil do viditelná, podobně jako odrazka. To bylo kvůli tomu, aby bylo možné zásahy protivníka nejenom počítat, ale i vidět. Zdroj takového paprsku potom vysílala hlavice pušek, s nimiž na sebe uvnitř všichni ti bojechtiví blázni mířili a jednu z nich se nám podařilo ukrást a já si její útroby vestavěl do malé kapesní svítilny. Nebyl tedy problém vzít si ji s sebou a v momentě, až budu u schránky sám, si nenápadně na zeď posvítit a pokusit se najít tu naši značku.

Vnitřek otvoru bylo nutné napustit lakem, protože jsem se bál, že látka znečištěná od cihlového prachu ztratí svou fluorescenční schopnost.

Protože lak musel alespoň dvě hodiny zasychat, šel jsem se ukázat nahoru. Seděl jsem za recepcí a četl knížku a tvářil se, jako bych se odtud od rána nehnul. Jarek měl jakýkoli zákaz vycházení, protože pohyb v neděli po prádelně je vždy podezřelý.

Dolů jsem se vrátil až dobře po třech a půl hodinách. Nejprve jsem si na dřívko namotal čistou vatu a zkusil si, jak byla akce z lakem úspěšná. Protože vata i po vytažení z otvoru zůstávala krásně sněhobílá, tak jsem se odvážil strkat tam pomalíčku ten kousek látky. Bál jsem se, aby se nějak nezadrhнул na půli cesty a abych ho ani neprotlačil skrz.

Pěchuju ho tam opatrně tedy tak dlouho, dokud se nedostanu k zářezu na klacíku, jež jako pěchovadlo používám. Udělal jsem si na něm raději nožem jasně hmatatelný zářez, protože světla z baterie není zase tolik, aby se mi případnou nakreslenou značku nepodařilo přehlédnout.

Potom nechávám vše tak, jak je, a vracím se nahoru do služby. Jarka opatrně vyvádím ven, tak aby ho nikdo neviděl, protože alespoň až do recepce by neměl být nikým viděn. Tam už by se dalo tvrdit, že měl doma dlouhou chvíli a tak se za mnou zastavil na kus řeči.

Potom se snažím číst knížku, ale nedokážu se na ni patřičně soustředit. Text mi tančí před očima a já po dvou přečtených řádcích nevím, nepamatuju si, co vlastně čtu. Jsem opravdu strašně nervózní z toho, že se mi to místo nepovedlo odhadnout správně a že tu značku pozítří v bance nenajdu. Říkám si, že to bude strašné pondělí, když budu celý den tak napnutý. Ale to už k naší práci prostě patří. Napětí až k infarktu a mrtvici. Cévy tak zúžené strachem, že je vaše pokožka bledá a průhledná, protože jimi neproteče téměř žádná krev a takový stav v zápětí střídán uvolněním, že se tepny rozšiřují do rozvodněných řek, kdy srdce nestačí dostatečně rychle oksyloženou krev organismu dodávat a tak se vám z příjemné blaženosti zamotá hlava. Ani pilot raketoplánu nemůže prožít tak vzrušující a nádherné stavy.

Do toho všeho ještě pravidelně v noci za mnou chodila Ivana. Samozřejmě, že ne denně, ale i dvakrát týdně, bych řekl, bylo na vdanou paní až dost. Nedovedu si představit, jak dokázala doma vysvětlit, že je dvě až tři noci z týdne pryč.

Její návštěvy mi na klidu a relaxaci moc nepřidaly. Ale na druhou stranu bych zase o ni nerad přišel, protože ve všem tom napětí a stresu, ve vší té dřině to byly vzácné okamžiky uvolnění. Milování s ní bylo sice divoké, ale náramně oproštující a očišťující. Byl už jsem sice unavený nadoraz, vymačkaný jako citrón, ale možná že jenom kvůli nocím s ní jsem se z toho všeho ještě nezhroutil.

Do schránky v bance jsem už před několika měsíci ukryl lehké elektrické bourací kladivo. To bylo zakoupeno v nedaleké prodejně stavebních potřeb a odneseno tam hned z obchodu. Abych nebudil podezření, tak až na místě jsem vše z originálních obalů vyjmul a s těmi prázdnými obaly vyšel zase

ven. Chtěl jsem prostě budít zdání, že cestou z nákupů jsem si odskočil uložit cosi cenného a zase pokračuji dál. To ostatně sděluji i službukonajícímú úředníkovi, který mě pouštěl dovnitř. V boxu tedy na svou chvíli čekalo elektrické kladivo a dva štípací a jeden rotační, vrtací hrot.

V úterý, když se kontrolní otvor rozzářil jasnou žlutí, jsem se konečně poněkud uklidnil. Byl skutečně asi tak metr a půl nad podlahou, přestože jsem z vnitřní strany vrtal co nejvíc u podlahy. Ale jinak opravdu téměř na středu zdi. Rozzářil se jako hvězda na obloze, jen co se mi ho v ploše běloby zdi podařilo tou upravenou svítilnou najít. Ještě že jsem tam byl sám, protože ta rána, když ze mě spadly všechny pochyby, musela být slyšitelná i pro okolí. Svoji schránku jsem vyjmul, odemkl ji a přidal k věcem ještě dva desetimetrové svazky prodlužovacích kabelů, úplně nových, ještě vakuově zabalených v plastové fólii. Uvědomil jsem si totiž, že mě nikdy nenapadlo podívat se, jestli je tu poblíž vůbec nějaká zásuvka. Vycházel jsem z předpokladu, že dál než deset metrů být nemůže, ale pro jistotu jsem opatřil jednou tolik. Člověk neví, co ho může překvapit. Sotva se to dovnitř vešlo. Měl jsem problémy schránku uzavřít, protože kabely stále nadzvedávaly její víko a já musel opravdu hodně zatlačit, abych uslyšel to drobné „cvak“, jak zaskočil jazýček zámku do šterbiny.

„Hele, Jarku, teď bych potřeboval, aby se nám tu tvójí pračku povedlo poškodit natolik, aby opravář určitě vyměnil buben.“

„Jakej buben?“ zakontroval jednou ze svých hloupých otázek.

„Do prdele, jakej asi. Kolik jich tam je. To, co se točí a je děravý. To, do čeho dáváš prádlo. To potřebuju, aby vyměnili.“

„No to je výborný, ale na co ti bude dobrej ten novej buben v pračce?“

Asi měl zase svůj den, když dokázal tak rychle formulovat stupidní otázky.

„Já nepotřebuju ten novej, ale ten starej. Důležitý je, abys tomu opaváři řekl, aby ti ho tu nechal, že si ho dáš do sběru, že si to dohodneš s vedením. On bude jedinej rád, že se s tím nebude muset tahat nahoru. Stejně by to ani neunes, jak je to veliký. No a my potom z něj vystřihneme dno a dáme ho do toho nového jako druhé dno, takže nám zůstane mezera, kam se vejdou všechny ty peníze. Prádlo a voda uvnitř zkreslí prostor, tak si nikdo ani nevšimne, že je vnitřek o polovinu mělčí.“

„Ale ty peníze se přece rozmočí ve vodě.“

„Ne nezbytně.“

Odpovídám mu a usmívám se při té představě.

„Vo to právě jde, že si každej bude myslet, že se peníze ve vodě rozmočí. Já teda doufám, že až policajtům venku dojde, že mají ve sklepě několik desítek samotných rukojmích, zavřených v sejfu a až zjistí, kudy jim lupiči utekli, tak ty už budeš z práce doma. Oni proběhnou prádelnou a nebude je zajímat pračka plná mokřého prádla.“

„Ale jak to chceš udělat aby se nenamočily?“

„Pořád čumíš na tu bednu a ani reklamy si nezapamatuješ. Objednal jsem nám plastový pytle, jak se z toho nechá vysavačem odsát vzduch. Když se dovnitř nedostane vzduch, tak voda teprve ne. To si můžeš být jistej. Vysavač se v bance, kde jsou i na schodech koberce, určitě najde.“

Tady bude důležitý, že jakmile nám všichni naplní normální jutové vaky penězi, zavřeme je v sejfu a jeden z nás to rychle přeháže právě do vakuopytlů a odsaje vzduch. Druhý zatím bouracím kladivem udělá dostatečně velký otvor do zdi.

Jakmile se ocitneme v kamrlíku, tak zamkneš oboje dveře. I ty do zdi, i ty do kumbálu. Potom si rychle vlezíš do pračky a pokud možno rovnoměrně tam nacepíš ty peníze. To falešný dno rozpůlíme, aby se dalo lehce otevřít a vyklopit, takže tam pohodlně prolezeš. Potom se rychle vrátíš ven, pořádně to dno zavřeš a zajistíš. Nacepíš do pračky nějaký prostěradla, nebo co to tam pereš a pustíš ji. Hned potom utečeš někam do kuchyně nebo kam se chodíš v pracovní době zašívát, a důležitý bude, aby tě tam vidělo co nejvíc lidí a aby si pokud možno mysleli, že už tam dlouho jsi. Až se tu objeví policie, tak abys mohl říct, že jsi tady nebyl a že nic nevíš. Že jsi to ráno zapnul a šel si se zašít sem. Budeš si zkrátka hrát na porušení pracovní morálky.

Já mezitím přes dvůr proběhnu ven, abych mohl přijít zvenku, protože si na celou loupež vezmu několik hodin náhradního volna a budu se strašně divit, co je to vedle nás za bordel.

Ale neboj, ještě ti to mockrát zopakuju a taky to několikrát zkusíme. Teď ale potřebuju, abys zavolal toho opraváře a řekl mu, že to uvnitř trhá prádlo, a nebo tak něco, chápeš? Ono by nebylo od věci sem tam nějaký to prostěradlo přetřhnout a stěžovat si u tvýho šéfa a říct mu, že by to chtělo opravit. Třeba někoho zavolá i sám. Jo, to bude ještě lepší. Něco roztrhej a zavolej ho sem.“

Seděli jsme s Ivanou u stolku v restauraci a povídali. Neměl jsem sice noční, ale zavolala mi, že by měla navečer čas, a tak jsme narychlo domluvili alespoň tu večeri. Venku bylo sychravo a blížily se Vánoce. Protože většina lidí lítala od obchodu k obchodu jako šílení, byla restaurace téměř prázdná a my měli docela klid.

Když jsme dojedli, tak jsem jí trochu předčasně předal svůj vánoční dárek. Koupil jsem jí krásnej, kanárkově žlutej mobilní telefon.

„Tak šťastný a veselý, i když je možná trochu brzo,“ říkám jí, jak jen to nejobyčejněji dokážu. A když to vybalím, tak pokračuju:

„To abys mi mohla zavolat vždycky, až se budeš cítit smutně. Abys nemusela čekat, až odejde manžel, nebo běhat večer do budky. Takhle se někam zavřeš a můžeme si povídat.“

Nechal jsem to napsat na tvoje jméno i adresu. Kdyby to doma našel, abys mu mohla říct, že sis ho kupovala sama. Že to chtěli v práci, a nebo co já vím. Ale ty si určitě poradíš.“

Děkovala mi, objala mě kolem krku a bez ohledu na to, že jsme byli v restauraci mě málem znásilnila. Tedy mě ten uragán díky tak alespoň připadal.

Už jsem jí ale neřekl, že ty telefony jsem na její jméno kupoval dva. O nic nejde. Jeden zanedlouho stejně zničím. Potřeboval jsem ho jenom na to, abych při přepadení banky měl nezávislé spojení s policií.

U druhého telefonu jsem hlavní část displeje přelepil obdélníkem černé samolepicí reklamní fólie tak, aby zůstala viditelná pouze část signalizující kvalitu signálu a stav napětí baterie. Dal jsem si s tím tolik práce, že jsem sejmul celý přední panel i s první vrstvou organického skla a fólii nalepil až pod ní. To znamenalo, že bez rozebrání telefonu se nedala strhnout.

Zatímco ona mi stále něco nadšeně žvatlala, já byl duchem nepřítomen. Přemýšlel jsem o tom, že když půjde všechno hladce, tak před Vánocemi, až bude trezor banky pořádně naditý, mu od jeho těhotenství trochu pomůžeme a Štědrý den budeme trávit někde v Karibiku. Letenky byly objednané, stačilo je jenom vyzvednout.

„Tak dělej, naposledy. Ať vidím, jak ti to zítra půjde. Za chvíli jdu žádat o to volno, takže chci mít jistotu, že všechno bude perfektní.“

Jarek se neochotně po tom, co zamykám dveře do prádelny šine pro pytle s nastříhanými papíry. Zároveň mu pomáhám upevnit falešné dno do pračky.

Vyklusal z kumbálu jako Zátopek a já mu funěl na paty. Odhodil jsem svou část nákladu a běžel nahoru ke dveřím. Tam jsem zůstal stát a pozoroval ho, ale jenom chvíli, než jeho trup zmizel v útrokách pračky. Sem tam se objevila ještě ruka, a hrábla po některém z pytlů.

Za několik okamžiků se objevil venku a rychlými, hrabavými pohyby dovnitř házel kopici prádla.

„No řeknu ti, že jsi mě příjemně překvapil,“ sděluji mu, zatímco kontroloju uzavření falešného dna. Šlo ti to krásně a rychle.

„Já bych si vážně potreboval něco moc důležitého zítra zařídit,“ říkám vedoucímu.

„Nadělaný to mám, tak snad mám nárok . . .“

„Ale dobře. Já si tam na ty čtyři hodiny místo vás sednu,“ odpovídá mi.

„Stejně už jsem skoro zapomněl, jak provoz recepce vypadá, a tak mi nezaškodí trochu si ho zopakovat.“

Odpoledne jsem vyzvedl v té cestovní kanceláři naše letenky. Pokud by to šlo všechno hladce, tak bychom odlétali pozítří ráno. Měl jsem už vymyšlené, jak to udělat, abychom se nemuseli vracet. Také jsem měl vymyšleno, jak za námi, pokud bude chtít, dostat Ivanu i s dětmi, i když jsem se vážně nezabýval myšlenkou, že by se tu dokázala na všechno vykašlat. Spíš jsem si dovedl představit, jak znovu nalezne ten pravý vztah ke svému hodnému muži. Každopádně by bylo dobré, aby si mohla vybrat. I když vzadu, ve skrytu duše, bylo přání, že si vybere zrovna mě. Sice flákače a flamendra, ale pokud všechno dobře půjde, tak pohádkově bohatého.

Každopádně jsme před sebou měli buď úplně poslední, nebo na dlouhou poslední noc. Zavolal jsem jí a představil se jako vzdálený příbuzný, který přicestoval na služební cestu a chtěl by ji na chvíli vidět.

„Ale ne, to nepřichází v úvahu. Mě firma platí hotel, rád bych se s ní jenom viděl, víte nevím kdy zase budeme mít příležitost a rodina doma se mě bude ptát, jestli jsem za ní alespoň zašel, když . . .“

Lhal jsem mužskému hlasu na druhém konci.

„Známe se od malička a hrozně dlouho jsme se neviděli.“

Bylo slyšet klepnutí, jak odložil sluchátko a jeho volání:

„Ivanóóó, máš telefon.“

„Prosím tě, promiň, já vím, že jsem ti slíbil, že ti nikdy domů volat nebudu, že jsme se tak dohodli, ale moc bych se s tebou chtěl vidět. Potreboval bych tě vidět a být s tebou celou noc.“

Chrlil jsem na ní do sluchátka.

„Zítra asi budu budu muset odjet a nevím přesně, kdy se vrátím. Semlelo se to tak nahonem. Původně jsem ti chtěl zavolat na ten mobil, ale nevěděl jsem, kde jsi, a jestli o něm doma ví a jestli ho máš zapnutý. Přijdeš? Moc bych si to přál,“ mlel jsem docela zmateně.

Měl jsem nervy nadranc ze zítřka i z dneška. Báł jsem se pořád Jarkovy nevyzpytatelnosti i drobností a náhod, který dokážou pěkně zamíchat se sebelepším plánem. To všechno bylo zřejmě příčinou, že ani naše poslední noc za moc nestála.

Stála nahá u okna a za závěsem vyhlížela na ztemnělou tichou ulici. Ruce měla zkřížené na prsou, když jakoby nezúčastněně pronesla:

„Už se nevidíme. Cítím, že je to konec.“

„Ale prosím tě. Proč bychom se neviděli. Nejedu přece do jiné galaxie. Jenom na nějaký čas musím pryč.“

„Lžeš mi a mně to ani nevádí. Víím to od samého začátku, že mi něco tajíš. Nevím, co to je a čeho se to týká, ale tajíš mi něco závažného, a mně to nevádí. Ať budeš na světě kdekoli, myslí na to, že ty jsi od mých dětských let ten jedinej člověk, kterýho jsem upřímně, ale opravdu upřímně milovala.“

Přišla ke mně a políbila mně. Potom se začala oblékat. Vzala si spodní prádlo, sedla si na židli a pomaličku natahovala punčocháče.

„Co děláš, kam chceš jít teď uprostřed noci?“

„Asi by mi ten můj nevěřil, že šlo o příbuzného, kdybych přišla až ráno. Musím domů a tvářit se, že jsme spolu byli na slušným flámu,“ řekla mi a smutně se na mě usmála. Potom vyndala z kabelky mobil a zavolala si taxíka.

„Opatruj se a myslí na mě. Ne, nechod' se mnou dolů. Už takhle je to pro mě dost těžké.“

Zpropadený ženský. Myslel jsem si, že mi ta poslední noc s ní pomůže v tom, abych se odreagoval a přišel na jiný myšlenky. Abych se trochu vyčistil a uklidnil a ona na mě vytáhne filozofii. Asi dvě hodiny jsem si opakoval, že konečně musím usnout a potom se mi to konečně podařilo. Ale nebyl to klidný očišťující spánek, protože jsem se neustále budil. Zdálo se mi totiž, jak Ivana pořád na mě volá: „Nezapomeň, že tebe jedinýho jsem měla opravdu upřímně ráda. Tebe jedinýho miluju a ty mi něco tajíš.“

A taky:

„Už se nevidíme, cítím to.“

Ráno, když jsem vstával, tak moje víčka snad byla olověná.

Je něco po půl dvanácté. Za dvacet minut začíná v bance polední přestávka a my oba sedíme v autě, taková stará šunka je to, Jarek ji štípl na předměstí, a musíme to za těch dvacet minut k bance stihnout. Na poslední křižovatce si přes obličej stahujeme kukly a já ještě klepu svojí rukou na Jarkovu a ukazují mu, aby si nasadil rukavice. Nerad bych někdy v polovině zjistil, že je nemá a jeho otisky jsou už tudíž všude.

Chudinky ty ženský u přepážek. Těší se na přestávku, aby se najedly, a nebo aby si jenom tak „orazily“. Bohužel, dnes jim to nebude dopřáno, protože během několika okamžiků na ně vtrhnou dva po zuby ozbrojení šílenci. Budou je ohrožovat zbraněmi a použijí vůči nim psychoteror, aby dosáhli svého a nakonec je zavřeli v sejfě spolu s ředitelem, dalšími úředníky

a posledními předobědnými návštěvníky. Můžou doufat, že naše policie je alespoň natolik pohotová, aby je vysvobodila dřív, než si vydýchají všechny vzduch.

Pevně jsem věřil, že ten lup bude stát za výčitky svědomí. Že bude dost velké na to, abych si dokázal jednou omluvit, proč jsem to všechno dělal.

„Všichni ven a do řady. Tady ke zdi. Honem! To vás mám jít přemlouvat? Nikdo ať na nic nesahá.“ křičel jsem a domluveným gestem poslal Jarka pro všechny za přepážkou. Sám jsem zatím spustil dávku do všech kamer o kterých jsem věděl.

Během několika málo minut byla celá budova prázdná, kromě hlavních hal, kde se u jedné zdi tísnili všichni lidé s rukama nad hlavou.

„Nikdo se ani nehne, jenom pan ředitel se otočí a vystoupí z řady ven. Ve vlastním zájmu se nikdo z vás ani nepohne.“

Zřejmě pomohlo to, jak jsem likvidoval ty kamery a všichni se mohli přesvědčit, že naše zbraně nejsou žádný hračky, a taky, že s nimi umíme dost dobře zacházet. Možná si taky uvědomili, že pro hrdinské kousky není ta pravá chvíle. Ono před dávkou ze samopalů se hodně z hrdinského odporu dokáže přeměnit v bezbřehou, tupou a podřízenou poslušnost. Věřte mi, že i ten nejodvážnější z odvážných si jasně uvědomuje, že před deštěm kulek se špatně utíká a ukrývá.

Z řady se mezitím „odloupl“ asi padesáti pěti až šedesáti pěti letý pán. Byl elegantní a velmi zachovalý. I s veškerým vlastním strachem, který z něho mimochodem přímo čísel, byl nesmírně elegantní.

„Vy jste ředitel?“ zeptal jsem se ho.

„Ano,“ přikývl.

„Udělám, co chcete, jenom se neunáhlete, chlapci. Neudělejte nějakou hloupost, které bychom litovali.“

„To záleží tady na vás všech. Pokud budete hrát čistou hru, tak se nikomu z vás nic nestane. Teď jděte a zamkněte dveře.“

Ukázal jsem Jarkovi, aby ostatní podržel v šachu, a vydal se pomalu za ředitelem. Když byly hlavní dveře zamknuty, zeptal jsem se ho na ostatní vchody.

„Je tu už jenom jeden, do dvora, ale ten zůstává běžně uzamčen. Normálně se neotvírá, a tak by měl být . . .“

„Přesto bych byl moc rád, kdybychom se tam mohli podívat.“

Pokrčil rameny ale pomalu šel stále přede mnou.

Zkusil jsem stlačit kliku, ale bylo skutečně zamčeno.

„Kdybyste trochu víc důvěřoval lidem, tak byste tu možná nebyl,“ neodpustil si uštěpačnou poznámku.

„A vy, kdybyste jim nedůvěřoval tolik, tak tady možná taky nejste,“ chtěl jsem mu to vrátit, ale on jenom znovu pokrčil rameny a oba jsme vykročili zpět mezi ostatní.

Pod kuklou bylo neuvěřitelné horko. Jak mi po obličejí stékal pot, tak úplet, ze kterého byla maska vyrobena, neuvěřitelně páčil a stejně tak rukavice. Protože byl venku prosinec, všechna topení šla zřejmě naplno.

„Tak, zatím je to perfektní, vedete si všichni maximálně výborně,“ snažil jsem se je pochválit, abych setřel zbytečné napětí.

„Teď mi všichni, kdo je u sebe máte, odevzdáte svoje mobilní telefony a operátory. A když říkám všichni, myslím tím skutečně všichni. Je to jasné?! Jen moc nerad bych chytil hrdinu, který se na zataženém telefonu bude pokoušet spojit s policií. Takového jedince bych musel hned zastřelit a ostatní nechat svléknout donaha a udělat důkladnou prohlídku. Věřte mi, že nic by nebylo víc degradující jak pro vás, tak pro mě.“

Na zemi se objevilo několik přístrojů. Jarek je posbíral a zamkl do jedné ze zásuvek jakéhosi psacího stolu za přepážkou. Klíč si pochopitelně nechal u sebe.

„Pokud se jedná o spojení s policií, tak se nemusíte bát. Za několik okamžiků, jí spolu tady s panem ředitelem zavoláme. Ale chci, aby se hovor uskutečnil z mého aparátu. Jenom velmi nerad bych nesl pomyslení, že někdo z vás musel za můj hovor platit.“ Většina ze zúčastněných jenom ohrnula horní ret, na znamení že ten vtip sice chápou, ale odmítají se jím bavit.

Komisař slíbil, že tu budou hned a taky držel slovo. Jen co jsem přerušil hovor, tak bylo slyšet houkačky policejních vozů. Zanedlouho bylo skrze mřížové oken vidět shon na ulici. Vytočil jsem znovu komisařovo číslo.

„Chci, abyste okamžitě stáhl oddíl rychlého nasazení včetně všech ostřelovačů na okolních střeších a v bytech protějších domů. Chci je vidět nejdřív tady na ulici a potom nasedat do autobusu a odjíždět. Potom se ozvu. Máte na to patnáct minut, jinak dostanete ven první mrtvé tělo.“

„Ale to je hrozně málo času,“ pokoušel se blafovat.

„Rozmístit se stihli za deset minut. Myslím si, že stažení déle trvat nemůže. Pořád vám nechávám pět minut k dobru.“

„Taky se na to všechno můžu vykašlat,“ odpověděl mi. „Protože víš, že si nemůžeš vyvraždit všechny rukojmí. Dobře víš, že bychom tě potom dostali.“

Myslel si že mě zastraší.

„To je sice fakt,“ odpovídám mu, „ale v očích všech ty budeš ten, kdo nechal kvůli jednomu grázlovi povraždit spoustu nevinných lidí. Společnost

si z tebe udělá trhací kalendář. Všichni budou vědět, že se to dalo řešit i jinak. Tak se mě nesnaž naštvat a dobře poslouchej! Naposled! Buď je do čtvrt hodiny uvidím odjíždět, nebo máte přede dveřmi první tělo. Pokládám za samozřejmost, že ani ty, ani nikdo z tvých lidí se nepokusíte o nějakou sólo akci. Potom se znova ozvu.“

Jen co jsem domluvil, tak se obracím ke všem u zdi.

„Tak se připravíme na cestu do sejfu. Pan ředitel vypne veškerá poplašná zařízení, aby nás při práci nerušila. Celá policie je beztak přede dveřmi, a tak by bylo zbytečné u ní zvonit.“

Husím pochodem se vydáváme dolů do suterénu. Projdeme otevřenou bezpečnostní přepážkou a pokračujeme dále, kolem boxů ze schránkami, k sejfům. Jsou tu dva a ředitel je postupně oba odemýká.

„Všichni dovnitř a rychle, plnit, chci aby všechno zevnitř bylo co nevidět tady!“

A hodil jsem jim k nohám jutové pytle vytažené z kabel. Jarek je mezitím rozmístit do obou objemných trezorů.

Mezitím, co všichni uvnitř pracovali jako posedlí, aby se nás co nejdříve zbavili, tak my jsme si užívali první chvíli klidu. Poslal jsem Jarka nahoru do kanceláře pro vysavač a sám převzal kontrolu nad oběma otvory strážné obrovskými pancéřovými koly dveří s litinovými kolečky, podobnými ovládání suportů soustruhu či frézy nebo taky velkých vodovodních šoupat a výpustí vodních hrází. Dále už jenom elektronika pro uzamčení nebo odemčení zámků.

Oba vchody do sejfů vypadaly jako gigantické, otevřené a na bok položené konzervy. Byly to vlastně konzervy na peníze.

Protože mě nikdo nemohl vidět, tak jsem si dal pušku pod jednu paži, aby se mi snadněji ovládal číselník mobilního telefonu.

„Jsem moc rád, že máš alespoň tolik rozumu, jako všichni ti lidé tady,“ začal jsem svůj hovor s policejním komisařem.

„Chci auto, který sem osobně přivezeš. Žádnou rachotinu, ale bude to něco rychlého a výkoného, třeba Mazda 323F, ale je to v podstatě jedno. Chci taky z okna vidět, jak to natankuješ, až po hrdlo benzínem z kanystrů. Potom taky chci vidět, že to auto natočíš a popojedeš s ním dopředu a dozadu. Abych se přesvědčil, že jsi do nádrže nenalil nějaký a svinstvo. Jakmile docouváš zpátky na místo, tak necháš klíčky v zapalování a i se všema svýma lidma se stáhneš. Ředitel banky a ještě někdo z rukojmích pojedou na výlet se mnou, a tak tě předem upozorňuju, že nechci žádný zátaras cestou. Jinak si můžeš myslet, že jsi oba zabil. Jasný?! Máš na to všechno hodinu, ani minutu navíc.“

Po přitakání jsem ihned zavěsil. Zaslechl jsem jenom ještě větu: „Udělej chybu, nějakou drobnost, a dostanu tě!“

Bylo mi jasné, že policejní složky budou mít na celou hodinu dost práce a nebudou mít snahu nás ničím rušit.

Mezitím se vrátil Jarek s velkým průmyslovým vysavačem na kolečkách. Musel se asi dost nadřít, aby ho sám snesl ze schodů.

„Jo, šikovnej, to bude přesně ono,“ pochválil jsem ho.

Před víky sejfů se zatím vršily pytle a mně k podobenství o položených maxi konzervách ještě napadlo přidat něco rozsypaných maxi fazolích, protože to přesně tak vypadalo.

„Je mi to moc líto, ale právě se musíme rozloučit. Byli jste stateční a fajn, ale dál to už musí jít bez vás.“

Jen na moment jsem zahlédl jejich vystrašené obličej, které byly vzápětí překryty zaklapnutými těžkými víky uzávěrů a bylo slyšet, jak servomotory zámky okamžitě uzavřely, jen co se litinová kola pohnula do libovolného směru z nastaveného kódu. Zkontroloval jsem čas a do vypršení lhůty pro přistavení auta zbývalo ještě dvacet minut.

Přinesl jsem svou pronajatou schránku a vše z ní vysypal na stůl a prázdnou ji pečlivě uklidil na svoje místo, zpět. Potom jsem zapojil do zásuvek oba prodlužovák a dal do hlavice kladiva vrtací hrot. Upravenou svítilnou našel ten správný bod a vyvrtal do zdi pořádný, nepřehlédnutelný otvor. Potom jsem ten vrtací hrot přehodil za plochý bourací a zavolal Jarka.

„Tady kolem té díry začni bourat a rozebírat. Já zatím přehážu ty peníze do těch vakuových vaků a taky zkontroluju nahoře komisaře,“ povídám mu.

„Tak tohle neberu. Řekl jsem, že chci pořádný fáro a ne nějakou oježděnou a zpola rozpadlou rachotinu. Okamžitě přivezte něco jiného, úplně nového.“

Zakřičel jsem do mluvítko.

„Říkal jsi, že to má být 323F, ale ne, že úplně nová,“ slyším ze sluchátka hlas.

„Říkal jsem, že chci pořádného sportáka ve špičkovém stavu, ale že je mi jedno co. Říkal jsem třeba 323F. Jasný? Teď, když vidím tu vykopávku, tak chci něco úplně nového, radši. Mám se rád a nechci se zabít v nefunkční rezatý piksl.“

„Já bych řekl, že jenom blafuješ!“ pustil se do mě a já ho viděl, jak stojí venku a hroží do okna. Vlasy mu čechral prudký vítr, který mu zároveň do očí vhazoval plnými hrstmi sněh.

„Hraješ to jenom o čas, protože nevíš jak dál a já tě dostanu!“

„Když myslíš?“ odpovídám v klidu a s úsměvem.

„Dvacet minut, víc ani fuk. Sporták aovej. A nezapomeň, tebe osobně chci vidět tankovat. Budu si počítat, kolik se do nádrže vejde benzinu.“

A zavěsil jsem mu. V duchu jsem přemýšlel, jestli mi ten čas bude stačit, protože mě nenapadlo, jak bych to potom mohl ještě zdržet. Proto jsem do suterénu skoro vběhl. Jarek mezitím dokončil otvor ve zdi a pustil se, sám od sebe do „přebalování peněz“, což jsem hlasitě kvitoval.

Konečně se podařilo celý náklad prosmýkat „turniketem“ ve zdi a složit jej před pračku.

„Tak nezapomeň, co nejrychleji všechno nacpi dovnitř, nahaž tam prádlo a zapni tu pračku. Potom rychle zmiz do kuchyně a dělej všechno proto, aby si tě co nejvíc lidí všimlo a aby to vypadalo jako že jsi tam už dlouho. Až sem vtrhnou policajti, tak si budou myslet, že jim pachatelé utekli dvorem i s penězi pryč a že jsou v nenávratnu. My už budeme mít klid na to, abychom to navečer odvezli. Jasný? Tu horší část máme za sebou. Teď už to bude sranda.“

A zamkl jsem dveře jak do „turniketu“ tak do kumbálu. Klíče vyhodím někde na ulici. Potom jsem chvíli poslouchal u vchodových dveří, jestli za nimi není nějaký zmatek, abych nevběhl někomu do náruče. Ale protože tam byl klid, tak jsem bez obav vyšel.

Kupodivu nejvíc práce mi dalo překonat zeď oddělující dvůr od ulice. Nikdy předtím mi ani na um nepřišlo, že by byla nějak vysoká. Ale překonat ji tak, abych se neumazal od omítky několik desetiletí vystavené povětrnostním vlivům a smogu města se zdálo být nadlidským úkolem. Chtě nechtě jsem se musel někde převléct. Z nedostatku času vyhlížím první obchod z konfekcí při cestě a kupuji si tam vše, od košile po boty a ponožky. Převlékám se zanedlouho na záchodech jakési restaurace nižší cenové skupiny a dá mi to dost práce. Je tam všude taková špína, že se bojím, abych nový oblek hned nezníčil. Z kapes starého vyndávám všechny věci a doklady a oblečení svazuji do podivného ranečku, který hned venku vyhazuji do nejbližší popelnice. Potom obcházím celý blok domů, abych přišel před hotel z jiné strany. Již na začátku silnice narážím na policejní zátarasy.

„Pusťte mě prosím. Já tam pracuji. Musím se tam dostat,“ sděluji mužům u červenobílé igelitové pásky.

„Jestli pracujete v bance, tak se tam stejně nedostanete. A buďte rád že jste tam nebyl. Banku přepadli a nikdo neví, co se tam děje. Mají spoustu rukojmích a nikdo se už dlouho neozval,“ podává mi jeden z nich vyčerpávající informace. Tak mě asi napadá, co by tomu říkal komisař, kdyby ho tak slyšel. Jestli by jenom okamžitě letěl, a nebo jestli by ho urychlil

služební zbraní. Není divu, že bulvární plátky otiskují takové kraviny, když sama policie jim poskytuje tak přesné informace.

„Ne, nepotřebuji do banky. Pracuji vedle v hotelu, v recepci a měl jsem jenom náhradní volno. Místo mě tam sedí šéf, a tak jistě chápete, že bych se nerad opozdil.“

„Moment!“ reaguje a přikládá k ústům mluvitko vysílačky.

„Mám tu jednoho, co tvrdí že pracuje v recepci hotelu a potřebuje do práce. Já nevím. Dobře.“

Slyším jenom jednu část hovoru.

„Tak mi, prosím, ukažte občanku. Mám si vás zapsat, a potom můžete do práce.“

Vytahuji z kapsy ten doklad totožnosti a podávám mu jej. Plastová kartička se zaleskne mezi jeho prsty a ruka s lacinou propisovačkou zapisuje údaje do bločku.

„Tak prosím.“ slyším po chvíli a zábranu s přivázanou páskou mi od-
souvá na okamžik stranou.

„To je hrozný,“ říkám, jen co vejdu do haly hotelu a vidím všechny nalepené na dveřích.

„Co se to tu venku děje? Nechtěli mě vůbec pustit do práce.“

„Vykradli banku vedle nás. Táhleten policajt je z toho pěkně nervózní, protože si prej ty lupiči nechali přistavět auto, potom se jim nějak nelíbilo, tak jim ho museli vyměnit, no a teď se už strašně dlouhou dobu neozvali,“ sděluje mi ochotně na skle nalepený vedoucí.

„Prej už nemají jinou možnost, než tam vniknout – tedy do té banky – ať už se stane cokoliv.“

V tom mě napadlo, že nechat Jarkovi moc samostatnosti se nevyplácí. Celou dobu sice fungoval na výbornou, ale člověk se nechá snadno ukolíbat a zapomněl by, co je zač. Bylo nutné kouknout do prádelny a zkontrolovat ho.

No samozřejmě. Trkne mě do očí od dveří otevřená pračka a před ní kopice prádla.

„Ten blbec tam sice nacpal peníze, ale už tam zapomněl dát prádlo a pustit to,“ napadá mně.

Nechá to tu takhle na očích a zmizí si.

Rychlými pohyby tedy hází dovnitř něco z té hromady a když se mi to zdá přiměřeně, tak rychle přibouchávám dvířka a nazdařbůh mačkám nějaké knoflíky. Je mi úplně jedno, jestli míchám dohromady něco, co se barevně nesnese. Slyším nějaké divné úderu při rozběhu pračky a v první chvíli se leknou, že Jarek špatně zajistil dno a že se pytle s penězi objeví

zanedlouho mezi prádlem před skleněnou výplní dvířek. Téměř okamžitě s touto myšlenkou si ale uvědomuji, že je to blbost, protože ty rány se ozývají z kumbálu. V tom vidím, jak dveře od toho kumbálu se jako karta kácí k zemi a zevnitř vystupuje muž v civilních šatech s pistolí a za ním několik mužů v maskáčových oblecích. Ihned zaujímají palebné pozice a ten s pistolí na mě křičí.

„Ruce nad hlavu a ani se nehni.“

Zvednu ruce nad hlavu uklidněn, že pračka běží, že se ze svojí přítomnosti tady nějak vylžu, zvláště pak když celý hotel ví, že tu pracuje můj příbuzný.

Voda uvnitř začíná dostávat sytě karmínový odstín a mě napadá, že něco musí strašně pouštět. Vůbec mi nedochází, že žádná červená látka mýma rukama neprošla.

„To si vždycky berete do práce oblek?“ ptá se mě ten muž s pistolí a teprve teď zjišťuji že je to onen policejní komisař.

„Jistě,“ odpovídám mu.

„Ale nepracuji tady. Jsem zaměstnán v recepci a sem jsem jenom zaskočil za příbuzným.“

„Jo, a když tu ten nebyl, tak jste podlehl svojí vášni a začal prát, nebo co se mi to snažíte namluvit.“

A přešel do hlasitého a opravdu strašně nepříjemného tónu.

„Chcete mi snad namluvit, že nestojíte u pračky, kterou jste před několika okamžiky sám pustil?“

„Ale to ne, to samozřejmě opravdu ne.“ odpovídám stále čelem k pračce.

„Ale ten můj příbuzný je tak trochu zaostalý. Psychicky retardován víte? Prostě on to tak nevnímá, ale okolí se zdá, že má sklony k fluktuanství. Tak jsem se bál, aby neměl nějaký průšvih. Zase určitě zmizel do kuchyně nebo někam. Už ho chtěli vyhodit tak . . .“

A před očima, za průhledným sklem dvířek do bubnu se mi mihne chuchvalec jakýchsi chlupů. Tak desetinu vteřiny marně přemýšlím, co by to mohlo být, ale opravdu jenom desetinu, protože potom se buben pračky trochu pootočí, změní úhel tak, že prostěradlo se maličko přesune bokem a na mě vykukne Jarkův obličej.

Podlomily se pode mnou kolena. Určitě měl při umístování pytlů nějaký problém a tak byl zalezlejší vevnitř a dával to do pořádku. Já jsem mezitím přišel, naházal jsem tam prádlo, a pustil to.

To už se mi před očima mihl plastový průhledný vak s odsátým vzduchem, zato však plný peněz. Doufal jsem, že moje tělo dělá dostatečnou clonu, aby nikdo z policistů v místnosti neviděl to co já.

Zbytečně!

„Tak já bych měl pro vás možná trochu jinou verzi!“

Zaslechnu těsně za sebou, když vtom ten samý hlas si ulevuje.

„A do prdele. Tak to bych nečekal.“

A je znát, že ho to opravdu vzalo, že je chvíličko mimo. Podvědomě mě napadá, že je asi ta nejlepší příležitost k útěku, ale hned si vzpomínám na ty postavy v maskáčích a se samopaly v rukou, kteří na mě míří a ničím konsternování nejsou a tak tu myšlenku raději zavrhuju.

Komisař se ze šoku probírá rychle. Zřejmě i on si uvědomuje, co mi letí hlavou a na mých rukou zacvakly náramky.

„Rychle, jak se to zastavuje,“ ptá se mě. Nezbyvá mi, než pokrčit rameny.

„Nevím. Pouštěl jsem to opravdu prvně. Ale můžu se pokusit a cosi mačkám.“

Ponurý hukot stroje začíná přecházet do vysokého jekotu. Buben nabírá otáčky. Zřejmě jsem omylem zapnul odstředění. Červená voda z pračky prudce otéká a je vidět ještě několik okamžiků pod plastovou mřížkou odtokového kanálku. V tu chvíli mi teprve dochází, že ta červená barva není z žádného prádla, ale že je to určitě Jarkova krev. Je mi ho moc líto, protože přes všechno na světě je mi jasný, že si takovej konec nezasloužil. Přesto všechno, co mi kdy vyvedl jsem ho měl rád. Je mi jasný, že tohle nemohl v žádném případě přežít.

Mezitím se buben konečně zastavuje a dají se otevřít ty kulatý prosklený dvířka a pračka tak vypadá jako zmenšený model sejfu. Zevnitř byla policisty vytažena Jarkova zohavená mrtvola. Nemůžu to vydržet a po tváři se mi spouští slzy.

„No tak asi pojedeme, ne?“ říká mi neobyčejně zjihle a tiše komisař.

Máme před sebou hodně práce a než to sepíšeme, tak nás to bude stát obrovský množství času a energie. Mimochodem, kde jsou rukojmí z banky?“

„Zamčení v sejfu. Jsou v pořádku, tady je kombinace. Poznamenal jsem si ji a byl bych vám ji zanedlouho telefonoval. Nechtěl jsem nikomu ublížit.“

„Nikomu, kromě svého komplice. Nechtěl ses dělit, co, neřáde!?“ vkládá se do toho jedna z maskovaných osob.

„Proboha to ne!“ zaprotestuji vyděšeně, protože mi konečně došlo, jak si to všichni zřejmě vyložili a vyloží.

„Tak jdeme,“ postrčí mě zezadu velmi jemně, až něžně, komisař. Předává jednomu z mužů lístek s kombinacemi abecedních znaků a číslic od zámků sejfu.

„Postarejte se o to, ale rychle. Těm lidem uvnitř se už asi bude špatně dýchat.“

Skutečně to tak pochopili úplně všichni. Každý si myslel, že jsem se potřeboval Jarka zbavit, abych se nemusel dělit. Kdyby se mi to prý povedlo o několik okamžiků dřív, tak by všichni policisté skutečně proběhli prádelnou ven a mysleli by si, že jim pachatelé utekli naším dvorem někam pryč. Protože Jarka ostatní zaměstnanci hotelu znali a věděli, co je zač, tak by se jeho smrt snadno vysvětlila jako nešťastná náhoda.

Jak jsem se dozvěděl, tak náš lup činil přes tři sta miliónů korun, což bylo daleko víc, než jsem si kdy vůbec dokázal představit. Ale co mi to bylo platné, když jsem je držel v ruce ani ne hodinu. Potom jsem strávil nějaký čas ve vyšetřovací vazbě. Ne však dlouho, protože jak říkám, pro všechny to byl úplně jasný případ loupeže a vraždy komplice. Přestože bylo bráno v potaz, že se nikomu z rukojmích nic nestalo, vynesla mi ta akce doživotí. Jediné štěstí bylo, že se nikdo nedozvěděl, a tudíž nám ani neprokázal, ty naše drobné výlety, jako byla například ta poslední pumpa. Jinak jsem měl to doživotí na několik životů.

Těsně po procesu se tu za mnou zastavila Ivana. Říkala mi, že něco tušila. Ne tedy konkrétně o mém životním stylu, ale že skutečně cítila ten poslední večer, že se vidíme naposledy. Ženský, asi díky rozvinutějšímu mateřskému instinktu, jsou pro vnímání podobných věcí daleko citlivější. Ona vlastně věděla to, co já ještě zdaleka ani netušil. Jenom do dneška nevím, jak se vlastně mohla dozvědět, že sedím.

Říkala mi, že se rozvádí, že po těch několika měsících se mnou by se svým mužem žít nedokázala. Že prý pochopila, proč jí ta zamilovanost do mě mohla vydržet tolik let, a že vůbec ničeho nelituje. Jestli budu chtít, tak slibovala, že na mě počká.

„Holka já sedím za loupežný přepadení a vraždu. Mám doživotí a ven se nikdy nedostanu. Kdybych dostal dvacet let, tak by byla naděje, že třeba po deseti, nebo patnácti letech, ale takhle? Kašli na mě a vrať se k manželovi. Děti budou potřebovat tátu.“ Políbila mě v návštěvní místnosti tak vášnivě, až se dozorující bachař musel otočit a místní pověsti říkají, že se prý při tom dojemností rozbřečel. Ale to není pravda. Citliví lidé nejdou dělat takové povolání.

„Rozvedu se s ním stejně, protože po uragánu s tebou žít ve vánku nedokážu,“ řekla mi ještě.

„Radši budu sama, než s ním. A něco ti povím. Možná, že jsem jediná na světě, ale já ti věřím, že jsi Jarka zabít nechtěl. Vím to. Vím, že bys to

nikdy nedokázal a taky vím, jak mě miluješ a jak ses zachoval tu noc, kdy mě chtěl dostat. Vím, jak jsi ohleduplný, jemný a citlivý člověk. Kdybys někdy potřeboval, nebo se něco změnilo, zavolej. Čekala jsem na setkání s tebou půl života, tak ti klidně ještě druhou půlku obětuju.“

To všechno mi asi takhle řekla, znovu mě políbila a odešla. Potom jsem ji nikdy neviděl. Než jsem si trochu zvyknul, tak jsem často bojoval s pokušením jí zavolat, ale neudělal jsem to. Nechtěl jsem trápit ani sebe a ani ji. A můžu říct, v poslední době jsem došel k takovému nějakému smíření a jediné, co nedokážu v sobě plně překonat, je ta Jarkova smrt. I s nešťastnou láskou se člověk vyrovnává daleko snadněji, než se zaviněnou smrtí. Nikdy bych tomu nevěřil, jak často a v dobrém na něj budu vzpomínat. Byl blbej, to jo, ale kromě Ivany byl jediným člověkem, který mi věřil. Vlastně to byl můj jediný a opravdový kamarád.

10. Hloupá sázka

Kuchyně byla plná páry a pachu zpracovávaných surovin. Kdo by sem vkročil, tak by ho jistě nenapadlo, že z takových nelibých vůní se nakonec poskládá mnoho chuťově i aromaticky dokonalých jídel. Ale všichni lidé, pohybující se uvnitř v bílých pláštích, tu směsici pachů jistě už nijak nepříjemně nevnímali.

Do hlavní místnosti kuchyně vstoupil člověk ve tmavém obleku. Zoufale přehlédl prostor naplněný chuchvalci vlhké páry. Evidentně se sem nehodil a podle reflexivně přikrčeného nosu také bylo vidět, že není navyklý místnímu oděru. Hrdinně však postupoval a rychlým hmatem si sáhl ke krku, na uzel kravaty, jediným naučeným pohybem ji povolil a zároveň rozepnul knoflík spojující límeček košile do siluety racka. Rackovi se rozjela křídla a obličej toho muže se okamžitě pokryl vrstvou potu, která ne pouze v kapkách, ale v potocích stékala na límec a přebarvila jej ze sněhobíla do holubí šedi.

Došel až k muži středních let, s hustými černými vlasy pečlivě upravenými pod bílou čepicí a se stejně tmavým plnovousem, zaměstnanému u velkého válu porcováním povařeného masa, a tak se mu do obličeje dostal další příval horkého vlhka v podobě husté páry, stoupající z kusů masa poházených na vále. Chytil muže v podpaží a něco mu říkal přímo do ucha. Ten posléze odložil velký lesklý nůž a nechal se za uchopený loket odvést ven. Okamžitě využil příležitosti a z krabičky cigaret si jednu vyklepnul do vlhké dlaně. Opatrně pokrčil prsty, aby ta cigareta tvořila jakýsi most přes údolí dlaně, aby ji stále ještě mokrou rukou nezničil. Dvěma prsty druhé ruky si ji vložil do úst a připraveným zapalovačem zapálil. Jenom prudce černající konec byl v ostrém slunečním světle známkou, že cigareta hoří.

Labužnický vyfoukl první obláček kouře, přičemž sledoval hovor muže v obleku.

„Přišel mi oficiální požadavek. Přijede k nám na čtrnáct dní i s manželkou na ozdravný pobyt,“ pokračoval ten v obleku, jinak obchodní ředitel hotelu.

„Nemusím ti snad říkat, co to pro nás znamená. Ostatně něco takového se neděje poprvé. Tenhle akorát má trošku zvláštní požadavky. Chce, aby jeho ochranka vybrala a kompletně schválila obsluhu. Od číšníků po kuchaře a pokojské se nesmí na zabezpečení pobytu, tedy i přípravě menu, podílet nikdo jiný, než kdo je předem určen a schválen. V týdnu se tu objeví pár lidí, kteří to tu prohlédnou. Jak ubytovací prostory, tak společenské místnosti a okolí. Ty si zatím připrav seznam, kdo by pro něj mohl těch čtrnáct dní vařit. Potřeboval bych to mít na stole nejpozději zítra, protože nevíme, jestli všichni projdou lustrací. Jo, bude tady druhou polovinu července, a to je za necelej měsíc, tak aby s tím ti, které vybereš, taky počítali. Aby se mi tejden před tím neobjevil na stole lístek s žádostí o dovolenou od někoho z nich. Já vím, že je to hodně narychlo, ale lidé žijící v politice nejsou zvyklí příliš plánovat. Považují za samozřejmost, že se celá planeta může přetrhnout, aby vyšla vstříc jejich rozmarům.“

Černovlasý muž v kuchařském oblečení přikývl. Hned na to palcem a ukazovákem oddělil hořící část cigarety od jejího zbytečku u filtru. Žhavý konec uchopil do náručí vánek a pomalu jej nechal snášet k zemi jako dýmovničku zavěšenou na padáku. Zbytek cigarety vhodil do kontejneru na odpad a bezbarvě řekl:

„Do rána ti pošlu ten seznam. Teď se musím vrátit, chladne mi tam to telecí.“

A vracel se dovnitř. U umyvadla si pečlivě umyl ruce, zatímco muž venku dal zapnutí posledního košilového knoflíku a upravením kravaty svému límečku opět vzezření letícího a poněkud ušpiněného racka.

„Jak se vydají obědy? Bude krátká schůze,“ oznámil všem hlasitě, jakmile se ocitl zpět na pracovišti.

„Co ti chtěl?“ přitočila se k němu s otázkou mladá kuchařka Květa, která připravovala saláty.

„Nic pro tebe. Neboj se, po obědě se to každopádně dozvíš,“ odbyl ji.

Radim ani Robert se nebránili svému zařazení do skupiny pro přípravu jídel prominentnímu hostu, který měl přijet. Byla to dobrá šance na přivydělek. Chápali, že to nebude jednoduché.

„Hned, jak to skončí, vezmeme si dovolenou a někam odjedeme,“ slibovali si. Také si přes svoje mládí oba uvědomovali, jak jim stoupne profesionální prestiž, když právě oni byli vybráni a schváleni jako vedoucí,

zodpovědní za přípravu jídla pro jednoho z nejvyšších lídrů největší a nevlivnější politické strany, jeho paní a doprovodu po dobu pobytu v lázních. Byla v nich obava z jeho arogance, která byla více než zřejmá ze všech jeho rozhovorů a jiných televizních vystoupení.

Ale co se dá dělat. Host je host, a i kdyby to byl ten nejhorší člověk na světě, tak si zaslouží perfektní servis, a taky má vždycky pravdu. I když buzeruje a chová se nevhodně, má na to za své peníze nárok. Samozřejmě, čím vyšší společenské postavení, tím větší finanční a reklamní přínos má taková návštěva a tím více se takové návštěvě dovoluje, promíjí i odpouští.

Prohlíželi si svoje nové, čtrnáctidenní působiště a kontrolovali, zda je tu všechno potřebné vybavení, a taky jestli je vše rozmístěno tak, jak jsou zvyklí. Jednalo se totiž o separovanou kuchyni s vlastním skladem a „chladačkem“. Většinu roku se to tu nepoužívalo, a jestli se chtěli vyhnout problémům, tak ta důkladná kontrola v době, kdy je ještě možné případné závady opravit, byla nutná... Domlouvali se napůl žertem, jak si rozdělí kompetence a hlavně co kdo bude vařit. Prohlíželi si pomocný personál, který jim byl dán do vínku, a byli celkem spokojeni. Jednalo se o dvě ženy. Jedno takové to mladoučké výstřední třestidlo a jedna paní ve středních letech. S oběma se už profesně setkali a tak věděli, že se na ně mohou ve všem spolehnout.

„Osud a hlavní kuchař si přáli, abychom tady takhle všichni strávili čtrnáct dní života. Protože mezi námi za tu dobu, vznikne určité ponorková nemoc, a protože se tu zdá být všechno v pořádku, tak navrhuji si chvíle vzájemně nepokažených vztahů prodloužit tím, že tady zamkneme a sejdeme se venku za dvacet minut s plavkami na sobě nebo v tašce. Kdo je nemá po ruce, tak ho pro ně zavezeme domů. Zbytek dne bude vzhledem k teplotám venku vhodné strávit na přehradě. Práce si ještě užijeme dost,“ pronesl Radim ke všem třem.

Robert ještě dodal:

„Nemusíte se ničeho obávat. U nadřízených si to zodpovíme. Doufáme jen, že nikdo nebude takový hlupák, aby jim šel vyzvonit, kde jsme byli a co se dělo. Za dnešní pracovní nasazení dostanete od šéfa ještě prémie. Nemusíte nikde nic vysvětlovat. Stačí, když budete jenom zticha.“

„Pro vás je to, chlapi, strašně jednoduchý. Ale já mám doma manžela a dítě,“ vmísila se do debaty ta paní.

„A co by se dělo, kdybyste musela být skutečně v práci?“ zeptal se jí Robert.

„No, jako obvykle. Postaral by se o syna manžel. Syn už není žádný mimino, je mu dvanáct, tak by to zvládl jako vždycky.“

„No tak vidíte. Berte tedy dnešní den jako náš příspěvek mezinárodní organizaci osvobození ženy od potupných domácích prací. Manželovi řeknete, že jste se musela zdržet v práci, protože tu budeme mít brzo významnou návštěvu a pomalu se vše začalo připravovat. Zanedlouho vás stejně čtrnáct dní nikdo doma neuvidí, tak co. Kdy jste si mohla naposled dovolit luxus jednoho dne stráveného na pláži bez toho, aniž byste musela předtím pro rodinu připravit tuny jídla, pití a u vody poslouchat ještě nadávky a výčitky, na co všechno se zapomnělo?“

Bude to vaše dovolená jak od práce, tak od rodiny. I kdyby vás muž sháněl nikdo nás tu hledat nebude. Je to natolik stranou, že teď už si ani hlavní kuchař nepamatuje, že nás sem poslal.“

„No dobrá, přesvědčili jste mě,“ povídá nakonec žena.

„Ale potřebuju se ještě doma zastavit.“

A jako by pro sebe dodá:

„Nenosím s sebou do práce skoro žádné peníze. Nepotřebuji je tu.“

„Tak to tedy v žádném případě,“ povídá Radim.

„Oba potřebujeme maximálně spokojené podřízené, aby ten výsledek k něčemu byl, takže my to vymysleli a tak je to plně v naší režii. Jasně? Maximálně pro plavky!“

A přestože se s žádnou výtkou nikdo neozval, tak dodal:

„No proto.“

Ani ne za dvacet minut opouštělo Robertovo omšelé Uno s děravým výfukem lázeňské parkoviště. Všichni uvnitř měli výbornou náladu a té ženě připadalo, že jí to rzí poznamenané auto navždycky odveze od protivného manžela a každodenních starostí. Představovala si, jak překonají horizont kopce a rozevře se jim pohled na palmový háj. Uvidí tíše příboj moře olizovat písčnou pláž počátku ráje. Přestože se tak nestalo, cítila se neuvěřitelně svobodně a volně, jako naposledy před mnoha lety, jako nejpozději rok nebo dva po svatbě, kdy do sebe se svým mužem byli ještě neuvěřitelně zamilovaní a doufali, že to tak vydrží věčně. Ani si nechtěla pomyslet na to, co jim z té obrovské lásky dnes zbylo.

Za dalších necelých dvacet minut hledali místo k zaparkování, platili parkovné a deset minut čekali na obě děvčata před převlékacími kabinami. Koupili mezitím ve stánku s asijským prodávacem obrovský nafukovací míč a francouzské lehátko. Míč se už Robert pokoušel nafouknout, zatímco lehátko stále spočívalo v originálním obalu pod jeho paží. Očima marně hledal místo, které by nebylo tak přecpáno lidmi.

„Budeme to muset obejít až do tý zátočiny, pod ty vysoké stromy,“ poznamenal nahlas Radim jako by uhodl, na co Robert myslí, a rukou naznačuje směr o kterém mluví.

Mezitím vyšly téměř současně z převlékacích kabin obě ženy. Zatímco Nataša, mladé třeštidlo s rudou hlavou, vypadala téměř dětsky, tak z Dáši vyzařovala zralost a ženskost. Přestože její postava byla malinko deformována porodem v oblasti břicha a stehen a taky těmi třiceti sedmi lety, které se po světě pohybovala, slušelo jí to a plavky její zralou krásu neuvěřitelně podtrhovaly. Ač kůži neměla tak panensky hladkou, jako mladá kolegyně, byla neuvěřitelně krásná jak svým zbarvením, tak všemi stopami času, které v sobě nesla. Uvědomili si oba, jak na ní zírají, a naprázdno polkli. Nataša si musela všimnout, jak je „sokyně“ zaujala, a proto se dost neurvale přihlásila:

„Já myslela, že se sem jedeme koupat a ne na sebe čumět,“ řekla dost jedovatě.

Pohledy obou se setkaly na jejím těle, ale odvrátily se téměř okamžitě. Ona vedle ní i se svým vzdorem působila jako její pubertální a absolutně nezájímavá dcera.

Vypálená tráva koupaliště je všechny čtyři čechrala do kotníků.

Radim vylezl pořádně unavený z vody. Potřeboval si trochu odpočinout, protože přes dopoledne strávené ve vodě si připadal snad i zpocený námahou. Sedl si do stínu vzrostlé olše a pozoroval obě koupající se děvčata a přemýšlel, kolikrát každou z nich dnes zdvihl, aby ji hodil do vody. V posilovně by měl splněný plán dobře na půl roku.

Pozoroval trojici přátel a myslel na to, jaký má hlad. Naštěstí o tom nemusel přemýšlet dlouho, protože i zbytek se s Robertem v čele náhle vydal za ním.

„Ty lenochu, neříkej, že už je ti zima,“ pustila se do něj Dáša a zatřepala hlavou jako pes. Její roztočené vlasy se s občasným pleskáním začaly odstředovat, přičemž drobné, studené kapky dopadaly na jeho tělo. Naskočila mu husí kůže. Když očima sklouzl na její prsa vlnící se v drobné plavkové podprsence sotva zakrývající bradavky, musel se okamžitě podívat někam jinam. Cítil, že drobné plavky nebudou schopny ukrýt výsledek jeho posledních myšlenkových pochodů a začal se cítit trapně. Před ní, před ostatními, i sám před sebou.

Při blbnutí ve vodě si najednou začali s Dášou tykat. Za normálních okolností by to asi bylo nepřipustné, ale tady to přišlo jaksi samo, jako úplná samozřejmost, bez jakýchkoli zdvořilostních a společenských frází. Ta usedlá žena taky byla dnešní den úplně jiná, než všechny ty ostatní v práci.

„Díky za osvěžení, Dášo,“ řekl Radim a dodal:

„Abychom si snad skočili do restaurace na oběd, ne? Mám obrovské hlad.“

Oba muži doprovázeli Dášu a Nataša se znuďeně courala několik kroků za nimi a vůbec se jí nelíbilo, že dnes nějak není v kurzu. Je tu vlastně jako čtvrté kolo do tříkolky, a proto se rozhodla okamžitě po obědě zmizet. Říkala si, že se radši bude nudit s mladší ségrou doma, kde jí bude věnováno rozhodně víc pozornosti, než tady s těmi, kteří jsou evidentně na babičky.

Jakmile se už jenom ve třech vnořili zpět do vln odpoledním sluncem zalité přehrady, tak si Dáša uvědomila, že takhle svobodná nikdy nebyla. Vdávala se brzy, protože musela. O to první těhotenství sice přišla, ale manžel už jí zůstal. Ležela na břiše na tom průsvitném lehátku a nechala konce nohou a volně spuštěné ruce lehce omývat vodou. Oba kluci si ji posílali, jako malí chlapci lodičku z kůry a ona nemohla necítit všechna ta rádoby nechtěná pohlazení a dotyky, jichž se vůči jejímu tělu dopouštěli. Cítila se tak strašně blaze, až se jí z toho chtělo spát. Nakonec skutečně usnula. Podvědomě vnímala to lehoučké pohupování a najednou viděla sama sebe snad na lehkém modrém obláčku, nebo na létajícím koberci z příběhů tisíce a jedné noci, který ji nesl nad fantaskní a krásnou krajinou.

Uslyšela se křičet, když ucítila, jak její tělo zalila vazká chladná tekutina. Plíce se jí plnily vodou. Reflexivně vytrčila nohy kamsi před sebe a ty se opřely o něco tvrdého. Slyšela hluk rozčeřené vody i to, jak na těle cítí ledový chlad proudícího vánku. Přitom se ale slyšela, jak stále křičí . . . Konečně otevřela oči. Stála po pás ve vodě, tak na půl vzdálenosti ke každému z chlapců a křičela. Lehátko bylo od ní necelých čtyři, možná pět metrů. Oba kluci byli strnulí jako sochy a koukali na ni. Došlo jí, že zřejmě skutečně usnula a že se asi na lehátku chtěla jenom otočit, změnit na chvíli ve spánku polohu a překulila se do vody. Konečně se uklidnila. Jejich strnulost ale nepovolovala. Teprve, když oba vydatně postříkala, zmrtvělé sochy jejich těl ožily.

„Tak to vypadá, že radši celou akci ukončíme. Já spím na lehátku a vy dva ve stoje,“ smála se na ně.

Cestou z vody jí vyprávěli, jak je vyděsilo, když jí najednou uslyšeli křičet a viděli převracet se do vody.

„Tak to je úžasný, na to jak vás to vyděsilo, jste mi spěchali opravdu rychle na pomoc,“ smála se pořád.

Přehrada i se všemi zážitky zůstala pro dnes daleko za nimi. Před nimi byl prostřený stůl restaurace, sklenky s bílým vínem a obrovský oválný talíř s naporcovaným grilovaným kuřetem, bramborovými kroketami a zeleninovou oblohou.

Nedojedla to celé, bylo toho tak strašně moc. Uvažovala, že by to byla obludně velká porce i pro kanadského dřevorubce a viděla, že ani Radim

ani Robert to také nedojedli. Cítila výčitky z toho, že už měla být dávno doma. Ale nechtělo se jí odejít. Absolutně se jí nechtělo vracet se ke starostem a problémům. Den utekl tak krásně . . . Venku sláblo slunce a všechno mělo tak překrásné a jasné barvy. Najednou se jí zdálo úplně přirozené, nasednout znovu do toho červeného, shnilého auta a odjet k nim domů.

Tam chvíli seděli. Věž neúnavně přehrávala CD s výběrem pomalých a zamilovaných skladeb. Chvilku tančili, až najednou seděli všichni tři na pohovce sedací soupravy a ona cítila po těle jejich doteky a horký dech. Sem tam se naklonila k jednomu nebo druhému, aby mu dala dlouhý polibek. Jejich ruce se potkávaly na prsou, břiše i ve vlasech. Měla naběhlé bradavky a bylo jí překrásně. Přestože svému muži doposud nikdy nevěrná nebyla, nijak jí současné chování nepřekvapilo. Bylo to všechno tak rychlé a překrásné. Příliš rychlé na logické uvažování. V její hlavě nebyla žádná rodina, žádný syn ani manžel, pouze rozkoš a zvědavost z nepoznaného.

To už mezitím cítila jejich ruce na stehně. Jeden ji hladil na levém a druhý na pravém, pomaloučku se pohybovali stále výš, až se na droboučkém trojúhelníku kalhotek sešli. Cítila, jak prsty odhrnují lehce lem kalhotek a jak okamžitě vnikají pod něj. Cítila, jak má vyhrnutou sukni a jak se obě ruce stáhly na bok, uchopily lem kalhotek a pokoušely se je stáhnout. Opřela se temenem hlavy o opěradlo gauče aby mohla trochu pozvednout pánev, a umožnila jim to. Téměř okamžitě, jak to udělala, byly kalhotky pryč. Padla poslední pomyslná morální zábrana. Teď už bylo všechno úplně jedno. Dosedla zpět. Dala jednu nohu nahoru na konferenční stolek a rozevřela od sebe kolena, aby jim umožnila přístup ke svému ženství. Mezitím cítila, jak se jí snaží Radim přetáhnout přes hlavu šaty. Protože byla hlavou a zády pevně opřená, nemohlo se mu to podařit. Musela proto ještě jednou nohu ze stolku sundat, aby se mohla trochu předklonit. Rukou si sáhla do podpaždí, a rozeprnula zip. Jakmile byly šaty pryč, uvědomila si, že už je pouze v podprsence. Chvilku se zastyděla. To už jí ale z řader klouzala i ta podprsenka.

Seděla tam, nahá, rozevřená, připravená a snažila se podělit oba poctivě svojí náklonností. Mezitím si všimla, že oba jsou už také nazí, a tak se střídavě rukou i pusou začala věnovat jejich mužstvím. Robert slezl dolů z gauče, poklekl na zemi a obličej vnořil mezi její stehna. Před očima se jí setmělo a kdyby neměla plnou pusou Radimova údu, tak by určitě křičela rozkoší.

V tom pocítila, že Robert dole vyměnil jazyk za svůj nástroj a počala mu divokými přírazy pomáhat. Otevřela doširoka svojí pusou stále vyplněnou Radimovým údem, div si nevykloubila čelist. Z krku jí vyšel silný

hrdelní zvuk. V tom ale pocítila na břicho Robertův přívál a přišlo jí líto, že ještě ani pořádně nezačal. Rychle se proto otočila a svůj rozkrok přímo vnutila Radimovi. Ten, protože už byl zase v kondici do ní prudce až bezohledně zajel. Robertovi se potom věnovala zase rukama a ústy a tak to prohazovali ještě několikrát. Skončili až tehdy, když už skutečně nemohla. Přírození měla opuchlé a ve vzduchu byl cítit pach zpocených těl. Měla by se osprchovat, ale chyběly jí na to síly. Uvědomovala si, že by jí vůči manželovi i dítěti měla přepadat alespoň lítost, ale nic z toho se nedostavilo. Naopak, připadala si úplně stejně jako každý den, jenom o hodně uvolněnější a spokojenější. Nechala se hladit a opětovala tyto pomalé, uklidňující dotyky.

Konečně se zvedla, že přejde do koupelny pod sprchu. Oči jí dopadly na zeleně fluoreskující display videa, které zobrazovalo ve vypnutém módu hodiny.

„Proboha, půl dvanáctý! To mi doma nikdo neuvěří, že jsem byla do půlnoci v práci,“ řekla mimoděk polohlasně, takže ji oba slyšeli.

„Neboj se, uvěří,“ odpověděl jí Robert.

„Pojedeme s tebou oba a tomu tvému to vysvětlíme. Bude zírat, až se dozví, co je s přípravou na takového hosta vždycky práce. Řeklas mu to přece, ne?“

„No to je přece jasný. To by ani jinak nešlo. Kluk bude mít prázdniny a nemohl by být doma sám. Muž si vezme dovolenou a pojede s ním k babičce na těch čtrnáct dní, jako ke tchýni.“

A chytla se za ústa, protože si uvědomila, že jim prozradila mimoděk úplně všechno, aniž by to původně chtěla. Pořád brala dnešní den a večer pouze jako jedno selhání a teď si jasně uvědomila, jak tu asi bude žít těch čtrnáct dní.

Ráno se všichni tři pohybovali po kuchyni jako dvě stě let mrtvé kreatury. Jediná docela čerstvá vypadala Nataša, protože ta zřejmě se svou sestrou žádnou divokou jízdu neprožila.

„Tak co, uvěřil ten tvůj tomu, co jsme mu večer napovídali?“ zeptal se Robert Dáša a mimoděk jí pohládl po tváři a vlasech. Samozřejmě si dával pozor, aby je nemohl nikdo vidět.

„Ale jasně že jo. Myslím, že bezpochyby věřil úplně všemu,“ odpověděla mu.

„Kdy to všechno zopakujeme?“ zeptal se jí se šibalským úsměvem v očích.

Chtěla mu odpovědět, že nikdy. Že to byl jenom takový úlet, že má ráda rodinu a že se to sice nějak výjimečně stalo, ale že to bylo poprvé a naposled. Chtěla mu to všechno říct, místo toho ale slyšela:

„Teď ne, bylo by to nebezpečný. Nejlepší bude počkat, až můj muž odjede s klukem pryč a máme pro sebe celých čtrnáct dní, třeba nepřetržitě. Můžeme to spolu všichni tři opakovat každou noc, když nás to bude ještě bavit.“

Lehce jí políbil na čelo, jako že rozumí a potom se raději vrátili do houfu ostatních.

Hned potom si ho na chvílku zavolal hlavní kuchař. Barvitě mu začal vysvětlovat, co všechno tam museli včera udělat. Také si barvitě vymýšlel, co všechno ještě budou muset udělat, aby to alespoň nějak fungovalo. Jako správný diplomat se zmínil, že alespoň ty ženské by si zasloužily nějakou odměnu, protože tam s nimi makaly až dlouho do noci.

„Ale jo, já to zkusím navrhnout. Oni jsou z něj všichni tak vyplašený, že by to snad mohli i schválit,“ odpověděl a ukázal rukou kamsi do neurčita k administrativní budově.

Když zavárel polévku, tak se k němu přitočila Nataša a potichu mu řekla.

„To by mě tedy ani ve snu nenapadlo, že vy dva jste na babičky.“

A snažila se hlavně to slovo „babičky“ artikulovat hodně pohrdlivě.

„Hele, ty nádhery, ty jedno lidský mládě. Teď jsem orodoval u šéfa za naše odměny. Dostaneš za to koupání ještě prachy, najedla ses, napila, tak drž laskavě hubu.“

Zlostně se otočila a odešla pryč. Zřejmě oba urazili včera svým nezajmem její ženskost.

Stáli jsme tam ve špalíru snad už hodinu. Na všechno dohlíželi předem vyslaní členové ochranky, kteří kontrolovali mimochodem i takové věci, jako donášku potravin a zmrzlého masa do skladu a chladáku. Koukali nám pod ruce téměř u všeho, co se v kuchyni dělalo a my se modlili, aby nám už konečně dopřáli alespoň trochu soukromí.

Konečně bylo vidět dva motocykly doprovodu. Zastavily kousek za naším špalírem a pan ředitel se připravil. Dveře BMW se otevřely a z nich vyskočila nezuživá, seschlá postava.

„Pa nebože, tak tohle je ten sebevědomý a tvrdý muž naší politiky?“ napadlo mě při pohledu na jeho shrbenou, tak něco kolem metru sedmdesáti vysokou postavu. Jeho pleť byla popelavě šedá a v očích se mu zračila nesmírná únava. Když ale promluvil, tak jsem ho okamžitě poznal, protože

panovačnost a nafoukanost hlasu byla opravdu nesmírná. Ředitel komplexu v krátkosti poznamenal něco o historii i současnosti lázní a potom nás představil.

Ten muž místo jakéhokoliv pozdravu začal:

„Tak aby bylo jasno, vyžaduji lepší, než dokonalý servis. Já i moje žena.“

Ta mimochodem stála krůček za ním a vypadala dost vyplašeně. Musela být alespoň o patnáct let mladší než on a nevypadala, že by byla typ, který se vdává pro peníze. Mě přepadl záchvat smíchu, když jsem slyšel slova o dokonalém servisu pro jeho ženu a představil si, co všechno by to asi mohlo znamenat. Jenom těžko se mi ten smích podařilo udusit a předejít tak slušnému trapasu.

On však bezbarvě a nenuceně pokračoval:

„Při tom, co jsem už v životě dokázal a jaké mám pracovní vypětí, mám snad na trochu dokonalosti právo, a tak doufám, že to všichni vezmete v úvahu a budete ke svým povinnostem přistupovat maximálně profesionálně, protože profesionality si vážím. Jasný? Jenom maximální výkon nestačí. Požaduji mnohem víc.“

Blbec jeden. Maně mě napadlo, že si asi spletl svůj ozdravný pobyt s bytem v nějakém přiblblém televizním studiu. Viděl jsem ho několik minut, ale lezl mi na nervy daleko víc, než dokázal můj přísný a puntičkářský otec za celé dětství. Člověk by čekal, že se nějak mile usměje, představí, nebo tak něco, co se dělá v civilizovaných zemích, ale on ne. Choval k nám menší úctu, než staří Římané ke svým otrokům.

Potom už jenom zřejmě nějakým smluveným gestem naznačil cosi bodyguardům, nabídl manželce rámě a oba zmizeli uvnitř, v budově. Pomalu jsme tam vstoupili také a začali se věnovat svojí práci.

„To je ale namyšlenej studenej čumák,“ nechal se hned po vstupu dovnitř slyšet Radim.

„To víš, pro něj máme nižší cenu, než ponožky propocené při tenisovém zápase,“ přidal se Robert.

Všichni přispěli nějakou tou poznámkou do společného kotle nadávek a stížností, a to bez ohledu na dva členy ochranky, kteří sledovali dění uvnitř. Ti se ale tvářili, jako by se jich to netýkalo. Vůbec vypadali, jako by se jich celý svět netýkal. Připomínali tupé a silné bernardýny.

Kuchyně byla za okamžik plná páry, a přestože bylo zotvíráno vše, co se otevřít mohlo a všechny digestoře šly naplno, horko a vlhko uvnitř narůstalo. Těm dvěma gorilám muselo být v tmavých oblecích úplně fantasticky. Obličejje měli rudé a lesklé potem.

„Nemělo by se tu trochu vyvětrat?“ zeptal se konečně jeden z nich.

„Aby se tu mohlo víc větrat, musela by se sundat střecha,“ řekl mu Radim.

„Tady už není čím větrat. Všechno jede naplno. Je to dost stará kuchyň.“

Zřejmě to na ně bylo opravdu moc, protože oba odešli a postavili se zvenku před dveře.

Jen co oba byli venku, Radim se ke mě přitočil a povídá.

„Vyhlášu tu nejtvrďší sázku v historii našeho přátelství. Tu největší recesi. Schválně, budeme soutěžit, kdo protoho blbce dokáže uvařit z hnusnějších surovin tak, aby si toho nikdo nevšiml.“

To mě moc zaujalo. Konečně něco ve stresu posledních dní, co mým ušim znělo jako rajská hudba. Ale navenek jsem se tvářil, jako by nic.

„No počkej. To se nedá říct jenom tak. Musí se tomu dát trošku pravidla. Jako co vyhraje vítěz a co prohraje ten druhý. Taky se musí říct, kam až se může zajít. Rozumíš,“ odpovídám, zatímco rychlými kmity nože sekám mrkev.

„To je jednoduchý. Pamatuješ si, jak jsme se pořád nemohli domluvit, kam na dovolenou? Jeden pořád chtěl tam a druhý na opačnou stranu, a tak kdo vyhraje, určí, kam se pojedou. Ten má právo volby. Jasný? A ten druhý se bezvýhradně podřídí. To bude ta prohra. Soudit to musí někdo úplně nezávislej a já bych navrhoval Dášu. Ta to bude soudit, protože si myslím, že nebude mít snahu nadržovat jednomu nebo druhému z nás. Naopak, ráda se k podobné věci přidá. Dost možná, že kdyby to věděly, tak se přidají i ty jeho gorily. On je někdy musí srát stejně tak, jako tebe nebo mě. Těm to ale samozřejmě říkat nebudeme. A Nataše taky ne. Je to mladičké střevo, ta by to určitě roznesla. Víš, jaká to bude satisfakce za jeho nafoukanost a aroganci? Když si představíš, čím se vlastně krmí a jak mu chutná? Ne nadarmo se říká, bůh ví po čem ztloustneš.“ Pomaličku jsem se nakazil jeho optimismem a oči mi svítily zaujetím skoro stejně jako jemu.

„Ty myslíš, že do toho Dáša s námi půjde? Že jí to nebude blbý?“

„Chceš se vsadit?“ zakontroval protiotázkou.

Zavrtěl jsem hlavou, a tak jsme Dášu zavolali a se vším jí seznámili. Po chvíli vypadala taky dost zaujatě pro věc.

„Já mám dost slabej žaludek, a tak nevím, jestli to všechno snesu, protože si nedovedu představit, kam až se to může dostat, ale za případný poblití mi to určitě stojí,“ smála se, a tak ta nejpodivnější sázka byla na světě.

Hned druhý oběd se nesl ve jménu sázky. Dodnes Radima podezírám, že si to připravoval dlouho, protože jak jinak by se mu do druhého dne

podářilo sehnat sklenici od zavařeniny plnou překrásně tlustých moučných červů. Kroutili se v lahvi a vypadali jako nitěnky připravené pro akvariijní ryby, jako oživlé a bizarní polévkové nudle, jak byli v malém prostoru navzájem propleteni a hýbali se a spojoval je odporný sliz. Odhadoval jsem to dobře na půl kila čisté váhy. Možná to trošku připomínalo trs mechu ve větru a nebo ještě spíš chomáč mořských řas ve vlnách příboje. Takovým přirovnáním se dal alespoň trochu zpřijatelnit pohled skrze lehce zašlemovanou stěnu sklenice.

„Co ty na to?“ ptal se mě.

„No, na start je to víc než dobrý,“ povídám.

„To jsem moc zvědavěj, jak tohle nenápadně zapracuješ.“

„To už nech na mně. Kdo je zvědavěj, ten bude brzo starej,“ řekl mi, kývl na Dášu a dal se do přípravy. Byl na to vcelku klid, protože gorily si po zahajovacím dnu zvykly trávit svůj čas venku přede dveřmi.

Radim si připravil velkou a hlubokou asijskou pánev. Vzpěnil na ní trošičku tuku a do něj vhodil větší množství zeleniny. Rychle a umně vše míchal dřevěnými stěrkami. Jakmile začala zelenina zmenšovat svůj objem, tak do ní pečlivě vysypal celý obsah sklenice. Když to udělal, tak se kuchyní roznesl nelibý zápach. Ale jenom na chvíli. Potom vše digestoř odsála a vynesla ven. To už běloučká těla červů namíchaná se zeleninou začínala růžovět. Byl nejvyšší čas přidat trošku rýžového vína a posléze všechny potřebné omáčky a koření. Na závěr přihodil trochu rýže a odstavil pánev z plotny. Když vše zchladlo, tak ještě přimíchal na osminky pokrájená rajčata, na nudličky zelenou a červenou papriku, trošku nakládané kukuřice, a to bylo vše. Naservíroval to do několika porcí, zastrouhal tvrdým sýrem a dal na kraťoučkou dobu zapéct do mikrovlné trouby. Jenom, aby se sýr na povrchu rozpustil a dodal jídlu vzezření nákypu politého žloutkovou polevou.

„Chceš ochutnat?“ zeptal se mě a v zápětí i Dáša.

„Ručím ti za to, že jsi nic lepšího nejedl.“

„To určitě!“ slyším se odpovídat.

„Ty to dovedeš posoudit, protože se moučnými červy cpeš doma denně,“ zasmál se a zazvonil na obsluhu. Pootevřenými dveřmi jsme sledovali, jak si jednu menší porci nejprve bere jedna z goril. Teprve potom se do jídla pustili i manželé. Bylo nám na zvracení všem třem. Žaludek jako na vodě, ale stálo to za to. Stálo to za to, vidět toho arogantního nafoukance a jeho mladou a krásnou paní, jak se cpou. Zapíjeli to hojně a horlivě o něčem diskutovali.

„No, na začátek to je opravdu vysoká úroveň. To jsem zvědavá, s čím se vytáhneš zítra,“ otočila se ke mně Dáša.

„Jen se neboj,“ odpověděl jsem jí krátce a trochu tajemně jsem se omlouval. . . Měl jsem už jasnou představu, co budu k zítřejšímu obědu vařit.

„Zítra budou plněná vejce po Provensálsku. To budete koukat.“

Doufal jsem jenom, že budu mít večer tolik štěstí, že i když už dlouho nepršelo, tak ve vlhkých a neudržovaných křovinách kolem řeky najdu v potřebném množství to, co budu potřebovat. Svoji hlavní přísadu.

Cestou z práce se s oběma loučím, řka, že si musím na zítra ještě něco pořídit. S díky odmítám doprovod, protože je mi jasné, že bych tím snížil účinek svého bombastického nápadu. Posílám je oba domů a zapřísahám, ať na mě počkají, že tam budu hned.

Přesto, že jsem měl myslím dost štěstí, tak mě celá ta procházka stála více než hodinu a půl času. Ale vyplatilo se. V poštovní schránce, v zadním celkem prostorném boxu stála třilitrová sklenice od okurek, zavíčkovaná propíchaným víčkem. Doufal jsem, že obsah nebude mít tolik síly, aby to víčko vytlačil a rozutekl se do okolních schránek. To by se asi sousedé divily, kdo jim to píše.

Oba nahoře, jak Radim, tak Dáša, byli už jenom ve spodním prádle. Zřejmě se nudili. Byla tak rozdělaná, že se na mě vrhla s lačností kočkovité šelmy pořádně vydrážděné dlouhým půstem.

„Ještě mi dej chvíli. Jsem celý zpocený a potřebuju se vykoupat,“ říkám jí po polibku a mizím ve vaně.

Otevřenými dveřmi dovnitř zanedlouho slyším její vzdechy, jak nabírají na intenzitě. Oba supí jako rozjíždějící se parní lokomotiva. Nedá se to vydržet a tak hygienu oproštuji od všech zbytečných pohybů, abych byl co nejdřív u nich. Ona leží na zádech, vlasy rozhozené kolem sebe, oči lesklé a zubama se křečovitě kouše do rtů. Kůže se jí chvěje jako list hedvábného papíru ve vánku a prsa rytmicky kývají.

Přišel jsem až k nim a začal jí ta prsa hladit a laskat.

„To je asi to, co mě na tom chytlo. Každý chlap si to prostě odbude bez ohledu na ženskou. Když to na něj přijde, tak se vycáká, převálí na druhou bok a spí. Je mu jedno, že ženská má potom migrény. Vy nevydržíte o nic víc, než ten můj doma. Ale díky tomu, že jste dva, dá se rychle vyměnit unavenou za čerstvou a pokračovat až na vrchol. Konečně si to i já můžu prožít až do konce,“ říkala něžně, když jsme se po takových dvaceti minutách trochu vydýchali.

Ráno je posílám napřed. To aby nikdo z nich neviděl, co si vyndávám z dopisní schránky. Šel jsem asi tři minuty za nimi a otevřenými vchodovými

dveřmi slyšel z parkoviště před domem motor svého auta. Radim si asi vzal klíčky a nastartoval. Opatrně vyndavám tu sklenici a balím ji do igelitky a tu schovávám do aktovky.

Protože tašku ani na chvíli nespustím z očí a držím ji na klíně, přestože řízení bylo dost obtížné.

„Ty mu chceš asi do jídla nastrouhat zlato, že se o tu tašku tak bojíš,“ říkali mi oba, Směji se tomu. Jemně a neurčitě.

Kolem desáté jsem si postavil na sporák větší hrnec naplněný vodou. Když voda začala vřít, tak jsem vytáhl z tašky tu igelitku a v ní zabalenou sklenici od okurek a ukázal jim ji. Byla plná oranžových modrých nebo jenom šedých slimáků. Dáša si musela na chvíli odběhnout na WC. Když se vrátila, vehementně žvýkala někde narychlo sehnanou žvýkačku a podle barvy v obličejí bylo víc než zřejmé, že se jí asi nechťelo čurat.

Slimáci již byli vysypáni do horké vody a jejich tělíčka se skroutila do klubíček, takže vypadali jako surrealisticky obarvená slanečková očka. Akorát na nich zůstávala vrstvička horkou vodou doběla sraženého slizu. Bral jsem je postupně do ruky, jedno to tělíčko po druhém, a pečlivě je starou, ale čistou utěrkou od slizu utíral. Byla to nekřesťanská práce.

Potom jsem musel každé to tělíčko vzít znovu do ruky, rozříznout jej nožem napůl a vytáhnout ven střevo i s mozkovou uzlinou. Znovu to vyprat a na drobounko pomlít. Jednu chvíli to vypadalo, že oběd v žádném případě nemůžu stihnout. Nakonec se ale vše zadařilo a krátce po jedenácté stojím hrdě nad šedavou hromádkou slimáci fašírky. Přidávám dovnitř žlutky vyloupané z natvrdo uvařených vajec, trochu hořčice, bílého jogurtu a koření. Zamíchám to, bylo nutné to trošku přisolit. Přece jenom se jednalo o tak zvláštní věc, že jsem musel maličko ochutnat. Vůbec to nebylo špatné.

Hmota proudila ozdobnou trubičkou ven z cukrářského pytlíku a v ornamentech se usazovala v polovině uvařeného vaječného bílku. Vše jsem ještě přizdobil červenou pomletou paprikou pro barvu a jako přílohu dal na talíře tři malé bramboráčky a zeleninu. Vypadalo to nádherně a jak z toho drobného ochutnání můžu říct, docela dobře to chutnalo. Pokud ovšem člověk nevěděl co je uvnitř.

Obsluha to vše odnesla a my opět mezi dveřmi sledovali jejich reakce.

Zítřek podle pravidel patřil Radimovi a já měl tudíž celý den na to, abych něco vymyslel.

„Večer půjdeme někam do baru. To si zaslouží odměnu. Zvu vás oba,“ znalecky pokýval hlavou Radim a mně bylo jasné, že ho to trochu srazilo na kolena. S něčím tak odporným určitě nepočítal. Byl jsem zvědavý, co má na mě připraveného na zítřek a vypadalo to, že se bojí, aby to ve světle slimáků nebyl hodně slabý odvar.

Druhého dne se najednou na plastovém přípravném vále objevilo šest pečlivě srovnaných netopýrů. Proto nás ponechal v baru samotné, když odešel kolem půlnoci pryč. My s Dášou jsme tam vydrželi asi do dvou. Popíjeli jsme a povídali o všem možném, dokonce i o její rodině. Potom se přesunuli zase k nám. Ty dvě hodiny zřejmě Radimovi stačily na to, aby těch šest netopýrů, kdo ví jak, nachytil.

Nyní od jejich drobných tělíček oddělil křídla a pečlivě je stahoval. Vypadalo to, jako by zpracovával nějaké minikrálíčky. Vykuchal je a vykostil. Vzniklé kousky masa rozprostřel na vál, prosolil a prokořenil. Na vrch pokladl směs míchaných vajčiek s pažitkou a po délce rozkrojenou nakládanou okurku a několik plátků sýra.

Na vedlejší plochu si rozložil připravený obdélník vepřového masa na roládu. Na něj pečlivě a opatrně přenesl ty netopýry s vajčičky, okurkou a sýrem. Vše napevno sroloval a „sešil“ jehlami na ražniči.

„Dnes to bude specialita kuchyně – roláda z masa dvou barev,“ řekl jenom, když tu ruličku dával do trouby zapéct. Potom pečlivě zahrabával netopýří kůže, křídla a ostatní zbytky pod běžný kuchyňský odpad, aby je skryl před nechtěnými pohledy zvědavých kolegů.

Po nakrájení na kolečka ta vrstva dvou mas a náplně vypadala skutečně překrásně a člověk by měl chuť se do toho zakousnout. Zvláště, když na talířích spočívala bezvadně nakrojená kolečka pokrmu i s krásně žluťoučkými brambory, křehoučkými listy hlávkového salátu lehce pokapanými dresingem z francouzského koření a bílého jogurtu. Z talířů se kouřilo a opět bylo slyšet jak hostům chutná.

Tentokrát jsem nic nenechal náhodě a připravovat se začal už den předem. Pečlivě jsem rozmístil kolem popelnic na dvoře našeho domu a v ústích nedalekých kanalizačních trativodů několik potkaních pastí s návnadou z těch nejlepších odřezků masa sebraných v kuchyni. Dnes jsem si to vše obešel a mohl si vybírat jenom opravdu ty největší úlovky, protože všechny pastí byly plné.

Ponechal jsem si osm statných kusů a ostatní opět pustil. Těch osm jsem zabil a pověsil je trošku „odležet“ za zadní nohy do skepa, podobně jako se věší bažanti.

„To snad nemyslíš vážně!“ říkají mi oba, jen co je začnu zpracovávat.

„Proč?“ ptám se.

„Mrzí tě snad, že vyhrávám?“

„Ale ne, to vůbec ne,“ odpovídá mi.

„Spíš se bojím, abychom nezašli opravdu moc daleko.“

„Já si zase myslím,“ nenechal jsem se vytrhnout ze svojí činnosti, „že mezi netopýrem a potkanem biologicky zase takový rozdíl nebude.“

Pokrčili rameny. Poodešli kousek stranou a nechali mě připravovat „Bavorské zvěřinové karbanátky.“ Bylo až neuvěřitelné, jak to po usmažení překrásně vonělo a vypadalo.

Bohužel to si ještě nikdo z nás neuvědomoval, jaký to vezme rychlý spád za několik hodin. Dnes už vím, že jsem měl jim oběma, Radimovi i Dáše, daleko víc naslouchat, protože jejich obavy byly více než opodstatnělé. I když jsem si nepřipouštěl, že by se mohlo stát něco zvláštního, stalo se.

Několik hodin po obědě toho chlapa, jeho manželku a několik lidí doprovodu odvezla sanitka. Krátce na to do naší kuchyně vtrhla přepadová jednotka. Prosmýčili úplně všechno, a tak není divu, že se jim povedlo objevit zbytky potkaních kůží a nějaká netopýří křídla. To nebylo samo o sobě zdaleka tak strašné. To nejhorší nás teprve čekalo.

Ve zbytcích potkaního masa byl nalezen jed na krysy. Chápete to? Některé z těch chycených zvířat bylo otrávené, protože se ještě předtím, než vlezlo do mojí pasti, našlo jedu. V mase toho jedu bylo tolik, že to pohodlně stačilo na lehkou otravu všech, kdo ochutnali.

Dovedete si představit, co potom nastalo? Nedovedete! Nikdo si to nedovede představit. Nikdo z vás, protože všichni k tomu přistupovali jako k velmi rafinovanému pokusu o atentát. Neustále se vtom hledalo nějaké politické pozadí a všichni odmítali věřit tomu, že mohlo jít jenom o náhodu a hlavně strašně hloupou sázku.

11. O muži, který uměl číst čarové kódy

„Dobrý den, vážení televizní diváci. Vítám vás všechny, jak ty ve studiu, tak i ty u televizních přijímačů.“

A moderátor škrobeně a přehnaně žoviálně pokračoval.

„Už jste si za měsíce, které trávíte s naším pořadem, zvykli, že pro vás máme připraveny vždy nějakou lahůdku, zvláštní dovednost někoho z běžného davu, obyčejného člověka, řeklo by se. A vy také všichni, jistě jak ve studiu, tak i doma, znáte důvěrně tuto adresu,“ a ukázal imaginárně kamsi do spodního rohu, kam jistě technici záznamu titulek s adresou doplní, „abyste nám mohli o každém takovém zvláštním, jedinečném, zajímavém, ať už mimořádně talentovaném, či mimořádně netalentovaném člověku, dali vědět. My ho skontaktujeme a setkáte se s ním tady, živě, kde vám jednak něco předvede, takřkajíc ze své kuchyně, a jednak ho za vás budeme moci důkladně vyzpovídat . . .“

A dramaticky se odmlčel. Věděl zcela jistě, že pauza v pravý okamžik vydá za miliony slov.

„A jeden takový právě přichází! Pan Břicháček!“

„Tak sakra, lezete tam, chlape! Tady už vám to září, ta žárovka se už víc nerozsvítí!“

Postrčila ho jakási inspicientka a zakroutila hlavou nad jeho tupostí. Pan Břicháček, Arnošt Břicháček, vyrazil do tmavě se tvářícího ústí. Byl nervózní. Měl obrovskou trému, a tak se nedokázal ani rozzuřit na tu neochotnou a protivnou ženskou.

Jakmile vkročil na pódium, podklesli mu kolena. Tak nějak samovolně. Kráčel proto nejkratší cestou k dvojici pohodlných křesel a modlil se, aby proces představování moderátor příliš neprotahoval.

„Tak tady ho máme!“ zahlaholil, jakmile se kolem něj pookoušel protáhnout ke křeslu.

„Skromného a snad na pohled až příliš tuctového chlapíka, pana Arnošta Břicháčka. Ale až vám řekne proč, je tady, až vám alespoň naznačí... to budete valit kukadla! No! Co vy na to, pane Arnošte? Proč jste tady? Proč jsme si vás pozvali?“

Arnošt se postavil na jakousi křídou nakreslenou značku, takový malý a bleděmodrý křížek na zemi, a matně doufal, že je to právě to místo, kde má stát.

„Já umím číst čárové kódy!“

Moderátor se zasmál a sálem to zašumělo.

„No, počkejte, počkejte, to přeci není nic zvláštního!“ a sáhl do kapsy.

„To umí přece každý. Vezmu si do ruky takouvouto mašinku, přenosný skener, stačí mi do něj dvě tužkové baterie a umím je číst také!“

A na důkaz ukázal publiku balíček masa. Běžný supermarketový balíček, maso zavařené v takové té plastové vaničce. Přiložil na čárový kód skener a na kraji pódia se rozářily na velkoplošné obrazovce údaje:

Vepřová krkovice s kostí, hmotnost 1119 g, baleno 3. 2. 2006, Maso Planá.

Jakmile schoval skener za záda, podal balíček panu Břicháčkovi.

„Ano, vy potřebujete skener, jenže já se jen podívám a mohu číst, vepřová krkovice s kostí, hmotnost 1119 g, baleno 3. 2. 2006, Maso Planá.“

A hlas mu trochu přeskakoval. Báł se, že se trémou přehlédł a odečetl nějaký údaj nepřesně. Ale diváci v sále pochvalně zatleskali.

„Tak, to bylo určitě správně.“ proběhlo Arnoštovým mozkiem a začal cítit příjemné teplo od uvolněného endorfinu. Moderátor konečně ukázal na dvě křesla a on si s nepopsatelnou radostí sedl.

„No, to bylo tedy něco. Myslím, že jste většinu v sále určitě přesvědčil. Ale teď, než se pustíme do dalších zkoušek, abychom na svou stranu získali i ty poslední nevěřící Tomáše, tak mi, prosím řekněte. Jak to tak přijde, že člověk najednou umí číst údaje na čárových kódech?“

Arnošt se už poněkud uvolnil. Křečovitost po prvním úspěchu byla ta tam, a tak se mu i hlas přestal třást.

„No, víte, pracoval jsem v obchodě. Patřím ke generaci prodavačů, která zažila masový nástup megamarketů a tedy i zavádění této technologie. Tak jsem se o to začal trochu hlouběji zajímat.“

Vždycky, když jsem měl službu na pokladně, potýkal jsem se často s různými přetisky nebo přetrženými kódy, tedy pro přístroj nečitelnými. Rozčililo mě, že jsem musel vždycky volat vedoucí nebo složitě vyfukávat do

pokladny číslo pod kódem a doufat, že zboží načtu. Rozčilovalo mě, jak byli lidé nervózní a jak často mi nadávali kvůli takovému zdržení. No, a tak když jsem byl ve skladě, či jsem měl směnu na doplňování zboží, zkoumal jsem s přenosným skenerem všechny zákonitosti, až jsem jednoho dne zjistil, že žádné zařízení nepotřebuji. Najednou jsem četl vše, dokonce i z poškozeného kódu se nechala pro pokladnu vytáhnout informace o ceně. Většinou třeba byl poškozen jenom údaj o výrobci nebo datum spotřeby. Tak se vlastně díky tomu i velmi zefektivnila moje práce. Třeba při inventurách, to bylo k nezaplacení.“

A odmlčel se, aby se trochu napil z připravené sklenice.

„Tak vidíte, jak se může člověk vypracovat!“ hlaholil moderátor.

„Vám ale taková dovednost, jako je čtení kódu, nestačila, že?“ zeptal se přímo a pan Arnošt přikývl.

„No, zdálo se mi, že je velmi málo naučit se číst. Chtěl jsem umět také psát, tak jsem se znovu pustil do studia kódů a trvalo mi to opravdu dlouho, no ale dnes dokážu rukou napsat, nebo chcete-li nakreslit kód, z jakýmkoliv obsahem.“

„Tak to je k neuvěření, že?“ obrátil se moderátor do publika.

„Co k tomu potřebujete, abyste to předvedl?“

Pan Arnošt pokrčil rameny.

„Nic zvláštního. Lakovaný křídový papír a tenký černý fix. Lihový. S hrotem maximálně 0,3 mm.“

Moderátor se usmál.

„Nebudete mi věřit, ale mám tu kousek papíru i přesně takový fix, jak jste si přál.“

A zatímco obojí podával Břicháčkovi, ptal se dál: „A proč to nemůže být obyčejný kancelářský papír?“

„Protože se na něm fix rozpívá, a potom je horší čitelnost. Tedy pro skener. Pro mě ne. No a musí se to psát fixem, aby to bylo dostatečně výrazné.“ vysvětloval zatímco cosi fixem už kreslil na papír. Během chvilíčky podal papír zpět moderátorovi, a ten ukázal vzorek na kameru. Ta zabrala detail, a tím se televiznímu divákovi rozkryl pohled na les černých, různě silných čar.

„Tak toto tu vzniklo jenom tak, mezi řečí. Zkusíme opět skener, co nám na to poví?“

A přiblížil čtečku nad papír.

„Není to nic složitějšího, napsat čarami cosi hezkého,“ objevilo se na velkém monitoru před diváky, a ti znovu zatleskali.

„Tak to je úžasné. Využil jste to někdy i nějak prakticky?“

„Seznámil jsem se díky tomu se svou budoucí ženou. Víte, uviděl jsem ji jednou markovat v pokladně konkurenčního obchodu. Hned mi padla do oka, tak jsem to zkusil. . .“

A odmlčel se. Asi něco z dramatickosti pauz pochytil od moderátora. Ten se však nedal a přímo se zeptal.

„No počkejte! Zkusil! Zkusil! To jistě nebude stačit ani mně, ani divákům. To musíte být přesnější.“

Pan Arnošt pokračoval vzápětí.

„Prostě jsem vešel dovnitř a v oddělení papírnictví jsem si koupil fix a takové ty samolepicí štítky. Napsal jsem na ně pár kódů, a těmi potom přelepil originální označení na svém nákupu. No a když na mě vyšla řada u pokladny, právě u té pokladny, kde seděla ona, srovnal jsem zboží na pás, tak, aby to, co jsem napsal, dávalo smysl. Dal jsem si záležet. No a když začala markovat, začalo se jí na displeji pokladny oběhovat „jste krásná“, „zamiloval jsem se do vás“, „mohli bychom se někdy sejít?“

„Tak to je něco, že, přátelé. Tomu se říká netradiční seznámení. Jak to dopadlo?“

Zavolala na mě vedoucí a ta, když zjistila, že jsem přelepil původní ceny, tak mě vykazala, ovšem až po zaplacení nákupu i patřičné pokuty. Ale moje vyvolená, když mě vedli ven kolem její pokladny, se otočila a zakřičela na mě, v kolik končí. Počkal jsem tedy na ní a vyšlo nám to. Už jsme spolu šest let.“

Diváci znovu unešeně zatleskali nad takovým romantickým příběhem.

„Předpokládám, že pracujete dále v nějakém supermarketu a že jste velmi ceněni svými zaměstnavateli.“

Ale pan Břicháček zavrtěl hlavou.

„Bohužel, jsem nezaměstnaný. Vyhodili mě! Víte, když jsem třeba někomu markoval pět rohlíčků, bylo daleko rychlejší nakreslit si patřičný kód, než hledat v databázi označení a ještě to násobit počtem. Já to měl načrtnuté za pár vteřin, no i s počtem. Také poškozené kódy jsem dokázal dopsat, no a lidé si stěžovali. Tak mě vyhodili, přestože jsem se ničeho nedopustil!

Zkoušel jsem to i v jiném supermarketu, ale nechtěli mě. Asi se pověst o tom co umím roznesla a nechtějí mě nikde. Tvrdí mi, že to nepůsobí věrohodně, když doplňuji takové věci před zákazníky. Jenže já to dělám jenom kvůli tomu, aby právě zákazníci nečekali. Všichni si stoupali do řady k mé pokladně, protože to tam odsypalo, ale potom si stěžovali. Bohužel nic jiného neumím, než právě prodávat.“

„Tak to je smutné“ poznamenal moderátor.

„A čím se tak bavíte doma, když už tam musíte trávit tolik času?“

„Právě jsem přepsal jednu básnickou sbírku Josefa Kainara do čárových kódů. Chci najít vydavatele a vydal to. Víím že si to bez čtečky nikdo jiný, než já, nepřečte, ale přesto.“

Moderátor netrpělivě kouknul na hodinky, věděl že to musí ukončit, jinak mu bude režie nadávat a stejně to ustríhne. Právě měl začínat blok reklam. Vstal a ukázal prudkým gestem ke křeslu, v němž Arnošt seděl. Naučeným zvonivým hlasem skoro vykřikl: „Pan Břicháček!“

A pan Břicháček si užíval svůj první a dost možná, že i poslední, spontánní potlesk.

12. Palačák

Myslím si, že by tam měl jít Martin. Poflakuje se tu víc než dva roky, ale něco samostatného, to jste mu ještě nedali!“ zdůvodňoval právě nadporučík Mládek svou averzi vůči figurování vlastního jména v kolonce „vyšetřovatel případu“, který se mu právě snažil nadřizený vnutit. Ano, jistě z toho bylo slyšet, že nemá na mysli odborný růst mladšího kolegy, ale hlavně, že se chce sám z toho vyzout. Kdyby to bylo možné, klidně by se nechal přeložit do Mukačeva nebo Užhorodu, jen aby se na vyšetřování podílet nemusel.

„Dobrá,“ přikývl dobrácky mjr. Konvička. Byl to starý a hodně prošedivělý pán, podsaditý a na svůj takřka důchodový věk velmi čilý. Prošel snad všechny republikové obvody a přežil na kriminálce dva režimy. Díky tomu měl velké zkušenosti, ale hlavně odhad na lidi, jako snad nikdo na světě. Kdykoliv chtěl, stačilo mu zadívat se na svého podřízeného a věděl hned co si o něm myslí, a jak je daleko s prací. Bývaly doby kdy si takové vlastnosti cenil, dnes se vzrůstající nechuť každé generace se čím dál tím méně na čemkoli podílet, zdálo se, že mu to je spíš na obtíž.

Znal Mládku od doby, kdy na toto oddělení nastoupil, a proto věděl, že ho nezajímá nic, co by nemohl vyřešit. Tedy úspěšně vyřešit. Nebyl to žádný lempl či vymlouvač, to ne! Vlastně to byl jeden z nejpracovitějších lidí, ale neuvěřitelný kariérista a do případu, ze kterého by nemusel vyjít jako král, ho nikdo nenatlačil ani buldozerem. To by radši od policie odešel, což by byla zase škoda.

„Kdyby se ti to ale povedlo, tak bys hodně poskočil!“ pokusil se ještě Konvička, ale samotnému mu bylo jasné že zbytečně. Měl daleko větší přehled, jaká pravděpodobnost je na „Palačáku“, ze kterého se tak nějak postupem času stalo romské gheto, něco úspěšně vyřešit. Ty případy, kdy se to jen za jeho působení na místě šéfa podařilo, by se daly spočítat na prstech jedné ruky.

„Ale budeš mu k ruce!“ vystřelil ještě, protože měl na Mládku vztek. Nemyslel to vážně, ale chtěl ho taky naštvat, za to, jaký dělá pořád v systému bordel.

„Tak to teda ne! Odslouženo mám, můžu se válet doma se slušnou výsluhou a klidně to taky udělám!“ spustil okamžitě na Konvičku svých několik připravených vět.

„Tak mi zmiz z očí! Když už nechceš pomoci, tak nezacláněj a vypadni!“ řekl mu ostře. Mládek si ulehčeně vydechl a odešel.

„Měl bys mi poděkovat!“ řekl o chvíli později Martinovi Kulíškovi, benjamínkovi týmu. „Ukecal jsem starýho, ať ti dá konečně první samostatnej případ.“

A lišácky na něj mrkl. Ale Martin věděl, že nic na světě není zadarmo, a hlavně, že nic od Mládky není zadarmo, a taky se poněkud přestal na své první sólo těšit.

„Mno, potřebuju tě, Ivano, k Martinovi. Měl by dostat první samostatnej případ. Ale někdo mu musí být k ruce. Taky bych rád, aby na něj dal někdo pozor. A to ty dokážeš. To dokáže jedním ženskou.“

Nevěděla, jestli si z ní dělá bláznou nebo to myslí vážně.

„Je mi skoro padesát. To mám dělat „podrůžkašku“ dvacetisedmiletému holobrádkovi?“

Přikývl. Opatrně a rozvážně, ale přikývl.

„Jasně, že jo. Ty totiž nejsi ješitná, tak se s tím smíříš. Já to dám samozřejmě jemu, ale vlastně chci, abys ho směřovala. Ne, že se s ním budeš hádat, to nechci, necháš ho to vést, ale budeš ho směřovat tak, aby se konečně taky něco naučil, aby to byl plnohodnotnej vyšetřovatel. Zatím umí akorát lítat se zápisníkem. Trochu málo na dva roky praxe, nemyslíš? Měli byste na to mít klid i čas. Myslím, stejně ani nikdo nepočítá, že to k něčemu přivedete, tak kdo by vás honil. Co si o tom myslíš?“

„Že ho to hodně otráví, když svůj první případ odloží nevyřešený do archivu. Nejdřív nedělat dva roky nic, a potom dělat na něčem, co dodělat nejde, myslím, by mě to dost...“

„Hele to si nech pro sebe, je mi jasné, co by z tebe vypadlo, a na sprostárny zvědavěj nejsem.“ přerušil jí rychle Konvička.

„Každopádně jsem rád, že nejsi zásadně proti, a jemu někdo z široce rozvinutým mateřským pudem jen prospěje. Budu si pamatovat, že jsi ho pod svoje ochranná křídla vzala bez reptání a odměním se ti.“

Usmála se a řekla.

„Nevím, kdy. Až tohle doděláme, jestli se vůbec někde dostaneme, tak budeš v penzi. Pozveš mě snad na zahradu na grilování? Děkuji, nechci. Víím, jaký jsi kuchař.“

A odešla ven.

„Tak šéfe, prej jsme ode dneška tým a já čekám na vaše rozkazy!“ přišla k Martinovi Kulíškovi o něco později na služebně. Ale ten jenom rozpačitě pokrčil rameny.

„Oficiálně mi ještě nikdo nic nedal, a potom, vpravdě to přišlo tak rychle, že vlastně ani nevím...“

Usmála se na něj mile, až si musel uvědomit jak moc je hezká, Přestože drobné větvičkové vrásky se jí jemně rozplétaly kolem očí i úst a vlasy, které měla jistě lehce dobarvené sem tam nechaly oku spočinout na stříbřitém odstínu šedin. Ale přesto, nebo možná právě proto, byla moc krásná.

„Na oficiality se tady vykašli, to přijde a ví to už stejně všichni, tak snad nemusíš čekat na starýho až se vrátí z porady, aby ti to řekl. No a pokud bych ti směla radit ještě jednou, tak bychom se mohli vydat za všemi, kdo byli na místě činu, když už nás do toho uvrtili s takovým zpožděním.“

Vděčně se na ni podíval.

„Co je tohle?“ ptal se o něco později mladého cikána. Mohlo mu být lehce přes dvacet, kdo ví, jestli. Byla zima, a tak neměl náladu z něho něco sáhodlouze páčit. Položil jasnou otázku a čekal jasnou odpověď.

„Ta asi ženský náramek, no ni?“

Odpověděl pobaveně, když si prohlédl plastový sáček s předmětem do-ličným.

„A tohle?“

„No, myslím nějaký prsten a přívěšek, asi růža, či co to je za kytku.“ klidně z něj lezlo, zatímco mu vracel do rukou druhý sáček s masivním prstenem a perletí vykládaným přívěškem na zlatém řetízku.

„A viděl jste to už někdy?“

Cikán zaváhal.

„No, v noci, když jsem ju našel.“ odpověděl poté opatrně.

„Takže v noci najdete mrtvé tělo mladé ženy, všude tma jak v... a vy si všimnete, že má prsten, přívěšek a náramek. Není to divný?“

„Sem sahal, jestli dýcha, a taky sem jí rozeplnul halénku.“ říkal skoro plačtivě, ale hned přešel do jistějšího tónu.

„Co po mně vlastně chcete! Zavolal jsem vám hned, jak jsem zjistil že nedýcha. To kvůli mně tu vaši byli hned v noci a to kvůli mně máte ty šperky. Mohl jí někdo v noci o to obrat a mohla se najít až ráno, no tak co!“ To, že opravdu bojoval s přesvědčením jí všechny šperky sebrat, samozřejmě Martinovi i Ivaně zatajil. Stačilo těch osm stovek, co sebral z peněženky. Už jen kvůli tomu umíral strachy.

„Brali vám v noci otisky?“ zeptal se ještě profesně.

„A na co? Vždyť jsem snad svědek, ne zločinec.“ ošíval se.

„Hm, tak tady moje kolegyně všechno hned napraví.“ poznamenal. „Doplní si, pane Fekete, vše, co o vás máme, ještě o ty otisky.“

„No ale jasné že jsem na ní šahal, dyž jsem se díval jestli dýcha a dyž jsem jí rozpínal tu bluzu. Vždyť vám to říkám!“ pokoušel se bránit.

„A já vám zase říkám, že tady budou do půl minuty vaše otisky. A když ne, tak vás odvezu na oddělení, a tam bude spousta času vám je sejmout, třeba několikrát!“ opáčil tvrdě a šel do auta. Taky v notně oježděné felici, kterou vyfasoval, moc teplo nebylo, ale nefoukalo tam. Alespoň že tak.

„Tak ten se se svým vůdcovstvím sžil nějak rychle!“ napadlo Ivanu, když brala Lájošovi Feketemu otisky.

„Kam si přejete jet nyní, pane!“ začala schválně podrážděně, doufaje, že mu dojde, jak se jí svým povýšeným chováním dotkl.

„Promiň, Ivano, je toho na mě moc. Nikdy jsem u podobných věcí snad ani nebyl, a teď si s tím mám poradit sám!“ omlouval se jí tiše.

„Hlavně, že umíš sekát patky!“ pomyslela si a rozjela se.

„Vypadalo to spíš, jako když se mu mstíš, než jako výslech.“ řekla tiše, zatímco vůz parkovala před chirurgickým oddělením Budějovické nemocnice. Odtud to byl na patologii jenom skok.

„No, vpravdě nevěřím, že by se mu braly ty otisky zbytečně. Kroutil se jako had, když na to došlo. Všimla sis?“

„Jo!“ usmála se.

„To má prostě jejich národ v krvi. Vymýšlet si, a třást se strachy z policie. Pokud nejsou v přesile, vždycky se třesou před zákonem. Ale když myslíš, ty to vedeš. Já jsem tu jen řidič a nádeník.“ To se mu nelíbilo. Jako by si to rozhodl snad on.

„Hele, jestli tě štve, že to dali mně, tak já klidně skočím k šéfovi a řeknu mu, ať ti to předá. Já potom nijak netoužil!“

„Ještě to tak. To by mi scházelo ke štěstí,“ usklíbila se.

„Já jen, že na to, jak dlouho šéfuješ, se nějak podezřele málo ptáš a hodně nařizuješ. Já se vždycky hodně ptala, hodně domlouvala a když už to nešlo jinak, tak teprve potom nařizovala. Ale co je ti do názorů starý báby, co?“

A chtěla prudce vyskočit z auta ven. Martin ji ale chytil za ruku. Stiskl její dlaň překvapivě silně, přesto jí to nebylo nepříjemné, naopak, přišlo jí to docela milé, snad až něžné.

„Není to jak si myslíš. Já si tě vážím, ale prostě nevím pořádně co s tím a to mě žere! Tohle je způsob jak se s tím vyrovnávám. Tak mi pomoz a budu klidnější!“

„Od rána se o noc jiného nesnažím!“ odsekla mu a prudce vymanila svou ruku z jeho velmi příjemného sevření a vyletěla z auta ven a ještě naoko zlostně pořádně švihla dvířky, což bylo u tak starého a korozí poznamenaného vozu na pováženou. Ale bylo to už jenom gesto. V mysli mu už dávno odpustila, i si na něj poopravila názor, snad mu začínala trochu rozumět. Každý je vyplašený, když ho hodí někdo do vody a jeho vystrčili z pohodové výletní lodi doprostřed rozbouřeného oceánu.

„Ale, čemupak vděčím za tvoji návštěvu Ivanko? Myši vám snad překousaly dráty do počítače? Dáte si s námi alespoň kafičko, když už jste tu?“ mluvil patolog, který prováděl v noci ohledání na místě činu a hlavně dnes pitvu. Usmála se na něj.

„Ále, tady můj nový šéf nedal jinak, než že si s tebou osobně promluví. Takový malý a dopolední seznamovací večírek, chápeš?“ A sama se zasmála svému vtipu.

„A pokud jde o mě, tak kafe neodmítnu. Jsem vymrzlá, až chrastím. Čím víc bude horké, tím líp.“

„Dobrý den, já jsem Martin Kulíšek.“ představoval se nesměle. Báł se, že ho bude Ivana vzteky shazovat, a byl moc rád, že tak neučinila.

„Bylo na jejím těle něco zvláštního?“ přešel hned k profesi.

„Nejdřív to kafičko, ano? V noci jsem měl výjezd a hned ráno zase pitval až doteď, tak si snad dvacet minut zasloužím a vás dva to zásadně nezdrží, ano?“ pronesl plačtivě prosebným tónem. To byla rána Martinově vrozené netrpělivosti.

„Jak zemřela!“ vyhrkl Martin jakmile cinknul prázdnou sklenkou o desku stolu. Bylo to od něho trochu bezohledné, protože ani Ivana, ani patolog dopito neměli.

„To je právě dost divné, tedy alespoň v dnešní době.“

„Ty jsi dneska samá záhada. Mluvíš tajemně, jako by zemřela na mor,“ nechala se slyšet Ivana.

„Skoro to tak bude. Někdo ji totiž, ale pojďte se raději podívat.“

Rozsvítil světla na pitevně a sundal plachtu z těla na stole. Odhalila se tvář hezké mladé ženy. Její tělo bylo čisté, pečlivě umyté a v oblasti hrudníku do něj zela obrovská rána. přestože byla prostá jakýchkoli stop krve, vypadala otřesně a nepřírozně.

„Je to hluboké až skoro k páteři. To je ono. Vypadá to, jako by ji někdo zabil masivním středověkým mečem. A to myslím, se neděje zase tak často. Kdyby jí někdo zastřelil, nebo uškrtil, prosím. Zapíchnul kuchyňským nožem, no proč ne, to všechno tu mám docela běžně. Ale tohle není podobné ani noži, ani sekyře, muselo to být něco dlouhého, a velmi těžkého. Setrvačností to přerazilo tři žebra a jako máslem prošlo plícemi. Byla mrtvá

hned, protože došlo k roztříštění páteřního obratle, a tím k přerušení míchy. Prohlížel jsem to velmi podrobně.

A teprve teď si Martin i Ivana všimli dlouhé, pečlivě zašité jizvy. Ve světle rány nijak nevynikala a vypadala spíš jako ozdoba.

„Pošlu vám všechno ještě standardním způsobem, ale jsem rád, že jste to mohli i vidět. Je to opravdu hodně zvláštní.“

„Budeme si muset promluvit s každým, kdo tam v noci byl.“ poznamenal Martin a Ivana si poněkud povzdechla. Vypadalo to na dlouhý, velmi dlouhý pracovní den.

„A co laborka?“ poznamenal snad celkem zbytečně v autě před chirurgií. Ivana věděla lépe než on, co je důležité.

„Dám jim tam alespoň Lájošovy otisky, třeba budeme mít opravdu štěstí a na některých věcech, co měla u sebe, se najdou. Myslím třeba na něčem, co mohla mít v kabelce, čeho se nemusel dotknout, když se ji, jak tvrdil, pokoušel resuscitovat.“

Martin, přestože sám odebrání otisků nařídil, se s ní ale pokusil polemizovat.

„Proč by jí nechával všechny šperky?“

„Protože jsou to zbabělci. Celej ten jejich pranárod. Ví, že když ji identifikujeme a najdeme někoho z příbuzných, tak se jistě zjistí, co za šperky v pozůstalosti chybí. Ale když jí sebere peníze z peněženky, tak málokdo bude vědět, kolik měla u sebe. Ale když my ty otisky najdeme a prokážeme mu, že v té peněženke byl, vyklopí všechno, i to, co nám zatím skrývá. Já neříkám, že ji on zabil, alespoň nebyl ten typ, který by dokázal dobře ovládnout masivní obouruční meč, ale určitě neřekl všechno. Bojí se.“

Martin příkyvoval a v duchu smekal před jejím odhadem.

„Vypadá to spíš jako pomsta nějaký přiblblý sekty než jako obyčejná vražda. Někdo by měl kouknout na ty šperky, myslím, nějaký starožitník, nebo znalec. Nepřipadají mi jako běžně prodávané současné šmuky. Můžou to být napodobeniny, to jistě, ale takovou věc bych si asi dovedl představit na krku padesátileté ženy, ale ne tak mladé holky, která ležela na pitevním stole. To není styl mojí generace!“ A ukázal jí vztyčený prostředník s taky masivním, ale ocelovým prstenem.

„To je titan s ocelí, to dneska letí. To se nosí.“

„Asi čteš blbý detektivky.“ zklamala ho ale svou odpovědí.

„Buď starýho přesvědčíš, že se posuneme zásadně dopředu, když ti ty expertízy zaplatí, a nebo nebude nic. Nedovedeš si představit životní úroveň takových znalců a hlavně jejich nenažranost.“

„Hmm, jsi starší, tak asi budeš mít pravdu. To je fakt. Poznamenal.

„Jak to, že tě tolik víš o těch špercích?“ zeptala se, protože jí bylo líto, že jí nic takového nenapadlo. Navzdory všem zkušenostem, navzdory ženské intuici, ona si klidně tu růži dovedla představit i na krku dvacetileté dívenky.

„To je jednoduché. Můj otec byl zlatník. A taky, tobě je skoro padesát, tak jistě vnímáš spoustu věcí, tedy i šperky ze svého pohledu.“

Měl úplnou pravdu, i když se jí to nelíbilo. Ach ta současná generace. Žádná milosrdná lež, žádná galantnost. Tvrdě na věc, stručně a bez přetvářky. Jako by mohla za to, že je jí už tolik. Jako by si nezasloužila něco víc, než takového holobrádka.

„Jeho otisky skutečně souhlasí s těmi na peněženke. Musel být i uvnitř, nešlo jen o to, že by zběžně prohlédl kabelku. To by asi nepotřeboval otevírat jednotlivé přihrádky. Taky u sebe neměla žádné papírové peníze a to je určitě divné. A ještě divnější je, že neměla žádné doklady, nic, podle čeho by se dala jednoduše identifikovat. Ani mobilní telefon, a to dneska je stejné, jako by si vyšla bez rukou, nebo nahá. Zahájili jsme standardní postup při vyhledávání a identifikaci lidí bez dokladů, jestli k tomu chcete nějakou úpravu?“

A šéf laborantů se automaticky zadíval do Ivaniných očí, jako by tam hledal odpověď.

„Šéf je ale on!“ ukázala na Martina.

Martin se pomalu začal smířovat ze stavem věci. Vypadali natolik nesusrodě, že nikdo nikdy neuvěří, či alespoň na první pohled neodhadne, že by mohl velet té sebejistě a emancipované ženě, jakou Ivana bezesporu byla. Měla rázné vystupování a rázný hlas, na rozdíl od něj, který se komunikaci stále učil. Jí se stejně ani nedalo velet, jen ho mrzelo, že to tak nikdy a před nikým ani nebude vypadat.

„Tak pojedeme ještě jednou za Lájošem. Myslím, že by nám k tomu měl co říct.“ řekl navenek klidně.

„Dostihl jsi ji?“

„Ano, můj pane.“

A chřípí se mu trošku zachvělo, když mluvil. Jinak se snažil vypadat úplně bezvýrazně.

„Přece jenom, byla to vaše manželka a moje paní!“

Jenomže zradila. Zradila mě, a tím celý můj lid. Každého, i novorozence. Prošla tou chodbou ne kvůli poznání, ale kvůli tomu, aby náš svět zničila. Navždy. Nelze splynout s nikým, kdo je nám natolik vzdálen. Nejde splynout s civilizací natolik odlišnou. Viděl jsi to přece sám . . .“

„Ano, pane, ale byl jsem tam jenom chvíli. Navíc poznal jsem kousek noci a jednu opuštěnou ulici. Jinak nic. Nepotřeboval jsem víc. Můj Šall-úm byl veden stejnou jistotou, jako vždy. Nakonec, proto jsi přece poslal mě, protože jsi věděl, že má ruka i mozek je nejpřesnější v ovládnání Šall-úmu.“

Vládce přikývl a hodil mu váček, kožený váček plný mincí.

„A nyní oslavuj. Můžeš si vybrat dvě z mých společnic pro tuto příležitost. Správce harému ti bude k dispozici, už jsem ho instruoval.“

A potom mu naznačil jasným gestem, aby odešel. Vládce si přál být sám.

„No už jsem vam říkala. Není dóma,“ tvářila se Lájošova matka sebejistě.

„Je plnoléty. Tak ho nehlídám,“ dodala přehnaně otráveným hlasem na to, aby to mohla myslet upřímně.

„Taky můžeme vtrhnout dovnitř a udělat vám z toho kůlničku na dříví! Jsem si jistě, že co hledáme někde vtom co zůstane, najdeme!“ spustil na ni Martin sebejistě a neohroženě.

„Nó, tak počkej mladíku. Povolení k prohlídce maj, tak esli ne, potom nashle,“ a snažila se přirazit dveře oběma těsně před nosem. Martin mezi ně, ale pohotově strčil nohu.

„Povolení nemám a pochybuju, že bys měla odvahu jít si na nás stěžovat. Zamlčuješ nám svědka, a to je maření úředního výkonu!“

„Jáky maření, ty blbče, řekla sem ti, co jsem věděla.“

Přešla taky do tykání stejně jako on. Ivana si povzdechla.

„Ty toho nechej Martine!“ rozkázala úsečně, až oba zmlkli. „Všichni jsme tu civilizovaní a nechceme žádný potíže. My nemáme povolení, tak pozdravíme tady paní, slušně se s ní rozloučíme a půjdeme. No a paní přetlumočí panu Lájošovi, že ho ráno čekáme u nás. Jako svědka, samozřejmě, a že když nepřijde, tak mi si to povolení seženeme, ale nejenom na tenhle byt, rovnou na celej barák. A všem řekneme, kvůli komu je ve všech bytech takovej bordel. Proč to všude obracíme nohama vzhůru.“ A potom vzala Martina kolem ramen a doslova ho odtáhla ven.

„Tak to ti teda pěkně děkuju. To jsi mě fakt podržela, opravdu jsme tým! Bezvadnej tým!“ hartusil na ní.

„Milý mladý kolego, tys toho zajisté nevšiml, ale právě ti zachraňuji krk. Ani jsem neslyšela děkuju! Věř mi, že znají zákony možná lépe, než my, a hlavně mi věř, než aby Lájoš baráku vysvětloval, proč se všechny byty prohledávaly, raději ráno přijde. Uvidíš.“ Venku se mezitím setmělo.

„Do prdele, celej den promrhanej a v ruce vůbec nic. Mám hlad, že bych polykal i hřebíky. Neskočíme někam na jídlo? Pozval bych tě.“

Ivana ale zavrtěla hlavou.

„Ale ne. Už jsem dost pohodlná. Největší pohodlí mám doma. Můžu pozvat tebe, jestli chceš. Vařila jsem včera dršťkovou. Jíš doufám dršťkovou!“ přikývl.

„Tak jen hlavu vzhůru a dál!“ Povzbudila ho mezi dveřmi, když sáhla do předsíně a rozsvítila.

Jakmile se ocitl v jídelně, sedl si a ona rozhodila rukama.

„Tak co na to říkáš? Čekal jsi asi větší luxus, ne?“

A on se rozhlédl. Opravdu vše přímo do světa křičelo svou jednoduchost, nesourodost a utahanost.

„Ani ne!“ odpověděl ale okamžitě.

„Spíš jsem čekal děti a manžela. Jinak dobrý. Jsem zvyklý na koleje a ubytovny a tam to není o moc jiné. Vlastně se tu cítím jako doma. Tedy docela příjemně.“

I když by to asi člověk neřekl, byl to od něj velký kompliment, ona to pochopila a byla mu za to vděčná. Usmála se na něj mile.

„To ty ještě nemůžeš vědět, ale jenom muži umírají obklopeni milenkami. Ženy stárnou i umírají většinou opuštěné.“

A to byla zapeklitá pravda, prožitá na vlastní kůži. Hned několikrát. Vždycky, když už se konečně našel někdo, kdo ji natolik okouzлил že stál zas to něco v životě měnit, tak nakonec stejně zklamal. Oškubal ji, vysál jako upír a zmizel.

Polévka byla dobrá. Martin usrkával skleničku vína a cítil se neuvěřitelně příjemně. Snad těch několik skleniček vína postupně odpitých, snad Ivanina dlouhá samota a nebo překotné události toho jeho prvního velkého dne mohli za to, že jí lehce, zpočátku jenom jakoby mimoděk a později důrazněji pohládl po ruce. Ivana se ani netvářila zaraženě, ani se mu nepokoušela nic vyčítat. Naopak, jako by vždycky zamrzla, když na její ruku položil svou dlaň a zdálo se mu, že se celá lehce chvěje. Vyložil si to tedy jako svolení, jako souhlas a pokusil se ji políbit. Ani tomu se nebránila. Sám nevěděl, jak se vlastně ocitli v koupelně a později v ložnici. Milovali se spolu divoce a dlouho, byla k neutahání. Měla neuvěřitelně pružné a krásné tělo, voněla živočišností a toužil se jí stále a stále dotýkat, i když byl už vyčerpaný až na samý práh vědomí a ona dávno spala.

„Věděli jsme od začátku, že není sama. Ale teď už máme jistotu, kdo byl ten druhý. Připrav se na cestu. Musíš ho najít, musíš ho dostihnout a potrestat. Stejně jako ji.“

Vudruff sice chápavě přikyvoval, ale nechtělo se mu hned jít zase znovu do neznáma. Navíc když onen uprchlík tam musel být minimálně celý měsíc, tak už na nějakém dni nesešlo. Navíc, to místo, celá ta ulice. Vše bylo tak strašně cizí a odpudivé. Neznámé, a i když měl pro strach uděláno, bál se tam. Neměl to štěstí zatím, aby viděl někoho z obyvatel. Byl tam jen chvilíčku, ale podruhé mít tolik štěstí nemusel. Mohl se uvnitř toho nevlídného prostředí pohybovat celé týdny, než na něj narazí. Zrovna toto místo, ten svět byl natolik nezájímavý, že se transportní chodba téměř nevyužívala. Možná kdysi, dřív, ale dnes ne. Bylo to s podivem, když posvátné učení vycházelo právě z poznatku, že zakladatel místní civilizace přišel odtud. Jenže čas se pohnul, technologie posunuly, vědění také a tohle místo notně zaostávalo. Bylo rozděleno na nesmyslně malé území se spoustou strašně rozdílných jazyků. Tedy příliš komplikované místo pro pobyt a pohyb mentálně založených jedinců, jakými právě Yehnomové byli.

Martin se vzbudil jako první. Vpravdě vůbec netušil, co si s tím vším počít. Chtělo se mu moc na záchod, ale bál se vysunout třeba jen nohu z postele, aby Ivanu nevzbudil. Měla ze sebe shrnutou prošivanou deku v pestrém povlečení a vypadala jako socha bohyně. Byla překrásná, s každou svou vráskou, s každým lehkým převísem kůže určitě i krásnější a krásnější.

„Co mám udělat, co mám teď dělat. Jít drze do kuchyně, uvařit čaj a z lednice vyndat něco ke snídani a až Ivana vstane dělat jako by se nic nestalo?“ letělo jeho hlavou, ale přesto stále jen ležel a skoro nedýchal. Bojoval s přesvědčením, alespoň ji přikrýt, aby se nenachladla, aby se necítil tak hloupě, když ji tolik obdivně okukoval.

„Už jsi uvařil alespoň čaj?“ protáhla se jako maličké kotě a snad i zavrněla.

„Je ve skřínce nad digestoří. Konvice je pod dřezem.“ A znovu zavřela oči.

Když přišla do kuchyně, měla na sobě bílou košilku, která ošklivě zakrývala dvojici drobných a stále pevných ňader. Látkou obrýsované trčely hrdě do světa jen její bradavky.

„Našel jsem v lednici nějaké sýry, a tak jsem ti namazal chleba. Promiň, že jsem se nezeptal.“

Mávla jenom rukou.

„Jsem moc ráda, mně už nikdo snídani nepřipravil celé dlouhé roky.“

Jedli mlčky. Martin vůbec nevěděl, jak začít. Nedovedl si představit, jak začít. Naštěstí to za něj vyřešila Ivana sama.

„Jestli chceš, můžeme na všechno zapomenout a tvářit se, že já spala v ložnici a ty v obýváku na gauči.“

Ale to se mu zase nechtělo. Proč, bylo to přece moc krásné.

„To bych si nepřál. Já, mně se to moc líbilo, nic podobného jsem ještě nikdy nezažil. Jen nevím, jak to teď bude v práci.“ usmála se, ale tak trochu tajemně, jako Mona Lisa.

„Pokud to nechceš každému na potkání vykládat, tak úplně stejné. Dokážu se vyrovnat s tím, že dokážeš být přes den šéf a v noci milenec. S tím se my ženy od určitého věku snadno srovnáme. Neboj, tedy pokud chceš. Víím, že ti to asi nevydrží dlouho, ale budu ti vděčná za každou chvilku, za každý večer.“

Políbil jí. Na čelo a potom na ústa. Cítil drsné drobečky chleba třít se mezi jazyky, ale i tak to bylo příjemné.

Když se vrátili do budovy obvodní kriminální správy, seděl Lájoš způsobně na jedné ze židlí v krátké chodbičce před kanceláří. Vypadal jako dítě v první třídě při inspekční návštěvě. Martin se významně podíval na Ivanu, a ta ve vítězně usmála. Jako by tím úsměvem říkala, vždyť jsem to věděla, od začátku jsem to věděla.

Ukázal mu peněženku oběti a víc ani nemusel říkat.

„No, měla tam osm stovek a už je nepotřebovala.“

„Ale to snad není důvod k loupeži? A taky ke lhaní. Jak vám mám věřit, že jste si nevymyslel nic ani vtom ostatním.“

„Ale pán poručík, to opravdu. Já se styděl, že jsem jí ty peníze vzal. Jenže já je potřeboval. Moc potřeboval, přišlo to jako na zvanou. Proto sem je vzal. Dlužil sem.“

„No dobrá, uvidíme, co se s tím dá dělat, ale musíte mi říct úplně všechno, každý detail, je to moc důležité. Jinak udělám ze svědka obžalovaného. Když se to tak vezme, mohla by to být i loupežná vražda, co říkáš Ivano?“

A ta se otočila tak, aby to Lájoš nemohl vidět, vyslala k němu jasné gesto, jako že se učí rychle.

„Co všechno byste potřeboval slyšet, co mám říct. Byl jsem na konci ulice, když jsem uviděl toho chlapa, odcházel právě z toho místa, kde ležela. No, byla velká tma, byl to spíš stín a byl tmavě oblečený. Potom zmizel ve vchodě jednoho z činžáků a když jsem tam doběhl, viděl jsem ji tam ležet, byla teplá, ještě krvácela, ale mrtvá. Původně jsem bojoval s přesvědčením sebrat i ten prstýnek a přívěšek, ale nakonec jsem kouknul jen do té peněženky. A to je fakt všechno!“

No, to byl sakra pořádný přínos skromným důkazům. Vypadalo to, že Lájoš viděl vraha. Jestli tedy mluvil pravdu.

„Viděl jste, do jakého vchodu šel ten tmavý stín?“

Zbělel, tak asi mluvil pravdu. Bylo vidět že se bojí. Že by vtom muži poznal někoho z nějakého jejich klanu? Ale to by bylo víc než sci-fi. V takové tmě a navíc v místě, kde je tolik rozbitých pouličních svítlen. Jasně, mohl to být třeba někdo s tělesnou vadou, ale i tak bylo nepravděpodobné ho identifikovat. I když jestli by to měl být nějaký vůdčí typ, stačilo ke strachu, který Lájoš prožíval, i pouhé podezření.

„Povím vám, pán poručík, kde to bylo, co to bylo za dům, ale neukážu. Tam bydlí šéf, nášho domu majitel. On by nás vysypal i s matkou a sourozencama, kdyby zjistil, že jsme my ho práskli. Já potřeboval pro něj ty peníze, dlužili sme za činži.“

„Tak dobrá, povídejte. My si najdeme nějaký anonymní důvod, proč se tam podívat. Zatím nic neřekneme, ale jestli si jen vymýšlíš, jestli nám lžeš!“ přešel Martin do tykání a varovně zvedl prst.

Stáli před činžákem, který vypadal, jako by to snad ani nebyl zděný dům, ale jenom skládačka z pomačkaného papíru. Letité opadané vrstvy omítky, různé kdysi potřebné a zase neprofesně zazděné otvory, obnažené cihly, to vše bylo zatřeno okrovou fasádní barvou, aniž by se někdo pokusil podklad jakkoli vyhladit, jakkoli zestejnít. To právě dodávalo domu ráz a vzezření pomačkaného papíru.

„Do toho snad před natřením ještě stříleli!“ poznamenala Ivana.

„Taky ti to připomíná pokreslený a zmačkaný pytlík od svačiny?“

„Musím tě pochválit, Vudruffe. Bylo velmi duchapřítomné jí sebrat místní doklady. Díky tomu ti mohu předat perfektní napodobeniny. Podívej, nauč se všechno, jak se jmenuješ, kolik ti je. Zdá se, že na tom místě mají takové věci velkou váhu.“

A vládce se zadíval na veliké vitrážové okno paláce.

Možná tam budeš muset strávit víc času, než si dovedeme představit. Je to zalidněné místo. Pomůže ti sice Galeo, ale ani tak nebude jednoduché proskenovat tolik mozků. Možná nemáme ani představu kolik.

„A co platidlo, místní peníze?“ zeptal se Vudruff. Vládce však pokrčil rameny.

„Nejde o to, že bychom je nedovedli vyrobit. Ale nevíme, co na nich sledují. Jaké znaky, jaká čísla, tak raději ne, aby tě hned nechytli. Žádné falzifikáty. Když tam budeš déle, musíš splynout, musíš je získat tak, aby tě neodhalili. Ty doklady, to je jediné, co ti mohu věnovat. Je mi to líto. Rád bych pro tebe udělal víc.“

Vudruff se zachmuřil a svrástil hluboce obočí. Vládce musel vidět, jak strašně moc se mu nikam nechce. Byl to jeho nejlepší člověk, to ano. Byl nejvyvcvičenější ve všech rituálech nutných pro uctívání celého kultu Šaj-kluhomu a nejlépe ovládal prastarý posvátný meč Šall-úm. Cítil se jistě a bezpečně, když věděl že Vudruff je uvnitř paláce. Ale tradice a zákon se musí ctít a to i tehdy, když je v sázce jeho vlastní bezpečnost. Rozhodl se proto čas více nenatahovat a úsečně řekl: „Odejdeš tedy dnes v noci, připrav se.“ A zmizel do svých komnat.

„Dostali jsme anonymní hlášku, že se v tomto domě ukrývá kradené zboží. Slyšel jste někdy o Vrbenském skladu elektroniky? Byl vyloupen a naše kolegy z hospodářského dovedly kroky až sem. Máme povolení k domovní prohlídce. Na celý dům!“ zdůraznil, podle Ivany přehnaně moc. Ale proplešatělý, asi padesátiletý cikán s vytahanými tepláky na kolenou, to přijal.

„Ktéra kurva. No, mi to je jédno. Je to tu čisté. Najdete tu s prominutím léda hovno.“

„Chci vidět všechno. Nikdo z domu neodejde. O to se postarají tady pánové z výjezdovky.“

A ukázal na několik uniformovaných mužů.

„Ukážete jim všechno, co budou chtít vidět. Není tu čtvereční milimetr, který byste jim odmítl ukázat, když ho budou chtít vidět!“

Ivana se jeho tvrzení poušmála. Hrál si na tvrdáka a maskoval tím svou mladost a nedostatek zkušeností. Cikán pokrčil rameny.

„Bydlím tu jen já a moje rodina. Je nás hodně!“ dodal rychle, když viděl jak udiveně se všichni podívali při představě jedné rodiny v celém činžáku. Nikdo si nedovedl představit rozvětvenost Romských rodinných klanů.

„Každopádně tu vládnu a já všem říkám, že to tu bude vždy čisté, ale když chcete.“

A ustoupil, aby mohli projít dovnitř.

„Tak dva do každého patra a číňte se!“ poznamenala Ivana a Martin dodal: „My dva si vezmeme na starost sklepy.“

A jen klapot podpatků v celém domě svědčil o jejich pracovitosti. Ve foajé se rozhostil klid. Všichni, kdo dům prohlíželi, věděli, že se nehledá žádná elektronika, ale že se hledá těžká, nejspíš obouruční sečná zbraň.

„Žádný sekáčky na maso, žádný nože. Musí to být těžká špičatá zbraň, OSTRÁ A TAK TĚŽKÁ, ŽE JEJÍ SETRVAČNOST PRORAZÍ ŽEBRA AŽ K PÁTEŘI, JAKO BY TO BYLO MÁSLA!“ zdůraznil Martin, ještě než výjezdovka nasedla do auta a vyrazila.

Oba sklesávali po stupních postupně níž a níž, až se ocitli v krásných, i když oprýskaných a špinavých klenbách barokních sklepů.

„Proč jsi nás poslal právě sem?“ zeptala se Ivana štitivě, když viděla to množství pavučin, vypadajících jako tmavé skvrny v mihotavém světle slabých žárovek. Klenby byly nevzhledně a násilně předěleny kójemi ze špinavých hrubých fošen.

„Z mnoha důvodů.“ odpovídal Martin potichu, zatímco ji objal kolem pasu.

„Jednak tu budeme mít klid a můžu tě konečně políbit.“ naklonil se k ní a začal jí tlačit svůj jazyk do úst. Ona se mu však vymanila a vzdorovitě řekla.

„Krásné místo sis vybral pro lásku, jen co je pravda.“ Martin ji uvolnil a hned pokračoval: „No a hlavně si myslím, že tohle je to nejdůležitější místo. Musí se prohlídnout s největší pečlivostí a nikomu z nich tolik nevěřím, jako nám dvěma. Jestli je tu něco schované, oni to můžou přehlédnout. My ne.“

„To znělo skoro jako kompliment, díky!“ uchichta se.

Přemýšleli, kde vlastně začít a nebylo to vůbec jednoduché rozhodnutí. Sklepy, jak se ukázalo, byly třípatrové. Bylo to hotové bludiště. Nakonec i Ivana musela uznat, že jeho názor, začít odspodu a postupně se propracovávat k horním patrům, bylo to nejrozumnější řešení.

„Jen ti, kdo věří, mohou projít,“ četl klidným hlasem Martin Ivaně v tomto prostředí nesmyslný nápis, napsaný na zdi, ukončující chodbu v nejnižším sklepním podlaží. Přestože zeď nesla úplně stejné stopy špíny a oprýskanosti jako všechny ostatní, vypadala, jako by byla dodělána později, dodatečně. Před ní byla nakupena vrstva plesnivých, polorozpadlých a různě vlhkem zdeformovaných bedniček od zeleniny. V prachu bylo vidět téměř čerstvé pánské stopy.

Ivana vypadala velmi udiveně, když přečetl nápis, který na ni dělal dojem, jako by byl snad napsán arabsky. Martin pokrčil rameny.

„Přihlásil jsem se z recese na náboženství. Byl to jeden z volitelných předmětů na fakultě, no a docela mě to chytlo. Tak proto to umím přečíst. Je to napsané hebrejsky – nebo velmi podobně.“

A zachytil ji, když se chtěla k té zdi vydat.

„Opatrně!“ řekl a ukázal na řadu stop, končících u zdi.

„Není ti na tom něco nápadné?“ zavrtěla hlavou.

„Ty šlápoty vedou přece až ke zdi, ale ne zpět. Vidíš to? Někdo došel tam, ale už nešel zpátky.“

Styděla se, že jí to vůbec nedošlo. Byla natolik zaujata tím cizím nápisem, tím cizím písmem, že na něco takového ani nepomyslela.

Vyndal baterku a sklonil se. Přidřepla vedle něj.

„Mám brknout nahoru, aby to tu někdo zafixoval a odliš?“

Zavrtěl hlavou.

„To nebude třeba. Průměrně velká lidská noha nazutá v botách zřejmě s koženou podrážkou. Podívej, byla úplně bez dezénu. Bleskni to foťákem a to úplně stačí. Potom si zajdeme až ke zdi.“

Zeď byla teplá, jako by za ní byla pec. Podobně teplá bývala i zeď v babiččině baráku na vesnici v místě komínu. Pamatoval si to, protože k babičce jezdil na každý víkend a měl u té zdi přisunutou postel a vždycky v zimě, večer, když si šel lehnout, se na komínovou zeď tiskl a zahříval se o ni. Tady, ve sklepě, to ovšem byl víc než zajímavý poznatek. Hlavně když už okraje klenby, ve které byla zeď zasazená, byly chladné a orosené. Odházeli několik bedniček, či toho co z nich zbylo, a zjistili, že dotyčný buď opravdu odlétl vzduchem, nebo prošel tou zdí. Martin ji zkusil důkladněji ohmatat, ale byla tvrdá, špinavá a na rukách po doteku s ní zůstávaly tmavé, špinavé šmouhy. Kromě teploty oproti jiným zdím žádný rozdíl. Martin nevěděl, jestli si Ivana rozdíl teplot všimla, jestli to zaregistrovala, ale rozhodl se ji na to zatím neupozorňovat. Řekne jí to až v klidu venku a jistě se najde i příležitost, vrátit se sem s teploměrem. Nechtěl, aby se sem navalila skupina techniků. Nevěděl přesně proč, bylo obtížné definovat takový pocit, ale prostě si myslel, že velká skupina bádajících lidí tomu místu neprospěje a nic nového nepřinese. Jen si byl jist takovým vnitřním pocitem, že jestliže tu něco hledali, právě to našli a nic jiného se objevit nepodaří.

„To je všechno. Pojď, půjdeme z těch katakomb na vzduch a světlo,“ řekl jí a nabídl jí rámě. Vypadala opět udiveně, ale rámě přijala a nechala se vést ven.

Venku čekali, až ostatní dokončí svou práci. Věděl jistě, že nic jiného se nenajde, ale nechtěl akci rušit, aby to nevypadalo podezřele. Nechtěl, aby Lájoš měl nějaké problémy.

Vudruff stál ve foajé vlakového nádraží a nasával do sebe všechnu atmosféru i hemžení světa okolo. Občas se podíval na displej Galea, ale spíš jen tak ze zvyku. Věděl, že tady Lunaqert rozhodně nebude. Musel by to být hlupák, a to rozhodně nebyl. Spíš se snažil vše vyčíst a zjistit o tomto místě, aby mohl zapadnout, vypadat nenápadně. To, co přijímal, byly sice jen jakési nesourodé myšlenky všech, kdo se pohybovali kolem něj, někdy promotané od více osob, ale postupně se rozmotávaly, analyzovaly a vyplňovaly prázdná místa, kterých bylo čím dál méně, a jemu před očima

vytvářel, jako mozaika rodící se pod umělcovými rukama, obraz okolí, zákonů, předpisů a všeho, s čím měl být průměrný občan jeho věku seznámen. Občas se zkusil na cokoliv telepaticky zeptat, ale velmi opatrně. Báł se, aby si toho tazatel nevšiml, i když to na něj dělalo dojem, že místní nejsou žádní rozvinutí telepati, přeci jen by si někdo mohl něčeho všimnout.

„Jsem utahaný jako kotě. Potřeboval bych asi jít k tobě a pořádně se s tebou pomazlit. Promazlit se až k bezvědomí, to by mi moc pomohlo.“

Ivana byla sice šťastná, protože to vlastně nebylo nic jiného než vyznání lásky. Jenže ji to trochu zaskočilo. Ano, je pravda, že po něčem podobném toužila, a která žena v jejím věku by pohrdla mladým, perfektně pružným a voňavým mužským tělem. Ale zase ji to nutilo přemýšlet a objevoval se strach. Z toho, co si počne, až se do něj zblázní a on se na ni vykašle. Nebyla přeci žádná mladá naivka a věděla, že to jinak skončit nemůže.

„Tak pojď, ty blázinku, není nic jednoduššího.“ řekla nakonec a nechala se obejmout i políbit.

„Co zkusit společnou spršku? Nebudeme ti alespoň tolik plýtvat vodou. Umeju si tě krásně,“ překvapil znovu, když k ní vešli. Polichotilo jí to. Byla ráda, že její tělo může být pro někoho tak přitažlivé. Pro všechny, kdo tu byli v posledních letech, byla dobrá tak na to, aby jim narychlo usmažila několik vajíček a po jejich rychlém zhltnutí posloužila pro bleskové ukojení rozmnožovacího pudu, a potom do rána poslouchala spokojené chrápání. Tohle byl po dlouhých letech první, kdo na ni myslel, opravdově myslel, a kdo si ji skutečně užíval. Žádné „šup sem, šup tam“. Ale pořádná a nápaditá předehra a hlavně pořádně dlouhé, láskyplné mazlení, zakončené milováním, při kterém ztrácela dech i vědomí. O to víc jí bylo smutno, když si představila, jak asi dlouho to může vydržet.

„Každým dnem musí potkat nějakou mladou a krásnou, s kůží stejně napjatou, jako má on sám, a bude konec. Začne se mi vyhýbat, vymlouvav se, až nakonec zmizí z mých očí úplně,“ letělo její hlavou. Tak to přece bylo vždycky.

Ještě se celá třásla z prožitého vzrušení vedle něj, když jí pomalu, jako by se před chvíličkou vůbec nic nedělo, a vyrovnaně začal říkat vše o teplotě té zdi. Chvíličku nechápala, jak v takové chvíli, tak božsky nádherné chvíli, dokáže mluvit o práci. Ale muži byli jiní. Tak moc jiní. Jen zkrpili ženin klín, bylo všechno vzrušení, všechna extáze pryč a mohli jít do lomu skály lámat, jako by se nic nedělo.

„Proč jsi mi nic neřekl už tam?“ zeptala se měla na něj vztek. Měla snahu mu říkat úplně všechno, cápkovi, domlouvav se a on takhle tajnůstkařil. Jako by ji už dost nepoznal.

„Chtěl jsem o tom ještě přemýšlet a srovnat si to, než na tebe vyrukuji z nějakou blbostí. Taky jsem si nepřál, aby se tam navalil tým s technikou. Když by nic nenašli, šéf by z nás dělal pitomce za to, kolik jsme mu prohospodařili. Stačí, že se tam nic určitého nenašlo.“

To ji trochu uklidnilo.

Myslím, že bychom měli vzít teploměr a zkusit tam dojít. Pokusit se změřit teplotu sami, abych měl jistotu. Možná by bylo nejlepší koupit takové ty samolepicí proužky na akvária, umístit je na obě stěny a za pár hodin je znovu zkontrolovat,“ rozvíjel hned svou myšlenku.

„A jak se tam chceš dostat? Zazvonit a říct, nic kradeného jsme tu nenašli, takže žádné povolení nemáme, ale přesto bychom vašim zdem ve sklepe rádi změřili teplotu?“

„No, myslel jsem, že i s cikána se dá nějak domluvit . . .“ zkusil to opatrně, ale Ivana ho hned přerušila.

„To jistě. Ale hlavně, na ně nezkoušej pravdu. Oni všichni nejsou ani zlí, ani líní, ani nevzdělaní. Ale jsou prostě věci, ve kterých si jsou bez rozdílu podobní a jedna z nich je i přístup ke skutečnosti. Shodíš se, když na ně vybalíš pravdu. Musíš mlžít, vymýšlet si, vodit je za nos, to dovedou ocenit. Určitou kreativitu, abych tak řekla.“

Martin pokýval hlavou.

„Tak dobrá. Může se jim říct, že jsi tam ztratila náušnici, třeba, a že ti na ní moc záleží. I když půjde někdo z nich s námi, budeme se tvářit, jako že ji hledáme, a nějak nenápadně ty pásky nalepím. No a nakonec se zkusíme vrátit s tím, že bychom se ještě jednou raději koukli, jestli ses nepřehlédla. Když budeš hrát smutnou a ztrápenou, to by bylo, aby na to neskočili.“

Překvapoval ji čím dál víc. Normálně vypadal zakřiknutě, jako by neměl do pěti počítat, ale improvizace, to byla jeho silná stránka. Jakmile se dostal na nejistou půdu, byl ve svém živlu a překvapoval okolí netušenými bleskovými řešeními. Asi byl fakt pro svoje povolání předurčen a jestli ho pohodlnost a záliba v kancelářské práci u počítače nepohltí, jako spoustu ostatních, bude z něj jednou skvělý kriminalista.

Vudruff se zašel podívat do kostela. Prohlížel si dřevěnou, bohatě zladenou sochu Ježíše přibitého na kříži a vůbec tomu nerozuměl. Pokoušel se rozluštit všechny fragmenty týkající se místního náboženství, které se mu podařilo zachytit, ale příliš logiky vtom nenacházel.

„Nejdřív ho mučili, aby se nakonec stal králem, stěžejní osobou jejich historie i současnosti? To přece není možné, to nelze pochopit. On toužil

po míru a lásce, a přesto v jeho jménu tento svět vraždil a vraždí, vybíjí, vsouvá mu do úst falešné věty a slova a překrucuje celé jeho učení. Proč?“

Naměřený rozdíl mezi oběma zdmi činil asi 12 °C. To bylo hodně. To prostě nešlo logicky vysvětlit. Ale taky se to nedalo nikam uvést. Myslet si mohli cokoliv, ale nemohli s tím vyrukovat, ani když to byla jasně ověřitelná a neoddiskutovatelná hodnota. Martin přehodil celou složku na Ivanin stůl a řekl.

„Je tam všechno co máme k dispozici, ale moc moudrý z toho nejsem. Vím jenom jistě, že to nebyla ani loupežná vražda, ani věc náhody. V tom se shoduji s patologem. Kdyby si ji nějaký blázen vyhlédl jako náhodnou oběť, nikdy by tak těžkou zbraní nemířil tolik přesně. Ten, kdo udeřil, věděl proč, ale hlavně jak nejlépe a kam. Myslím, že se spíš jedná o nějaký rituál. Zkoušel jsem nastudovat něco ze satanismu, ale to mi k tomu taky nejde, protože by se v okolí musel najít nějaký symbol, nebo něco. Satanisté nezabíjí bez svých symbolů a hlavně ne bez svých svatých. Jejich rituály mají poměrně přísná pravidla a při jejich nedodržení je to celé na nic. Zdá se, že buď vznikla nějaká nová ujetá sekta, nebo fakt nevím. A myslím si hlavně, že jestli je tohle první taková smrt, není rozhodně poslední. Taky, že je to běloška v romské čtvrti – dobře, je to člověk mimo jejich komunitu, to je fakt. Asi by snáze a s klidnější hlavou zaútočili na někoho cizího, ale to nevysvětluje, co tam v noci, tak pozdě v noci dělala. Musela tu přece žít a vědět, jak nebezpečné je to místo po setmění pro všechny lidi našeho typu. Šla ses sama projít po tmě do té čtvrti? Já myslím že ne. Hlavně si myslím, že vrah nebyl Róm. Jsem si jist. Pro Roma to nemá ani motiv, ani vysvětlení.“

Musela souhlasit se vším, co řekl, a v duchu se mu omlouvala za tu přechodnou nedůvěru, za to, že si kdy mohla myslet, že se snaží tajnůstkářit. Bylo jí jasné, že to, co říkal, je sice pravda, ale v oficiální verzi vyšetřování se to objevit nemůže. Také cítila, a rozhodně vtom bylo víc než pouhá intuice, že je tu něco cizího, proklatě cizího, čemu nebudou mít šanci porozumět.

„Měli bychom tomu místu být tak nějak na dosah. Nevím jak to udělat, ale myslím si, že bychom se mohli dočkat nějakého překvapení. Nápís na té zdi není jenom tak. Je to klíč, cítím to.“

Vudruff tolik toužil uvidět na displeji Galea známý signál, který by signalizoval Lunaquertovu přítomnost v blízkém okolí, že když se tak stalo, málem tomu ani nevěřil a myslel si, že ten přístroj „ožil“ jen v jeho myšlenkách. Jenže Galeo poblikávalo a mýlit se nemohlo. Vudruff byl vysílen,

protože jediným způsobem, jakým si dokázal vydělat pár korun bylo pokusit se je vyžebrot s místními vagabundy u nějakého z obchodních domů. Nebyl by to zase tak zlý výdělek, kdyby se v rámci nenápadnosti nedělil s ostatními, přesně podle zdejších zvyků, kdyby víc než polovinu zbývajících výdělků nebyl nucen utratit za odporné patoky v papírových krabicích či plastových lahvích a napájet se jimi společně s tou tlupou. Zapadl mezi ně bezvadně, to je pravda, ale vše k posílení imunity, co měl s sebou, pomalu docházelo. Mohl si pro něco zaskočít, ale zase nebylo dobré udělat z toho místa průchodák. Stejně tam bude muset pro Šall-úm, protože tady se nikde bezpečně schovat nedal, to ano, ale to bylo zbytečné rušit vládcu svou přítomností, rozčilovat ho zprávou o tom, že ještě vše není hotovo a asi jen tak nebude, když potřebuje další antiethanol a jiné podpůrné prostředky. Jestliže si půjde pro Šall-úmm, bude jej potřebovat a když jej bude potřebovat, bude tu nucen strávit tak maximálně hodiny a to už nějak vydrží. I kdyby měl po návratu strávit několik dní v nemocnici, vše je lepší než zbytečně popudit vládce.

Proskenoval znovu prostor a snažil se zachytit okamžik záblesku a co nejpřesnější souřadnice, což vyžadovalo velký cvik a velké soustředění. Zdejší svět neměl ve své matici nijak přesný obraz, tak musel počítat s nějakou nepřesností, proto ji chtěl co nejvíce snížit tím, že zachytí souřadnice v přesný moment vygenerování signálu. Podařilo se. Vydal se tím směrem a byl mile překvapen, když uviděl Lunaqartovu tvář. Změněnou plnovousem a zakrytou odbarvenými vlasy, ale přesto jasně čitelnou. Ani on se nemohl zmýlit, natož Galeo.

Kryl se za všechny lidi a modlil se, aby ho Lunaqert neucítil či neviděl. Snažil se oprostít od všech myšlenek na něj. Lunaquert stál na tržišti a prodával textilní zboží v ubohém stánku.

Čekal dlouho, až do večerních hodin, kdy on konečně složil zboží, nanosil do auta, staré a rzí notně napadené dodávky. Vudruff se ukryl uvnitř a doufal, že se mu stejně nepozorovaně podaří i vyklouznout, až dojedou do cíle. Měl radost, že konečně dnes bude vědět, kde Lunaqert přebývá.

Pomalou a obezřetně se blížil k domu, v jehož sklepení byl průchod k meči. Možná byl zbytečně obezřetný, ale vtom se vlastně projevoval celý letitý výcvik. Činil to jaksi samozřejmě, aniž by se o to snažil. Zkoumal prostor nejenom očima, ale i svými myšlenkovými pátrači. Ti se však vraceli okamžitě, bez zpoždění a to byla známka toho, že ve směru kterými je posílal není žádná stejně rozvinutá bytost. Kdyby tušil jak se spletl. Vše činil správně, ale bohužel opomněl jednu moc důležitou věc, a to sice, že mysl zdejších lidí nereagovala úplně stejně a takoví běžní pátrači, nijak

modulovaní, ji nemohli objevit, protože skrze ni prošly stejně jako průvan otevřeným oknem.

„Počkáme, co se bude dít. Myslím si, že půjde za chvíli zpět. Když ano, tak ho budeme sledovat. Tedy myslel jsem, že bude lepší, když já ho budu sledovat, ty zkusíš kouknout do sklepa, na stopy a potom půjdeš připravit několik posil, raději, netuším co se může šupnout.“

Sklopila oči na znamení, že rozumí, a políbila ho. Cítil se všelijak, tak nějak se mu zdálo, že takové polibky dostávali rytíři či vojáci od svých milých, když šli na jistou smrt.

Onen neznámý se skutečně za chvíli vynořil s černým, obdélníkovým futrálem.

„To nevypadá dobře!“ zašeptal výrazně do Ivanina ucha Martin.

„V takových futrálech bývají ostřelovací pušky!“

A vyrazil do tmy. Ivana se modlila, aby jí rychlokurz jednoho z techniků, který ji učil pokud možno rychle a nenápadně pakličem odmykat dozické zámky, byl co platný. Že si planžetou odemkne vchod do baráku tak rychle, aniž vzbudí jakékoliv podezření. Naštěstí se to podařilo.

Martin dorazil do domu právě v okamžiku, když uviděl proužek světla zavírajících se dveří a v něm stín tmavého pláště. Počkal, až dveře bezpečně zapadnou, a potom vyrazil po dvou schodech bystře nahoru. Jakmile byl nahore, připravil si zbraň a prohlédl dveře. Byl to starý dům a zdálo se, že vyrazit je nebude příliš obtížné.

Rozběhl se, a protože čekal odpor daleko vyšší, než byla skutečnost, doslova proběhl předsíní i prostorným, nezařízeným pokojem mezi dvěma muži, z nichž jeden držel v ruce těžký meč. Zakopl o futrál, poněkud ho rozšlápl a zastavil se o protější stěnu.

Jeden z mužů, ten bez meče, se bázlivě krčil a podíveně sledoval, jak mezi nimi proběhl.

„Nemíchej se do toho, nic nevíš!“ uslyšel velmi dominantní rozkaz ve své hlavě, ale byl tak dezorientován, že si v první chvíli ani neuvědomil, že by mohl patřit právě jemu. Bleskurychle se stabilizoval, zamířil a vystřelil. Mělo to jeden efekt. Kulka zahvízdala a ruka s mečem byla vymrštěna prudce do boku, jako by ji přitáhl nějaký magnet. Znovu kulka několikrát zahvízdala a jednou z toho nebezpečně blízko Martinovy hlavy. Cítil na uchu průvan, jak prolétla blízko. Lekl se, ale vtom viděl, jak se těžký meč rozložil na dvě části. Všem chvílku trvalo, než se srovnali a znovu zkoncentrovali. Muž bez meče využil situace a zmizel pryč vyloženými dveřmi.

„Ani hnout! Jsem policista a tohle je zatčení! Vzdejte se a nekladte žádný odpor!“ křičel nesmyslně Martin a muž se zbytkem meče v ruce se k němu blížil. Plál zlobou a oči mu plavaly jako bestii.

„Říkal jsem ti, aby ses do toho nemíchal! Zničil jsi posvátný Šall-úm, meč, které byly ukovány pouze tři a jsou staré několik století. Vznikly ve stejné době, jako celý náš kult.“

Najednou Martin zjistil, že se nedokáže pohnout. Tedy nohy sice odnášely jeho tělo dveřmi ven, ale bez vůle, byl jako loutka. Nedokázal ani myslet na nic určitého, jenom jeho duši zaplavoval strach. Veliký strach.

Všiml si, že prošel sklepy a blížil se ke zdi s nápisem, která začínala mizet. Rozplývala se, jako by byla z mlhy. Nic jiného nefixoval.

Ivana procházela opatrně celé sklepní prostory a syčela na dva kolegy, protože se snažila soustředit na stopy na podlaze.

„Có tu děláte a kdo vás pustil!“ přidal se do toho hrubý hlas majitele domu. Ivaně nervozita ještě stoupla.

„Máte povolení?“

„Vyšetřujeme únos, a jestli nechcete mít na krku maření vyšetřování, tak laskavě držte hubu!“

Cikán máchl rukou a zmizel.

„Určitě tudy prošel. To jsou jistě jeho boty . . .“

A ukázala na stopy.

„Ty druhé jsou toho chlapa, ty už jsme tu viděli. Ten nápis prý znamená – Jen ti co věří mohou projít – no tak zkusíme, jestli má pravdu“ sdělila překvapeným kolegům a rozběhla se proti té zdi. Odrazila se těsně před hradbou bedniček a zmizela z očí. Proskočila totiž zdí, jako by to byla záclona.

Oba současně zbylí policisté došli až k té zdi a překvapeně ji ohmatávali.

Ivana se ocitla v chodbě, velmi slabě osvětlené. Slyšela nějaké hlasy, tak se přikrčila jako kočka. Sáhla do kapsy a ulehčeně si oddechla, když nahmatala vajíčkovitý tvar dvou granátů, které si duchapřítomně vzala ve zbrojním skladu. Pomaličku došla až na konec, ke schodišti. Zula se a schovala boty do stínu. Potichoučku, aniž by se dotkla zábradlí, překonala první stupně. Když se nic zlého nestalo, poněkud se osmělila.

„Zničil jsi posvátnou zbraň a za to zaplatíš. Zemřeš!“

Vyskočila ven, vytáhla prudce pojistky z obou granátů a chytila je obratně prsty. Věděla, že když sevření jen na chvílku uvolní, tak za pět sekund dojde k výbuchu.

„On nezemře, a když ano, zemřou všichni, kdo jsou v této místnosti.“

Koukali na ni překvapeně všichni tři, ale nejvíce asi Martin. Jako by nechtěl uvěřit tomu, že ji tu vidí. Ruce měl pevně svázaný.

„Co to máš v ruce, ženo!“ zaslechla ostrý mentální rozkaz a už cítila, jak si cizí bytost bere odpověď na tuto otázku.

Vládce zbledl, to asi když si uvědomil, v jaké je situaci.

„Nechápu, oč ti jde, a asi mi váš svět zůstane navždycky cizí, ale jeho chci a živého. O nic jiného mi nejde a do ničeho jiného se míchat nebudu.“

„Cizí svět, jistě že cizí. Nepochopitelný? Samozřejmě, když začal z toho, co vy sami jste odkopli!“ ušklíbl se opovržlivě vládce.

„Ano, náš svět založil Ježíš Nazaretský. On otevřel dveře k nám, když jste ho u vás pro jeho učení téměř zabili, umučili. Vyhnali jste ho, a teprve potom udělali králem a základem vaší civilizace a víry. To k nám vpadl vysílený a takřka mrtvý. To my, tedy naši předci se o něj starali, naslouchali mu a uzdravili ho. To oni z něj udělali svého vládce i učitele a to on za odměnu ty nejvímavější naučil otevírat jiné světy. To on dal celé naší polodivoké civilizaci řád a smysl.“

Vy jste se ho zbavili a jak jste dopadli? Samá válka, nenávisť, zabíjení. Ve jménu čehokoliv. Jste rozdrobeni na spoustu skupin a nemáte společný ani ten jazyk. Chodívají jsme k vám dřív, ale dneska? Ta chodba by zůstala uzavřená, kdyby tudy neutekla, kdyby ji neotevřela naše královna. Bohužel, ukradla vzácný svícen, relikvii, kterou prý držel v ruce sám Ježíš. Ukradla ji ne pro žádný ušlechtilý čin, ale proto, že se chtěla obohatit. Byla to má žena a zamilovala se do mého strážce, Lunaqerta, a myslela si, že ten svícen jim ve tvém světě přinese stejné jmění, jako by jim přinesl tady.

Nejen, že se zmýlila, ale krádež je také to jediné, co se u nás stále trestá smrtí. Cizoložství ne, sám mám dvanáct manželek a ženy u nás mají stejná práva. Ale ta krádež, to je zlé. Za to je smrt posvátným Šall-úmem. Byly tři a díky tobě jsou jen dva. Nikdo jej dnes nedokáže už vykovat, ani opravit. Máme spoustu technologií, které nám usnadnily život. Třeba světy můžeme dnes otevřít pomocí nich a není už k tomu potřeba zvlášť vímavých jedinců, ale tohle už nikdy nedokážeme. Bojím se, že tvůj přítel porušil rovnováhu, která se teď projeví v celém našem světě. Možná nechtíc zničil meč a my za to budeme pykat.“

Vudruff jenom poslouchal a divil se té řeči. Divil se, co všechno neznal. Divil se, jak byl vládce klidný a odevzdaný.

„To za vás já ani Martin nevyřešíme. Můžeme, než vyjádřit omluvu, ale musíte pochopit, že ač se vám náš svět zdá být bláznivým, surovým, tak má své zákony a my musíme dbát nad jejich dodržováním. Je to naše práce a u nás nelze trestat takto bez soudu. Máme spoustu zákonů. Dobrých, horších i špatných, ale musíme je dodržovat, jen tak dokážeme přežít. Jenom díky tomu přežíváme tak dlouho. No a on porušoval zákony.“

A ukázala prstem na Vudruffa. Až sebou cukl.

„Dobrá,“ promluvil pomalu vládce po chvíli zamýšlení.

„Když jsi dokázala vstoupit, a není to jednoduché, tak na tom něco bude a já musím brát v potaz vaše stanoviska. Dám vám svobodu, pokud dokážete projít zpět, domů, tak jste volní. Schovej ty výbušniny, tady vám už nikdo nezkříví ani vlas.“

Uklonil se, kývl prstem na Vuduffa a odešel. Oba odešli.

Ivana rozvázala Martina a vzala ho za ruku.

„Pojď raději pryč, necítím se tu dobře.“

A sešli spolu, držeje se jako bratr a sestra, až do sklepení. Tam ho na chvíli pustila a obula se. Znovu ho chytila vykročila vstříc zdi se stejným nápisem, jaký byl i z druhé strany. Než se přiblížili, tak se Martin zeptal.

„Ty jsi tak hluboce věřící, že jsi prošla? Ty opravdu tak věříš v boha? Pro mě byla ta zeď tvrdá jako kámen, ze kterého je postaven celý základ.“

Ivana zavrtěla hlavou.

„Věřila jsem v tebe, že tě tam najdu. Věřila jsem ve tvou něžnost, v to, že je tvoje láska opravdová, že mě opravu miluješ.“

A sevřela mu ruku a opět hladce prošli zpět do špinavého a špatně osvětleného sklepa. Nikdo tam nebyl, jen žárovky mihotavě svítily, a bylo dobře, že někdo zřejmě zapomněl zhasnout.

Martin se vzbudil a necítil se vůbec dobře. Začátek večera, ten byl krásný, to ano, milování, krásné, něžné, uvolněné milování s Ivanou, to bylo krásné. Ale potom, všechny ty těžké a bláznivé sny skoro jako horor. A teď ještě výčitky z toho, co se večer stalo. Ivana se začala probouzet a ani ona nevypadala příliš odpočatě.

„Zdály se mi celou noc strašné kraviny,“ řekl místo pozdravu, místo polibku či pokusu o jakékoliv vysvětlení situace. A potom jí vyprávěl vše. O sklepe s nápisem na stěně i o cizím světě. Jenže ona nezírala jen tak překvapeně, naopak, doplňovala spoustu drobností, maličností, které on neřekl, protože se mu zdály být malicherné, ale uvědomoval si že to tak přesně bylo.

„Tobě se taky . . .“

„Asi úplně to samé,“ přikývla.

„Prý, když se dvěma zdají stejné sny, jsou si souzeni a patří prostě k sobě,“ vyhrkla a hned si nadávala, že tak učinila. Muselo to znít velmi, majetnický, bála se, aby si to nevysvětlil tak, že si ho chce absolutizovat. Přeci jen, jí bylo skoro padesát a jemu necelých třicet. V tomhle věku by alespoň žena měla být realistka a poněkud nad věcí.

13. O soudním znalci z oboru fotografie

Neměl jsem vůbec radost z přelíčení, kterého bylo nutné se zítra účastnit. Ne, že by mi vadila práce u soudu, naopak. Dělal mi dobře pocit absolutního vládce přes doložené fotografie. Měl jsem tu práci rád stejně, jako samostatné publikování a výstavy. Také bylo dobrodružné poslouchat příběhy, v nichž právě fotografie hrály stěžejní roli. Jenže teď by se mi právě spíš hodilo volno, protože se kvapem blížil termín, do kterého musím odevzdat snímky na novou knihu, a já nejenom že nemám nic utříděno, ale ani skoro nic nafoceno.

Jak bylo ze spisu zřejmé, jednalo se o dost složitý případ, který se jistě za jediný den nikam nepohne, ale já bohužel celé dopoledne u soudu promrhám.

Hlavní postavou celého sporu byla herečka, která neměla ve světě byznysu moc štěstí. Soudím tak hlavně podle toho, že si nemohu vzpomenout na žádný film, kde by hrála hlavní roli, vlastně co hlavní, alespoň nějakou roli, štek, cokoliv. Barandovští komparzisté byli obsazováni častěji. Jmenovala se, tedy uměleckým jménem – „Věra Vě“ a bylo jí 35 let. To je věk, kdy většina jejích kolegyní měla nastartováno na přímý let ke hvězdám. Bylo to s podivem, protože přes těch 35 byla velmi krásná, mohl-li jsem věřit ve spise vloženým fotografiím. A také fotogenická. Rozhodně bych si přál jednou mít podobný typ ženy nejenom jako model, jestli mi rozumíte, co tím myslím.

A tato Věra Vě žalovala jakousi „webovou“ firmu, že na své internetové stránce nabízela její pornografické fotografie. Tvrdila, že to jsou fotomontáže a tedy samozřejmě umístěné na doměně bez svolení. Sama se prý podobnému žánru nikdy nevěnovala, a to ani v období, kdy toužila po herecké kariéře a byla ochotna udělat téměř cokoli. Jak dodávala, přestože za

svou postavu by se stydět nemusela, odmítala i oficiální a celkem kulturní časopisy pro pány, zabývající se pouze ženskými akty.

Musel si přiznat, že v tomto ohledu hovořil soudní spis naprosto zřetelně. Bohužel, byla taková doba, kdy se média honila za senzací a kašlala na to, jestli náhodou někomu neublíží. Existovala spousta pofidérních firem, které se neštítily použít cokoli, jenom aby dosáhly sledovanosti. Internet byl jako nejmladší komunikační médium pole neorané v džungli místních zákonů. Navíc v době, kdy si každý může na domácím počítači instalovat profesionální program pro úpravu fotografií se kvalita podobných fotomontáží neuvěřitelně zlepšila a mnohokrát bylo velmi obtížné zjistit, že se jedná o složeninu více záběrů. Také je na nějakou adresu mohl snadno kdokoliv anonymně umístit a pak se hledání pachatele podobalo quijotovskému boji s větrnými mlýny.

Tady mělo být vše trochu jiné. Majitel domény i celé stránky byl zjištěn a jeho právní zástupce se měl pře zúčastnit. To ovšem nutně nemuselo znamenat i méně práce. Naopak. Na přímém dokazování to vůbec nic nemění.

„Milly, Milly, řítí se na tebe moc a moc práce,“ povzdechl jsem si sám nad sebou a odložil spěšně pročtený spis. Musím se vrátit k fotografiím pro knihu. Jakmile ale zasednu k monitoru, napadá mě, že by nebylo špatné si na ráno objednat buzení. Jakmile se nechám strhnout prací, neskončím dřív, než kolem druhé či třetí ráno. No a jestliže si potom lehnu, a to si určitě lehnu, tak budu spát tak tvrdě, že budík nebude mít šanci. Možná naplno zesílený telefon by mě mohl zachránit před ostudou i pokutou ze zmařeného soudního jednání.

Fotografie se už dávno slévaly v barevné skvrny. Chvilkami mám dojem, že se dívám do kýblu, kam někdo nalil laky různých barevných odstínů a nedokonale je promíchal. Zkoušel jsem se proto vracet co chvíli ke spisu, ale ani na ten se nedokážu plně soustředit. U počítače přemýšlím o spisu a nad spisem o fotografiích. Taková rozpolcenost je k ničemu. Nepřináší žádný efekt do žádné z prováděných činností. Jenže v posteli se převaluji, ne a ne „zabrat“. Když se mi přece jenom na chvilku oči zavřely, tak před sebou vidím rozzuřeného nakladatele, trhajícího vztekle smlouvu. Noc jako z hororu.

Konečně se zuřivý nakladatel rozplynul a já se projíždím bezlučně krajinou na svém motocyklu. Připadám si svobodný a převtělím se do orla, kroužícího vysoko nad krajinou. Ničím nezatížený, volný.

Nakonec si ve snu slíbím, že hned, jak se zítra vrátím od soudu, pobalím aparáty a pojedu na motorce někam dofotit všechno, co mi chybí. Měl jsem jakousi intuici, že se mi to podaří. Že teprve jízda v sedle silného a

nepokojem se chvějícího stroje mi dodá tolik chybějící inspiraci. Spojím tak alespoň částečně příjemné s částečně užitečným.

Budík sotva jednou pípl a já jsem vzhůru. Vypínám ho, abych svoje sluchové budiče vyvaroval dalšího šoku, ale vtom se naplno rozječí telefon. To je to objednané buzení.

„Do prdele! Vždyť já jsem přece vzhůru,“ ulevuji si jadrně nahlas. Jasně, že to na dispečinku telecomu vědět nemohou.

„Ano, ano, děkuji, objednal jsem si vás,“ říkám do sluchátka a dá mi strašně práce té dívce, jejíž hlas se na mě mile line z aparátu, nevynadat.

Ač se snažím koncentrovat jak na řeč žalobkyně, tak právního zástupce žalované firmy, moc se mi to nedaří.

Duchem už bloudím krajinou a snažím se najít ta nejvhodnější místa k focení. Báł jsem se, abych díky spěchu z díla nakonec neudělal kýč.

Naštěstí po mně nikdo nic nechce. Prozatím. Soudce vyslechl obě strany, vyptal se na některé podrobnosti a předal mi pro doplnění další fotografie, které si přála do spisu slečna „Vé“ zařadit.

„Takže navrhuji výslech svědků odložit až do provedení důkladné expertízy fotografií. O dalším termínu jednání budete informováni. Děkuji za pozornost,“ ukončil to soudce a pomalu jsme se začali trousit ze síně. Bylo načase. Hodinky mi ukazovaly půl dvanácté. Zeptal jsem se tedy ještě soudce, zda mě bude potřebovat, či se chce na něčem domluvit. Řekl mi, že ani ne, že mi vše nechá v kanceláři i se zápisem. Proti tomu nic nemám. Navrhuje mi oběd. Protože se ve mně také ozývá hlad, tak souhlasím.

Domů jsem přijel až po druhé hodině, a to mě přesvědčilo, abych přes sedlo motorky přehodil brašny a sbalil do nich stan a spacák. Teď už vím, že se výlet protáhne na několik dní. Než se někam dneska dostanu, tak stejně nebude dost světla. Ale co. Několikadenní život v sounáležitosti s přírodou by pro mě mohl být velmi, velmi inspirativní.

Pod přilbu mi zajel blahodárný průvan a za zadním kolem se zvedl oblak prachu, jen co odrazím od branky. Proplétal jsem se ulicemi a cítil se neuvěřitelně volný, ostatně jako vždycky. Mám před sebou dobrých osmdesát kilometrů k místu, kde hodlám nocovat. Pod nádrží se ozývaly pekelné zvuky násobené „dábelskými trumpetami“ výfuků. Stroj se chvěl a já také, jak můj mozek zaplavoval uvolněný endorfin. Na rukávech mi vlály třásně a i přes zvuk motoru a přilbu na hlavě bylo slyšet, jak pleskají do rukávů koženého „křiváku“.

Večer ani stan nestavím. Je teplo a pěkně hluboká tma. Stačí spacák rozbalený na karimatce vedle motorky.

Ráno, po snídani v prvním motorestu, který cestou potkávám, si ke mně přisedá mladá dvojice. Holka a kluk. Říkají, že tu jsou taky na mašinách, jestli je to „HáDě-čko“ venku moje. „Že si tedy myslí, že nikoho jiného bejt nemůže, ale proč se raději ještě nezeptat.“ Ptají se mě, kam jedu a já jim musím říct, že ani sám nevím. Vysvětluji, jak částečně relaxuju a tak trochu pracuju. Odpovídají mi, že to znají, že si na mašině taky nejlíp srovnají myšlenky. Jestli by mi to nevadilo, tak prý se rádi přidají.

„Vlastně se mi moc líbí jet někam a nevědět kam. Je to dobrodružný, vid' Kendy! Moc mě to láká, co říkáš,“ povídá ta holka, a tím je vlastně asi rozhodnuto.

„Já jsem Jitule, tak ahoj,“ dodává.

„Jo, nazdar. Mě všichni říkají Milli,“ představuju se taky a doufám, že je z tónu hlasu zřetelné, jak asi o jejich společnost stojím. Vždycky jsem byl vlk samotář a motorkové gangy roztahané přes celou silnici mě neoslovovaly.

„Jezdím dost pomalu, jestli vám to nebude vadit. Jsem takovej páprda, co se rád dívá do krajiny.“

„Neboj, my tě honit nebudeme. Já jsem sice do rychlosti cvok, ale Kendy se taky bojí. Jsem zvyklá na něj čekat. Hele, Kendy, kdyžtak mi něco objednej. Já du na WC udělat ranní hygienu.“

A na jeho čekanou, ale nevyřčenou otázku dodává: „No, mně je to jedno, nejradši bych něco sladkého a každopádně kafe.“

Později před motorestem mě dost šokuje, že ta holka sedlá jedenáctistovku „ZetZetero,“ zatímco on má dost staříčkou 750 VFR od Hondy. Každopádně jsou to obojí pěkný zbraně schopný uhánět „dvě a půl kila“ za hodinu.

„Budete se se mnou pěkně nudit!“ říkám jim ještě s nadějí naposledy do hluku motorů, než nasadí přilby.

„Hele, bez starosti, ty strejdo,“ odpovídá mi ona, zatímco si stahuje pásek pod bradou. Potom lehce klepne levou rukou do hledí, to padá a zakrývá jí tvář. Vypadá jako středověký rytíř před turnajem. Ramena jí zaplavují zlatočervené vlasy.

Nestydí se zabrat za plyn. Po zadním vystřelí z parkoviště a vlasy za ní vylají jako korouhev. Na silnici zakvílí brzda, za zadním kolem jejího stroje se objeví nejdřív černá čára a posléze bílý dým. Dopadá na obě kola a podstatně mírněji nasazuje vpřed.

„Mládí jedno nevybouřený,“ napadá mě, když ji vidím. Ta holka bude pěkný žihadlo. Představuju si, jak asi musí vypadat jejich noc. Když má v sobě tolik temperamentu. Asi musí být pěkně vášnivá. Snažím se představit si její obličej a napadá mě, že ani není vysloveně ošklivá a že bych

se určitě nedal přemlouvat. Ihned ale hříšné myšlenky zapuzuju, když mi dochází, co by asi tak dělal on.

Můj staromládeňský život ve mně zanechává hluboké stopy a nedostatek sexu zase může za to, že se hned vidím s každou ženskou v posteli. Pozoruju na sobě, že mé, výtvarnou estetikou poznamenané oči, si zřejmě vzaly dovolenou, protože jsem ochoten sžít se z myšlenkou, že i s ženskou ošklivou jak deštivá noc pod širákem, se dají v posteli prožít moc fajn chvíle. Vzrušuje mě to. Budu s tím muset něco udělat.

Bylo mi trochu líto, že asi přijdu o všechn klid k práci. Samozřejmě, že jsem jim blafoval, když jsem jim řekl, že jedu jenom tak bez cíle. V tom, kam pojezu, mám prakticky jasno. No třeba se mi jich ještě povede zbavit. Možná je nebude bavit motat se po okreskách bez výhledu na „střelbu“, jak s oblibou nazývají vyznavači silničních motorek „jízdu bez mozku“, na plný plyn.

Jitule s Kendym vyrazili pro nějaké jídlo. Dal jsem jim směr na nejbližší vesnici a sám zatím chci využít odpoledního světla. Blbnu u řeky se stativy a aparáty, ale protože to nějak pořádkem není ono, skočím raději do vln.

Cachtal jsem se tam a cítil se bezvadně. Snažil jsem se přemýšlet, proč se nedokážu patřičně koncentrovat na práci. Jestli jsem už tak permanentně přetažen, že ani pobyt venku na mě nepůsobí tak blahodárně, jak by měl. Bylo mi ale natolik dobře, že ty myšlenky nakonec vyženu z hlavy a oddávám se jenom jakési pudové radosti z pohybu nahého těla ve vodě. Možná jakémusi prapůvodnímu, novorozeneckému instinktu. Krajina okolo byla obrovským břichem a řeka místem plné plodové vody. Byl jsem znovu tvor těsně před narozením. Teď a v této chvíli. Absolutně očištná koupel. Do reality mě probere křik na břehu.

„No to je paráda, vydrž, hned jsme u tebe.“

Otočím se ke břehu a uviděl je oba, jak jsou už nazí a jdou směrem k řece. Jitule měla rozpuštěné vlasy a drobná pevná prsa. Hroty bradavek jí trčely dopředu a klín zářil narezlou barvou. To bylo vidět i přes vzdálenost, která nás dělila. Kendy se šoural za ní a nebylo na něm nic zvláštního. Takovej tuctovej „sedláckej“ typ.

V kontrastu obou postav vyniklo, jak ona má fantasticky přirozenou postavu. Byla překrásná. Kůže světlounká, trošku do růžova. Prsa trochu malá a nijak ideálně tvarovaná. Nohy možná k délce postavy trochu kratší, než by měl být ideál, a i trošku vypouklejší břicho, ale celkově působila velmi přirozeně a byla tou přirozeností daleko krásnější než většina „silikoných“ modelek, se kterými jsem kdy mohl pracovat.

„Nechodte do vody,“ šteknu na ně ostře, aniž si plně uvědomuji, co dělám, a plavu ke břehu.

„Co se děje? Stalo se něco? Chceš pomoci?“ zavalila mě Jitule otázkami.
„Ale vůbec nic. Jenom mě něco napadlo a potřebuju, abyste oba ještě chvíli vydrželi na suchu,“ volám, zatímco se z pod šatů snažím vyhrabat foťák.

„Jsem fotograf a potřebuju udělat několik fotek pro knížku. Mohl bych si vás dva trochu naaranžovat? Na honoráři se určitě dohodneme.“

Celé se to v mojí hlavě sehrálo tak strašně rychle. Napadá mě, že mi to rozhodně nemůžou věřit. Jak jen od nich můžu čekat spolupráci? Zatím ale bylo dobré světlo. Zatím. Bylo třeba jednat rychle. Musel jsem určitě vypadat jako velmi podivínský „úchylák“. Ale oni jsou z toho tak překvapeni, že neprotestují a nechávají se vést jako loutky.

Vycvakal jsem čtyři filmy než začala blikat červená „ledka“ uvnitř hledáčku, znamenající totální šero. Trochu se přitom otrkali a užili jsme i dost legrace. Na jedny z posledních fotek jsem je oba dost umazal blátem. Určitě byli rádi, když se konečně mohli ponořit do vln. Já konečně taky, i když se trochu ochladilo a já cítil, jak se moje kůže naplnila.

Vrátili jsme se ke stanu skoro za tmy a museli připravit dřevo na oheň. Nevím jak jim, ale mně už pěkně kručelo hlady v břiše. Jakmile se zalesklo mihotavé světlo plamenů, začal jsem prohlížet, co nakoupili, a vybírat si něco, co bylo k okamžité spotřebě. Jitule nalávala do kotlíku vodu z plastové lahve a kotlík zavěsila nad oheň. Do misek připravila tři čínské polévky zvané lidově „rohožky“ a čekala, až začne voda vřít. Musím podotknout, že to všechno, včetně sběru dřeva, jsme absolvovali nazí. Bylo krásně teplo a místo bylo, myslím si, natolik odlehlé, že nehrozilo abychom někoho překvapili.

Prohlížel jsem si ji ve světle plamenů a měsíce a musel dojít do kapsy na mašíně pro digitální kameru. Nabil jsem ji novou kartou i články. Vrátil se zpět mezi ně a začal fotit, aniž bych je nějak aranžoval. Přepadl mě pocit, že konečně po dlouhých letech si na nic nehraju. Vrátily se mi pocity naposledy prožitě před lety při studiu. Kroužím kolem nich a zběsile cvakám. Oni měli svoje polévky dávno v žaludcích a moje stydla na kameni. Zřejmě nasycen uměleckou tvorbou, protože pocit hladu zmizel.

Mezitím oni dva začínali z lehkého škádlení přecházet k dost intimnímu vztahu, a tak jsem odložil foťák, protože by mi přišlo dost neetické v práci pokračovat. Stejně by mi takové fotografie nikdo nepovolil použít. Fascinovaně jsem na ně zíral a nedokázal se odpoutat. I když mi bylo jasné, že se to nedělá, ale neporučil jsem si. Bylo to něco úžasného pozorovat, jak do sebe začínají pronikat zatímco oheň dával jejich tělům fantaskní tvary a kreslil na jejich kůži jakési pravěké ornamenty. Večerem se nesly zatím

lehoučké něžné vzdechy dvou hlasů. Na chvíli jsem se zasnul a vtom jsem ucítil něco na svém přirození. Sklonil jsem hlavu a uviděl její ruku, jak hladí můj penis. Jak se celé její tělo ke mně pomalíčku natahuje a jak mě dole začíná masírovat oběma rukama.

Myslel jsem si, že sním. Kendy klečel za ní a systematicky, ale pomalíčku a něžně přirážel. Viděl jsem chvíli, jak se jí lesknou oči, ale opravdu jenom chvíli, protože potom sklonila hlavu a já na přirození ucítil vlhký stisk jejich rtů.

Zachroptěl jsem blahem a myslel, že se z toho roztrhnu na tisíc kousků. Že musím každou chvíli explodovat.

Osmělil jsem se a natáhl před sebe ruce. Nejdřív jsem ji hladil po vlasech. Potom jednou rukou sklouzl na záda a přejížděl jí mezi lopatkami, zatímco druhá jí stále čečrala vlasy. Nevydržel jsem to už a vzal do ruky její drobné prsy. Masíroval je střídavě pravačkou a cítil tvrdé hroty bradavek. Její vzdechy nabraly na intenzitě, sotva jsem se bradavek dotknul. Bylo cítit několikeré dost bolestivé kousnutí do penisu, jak se zřejmě přestávala kontrolovat. Kupodivu mi to ale nebylo nijak nepříjemné.

Kendy přitvrdil a všechna tři těla se dostala do dost prudkého rytmu. Zaslechl jsem, jak chroptí a musel na chvíli zvednout hlavu, abych se na něj podíval. Měl zavřené oči, držel ji oběma rukama v pase a zrychloval. Ona stále přísáta na můj úd.

Kendy se vzepjal. Cítil jsem, jak horké sperma dopadá na mojí ruku, kterou jsem jí hladil ve vlasech a taky všude okolo a jak se mi ruka začíná lepit.

Kendy se mezitím zhroutil na její záda a já cítil, jak mi opět nějaká ruka masíruje přirození. Uvědomil jsem si, že Jitulina to být nemůže, protože ta oběma svými rukama svírala tu mou a čistila ji svým jazykem.

Kendy pozdvihl hlavu a lehce na mě mrkl.

Bylo to všechno tak krásné a rychlé, že aniž jsem stačil zacítit jakékoliv zhnusení či něco podobného, uvědomil jsem si, že se pánví posouvám o trochu víc pod Jituli aby na mě Kendy snáze dosáhl. Bylo to spíš reflexivní gesto a taky jsem byl příliš vzrušen na to, abych si připouštěl jakékoliv konvence či výčitky. Naopak tlakem volné ruky do Jitulina boku jsem se snažil jí trochu posunout, protože moje poloha zatím nedovolovala, aby můj penis mohl Kendy pořádně uchopit a začít přes naběhlý žalud přetahovat sem a tam předkožku.

Jitule mě povalila na záda a nasedla svým přirozením na můj obličej.

Slastně jsem kmital jazykem v její lastuře, zatímco na mém pyji se střídali nejenom jejich ruce, ale i rty.

Myslel jsem, že se rozkoší zblázním. Nikdy by mě to nenapadlo, že druhý pár může jednotlivci přinést takovou rozkoš.

Už jsem to nedokázal déle vydržet. Cítil jsem, jak se moje tělo začíná celé roztrásat a jak mi začíná mozek vysazovat. Víím jenom, že jsem dost křičel a stříkal dávky spermatu do čichsi úst.

Jitule se ze mě odvalila a rychle a přerývaně dýchala. Já, přestože jsem byl také zadýchaný a zpocený, jsem zacítil chlad, a jak ze mě slezla, tak mi na těle vyskočila husí kůže.

Vlna blaha z prožité rozkoše poznenáhlu mizela pryč začínal nad ní vítězit pocit zhnusení nad sebou samým. Byl jsem rozpolcený, ale tam někde dole, v temných zákoutích duše, snad i spokojený.

Zřejmě pochopili, že mám v sobě obrovský zmatek a tak se odplížili beze slova pryč. Oheň už dávno dohořel, takže nebyli vidět téměř okamžitě. Já jsem se taky přesunul k sobě do stanu a okamžitě usnul.

Když jsem ráno vyšel před stan, byli už oba pryč. Akorát vyležené místo ukazovalo na to, kde spali, a zválená tráva v prostoru kolem ohniště dávala tušit, co se tu odehrávalo a ujistila mě zároveň, že to všechno nebyl jenom sen. Na jednom z kamenů oddělujících ohniště od louky stála stále moje miska s polévkou. Došel jsem ji vylít a opláchnout v řece. Přitom mě napadlo, že bych si měl raději zkontrolovat všechny svoje věci. Naučil jsem se v poslední době dost nedůvěřovat lidem.

Šacoval jsem tedy brašny na motorce, abych zjistil, že je všechno na svém místě. Neztratilo se ani „ň“, ba naopak, v kapse na nádrži byl lístek s následujícím textem:

Byl to maximálně úžasný zážitek, celé včerejší odpoledne a hlavně to vyvrcholení večer. S honorářem za fotky si nedělej starosti, udělali jsme to moc rádi. Ber to tak, že jsme si jej vybrali od tebe v naturáliích. Jinak, když na obal té knihy dáš některou z fotek, které jsi s námi nafotil a my ji někde uvidíme a poznáme se, určitě si ji koupíme. Když nic jiného, tak víš, že máš jistého jednoho kupce.

Měj se fajn a jezdi bez nehod.

Čau Jitule + Kendy

P.S: Promiň, ale na moje ZZ-ero jezdíš opravdu jako starej páprda. Potřebuju už trochu rychlosti.

Když si vzpomínám na vše, co se včera dělo, tak je mi ze mě na zvracení. Zároveň ale cítím, jak se mé mužství už při vzpomínce na zážitky začíná topoit a jsem pěkně vzrušený. Ani se to snad nesnažím pochopit, či zdůvodnit. Říkám si jen, že je dobře, že ani o jednom z nich nic nevím. Je to tak mnohem, mnohem jednodušší. Snad mě i výčitky za chvíli opustí a já zapomenu.

Přestože jsem se domů vrátil dost pozdě, tak první moji starostí bylo nastartovat počítač a přepsat do něj z karty všechny fotky.

Jak tak listuji fotkami, zjišťuji, že jsem permanentně vzrušen. Protože žiji léta sám, nezbyvá mi, než některé přívaly vzrušení řešit vlastní onanií. Zvykl jsem si na to a neřešil to už dávno eticky, obvykle mi to stačilo dvakrát až třikrát týdně, ale dnes jsem to zvládl třikrát za večer. Nad těmi fotkami se mi vracely vzpomínky na všechno prožité. Moc se mi všechno to, co jsem nafotil, líbilo a doufal jsem, že stejný názor bude sdílet i moje okolí, že to ostatním nebude připomínat nějakou hloupou pornografií bez nápadu. Pro mě měly všechny ty snímky neobyčejnou hloubku.

Ráno po probdělé noci mi dá moc práce odtrhnout oči od monitoru. Laserový paprsek vše vypaloval na CD-čko a já už jenom pořád dokola narcisticky obdivoval výsledky své práce a stále mě překvapovalo kolik přirozenosti, a svobody dokázali ti dva svými těly vyjádřit. Na to, že ani jeden z nich nebyl profesionální model.

Jak si tak listuji spisem a přiloženými fotografiemi, napadlo mě si inkriminovanou stránku na internetu vyhledat a prohlédnout. Procházím si seznamem celebrit, až se ukazatel zastavil na jméně Věra V, a to se z nevýrazné modré přebarvilo dočervena. Klikl jsem a čekal, až budou fotky načteny. Postupně se začaly formovat jako miniatury v jednotlivých pásech na obrazovce. Naskakovaly jedna za druhou jako otáčené karty a bylo jich už dobře třicet. Nepotřebuju je všechny. Proto namátkově kliknu a pár jich označím a zvětším. První se po chvílce vykreslila přes celou obrazovku monitoru. Až mě zaskočilo, jak je ta fotka kvalitní. Víte, u slavných osobností jsou většinou takovéto fotografie dost nekvalitní, protože jde o fotomontáže a samotná nekvalita konečného produktu velmi napomůže tomu, aby si divák na první pohled nevšiml, že jde o tělo, k němuž je „naroubovaná“ hlava, focená v úplně jiném úhlu či osvětlení, nebo že pokožka těla má úplně jiný fototyp než kůže na tvářích a čele. Oni se zpravidla „piráti“ kvalitně pracovat ani nesnaží, protože zapláceno dostanou za cokoliv, tak proč to zdržovat. Tady mě ale skutečně překvapila na první pohled zřetelná vysoká kvalita.

Rychle jsem se překlíkl do hlavní stránky a vybral si namátkou několik dalších zahraničních i domácích celebrit a od každé potom několik fotografií. Potom to vše zobrazím prostřednictvím softwaru, s nímž jsem zvyklý pracovat. Kromě jiných měl i tu přednost, že se jím nechala rozdělit obrazovka na čtyři identická čtvrtinová okna a v každém bylo možné zobrazovat libovolně dle přání jiný snímek, vyvážení barev, prostě cokoliv.

Jakmile se na jedné obrazovce zobrazilo několik fotografií ostatních osobností a jedna z inkriminovaných, tak její kvalita opravdu vynikla. Zkusil jsem, jestli rozlišení dovolí udělat několik zvětšenin a poslal to na tiskárnu. Říkal jsem si, že přece jenom ve formátu A4 budou veškeré chyby lépe znatelné. Hrany se sice začínaly dost rozostřovat, ale pro světlo a stín to bylo dobré.

Mezitím, co se v zásobníku tiskárny štosovaly potišťené papíry, tak si uvědomuji, jak obrovský mám hlad a jdu se podívat do kuchyně. Samozřejmě. Několik dní tu nikdo nebyl. Není tu ani skrojek tvrdého chleba. Ač tu činnost z duše nenávidím, musím se obléknout a dojít něco nakoupit. Samozřejmě, že bych si nejraději někam na snídani došel, ale protože bylo moc brzy, mohl jsem si vybrat asi tak mezi bistroem u benzínové pumpy a McDonaldem. Ani jedno mi ale neučarovalo natolik, abych jejich kuchyň vyhledával pro start do nového dne.

Snídani jsem si vynesl ven na terasu. Nejdříve bojuji s pokušením vynést si ven i lupu se zabudovanou zářivkou a pracovat u jídla, jenže od prudkého denního světla by mohly na papíru vznikat lesky a to není příliš vhodné.

Další zvláštnost, která mě překvapila, byla, že tělo na všech jejích fotografiích bylo jedno a to samé, zatímco u ostatních osobností bylo dobře patrné, že se jedná o více různých postav, u nichž byla vyměněna hlava. Dalo by se říct, že všechno okolo bylo technicky tak o minimálně padesát procent horší než fotky slečny Věry. Dokonce i partner, se kterým byla zachycena byl stále jeden a ten samý. To také nebývá zvykem. Navíc, když jsem u její postavy objevil tenoučkou linku a drobné posuny úhlů stínu i světla, což znamenalo, že se jedná skutečně o fotomontáž, tak jsem si všiml, že to samé je patrné i na krku jejího partnera a to mě teprve dostalo. Proč by měl někdo zájem měnit hlavu u nějakého anonymního pornomodelu, vystříženého z druhořadého časopisu. Nějak mi to přestalo dávat smysl. Byl bych schopen pochopit, kdyby i u toho chlapa byla naroubována hlava politika nebo herce nebo koho já vím, ale měnit jeden anonym za jiný? Tomu se nedalo rozumět. Zavolał jsem si do kanceláře a nechal tam sekretářce několik vzkazů. Něco jsem také sám osobně „odmailoval“, a potom si musel na chvíli lehnout. Ale ani v posteli, přes únavu z noci beze spánku, jsem na to nemohu přestat myslet.

„Takže vy tvrdíte, že jste se nikdy nenechala oficiálně za honorář fotografování nahá, pro žádnou firmu ani časopis?“ ptal se obhájce zastupující obžalovanou firmu slečny Věry.

„Ne, to skutečně nenechala,“ odpovídá mu pomalu a rozvážně.

„Vlastně jednou ano. Bylo to hned po dokončení studia, kdy mě oslovil fotograf z „Playboye“. Tehdy mi to připadalo jako dobrý start kariéry. A ani honorář nebyl k zahození. Byla jsem mladá, bez angažmá.“

„Ale to jste vlastně stále, že? Tedy možná, že ne tak příliš mladá a naivní, ale zcela určitě stále bez angažmá,“ ptal se znovu.

„To je něco jiného. Dnes jsem takzvaně na volné noze. Nechci se vázat smlouvou k určitým...“

„Takže jste opět bez angažmá,“ nenechal ji.

„Snažím se vám vysvětlit, že nyní je to něco jiného, ale když to berete takhle, tak ano. Já to ale nazývám uměleckou svobodou. Sama si rozhoduji, na čem se chci podílet.“

„Není tedy více než pravděpodobné, že jste si pro vlastní zviditelnění našla podobný způsob jako před deseti lety?“ pokračoval.

„Není to pro vás jenom dobrá reklama, aby se o vás více mluvilo a psalo? Nedržíte náhodou celému tomu skandálu otěže v rukou vy sama?“

„No dovolte, proč mně urážíte. Tehdy se jednalo o nevinné akty a tady je ve hře tvrdá pornografie. Proč bych to asi dělala. Takové fotky znamenají pro ženu jako já konec. Ty by mi v kariéře asi moc nepomohly.“

„Námítka,“ zvedl ruku její obhájce.

„Prosím, aby žalovavá strana mou klientku přestala urážet a ptala se pouze k věci.“

„Námítce se vyhovuje,“ řekl unaveně soudce a zároveň se obrátil k zástupci žalovaných:

„Tak, prosím, pokračujte, ale bez osobních narážek, ať se pohneme z místa.“

Seděl jsem na sedadlech pro veřejnost a snažil se z procesu vyvodit pro sebe nějaký závěr. Jak to ale sleduji, je mi čím dál tím víc jasné, že nejsem jediný, kdo tomu moc nerozumí. Nebo abych to upřesnil... Zřejmé bylo to, že všechny fotografie uveřejněné na té stránce byly fotomontáže. To ano. Ale proč si s nimi dával někdo tolik práce, když všude okolo lítalo obrovské množství daleko horšího braku a taky proč někdo byl takový puntíčkář, že použil stále stejné dvojice, tak tomu jsem už nerozuměl vůbec. Určitě si někdo nezaplátil dva modely, se kterými by kolekci nafotil jenom proto, aby posléze oběma vyměnil hlavy. Proč by utrácel třetinu honoráře za něco, co může najít v každém časopisu za osmdesát, devadesát korun, nehledě na to, že fotografii Věřiny hlavy jinde než v časopisech stejně sehnat nemohl. Proč prostě tolik zbytečných komplikací, které ho okrádaly o peníze i čas?

Těšilo mě, že podobné pochybnosti v sobě zřejmě měl i zástupce žalovaných a jak to tak vypadalo, i soudci a předseda soudu.

„Když nic jiného, alespoň že vtom nejsem sám,“ pomyslel jsem si.

Nakonec dost možná, že to byl ten pravý důvod, proč to ještě jednou odročili, i když ve spise se jim skvělo moje dobrozdání, že všechny uveřejněné snímky jsou falza včetně podrobného technického postupu i s ukázkami jednotlivých kroků a zvýraznění chyb. Udělal jsem tam k nahlédnutí, spíš pro pobavení poroty, snímek, kdy jsem svou hlavu nasadil na ženskou postavu a postupným retušováním dosáhl velmi slušného spojení doufaje, že to pro všechny bude trocha příjemného rozptýlení uprostřed suchopárné práce. Dneska, ale na ně, ještě čas přijít neměl.

Čas se mi rozletěl jako voda v rozvodněné řece. Příprava knihy a hádky s nakladatelem o řazení fotek. Stále se mi snažil vnutit svůj systém, a taky byl proti zařazení snímku Jitule a Kendyho na obal. Nakonec stejně musel rezignovat. Znal mě už dost dlouho na to, aby věděl, že co si vezmu do hlavy, tak to taky prosadím. Nakonec sám uznával, že to nejsou jenom obyčejné snímky milující se dvojice, ale že to má svoji hloubku.

„Nadrženej puberták vtom umění asi hledat nebude, ale to ti přece může být jedno, ne? protoho to neděláš,“ řekl mi nakonec a sbalil si jak CD-ROM s vypálenou kolekcí, tak pár fotek vytištěných jako vzorky.

Do toho bylo nutné si připravit nějakou odbornou řeč pro porotu. Nesměla ale být zase tolik odborná, aby jí nikdo nerozuměl. Patlal jsem se s tím dobře dvě dopoledne, než se mi podařilo něco kloudného nadatlovat.

Potom jsem si vzal motorku a myslel si, že si vyjedu jenom tak na jednu noc nazdařbůh. Ne, moje podvědomí. To mě přivedlo zpět do motorestu, kde jsem se potkal s Jitulí a Kendym. Samozřejmě byla blbost doufat, že na ně znovu narazím. Vlastně ani nevím, co bych jim řekl, kdyby se tu objevili, ale to byla hloupost řešit, protože život není sci-fi.

Přespal jsem tedy na stejném místě a hned ráno se vrátil domů. Byl jsem dost rozčarován, i když mi bylo jasné, že celý ten zoufalý pokus o zopakování setkání neměl smysl už od samotného počátku.

„Vážený soude, vážená poroto a vážení přísedící,“ začal jsem.

„To, co máte před sebou v takovýchto deskách,“

a zvedl jsem nad hlavu červené papírové desky,

„jsou kopie jak inkriminovaných snímků, tak na několika snímcích modelově rozpracováno, jak nejspíše anonymní pachatel postupoval. Předjeme proto k fotografii č.1. Jak sami vidíte, tak na ní není na první pohled nic zvláštního. Působí měkce a přirozeně. Soustředíme se však na krk obou postav. Vidíte, pro ty, kteří nenašli patřičný rozdíl, slouží foto č.2, kde je vše zvýrazněno.“

Odmluvil jsem svých připravených čtyřicet minut a cítil, jak mi vyschlo v krku. Má žízeň byla snad nekonečná, ale ještě bylo nutné zodpovědět několik otázek předsedajícímu soudci.

„Takže jediný možný záměr z těchto snímků je, že se jedná o fotomontáže, rozumím tomu tak správně?“

„Ano pane předsedo. jakýkoli omyl je vyloučen,“ končím a konečně nechávám sklouznout do krku pár doušek odporně teplého a sladkého džusu.

Poté již věci pokračují bez mého přičinění.

„Takže vaše firma obdržela anonymně kolekci fotografií, které nejenomže nebyly autorizovány, ale nikdo se ani nezabýval tím, zda jsou pravé. Je to tak?!“

„Ano, ale my jsme bulvární firma. Chci říct, že se tak děje téměř vždy. On to snad nikdo nebere vážně.“

„Co prosím?“

„No ty naše stránky snad neberou vážně ani malé děti. Já vím, že to asi nemá úroveň, ale je to víceméně taková hra, kdy jedni anonymně posílají fotografie, jiní se na ně dívají a všichni ví, že je to podvod.“

„Takže vám to nepřipadá vůbec nefér vůči těm postiženým lidem. Vám je jedno, že většina žen má děti, ze kterých si spolužáci dělají legraci. Že mají obrovská traumata z pohledu na takovéto, i když nepravé, fotografie svých rodičů?“

„Není mi to jedno, ale nemohu přece domýšlet úplně všechny důsledky, víte, dopravní firmy nám svými auty vlastně taky ničí životní prostředí.“

„Nesrovnávejte se, prosím vás, s něčím takovým,“ ukončí předseda hovor s právním zástupcem žalované firmy.

„. . . a tak soud uznává poškození jmenované „Věry V“ v plném rozsahu. Jako náhradu za poškozený mravní profil před veřejností jí náleží nejenom veřejná omluva uveřejněná ve všech národních denících, ale i finanční odškodnění od žalované firmy, a to ve výši 2 500 000 Kč. Termín splatnosti bude rozložen do jednotlivých splátek, jejichž harmonogram bude oběma stranám dodán v závislosti na průzkumu příjmů.“

Odcházím ven s dobrým pocitem, že moje znalosti přispěly k tomu, aby byla vypátrána pravda a viník potrestán. Rozlévalo se ve mně blaho z toho, že poctivá a nezaujatá práce je skutečně velmi povznášející.

Vrátil jsem se domů, a protože na nějakou dobu bylo vše splněno, rozhodl jsem se několik dní jenom tak prolénošit. Nechtělo se mi ale samotnému sedět doma. Říkám si, že nebude od věci zajet k rodičům. Bydleli na venkově, blízko jihočeské metropole, kde jsem se ostatně narodil i vyrůstal.

Přestože to bylo místo, kde bylo na plochu desetkrát méně obyvatel než tady, měli tam lidé k sobě podivuhodně blíž. Neútočili na sebe a nečekali škodolibě na chyby druhých. Alespoň ne všichni. Nebyl jsem u nich skoro třičtvrtě roku, a to byla určitě ostuda. Otec i matka byli již dost staří a já měl výčitky svědomí, že na ně tolik kašlu. Ne, že bych jim nechtěl poskytnout finanční pomoc. Mockrát jsem to otci nabízel. Ale on je velmi hrdý člověk. Říká mi, že peněz mají tolik, kolik potřebují, a víc si nepřejí. Nabízel jsem jim i bydlení v Praze.

„Ty stejně pořád někde jezdíš, a tak je jedno, jestli jsme sami tady, nebo u tebe. Tohle je alespoň naše. Víš, jak jsem se před lety nadřel, když jsem to stavěl? Tehdy to nebylo jako dneska, že to někomu zadáš, odjedeš na čtvrtletní studijní pobyt a můžeš se nastěhovat hned po návratu.“

„Ty klacku jeden blbej, tak tebe to ještě nepustilo?“ slyším otce jen co „vbublám“ na motorce do dvora a vypnu motor.

„Kdybys radši tu rachotinu prodal a nabalil si pořádnou ženskou.“

A já, pomyslím si. Tak ono je to tady zas. To nemůžou počkat ani půl hodiny, abych se trochu aklimatizoval a vydýchal. Člověk si říká, pomalu rok jsem tu nebyl, tak snad bude dost témat k hovoru a ono ne. Zase se bude útočit na moje staromládenectví.

„Prosím tě, dej mi pokoj. Copak by nějaká ženská chtěla sedět sama doma?“

„Tak by jsi se víc doma zdržoval i ty. Třeba bys mohl chvíli cvakat aparátem do rodinýho alba a vzpomenout si na diplom z ekonomky,“ útočil otec.

„Vždyť nemám v ekonomice žádnou praxi. Tam už mi dávno ujel vlak a kdybyste vy dva netrvali na tom, abych se jím vůbec stal, tak jsem mohl mít čtyři roky k dobru ve focení. Ale radši toho necháme. Mě zatím baví fotit a vychází mi další knížka. Z Německa i Ameriky mi chodí měsíčně takový honoráře, který si ani špičkovéj ekonom za rok nevydělá, tak mi dej pokoj.“

„Co vy jste to dneska za generaci!“ krouť hlavou táta a klepe do mě rukou, ve které drží brýle.

„Totálně jste zblbli z výdělků. Já, když jsem byl ve tvých letech, tak jsem věděl, že ať budu dělat cokoli, tak se budu od okolí lišit tak o tisíc nebo dvanáct set. Ty dneska vyděláváš statisíce, ale jsou ti k prdu, protože ani domů se nedostaneš víc, jak jednou dvakrát do roka. Žiješ sám jako kůl v plotě a jednou všechno, co nahrabeš zdědí nějaká charitativní organizace a nebo „černoprdelníci“, protože v honbě za majetkem si ani nevšimneš,

že jsi se zapomněl oženit a mít taky nějaký děti. Já vím, že vyděláváš, ale prosím tě proč? Nestačilo by ti mít půlku a k tomu rodinu? Nezdá se ti, že nejsi celej, tak jak žiješ?“

Neměl jsem, co bych mu na to odpověděl. Možná, že vtom bylo dost pravdy ale zase na druhou stranu já se cítil úplně výborně a nechybělo mi vůbec nic. Byl jsem spokojený, že pracuju když chci a že mě nikam nežene starost o rodinu a její hmotné zabezpečení. Měl jsem rád svůj klid i svoje tempo a nechtěl jsem se o ně s nikým dělit. Děti jsou zodpovědnost. Rodina je zodpovědnost a ta mi asi chyběla.

„Jak dlouho se zdržíš?“

„Nevím, myslel jsem tak týden, asi, jestli mě nechytne pracovní záchvat,“ odpovídám.

„Jo to by bylo docela fajn. Potřeboval bych udělat kolem baráku nový betony. Ty starý, podívej, jak už popraskaly. Je třeba je rozbít a vytrhat. Když to budu dělat sám, tak mám na celou sezónu práci. Ty máš síly, že bys to mohl za týden zvládnout.“

„Tak fajn. Když brigáda, tak brigáda,“ povídám.

Horký, kouřící šálek s kávou si stavím na rozpálený okenní parapet. Shrnul jsem si lacl montérek a kšandy si zavázal jako pásek kolem těla. Palice čekala smutně opřená o svod okapu.

Přestože nejsem zvyklý dělat rukama téměř nic a cítím po chvíli, jak mě do nich berou křeče, tak mě ta hrubá a jednoduchá činnost osvobozuje.

„Asi si doma začnu po chvílkách betonovat zahradu, nebo dělat nějakej chodník, vždycky když budu mít krizi,“ pomyslím si a buším dál palicí, přitom polykám další a další přívaly prachu.

„Pojď se najíst,“ přijde pro mě otec a když vidí spoušť za mnou tak dodává:

„To nemusíš stihnout za dnešek. Stačí, když to doděláš až zítra ráno,“ směje se.

„Dojedeš se mnou po večeři do hospody pro pivo?“ ptám se.

„Ono se na mašině se džbánkem hodně špatně jede. Ne díky, nechci se pařit na rozpálených sedačkách uvnitř malého interiéru, když je tak krásně,“ odmítám nabídku k půjčce auta.

„Počkej, bude se ti to líbit. Když budeš chtít, tak tě nejdřív pořádně vyvezu.“

Jezdil jsem s ním po okolí dvě hodiny a pořád se mu to zdálo být málo.

Potom jsme seděli až do úplné tmy na zahradě pod slunečníkem. Spát se šlo až po půlnoci. Venku bylo krásné teplo a noc byla sametově hebká.

Domů jsem se vrátil opravdu až po týdnu. Udřený, ale tak nějak spokojenější. Dva dny odmítám cokoli dělat a jím po restauracích. Teprve potom alespoň vybírám poštovní schránku. Kromě jiného jsem v poště objevil následující zprávu:

Vážený pane,

zřejmě nejvíce vašim přičiněním se stalo, že moje firma v nejbližší době přijde o 2 500 000,- Kč. Ne, nebojte se, nechci vám nic vyčítat. Jednak je pravda, že naše podnikání opravdu asi vždy nebylo v souladu se zákony, a jednak naše výdělky jsou tak vysoké, že i když nás to trochu omezí, rozhodně nás to nepoloží. Nikdo z nás se proto přiznanému nároku nechce vyhýbat, naopak jej bereme jako jakousi satisfakci vůči všem křivdám, jaké jsme kdy napáchali.

Ironií však ale je, že jediný člověk, který se plnění náhrad za jakousi pomyslnou morální újmu dočká, je s nejvyšší pravděpodobností sám podvodník. Myslím si, že to co vám právě sděluji, není jenom takový výkřik do tmy, ale že proto mám docela přesvědčivé důkazy. Jedná se ale o materiály tak závažné, že bych je jenom velmi nerad vystavoval riziku zneužití další osobou. Nejlepší by proto bylo, pokud byste se přihlásil na v zápatí uvedený „chat“ Tam si domluvíme podrobnosti.

Znovu opakuji. Opravdu mi nejde o to, abych vám cokoli vyčítal. Chtěl bych jenom pro vaši další praxi poukázat na to, jak škodlivé může být ortodoxní technické zhodnocení problému, pokud se nesnažíme zjistit všechny jeho aspekty. Někdy nás profese svazuje a dokážeme být strašně jednostranní. Tím mám na mysli, pokud se budeme soustředit pouze na možnosti techniky a zapomeneme na člověka, tak se nám pravda často vytratí a zůstane z ní jenom mnoho krásných a laciných vět pro bulvární novináře.

S přátelským pozdravem

Alois Pokorný, výkonný ředitel.

Na to se nedalo nereagovat. Do hlavy se mi nahrnula nejenom spousta krve, ale i různorodých myšlenek. Vyhledal jsem ten „chat“ a panu Pokornému odepsal následující.

Vážený pane Pokorný.

Abych se přiznal, tak mi není úplně zcela jasné, o čem hovoříte. Jak jistě víte, tak pracuji jako soudní znalec v oboru fotografie a fotodokumentace. Nevím, jestli správně rozumíte tomu, co výkon takovéto funkce předpokládá a tak se vám to pokusím velmi stručně vysvětlit.

V podstatě jde o to, pokud se soud při ověřování jakékoli přiložené dokumentace dostane do úzkých, poprosí mě, coby odborníka, o nezávislé zhodnocení a zpracování určitého, většinou technického problému.

V případě sporu se jmenovanou herečkou, jsem byl požádán, o ověření původnosti doložených a vámi prezentovaných fotografií. Zde se jednoznačně potvrdilo, že se jedná o padělky, což jsem do svého závěru zapracoval.

Setkání s vámi se samozřejmě nebráním, ale potřeboval bych mít také nějakou záruku ohledně své bezpečnosti. Musím se přiznat, že podnikání, kterému se vaše firma věnuje ve mně zrovna nevzbuzuje mnoho důvěry, a tak se nedivte, prosím, mojí opatrnosti.

S pozdravem.

Chvilku jsem si listoval informační explozí „netových“ stránek. „Surfuji“ ani ne dvacet minut, když mi na obrazovce vyskočilo hlášení o příchozí zprávě. Otevřel jsem ji a četl:

Vážený pane.

Jak jsem vám již sděloval v první zprávě, tak vám vůbec nic nevyčítám. Skutečně. Chápu, v čem spočívá práce soudního znalce a také vím, že jste nikde v procesu nepochybil. Chtěl bych jenom poukázat na jisté chyby, které vznikají jaksi samovolně a neovlivnitelně, protože se domnívám, že jejich poznání vám pomůže v rozhodovacím procesu u některého z dalších soudních sporů.

Žádáte mě bohužel o takové záruky, které vám poskytnout nemohu. Rozumím sice vaši nedůvěře k našemu podnikání, ale zároveň netuším, co by mohlo být pro vás dostatečnou bezpečnostní zárukou. Já nevím, jak vám to bude znít, ale nemohu vám dát více než své slovo, že se jedná o materiál, který pro vás bude jistě neobyčejně zajímavý a přínosný. Pokud to pro vás bude dostatečné, tak sám navrhněte místo setkání a já vám obratem sdělím čas schůzky, což jistě přispěje k pocitu osobní jistoty, protože můžete zvolit jakékoliv místo, slibuji, že se bez výhrad podřídím.

Lhal bych, kdybych řekl, že to patřičně nenastartovalo moji zvědavost. Byl jsem napnut jako struna, na kterou se dalo hrát, a tak odesílám zpět informaci s názvem restaurace, která se mi pro schůzku zdála nejvhodnější. Domníval jsem se, že je to jednak dostatečně neutrální prostředí, kde se dá dobře jednat, a také, že ostatní návštěvníci skýtají jakousi záruku bezpečí. Téměř obratem obdržím informaci s časem setkání.

„Krásné odpoledne. Vítám Vás,“ vstal muž od stolku a podával mi přes jeho plochu ruku.

„Jsem Pokorný. Nemusíte se ničeho obávat a už na mě prosím vás nekoukejte takhle. Rozhodně jsem vás nevolal, abychom se pouštěli do filozofických úvah o tom, či povolání je etičtější. Zkuste mě brát pouze jako

člověka, který má pro vás nějakou zajímavou informaci. Uvidíte, že to bude pro obě strany, řekněme, příjemnější.“

„Dobře,“ reagoval jsem na jeho slova odměřeně.

„Mám ještě spoustu práce, a tak bych se nerad zdržoval déle, než by bylo nutné, prosím.“

„No, já si myslím, že takovou lehkou večeri byste si se mnou mohl dát, i když, jak se zdá, je na jídlo poměrně brzo, že? Ono se nejedná o věci, které by bylo možné předat vám beze slova vysvětlení. I když jsem se snažil dát vám tam dost podrobný popis, tak bych rád, abyste si poslechl to, co vám chci sdělit,“ pokračoval nevzrušeně, až monotónně pomalu, dál v hovoru. Mezitím přišla k našemu stolu obsluha.

„Dvakrát jídelní lístek a co budete pít?“ obrátil se ke mně.

„Nevím, až snad podle toho co si vyberu k jídlu,“ odpověděl jsem.

„Správně, pití až s jídlem,“ odehnal číšníka vstříc svým povinností.

Jakmile bylo jídlo objednáno, tak pomalu začal.

„Ve svojí branži pracuju dost dlouho a za tu dobu mýma rukama prošel kdejaký brak. Ona existuje strašná spousta lidí, kteří si chtějí bezpracně vydělat hodně peněz, a těm nejrzejším z nich to sem tam umožňujeme, protože existuje ještě víc lidí ochotných svoje vydělaný peníze rozházet za pohled na podobný věci. Takže si dovolím říct, že jsem dost zkušený, abych dokázal tak trochu posoudit kvalitu.“

Jakmile jsem ty fotky prvně uviděl, bylo mi jasné, že budou problémy. Byly dost kvalitně udělané, což mě zarazilo. Ten, kdo dělá pro nás si s tím, co z něj padá, velké vrásky nedělá. Většina je schopná dát lidskou hlavu na fotku krávy a vydávat to za někoho ze slavných. Ale tady šlo o něco jiného. Zaujalo mě totiž, že na všech fotkách byla stále jedna a ta samá dvojice. Myslím samozřejmě, co se týče postav. To mě natolik překvapilo, že jsem se o to začal zajímat více do hloubky a zjistil jsem, že celá naše slavná slečna Věra Vě hrála za posledních pět let asi ve třech filmech, kde měla tak malé role, že její jméno neumístili ani do titulků. U soudu jste jistě slyšel, jak o sobě prohlásila, že se nechce vázat smlouvami, takže faktem je, že naše milá slečna je na dně. A to jsem, prosím pěkně, věděl, ještě než jsem zjistil, že na nás podala trestní oznámení.

Ptáte se proč, jsem přes všechno, co říkám, s prezentací snímků souhlasil? No to je přeci strašně jednoduché. Ono, když půjdu do důsledku, mohou být problémy se vším, pod co jsem se kdy podepsal, ale to nechme stranou.

Prostě, když jsem se dozvěděl to všechno, co vám povídám, tak mě napadlo, že to celé je akce jejího agenta. Dělá se to tak, že podstrčí několik

snímků agentuře jako je ta naše a shrábne peníze. Z nastalého zmatku potom oba vytěží, protože se o nich píše a všechny časopisy se s nimi snaží udělat rozhovor. Chcete se vsadit, že během následujícího měsíce budou její fotky na všech titulních stranách pravidelných periodik?

Ale no dobrá, tak pokračuji, i když je to dost důležité. To, co vám povídám, je běžná praxe a divil byste se, kolik a jak slavných lidí si vzrůst popularity zabezpečilo jenom cestou mojí firmy, ale dobrá. Pokusím se to zkrátit.

Dobrou chuť a promiňte mi, prosím, že budu mluvit i při jídle. Ostatně jsem pořád v pohybu a jsem zvyklý při jídle i telefonovat.

Takže, pídil jsem se po všech možných materiálech a sehnal kolekci, která byla uveřejněna před drahnými lety v časopise Playboy. Vzpomínáte, hovořilo se o ní při jednání u soudu a bylo tam řečeno, že fotky neexistují. V redakci na žádost majitelky archivovány nebyly a ta je prý v návalu pozdějšího studu a zmoudření zničila. A vidíte, ani v tak seriózní redakci, jaká je tato, nelze brát všechno doslova, a za drobný finanční obnos se i ty ztracené snímky našly. Prakticky jsem je měl k dispozici dávno před tím, než z jejích úst vyšla památná věta o zničení snímků i negativů. V obálce, kterou vám na závěr naší schůzky předám a kterou prosím, i ve vlastním zájmu, otevřete až doma, jsou kopie všech snímků kolekce, i těch, které nakonec uveřejněny nebyly. Jsou na nich označena, stejně jako na těch vámi definovaných fotomontážních, na postavě různé pihy a mateřská znamínka. Také, jak uvidíte, tak přestože naše slečna byla o dost let mladší, tak je zřetelné, že je to prostě její postava.

Ne, to ještě není všechno. Víte, určitě by se dalo díky odstupu let říct, že průkaznost totožnosti postav na obou kolekcích je dost nízká, proto jsem zaplatil jednoho ze svých nejlepších paparrazzií a nechal ho udělat několik snímků, řekněme, večerních zvyklostí slečny Věry a jejího přítele. Máte se tudíž možnost přesvědčit, že si nevymyslím, ale že se jedná skutečně o jednu osobu, nebo abych byl přesný, tak o osoby. Protože i její partner na snímcích je stále tentýž.“

„No dobře, ale co by to mělo za smysl nechat se vyfotit a u těch fotek „vyměnit hlavy“ zpět za svoje,“ pokoušel jsem se mu oponovat, zatímco prudkým gestem ruky směrem k nápojovému lístku postavenému uprostřed stolu se snažím ukázat, že bychom si rádi objednali pití. Přestože se číšník tvářil, jako když mě nevidí, přišel téměř okamžitě.

„To je to jediné, čemu nerozumím. Hlavně, když došlo k celé žalobě. Smysl by mi to dávalo, pokud by šlo jenom o zvednutí vlny zájmu. Ale protože to dopadlo, jak dopadlo, nutí mě to k zamýšlení, že se jedná o jakousi vyšší hru.“

„Jak už jsem vám psal. To, co podnikám, není msta za to, že musím platit odškodné. Beru to opravdu jako jakousi satisfakci za problémy, které jsem mohl spouště lidí zavinit. A na druhou stranu, ruku na srdce. Ani mě trocha popularity neuškodí. Asi si nedovedete představit, jaký bude během měsíce na našem serveru nával. Lidé jsou divní a líbí se jim bulvár, dekadence a úchylky u druhých. Takže to vidím tak, že to odškodné se nám v příjmech několikanásobně vrátí, ale to není vůbec důležité.

Pokud jde o pravý smysl těch fotek, tak pevně věřím tomu, že vám jako jednomu z předních profesionálů se jej podaří odhalit.“

Objednal jsem si nějaký koktejl z nabídky. Název zněl tak tajuplně, že to nemohla být žádná lepivá a sladká směs. Docela se mi to podařilo odhadnout. Nápoj byl velmi osvěžující, zvláště výrazná pryskyřičná vůně, kterou mu zřejmě propůjčil Gin. Ten ostatně dával nápoji chuťové vzezření, které jasně napovídalo, že se nejedná o pití pro zženštilé typy. Bylo to divoké a nespoutané pití, ozdobené troškou ovoce. Takový trošku přízrabený ruční granát. Normálně by se mi na takový zabiják zdálo být velmi brzy, ale po všech těch informacích . . .

Pomaloučku jsem jej uskrával a ten člověk naproti mně už se mi nezdařil tak nesympatický, jako když přišel. Snad to bylo alkoholem, nevím. Zrovna jsme oba mlčeli a vychutnávali váhu svých nápojů.

„Kde už lze hledat pravdu, když ani jasná a zřetelná fotomontáž nemusí být tím, čím se zdá,“ filozofuji si potichu.

Nakonec jsem od něho převzal k prasknutí naditou A4-ku obálku a zasunul ji do své aktovky.

Doma nemusím nad tím vším sedět moc dlouho. Skutečně bylo naprosto zřetelné, že to o mnoho let mladší tělo bylo totožné s tím, které figurovalo na fotografiích od soudu. Také ohledně motivu jsem byl bezradný jenom do té doby, dokud jsem ze třetí obálky vložené do té velké A4-ky nevyňal poslední snímky, nafocené před několika dny tím paparazziem. Tehdy jsem pochopil vše.

V divokých pářících rytmech byl na nich zachycen spolu s Věrou Vě její přítel, zároveň můj netalentovaný, líný a povrchní spolužák. Pokud si dobře vzpomínám, tak ten uměleckou školu studoval pouze z rozmaru „spratka“ bohatých rodičů, jejichž sponzorské dary byly pro akademii ne nepodstatné. Už tenkrát se nezmohl na nic víc, než na krádeže nápadů spolužákům. Proto je snad jasné, v jakém musím být stavu, když si uvědomím, že má poctivá a mravenčí práce mu do klína přihrála 2 500 000,- Kč.

Oči se mi podlily krví a já, aniž bych jakkoli uvažoval, odešel si připravit věci. Jednal jsem jako stroj.

Sbalil jsem si tašku a do ní svou pistolí. Z trezoru vyjmul dvě krabičky nábojů a z první pečlivě, pomaličku a opatrně nabil zásobník pistole. Zbytek jsem spolu s tou druhou vhodil do kapsy. Do tašky jsem vhodil všechny ty fotografie a digitální aparát.

Telefonem si zavolám taxíka a čekám na něj tiše před domem. Ani nevnímám, že drobně mrholí, a že mám vlasy i obličej slizký od stékající vody.

Taxikář mi otevřel dveře a pomohl mi nastoupit. Chtěl mi z rukou vzít tu poloprázdnou tašku a položit ji na zadní sedadlo, ale když viděl, jak razantně jsem po ní chňapl, pomyslel si asi něco vtom smyslu „hlavně když zaplatí“, a že je moje věc, jestli chci mít na stehnech položenou mokrou a špinavou tašku.

Sedím v křesle jejich bytu a pořád mi nedochází, co jsem vlastně udělal. Čekám tiše na příjezd policie, kterou jsem sám před několika minutami zavolal. Kolem mě je spoušť, hotové peklo. V chuchvalcích masa by asi nikdo nehledal dvě lidské postavy. Vystřílel jsem do nich obě krabičky nábojů. Vtrhl jsem dovnitř zadním vchodem a střílel jako blázen na všechno, co se pohnulo. Jediné štěstí, že tam byli opravdu pouze oni dva. Když mi došly náboje, tak jsem procházel všechny místnosti a pečlivě „digitálem“ dokumentoval všechno, co za mnou zůstalo. Byl jsem asi jediný zločinec, který si tak pečlivě zdokumentoval svoji trestnou činnost.

Teď tu sedím v pohodlném a vysokém křesle a poslouchám, jak se přibližují zvuky houkaček policejních vozů. Konečně mi dochází, proč byly ty snímky vlastně zhotoveny. Proč si s nimi on dával tolik práce a proč u originálů měnil hlavy zase za originály, jenom aby to vše vypadalo jako fotomontáže. Zřejmě se jednalo o nevyřízený účet ještě z dob studia.

Dostali mě všichni, včetně toho Pokorného, který asi pochopil, jak neuvěřitelně dokážu být ješitný a nafoukaný. Bylo mu jasné, že pokud mi předá všechny materiály, tak se postarám o to, aby jeho firma neměla komu odškodné platit.

Dveřmi, okny a všemi dalšími otvory domu dovnitř vtrhl přepadový oddíl a na mě rázem mířily desítky hlavních. To už ale jejich velitel uviděl pistolí, ležící vedle mě na zemi. Všiml si, že mu podávám foťák a říkám: „Nemusíte to tu prohlížet, ať se vám neudělá špatně. Všechno je to tam. Všechno jsem zdokumentoval. Tímto se ke všemu plně doznávám.“

Vzal si foťák z mé ruky a nasadil mi náramky.

„Já jenom, prostě si nedovedu představit, co by vás mohlo ještě napadnout, když vidím tu spoušť kolem sebe.“

Omlouvá se mi za ty želízka a jeho oči jsou neuvěřitelně prázdné a smutné.

14. Požírač života

„Musí tam někdo od nás zajít a zjistit všechny podrobnosti. A vůbec. Nehodlám prostě s tebou o ničem diskutovat. Jednou jsem tvůj nadřízený, tak mě budeš respektovat. Nemusí se ti to líbit. Každopádně manželka pana Huklíka zmizela na vernisáži Tomanových soch. Nic ve zlém, ale podle hlášení zmizela přímo v galerii. Přitom její manžel, pan Huklík, tvrdí, že se od něj nehнула na krok a stála celou dobu vedle něj. V jednu chvíli si prohlížel sochu, ucítil jakýsi průvan a manželka byla pryč. Jako by ji ten závan větru někam odvál.“

Chtě nechtě se tomu musím začít smát.

„No tak, to je snad písemný záznam představení Laterny Magiky a ne hlášení. Nepozvali náhodou taky na vernisáž Pavla Kožíška? Nebo snad jinýho iluzionistu?“

Jenže šéfovi to vůbec vtipné nepřišlo. Přešel mou poznámku a až příliš suše poznamenal:

„Jsme policie a ty jsi vyšetřovatel. Máme hlášení, tudíž případ, takže se sebereš a začneš dělat svou práci.“

Kdo někdy žil na malém okresním městě jako já, jistě pochopí, proč se mi do práce vůbec nechtělo. Problém číslo jedna byl, že pan Huklík, přesněji řečeno, pan Ing. Huklík byl naším starostou. O jeho manželství se sice mezi lidmi šušovalo ledacos, ale navenek to byl vzorný pár, který skvěle reprezentoval při různých společenských i kulturních událostech.

Dalšími problémy, jejichž číselnou posloupnost si již dovoluji neuvádět, byly všechny možné zásadní i méně podstatné rozpory, které sužovaly navzájem drobné skupiny či jednotlivce obyvatel v nevraživosti až nenávisti, jak už tomu na malých městech bývá. Všichni si vidí navzájem do talíře, a co nevidí, rádi si domyslí.

To nejlepší, co jsem teď mohl udělat, bylo vypadnout z kanceláře. Filmuji pracovní nasazení a zaskočím si do cukrárny na rohu. Měli tam skvělou

jogurtovou zmrzlinu a ještě lepší vaječný koňak na přelití. Alespoň si trochu ujasním, odkud začít.

„Určitě jsme se už viděli, pane inženýre. Já jsem podporučík Živný a jsem tu, protože bych měl zjistit vše o zmizení vaší ženy.“

Myslel jsem si, že ta krátká věta bude to nejlepší na začátek. Jak se zdálo, i on byl skoupý na slovo, protože mi jen pokynul dál do prostorné kanceláře. Sekretářka pokrčila rameny na znamení „nemůžu za to, nedal se zastavit.“

Posadil se naproti mně. Bylo potřeba opatrně a diplomaticky začít. Jenomže jak tak zvažuji na jazyku slova, vyřešil moje dilema tím, že se mě sám obyčejně a prostě zeptal:

„V galerii už jste byl?“

„Samozřejmě, že se tam chystám. Vlastně bych chtěl slyšet nejdříve všechno od vás.“

On se ale jen potutelně usmál.

„Není co. Stalo se to přesně tak, jak jsem to ráno diktoval. Stáli jsme vedle sebe a najednou byla pryč. Nic, žádný výkřik, žádné hlesnutí, jenom ten závan větru.“ Pokrčil rameny.

Já, víte, hlavně se potřebuji na pár věcí zeptat. Je to standardní postup, tak vtom nehleďte žádný útok na vaši osobu. Jestli vám jde taky o zjištění skutečnosti, tak prosím spolupracujte.“

Znělo to šroubovaně a hrozně, ale nic lepšího mě nenapadlo. Nechtěl jsem, aby se rozcílil, jenomže po prvních dvou dotazech by byl zázrak, aby se tak nestalo.

„Proč jste to hlásil až ráno? Zmizela přece večer při vernisáži,“ zasmál se hlasitě a jeho smích byl až nakažlivý.

„Vážený pane, my jsme spolu déle než dvacet let. Jsem rád, když moje manželka na nějakou tu noc zmizí. Ale ne, teď vážně. My už si žili dlouho každý po svém.“

Tím zároveň odpověděl na mou druhou chystanou otázku.

„Na tom nakonec není nic zvláštního, že. Takových manželství se rozpadnou každý rok stovky. My sice spolu zůstali, ale šlo takřikajíc o oboustranně výhodnou smlouvu. Jsme dospělí, tak jsme to řešili jako dospělí. Dva rozdílné životy v jednom velkém domě, kde když jsme nechtěli, nemuseli jsme se ani potkat. Často se stávalo na podobných akcích, že jsme si šli každý po svém a sešli se až v průběhu druhého dne.“

„No ale stejně. Proč vám to přišlo divné hned ráno? Proč si nemohla vaše žena vyrazit někam dál a vrátit se až později?“

Ani se nezamýšlel nad odpovědí a hned ze sebe vyrazil:

„Protože ji znám. Je to paní v určitých letech a je zvyklá na luxus a pohodlí. Má ráda mladší muže, to ano. Výrazně mladší muže, ale málokterý z nich jí může nabídnout alespoň stejné pohodlí, jako její vlastní domov. Hlavně takoví mužičci, kteří jsou mladí, pohlední a bohatí, nemívají zpravidla zájem o ženy v letech mé paní. Prostě, proč se mačkat na rozvrzané váleňdě v garsonce, když se můžete rozvalit na pohodlném letišti a hned potom si odpočinout ve vaně s perličkovou lázní.“

Byl věcný a říkal to beze stopy žárlivosti. Zatím jsem neměl důvod mu nevěřit. Pravda, mohla to být připravená a nazkoušená póza, ale mně se spíš zdálo, že prostě ztrátu manželky bral jako daň za své vytížení a za všechny své funkce.

Sklapl jsem bloček a zvedl se ze židle.

„V podstatě jste mi odpověděl na všechno, co jsem chtěl slyšet. Snad ještě, kdo je to ten Toman? Co je to zač?“

„Kulturní rozhled asi na policii příliš nepotřebujete, co? No, nic ve zlém. Je to přece slavný zdejší rodák. Vystudoval místní Umprum, potom se dostal na akademii. Vyrazili ho hned v prvním semestru. Tak odešel do Ameriky, kde se živil dlouho jako číšník, metař, poslíček, trávnickář, tovární dělník, těžař, až mu došlo, že pohodlnější bude zkusit to znovu s uměním.

Ameriku dobyl, tak se vrátil zpět a je to jeden z nejceněnějších současných sochařů. Založil umělecký směr, který nazval „nanorealismus“. Je to taková podivná směs techniky, elektroniky a umění. Nerozumím tomu, ale jeho věci jdou na dračku.“

To si nebylo možné zapamatovat déle než před budovu zastupitelstva. Vyndal jsem si proto znovu zápisník, ale pan Huklík mě zastavil.

„To si nemusíte zapisovat. Oni vám rádi v galerii dají odborný výklad a hlavně vám dají i brožury, kde je dostatečně reprezentována jak jeho osoba, tak jeho umělecký směr.“

„Každopádně vám děkuji za váš čas a jakmile se dozvím cokoli nového, dám vám vědět.“

A konečně mi bylo dopřáno překročit práh směrem ven.

V galerii je pusto a prázdno. Jak už to tak bývá po vernisáži. Většina lidí zápasí s daleko hmotnějšími a obyčejnějšími problémy, než aby se rozptylovali uměním. Zvláště pak tím, co na mě z podstavců a stěn koukalo. Všechna díla připomínala spíš velmi zvláště designované počítače, čítače či výrobní zařízení. Výstavní prostory proto daleko více připomínaly tovární halu.

„Proboha, proč to všechno bliká a svítí jako střelnice? On snad neudělal nic, v čem by nebyla naroubovaná obrazovka či pět nebo šest displejů!“

Kurátorka se na mě mile až mateřsky usmála, asi tak, jako se psychiatr zasměje na svého pacienta, když zjistí, že nedodržuje proces léčby.

„V tom je právě podstata toho jeho stylu, víte? Nanorealismus je poznamenán funkcionalismem ve své prapůvodní prostotě a jednoduchosti, částečně vycházející z industrialismu a přetváří se do dokonalého realismu svou snahou zachytit maximálně věrně detail ve funkci.“

Tak tohle asi moje hlava nezpracuje, a to je zvyklá poradit si se spoustou různých úkolů, sjednotit velké množství na první pohled nesourodých cest. Analyzovat, ale tohle šlo nějak mimo mě. Zdálo se mi, že všechny ty namyšlené poučky psal někdo jenom proto, aby dokázal nakrmit zástup snobů na vernisáži. Snobové byli většinou bohatí a tak bylo především v umělcově zájmu přesvědčit je, aby své peníze ukládali do jeho díla.

„Nemohla byste to říct tak, aby to pochopil i policajt?“

Znovu se velmi shovívavě usmála.

„To bude těžké, ale zkusím to. Realismus v pojetí pana Tomana není ve vyjadřování, ale ve funkčnosti. Díla jsou sice abstraktní, ale v podstatě úplně přesně dělají to, co je schováno za jejich názvem či popisem.“

Významně jsem na ni povytáhl obočí.

„Asi nemám talent něco polopatě vysvětlit. Promiňte. Zkusím příklad.“
A ukázala rukou na stěnu.

„Například toto se jmenuje všeobecný čítač.“

To, nač ukazovala, se tvářilo jako plastický, středně velký obraz. Bylo to plně různě zbarvených fluoreskujících displejů.

„To vlastně čítá úplně všechno, alespoň dle brožur, to čítá průvan, pohyb a snad i atomy vzduchu v místnosti. A jak vidíte, údaje na displejích se skutečně mění, takže to opravdu všeobecně čítá. a nebo třeba zde . . .“

„Dost, dost, dost. To úplně stačí. Všechny tedy dělají přesně to, co mají v názvu. A co tohle?“

A ukazují na podstavec obehnaný důkladně červenobílými páskami s upozorněním „Vstup jen na vlastní nebezpečí“ a nazvanou „Požírač života.“

„Tak abych vám řekla pravdu, sama nevím. Od umělce jsme dostali pokyn, abychom to vždy pečlivě vypínali, když bude třeba při úklidu překročit zábrany.“

„Myslím, že si s „umělcem“ budu muset promluvit. Můžete mi na něj dát nějaký kontakt?“

Zatvářila se jako agent FBI, donucený prasknout systém členění všech tajných služeb v USA Bin Ladinovi.

„Chápu vás, ale tohle je vyšetřování, takže vám snad nemusím připomínat povinnosti osob spolupracujících . . .“

Každopádně jsem odcházel s číslem mobilního telefonu.

„Já vím, mistře, že do Prahy moje pravomoc nesahá, ale jde o to, že jsem přesvědčen, že ten váš „požírač života“ jeden život sežral, tak bych vás asi potřeboval tady. Alespoň malý rozhovor . . .“

„Jedu hned. Asi za dvě hodinky bych tam mohl být,“ odpověděl lako-nicky a zajíkávě.

Po tom, co jsem byl nucen vyslechnout dlouhou přednášku o všech v díle použitých technologiích, kterým stejně ani za mák nerozumím, se konečně dostáváme k jádru pudla. Ta socha je víc než dokonalý zabiják, s vlastním jaderným neutralizátorem jakékoliv tkáň.

„Jestli to bylo zapnuté, a to jistě včera na vernisáži bylo, sám jsem to kontroloval, tak to opravdu zlikvidovalo vše, od mouchy po člověka. I kdyby šel kolem lední medvěd, poradilo by si to s ním.“

Nemůžu uvěřit tomu, jak klidně to říká. Jako by o nic nešlo.

„Člověče, to snad by vůbec na veřejně přístupném prostoru stát nemělo?“

„A proč ne?“ ohradí se jako dítě, které řeklo sprosté slovo, jehož význam evidentně nezná, a tak nemůže pochopit, proč se prostě „neříká“.

„Je to umělecké dílo, dělá jen to, co je napsáno a navíc, když se podíváte, je v souladu se všemi předpisy označeno jako nebezpečné místo,“ chce se mi na něj křičet, ale on klidně a vemlouvavě pokračuje.

„Podívejte, když se někde vykope hluboký výkop, je často označen ledabyleji než tohle, a přitom tam jde taky o život. Myslíte, že projektant, investor či snad ten kopáč trpí depresemi, když tam někdo spadne a zabije se?“

K tomu bylo zbytečné cokoli podotýkat.

„Zlikviduje to opravdu bezztrátově vše, a nebo zbývá něco, z čeho by se eventuálně nechala paní Huklíková identifikovat?“

„No kovy, to víte, nemají biologický základ, tak ty tomu moc nejdou. Kostí, oděvy, cokliv ano, ale kovy, sice asi spálené a rozteklé, ale zůstávají.“

„Můžete to vypnout a podíváme se, jestli tam nějaké kovové zbytky najdeme. Předpokládám, že měla na sobě nějaké šperky.“

Beze slova došel ke zdi a vytáhl ze zásuvky vidlici, spojující skulpturu se zdí jako pupeční šňůra novorozence s matkou. Sochu v zadní části otevřel. Přemohla mě zvědavost a šel jsem se také podívat.

„Hergot chlape, to není umělecké dílo, ale krematorium třetího tisíciletí,“ vyhrknu, jakmile se podívám dovnitř.

„A když si představíte, že paní Huklíková měla určitě dobrých 55 kg a že celá akce netrvala déle než několik desetin sekundy, tak je to špičkový výkon. A podívejte, zbylo jenom tohle.“

A podával mi do ruky začernalé, ohořelé a žárem zdeformované ozdobné kování z kabelky, napůl rozteklý váleček, zřejmě zbytek luxusní rtěnky, a ještě také jakousi kovovou pecku, ze které trčí část ornamentu masivního prstenu. To jediné, co zbylo.

„Když si představíte, že se stejnou pečlivostí to dokáže zpracovat třeba i komára, či mouchu, která proletí kolem . . .“

„Proč jste to chlape nenakalibroval jenom na ty mouchy a komáry?!“ ptám se rozčileně.

„Protože by to nebyl „požírač života“, ale pouhý „požírač much“. Trochu těžkopádná pláčačka, nemyslíte? Jsem pedantský puntíčkář, co se terminologie týče.“

Chtělo se mi z toho zvracet. Hlavně z věcné nezaujatosti mistra Tomana. Navíc jsem ho nemohl ani z ničeho obvinít. Skutečně se ničeho nedopustil, nic neporušil. Jestli soudní znalec posoudí prostor kolem sochy jako nedostatečně zabezpečený, padá to na hlavu galerie. Bohužel.

Pan Huklík skutečně byl schopen z kovových zbytků rozeznat část věcí, které měla jeho paní ten večer u sebe. Jako nejpravděpodobnější se zdá být verze, že si chtěla přelíčit rty, rtěnka jí vyklouzla z ruky, zakutálela se k soše, a to se jí stalo osudným. Jenom nevím, jak to napíšu do hlášení a vysvětlím šéfovi.

15. Práce pro všechny

V šerém pokoji zářila jako jediný jasný bod obrazovka počítačového monitoru. Škvírami mezi zataženými žaluziemi dovnitř proudilo nemnoho světla, a to díky hustému cigaretovému dýmu vypadalo, jako by se vrstвило, a tak vnitřek dělal dojem, že vše, počítač, nábytek i postavy, jsou zalité uvnitř naskládaných, silných desek skla. Všichni v pokoji už dávno zapomněli na venkovní červnové slunce.

Na stole, hned vedle značkové, ale už značně ohmatané klávesnice IBM, jenž měla používáním setřená téměř všechna písmena, a která nebyla vtom šeru skoro vidět, bylo mnoho šálků a táčků s nevábným obsahem plísni potaženého lógru a nedojedenými zbytky potravin.

„Pod jmenovkou Dominik Krásný, vývoj Software, bych asi čekal něco víc než tohle,“ řekl jeden z mužů, kteří stáli za pohodlným koženým křeslem, ve kterém seděl nevýrazný a snad až příliš mladě vypadající muž.

„Drž hubu,“ napomenul ho ale rázně druhý a dal si varovně prst před ústa.

„Tady Dominik se zatím vlomil úplně všude. Tedy alespoň podle referencí. A v těch samých referencích taky stálo, že je hodně umíněnej a že si může dovolit odmítnout prakticky cokoliv. On není jako ty. Nemusí nikoho poslouchat a dělá sám na sebe.“

Ten mladík v křesle si ale pomyslel, „Jo hošánci, to bejvávalo. Když jsem studoval, tak mi stačilo málo. Teď potřebuju furt upgradovat, taky z něčeho zaplatit pevnou linku a podobný kraviny, o kterejch vy nemáte ani ponětí. Neodmítnu vás, když mi nabídnete dost škváry.“

Nahlas ale neřekl nic a věnoval se oběma mužům jenom na půl oka, protože zbytek pozornosti mu ubírala již zmíněná klávesnice a monitor. Tedy alespoň občas, když měnící se a stále se seskupující textové řetězce na černém prostředí standardního „DOCS“ okna zastavily a „PC speaker“

počítače si tichým, přesto dostatečně jedovatým pípnutím jeho pozornost vynutil.

„Tak tedy, jak už jsem vám naznačil, potřebujeme zjistit všechno z jedné domácí stanice. Zajímá nás úplně všechno, a to v průřezu několika týdnů,“ promluvil znovu, ale o poznání vyrovnanějším hlasem ten „který původně očekával víc.“ Dominik si dal s odpovědí načas a nezdálo se, že je to jenom proto, že jeho levá ruka byla zaměstnána klávesnicí a pravá myší. Spíš se zdálo, že si vše potřebuje dlouho a podrobně rozmyslet. Proto odpověď, která potom přišla se zdála jako neuvěřitelně strohá, až lehkomyšlná.

„Kde ta škatule stojí? V nějaký bance?“

Ten muž ale jemně zavrtěl hlavou a s lehkým úsměvem hned odpovídal:

„Ne, to tedy opravdu ne. Stojí to na jednom psacím stole, v jediný posraný rodně, o který bychom potřebovali vědět víc. Úplně vobyčejnej barák v jediný vilový čtvrti.“

Pochopil-li tedy vše správně, tak se ho právě ptal, kde je ten počítač, do kterého se má vломit.

„A jak je to přivázaný? Doufám, že tu po mně chcete, abych tahal data od nějakýho slimejše a nejlíp tak, aby si nikdo ničeho nevšiml?“

Oba muži zjistili, že teď už opravdu neví o čem je řeč. Dominikovi to asi došlo, a proto hned doplnil: „Ptal jsem se vás, jestli máte představu, jakým způsobem, je připojený k síti, tedy na internet, jak výkonný je jeho připojení, a taky se vám pokouším říct, že jestli je na telefonním modemu, tak vám asi sotva poskytnu nějaký ucelenější obraz o jeho disku.“

„To bych moc rád věděl, proč?“ rozohnil se znovu ten nervóznější z obou. „Asi se budeme muset poohlídnout po někom lepším.“

„To klidně můžete. Ale já na rozdíl od vás vím, o čem mluvím. Za prvé, nikdo lepší široko daleko není, tedy ne takový, aby se neptal, kdo jste a k čemu ty informace potřebujete a za druhý je to proto, že data se v takový počítači budou měnit rychleji, než to budu schopnej stáhnout, tedy lidově řečeno. Propustnost telefonních linek je velmi malá, a to i za předpokladu, že nejsou zrovna přetížený. Takže čistě modelově. 10Mb dat dokáže modem odeslat asi tak za jednu hodinu. Pokud by vás zajímalo jenom jedno jediný „giga“, tak je to na víc než sto hodin. To ani nemluvíme o tom, že tam klidně může bejt třeba 120-ti gigovej disk a že ho budete chtít celej.“

Muž se evidentně potil. Obličej měl lesklý a už potřetí si povoloval kravatu a znovu se snažil rozepnout již rozepnutý límeček košile.

„To nás moc nepochválí. To sme v hajzlu!“ říkal nahlas slova, která snad ani nebyla nikomu určená. Snad to byl jenom vlastní povzdech nad krutým a nespravedlivým světem. To už se ale znovu do věci vložil ten druhý muž.

„Tvoji první velkou chybou je, že moc mluvíš a málo posloucháš. A druhou, že moc nařizuješ a málo se ptáš. Brečíš tady jako holka, která se lekla prvního menzesu, ale ještě ses nedokázal zeptat, co by se s tím dalo dělat.“

A otočil se k Dominikovi, aby znovu a výrazně zopakoval:

„Dalo by se s tím něco dělat?“

Ten konečně zavřel dvojklikem to černé okno a otočil se v křesle čelem k nim. Celou dobu před tím jim nezbývalo nic jiného, než sledovat jeho poněkud shrbená a na svaly chudá záda. Po dalších okamžicích obrazovka monitoru potemněla do jedolité černi a pokoj, již tak dost tmavý ještě potemněl. Zřejmě tím, že Dominik ukončil spuštěnou aplikaci, byla konečně monitoru operačním systémem povolená odezva a on se konečně mohl přepnout do režimu spánku.

„Nepočítám-li, že na něj pošlete dealera, kterej prodává „uzly“ na nějakýho giganta v pevným háku a on si ho za ty tisíce koupí, tak nám toho moc nezbejvá,“ a tajemně se pousmál.

„On každej říká celej disk, ale vlastně touží jenom po několika blbostech, takže je zbytečný tahat toho nějak zásadně moc. Hodil bych mu tam jednoho svýho démona, a když se domluvíme, co vlastně by vás asi nejvíc zajímalo a dobře mu nastavíme filtry, tak se tam usídli a bude nějaký čas sledovat změny. Já nevím, na poště, na textovejch dokumentech a tak, ale může sledovat i obraz programů, odebíraných a instalovaných do systému. Jestli je to ale rodina, která má děti, tak bych ty programy klidně vynechal, protože tam bude většina her a jinejch blbostí.“

„No a k čemu to všechno bude?“ zeptal se až dětsky naivně druhý muž Dominika.

„To je přece jasný. Budeme vědět, s čím se tam pracuje, já vám předám poštu na všech účtech, tu mi to bude posílat automaticky, akorát to očese o přílohy, formáty a převede do prostýho textu. Takže když se někdo z tý rodiny připojí na internet, tak ten démon kromě jiného bude vědět, že mi má hned poslat hlášení, že je ten dotyčněj online. Je to podobnej systém jako ta barevná kytička v ICQ. No a kromě toho, že se mi na můj disk stáhne jeho pošta, tak mi taky přijde hlášení, kde bude právě už zmíněnej vyfiltrovaný pohyb určitejch zadanejch parametrů. Z těch si můžeme vybrat všechno, co vás bude nejvíc zajímat, no pokud to nebudou nějaký obsáhlý fotky, obrázky, programy nebo videosekvence, tak vám to stáhnou. Zase pokud možno nejlíp převedený do prostýho textu. Nemůžu tahat nic velkýho tak, aby si toho oni nevšimli. Protože jestli jim začnu do jejich připojení a stahování pošty ještě tahat něco já, tak jim už tak dost zabrzděný připojení ještě přibrzdím. Chápete? Snad když se domluvíme na nějakých

fotkách, tak to dokážu ořezat, a to samý i video. Ale rovnou upozorňuju, že kvalita bude dost mizerná. Potom vám to můžu buď posílat přímo do vašeho PC, ale to asi chtít nebudete, takže to předám přímo vám, nebo nějakému kontaktérovi, v určenej čas, vysmažený na CD-čku. Nebojte se, dám to do formátu, aby to pro vás bylo čitelný. Nejlíp asi bude udělat to jako stránky pro webové prohlížeč. Pokud bychom se na této variantě domluvili, tak od vás potřebuju nějaký účty. Já nevím, telefonní určitě, abych si udělal představu, jak často na tom internetu jsou. Potom taky potřebuju vědět, co je asi tak zajímavá.“

„Kdybychom tohle věděli, tak asi nechodíme k vám!“ ozval se znovu našťavaně ten první muž. Asi ho pořád ještě žralo, jak ho před Dominikem jeho kolega zpražil.

„To jo, to je fakt,“ přitakal Dominik beze stopy jakékoliv ješitnosti.

„Musím do něčeho naskriptovat toho Démona. Když nebudu vědět, co někoho z nich zajímá alespoň tolik, že si otevře e-mail, kde bude, tak ho nikdy do toho počítače nedostanu a vy budete vědět pořád stejný hovno,“ a tvářil se úplně netečně, protože správně tušil, že takový klid a hraný nadhled toho zuřivce teprve správně vytočí. Byl to pěkněj blbec a jeho šéf ještě větší, když si právě z něho dokázal udělat opici.

„Nějak mi dopravte ty účty a domluvte se s „vašimi“, ukázal rukou kamsi k obloze a přijďte. Dám vám číslo účtu, kam nejdřív poukážete domluvenou částku a dohodneme spolu podrobnosti, kdy a jak vám budu hlášení předávat. Jakmile budou peníze na účtu, zahájím práci.“

To se ale ani jednomu z mužů moc nelíbilo. Asi je ubíjela představa, jak budou šefovi vysvětlovat, že nejdřív zaplatí, a potom bude čekat. Pokud si každý z nich dobře pamatoval, tak právě tohle byla varianta, kterou by měl asi nejméně rád, a dovedli si představit, jak bude zuřit, až mu to řeknou. Jenže Dominik pokračoval úplně klidně a nevzrušeně dál.

„Jestli se vám to nelíbí, budu to brát, jako že jste tu nikdy nebyli.“

A klidně se otočil zpět ke klávesnici. Zatřásl s myší a na monitoru okamžitě naskočila modrofialová úvodní obrazovka jednoho z window-managerů Linuxového prostředí. Takovou drzost ale ten nervózní a upocený muž nevydržel a vyskočil rychlostí vystřeleného projektilu. Vrhul se na Dominika a ten byl v mžiku otočen opět zády ke klávesnici. Jenom v pravé ruce třímal stále udiveně myš, za kterou utržená šňůra vlála jako extra dlouhý ocas.

„Co si asi myslíš, že s náma udělá náš šéf, až mu řekneme, že má zaplatit a potom čekat? Myslíš, že nám poděkuje? Jsou to jeho prachy a my jsme zodpovědný za to, že je nevyhodí z okna, ty jeden nedužívej blbče. Normálně se snad zaplatí záloha a zbytek až potom, ne?“

„Normálně možná,“ odpověděl se stoickým klidem a silou, jež by nikdo od „mačkače kláves“ nečekal, mu sundal ruku ze svého hrtanu.

„Já nejsem supermarket nebo leasingová kancelář. Sám jsi ještě před chvílkou přesně říkal, co mám napsáno na dveřích. Nebylo tam nic ani o charitě ani o splátkách. Takže buď dostanu všechno předem, nebo nebude nic.“

Uvnitř se třásl, protože i pro něj to byla příliš vysoká hra. Sám nevěděl, jestli to tykání, do kterého automaticky přešel, je dobrý nápad, ale na druhou stranu si říkal, že pro takovou opici bez mozku by to mohlo být dostatečně autoritativní. Nakonec, až snad by se dalo říct i mile, dodal.

„Vy máte dost mechanismů na to, abyste si mě našli, když nebudete s mojí prací spokojeni. Mně když nezaplatíte, tak o vás nevím nic. Tohle řekněte svému šefovi. Tomu na rozdíl od vás musí být nad slunce jasné, že já vám nemám kam zmizet. Já vím, že nikde na týchle planetě to pro mě není dost daleko, abych se před vámi ukryl. Takže peníze a hned potom práce. Tady máte telefon,“ a podával jim kartičku s číslem na jeden z několika svých mobilů. „Až pro mě budete mít všechno, co potřebuju, a vy jasno, co vlastně chcete, zavolejte mi. Domluvíme ten zbytek, snad už v klidu a bez emocí.“

Slastně jsem se protáhl a znovu unavenýma očima zamžoural do obrazovky.

„Děkuji ti, Bože, že jsi mě zrodil do doby výpočetní techniky a ne do nějakýho blbýho šestnáctýho století,“ pronesl jsem si skoro polohlasně svou podivnou motlitbu. Neznám líp a zábavněji vydělaný peníze, než hackem.

„Zvedej se na chvíli, nebo tu shniješ!“ ozvalo se drsně za ním. Až příliš drsně na drobnou brunetku, jež ta slova pronesla.

„Snad se nechystáš uklízet mi stůl! Mám tam spoustu důležitých poznámek!“ snažil se zaprotestovat, ale marně, protože ona hned pokračovala:

„Jo a taky hodně plísňě. Vždycky, když sem přijdu a zapadneme spolu do postele, prohlížím ti břicho, jestli i na něm nejsou penicilínový kultury. Jak vysokoškolač může bejt takový prase?! To vás snad na tý fakultě zvlášť učili?“

„Nejsem prase, prostě jenom na ty běžný věci nemám čas, Zuzko,“ odpověděl hbitě.

„Dnešní svět je krutej a já se mám co otáčet. Nikdo mi nic zadarmo nedá.“

„No, vždyť ty nikomu taky ne,“ ohrnula nad ním ret.

„Sedíš u toho pořád jako blbec a efekt žádný. Makáš, žiješ ve sračkách a hovno za to máš!“ a odešla raději i s tím kbelíkem a hadrem pryč, aniž by se stolu jen dotkla. Nechtěla se zase hádat. Meditovala právě nad tím, že má na chlapy děsnou smůlu, vždycky musí narazit na nějakýho takovýho sobeckýho blbce, pro kterýho i kdyby se rozkrájela, tak na ni pořád stejně kašle.

„Postel, úklid, občas něco uvařit, vyžehlit, nejlíp mě přivázat tady k tomu bordelu řetězem, abych neutekla, dokud to pořádně neuklidím. To je to jediný, co ho zajímá,“ honilo se jí hlavou a bylo jí z jejích vztahů na zvracení.

„Asi by bylo nejlepší, kdybychom si dali pauzu,“ zavolala přes pokoj. Jenže hned vzápětí, podle odpovědi „Jak myslíš miláčku,“ zjistila, že úplně zbytečně. Stejně ji neposlouchal. Chce se s ním rozejít, protože ji tohle nebaví. Ale copak to vůbec jde? Copak je to vůbec možné, když ho ani nevnímá, ani jí neposlouchá? Přece neodejde jen tak pryč, po těch třech letech. Přece za sebou beze slova nebouchne dveřmi jako nějaká pubertální uličnice.

„Kdybych měl čas jíst po hospodách, kdybych měl čas někam chodit, dávno bych už jí nakopl do pr . . .“ letělo zase jeho hlavou, protože i on musel uvažovat o jejich vztahu. Lezla mu na nervy a poslední dobou čím dál tím víc. Byla okoukaná, zbytečná a vyžadovala od něj stále víc pozornosti, stála ho stále víc času, který neměl. Pravda, kdyby nepřišla, nepřinesla jídlo a trochu nepoklidila, zemřel by dávno hladem, zízni a neměl by nic čistého na sebe. Jenže už se mu ani nelíbila a ani ho nepřítahovala a spát s ní mu připadalo jako oběť, jež se tím jídlem a čistým prádlem nedala vyvážit.

„Promiň, ale tyhle věci se musí dělat v reálném čase. Já nevím, jak dlouho můžu zůstat „vlomenej“. Dostal jsem slušnou sumu za to, že ty informace pro ně získám. Navíc ty lidi nejsou nic moc a asi není nic, čeho by se štítily. Nezbyvá mi nic jiného než serióznost a pracovitost, když budeš hodná, vyvezu tě někam do tepla,“ říkal jakoby omluvným tónem, zatímco v jejích žilách se pomalu začínala vařit krev.

„Tak to už je opravdu víc než příliš. Mně je sedumadvacet a nemám zapotřebí ztrácet čas s takovým blbem, zatímco kdokoliv jinej by o mě opravdu stál a chtěl mě rozmazlovat!“

Nahlas ale neřekla nic. Jen upustila koště i kbelík na místě, kde stála, a bouchla za sebou dveřmi. Zatímco špinavá voda nahoře v obýváku se rozlévala ve stejnoměrně vysokou, filmově tenkou vrstvu, zatímco on si zaujatě koukal do té mihotavé záře, tak ona už byla v přízemí a vzpomněla si na klíče. Na ty zpropadené klíče, ze kterých měla před třemi lety docela

radost. Teď je štitivě oddělila ze svazku a vhodila do poštovní schránky. Ony zlověstně zachrastily, jak dopadly na dno a skryly se na dlouhou dobu před světem, protože zatímco své elektronické schránky Dominik pravidelně vybíral i několikrát denně, tak na tuto fyzickou, zhotovenou stejně jako všechny ostatní z ocelového plechu a špatně natřenou odpornou unifikovanou šedou barvou, na tu si často nevzpomněl ani několik měsíců. Nebylo divu. Byl to moderní člověk a většinu věcí, včetně plateb, byl schopen řídit přes internet.

„Možná že se vám to bude zdát směšné, ale zajímají nás hlavně děti,“ a usmál se výmluvně na Dominika. Ten si užíval po dlouhé době dobrého jídla v jedné z prvotřídních restaurací.

„Zajímá nás, tedy hlavně šéfa, kam a kdy chodí, hlavně pravidelně. Samozřejmě, že nás zajímá celá rodina, co můžete zjistit o všech, ale hlavně děti,“

Dominik se dost divil tomu, jak jsou na takovém veřejném místě otevření a sdílní.

„Ta restaurace patří šéfovi a chodí sem jen prověřeni lidé. Nikdo cizí se sem nedostane. Máme tu dobrý čičače na fízly,“ řekl a ukázal na několik goril vmíchaných mezi hosty.

Ostatně bylo moc dobře, že konečně všechno vykrytalizovalo, že konečně věděl, na co se soustředit. Zuzka se už víc než dva měsíce neukázala. Vzpomínal nad vidličkou a před očima mu vytanula šedivá a špinavá šmouha po zaschlé vodě z toho rozlitého kbelíku. Ani se nesnažil tenkrát tu kaluž setřít. Nevadila mu. Pokud se mu podaří ještě tak jeden měsíc neshnít, bude už konečně za vodou. Někam se odstěhuje a začne znova. Možná to zkusí i bez klávesnice. Určitě roztočí pár tisíc v nějakým lepším bordelu. Možná by si mohl i někam zajet, daleko, tam kde je celý rok teplo a příjemně.

„Pane Dominiku, mluvíme s vámi. Jestli vám to nevádí, tak vaše večere nás stála více než sedmset korun. Myslíte si, že bychom za to od vás mohli požadovat alespoň o trochu víc pozornosti?!“ slyšel jakoby z dálky a ostrý hlas toho „dobráčtějšího“ z obou mužů ho konečně navrátil do reality.

„Promiňte, ale ani na chvíli jsem vás nepřestal sledovat. Jsem zvyklý dělat hodně věcí najednou, a to, že vypadám nepřítomně, neznamená, že vás nevnímám . . .“ Lhal jim oběma drze do očí.

„Říkal jste, že vás zajímají hlavně děti. Tedy z úkolů se nechá jistě zjistit, do jaké školy chodí a z korespondence se spolužáky zjistíme i víc. Třeba jestli je do školy vozí rodiče či chodí sami. Taky můžete vědět, s kým

kamarádí. Možná, když budeme mít hodně štěstí a obě děti budou dost moderní, tak bychom mohli najít nějaký deník. Holky si takové kraviny často píšou.“

S tím se taky rozloučili a jeho, jako poslední příjemná služba od chleboďárce, čekala černá a dost pohodlná limuzína na parkovišti. Odešel z té restaurace tak brzo hlavně proto, že mu bylo víc než jasné, že už do něj nikdo v ten večer neinvestuje ani korunu. Ne, že by neměl vlastní peníze, tedy dost vlastních peněz... Na běžný český průměr jich měl v peněžence víc než dost, ale bylo mu líto na ně sáhnout. Vydřel si je, a tak je přece blbě nerozhází, když se má na trhu každým dnem objevit nová a dost nadupaná „RADEON-ka“.

Krabice nového PC, kterou právě vybaloval z lepenkové krabice, měla překrásnou ocelově šedou barvu. Došel po všech svých výzkumech k tomu, že tato barva je pro něj prostě ideální. Na černé bedně je vidět každé smítko prachu a klasické, kancelářsky bílé či světlounce šedé, letité mastné nánosy špíny přebarví do ošklivě flekaté okro-žluti.

Krabice byla standardní, ale skrývala pravé poklady, které si sám, velmi pečlivě, vybíral. Všechno, co nabízely různé PC firmy bylo proti tomu sto let za opicema. Taky cena toho všeho nebyla daleko od slušného, nepříliš ojetého, rodinného automobilu. Čistota, až sterilní čistota nové věci, ho donutila, snad poprvé v životě, donést prachovku a pokusit se místo, vzniklé po odstranění starého počítače, očistit. Jenže nasucho to opravdu nešlo. Dřevotřísková police s dekorem přírodního buku pod pohyby jeho ruky dále tmavla a začínala se podobat spíše bahennímu dubu. Smutně a odevzdaně pokrčil rameny a donesl si kbelík se saponátovým roztokem. Ani s ním ale nebyla očista místa pro nového miláčka nijak jednoduchá. Podíval se smutně na hodinky. V tuhle chvíli už měla být provedena tak třetina instalace. Podle všeho to vypadalo, že si asi bude muset hodit „jednu noční“. Z té původní pohody se jeho nálada začínala přetvářet do jakési rozladěnosti. Slíbil si, že stůl před instalací nového počítače pořádně uklidí (mimoходом slíbil si toho o dost víc, jako že třeba umyje všechno špinavé nádobí a bude tak činit alespoň několikrát denně a pravidelně). Prozatím se spokojil s tím, že to nádobí odnesl do kuchyně na už tak bordelem napěchovanou pracovní plochu kuchyňské linky. Do toho se ozval ostrý jakot domovního zvonku.

„Já asi nemám co dělat, asi mám čas bavit se s nějakým dementem, právě teď!“ ulevil si našťavaně a nahlas. To už se ale za dveřmi tlumeně, ale dostatečně zřetelně ozvalo: „Policie, okamžitě otevřete! Žádný hlouposti.“

Venku je jednotka rychlého nasazení, tak pomalu otevřete a vpusťte nás dovnitř!“

„To by mě zajímalo, co za debila si zase dělá prdel,“ přemýšlel, zatímco přecházel ke dveřím, aby otočil klíčem a zmáčkl kliku. Jakmile to ale udělal, tak se dveře rozletěly tak prudce, že mu to málem utrhlo ruku. Do bytu se natlačili maskovaní uniformovaní muži se zbraněmi v ruce. Mířili na něj jejich hlavními a zbytečně nahlas křičeli:

„Lehněte si na zem a dejte ruce od těla. Rychle na zem, šmejde, moc dlouho ti to trvá.“

Měl takový strach, že mu chvíličko nedocházelo, co po něm vlastně chtějí. Bylo to ale jenom několik desetin vteřiny. Hned potom sebou bolestivě praštil o zem a předpisově rozhodil ruce. Jeden z mužů si přehodil zbraň přes rameno, vyndal zpoza opasku blyštivě se lesknoucí pouta a opatrně jeho ruce spoutal.

„Doporučuju moc sebou necukat, protože ta pouta se při prudkých pohybech stahují a potom to dost bolí,“ poučil ho.

Zdálo se mu, že se ocitnul nějakým zázrakem v nějaké hloupé počítačové hře.

„Za co?“ vypadla z něj jenom slabě a pisklavě položená otázka.

„Včas se všechno dozvíte. Teď pro všechny bude lepší, když budete držet hubu,“ dostalo se mu ale lakonické odpovědi.

A tak, aniž jsem vlastně přesně věděl za co, aniž jsem si byl schopen uvědomit, co mohlo prasknout, ocitl jsem se ve vyšetřovací vazbě. Ne, že bych si nebyl vědom spousty různých protizákonných činností, od nelegální distribuce softwaru, po různé větší či drobnější „hacky“, ale jen máloco z toho mi byl schopen kdokoli prokázat. Potom taky za takové věci k vám domů nepošlou zásahovou jednotku a střechy okolo neobsadí spoustou ostřelovačů. Takové parchanty, jako já, jenom prostě obyčejně a bez fantazie seberou.

Protože moje cela neměla žádné okno do otevřeného prostoru, nevím, jak dlouho jsem tam seděl a snažil se urovnat ve svojí hlavě všechny ty otazníky, než jsem se dostal k prvnímu výsledku. Podle počtu jídel to ale nemohlo být víc než den a půl. To už jsem byl ale přinejmenším na hranici šílenství, ne-li někde dál.

Jakmile jsem se dostal do kanceláře, bylo pro mě neuvěřitelně příjemné vidět po tak dlouhé době obyčejné denní světlo.

„Máme důkazy o tom, že jste se vlomil do počítače sériové číslo 55286-323-4075222-236523,“ začal vyšetřovatel unaveně a bez obalu.

„To dost těžko,“ odvětil jsem mu ale až drze. Musel jsem se tomu smát. Pro kohokoliv by tolik vychrlených čísel bylo jenom změní čehosi. Fakt je, že já byl hacker, a proto jsem musel mít paměť na čísla. Takže mi bylo okamžitě jasné, že se jedná o ten křáp, tu poslední zakázku. Musel jsem se smát tomu, že moje pověst mě zřejmě předběhla, protože naše policie nebyla rozhodně tak zanedbaná, aby taková čísla vychrlila na každého a domnívala se, že jim bude rozumět. To mohlo znamenat jen jedno jediné, i oni byli přesvědčeni, že jsem hacker.

„Ale ten počítač přece znáte, ne?“ pokračoval ten hubený vyšetřovatel další otázkou. Zdálo se mi, že mnoho rysů musíme mít společných. Tedy, abych to řekl úměrně svému vzdělání, dostalo nás jistě mnoho společných důsledků. Jejichž příčiny byly velmi rozdílné a nepochybuji, že ty jeho byly o mnoho ušlechtilější. Nejenom proto, že byl placen i z mých daní a že zastupoval v naší zemi zákon. Těmi důsledky mám na mysli hlavně to, že z něj stejně jako ze mě číselo, že má málokdy čas se pořádně najíst. Asi ho taky zcela pohltila práce.

„Myslíte si, že znám sériová čísla všech počítačů? Možná ho znám, no možná taky ne. Mohl jsem na něm pracovat někde v internetové kavárně, možná jsem mohl i sestavu s podobným číslem mít, co já vím. Proč? Našli jste snad na něčem podobným nelegální warez?“ fabuloval jsem, určitě přesvědčivě.

„Warez není nikdy legální,“ snažil se mě ale muž poučit.

„Ve svý podstatě by se dal označit za „Warez“ každé záchranej software. A jeho vývojem i výrobou se zabývají ty nejrenomovanější firmy.“

„No dobrá, nebudu se s vámi přít o slovíčka. Proto jsme se nesešli. Já vám jenom říkám, že mám důkazy o tom, že jste vtom výše jmenovaném počítači byl, a vy tvrdíte že ne. Co teda řeknete na tohle?“

A podstrčil na mou stranu stolu průhledné plastické desky. Jen co je otevřu, zjišťuji, že uvnitř je několik vytištěných systémových hlášení. Nestačím valit kukadla, protože moje adresa je tam tak jasně čitelně, že podobnou koninu bych asi neudělal ani v patnácti, když jsem s hackem amatérsky začínal.

„To bych ale musel být pořádný vemen, abych tam po sobě tohle nechal. To by přece neudělal ani mentál! Třeba si na mě jenom nějaký amatér hraje. Třeba to nějaký patnáctiletý zkouší a moje jméno je pro něj velká motivace...“

Zasmál jsem se znovu na muže, a protože byl zatím přátelský, a protože přituhovalo, ponechal jsem stranou jakoukoliv jedovatost, drzost a povýšenost. Raději.

„Jen se zase tolik nepřeceňujte. Nejste jedinej dobrej „mág“ na světě. Tohle z té bedny dostal náš technik. Je fakt, že sám přiznával, že to bylo schovaný dost slušně a že mu to dalo hodně práce.“

Cítil jsem to tak, že byl asi nejvyšší čas trochu rezignovat.

„Proboha, proč je člověk, kterej tohle dokáže u policie? Co tam hledá? Mohl by žít ve zlatě.“

Neptal jsem se, pouze konstatoval. Přesto mi bylo odpovězeno.

„Řekněme, že právě zlaté období má už za sebou. Řekněme, že ho stálo pár let života a že si v kriminálu, bez PC a bez sítě uvědomil, že bude lepší jít po hackerech, než být jedním z nich.“

Přesto, abych řekl pravdu, mi to zase tolik nehrálo. Byl jsem až do dnešního dne přesvědčen, že se dokážu chovat tak, aby mě nebylo možné zpětně vystopovat, a že dokážu mazat tak, aby to nikdo nedokázal obnovit.

„Jsem moc rád, že úvodní formality máme za sebou. Věřím, že teď už se nám bude hovořit uvolněněji a rozhodně chci věřit, že i ke mně budete o mnoho upřímnější,“ řekl znovu úplně klidným, bezvýrazným hlasem, zatímco přede mne hodil takové to obyčejné, plastické fotoalbum, které vám rádi přidají k nákupu v každé drogerii, když váš účet překročí stovku. Jen co jej otevřu, tak se mi chce zvracet. Na první fotografii je vyfocený člověk, tedy jeho pozůstatky na kancelářské židli. Namísto obličeje má obrovský znetvořený krvavý flek.

„Tomu chlapci bylo třináct let a neměl žádnou šanci. Monitor mu vybuchl přímo do obličeje,“ komentuje tu fotografii vyšetřovatel.

Jakmile otočím na další stránku, tak vidím druhé tělo, bezvládně se povalující mezi změtí rozmetaného nábytku a spálených věcí.

„To je jeho sestra. Měla víc štěstí, byla dál od epicentra. Tedy dá li se štěstím nazvat, že zůstane nadosmrtně slepá s většinou těla ochrnutého.“

A významně si poklepal kloubem ruky na čelo.

„Rozsáhlé poškození mozku.“

„Vy jste to dítě zabil. Ten počítač patřil jednomu našemu kolegovi. Šel po vás a vy jste mu klidně a chladnokrevně zabil syna a dceru zmrzačil. Tady o tom mám důkazy!“ řekl důrazně a poklepal na složku dalších plastických desek. Bylo až s podivem, jak klidně a bezvýrazně to dokázal říct.

„Šlo o rodinu policisty, tak si dovedete představit, že jsme se snažili vytáhnout z té bedny opravdu všechno. Ty kopie vám půjčím do cely, i s fotkami, abyste si to mohl v klidu pročíst. Máte do zítřka dost času se zorientovat.“

A rozloučili jsme se. Nevím proč, snad abych už si uvědomil běh času, mě neodvedli zpět do mé cely, ale dostal jsem novou, s oknem někam ven,

těsně pod stropem. Nebylo možné se z něj někam podívat. Určitě mě sem dali jenom proto, abych znervózněl, až uvidím, že už je večer nebo že se blíží ráno. Před oknem byly staženy obyčejné levné vinylové žaluzie, které bych si na své okno nikdy nemohl koupit. Propouštěly, i zatažené, stále moc světla. Od nich dolů visela dlouhá šňůra k jejich ovládání. Třásl se v průvanu a z venku sem doléhala změť tlumených, deformovaných zvuků. To znamenalo, že to okno bylo pootevřené. I tak uvnitř cely bylo dusno a horko. Těsně s čarou rohu byla na zdi pod oknem našroubována masivní ocelová a pořádně léty oleštěná páka. Od ní vedlo táhlo až k oknu.

„Zaplat pámbu, že mi byl ponechán alespoň ten luxus, abych si mohl rozhodnout, zda tu chci mít otevřené či zavřené okno,“ pomyslel jsem si a podvědomě, z jakési předem těžko definovatelné příčiny, jsem ji vyzkoušel. Fungovala bezvadně a jakmile zaklapla v uzavřené poloze, tak se všechny zbytky zvuků z venku ztratily. Potom už jsem ale svou pozornost koncentroval na spis a fotky. Čekalo mě ještě jedno malé překvapení, když jsem zjistil, že mrtev je i onen muž. Tomu do obličeje explodovala zase televize v obývacíku.

„Takže vlastně kvůli mně vyhynula jejich rodina po meči,“ napadlo mě maně a konečně mi došlo, že jsem obžalován z dvojnásobné vraždy a těžkého ublížení na zdraví.

Když si pro mě ráno přišli, tak mi už bylo všechno úplně jasné. Pochopil jsem dokonale, že ti dva muži, pro které jsem pracoval, nebyli takoví jelimani, za které se vydávali. Potřebovali akorát celou svojí akci zastřešit jménem, které v PC světě trošku znamenalo. Odvést pozornost a zkrátka někoho obětovat. Určitě schválně do toho sledovaného počítače umístili zpět stopy mé práce. Někdo z nich umístil do monitoru i televize nálož a jednoduchým softwarem, mimochodem vyvinutým také pod mou hlavičkou, ji potom na dálku odpálil. Takže první věc, kterou jsem udělal po příchodu do kanceláře vyšetřovatele, byla žádost o telefonní hovor.

„Máte na něj nárok. Pokud vám nevádí, že u toho nebudete mít soukromí,“ pokrčil rameny a podal mi sluchátko. Zkusil jsem vytočit jedno z kontaktních čísel. Na druhé straně se ozval pečlivě připravený hlas záznamníku.

„Ahoj Dominiku. Promiň, ale byl jsi hodně nenasytný. Tvá nesoudnost by nás asi zničila. Možná to mohlo skončit trošku jinak, ale nejsem si jistý. Šéf je sice bohatý, ale ne tolik, aby tě mohl platit. Na to asi není nikdo dost bohatý. Proto bylo nutné se tě zbavit. Doufám, že oceníš tu eleganci, to bys měl, protože jsem to okoukal od tebe. Nebyli jsme spolu moc dlouho na to, abych to ještě víc „vypiloval“, ale budu na sobě pracovat, slibuji. Měj se,“

vysmíval se mi hlas na druhém konci. Bylo mi jasné, že vzkaz na druhém kontaktním čísle bude totožný. Proto jsem obě čísla dal vyšetřovateli a zkusil mu vše, většinou popravdě říct.

Vyslechl si mě, vše nahrál a snad i později pečlivě zapsal. Na uvedená čísla zavolal, usmál se a řekl mi.

„Víš, podobná věc mě od člověka, který se vlomí prakticky kamkoliv, nepřekvapuje. Nedivil bych se, kdybys to měl připravené a spustil to tím ranním telefonem. Copak pro tebe tohle může být problém, To by připravil i ten patnáctiletý, cestou digitální ústředny! To si o tom celém myslím. Moje práce končí a tohle předávám prokuratuře. Uvidíš, jaký názor na to budou mít tam. Snažím se být objektivní a bez emocí a na rovinu ti říkám, že toho chlapa jsem neměl rád. Ale rozdíl je v tom, že já bych nikdy nezabil ani jeho, ani jeho dítě. To jen tak mezi námi.“

A nechal mě odvést pryč.

Takže potom už byl jenom soud a od té doby jsem tady. Další dožití mezi všemi. Byl jsem zvyklý čas počítat na vteřiny a někdy i na jejich desetiny. Tady? Snad je to pro mě návrat k rovnováze, ke klidu, k přírodě. Žádná výpočetní technika, žádná elektronika. Obyčejná práce, obyčejnej život a potom někdy, za pár desetiletí, snad i obyčejná smrt. Možná by tu alespoň občas mohla být nějaká ženská, ale jsem si jistý, že i tohle časem přejde.

16. Policejní hlídka

Auto si tiše předlo, ale co bylo hlavní, konečně poslouchalo. Po doslova jankovitém odpoledni, kdy jsem byl nucen prožít s ním několik hodin ve značkovém servisním středisku a popíjet odpornou a přeslazenou kávu připravenou místním automatem, mě snad konečně poslouchalo. Jenže to bylo už trochu pozdě. Jednak se mi podstatně snížil rozpočet, neboť do ozdravení motoru bylo třeba dost investovat, a hlavně, v takových opravách, naleštěných a prosklených, připomínajících svojí sterilní čistotou spíš nemocnici, tam nikdo ani tužku do ruky zadarmo nevezme. Jak to tak celé domýšlím, tak se mi ještě rozpočet značně sníží, protože budu muset zůstat na noc. Ve firmě, kam jedu s CNC strojem na revizi, není nikdo jistě ani teď, natož za další tři, čtyři hodiny. Snad budu mít štěstí a najdu alespoň nějaký hotel.

Začínalo se stmívat, ale asfalt byl neustále stejně rozpálený. Klasický letní večer. Teploměr v palubní desce byl jako přibytý na 32 °C. Klimatizace běžela naplno a psovi vzadu byla dlouhá chvíle. Vždycky ho беру s sebou na služební cesty. Necítím se tolik sám. Ale asi bude peklo najít hotel, kde ho se mnou ubytují.

„Neboj, Doňouši, do žádného útulku tě nedám! To radši budu spát taky v autě. Nejsi přece žádný vesnický boudák, ale pořádný městský pes!“ promluví k němu a on jenom lehce pozvedne hlavu. Hned mu padne zase zpět, na péřový polštář, jako by se nic nedělo, a hned zase spí. Skvělý společník je ten náš jezevčík. Jen kdyby na jednoho občas promluvil, aby se necítil tak osamělý.

„Ale je to takový smrdutý kousek celé jejich země. Ostatně celá ta planeta není o nic lepší, než tenhle pásek. Já jsem tu po třetí a musím popravdě říct, že si na to nemůžu zvyknout. To snad ani nejde.“

Jeho pobočník prudce povytáhl obočí. I když to bylo takové, dalo by se říct až nicotné gesto, přesto v něm bylo čitelné, nač se chtěl zeptat.

„V Magelanech vybuchla Nova a celou pro nás vhodnější a snad i uzpůsobenější civilizaci spolkla jako dezert. proto se musíme táhnout až sem. Víš přece, čeho všeho se nám nedostává. Doma budou ochotně platit za každou vteřinu našeho nepohodlí, tak sám uvidíš, že se ti to vyplatí. Není to jenom taková obyčejná cesta. Když to dobře dopadne a budeš chtít, můžeš se několik let jenom válet?“

Možná pobočník, narychlo vybraný a přemluvený mladík, který tak, tak dokončil akademii a připravoval se na svou první misi, měl v hlavě obrovskou spoustu morálních kodexů, se kterými se nic právě na takové cestě neslučovalo, a tím méně i cíl. Byl zticha. Kapitán téhle lodi byl někdo. Měl spoustu známých na těch nejvlivnějších místech, a proto mu i bylo umožněno vybrat si osobně jednoho z nejlepších kadetů. Mohl koukat do posudků, mohl vlastně cokoliv, a ne jen sedět a čekat, až mu ministerstvo nějaké anonymní jméno přidělí. Takže pokud by ho našel, jistě by si už po návratu domů ani neškrtnul.

„Do přič, já snad budu muset zastavit a kouknout do mapy!“

Snažil jsem se právě říct svému jezevčíkovi, i když tomu to bylo evidentně jedno. Nemrknul ani okem, a kdyby nešla ta klimoška, jistě bych slyšel jeho chrápání.

Vůbec jsem to tu nepoznával. Jako bych ten úsek silnice viděl poprvé v životě. Ano, je pravda, že tudy nejezdím nijak často, takže abych měl vrytý úsek nějak v podvědomí, to určitě ne, ale že by mi to místo mělo připadat tak cizí, tolik nepřívětivě cizí, to zase taky ne.

Jen co se ale narovná lehká pravotočivá zatáčka, zahlédnu u krajnice modrý maják, a protože ještě taková tma není, tak vidím, že patří zelenobílému policejnímu vozu. Je to široko daleko jediné auto, které tu stojí, tak proč sakra tak vydatně bliká? Napadne mě, ale to už vidím červený terč, který mě žene ke krajnici.

„Tak to vidíš, Doňouši, zastavit budeme muset tak jako tak. Třeba mi poradí s cestou...!“

Vyhazuji blinkr, zatímco promlouvám k psovi. Ten už je vzhůru a vrčí.

„Já je taky nemám rád, policajty jedny policajtský, ale zastavit musím. Neboj, bude to hned!“ snažím se ho uklidnit.

„Co byste potřebovali?“ ptám se a moc se snažím, aby to znělo mile. Oni se však tváří stále stejně neústupně. Jeden, jako bych byl pro něj vzduch, ten starší a druhý, holobrádek, mladíček, jenom štkne: „Okamžitě si vystupte ven z auta a žádný blbosti!“

Blbosti jsou to poslední, nač mám náladu. Poslušně lezu ven. Asi někoho hledají, asi jim někdo utekl z kriminálu, no ale to je fakt nenápadný čekat na něj s majáky? To jim určitě na ten terčík zastaví a bude se ptát, stejně jako já, jestli něco nepotřebuji! Přemyslím si, zatímco pomalu kráčím k tomu mladšovi, pouzdro s doklady připravené v ruce. Než jsem se ale vzpamatoval, tak se na mém zápěstí zalesknou želízka, bolestivě zacvaknou a on mě za ně smýká k autu. Doklady mi vypadly na zem.

„Moje papíry!“ křičím na ně.

„Sakra, to nevidíte, že mi vypadly doklady! Musí to být nějaký omyl a určitě se všechno vysvětlí! Nemůžu nikam jet. Mám v autě psa a je horko! Nemůžu ho tam nechat!“

Jenže oni jako kdyby neslyšeli, jen co mě nacpali na zadní sedadlo policejního vozu, nasedli a rozjeli se. Ve zpětných zrcátkách vidím vzdalovat se tmavou skvrnu mého vozu i z jezevčíkem a drahým CNC strojem v kufru.

„Určitě jsem nezamkl!“

Trochu v duchu panikařím, ale potom mi dojde, že se auto zamyká samo, pokud si nikdo tedy nesedne na sedadlo řidiče za nějaké dvě minuty, tak se trochu uklidním.

„Jestli někoho hledají, komu jsem podobný, jak mě chtějí identifikovat, když moje doklady zůstaly ležet v prachu u krajnice?“ napadá mě, ale i na to najde mozek nakonec odpověď. „Jestliže jim někdo utekl z kriminálu, je pro něj jistě hračkou, opatřit si falešnou občanku, řidičák, a cokoliv! Jistě mají své metody a jistě to nebude dlouho trvat. Ještě se mi omluví a rádi mě dovezou zpět až k vozu a popřejí mi šťastnou cestu!“

Pohrávám si a idealizuji brzkou budoucnost. V první chvíli mi proto ani nepřišlo divné, že auto odbočilo na jakousi louku. Až po chvíli mi docvaklo, že tam asi jejich stanice nebude. Znovu jsem z blažené ukolíbanosti značně znervózněl.

Jejich vůz pojednou prudce zastavil. Nevím proč, když louka byla prostě louka a všude stejná. Ten starší vyskočil ven, jako čertík na gumě a neměně prudce otevřel zadní dveře. Za střední třmen pout mě vytáhl ven. Bylo to velmi bolestivé. Mladší zatím ke mně přiskočil z něčím, co vypadalo, jako pečlivě vyleštěná pistole. Přiložil to na mou paži a já ucítil pálení, jako kdybych dostal žihadlo. Zahlédl jsem ještě, jak se vzduch přede námi začal tetelit, a jak z něj pomalíčku, jako by se do sebe prolínaly dva filmové záběry, začalo vystupovat cosi, podivného, hranato-oválného tvaru. Mělo to barvu, jako by to bylo orezlé, nebo to byl jenom poslední zbyteček rudých slunečních paprsků, které si na otevřeném prostoru našly právě ten podivný předmět ke zbytkovému odrazu. To bylo to poslední, co jsem viděl.

„To je ale víc než divný, nemyslíš? Na to bychom měli raději někoho zavolat!“

řikal starší policista, když po půlnoci našli u krajnice stát opuštěné auto. Jakmile posvítili dovnitř, uviděli vyceněné zuby a zaslechli tlumený psí štěkot. Mladší kolega byl ale asi jiného názoru.

„Jo, on se tak každý těší, až ho v noci vzbudíme a zavoláme sem. Třeba ten chlapík jenom sere někde ve křoví a než sem dojedou, tak přijde zpátky a frkne, protože my ho nemáme proč zdržovat. Zákaz zastavení tu není, je to přehledné a stojí dost daleko za zatáčkou?“

Ale starší toho za život viděl už tolik, a hlavně toho zažil už tolik, že věděl, že je daleko menší zlo někoho z představených zbytečně vytáhnout z postele, než ho nevytáhnout oprávněně. To taky mohl být cejch na celý život.

„Hele, já sem šéf, tak je to moje zodpovědnost!“

Umravnil si parťáka a hned se vracel k vozu, aby dal zprávu na centrálu vysílačkou.

„Ty stůj a ani se nehni!“ zakřičel ještě na kolegu už otočený zády a polil ho studený pot, při představě, že zadupali nějakou důležitou stopu.

„No, chlapi, odvedli jste velké kus práce!“ chválil je o hodinu později šéf techniků.

„A čím prosím vás!“ ptal se, jako by mimoděk, vedoucí hlídky, i když mu pochvala dělala velkou radost.

„Vždyť jsme tu jenom seděli a čekali na vás!“

Ale šéf techniků mu jen poklepal na rameno a tiše dodal.

„Právě tím, právě tím. To byla ta nejlíp odvedená část vaší práce. Nikam neštourat, nehrát si na Sherloka a sedět a čekat. To bylo to nejdůležitější. Vypadá to na nějaký únos, i když jak říkám, já jenom zajišťuji stopy. O co jde, ať si rozhodnou ti dva,“ a ukázal do prostoru na dva vyšetřovatele.

„Připravte se, budou s vámi chtít mluvit. S oběma.“

„Alespoň nám to rychleji uteče,“ opáčil beze stopy jakéhokoliv výrazu a barvy v hlase policista.

„Vy jste paní Kazdová?“ mluvil na ni příjemný hlas z telefonního sluchátka, i když jistě neočekávala, žádnou příjemnou zprávu. Logicky, když se vám někdo představí jako vyšetřovatel kriminální policie, těžko budete očekávat příjemné zprávy. Naopak. Potom musí přijít jenom „jobovka“

„Ano, proč? Stalo se něco?“ začala odpovídat opatrnými otázkami, ale věděla jistě už teď, že se stalo.

„Našli jsme auto vašeho muže, byl v něm hrubosrstý jezevčík...“

Zalapala po dechu.

„Nabourané? Jak je manželovi a co je s Donem?“ vychrlila ze sebe.

„Ale ne, tak to není. Pes je úplně v pořádku, víte vaše auto také, tedy chci říct, není vůbec havarované. Našli jsme ho opuštěné v noci u krajnice a na zemi poblíž ležely všechny doklady vašeho muže.“

„To je nějaké divné! Proč by v noci opustil auto i psa a někam šel? V kufru měl mít CNC stroj za dva miliony korun, od toho se přeci v noci a na opuštěné silnici neutíká.“

„My si myslíme to samé. Máme podezření na únos, tak jsme si s vámi chtěli domluvit schůzku. Víte, mysleli jsme si, že nám řeknete všechno o jeho aktivitách, známých a nepřátelích. Snad bychom po rozhovoru s vámi mohli najít nějakou souvislost.“

„To je blbost!“ skočila jim ale do řeči.

„Neměl žádné nepřátele. On neměl nikdy žádné nepřátele. Radim byl přátelský a slušný člověk a taky pracovitý. Nikdo neměl důvod si ho znepráčet. Museli byste ho znát, on prostě vyšel s každým.“

Nakonec jí ale bylo stejně jasné, že se rozhovoru nevyhne, i když moc toužila být sama a srovnat se s tím. Teprve to na ní začínalo dopadat. Konečně, když to věci pomůže, řekla si.

Bylo to velmi zvláštní místo. Cítil neobyčejný chlad, až jakési pálení na celém povrchu těla. Jako by byl zamrzlý v krychli ledu. Dýchalo se mu velmi těžce, ale šlo to. Mozek byl jako vyčištěný. Neuvědomoval si, co se mohlo dít před tím, než se tu ocitl, ani necítil nijak zvlášť vysoké znepokojení.

Zkusil otevřít oči. Šlo to! Ale v podstatě nic určitého neviděl. Vše bylo rozmazané, jako by koukal do mlhy. Ani pohnout se nedokázal. Připadalo mu to, jako by celé tělo bylo zalité v nějakém průsvitném želé, jako by byl šunka v aspiku. Sice ničemu z toho nerozuměl, ale kdoví proč to nebyl vůbec důvod k obavám. Naopak, na jakoukoli svou otázku v mysli slyšel uklidňující a k nečinnosti nabádající hlas. Svůj hlas.

„Promiňte, paní Kazdová – Marie, mohu vám říkat raději Marie? To příjmení, zní mi to příliš neosobně.“

Přikývla.

„Tak já jsem poručík Martin Kuťák a už jsme spolu dnes jednou mluvili.“ začal měkce.

Znovu jenom přikývla.

„Asi nebude jednoduché z ní dostat alespoň holou větu,“ napadlo ho, zatímco si ji měřil pohledem.

„Potřeboval bych od vás cokoliv, co by nám mohlo jakkoliv pomoci při pátrání. Nevíme vůbec, co se stalo, a dokonce se to zatím ani nemůžeme domýšlet. Kolegové tady z jihočeského regionu dávají dohromady všechna jeho daňová přiznání a pokouší se najít někoho, komu by mohl dlužit nějaké finanční prostředky.“

„To jste se mohli klidně zeptat i mě!“ řekla překvapivě rozhodně.

„Sdělila bych vám, že manžel nikomu nedlužil.“

Poručík se ale podrblal na nose a klidně odpověděl.

„Víte, máme už takovou zkušenost, že manželky bývají ti poslední, kdo se obvykle o dluzích dozví, nevím proč, ale prostě to tak je. Chtěl jsem vám to jenom říct, abyste viděla, že se k vám chovám fér. Navíc, to je úplně standardní postup. Jestli je nějaký důvod proč by ho měl někdo unést, musíme na něj přijít.“

„Tak to vidíš, Doníku, páníček se někam ztratil. Kdybys alespoň uměl mluvit, musel jsi přece vidět, co se tam stalo.“

Břečela a drbala za ušima jezevčíka, který jí klidně ležel na klíně. Tak nějak byla klidná, že Radim určitě nic neprovedl, ale ten poručík ji nahlodával. Ten jí dokázal úplně zblbnout. Přece ten hodný Radim, který nedokázal zabít ani myš. Vždycky dbal na to, aby bylo vše a včas zaplacené. Co dbal, zakládal si na tom, že nikdy žádnou platbu neopozdil, a to nejen v podnikání. Taky si zakládal na tom, že nikdy nebyl ani den bez práce. Takový člověk přece do dluhů jenom tak nespadne.

„Replikátor se nějak kouše. Asi ten nověj software nebude zase takový zážrak, jak se o něm psalo,“ promluvil pobočník k šéfovi. Ale ten neměl rozhodně náladu na takové zprávy. Nákladní prostor byl plný zboží a bylo třeba startovat domů. Byl otrávený a těšil se, až si užije právě vydělané peníze. Nebyl důvod to jakkoli zdržovat.

„Kolik času by nás stálo, kdybychom to přes problémy chtěli dotáhnout do konce,“ zeptal se otráveně.

„Přesně to určit nedokážu, ale myslím, takových šest pozemských dní?“ vystřelil na něj neurčitou otázku.

A hned vyplašeně zmlknul, protože velitel se na něj podíval tak, že ho to skoro zabilo.

„Vykašlem se na to. Nalej do nich nějaké všeobecné znalosti, potom taky osobní data a hotovo!“

„Jenže to je proti předpisům! Naši replikanti by měli vykazovat stejné povahové rysy a znalosti jako odvezený originál!“ zkusil chabě zaprotestovat pobočník a bylo mu jasné co bude následovat.

„Jasně, že je to proti předpisům. A dát na trh replikátor s nevykládným softwarem, to není proti předpisům? Vždyť jsou to jenom opičáci. Není v nich víc intelligence, než v našich domácích zvířatech, a ty se chceš zdržovat z jejich osobností! Ty chceš být pečlivý! No prosím, ale k čemu to je! K čemu je důležité, aby zvíře v lese mělo zpátky svoji kompletní osobnost? Děláme jenom biologickou hmotu, která má vypadat jako originál, abychom nebyli nápadní! Už od samého počátku je to pokřivené, jenže legální, tak je to u nás definované! Na jejich oči, játra, ledviny, srdce, plíce, mozky, kůži a já nevím co všechno čeká spousta lidí i průmyslových odvětví! Když někde přijdeš o oči a budeš ležet na klinice a bude tě každá hodina na lůžku stát majlant, tak tě asi nebude moc zajímat, že se náhradní oči opozdily, protože dopravci nahrávali do replikantů kompletní osobnosti. My jsme povinováni zodpovědností především vůči našim lidem, doma, naší společnosti a ne tady těm divochům!“

Všechno to čekal, tak se bez dalšího slova vydal k terminálu, aby urychlil proces výroby dle náčelníkových zadání. Když se vrátil, pyšně říkal: „Tak by měli být všichni k vypuštění asi za čtyři hodiny. Dal jsem jim všem jednu univerzální povahu, takovou snad rozumně vyváženou směs hlavních rysů, analyzátor rozlouskl něco z paměti těch chycených a teď to třídí a vybírá takové to nutné minimum? Stejně tomu nerozumím. Uděláme dokonale repliky, ale nedokážeme vyrobit orgány k transplantacím!“

Veliteli se vrátila dobrá nálada, tak začal být poněkud sdílnější.

„Ale dokážeme, jenomže to, co vyrábíme, není čistě biologická báze, a to sám nejlíp víš. Víš, hraje si na bohy, ale bozi nejsme. Tak vyvážené poměry látek, takovou vazbu neuronů, látkovou výměnu a prostě všechny ty potřebné detaily, to udělat nedokážeme. Sám víš, jak jsou naši replikanti, i ti nelepší, omezení. Takže bylo jednodušší zdokonalit transplantáční postupy než klonování a replikování. Navíc nikdy si tam, kde lovíme, ničevo nevšimli, takže proč se omezovat? Hlavně jim nezapomeň dát maják, ať je příště neulovíme znova...“

„Nevím, kde byl a co tam dělal, ale je doma!“ říkala Marie poručíku Kuťákovi do telefonu.

„Sám si toho moc nepamatuje, poslední, co ví, bylo, že zastavil, protože se chtěl podívat do mapy? Snad, není si úplně jistý. No a potom nic, jenom že najednou seděl ve vlaku a jel domů. Nic mezi tím.“

„Helejte se, já hned teď sedám do auta a jedu k vám. Hlavně ať nám někam nezmizí, když nebude zacpaná Praha, tak u vás můžu být tak za tři hodiny. Cestou se domluvím s budějovickými kolegy, kam a na jaká vyšetření by jsme ho poslali.“

„Jste tu rychle.“ zhodnotila to lakonicky Marie, když krátce dvě hodiny po telefonickém rozhovoru zvonil u nich.

„No jo, chytit mě někde kolegové z dopravky, tak by asi nepomohlo ani to, že jsem taky policajt.“ Zhodnotil svou jízdu.

„Je na něm něco zvláštního?“ ptal se rychle. Marie pokrčila rameny.

„Je divný, hodně samozřejmých věcí ho přivádí k údivu, ale to by mohla být ta amnézie. Nejdívnější se asi zdá psovi. Ten na něj jenom vrčí, jakmile se k němu přiblíží. Jako by to byl úplně cizí člověk, přitom ho míval tolik rád.“

„To víte, psi jsou telepati. Asi cítí v jeho osobnosti nějaké změny a bojí se ho, cítí možná nějakou emoční nestabilitu a má strach, aby mu manžel neublížil. Myslím si, že až se jeho stav zlepší, že to pomine?“ pokusil se ji uklidnit.

„Smím si s ním promluvit?“

Oplet přikývla a odvedla ho do domu.

On tam netečně seděl na pohovce. Měl sice před sebou zapnutou televizi, ale jako by ji nevnímal. Určitě ji nevnímal. Jen tupě zíral.

„Pan Radim Kazda?“ začal opatrně. Muž se po něm ohlédl.

„Jsem z kriminálky a jsem tu proto, abychom pokud možno vygumovali všechna prázdná místa ve vaší paměti. Přeci jenom, vaše auto se našlo se strojem i psem odstavené na krajnici dost opuštěného úseku a o vás nikdo tři dny nevěděl.“

Přikývl.

„Rád bych vás teď někam odvezl. Mělo by to věci hodně pomoci.“

Radim se beze slova zvedl a šel ven. Postával před domem. Oba vyšli za ním.

„Tak jedem nebo co bude?!“ řekl, když přišli za ním, suše.

„Raději buďte doma, Marie, nevím jak dlouho to bude trvat. Přivezu vám ho v pořádku hned, jak to půjde. Věřte mi!“

Trošku nakvašené odešla zpět do domu a ani se nerozloučila.

„Tak co si o tom myslíte?“

Starý soudní psychiatr zavrtěl hlavou. To mohlo znamenat cokoliv, ale při jeho praxi se člověku nechtělo věřit, že by to mohlo znamenat bezradnost.

„Kdybych viděl jenom ty výsledky a ne jeho, myslel bych si že je mu nejvýš 17 let.“

„Podle čeho?“ vyštěkl vyšetřovatel.

„Podle reakcí, podívejte.“ A vzal do ruky obrovskou plachtu s testy a jejími výsledky.

„Tohle jsou jeho primární reakce a tohle sekundární. U 35-letého muže bych čekal výsledky ve větší rovnováze, rozumíte? Primární reakce jsou nám dány a jak stárneme, zpomalují se. Naopak, sekundární, to jsou zkušenost, rozhled, vzdělání, tedy se s léty urychlují.“

„Takže laicky by se dalo říct, že primár je podvědomí a sekundár rozumová úvaha?“ zeptal se Kuřák.

„Velmi laicky a velmi zjednodušeně. Zatímco v dospívání řešíme věci většinou pocitem, náladou, v dospělosti už většinou máte vypracovaný nějaký model, ke kterému se dokážeme rychle přiblížit. On je čistý jako čerstvý puberták. To vidíte sám.“

Jenže to moc světla do vyšetřovatel a chápání nevnese.

„A co to podle vás znamená?“

Ale psychiatr jenom znovu neurčitě pokrčil rameny.

„Nevím. Alespoň ne z toho úhlu pohledu, který by pro vás mohl mít nějaký praktický efekt. Pro mě je to jako klinický případ pro výzkum velice zajímavá skutečnost, ale s čím to spojit, to netuším. Škoda, že neznáme jeho výsledky ještě před tou ztrátou paměti. Bylo by jistě zajímavé je porovnat! Ale co tu anamnézu mohlo způsobit, to si nedovedu ani domyslet. Podívejte, rentgeny, CT, všechna vyšetření vylučují úraz nebo následek úrazu. S tím si budete muset nějak poradit sám.“

„Takže to bylo celé zbytečné? To jste ho tam trápili pět hodin jenom proto, že víte stejně nic?“ tvářila se Marie docela našťavaně. Pes také, ale ten vztekle vrčel na svého pána.

„No, zbytečné to jistě nebylo. Teď máme jistotu, že se něco stalo s jeho mozky, jenom nikdo neví proč a co přesně, buďte opatrná, paní Marie, to je jediné, co vám zatím mohu říct. Podle odborníka může jednat velmi pocitově, a to prý může znamenat cokoli. Nemá zřejmě na nic zažité normy. Bude se je teprve muset naučit. Nevím, jestli mi rozumíte.“

Usmála se, ale byl to spíš výsměch.

„To mi snad chcete říct, že bych se ho měla začít bát? Vlastního manžela, se kterým žiju 12 let? No to snad nemyslíte vážně.“

Pokrčil neurčitě rameny.

„Aby ten pes nebyl nakonec rozumnější, než vy,“ poznamenal ještě a ukázal na kňučícího psa, který se zplihle odplazil pryč. Asi pochopil, že na jeho zlostné vrčení nikdo nedá.

„Chm, říkal jste přece, že ten pes jenom cítí nějakou změnu, že se to časem poddá!“ zkusila ještě tvrdě oponovat. Mluvil z ní stále vztek a uražená ješitnost, že ji nechal před tím s sebou.

„To jistě, ale taky jsem neznal výsledky vyšetření, a potom, každý se může mýlit, i já. Jenom pro jistotu.“ A podal jí dvě navštívenky. „Jedna je

na kolegy tady a ta druhá moje. Kdybyste rychle potřebovala na někoho z branže číslo?“

Potom se už jenom rozloučil a odjel. Nikam už nespěchal. Věděl, že teď není kam chvátat. Z jeho hlediska případ skončil. Unesený se našel, nic si nepamatoval, takže nemohl hypotézu únosu ani vyvrátit ani potvrdit. Nic se neztratilo ani nepoškodilo, ani nikdo nepožadoval výkupné. Co vyšetřovat?

„Když už jsi tak krásně fit, mohli bychom si udělat takovou pěknou nakupovací sobotu. Víš, mám tady schované všechny letáky, tak bychom se mohli projet po supermarketech a podívat se na slevy.“

Přikývl, ač podobné činnosti přímo nenáviděl. Normálně mu stačil jeden větší obchod denně a teď se po něm chtělo, aby prošel celý řetězec a ještě to pokládal za prima sobotu.

„Tak se oblíkej, ať jedem!“

Řídil úplně mlčky. Párkrát se s ním pokusila zapříst hovor, ale on jenom seděl a tupě zíral před sebe, bez zájmu o cokoli, tak toho raději nechala. Stejně byli v hustém provozu, asi nebyli jediní, kteří chtěli sobotu strávit nakupováním.

Radim vyhodil levý blinkr a podle mínění Marie se dost rychle vřítíl do jedné z nejméně frekventovaných budějovických křižovatek. Samozřejmě si ani neuvědomil, že když jeho pruhu pro odbočení svítí zelená, tak bude svítit i pro chodce v pruhu, kam odbočuje. Přehlédl starou paní, která se pomalu a nejistě snažila dva proudy obchvatové silnice ukázněně po zebře zdolat. Tak tak, že se jí stihl vyhnout. Ještě stáhl okénko a zlostně zakřičel, „Ty krávo stará co tady ležeš! Tohle je silnice, jestli ti to ještě nedošlo!“

To už Marie nemohla vydržet.

„Co jí nadáváš! Co jí, prosím tě, nadáváš!“

„No, co by. Motá se tu a myslí si, že v takovém provozu má každý čas, než přejeze silnici svým šnečím tempem. Nejsem tady jenom já. Za námi byla šňůra aut, musí to taky trochu odsýpat?“

Mluvil překotně a velmi vztekle.

„Jenže ona měla zelenou a ty jsi povinný jí dát přednost!“ odsekla mu a chtěla to celé malé extempore pustit z hlavy. Ne tak ale on. Znovu prudce zakvílely brzdy.

„Si jezdi klidně sama, když jsi tak šikovná a chytrá!“ a vystoupil z auta ven. Tak, jak ho nechal, uprostřed levého pruhu. Stál na dvojité plné čáře a drze se na ní šklebil. Řidiči za nimi troubili a rychle a docela nebezpečně je objížděli. Napadlo ji bouchnout do vypínače čtyř blikáčů a auto se rozmrkalo, jako by smutkem nad vzrůstajícím konfliktem.

„Nedělej blbosti, sedni si zpátky a jed!“ pokusila se mu domluvit.

„Nemůžeš to tu nechat takhle zablokovaný!“

Zase ten drzý škleb.

„Nikam nejedu, jdu domu pěšky, nebo si vezmu taxíka. Stejně se mi nechce nakupovat. Nebaví mě to!“

„Měl jsi to říct rovnou. Nasedni si zpátky, tady se neotočím. Ale vrátíme se tedy domů.“

Zkusila ho znovu přemluvit. Jenže on se klidně otočil a jako by se nic nestalo, odcházel. Vztekla si proto přesedla na sedadlo řidiče. Právě objíždějící řidič si významně klepal na čelo a jistě si myslel něco o slepici, která se vybavuje uprostřed rychlosilnice.

Cloumala s ní zuřivost ještě chvíli poté, co parkovala na parkovišti u toho největšího místního marketu. Takhle ho přece vůbec neznala. To snad nemohl být ani on. Jasně, chápala, že je nervózní, když mu někdo vygumoval několik dní života, jako by vůbec nebyly. Musel být nervózní, ale taková zloba, kde se to v něm jenom vzalo.

Radim slepě vyrazil ke krajnici silnice a v první chvíli ani nepostřehl, že i za ním zakvílely brzdy. Řidič vozu vyskočil ven a začal mu nadávat.

„Ty hovado, copak tohle je nějaká pěší zóna, aby ses tady producíroval? Jeď si do lázní a choď si po kolonádě!“

„Co na mě řveš, ty hovado! Víš proč jsem tu? Nevíš co! Ale řveš!“ zakřičel na něj ale neohroženě Radim.

„Nevím a hlavně mě to ani nezajímá!“ křičel už ale úplně běsně ten řidič zpátky.

„Protože jsi úplně blbej tak tu jsi, jinej důvod to mít nemůže!“

Ale to mu neměl říkat. Kurva, tohle mu neměl říkat. Teď, když sotva rozdejal tu bábu na přechodě i to, že jeho žena, vlastní žena, se postavila na její stranu, proti němu. Jako by se svět proti němu spíkl. Prudce se otočil, došel až k tomu stojícímu autu. Řidič poplašeně nasedl zpět dovnitř. Radim se rozmáchl a prudkým kopem mu zlikvidoval levé světlo i blinkr. Znovu kopl a z plastové přední masky jenom lítaly třísky. Druhé světlo, ale stále toho neměl dost. Rozběhl se a vyskočil a prudce oběma nohama dopadl na kapotu vozu. Červená metalíza se v prudkém ohybu odfoukla, praskla a ukázala nahatý šedivý plech. Radimovi bylo moc líto, že nemá po ruce nic, čím by rozbil ještě přední sklo.

„To abys mi měl proč nadávat! Kreténe!“ zakřičel a začal utíkat pryč. Jasně si uvědomil, že to divadlo, to jeho divadlo, přilákalo spoustu čumilů. Provoz na silnici se úplně zastavil, a tak čím méně času dá všem okolo k jeho pozorování, tím nepřesnější dokážou podat jeho popis?.

„Kurva, měli ho! Určitě ho dostali!“ běželo mu hlavou, zatímco viděl, jak Marie pouští do domu nějakého chlápka v protivně umdlělých, trapně konvenčních i když perfektně padnoucích šatech. To nemohl být nikdo jiný, než vyšetřovatel kriminálky. Nikdo normální by se na běžný pracovní den tak neoblíkal.

„Co si přejetel!“ řekl mu přesto s drzou výsměšností, i když mu bylo jasné, co uslyší. Slyšel to do puntíku přesně.

„Mám rozkaz vás předvést. Nemusíte se bát, ale musíte jít se mnou!“ odvětil mu úplně klidně a bez emocí.

Jakmile se ocitli v autě, tak se mu neznámý šedivák představil.

„Jsem Karel Kaboun a nemusíte se nijak znepokojoovat. Způsob, jakým jsem vás odvedl, měl zapůsobit spíš na vaši ženu, než na vás.“

Radimovi se ulevilo, i když popravdě se mu zdálo být divné, že kdyby ho někdo zatýkal, tak ho klidně neposadí vedle sebe na sedadlo spolujezdce. Ne, že by byl nějak extra vzdělán, ale tolik věděl i ze špatných detektivek, že delikventi se vždy vozili vzadu, se želízky na ruku a doprovodem.

„Viděl jsem to vaše divadlo,“ začal nejistě. „V sobotu, na Strakonické, tak mě napadlo, jestli nebudete taky jeden z nás. Zmínil jsem se šéfovi, no a je to tak. On vám sdělí podrobnosti.“

Tak to vypadalo o moc lépe, než první myšlenky. Snad by ještě z dneška mohl být docela pěkný den. Napadlo Radima.

„Podívejte se!“ řekl muž asi stejně starý jako Radim později v kanceláři zbudované v jakémsi oprýskaném činžáku. Radim si ani nevšiml loga na dveřích. Ukázal mu přitom displej nějakého přístroje, který přiložil na chvíli k jeho paži.

„PXS 5.0.0.5. WR 1.01“ hláskoval nahlas Radim. „Co je to?“

Muž přiložil přístroj i na svou paži a na displeji se ukázal kód: PMB 3.2.4.4. WR 0.26

Potom ještě na paži Karla Kabouna a znaky se změnily na BQS 6.5.6.2. WR 5.02

„Co to je?“ zeptal se Radim. Ale muž s přístrojem pokrčil rameny. Asi výrobní číslo, co já vím. Ale nemáme je všichni. Jen někdo, sem tam. Ani to nejde nijak chronologicky. Jasně je, že na většině lidí ta mašinka nezobrazí nic.

„Kde jsme k tomu přišli?“ ptal se znovu udiveně Radim.

„Nevím jistě, ale jestli si nás stvořitel značil čísly či kódem, potom to znamená, že k tomu měl jistě svůj důvod. Asi jsme lepší než ten zbytek. To jsou možná nějaké nepovedené vzorky, patvary, jenom to, čemu sám bezmezně věří, opatří svým podpisem. Tak si to alespoň vykládám. Proto jsem

se rozhodl založit naše sdružení a všichni naši členové, tedy kromě jiného, pilně pracují na vyhledávání nám podobných. Po celém světě. Zatím není kraj či kousiček, kde by se občas někdo jako my nenašel. Samozřejmě, že nikdo nezkoumá amazonské kmeny, kalaharské křováky, australské původní domorodce a podobně, zatím.

Myslím, že jsme předurčení k tomu, abychom tomuto světu vládli. Tady Karel viděl, co jste dokázal na té silnici, a klobouk dolů, s vámi by asi jen tak někdo nediskutoval...“

Co na to říct? Co na to měl sakra vůbec říct? Nejdřív se bál, že ho vezou k výsledku a teď tohle?

„No a jak vůbec fungujete, jak si to představujete!“ vyštěkl prudce, protože byl nervózní. Jak něčemu zcela nerozuměl, byl z toho nervózní. Poslední dobou byl v jednom kuse nervózní.

„Je to velmi jednoduché,“ otočil se ale k němu žoviálně ten muž a poplácal ho po rameni.

„Prostě vám jenom dáme všechno pro pohodlný život. Novou práci, partnerku, společenské postavení a za to nechceme nic jiného, než že začnete naplňovat naši ideologii. Vlastně ovládáme už většinu těch nejsilnějších politických stran. Jen ti obyčejní nepodaření lidé si myslí, že něco mění, když jdou volit. Netuší, že nám už patří skoro vše. Ano, naší prací je o mnoho víc než jen politika, ale měnit svět, to přece je politika?“

„Jenže já už jednu partnerku mám, mám přece manželku i svůj život!“ zkusil to Radim skoro zoufale.

„To ano, ale obyčejnou partnerku a obyčejný život. Já vám nabízím ženu, o jaké se většině mužů ve světě ani nesní. Sám si ji vyberete a hlavně, je to bytost vás hodna, protože i ona je signována, stejně jako vy. Nabízím vám neobyčejnou kariéru. Máme své lidi už na spoustě důležitých míst, ale potřebujeme obsadit ještě hodně důležitějších, tak vám nějaké z nich pomůžeme získat, když pro stranu budete pracovat s nasazením, proč ne?“

To se snad ani odmítnout nedá, to je sakra nabídka, která se neodmítá.

„Můžu znát někoho, kdo už je v takové funkci? Někoho, kdo je náš?“ zeptal se snad až příliš naivně. Ale muž nevypadal, jako by se naivitě té otázky chtěl smát.

„Možná bych neměl takové informace sdělovat teď, když ještě nejste zcela rozhodnut, ale zase na druhou stranu, když pár jmen budete znát, třeba vám to v rozhodování pomůže. Začneme tím pro vás nejvzdálenějším. George Bush? Co vy na to? To je myslím už hodně vysoká figura. Nebo, když se budeme držet doma, tak proč si myslíte, že byl tak na rychlo zvolen nový ministr zdravotnictví?“

„Chcete mi snad říct že i sám D...“

„Jistě!“ skočil mu ale do řeči.

„Potřebovali jsme ten post. Z lokálního hlediska je pro nás velmi významný, je o moc důležitější, než post premiéra, i když ten také! Víte, svět naoko už jenom dlouho vypadá jako jedna velká mela, všechny ty útoky, hádky, války, to jenom odvádí pozornost. Je to úmysl. Lidé se zabývají něčím jiným, než aby přemýšleli o tom, kdo jim vlastně vládne. Tolik nás nezkoumají a hlavně, vždycky se dá napomoci popularitě někoho z nás uměle, když jako by nějakou hrotovou situaci uklidní, či zvládne. A když se přitom zbavíme několika tisíc nevyvolených darmošlapů, kteří nám ubírají potraviny, kyslík, energie, já nevím, co všechno dalšího, tím přece líp? Nebo si myslíte, že nás nemusí znervózňovat narůstající přelidnění? My jich přece potřebujeme jenom tolik, abychom mohli pohodlně žít. Ne, aby se množili jako křečci. Potřebujeme jich tolik, aby udělali všechno to, co nás nebaví nebo se nám zdá obtížné. Oni nejsou jako my! Na to nezapomeňte! Mám dojem, že jedním z prvních vyvolených, který to pochopil, byl Adolf Hitler. Musel být jedním z nás, jenom bohužel nezvolil nejšťastnější prostředky. Ale z hlediska naší ideologie odvedl obrovský kus práce. Takže my to dneska děláme trochu jinak. Hitler chtěl svět a my ho chceme také. Už nám skoro patří. Věřte mi, že to nebude trvat dlouho a začne vypadat úplně jinak. Stačí nám několik světově důležitých míst. Třeba předsednictví UNICEFu, nebo ovládnout OSN, ano, máme tam už spoustu lidí, ale pořád to není ta špička, kterou potřebujeme. Chcete stát v čele něčeho takového? Tak si přestaňte konečně hrát a opřete se do toho. Dejte se k nám a my vás protlačíme. Nebojte se. Zlikvidujeme projednou ty ostatní červy, kteří nám užívají sladké plody naší skvělé práce. Necháme si jen takový hmyz, který bude užitečný, který nám bude pomáhat!“

Sakra to vůbec nebylo špatné. Ten chlapík mluvil víc než rozumně a proč by se mu to nemělo líbit? Proč by to vlastně neměl zkusit? Co tím riskoval? Vlastně nic.

„Dobrá, co proto mám udělat?“ zeptal se poměrně rázně. Věci se vyjasňovaly, tak nervozita byla ta tam.

„Nic moc. Jeden podpis, pro začátek. Potom také unést rozhodnutí, že už dnes se nevrátíte domů. Už nikdy se tam nevrátíte. Úplně vám změním identitu, Radim Kazda prostě znovu zmizí a nikdy se nenažde. Bude pohřšován a nakonec po pár letech prohlášen za mrtvého. Ale myslím, nemáte čeho litovat. Co vás doma čeká?“

„Nic!“ doplnil rychle, aby snad někoho o tom nenapadlo polemizovat.

„Připadalo mi to tam stejně cizí, jako kdybych se objevil na měsíci. Všechno, i ten protivnej pes, co na mě pořád jenom vrčel!“

„Tak je to správné, tak se mi to líbí. Vítej mezi námi, konečně ses stal tím pravý člověkem. Teď jsi konečně naplnil svůj osud.“ poplácal ho znovu po zádech muž.

„Volám raději vás, no nevím jak začít, ale Radim znovu zmizel.“

Ve sluchátku bylo slyšet jenom ticho.

„Jsem Marie Kazdová, jestli si vzpomínáte, řešil jste nedávno zmizení mého muže. . . A on znova zmizel. Včera ho tu vyzvedl nějaký pán. Měl povolení i průkaz, říkal že je od policie, že si musí něco upřesnit a už se nevrátil.“

Poručík Kuťák věděl hned, o koho jde, ale překvapilo ho to. To je fakt. Nové zmizení, to bylo hodně podivné.

„Já vím, že jedna noc nic neznamená, ale znám ho. I když se teď choval divně, tak mám o něj strach. Aby mu zase nevypadla paměť a něco se mu nestalo.“

„A zkoušela jste volat na to druhé číslo, co jsem vám dal? Na budějovickou kriminálku?“

Zbytečná otázka. Věděl jistě, že to zkoušela.

„A co vám tam řekli?“

Doufal proto rychle, aniž by čekal na její přitakání.

„To jsem si mohl myslet. Buďte doma, já hned sedám do auta a jedu k vám. Pošlu vám tam zatím někoho z těch budějovických kolegů. Raději! Jestli má někdo spadeno na vaší rodinu?“

Kuťák se řítíl zcela nepředpisově osamělým úsekem silnice a těšil se, až po nějakých dvaceti kilometrech najede na solidní přivaděč k dálnici. Tam to bude teprve odsýpat. Tady, poté úzké okresce se nedalo jet rychleji než 130, a to ještě jenom místy. Když se však vyřítíl z ostřejší pravotočivé zatáčky na poměrně dlouhou rovinku a chtěl sešlápnout prudce plynový pedál, zahlédl tak v polovině rovinky dopravní hlídku, která ho červeným terčem směřovala ke krajnici.

„Tak teď mě budou ještě zdržovat jelimani z dopravky, jako bych neměl na starosti nic jiného.“

Ale zajel ke kraji a stáhl okénko. Rozhodně netoužil po tom, aby se šéfovi dostala na stůj jeho eSPéZetka, s dovětkem neznámého piráta silnic.

„Já vím, že jedu rychle, ale jsem z kriminálky a chvátám k případu!“ vysypal ze sebe rychle. Oba policisté ale stáli jako přikováni na místě a nehnuli se od svého vozu.

„Jestli nám něco chcete, tak si laskavě vystupte z vozu a pojdte sem! A hezky pomalu, žádné prudké pohyby!“ řekl klidně ten starší

„A ještě ke všemu musím mít štěstí na dva blbce, co si rádi hrají na kovboje.“ pomyslel si poručík. Ale raději, aby je nedráždil, pomalu vystoupil z vozu. Obě ruce dal do úrovně očí a v levačce držel policejní průkaz tak, aby si oba, až se k nim přiblíží, mohli údaje v něm pohodlně přečíst.

„Pojedete s námi. Porušil jste předpisy!“ vyštěkl znovu starší.

„Pánové, říkám vám, že jsem také od policie, tady vám ukazuji svůj průkaz. Ano, jel jsem rychle, ale chvátám k případu. Já na rozdíl od vás řeším těžší zločiny, než je porušení pravidel silničního provozu!“

Začínali ho pěkně štvát.

„Koukněte se na moje jméno a další údaje, zavolejte na centrálu a ta vám potvrdí!“

Ti dva se ale chovali, jako by ho ani neposlouchali. Starší mrkl na mladšího a věcně poznamenal: „Dodělej to a zavři mu hubu! Nemám na něj náladu!“

Mladší se vymrštil vpřed. Vyrazil mu z ruky průkaz a bolestivě zkroutil ruce tak, aby mu na ně mohl nasadit pouta. Potom k němu přiblížil cosi, snad paralyzér a Kuťák omdlel.

„Ty pitomče, já myslel, aby nekecal, ne že se s ním potáhneme jako s polenem! Proč ho mám tahat, když má nohy!“ sjel ale starší toho mladšího za jeho iniciativu.

„Hod' ho dovnitř, ať už jsme pryč. Je to poslední úlovek do celého nákladu. Co replikátor?“

Mladoch se usmál. Konečně měl pro kapitána perfektní zprávu.

„Už doma v dokách jsem sehnal od kámoše vyhackovanou verzi softu, kterej je fakt rychlejší a stabilní. Jedeme na něj celou dobu a maká spolehlivě a hlavně je o třetinu rychlejší. Večer je vypustíme a můžeme startovat.“

Kapitán se usmíval při té představě, jak rychle to tu konečně zapáchnou.

„Takhle snadno by to mělo jít vždycky!“ pomyslel si. .

17. Praktická lekce z flambování.

Člověk by neměl nikdy ztráct ostražitost a nabýt přesvědčení, že život je nuda a nechá se beztretně proflákat. Ani když jsem jako čerstvě vyučený kuchař nastoupil do svého prvního místa, nebyl jsem takovým tím vyvaleným pulcem, jakým byla většina mých spolužáků.

Protože mě práce opravdu bavila, tak jsem si postupně doplnil vzdělání nejdřív o maturitu, a nakonec i o univerzitu. Aniž bych si to pořádně uvědomoval, tak uteklo 12 let od mého nástupu do práce. Stal se ze mě šéfkuchař minutek. Ne, že bych neměl příležitost k lepší práci. Osud neustále zkoušel můj smysl pro kariéru. Hned po absolutoriu, kdy náhle skončil ředitel stravovací sekce hotelu, mi byla nabídnuta jeho funkce, ale to nebylo nic pro mne. Moje prokletí bylo vaření, a toho bych se nikdy nevzdal.

Ten šéfkuchař znamenal rozumný kompromis, kde míra administrativy byla úměrná vlastní práci. Navíc jsem si mohl vybírat, co budu osobně vařit a co přenechám ostatním.

Byl jsem posedlý dokonalostí svých jídel a nejenom tím. Taky se musím přiznat, šikanováním svých nadřízených i podřízených. Chtěl jsem prostě pro svoje pracoviště jenom to nejlepší. Někdy to bylo o nervy, ale protože kuchyně měla tu nejlepší pověst, tak i přes žaludeční vředy a tuny spolykaných barbiturátů, si mně tam představitelé managementu drželi. Obzvláště, když se mezi stálými klienty šířila pověst o mě, coby o Faustu moderní kuchyně. To byla další reklama, která plnila pokoje.

Řeklo by se úplná idyla a já sám si nedovedl představit, jak rychle tohle všechno mohu ztratit. Možná si řeknete, že není nic krásnějšího, než když si člověk vybere dobrou práci a dělá jí s určitým fanatismem a plným nasazením celý život, ale právě na tu svoji posedlost jsem dojel. Taky na vlastní ješitnost a víru v dokonalost.

„Tady to dojdeš vyfasovat a ne, že se mi budeš někde flákat celý dopoledne, mladej!“

Dávám dlouhý seznam všech potřebných surovin mladému kuchaři, který je tu na praxi, a přímo hořím nedočkavostí, až se někde zakecá a já ho budu moci pořádně „spucovat“.

Ten mladík byl zpátky ani ne za třicet minut a měl úplně všechno. Nic nezapomněl, nic se nebude muset nahrazovat. To se ještě nikdy nestalo. Má nálada je takřka růžová. Svět je vlastně docela přijatelné místo k žití, když vám nikdo neháže klacky pod nohy. Po tváři se mi rozlil úsměv a všem mým podřízeným také, přestože věděli, že od nasrání k smíchu a naopak u mě není nikdy daleko. Ale byli soužitím se mnou natolik poznamenáni, že se dokázali radovat z každého, i toho nejkratšího okamžiku klidu.

Ale den postupoval v započatém směru. Dlouho nic tak krásně a samo nešlo. Kdybych jenom v tu chvíli tušil, co se na mě chystá. Už věřím, že všeobjímající pohoda a láska je tu vždycky jenom proto, aby rána, která nakonec přijde, působila co nejdrastičtější. Měl jsem se jen tak, preventivně, s někým pohádat. „Upustit ventil“ a nemohlo to skončit tak tragicky. Co naplat. Čas zpátky čas nevrátí.

Kolem osmé večer se v restauraci objevil párek zbohatlíků. Byli to prostě od pohledu lidé bez vkusu i rozumu, kteří svůj majetek rozměňují tak, aby bylo dostatečně zřetelné, že na to mají. On byl oblečen – klasika – fialové sako, černé kalhoty, kvalitní značkové boty z pravé kůže, tak bratru za tři tisíce, ovšem zvýrazněné a podtržené bílými ponožkami. Ona, o něco

málo vkusněji. Koktejlový šedavý kostým a boty zvané „brikety“ s podrážkou, dobře pět centimetrů vysokou. Co jí ale proti němu chybělo v oblečení, skvěle doháněla nápadným a velmi nevkusným nalíčením. Vpravdě se dalo říct, že mastný make-up z ní snad doslova kapal.

Jak mi číšník nesl objednávku, zahlédl jsem je rozkývanými lítačkami. Byl to mžik, ale i to stačilo, abych se ujistil, co je to za pól.

„Tak copak jsme si objednali?“ pitvořím se na číšníka.

„No to je jasný. To mě mohlo napadnout, že to bude specialita a samozřejmě i s ukázkou flambování.“

Připravil jsem si chromovaný vozík s plynovým vařičem, nerez miskami, surovinami a překrásnou novou pánví. Doprostřed stolku si postavil láhev Four Roses, kentuckého bourbonu. Ne, že by to bylo něco tak extra, ale jak jsem zjistil, tak jenom tenhle bourbon dával jídlům po flambování správnou chuť. Stal se tou pravou třešničkou pro ostřejší minutku.

Ještě nasadit vysokou, hodně naškrobenou čepici, pečlivě si pod ní upravit vlasy a obléknout si nový plášť.

Opřu se do madel vozíku a málem vyletím z kůže. Ten zvuk, který kolečka začala vydávat, byl příšerný. Ani nevím proč, ale nerozčílilo mě to. Za jiných okolností bych asi zešlel a začal hledat někoho, na kom si zchladit záhu. Jenže dnes jsem nebyl prostě ostražitý.

Jen tak po paměti sáhnu na regál pro flakón olivového oleje do salátu, odliji trochu do plastového kelímku od majonézy a špejlí zakápnu středy koleček. Popotáhnou ještě několikrát vozík sem tam na místě a pronikavé vrzání se již neozve. Mezi dveřmi kuchyně nasazuji profesionální úsměv.

Viděli jste někdy přípravu jídla s takovou ukázkou? Je to vlastně druh umění. Něco na úrovni dobře zahrané herecké etudy. Ne! Daleko spíš to bylo jako perfektně natrénované artistické číslo, kde všechno musí klapnout. Všechny potřebné pohyby člověk trénuje dlouhé roky a je to opravdu hezká podívaná, na kterou je každý, kdo to dovede náležitě hrdý. Na každý pohyb poklice, na každý drobný pohyb s lahvičkou oleje, mlýnkem na koření či na zalití a způsob zapálení alkoholu jsem mohl být právem víc než pyšný.

Jakmile započnu s přípravou, všimnu si, že on je nejenom pod obraz, ale ještě se navíc snaží být vtipný. Zřejmě aby zaujal partnerku. Byl to nejspíš zakomplexovaný státní úředník a ta kočka byla jistě jeho sekretářka. Oba to pořádně rozjeli na nějakém mejdanu a byli nejspíš na cestě k jednomu z nich do postele. Jenže jim vyhládlo a naše restaurace byla dost drahá na to, aby se sem mohli jít najíst. On jí chtěl ukázat jak je zábavný ale vlivem alkoholu a neobyčejně nízkého IQ svoje projevy smrskl pouze do urážek mojí osoby a práce.

Ale protože to byl host a zřejmě bohatý, taktně to opravdu dlouho přecházím. Dělán si svoje a vůbec si ho nevšímám, což mu evidentně začalo vadit a přidal na agresivitě.

„Tak se ozvi, ty nedoučenej žonglére, když s tebou mluvím,“ přešel do útoku.

„Co to tam leješ za výčepní lihovinu, ty prase. Myslíš, že když jsem pil můžeš tam nalejt všechny zbytky z kuchyně nebo co!? Říkáš si, ten by nepoznal ani vodu z nádobí!“

„Pane, to co vidíte, je značková whisky. Někdo používá sedmdesáti-procentní Rum, nebo čistý lih ale já značkový nápoj, i když je to dražší, protože . . .“

„No tak ho vidíš,“ otáčel se k partnerce, aniž mě nechal domluvit.

„Je to nedouk, kterej nám jenom zbytečně tahá peníze z kapsy. To umím taky, nalejt si do lahve „tuzemák“ a vydávat to za whisky.“

Udělalo se mi černo před očima a na čele mi naběhla žíla pravidelně pulzující rytmem srdce.

„Ty kretene jeden, tak abys věděl, já mám vysokou z flambování,“ zařval jsem na něj, až se ostatní hosté otočili.

„Tenhle chlást, ty slivky, jak říkáš, proslavily tuhle restauraci daleko za hranicema tebou poznaného světa. Ten bourbon dokáže dát po zapálení vynikající chuť čemukoliv, třeba i tvojemu uchu.“

A vtom se mi z toho vysloveného nápadu po tváři rozlil blažený, snad až trochu šílený úsměv. Přestal jsem se ovládat. Musel jsem zešílet a v ruce se mi ani nevím jak, ocitl velký porcovací nůž a obsluha, která se mezitím ke mně snažila přistoupit, vzala rychle zpátečku.

Snad kdesi, na temném, zastrčeném pozadí mozku, tuším, že mám za-děláno na ten největší životní průšvih. Jenže rozjetý vlak se hned nezastaví. Přistoupil jsem k němu a jedním tahem mu ušmíkl ušní boltec.

Rozsmažené maso z pánve už se dávno povalovalo v koši připevněném k vozíku, v pánvi, pečlivě vytřené ubrouskem, pěnil nový, čistý tuk. Byl pravý čas, vhodit tam to ucho. Nůž zůstal přichystán v pohotovostní poloze, a tak se nikdo neodvážil ke mně přiblížit.

Ten opilec si buď rychlostí sledu událostí sám neuvědomil, co se děje, a nebo byl tak umrtven, že nic necítil a při řezání ani nehlesl. Akorát z hlavy mu na ubrus tekla krev a ubrus už byl z větší plochy rudý jako růže ve vázičce postavené v jeho středu. Jeho partnerka zírala strnulá, s otevřenou pusou.

Zalil jsem hmotu na pánvi alkoholem a sledoval jasně modrý plamen, který byl v pravou chvíli udušen pokličkou. Masovou vidličkou obratně

vzniklý produkt jednou rukou servíruji na talíř a snažím se nezapomenout ani na oblohu. Musel jsem jednou rukou, protože tu druhou mi pořád zaměstnával nůž.

„Žer, ty krávo,“ zařvu na ní a ukážu nožem: „No tak, bude to?“

Vzala do ruky opatrně příbor a poslušně začala jíst.

„Tak co, je to jemňoučké a přitom jakoby pikantně kořeněné? Cítíš, dokážeš vůbec docenit, jak úžasný a jemný buket má to maso?“

Trumfuji nad ní.

„Je to křehoučké, ale přitom velmi výrazné, že?“

Policie vkročila do místnosti zrovna, když dojídala. Zřejmě ji zavolal někdo z personálu, když viděl, že situace v nic dobrého nevykrytalizuje. Ve mně se mezitím všechen vztek opět zázračně rozplynul, takže se nechávám klidně spoutat a odvést.

Později se dozvídám, že ten opilec bez ucha je poradce snad nějakého ministra a ucho mu snědla jeho sekretářka. Z té se vlivem skutečností stala vegetariánka a ucho nadřícené bylo poslední maso, které v životě pozřela. Podle posledních průzkumů má alespoň šanci zestárnout a zemřít zdravá.

18. Taxikářovy noci

Kouř z mnoha vykouřených cigaret čpěl v místnosti. Na pohovce v rohu se převalovaly dvě zaměstnankyně místního klubu, blondatá Sandra a černá temperamentní Yorika. Nevím, proč si ty dvě zvolily zrovna taková „umělecká“ jména, protože pokaždé, když jsem je viděl, napadalo mě, že by jim to daleko víc slušelo, kdyby si je mezi sebou přehodily. Obě se evidentně nudily a není vyloučeno, že si sem tam „klimbly“.

„Dorovnávám a dva navrch,“ ozvalo se po mé pravé ruce. To mě na chvíli vrátilo do reality. Bylo třeba začít se věnovat zpátky hře. Prohlídl jsem si obsah ruky a marně se snažil kombinovat, co by se z toho dalo udělat. Nestálo to za nic a vypadalo to, že budu potřetí dneska večer o sedm tisíc lehčí. Takovej pech jsem neměl snad nikdy za svůj krátkej a posranej život. Ale co. Hra je hra. Všechno je to jenom hra. Celej život je jenom posraná hra.

„No, s váma je zase dneska zábava,“ ozvala se vyčítavě z rohu Sandra.

„Sme mohly vobě dotedka vydělávat prachy nahoře v klubu, když vy si chodíte do bordelu zahrát karty.“

„Kušuj Sandro!“ promluvil licitátor z pravé strany.

„Když jste obě přitáhly do Prahy, tak jste dohromady měly dvoje spodní kalhotky a patnáct korun. Dneska máte slušně zařízenej byt v Libni, tak jeden večer v tejdnu, kterej mně a mým kámošům věnujete, zase není tolik ne?!“

„No, snad jsem toho tolik neřekla,“ nechala se znovu slyšet, ale o poznání milejším hlasem.

„Já jenom, že kdybychom tu nebyly, tak vy si toho ani nevšimnete. Povalujeme se tu, skoro spíme a posloucháme ty přiblblý kecy, kdo kolik dorovnává a vsází. Přitom o patro vejš bychom holily „vepře“ o Euro.“

„Dočkáte se. Dohrajeme kolo a dáme jedno o vás. Kdo to vyhraje, tak vás má na zbytek noci, aby vám pracovní nástroje zase tolik nezahálely.“

„No ten bude teda odvázaněj,“ nechala se slyšet zase pro změnu Yorika, „až si vedle něj lehneme a usneme.“

Popotáhl jsem si ze zapáleného tenkého doutníku a chvíli převaloval kouř v ústech v domnění, že mě napadne nějaká myšlenka, jak z těch plev něco poskládat, ale nedokázal jsem se vůbec soustředit. Taky to nebylo jednoduchý, celých dvanáct hodin předtím jsem seděl za volantem a brázdil Prahu.

Odložím doutník na okraj beztak přeplněného popelníku a místností se téměř okamžitě rozlil smrad, jak se žhavé místo dotklo filtru na nedopalku cigarety. Vyfouknu oblak šedavé hmoty a druhou rukou si ukazuju na karty a naposled vše v rychlosti a zmatkovitě přepočítám.

„Seru na to, skládám,“ skoro křičím, když říznu s kartami o stůl.

„To víš mladej, tohle je jiná filozofie, než tě učili na fakultě,“ ozval se hráč proti mně.

„Ale když budeš mít štěstí, tak můžeš dneska vyhrát ještě ty dvě.“

„Nevím, jestli bych zrovna to dneska pokládal za projev štěstí,“ opáčím téměř okamžitě. Mezitím z kapsy vytahuji peníze, abych je hodil na stůl a po hmatu hodnotil, kolik tam zůstalo. No na nějakýho „vizoura“ to stačit bude.

Cinknul jsem nahoru, aby mi jednoho přinesli. Zoufale jsem ho potřeboval. Prsatá, ale už dost „odtahaná“ kysličníková blondýna tu s ním byla co by dup. Když vidím klátit se na břicho její povadlá prsa, tak musím toho panáka do sebe rychle a zhnuseně hodit. Mohlo jí být tak sedmatřicet a asi se nehodila opravdu pro nic jinýho, než aby nahoře stála za barem.

Když má člověk pech, tak má prostě pech. Samozřejmě, že jsem vyhrál obě dvě čůzy. Na zbytek noci. Sex bylo opravdu to poslední, po čem bych asi dneska šáhnul. Ale bohužel. Dluh i výhra v kartách je posvátná věc a mně nezbylo nic jiného, než ji přijmout. A celou celičkou. Ani rozdělit se nebylo s kým.

Nahoře v pokoji mne položily do vany a pořádně vydrbaly a promasírovaly. To mi na chvíli vrátilo síly, ale bylo to opravdu jenom na chvíli a víceméně zdánlivě. Nějaký čas jsem vydržel fungovat normálně, ale potom byla touha spát daleko silnější, než zájem o to, co se děje s mým pohlavním orgánem. S poslední námahou jsem se snažil sledovat, co s mým povadlým mužstvem provádějí a jak se snaží jej napřímít, ale potom jsem usnul a vzbudil se až ráno po osmé a byl jsem v pokoji úplně sám.

Když jsem odjízďel domů, tak jsem vypnul mobil i vysílačku a bylo mi úplně jedno, jak někde v telefonní budce či na stanovišti u cedule s mým jménem a odkazem na dvacetičtyřhodinové služby někdo láteří, že se mu neozývám.

Domácí telefon mě nechal spát skoro do dvou odpoledne. Potom bylo nutné začít se trochu společensky angažovat. Přišla dohozená kavka. Zařizoval jsem pro ni velmi výhodný úvěr v jednom z našich větších finančních ústavů. Stačilo k tomu znát několik málo lidí. Pak bylo možné získat i astronomický úvěr pro úplně neznámou osobu bez jakékoliv záruky. Obvyčně jsem si bral jednorázově provizi, podle částky šest až deset procent. Jasně, že to nebylo bůhví co, ale při částkách, o které šlo, se mi i z těch několika procent za nehty zadřelo dost na to, abych z toho mohl svým náročným způsobem chvilku žít. Navíc to bylo skoro bez rizika. Moje jméno nikde uvedeno nebylo, a až se to jednou provalí, tak ti, kdo vtom figurovali, ve svých funkcích dávno nebudou, protože mezitím vystřelí někam výš. Nejspíš budou sedět v nějakém poslaneckém nebo senátorském křesle a budou se ve vlastním zájmu snažit takový průser „uklidit“ ze světa. Mě to stálo jen několik hodin telefonování.

Uvedl jsem tedy právě zvonivšího „podnikatele“ dovnitř a usadil ho v obýváku.

„Něco k pití?“ zeptal jsem se ho a tlačil k jeho křeslu servírovací stolek s několika „základními“ lahvemi, jaké jsou pro taková jednání v Čechách potřebná. Myslím, že tam byl „vizour“, ruská a finská vodka, gin a absint. Řekl mi, že je tady autem a chtěl tedy namíchat jenom jedno slabé Martini. Připojil jsem se k němu a odešel do lednice pro olivy.

Se skleničkami v rukou jsme si domluvili několik podrobností. Poučil jsem ho, kdy a za kým má jít, před kým se na koho odvolat a tak, taky kdy, jak a kde mi předá požadovaný obnos. Samozřejmě, řádně vyučen českou poctivostí, jsem vždy peníze požadoval předem. Pro dnešek bylo vyděláno, tak byl až do večera klid.

Večer jsem skončil na pěkně ujetým a hlavně rozjetým soukromým mejdanu. Chlapi tam dražili svoje manželky k souloži s ostatními návštěvníky párty jako „kobyly“. Všichni se tomu moc smáli a společnost se rozpadala do podivných hloučků. Cítil jsem se divně a sám si jednu „paní“ taky koupil, abych nevyčníval z řady. Když jsem s ní odcházel, tak mi zkušeně, jedním chvatem prohmátla kalhoty. Zřejmě byla spokojená, protože se poté odvážala a chovala se jako ta nejsprostší děvka.

Nevadilo mi ani to, že jak ve tváři, tak i na postavě jsou zřetelně vidět stopy vyššího věku. Jinými slovy, ke koukání toho na ní moc nebylo, ale i to málo dokázala náležitě prodat, takže jsem nelitoval ani v nejmenším jí věnovaného času a byl naopak šťasten, že ruka osudu vedla moji ruku právě tak.

Když jsme se po několika hodinách vrátili dolů, tak nálada trochu poklesla. Ve vzduchu byla cítit spálená „marjánka“, a to nebylo nic pro mě.

Byl jsem celkem tolerantní k opilcům a sám jsem se někdy, občas, taky pěkně „přistříhl,“ ale nesnášel jsem zpomalený a těžkopádný medvědy nadopovaný právě inhalací THC. Ta dáma ale rozhodla, že jsem si ještě za svoje peníze neužil dost, a odcházela se mnou ke mně domů. Nevím, jak ráno, až se z toho vyspí, bude nenápadně a pěšky táhnout ke svojí rezidenci, ale to mi mohlo být úplně jedno.

Původně jsem se na ten mejdan vydal, dalo by se říct, z pracovní pohutky, ale protože jsem nestihl přijít, abych tak řekl, včas, musel jsem ty pracovní povinnosti odložit. V tom stavu, v jakém se ti uvnitř při mém příchodu nacházeli, už pracovat nemohli. Byl jsem proto šťastný za tu osvobozující celonoční relaxaci a čím víc byl na dně fyzicky, tím víc se cítil odpočatý psychicky. Ale to je asi stará známá věc, že sex je nejlepší lék na duševní námahu.

Žaneta seděla zahlobána ve své kanceláři, na krajském oddělení hospodářské kriminální správy, do několika objemných spisů, které spolu zdánlivě nijak nesouvisely. Pravda, propojeny byly několika jmény dost vysoce postavených státních úředníků. To ale nebylo to pravé, proč nad nimi seděla. Absolvovala to kvůli tomu nejobyčejnějšímu a nejneznámějšímu jménu, které se taky ve všech spisech objevovalo a vtom bylo vyjímečné. Zatím si přesně nedovedla uvědomit rozsah, v jakém by mohlo na jednotlivé události působit, ale jaksi instinktivně jí bylo jasné, že odtud, právě odtud je třeba začít. Bylo jí třicet jedna, a to znamená, že už nebyla žádná mladá a naivní husička, která by si myslela, že se nechá kariéra nastartovat tím, že se pověsí na zkorumpovaného úředníka a dožene ho díky k zodpovědnosti. Bylo jí jasné, že by se to otočilo jenom proti ní a taky jí bylo jasné, že toho jednoho odhaleného by nahradil tucet o dost horších, pokud by jí tedy bylo umožněno zajít tak daleko. Taky určitě věděla, že nikdo by se nenechal upláct, pokud by se nenašel člověk, který byl ochoten za určité služby platit. Uvědomovala si, že tady právě má policie značné mezery a že tam je potřebné se soustředit. Že je třeba vše obnažit a vydat se po stopě právě toho jednoho zatím neznámého jména. Odložila proto složku z ruky na stoh všech ostatních a natáhla se po jiné, oproti ostatním značně podvyživené. Aby ne, když nabízela sotva víc než několik fotek a základních životních údajů.

„Tak tedy Zbyněk Hřímal. Vystudoval na Karlově Univerzitě filozofii, podívejme, intelektuál a jenom o tři roky mladší než jsem já. Dneska taxikář? Z filozofa živnostník, to mi nějak moc dohromady nejde,“ ozýval se v ní vlastní pochybovačný hlas.

„Měl by sedět v archivu a přehrabovat se ve spisech nebo psát nějaký pojednání. Přece do sebe nevrazil pět let života jenom proto, aby se poflakoval po Praze v taxíku,“ povídala si to pro sebe polohlasně, protože se jí zdálo, že by se z toho musela jinak asi zbláznit.

Kdesi mezi rozloženými spisy na jejím stole zazvonil telefon. Rozmrzele se jí povedlo vyhrabat sluchátko a přiložila jej k uchu. Mezitím si levou rukou nadzvedla tenoučké zlacené obroučky elegantních brýlí a mnula si palcem a ukazováčkem rozslzelé oči.

„Prosím, nadporučík Plívová,“ řekla unaveně.

„Jo, hned jsem u vás.“

S viditelným ulehčením sundala brýle z nosu a položila je na stůl. Vstala ze svojí polstrované židle a odešla.

„Kdybych si myslel, že to bude jednoduchý případ, tak bych ho přidělil někomu z těch nováčků, kteří se mi po oddělení poflakují, všude překáží a jiný užitek z nich zatím není. Ale chci vám jenom říct, že jak naši nadřízení, tak i občané volají po nějakém, zdárně vyřešeném a do konce dotaženém případě. A asi na to řešení nebudete mít tolik času, kolik byste si zasloužila, ale hlavně všichni chtějí něčí hlavu a jsou dost nervózní. Nadřízení jsou naštvaní. Chtějí vidět skutky a ne, jak jim stát mizí pod rukama.“

„To je všechno krásné, ale naši nadřízení zřejmě na rozdíl ode mne v noci spí. Oni se nemusí prodírat nekončícími stohy papírů jako já,“ pokoušela o jakýsi vzdor.

„Myslíte?“ zeptal se jí však až posměšně nadřízený a vzápětí pokračoval: „Myslím si, že jsou do těch papírů zažraní mnohem víc než my, proto jsou tak odtrženi od reality. To je stará známá věc, že co na papíru vypadá nádherně a snadně, je v praxi k ničemu! Proto jste to dostala zrovna vy. Jestli vtom má někdo šanci, tak to budete jedině vy.“

Věděla, že jí maže jenom med kolem pusy, když tak vychvaloval její schopnosti, i když ani ty nebyly zanedbatelné. Nejenom že trestní právo, kriminalistické postupy a psychologii na policejní akademii vystudovala s červeným diplomem, navíc se mohla pochlubit samými vyřešenými případy. Tedy vlastně jen jednou byla donucena odložit věc ad akta. Bylo to krátce po absolutoriu a byl to její první případ. Tehdy pracovala jako pomocná síla, jako děvče pro všechno svému parťákovi, kterému často zazlívala jeho „zbabělost“. Alespoň tak to tenkrát cítila. Jenomže věci i názory se časem mění. Dnes už taky zjistila, že hlavou zeď neprorazí a že je lepší se v pravý čas stáhnout a vyřešit něco jiného, taky potřebného, než umíněně trvat na svém a skončit.

Pomaloučku se šinula dlouhou chodbou budovy zpět do svojí kanceláře s vidinou několika nekonečných pracovních dní.

Zoufale jsem na sobě cítil potřebu alespoň na týden vysadit a odjet někam na venkov. Procházet se lesem, být sám a na nic nemyslet, i když to nebyl absolutně můj styl. Rád bych vyměnil kulisu velkoměsta se vším jeho dekadencí a zhýralostí za klid přírody, ale nebylo to možné. Namočil jsem se do legalizace pobytu pro několik ukrajinských kurev. Nebyla to lehká práce při tom, jakou měli jejich soukmenovkyně pověst. Bylo to hrozné. Já vím, že náhodnému pozorovateli moje konání muselo přijít jako jedna velká permanetní oslava, jako nekonečnéj obrovskej mejdan, ale nedovedete si představit, jak je vysilující pořad se bavit. Jak je vysilující být denně v bordelu a prohrávat tvrdě vydřený peníze v pokru jenom proto, že lidi, který potřebuju, nikde jinde neseženu. Taky jsem se donutil alespoň několik dní a nocí i vtom fofru „oddrožkařit“, aby se třeba nezdálo, že vzhledem k odjetým kilometrům si žiji na moc vysoké noze. Já sice vím, že u nás nebyla žádná povinnost prokazovat původ nabytého majetku, ale nenápadnost a styky, to bylo to právě na čem jsem bazíroval.

Nakonec byla moje únava tak nesmírná, že mi přišlo docela vhod vzít taxík a odejet na několik dní do Ostravy. Je sice pravda, že mě tam prakticky jiné prostředí nečekalo, že i tam jsem se proplétal bordely a hráčskými doupaty, protože účel celé cesty byl sehnat naprosto legální potvrzení pro ty východní děvy, že tam mají práci jako servírky, hostesky, pokojské a podobně. K tomu jsem stáhnul několik pasáků, kterým bylo možné je nabídnout, a to je vždycky dobře dělat mimo svoje rodný město. Ne, že bych chystal nějakou levárnu, ale ani jednu z těch holek jsem nikdy neviděl a byl tudíž předpoklad, že to může být nějaký dřevo a tomu pasákovi by mohlo přijít líto ztracených peněz a mohl by se rozhodnout chtít je zpátky. Je sice pravda, že na to je vzdálenost i mezi Prahou a Ostravou příliš malá, ale přeci jenom se mi riziko takhle zdálo únosnější. Z Ostravy jsem vezl zpět hodně zboží pro pražské překupníky. Byla to směs balíčků s heroinem, kokainem, taky pervitin a LSD, prostě všechno, na co se současná mládež zrovna s uvolněním společenské morálky vrhla. Původně jsem se sice zařekl, že nechci mít nikdy s drogami nic společného, ale když jsem viděl částky, které mi pouhým převozem mezi městy zůstávaly v kapse, omezil jsem to na to, že nikdy žádnou drogu kromě kávy, alkoholu a cigaret nezkusím. Když se najdou šílenci, kteří to chtějí, klidně jim to dopravím. Nejsem Ježíš Kristus, abych se pokoušel spasit svět. Faktem je, že auto, označené jako taxík, bylo pro takový účel dost dobré, protože bylo nenápadné. Pokud mě nikdo neprásknul a nečekali na mě někde s fotkou a číslem espézetky. Perfektní taky bylo, že se mi vždycky povedlo cestou sebrat nějaký zákazník, a tak taková cesta byla několikanásobným ritem.

Za ty dva měsíce, po které se snažila o Zbyňkovi sehnat co nejvíc informací, měla už Žaneta celkem jasno v tom, jak na něj. Byla sice chudší o několik tisíc, protože podobné informace jsou dost drahé a ani policie je nedostává zadarmo a její fondy na podobné „nutnosti“ nejsou taky bezedné. Proto se už před několika dny dostala do situace, kdy si zahrála na svou vlastní sponzorku. Doufala však, tak se jí to v podobě slávy a prestiže mnohokrát vrátí. Vždycky se vyplatí zasponzorovat mladý a neunavený rozum. Všechno, co o něm věděla, a bylo toho opravdu víc než dost, jí nahrávalo na slušný plán.

Vrátil jsem se do Prahy až skoro po měsíci. Byl jsem o poznání spokojenější, klidnější a taky o nějaké to kilo těžší. To víte. Žádný ponocování, a taky mámina kuchyně. Při svém hektickým způsobu života nemám kolikrát čas se pořádně najíst celej tejden. Teď jsem se ale cítil náramně vyrovnaně a bylo mi hrozně fajn. Docela jsem se těšil zpět do víru opuštěných městských radostí. Máma mi celou dobu doma nadávala, že jsem tak dlouho studoval jenom proto, abych seděl za volantem jako šofér, a já neměl to svědomí jí říct, že ani ten volant mě vlastně neživí. Pro každou matku je její dítě stvoření absolutně čisté a dobré, to nejlepší na světě, a tak by to určitě nikomu neprospělo, kdybych jí do tváře vnesl, třeba jenom stín pochybnosti, jakže to vlastně žiji. Taxík se jí sice nelíbil, ale brala to pořád jako poctivou, i když obyčejnou práci.

„Neboj, mami, už brzo svůj život zásadně změním,“ řekl jsem jí jednoho večera, aniž bych tušil, jak pravdivé bylo to tvrzení.

Kolem desáté večer jsem se ještě s několika známými rozhodl jít trochu se pobavit na diskotéku. Šli jsme na tu největší a nechali se vtáhnout do víru barevných světél, laserových projekcí a techno hudby. Ale proč o tom mluvím. Moc mě tam zaujala jedna žena. Ať jsem o tom přemýšlel jakkoliv, vůbec se sem nehodila. Podle všeho tam byla buď úplně sama nebo s kamarádkou, která na ni kašlala a bavila se po svém. Proč se mi sem nehodila? Nemohla to být studentka, která se šla odreagovat z akademické půdy mezi zkouškami na trip a trochu pohybu. Byla na to dost luxusně oblečená a byla určitě starší, než by mohla být, i kdyby každý ročník opakovala. Taky se svou praxí vím, že to nemůže být kurva. Ani taková, která by se snažila vypadat sebeintelektuálněji, ani ta nejluxusnější by si letos do společnosti nevzala na oči brýle, myslím tím optické brýle s bílými skly. Letos prostě letěly čochky. Barevný, vzorovaný, bláznivý, klidně i neoptický. Ale tato žena měla na nose právě brýle. Tenoučké zlaté obloučky rámovaly obyčejně průhledná a dost zvětšující skla. Ta silná skla jí sice dělala neuvěřitelně krásně

velké, až skoro černé oči, ale to mi nijak nepomáhalo v tom, aby se mi ji podařilo zaškatulkovat. Taky hypotézu, že se jedná o ženskou, léčící si momentální komplex z toho, že přistihla doma manžela „in fla granti“ jsem musel okamžitě zavrhnout, protože taková si buď dokazovala, že ještě za něco stojí a plazila se proto po každém „ptáku“, kterého pod kalhotami vedle sebe zahlídla nebo zapíjela smutek a byla za chvilku jako dělo. Tahle ale vystupovala neuvěřitelně nenápadně. Její oblečení bylo pro tuto příležitost až nezvykle elegantní a hrubě kontrastovalo se vším tím kýčem okolo. Když jsem ji šel pozvat k baru na panáka, tak jsem v sobě pociťoval neuvěřitelný ostych, jako nikdy předtím. Možná, že něco podobného jsem prožíval v pubertě, snad v sedmnácti. Vypadala totiž neuvěřitelně ušlechtilá a já jsem si za poslední roky dost odvykl mluvit s ušlechtilými a slušnými lidmi, vyjma mojí mámy.

Nicméně k baru se pozvat nechala, a tak jsme nejenom pili, ale i trochu nesměle a neurčitě hovořili. Chvilí, na takový ty pomalejší věci, kde dalo sem tam zaslechnout alespoň fragment nějaký melodie vystupující přes výrazné bicí, jsme tančili a nevím jak ona, ale mně s ní bylo docela dobře. Chtěl jsem si ji potom stáhnout k sobě domů a měl už jsem jasnou vidinu krásného sexu, ale vymluvila se mi a ztratila se kdesi v davu. Asi byla fakt slušná. Nejvíc mě štválo, že jsem sice znal její křestní jméno, ale žádné kontakty. Vůbec jsem netušil, kde ji hledat. Nakonec mi nezbylo nic jiného, než to hodit za hlavu a zdůvodnit to výmluvou, že takových ještě bude. S odstupem několika dní jsem si byl schopen i nalhat, že zase tolik pěkná a ani zajímavá nebyla. To všechno fungovalo, ale jenom do okamžiku, než jsem ji znovu potkal.

Byla to zase docela dobře rozjetá párty. Takový ten starý známý chumel stále stejných tváří umělců, politiků a darmošlapů, jako já, který většinou končí opilostí s okny jako výkladní skříň, když se lidé probouzejí s úplně jinými protějšky než se kterými přišli. A tam jsem ji znovu uviděl. Měla na obličejí stejné brýle a byla stejně decentně a elegantně oblečená a na rozdíl od všech ostatních se stejně decentně a nenápadně chovala, čímž v podobném prostředí musela vynikat víc, než Eifelovka z ničeho nic do rána postavená pod Muzeem na Václaváku. Vydal jsem se za ní a slíbil si, že dnes ji buď musím dostat do postele nebo alespoň, protože existovaly i ženy hodně nevyzpytatelné, ji nepustím z dosahu dřív, dokud nebudu mít její telefonní číslo.

Proti mému přesvědčení mi ale opět ve víru zábavy najednou zmizela. Nevím jak to dokázala, ale jeden moment seděla vedle mě, bavili jsme se spolu, smála se hlasitě mým vtipům, a potom byla pryč. Mizela jako pohádková Popelka. Jako by někdo na chvilku zastavil pro všechny kromě ní čas,

ona tak v klidu odešla zmrtvělým sousoším všech ostatních, aby po jejím odchodu zůstalo prázdno, které nikdo jiný než já nevnímal. Začínal jsem se bát, jestli se mi jenom nezdála, jestli nepracovala moje fantazie v domněnání že tak uklidní můj roztoužený organismus. Navíc jsem v ruce nedržel o nic víc, než po prvním setkání na diskotéce.

Po několika týdnech jsem ji potkal ve společnosti potřetí. Tentokrát se jednalo o prestižní společenskou akci, jakým bezesporu ples pro horních deset tisíc byl. Tady už ve své velké večerní nepůsobila tak křečovitě jako předtím. Jediné, co mě mátló, bylo to, že zde stejně jako v předchozích dvou případech byla úplně sama.

Tentokrát jsem ale nenechal nic náhodě, pověsil se na ni hned od začátku a nedal jí šanci ke zmizení. Protože se bavila opravdu dobře (a dalo mi to hodně práce), tak jsem s ní k ránu skutečně odjížděl k sobě domů. Jak sedíme vedle sebe na zadním sedadle taxíku, konkurenčního taxíku, a já se osměluji k prvním nesmělým dotekům a polibkům, nemohu si neuvědomit, jak strašně rychle a přerývaně dýchám. Jak jsem vzrušen z toho, že jsme konečně sami a jak strašně se bojím reakce, až ji políbím. Cítil jsem tlukot srdce až v konečcích prstů, jak jsem se bál toho, že dostanu košem, že mě odmítne. Nestane se však nic z toho. Ve všem mi vychází náramně vstříc. Cesta nočním městem proto utekla strašně rychle a my během chvilky oba stojíme u mě pod sprchou a zkoumáme svoje těla všemi smysly. O několik okamžiků později, v obýváku, se promilujeme snad až k bezvědomí. Nevím, kolik je hodin, ale panebože, stojí to za to, to opravdu stojí!

Když se ráno vzbudím, jenom vím, že za okny zuří sněhová vánice. Povrchním průzkumem zjišťuju, že už jsem zase sám. V kuchyni na stole se válí papír vytržený z jakéhosi bloku a načmáraná písmena skládají následující vzkaz:

„Ahoj, byl to pro mě nezapomenutelný večer, vlastně i celá noc. Ale teď musím jít. Opravdu ráda bych se zdržela déle, ale nejde to. Věř mi. Nechtěla jsem tě budít kvůli blbýmu loučení. Ze snahy nechávám alespoň připravenou snídani, tak si nech chutnat. Žádný kontakt ti na sebe nenechávám, ale mohu tě uklidnit, že jsem si opsala tvůj telefon a hned, jak to bude možné, ozvu se ti. Zatím se měj krásně, tvoje Žaneta.“

Prohlížel jsem si ten hustým drobným písmem popsaný papírek a bylo mi líto, že jsem musel spát tak tvrdě a dlouho. Snídaně, i když byla příkrytá čistou utěrkou, tak pěkně okorala, a taky čaj v konvici byl ledový jako venkovní počasí. Vážně byl čas spíš na oběd.

Vzal jsem do ruky namazaný rohlík a po prvním kousnutí ho vztekle a prudce odhodil do koše spolu s tím popsaným lístkem. Za několik minut

jsem ale šťastný, že zůstal vcelku. Pečlivě ho rovnám a zasouvám do peněženky. Nevím, proč. Asi, když si uvědomím, že kousíček jejího písma je to jediné, co mi po ní zůstalo.

Byla zamčená ve svojí kanceláři. Asi prvně se tam zamkla. Bylo jí špatně z včerejšího večera a noci. Neuvědomovala si, jak daleko bude muset zajít. Myslela si, že se jí povede hrát si s ním dost dlouho na kočku a myš, a proto jí překvapilo, jak rychle dokázala podlehnout. Možná že se na ní podepsalo i to, že díky nedostatku času a prací nabouranému soukromí neměla právě žádného přítele a její mladé tělo se taky hlásilo o své potřeby, o svoji dávku sexu. Jen mozek byl překvapen, jak to všechno šlo rychle a snadno. Byla šokovaná tím, jak snadné je prakticky s kýmkoliv vlézt do postele a roztáhnout mu nohy. Byla šokovaná tím, jak to dokázala prožít naplno a i tím, že vlastně vůbec nelhala, když mu čmárala na papír z bločku ten vzkaz. Dokonce zjišťovala, že se musí docela dost přemáhat, aby se udržela a nezavolala mu hned.

„Jenom tak nezávazně mu brnknout a chvilku si s ním popovídat. Na tom přeci nic není,“ přesvědčovala se a nechtěla si připustit, že se těší, až uslyší jeho hlas. V tom se ale probrala ta racionálnější část vědomí a začala se hádat s tou iracionální. Výsledkem hádky bylo, že Zbyněk se doma několikrát vrhnul k vyzvánějícímu telefonnímu přístroji, pokaždé však marně, protože odpovědí mu byl pouze oznamovací tón. Jen jednou nebo dvakrát slyšel klapnutí sluchátka do vidlice na druhém konci. Napadlo ho jenom, že nějací pubertáci si v telefonním seznamu zvolili právě jeho jméno a číslo za terč svých nejapných žertů, a tak vytáhl na nějaký čas vidlici ze zásuvky. Potom si ale uvědomil, že by tak mohl propást hovor, na který čekal, a znovu vztekle kablík propojil s krabicí. Vztekle proto, že si představoval, kolikrát ještě zbytečně poběží ke sluchátku, než zaslechne hlas, který si slyšet přál.

Na jejím stole se v přestávce, kdy zrovna vítězilo racionálnější já, rozdrčel telefon. Zvedla sluchátko a zahlásila se.

„No, to jsem rád, že jste konečně dotelefonovala,“ ozval se zevnitř aparátu hlas šéfa.

„Už jsem myslel, že tam budu muset někoho poslat, snažím se k vám dovolat hezkou chvilku a nedaří se mi. Přijďte prosím ke mně. Potřebuji se trochu seznámit s vaším vyšetřováním a vůbec, jak jste daleko? Mám odpoledne dost důležitou schůzku, na kterou bych šel nerad nepřipravený. Přijďte hned.“

Ten rozhovor ji jako mávnutím kouzelného proutku vrátil zpět do reality. Sbalila materiály a obě její já se se znovu proměnila v bezvadně a harmonicky fungující celek.

„No, myslel jsem si, že už budete kousek dál. Říkal jsem vám přece, jak na to naši nadřízení spěchají,“ začal hovor po tom, co ho podrobně seznámila se zjištěnými závěry, zatímco z automatu na kávu vyndával druhý plastový kelímek.

„Bez cukru s mlékem, je to tak dobře?“ odbočil krátkou otázkou od tématu.

Přikývla mu.

„Tak ať naši nadřízení vtom případě pošlou přepadovou jednotku na nejbližší diskotéku, pozatýkají to tam všechno, od posledního návštěvníka po majitele a efekt bude stejný. Uvědomují si naši nadřízení, že se pohybují v prostředí, kde se kolikrát ani vypracované svalovce necítí bezpečně? Uvědomují si vůbec, na jak tenkém ledě mě donutili tančit? Oni si myslí, že dostat se mezi překupníky se vším, od drog přes lidi, byty a já nevím s čím vším se dá vlastně šmelit, je tak jednoduché? Oni si myslí, že přijdu, představím se a každý mi hned rád všechno vyzvoní? Skupina takových lidí, kam se snažím dostat je provázaná i na státní aparát, zahraničí, východ, západ, má svoje lidi všude. Italská mafie je proti nim bratrstvo kočičí pracky. Naši nadřízení si asi myslí, že je Praha stejná jako za Vacátka. Ale ona se nám sakra změnila! Spím možná třicet hodin týdně, a to ještě ne vždycky. Víte, kolik je to v průměru? Přibližně čtyři hodiny denně. Ale jak říkám, ani to není vždycky. Jak dlouho si myslí naši nadřízení, že se to dá asi vydržet? Kdybych mohla, tak to ve vlastním zájmu nebudu nijak natahovat. To je přece jasný! Ale když to někde uchvátám, tak se všichni ti, po kterých jdu, vyplaší a je konec. Skryjou se, přeorganizují a nikdo je nikdy nenajde. Tohle se snažte říct nadřízeným. Že jsme strašně blízko, tak blízko jako policie nikdy nebyla, ale že trocha trpělivosti nemůže nikdy škodit, a že i lidi v jejich postavení šlechtí!“

„No tak se na mně nerozčilujte. Já se vám pouze snažím sdělit, v jakém jsme tlaku. Já je samozřejmě uklidním. Řeknu jim, že musíme být velmi, velmi opatrní. Víme že to pro ženu vašeho věku není jednoduché. Jiná má už dávno manžela, jedno nebo dvě děti a vy, špatně vybavenou kancelář.“

„Pokud jde o tohle, tak se nemusíte bát. Nemám pocit, že se nějak obětuju,“ skočila mu do řeči, protože takové řeči neměla ráda. Nikomu nic nebylo do jejího soukromí a věděla, že kvůli její samotě se na oddělení povídaly různé věci. Od takových běžných a racionálních klepů, až po blbosti typu, že musí být lesba. U nás pořád lidé nejsou zvyklí, že hezká a

mladá ženská taky může mít touhu někam to v životě dotáhnout, něčím se stát a dát chlapům na frak. Nikdo nechtěl pochopit, že ne každá má jako svůj ideál život prožitý mezi koupelnou a kuchyní, poletujíc od sporáku k pračce. Bála se okamžiku, kdy největší životní starostí se bude myšlenka na dobře utřené a zapudrované zadečky dětí. Neměla v zásadě nic proti dětem, ale věděla, že jako vdaná ženská po mateřské bude na policii úplně k ničemu. Potřebovala pracovat převážně v noci. Potřebovala se taky doma třeba týden nebo měsíc neobjevit, když to práce vyžadovala.

„Snažím se jenom dobře dělat svojí práci a nemám ráda, když mi někdo od stolu chce nařizovat, jak jí mám dělat rychleji a lépe,“ pokračovala.

Potom si pobalila do náručí složky a odcházela zpět k sobě. Na náčelníkově stole po ní zůstalo ledově studené, nedotčené kafe. Vstal a povzdechl si, zřejmě nad marností ženského počínání a vzal ten kelímek do ruky. Odnesl jej až k umyvadlu, zřejmě původně rozhodnut to studený kafe vylít. Ale nad umyvadlem na chvíli strnul, nakonec mávnul volnou rukou a tu studenou kávu do sebe jedním douškem hodil. Kelímek hodil do koše a šel si koupit do automatu ještě jednu, horkou.

Užíval jsem si právě se třema z těch ukrajinských holek, který mi přišly vyjádřit ještě jednou svoji vděčnost a rozhodly se zaplatit něco nad finanční limit, v naturáliích. Do našich vzdechů a snažení se najednou zařízal zvuk telefonu. Protože jsem byl zrovna ve fázi, kdy mi mohl být ukradený celý svět, tak jsem se na jeho zvuk úplně vykašlal. Zazvonil ještě několikrát, než se přepnul na záznamník a já zaslechl ten hlas, právě její hlas.

„Jestli jsi třeba doma a jsi líný jenom chodit k telefonu, poslouchej. Jestli máš pořád o mě zájem, tak sedím v „Apolu“. Přijď.“

Všechno moje vzrušení bylo ta tam. Chudinky, všechny se moc divily, když jsem je z minuty na minutu vyhodil.

„Dole bude každou chvíli taxík a ten vás odveze, kam budete chtít. Platit nic nemusíte, je to kámoš, já se s ním potom vyrovnám,“ křičím přes zavřené dveře a běžím do koupelny pustit si vodu do vany. Mezitím jsem zmatkovitě poklízal obývací i kuchyni, neboť ty divoženky se podepsaly na všem, čeho se dotkly. Mezitím zespodu zvonil ten známější, jako že už je odvezl a jestli už jsem „ready“.

„Pojď zatím nahoru,“ říkám mu do domácího telefonu.

„Musím ještě hodit koupel, pojď si chvíli sednout. Já ti to čekání zaplatím, kolik si řekneš, jenom měj, prosím tě, chvíli strpení,“ a mačkám tlačítko s vyobrazeným symbolem klíče na domácím telefonu a doufám, že je bezchybně napojeno na kabel elektrického zámku, tak jak, by to mělo

být. Zároveň mu nechám pootevřené dveře do bytu, abych nemusel čekat, než vyjde po schodech nahoru, a sám jsem se přesunul do horké vody ve vaně.

Odjížděli jsme zanedlouho po tom, necelou hodinu po jejím telefonátu. Do „Apola“ to byla autem slabá čtvrt hodinka. Srovnal jsem se s taxikářem a zároveň si ho předplatil na zbytek noci. Domluvil jsem se, že mu zavolám, až ho budu potřebovat. On odjel a já hrdě vkročil dovnitř.

Seděla u malého stolku pro dva. Díky tmavě modrým šatům, které měla na sobě, ji nebylo takřka vidět, nebýt jejích obrouček na brýlích, které se rozzářily svitem stolní lampičky v jinak intimním osvětlení velké místnosti. Kouřila cigaretu a zřejmě o něčem přemýšlela. Vypadala až téměř mysticky.

„Ahoj!“ řekl jsem jí a sehnul se nad ni k polibku.

Opětovala jej a já pokračoval.

„Kdysi bývalo zvykem, že na rande zval kluk holku, ne?“

„Jestli ti to tolik vadí, tak jsi nemusel přijít. Nebylo to povinný,“ odpověděla mu okamžitě.

„Ale ne, to vůbec ne, já jenom, že mi ten svět připadá někdy úplně převrácený.“

„Možná, že se tomu budeš divit, ale zrovna přemýšlím o tomtéž. Posad se konečně. Co si dáš? Já mám kafe a předtím jsem si dala jednu vodku. Jestli máš chuť, tak klidně snesu ještě jednu.“

Připadal si vedle ní jako vylekaná holka vedle zápasníka. Zřejmě byla zvyklá se o sebe starat sama a to u ní vypěstovalo téměř mužské chápání světa.

„Počkej, nechrl toho na mě tolik a nech mě trochu vydechnout. Prozatím si dám to kafe a něco ostřejšího až za chvíli. A jestli, tak dávám přednost „vizouroví“. Možná bych i něco snědl. Nevíš? Dělají tu nějaký minutky?“

„To opravdu nevím, ale vsadila bych měsíční plat, že jo.“

Jen co dosednu, tak byl u nás číšník. Objednal jsem si svíčkové medajlonky s kroketami a oblohou a kafe. Přes původní rozhodnutí i toho „vizoura“. Žaneta nic k jídlu nechtěla. Jen tu vodku.

Zatím kromě objednávky a několika úvodních frází nepadlo u stolu ani slovo. Já čekal na svou večeři a posléze, když jsem ji dostal, okamžitě jsem se do ní pustil. Ona dokuřovala cigaretu. Promluvila, až když na mém talíři talíři zůstala poslední dvě sousta.

„Moc jsem bojovala s přesvědčením, jestli ti vůbec zavolat,“ řekla to hodně tiše a svým způsobem snad i bázlivě. Jako by se bála jeho reakce.

„Proč, prosím tě? Podle toho, co jsi mi nechala na tom vzkazu, tak bych řekl...“ odpovídal taky pomalu a s rozvahou, zatímco si mezi slovy

ubrouskem utíral ústa. Odpovídal tak pomalu, protože ho nenapadlo, že se dá rozhovor na prvním „rande“ začít otevřenou úvahou o smyslu celé schůzky. Nebyl na to připraven, a tak o každém vysloveném slově dlouze přemýšlel. Ona však měla vše připraveno, a tak mu skočila do řeči, aniž ho nechala dokončit myšlenku.

„Právě mám strašnej strach, jestli jsme na to nešli moc rychle. Párkrát jsme spolu mluvili, jednou protancovali ples a skončili v posteli. Nevím, jestli je to nejlepší začátek vztahu.“

Na chvíli se odmlčela, protože si zapalovala další cigaretu.

„Nevím o tobě absolutně nic. Nevím co jsi a čím se živíš. Ty zase nevíš absolutně nic o mně a to mi nepřipadá moc normální.“

„Když se dva lidé začínají poznávat, tak se přece nikdy neznají?“ vložil se do jejího monologu.

„Jo, to je sice pravda,“ reagovala, „ale taky je pravda, že spolu obvykle hned nespí. Ber to jako takovou výzvu. Jednou jsem prostě uštelila a teď bych ráda, abys na to zapomněl a jestli mě chceš, tak si budeš muset trochu počkat. Nevím, jak dlouho. Možná měsíc, možná rok a možná jenom týden. Ale právě proto, že se to už jednou stalo, cítím, vím, že nejsem připravená. Mám v sobě obrovské zmatek. Není pro mě jednoduchý se s tím vypořádat. Ten sex s tebou byl opravdu náramnej, nejlepší co jsem zatím poznala, ale promiň, není to pro mě všechno. Potřebuju ke vztahu víc než sex. Chci se vídat, scházet a chci, abychom k němu oba společně dozráli, jestli mi rozumíš. Chci si prostě v noci užít v posteli a ráno nevstávat s výčtkami, že jsem něco zblblá, že jsem něco udělala špatně. Chápeš to, rozumíš tomu? Dokážeš to pochopit?“

Zmohl se jen na krátké přitakání a potom se uzavřel do myšlenek typu:

„Moc by mě zajímalo, co taková komplikovaná povaha má za vzdělání, když já, coby filozof dokážu být tak zoufale přímočarý. Asi se ten svět skutečně zbláznil. Filozofové bez fantazie a zbytek národa s myšlenkami složitějšími, než Sokrates.“

Ještě, že na stole zůstal ten „vizour“, protože to mohla být docela dobrá záminka. Vypít panáka mu sice trvalo sotva několik sekund, ale i ty stačily na to, aby mu před očima proběhl film myšlenek a aby ho sestříhal.

„Dobrá, asi máš pravdu. Možná že to šlo skutečně rychleji, než bychom si oba mohli přát. Možná že jsme začali opravdu něčím, čím jsme nechtěli. Třeba se to časem smaže, třeba ne. Ale proč to nezkusit. Jsi moc krásná a inteligentní. Tolik, že si myslím, že mi za to stojí nějaký ten týden, měsíc, nebo třeba i rok. Bude to asi o moc horší, teď, když vím, oč přicházím, ale určitě mi stojíš za to, vydržet. Věřím ti. Jenom mi, prosím, řekni, zasloužím

si už konečně alespoň telefonní číslo nebo jsem i nadále odsouzen k tomu, abych čekal, kdy se náhodou ozveš? Já nevím, nedovedeš si představit, jaké krásné bylo to probuzení po naší první noci a taky jaký šok, když jsem zjistil, že jsem doma sám a našel jsem tvůj vzkaz, podívej, nosím ho s sebou, protože to bylo to jediné, co mi po tobě zbylo. Víš, co to bylo za muka, těch několik dní, které jsem čekal na tvůj telefon a bál se, že už se neozveš? Nevíš, jinak bys zavolala daleko dřív.“

„No jak jsem ti večer volala, tak to nevypadalo, že jen tak bez duše sedíš doma a čekáš na telefon,“ smála se.

„Naopak, zdálo se mi, že jsem tě musela vyrušit v té nejnevhodnější chvíli, ale to je tvoje věc. Taky proč ti to sem trvalo víc než hodinu? Dobře, možná ses taky potřeboval vykoupat, ale stejně. Kdyby ti o to šlo, tak bys tu za půl hodiny musel být i pěšky. A to je jen zlomek z toho všeho, co nevím. Moje duše ani tělo není pro každého. Musíš si je zasloužit. Není vtom nic jiného, než opatrnost. Proto je moje podmínka, že to zatím zůstane tak, jak je. Nejsme dva pubertáči, co si musí denně telefonovat. Tys mi dobrovolně ukázal svoje bydliště i svůj telefon. Nemusel jsi, a z toho budeme vycházet. Já se mám prostě kam ozvat a tobě nezbyvá než čekat. Jestli ale nechceš, tak...“

„Už jsem ti říkal, že beru všechno,“ skočil jí znovu do řeči.

„I ta sebehorší podmínka k tomu, abych tě mohl vidět, je pro mě lepší, než tě nechat plavat.“

I když je pravda, že to ve mně pěkně vřelo. Nevím, co mě k ní a jejím rozmarům, její submisivnosti, tak poutalo. Nakonec se slyším, jak říkám úplně něco jiného, než chci. Obyčejně si v takových situacích hraju na sebejistého a neústupného, i když to tak vždycky není, ale před ní jsem to nedokázal. Nedokázal jsem si na nic hrát.

„Promiň, ale nechci prosedět celou noc ve vinárně. Co kdybychom se šli trochu projít?“

Všimla si mého tázavého pohledu.

„Jo, to myslím vážně. Teď v lednu a v noci se chci procházet nočními ulicemi a povídat si s tebou. Chci mrznout a nechat se od tebe zahřát, trochu romantiky do vztahu mladý muži. Já přeci nevyhlásila celibát. Já se přeci chci objímat, líbat se s tebou, cítit v ústech tvůj horký jazyk a mačkat se k tobě. Já jenom s tebou nechci zatím spát. Já tě asi mám ráda, ano, asi jsem zamilovaná, ale chci si být jistá.“

Byl to sice pěkně střelený nápad, ale platím a vycházíme vstříc mrazivému ovzduší. Povídáme si snad o všem, od vesmíru po společenské vztahy a válku, probíráme absolutně všechno. V některých místech to tak protahuje, že i když splýváme takřka v jedno tělo, k zahřátí to nestačí. Ale

prochodili jsme poctivě celou noc. Bylo šest ráno, když se ocitáme u mého domu a ona s díky odmítá pozvání na grog. Rozloučila se a zmizela v temné ulici.

Jak tak sedím sám nad tím grogem doma a vzpamatovávám se z nočních událostí, musím si připustit, že nic podobného jsem nikdy nezažil. I pokoření od ní bylo krásné. Znovu musím přemýšlet o tom, co asi vystudovala a jaká je její práce. Zdá se mi, že je moc střelená i na učitelku, psycholožku nebo doktorku psychiatrie. Sedím a přemýšlím tak usilovně, až z toho usínám. Probírá mě o dvě hodiny později tón vyzvánějícího telefonu.

„Ahoj, potřebuju, abys přišel dneska večer na karty,“ ozvalo se, jen co jsem ochraptělým hlasem oznámil svoje jméno. S odporem jsem dopil poslední zbytek ledového grogu, který přede mnou zůstal na stole, abych si trochu osvěžil hlasivky a přestal chraptět.

„Nevím, jestli to zrovna dneska je nejlepší nápad.“

„No dělej jak myslíš, ale já jsem taky nefilozofoval, když jsi potřeboval ty peníze na byt. Pamatuješ, byl jsi těsně po promoci a neměl nic. Ono se rychle zapomíná, vid’?“

„Neříkám přece nic takového, žes mi to včas nevrátil, já jenom říkám, že když jsi potřeboval, tak jsem se sebral a co jsi potřeboval, ti dal hned, ale jak myslíš.“

„Tak dobrá, v kolik?“ zeptám se otráveně.

„V deset tam už musíme být. Neboj, škodnej nebudeš. Potřebuju pomoci se dvěma venkovany. Myslí si, že mají zbytečně moc peněz, a tak je stáhnem, a potom se šábnem. Vypadá to na velké „balík“ od „balíků“!“

Zasmál se, ale mně to zrovna moc vtipný nepřipadalo.

Za další hodinu řinčí zvuk telefonu, ale protože ho nezvedám tak opět slyším Žanetin hlas, jak diktuje na záznamník:

„Ahoj, nevím sice v kolik přijdeš domů, ale mám na večer lístky na vernisáž. Nemůžu tam jít sama a moc by se mi líbilo, pokud bys mě doprovodil. Záleží mi na tom. Je to od osmi a zastavila bych se pro tebe. Měj se, Žaneta“

To byla tedy rána. Nejraději by si lehnul do postele a spal a teď aby se navíc rozkrájel. Na ty karty musí. To už se zrušit nedalo a po rozhovoru s „Garim“ měl dojem, že by ho z té partičky neomluvila ani smrt. Žanetu odmítnout taky nedokázal. Měl před sebou několik málo hodin spánku a hodlal je sakra dobře využít. Napadlo ho, že nejlepší bude jet na tu vernisáž taxíkem, přiznat se jí, že „drožkaří“ a říct jí, že už měl domluvený „rito“, které se nedalo odvolat. Rito s čekáním, takže má na zbytek noci vystaráno.

Až vstane, tak brnkne „Garimu“, aby mu řekl, kam se dopravit. Že tam do deseti stoprocentně bude. Je to sice blbý, ale mohlo by to vyjít.

Než usnul, tak přemýšlel, že před několika málo dny by rozhodně ani neuvažoval o tom, jak vyšetřit čas na nějakou blbou vernisáž. Jiné umění, než vydělat balík, se mu dost protivilo. Ne, že by neměl rád obrazy nebo krásný věci, ale nesnášel, když parta nedouků při slavnostních proslovech se nechtěla spokojit s tím, že něco může být jenom krásné, a hledala vtom jakási podivná podobenství, skrytou symboliku o které většinou ani sám autor nic nevěděl. Ještě před několika dny by na žebříčku hodnot jasně převládal poker, a to i tehdy, když by se mu ve hře zrovna nedařilo. Dneska byla vlastně historicky poprvé zaznamenaná chvíle, kdy se pokoušel partičku karet odmítnout, byť s vlastním přesvědčením, že je jenom unavený. A další historicky první chvíle byla v tom, že se těšil na tu zpropadenou vernisáž.

Bylo mu jasné, že chytne zrovna ten nejstrašnější úvod, kdy se budou řečníci navzájem trumfovat ve vyslovených blbostech, jenom aby návštěvníky ujistili o své vzdělanosti a kulturním rozhledu. Bylo mu také jasné, že o tu nejzajímavější část, kvůli které by eventuelně byl ochoten na takovou akci jít, o raut, přijde. Ale stejně zjišťoval, že se tam těší.

Když se navečer, kolem šesté hodiny rozezvučel zvonek u dveří, mohl se pochlubit nejenom svojí „plnou připraveností“, ale i perfektně uklizeným bytem a v mikrovlnné troubě ohřívanou mraženou pizzou.

„Ahoj, čekám dole u taxíku. Mohli bychom se někde zastavit na večeři,“ zaslechl do sluchátka.

„Tak to auto pošli pryč a pojd' nahoru. Večeři pro dva jsem si už dovolil připravit. Patlám se s tím pěkně dlouho, tak bych byl moc rád, abys mi nedala košem,“ lhal a ani se nečervenal.

„Ale jak potom seženeme na poslední chvíli taxi...“ pokoušela se diskutovat.

„Vím, co dělám. Zaplať mu, já ti nahoře peníze dám. Nechci zbytečně běžet dolů a všechno jídlo spálit.“

„Tak dobrá,“ bylo slyšet její hlas, jak rezignuje.

„Tak buď vítána a pojd' dál,“ říká mezi dveřmi a spíše přátelsky ji líbá na tvář. Bere od ní kabát a věší na jeden z háčků na ratanové předsíňové stěně s malým zrcadlem. Mimoděk sleduje, jak se ona na sebe zadívá do toho zrcátka a určitě v duchu hodnotí svoje vzezření. Napadá ho, že všechny ženské jsou ve své hluboké podstatě úplně stejné, bez ohledu na vzdělání, inteligenci i geografickou polohu původu. Zrcadlem žádná z nich nepohrdne.

„Dělám taxikáře,“ promluvil konečně mezi jednotlivými sousty večeře a sledoval, jak zvedla hlavu a významně povytáhla obočí.

„Normálně jezdím autem po Praze a taxikářim. Čekala jsi asi něco víc, že?!“

Polkla sousto a zapila jej minerální vodou.

„No nebyl to můj idol, to je pravda. Ale zase na druhou stranu by jsi mohl dělat i něco horšího. Podle bytu bych řekla, že bídu s nouzí „nedřeš“ a že ti to asi docela sype.“

„Jo, spousta bohatých lidí se ráda někam svezí. Někdo rád nekřesťansky zaplatí, když na něj někde počkám. třeba chvilku. A někdo dá rád celej balík za to, když počkám celou noc. Navíc takovej si mě zase příště vezme znova. Takže takový rito, když už je dopředu slíbený, se nedá odmítnout, chápeš?“

„Chceš mi snad říct, že se mnou na tu vernisáž nejdeš? Snažíš se z toho takhle primitivním způsobem vykroutit? To jsi mi mohl říct už do toho posraného domácího telefonu, když jsem stála dole!“ zvýšila hlas až to cinklo a vše na stole se zachvělo, jak prudce o něj klepla oběma rukama s příborem.

„Počkej, nerozčiluj se zbytečně. Samozřejmě že jdu. Moc rád jdu, ale ne na celou. O půl desátý musím odejít. Nejpozději. Pochop přeci, to jsem měl domluvený už dávno, ten chlap si mně objednával už předevčírem, já mu to slíbil a večer, několik hodin před tím, než ho mám vézt mu zavolám že nikam nepojedu? Vždyť bych mu tím i dal možnost sehnat si někoho od konkurence. I v případě, že bych měl rozbitý auto, bych si v půjčovně půjčil jiný, i kdyby mě to mělo stát víc než vydělám. Kdybych o vernisáži věděl včera, tak jsem ho třeba dohodil někomu známému, ale dneska už bylo na všechno pozdě. Ten člověk chce určitě odvézt někam mimo město, když je to i s čekáním, možná někam do bordelu, co já vím, cíl jeho cesty není moc ušlechtilý, ale objednal si mě a já mu objednávku potvrdil, tak mi to, kam jede a co tam chce dělat nepřísluší soudit.“

„Dobře, to zní docela rozumně. Moje chyba,“ řekla a uchopila znovu příbor do ruky. Vzala si sousto a pečlivě jej rozkousala. Převalovala jej ze strany na stranu, dlouho a získávala tak čas.

„Dovezu nás tam a jestli tam nebudeš chtít zůstat, tak tě po devátý zavezu, kam budeš chtít.“

„To je dobrý, se mnou si starosti nemusíš dělat. Jestli tam nechceš jít vůbec...“

Podíval se jí přímo do očí.

„Ale chci, samozřejmě, že chci. Moc chci a dokonce si ani nedovedeš představit, jak rád bych tam s tebou byl celou noc. Ani netušíš, o kolik radši bych byl s tebou tam, než někde podřimoval v autě.“

Opětovala mu ten upřený pohled do očí. Možná byl až příliš dlouhý, ale když sklopila oči zpět k talíři, zopakovala jenom:

„Moje chyba“, a dodala „nemůžu plánovat všechno na poslední chvíli a doufat, že se svět bude točit kolem mě. Promiň, příště se zkusím ovládnout.“

Když já měla takovou radost, že jsem ty dvě pozvánky získala. Budou tam obrazy pana Hajnýho, Zdeňka Hajnýho, toho psychiatra. Maluje takový ty fantazie, jako by vesmírný galaxie . . .“

„Já vím co maluje. Znáám jeho obrazy,“ ujistil jsem ji.

„Možná že na to nevypadám, ale znám je.“

„Zbožňuju je!“ pokračovala.

„Pohled na ně, vlastně se ani nedá říct, koukat na ně, ale spíš do nich.

Taky se ti zdá, že tě úplně vpijou dovnitř?“

Odbočila k otázce, ale hned pokračovala, aniž čekala na odpověď.

„Tak tedy, pohled do nich je strašně očisťující a uklidňující. Taky mě pan Hajný učil na škole. A je to zvláštní a vynikající osobnost.“

„Ty jsi lékařka? Psychiatr?“

Zeptal se s hraným údivem a v duchu se přitom radoval, jak ji zařadil správně.

Odsunula lehce dopředu prázdný talíř a zasmála se na něj. Krásně a mile, až se jí obnažily bílé zuby.

„No, pár přednášek mám za sebou, ale nejsem. Taky mám státnici z psychologie a ani psycholog nejsem. I když to už bych, pokud bych tedy chtěla, být mohla. Hádej a přemýšlej. Nahlas nic neříkej, jenom jednou, až se to dozvíš, ať můžeš konfrontovat, jak daleko jsi byl od pravdy.“

„Ten psychiatr by ti docela slušel.“

„To ráda věřím. Asi bych dobře naplnila to rčení, že největší blázen je bláznův lékař.“

A pokračovala ve smíchu, zvonivém smíchu, mezi jednotlivými slovy.

„Ale ne, opravdu ne. Dokonce mohu říct, že je moje praxe tomu hodně vzdálená. Jsem hodně tvrdohlavá a jsem ráda, když je ve všem po mém. Taky ale nesnáším lež a přetvářku u druhých. Nesnáším, když mě někdo vodí za nos.“ A rysy v obličejí jí neuvěřitelně ztvrdly. Podle toho, jak ovládala mimické svaly, začal dokonce uvažovat o tom, jestli to není herečka. Skutečně. V jejím obličejí bylo najednou vidět úplně všechno. Tvrdost, vzdorovitost, vztek. Láska i bezcitnost, až šel z ní strach.

„Jestli někdy na něco takového u tebe přijdu, jestli se přesvědčím, že mě obelháváš, tak tě zničím. Nesnesu, když se v někom spletu.“ A z toho, jak to řekla, běhal mráz po zádech a na rukou naskočila husí kůže. Vypadala jako bestiální hororová postava.

Najednou, jako mávnutím kouzelného proutku, se všechno napětí ztratilo pryč a na tváři se jí opět rozhostil klid.

„Abych řekla pravdu, tak se mi k tobě nějak nehodí ta obyčejná práce, kterou děláš. Když pozoruju tvoje chování a vystupování, nevím, nechci tě

ani dneska ani nikdy do něčeho nutit, neber to tak, jako že každé, s kým se rozhodnu chodit, musí mít nutně vystudovanou vejšku, nebo že kdo nebyl na fakultě, je někde dole mimo moje zorné pole, ale prostě si tě dovedu spíš než za volantem představit někde ve vědecké knihovně.“

„Některý věci se asi nedají schovat,“ řekl jí a sklopil oči.

„Nebo jestli je to tou psychologii – já mám vystudovanou filozofickou fakultu. Jo, dokončenou, diplom, všechno. Nebyl jsem ale tak dobřej, abych získal nějakou světovou stáž. Nebo alespoň nějaký hodně zajímavý místo. Řekl jsem si, než dělat to, co mě nezajímá v oboru, nic neznamenat a denně si vyčítat, že si ani nevydělám a ani mě to nebaví, tak že radši půjdu dělat něco, co mě sice nebaví, ale alespoň si vydělám. Odhadla jsi to. Ale nestěžuju si. Jsem mezi lidmi, můžeš mi věřit, že mnozí z nich mají velmi zajímavou filozofii.

Dáš si skleničku vína? Nevím, bílé je něco archivního, ale já vínům nerozumím. Poznám tak barvu.“

Měl sice už láhev v ruce, ale když viděl jasné, odmítavé gesto, zase ji odložil.

„Sama pít nebudu. Radši si dám jindy skleničku s tebou. Teď bych radši do koupelny, ráda bych ti voněla a stejně za chvíli budeme muset jít. Chci stihnout zahájení.“

Štěstí, že se mohla v koupelně zamknout, a tak zcela eliminovat možnost být překvapená. Nebyl to určitě typ, který by potřeboval někoho šmírovat v koupelně, tím méně ji, ale náhoda je blbec a v její práci je lepší nic neriskovat. Hned potom pustila lehce kohoutek se studenou vodou. Jak se rozlehl místností zurčivý zvuk, vyndala z kabelky služební Nokii a začala sledovat, jak na displeji přibývají znaky textové zprávy. Přečetla si znovu ta slova složená z černých bodů ve fluoreskujícím zeleném obdélníku.

DROBNE POTIZE!! POTREBUJI, ABY NEKDO JEL RYCHLE KE GALERII „NOVY PROSTOR“ A POCKAL NA TAXIK, VE KTEREM PRIJEDU /NEBUDU SAMA, TAK OPATRNE/. POTOM ABY NA DOHLED TOMU TAXI ZAPARKOVAL AUTO A DONESL MI DOVNITR NENAPADNE KLICKY.

ZANETA

„No, líp to stejně teď v rychlosti nenapíšu. Snad mě pochopí,“ pomyslela si a stiskla tlačítko pro odeslání.

Několik vteřin po odeslání té zprávy se jeden z mužů v budově krajské policie natáhl na věšák pro těžký zimní kabát a letitou kožešinou čepici. Oblékl se a otáčeje si klíči od auta navlečenými na ukazováčku, vyšel ven.

Nasedl do trochu omšelé, neurčitě modré felicie a nastartoval. Než se motor trochu rozehrál, tak si před obličejem spojil zkrhlé ruce a několikrát

si na ně dýchl. Potom zařadil a odlepil se z parkovacího místa. Než dojel na místo, tak topení auta dovnitř začalo házet proudy tepla a jemu proto začalo být docela horko.

Mezitím se ve Zbyňkově bytě odemkly dveře od koupelny a Žaneta vyšla ven.

„Myslím, že je to absolutně perfektní,“ zhodnotil její snažení uvnitř Zbyněk a podával jí kabát. Sám už byl oblečen i obut. Otevřel dveře a vyšli na chodbu, a posléze začali klesat po schodišti k přízemí, vstříc do tmy obléknuté ulici.

V ulici u galerie stálo už docela dost aut. Vlastně všechna místa použitelná pro parkování byla plná.

„Zajedu někam poblíž, kde se dá zaparkovat. Nebude to daleko. Slibuju.“

A sledoval její reakci. Neodpověděla, pouze slabě přikývla. Zastavili a vystoupili v téměř opuštěné úzké jednosměrce. Když se vydali zpět, tak vjelo do ulice pouze jedno jediné auto, a to zastavilo hned na kraji. Z vnitřku vystoupil samotný muž a vydal se také směrem ke galerii.

„Vidíš, taky někdo, kdo se v Praze vyzná. Moc bych za to nedal, že je to taky taxikář,“ řekl jí s úsměvem.

„To bych se tedy moc divila,“ opáčila suše.

„Proč, prosím tě?“ zeptal se jí zaujatě.

„Protože kdyby tomu tak bylo, vzal by si jistě na tu cestu svůj pracovní vůz. Jel by sice soukromě pro sebe, ale v nákladech by si mohl odečíst nějakou amortizaci a benzín. Chápeš, proč by jezdil svým autem. Možná ho ani nemá, na co?! Proč to vlastně zrovna tobě musím vysvětlovat.“

„Sakra, ženská, ty máš ale úplnou pravdu. Tak se to skutečně dělá. Já nemám žádný jiný auto, právě proto. Na co? Ty máš ale pozorovací talent. Ty by sis mohla založit z fleku detektivní kancelář. Když jsi to řekla, tak je to maximálně logický, ale předtím by mě to ani nenapadlo.“

Tajemně se na něj usmála a zavěsila se do nabídnutého rámě.

Uvnitř bylo poměrně dost lidí a vypadalo to, že už jich asi moc nepříjde. V místnosti bylo příjemně teploučko. Lidé tvořili malé hloučky, po třech či čtyřech, ve kterých diskutovali.

„Žaneto, nazdar, je to vůbec možný, jsi to ty?“ rozlehlo se místností a všimli si, jak se k nim hlavní místností žene jakýsi muž. I Žanetě se ústa roztáhla do zářivého úsměvu.

„No ahoj, to bych teda nečekala.“

„To je Karel, spolužák z fakulty,“ otočila se ke Zbyňkovi.

„Zřejmě ho také přitáhlo jméno bývalého pana profesora.“

„Ahoj Karle, tebe jsem od promoce neviděla. Jak se vede?“

„Ale jde to,“ řekl ten muž, když se k nim přiblížil a dal jí polibek na tvář. „Mohlo by být i hůř.“

„To je Zbyněk, můj přítel,“ představila ho.

„Ahoj,“ řekli téměř současně, zatímco si potřásali rukou.

„Jestli tě přítel na chvíli omluví, rád bych tě vzal na skleničku a maličko zavzpomínal. Nebude to dlouho trvat. Prosím,“ řekl a otočil se k němu.

„Ale jistě, prosím. Žaneta je dospělá a samostatná. Může si přeci dělat, co chce. Já ji nepokládám za svůj majetek.“

„No, to jste dobřej,“ řekl, zatímco ho poplácával po zádech.

„To já bych ke své dívce tak tolerantní nebyl. Vždycky jsem měl sklony k žárlivosti. Slibuju, že to bude nejvýš deset, patnáct minut. Potom přestanu vás i ji otravovat.“

Zbyněk jen pokrčil rameny a trochu rozhodil ruce, jako že mu to vůbec nevadí. A zůstal prakticky stát na místě, zatímco oni dva se vydali k improvizovanému baru.

Seděli na stoličkách bokem k pultu, aby dobře viděli jak do prostoru místnosti, tak na obsluhu. Podával jí jakousi kartičku, snad navštívenku a v dlani schovával nenápadně klíčky. Obojí vklouzlo do její ruky a když ona vše nesla před svoje oči, zachovala dojem, že má a prohlíží pouze navštívenku na tvrdém lesklém papíře.

„Vzadu, na druhé straně máš napsanou SPZ-etku. Je to tmavě modrá „Felda“. Ale nespleteš se, protože stojí hned na začátku té ulice, kde parkuje on. Jinak to nešlo udělat, všude poblíž bylo buď plno, nebo tam byl zákaz. Budeš se muset chovat nenápadně. Má to dálkově ovládaný centrální, a tak buď opatrná, až budeš odemykat, ať nevidí bliknout světla a blinkry. Nech ho přejít radši až k autu. Potom odemkni a rychle vklouzni dovnitř. Nestartuj, jenom čekej kam pojedou. Doufám totiž, že bude pokračovat tou jednosměrkou. Je tu ale i předpoklad, že bude couvat zpět až na křižovatku. Nech ho radši odjet, a až potom se na něj pověs. Neměl by být, alespoň tady v té části, nijak hustý provoz, a tak ho snadno doženeš. Ale zkraje si nech radši víc místa, ať si ho nevyplašíš. Vypadá bystře a inteligentně. Já tě počkám tady a až se budeš vracet, tak mě vyzvedneš.“

„Díky mami, ale já už jsem plnoletá a samostatná,“ odsekla mu a ukázala skleničkou do prostoru. Zbyněk se k nim přiblížoval.

„Tak to je opravdu výborný,“ pokračovala úplně mimo téma a hlasitě se smála. Oba se smáli.

„To tedy máš úplnou pravdu, protože přesně takový je.“

Dopila svou skleničku. Muž se s nimi rozloučil, řka, že jim nechce kazit večer.

„Nezlobíš se, vidíš?“ zeptala se ho, když odešel, Žaneta.

„Ale býval to na škole fajn kluk a léta jsme se neviděli.“

„To je v pořádku,“ řekl a zavrtěl hlavou. Chvilíčku ještě chodili místností a on se bavil tím, že pozoroval hloučky a snažil se odhadnout, co jsou ti lidé zač. Snažil se těm anonymům kolem sebe přisoudit jména, která si myslel, že by se k nim hodila, zaměstnání, společenské postavení a tak. Jinak on i Žaneta mlčeli.

„Nazdar Gari, promiň, ale dělal jsem co jsem mohl,“ řekl jsem mu, jak se objevil u auta.

„Už jsem se začínal bát, že chceš udělat nějakou blbost,“ řekl mi místo pozdravu a upadl na přední sedadlo. Snad na nás nebudou muset dlouho čekat. Měli by nám je dopravit do klubu „Follow me“ a to je až u výstaviště.

„To jsme je nemohli udělat někde v centru?“

„Takhle je to bezpečnější.“

Seděla ve své kanceláři s mužem, který se v galerii představoval jako Karel.

„Opravdu jel pro někoho. Asi byl skutečně objednaný, protože dost chvátal. Na tý vernisáži se trochu zdržel. Trošku dýl, než chtěl. Podle toho, jak chvátal, tak asi bylo důležité přijet na čas. S tím chlapem si tykal a říkal mu „Gari“. Asi se musí znát dost dobře. Ten Gari byl oblečený sice nákladně ale kýčovitě, jestli je to to správné slovo. Tak nějak bych si asi představovala „pasáka“, vedoucího bordelu a možný je obojí, protože do bordelu skutečně jeli a ne nikam mimo město, ale tady kousek, na Praze 7, u výstaviště. Ta ulice se jmenuje „Na Šachtě“. Znáš to tam?“

A v odpověď se jí dostalo zavrtění hlavou.

„Dovnitř šli oba,“ pokračovala, „a myslím si, že by bylo zbytečné tam čekat. Kdyby šlo o záležitost na chvilku, tak by nehledal důvod, jak přijít o mou společnost na noc. Kdyby to nemělo být na dlouho, tak se mi možná omluvil, odběhl by si a zase se vrátil.“

„Poslyš, ty sis ale nějak jistá.“

Mezitím v klubu „Follow me“ bylo docela živo. Večerní program se právě rozjížděl. Čtyři muži ale prošli společenskou místností bez toho, aniž by věnovali jediný pohled malému pódiu. Jeden se od nich na okamžik oddělil a vyzvedl si u baru patentový klíč.

„To abychom nebyli nikým rušeni,“ řekl posléze, když se ke skupince připojil.

Všichni sešli po schodech do suterénu. Ocitli se v menší místnosti, kde byly dva stolky. U jednoho byly čtyři a u druhého šest pohodlných křesel.

„Než začneme hrát, chci vidět peníze,“ nechal se slyšet Gari.

„Tady jsou!“ řekl ten menší ale silnější.

A nechal Gariho nahlédnout do objemnější cestovní tašky.

„Máme tady se švárou menší firmu a do Prahy jsme přijeli koupit nějaký luxusnější ojetý auto. Jsou tu nižší ceny, než u nás. A když budeme mít štěstí, tak třeba dovezeme i něco lepšího a mladšího, než jsme si představovali.“

„Jo, to víš že jo,“ odpověděl jsem mu, zatímco jsem si uřezával špičku na doutníku.

„To se vyplatí někdy v životě risknout,“ vzal jsem si do ruky hromádku karet, která přede mnou mezitím přistála. Rovnal si ty karty v ruce a smutně pozoroval, jak v popelníku bezúčelně odhořívá mých stosedmdesát korun.

Bylo slabě po půlnoci, když ti dva mohli být rádi, že jim zůstalo to, co měli na sobě. Propadli čiré zoufalosti a chtěli ve hře za každou cenu pokračovat, slibujíc, že všechno, co by eventuelně dlužili, zítra, nejpozději pozítí uhradí.

„Máme oba naspořeno, tak se nemusíte bát.“

Gari se k jednomu naklonil a vtiskl mu do dlaně tisícikorunu a řekl:

„Tady to si vezmi, ať máš i se „švárou“ na vlak a dejte si něco k jídlu v nádražním bufetu. Seberte se oba dva, jeďte domů a za ty naspořené prachy si kupte to firemní auto. Jasný? Kupte ho klidně doma v prvním bazaru, protože v Praze evidentně nemáte štěstí.“

„Tady máte ještě jeden litr na taxíka,“ povídám jim. „Obsluha baru vám ho ráda zavolá. Co vám zůstane tak propijte, ať zapomenete a ať vás to tolik nebolí.“

A chystali jsme se oba k odchodu.

Ten vyšší muž nás ale chytil a začal znovu přemlouvav ke hře.

„Nemá to cenu,“ povídám mu.

„Hraju jenom když je o co, a to tady není. Leda bychom hráli spolu my dva.“

A ukážu na Gariho.

„Tak prosím, jdeme,“ řekl Gari a ukázal na pootevřené dveře.

Zoufalství v jejich tvářích se změnilo v čirý děs.

„Přeci nemůžeme přijet domů říct manželkám, že jsme prohráli skoro čtyřista tisíc v kartách?“

„Jo, chlapci, takovej je život. Když nemůžete, tak jste neměli hrát. Asi byste tak nevyváděli, kdybychom prohráli my. To se nedá nic dělat. Končíme.“

A oni pochopili, že skutečně nic nezmůžou. Dost možná i pochopili, že se stali obětí podvodu, že prostě neexistovala možnost, aby odtud odešli, dokud tu všechno nenechají. Snad už jim konečně došlo, že by se s nimi nikdo z nás ani nebavil, pokud bychom neměli jistotu, že vyhraje. Přestože bylo vidět, jak je ovládá vztek, přemohli se a ukázněně odešli. Jeden šel zavolat od baru toho taxíka a druhý chytil Gariho rukou pod krkem, naklonil se k němu a tiše mu povídal:

„Jste sakra hajzlové a podvodníci, když lidi jako jsme my stahujete z prachů. Zasloužili byste si pěkně rozbít hubu.“

„Dokaž něco z toho, co jsi teď řekl,“ odpověděl mu Gari.

„Dokaž, že je něco z toho pravda,“ smál se mu do očí, když vtom na záda toho muže dopadla obrovská ruka místního vyhazovače.

„Ale copak, pane, něco se vám tu snad nelíbí?“

Rozezněl se kdesi daleko ve výšce nad ním hlas českého Schwarzenegera.

„To nic, Maxi,“ řekl Gari místo něj.

„Oba páni už mají objednaného taxíka a právě odjíždějí. Dej, prosím tě, pozor, aby si tu nic nezapomněli a nemuseli se vracet.“

Max tedy oprostil mužovu ruku o schumlanou látku Gariho košile a zkontroloval mu ruce za záda, až bolestivě sykl.

„Můžu vás oba vyrazit dvojím způsobem“, řekl. „Buď půjdeme jako kamarádi spolu pěkně ven na parkoviště, tam nasednete do auta a slušně odjedete, nebo vás zmlátím a nedovezete si domů ani zdravý oblečení a ani zdravý kosti, a ještě všem lidem vevnitř budete dělat divadlo. Vyberte si.“

Oba, každý z jedné strany Maxova masivního těla vyšli ven.

Sotva taxík několikrát odbočil, začali se dožadovat zastavení.

„Já stavím až na hlavním nádraží,“ odpověděl jim klidným hlasem řidič.

Když se pokoušeli vyskočit z auta na křižovatce, zjistili, že zevnitř se nedají otevřít ani dveře, ani okýnka. V řidičově ruce se objevila drobná zbraň, takový ten dámský kabelkový revolver.

„Jestli nepřestanete okamžitě blbnout, tak to do vás našiju a zbytek cesty pojedete v zinkový truhle namísto ve vlaku!“ řekl přísně a oba se uklidnili. Museli. Konečně pochopili, že narazili na organizaci, na jakou nemají. Že dva cizí venkovani nedokážou prolomit hradby něčeho tak sehraného. Raději si přesně dle rady koupili jízdenky, jídlo a lahev „Johnyho Wolkera“ a rukou společnou ji ve vlakovém kupé vypili, když se rozjeli vstříc místu se svými kořeny.

„Ahoj, jestli už jsi vzhůru, tak dobrý ráno. Jestli budeš vstávat později, tak si vhodně oslovení doplň,“ slyšel ještě v polospánku ležíc na posteli Žanetin hlas diktující slova do záznamníku. Měl sice sto chutí vstát, zvednout sluchátko a říct jí, že nespí a popovídat si s ní „na živo“, ale nakonec se rozhodl raději vyslechnout jenom ten vzkaz. Měl jakousi předtuchu, že to určitě bude lepší. Ne vlastně předtuchu, spíš jenom pocit. Zůstal dál ležet. Mezitím hlas pokračoval.

„Uvědomila jsem si včera, že to ode mne není zrovna fér, diktovat ti jenom svoje požadavky a chtít, aby ses jim dokonale přizpůsobil. Musím ti dát přeci taky prostor. Nadiktuji ti proto číslo na záznamník svojí kamarádky. Předem tě upozorňuji, že není v seznamu. Rozmysli si proto program na víkend. Mám volno a pokud to bude možné, tak jej velmi ráda prožiju s tebou. Slibuju, že nebudu ani tvrdohlavá ani nebudu jinak zlobit a plně se podřídím všem tvým přáním. Pokud jsi tedy ochoten respektovat naši dohodu. Ještě jedna technická poznámka. Jestliže mi u ní budeš vzkaz nechávat, tak prosím začni slovy“ „VZKAZ PRO ŽANETU“ „aby to mohla včas přetočit a nepřemýšlela, kdo ji zve na rande. Tak tedy její číslo je 227635569. Líbám tě a už se moc těším. Ahoj.“

Vstal a přebral si to znovu a ještě jednou znovu. Oblékl se a šel si trochu vyvětrat hlavu ven. Stejně potřeboval něco nakoupit, protože doma už nebylo vůbec nic k jídlu. Do žádného ze supermarketů ale nedošel. Míjel všechny, jež byly cestou a stále ho to táhlo zpět do galerie. V první chvíli si myslel, že je to pouze takový ten podvědomý pocit, jako by ho cosi tlačilo v mozku, jako by včera na vernisáži narazil na něco, čemu nerozuměl a co si potřeboval znovu konfrontovat, ale uvnitř se najednou přistihl, jak konfrontuje ceny pod obrazy se svou hotovostí. Říkal si „snadno nabyt, snadno pozbyl“, a skutečně s neobvyklým klidem včerejší podíl vyměnil za jeden z obrazů. Jasně si uvědomoval, že to asi není ani rozumné, ani praktické, ale přesto to udělal.

Po návratu domů byl tedy opět odsouzen k hladovce, pokud by samozřejmě nebyl líný navštívit některou z restaurací v okolí, a vtom to právě bylo. Byl líný, strašně moc líný. Obraz nechal zabalený tak, jak byl, a natáhl se znovu na pohovku v obýváku. Pustil si dálkovým ovladačem CD-přehrávač, kde v měničích byly tak dlouho tři desky, že si nevzpomínal ani na jeden z titulů. Navolil proto náhodný výběr skladeb. Uslyšel zpěv Joe Cookera.

„Nedopadl jsem tak nejhůř,“ pomyslel si a sám nevěděl, co má vlastně na mysli. Jestli víc to, že získal konečně alespoň nějaký kontakt na Žanetu, či průběh včerejší noci v klubu a nebo výběr interpreta ve věži. Každopádně

ležel na zádech na ne příliš pohodlné pohovce sedací soupravy a koukal do stropu. Napadlo ho, že bude muset vymyslet nějaký ten víkendový program.

Možná že by bylo nejlepší sednout do auta a zajet s ní domů k mámě.

To ale vzápětí zavrhl, protože si uvědomil, že máma už bude vidět ruku v rukávě a bylo by mu dost líto, kdyby jí musel jednou vysvětlovat, „proč to nedopadlo.“ V tu chvíli ho ale napadlo, že by takovou věc strašně nerad vysvětloval i sám sobě. To ho přivedlo zpět na původní myšlenku, přeci jenom s ní odjet domů.

Takhle ještě nějaký čas neustále měnil rozhodnutí a úplně všechno, pro co se zrovna v tu chvíli rozhodl, se mu zdálo čím dál tím víc uhozené. Nakonec tedy v podvečerních hodinách zvedl telefon a vytočil zaznamenané číslo. Počkal na pípnutí začátku záznamu a potom začal diktovat.

„Vzkaz pro Žanetu.

Díky za to číslo. Jestli chceš tedy se mnou strávit víkend, dovolím si připravit taky malé překvapení. Ty slibuješ, že se stoprocentně podřídíš a já zase, že dodržím naši dohodu. Ale protože bych tě rád co nejdéle udržel v patřičném napětí, nerad bych ti prozrazoval do poslední chvíle víc, než je nezbytně nutné. Zatím si proto musíš vystačit se sdělením, aby sis sbalila vše, co budeš od pátku do neděle potřebovat, a zavolala mi, v kolik můžeme v pátek vyjet.“

Přehrávala ten vzkaz náčelníkovi v kanceláři.

„Nebojte se, vyjde to. Nechci s sebou ani zbraň, ani žádné spojení a hlavně žádnýho „stopaře“. Nemůže se opravdu nic stát. Když budete tolik trvat na mojí bezpečnosti, tak ho maximálně vyplašíme. Potřebuju mít jistotu, že si o mně bude myslet, že jsem úplně obyčejná, možná trochu praštěná holka.“

„Co to telefonní číslo sem na stanici?“ zeptal se náčelník.

„To ho nevyplaší,“ usmála se na něj.

„Za prvé je to číslo tajné, takže mu ani na informacích nic bližšího neřeknou. Za druhé si myslí, že je to ke kámošce a ví, že mi může tak maximálně na záznamník namluvit vzkaz, a za třetí ho ani nenapadne o tom čísle nějak pochybovat. Chcete se vsadit?“

„Jsi si nějak jistá, holčičko!“ přešel ze strohé úřední mluvy do familiérního tónu. Trochu jí to zarazilo, ale v zápětí si uvědomila, že za jeho slovy není nic jiného, než určitá dávka strachu. Strachu o ni.

„Já bych jenom strašně nerad řešil nějakou mimořádku. Nerad bych ministroví vysvětloval, proč se mladá a nadějná policistka našla zapíchnutá někde za Prahou.“

„A právě proto potřebuju maximálně volnou ruku, žádný zbraně, vysílačky a ani sledování. Sakra, uvědomte si, že pokud mě pokládá za milenku,

tak mi nic nehrozí. Všechno nebezpečí může nastat až v okamžiku, kdy si uvědomí, že tomu tak není. Říkám vám to proto, že si s sebou nebudu brát ani služební mobil. Co kdyby se podíval někdy třeba náhodou na displej a uviděl, co za čísla tam mám v paměti. To by ho asi mohlo zajímat. To jenom, aby se mi někdo z vás nepokoušel volat.“

„No, opravdu nevím, jestli je to to nejlepší, co můžeme udělat. Všichni!“

Vstal a prošel se místností. Spojil si prsty na rukou a ruce natáhl prudce před sebe. Protahoval se takhle léta a vždycky nabyl dojmu, že je to to pravé, když mu v kloubech zaprašťelo. Podíval se z okna.

„Dobrá, jak tedy chceš. Ale ber laskavě na vědomí, že pokud se v neděli neozveš, že jsi doma a v pořádku, tak se několik lidí včetně mě nevyspí.“

Znovu se usmála. Zatímco vyndávala jednou rukou kazetu se záznamem záznamníku, tak řekla:

„Věřte mi, že bezpečněji bych se necítila ani na školním výletě. Nemůže, prostě „NEMŮŽE“ se nic stát. Spěte úplně klidně všichni a ničeho se nebojte.“

S posledními slovy se trochu uklonila a odešla. Cestou do svojí kanceláře přemýšlela o tom, že to šlo až neobyčejně snadno. Přemýšlela, jestli si raději neměla alespoň zbraň a náboje nafasovat a nechat to zamčené doma. To by ale zase strachy celý víkend nespala sama a potom by ve vlastní nervozitě mohla udělat nějakou dost závažnou chybu. Trochu náčelníkovu strachu rozuměla, teď, když si dokázala uvědomit ten svůj vlastní. Zamkla se v kanceláři, aby tam nemohl někdo vtrhnout a prozradit něčím nepředloženým, odkud volá. Potom vytočila nulu a hned po ní Zbyňkovo číslo.

„To se tedy divím, že taky někdy bereš telefony. Už jsem byla připravená popovídat si zase s tvým záznamníkem. Já mu snad za chvilku navrhnu tykání,“ spustila zvesela do sluchátka, když se odmlčel oznamovací tón a ze sluchátka se ozvalo mdlé „Prosím.“

„Tak v pátek bych mohla už tak kolem druhé, jestli to není moc brzo. Nejlepší asi bude, když se dopravím k tobě? Co myslíš?“

Ne opravdu nejsem tak zvědavá, abych to do pátku nevydržela. Je mi to úplně jedno a věřím ti,“ odpověděla ještě jeho udiveným otázkám, že se nesnaží nic vyzvědět.

„Opravdu ti věřím, že se nebudu ani nudit, ani že nebudu v nebezpečí. Tak v pátek. Promiň, ale už budu muset běžet. To víš, coby řadový zaměstnanec si na rozdíl od tebe pracovní čas nemohu určovat sama. Ahoj. Taky tě líbám a taky se na tebe moc těším.“

Zavěsila a odemkla dveře. Potom si došla na chodbu do automatu pro jedno extra silný kafe a sedla si s ním za svůj pracovní stůl. Rukou shrnula

všechny rozložené papíry na jednu stranu a postavila na uvolněné místo polystyrénový kelímek. Maně přemýšlela o nespravedlnosti života, který když jí vžene do cesty pohledného, chytrého a pozorného chlapa, do kterého by se asi doopravdy dokázala bláznivě zamilovat, tak jenom proto, aby ho dostala za mříže.

„Docela mě udivuješ.“

„A čím prosím tě?“ zeptala se vyzývavě, zatímco jsem ukládal její objemnou cestovní tašku na zadní sedadlo taxíku.

„Tak vším. Že ráda nosíš brýle v období kontaktních čoček – ne to se ti nesměju. To je opravdu pocta, protože tobě brýle neobyčejně sluší a byla by škoda se jich zbavit kvůli čočkám. Taky mi imponuje, že nejsi zvědavá,“ říkal a už jí galantně otevíral dvířka.

„Ale to by ses divil, jak já dokážu být zvědavá,“ odpověděla s upřímným úsměvem na tváři.

„No dobře, ale stejně je úžasný, že to nedáváš okatě najevo. To vážně nasedneš a necháš se odvézt, aniž bys věděla kam?“

„No, ublížit se mi snad nechystáš a stejně, i kdyby, tak si myslím, že bych se ubránila, a tak tedy vzhůru za tajemstvím.“

Bylo to něco absolutně nečekaného. Kdyby u ní vycítil alespoň náznak zvědavosti, strašně rád by jí všechno řekl. Hrozně se těšil na to, jak bude vyzvídat a jak se jako nechá strašně prosit, aby jí alespoň něco prozradil, ale ona? Ta by se klidně nechala odvézt třeba do pekla a řekla by k tomu jen, že mu věří že jí neublíží.

Zimní počasí, jako by vědělo o tom, že je v jejich srdcích jaro, jim připravilo na cestu takřka jarní počasí. Sluníčko skrze skla auta pářilo tolik, že topení vypnul.

Auto zastavilo v malebném městečku na „benešovsku“. Zastavilo na parkovišti, které bylo přímo na náměstíčku, hned vedle jediné viditelné restaurace.

„Proč stavíme zrovna v takovém zapadákově?“ zeptala se ho.

„Proč se nenajíme někde dál?“

„Protože to nejde. Jednak nikam o moc dál už nepojedeme a jednak ten „zapadákov“, jak to tu nazýváš, je to největší místo, které lze do konce naší cesty nalézt. Ale nemusíš se bát, kuchyni tu měli vždycky výbornou. I když je to stranou od hlavní trasy. A můžu ti to potvrdit. Znam to tu od dětství. Vyrůstal jsem tu. Tedy ne přesně tady, ale nedaleko. Sem jsem chodil do školy. Tady kousek za hospodou. Vydíš tu vysokou budovu?“ a oči se mu rozzářily podívala se na něj velmi, velmi vyplašeně a tiše špitla:

„Nesnažíš se mi doufám právě sdělit, . . .“ Pochopil, co se chystá vyslovit, a tiše kývl hlavou. Ona přestala mluvit v půli věty.

„Ale no tak, vždyť přeci o nic nejde. Mám už jenom matku. Je to sice dost staromódní bytost, ale myslím si, že pochopí, že ji nejdu představit svou nevěstu. Z toho je určitě už vyléčená. Myslel jsem si, že bys ráda poznala, odkud jsem a kde mám kořeny. Neboj se, představím tě jenom jako kamarádku. Opravdu o nic nejde.“

„No, tak tedy jedna nula. Dostal jsi mě docela dobře,“ řekla a on se k ní naklonil, aby ji políbil. Nejdřív chtěl jenom krátce a lehce na ústa, ale posléze ho vášeň ovládla stejně jako jí a tak se zamýšlená krátká pusa změnila v několikaminutový líbací proces.

Přes vlastní vnitřní rozpálení se do nich dala zima.

„Tak abychom snad skočili do toho tvého kulinářského zázraku,“ řekla mu a vymanila se z jeho obětí.

„Už je mi docela slušná zima. To auto prochladá strašně rychle.“

„Jo, jasně, promiň,“ řekl jenom na vysvětlenou a uvědomil si, jak mu drkotají zuby. Sáhł proto na zadní sedadlo, kde odpočívaly jejich kabáty. S nimi v ruce pak vystoupil, aby jí pomohl ven z auta.

Pomalou do sebe zavěšení prošli náměstíčkem až ke vchodu do hotelu, restaurace a výčepu v jednom domku s čerstvě opravenou fasádou.

Uvnitř na ně dýchlo příjemné teplo a taky útulná atmosféra stylového prostředí. Sedli si na masivní vyřezávané židle a sáhli takřka současně po jídelním lístku, imitujícím jakýsi středověký císařský či královský výnos.

Po jídle se oba cítili uvolněněji. Seděli nad kouřící kávou a on jí vysvětloval:

„Nechtěl jsem, abychom přijeli k matce hladoví. To víš, nečeká nás a je zvyklá žít dlouho sama. Táta měl nehodu, když jsem byl v prváku na střední škole. To už jsem bydlel na intru a od té doby si zvykla žít sama. U nás ve vesnici není ani obchod. Jezdí tam občas pojízdná. Jinak musí chodit do vedlejší vesnice pěšky. Všechno musí nosit pěšky, tak nic moc do zásoby nenakupuje. Autobus totiž taky končí ve vedlejší vesnici. Kdysi, když jsem se postavil na vlastní nohy, tak jsem si myslel, že to tu prodáme jako nějakou chalupu pro zazobance a nastěhuju si ji k sobě do Prahy, ale nechtěla o tom ani slyšet. Říká mi, že už by si nezvykla. Že je stará a že tady, vtom kraji, kde prožila celej život, chce taky umřít. Dost jí vtom rozumím, protože i když moc často domů nejezdím, tak Praze jsem vlastně nikdy pořádně nepřivykl.“

„Proč se nenastěhuju zpátky sem?“ reagoval na její otázku, „protože v Praze můžu být alespoň filozof živící se jako taxikář. Tady by bylo i to

k prdu. Byl bych nezaměstnaněj. Jsou tu chudí lidé. Taxíkem v životě nikdo z nich nejel, a kam taky. Průmysl tu není prakticky žádněj a možná že bych mohl tak za šest, šest a půl hrubýho půjčovat knížky v obecní knihovně. Nebo možná zapisovat „cancy“ na obecních schůzích, s nadějí na kariéru starosty vystrkova se dvěma rodinami přestárlých občanů, hádajících se od jara do podzimu s chalupáři. Děkuju, to radši Praha.“

„Ahoj mami,“ křičel na drobnou a hubenou ženu, která vyšla ze zápraží směrem ke vjezdové bráně.

„To je dobrý, hod' mi klíče, ať nemusíš do zimy. Já si odemknu.“

Klíče zacinkaly, jak letěly vzduchem, a byly polapeny jeho přesnou dlaní.

„Vezu překvapení,“ zavolal ještě směrem k ženě vracející se ke vstupním dveřím.

„Jenom jednu kamarádku z Prahy. Rozhodli jsme se, že nám trocha čerstvého vzduchu udělá dobře. Za okamžik jsme vevnitř,“ odpověděl ještě na její vyděšený pohled. Skočil opět za volant a zaparkoval jako vždy, pod stodolou. Vyšel z auta obtěžkán dvěma objemnými cestovními taškami.

„Proboha, to jsi mi nemohl alespoň zavolat, vždyť víš, že nijak do zásoby nenakupuju.“

„Neboj se mami, všechno vezeme. Nakoupil jsem ještě v Praze. Akorát tohle jsem kupoval tady v Bystřici. Báł jsem se, že by cestou uvadla.“

A podával jí kytici.

„Prosím tě, co blběš. Proč radši nekoupíš kytky tady slečně. Já jsem stará ženská, já nic nepotřebuju. Kdyby jsi místo kytek přijel domů častěji,“ ale na její tváři bylo vidět, že má radost.

„Jinak mami, to je Žaneta. Žaneto, to je moje matka.“

Vešli dovnitř selského stavení. Bylo tam příjemné teplo a Zbyněk proto zavedl Žanetu do „svého“ pokoje a ukázal jí kam si může vybalit svoje věci. Taky jí ukázal, kde je WC a koupelna, kdyby se chtěla upravit nebo opláchnout a tak. Potom šel do kuchyně vybalit všechno co přivezl.

„Tohle se ale Zbyněčku nedělá, přijet tak na blint,“ mentorovala mezi tím, co nosila vybalené věci do ledničky a spíže, matka.

„Já tě sice strašně ráda vidím, ale uvědom si, že když vezeš návštěvu, tak bych si taky zasloužila trochu času to tu pro ni připravit. Vždyť nemám nijak uklizeno.“

„Neboj se mami, je to perfektní,“ uklidnil ji.

„Co je to vůbec za ženskou?“ změnila najednou téma.

„Je krásná a vypadá i slušně, ale je určitě starší. Žijete spolu?“

Sklonil hlavu a předstíral, že něco hledá ještě v té velké tašce, což byla hloupost a dobře to sám věděl.

„Bohužel ne, mami. Bohužel, ale byl bych strašně rád, aby to tak bylo. Pa nebože jak rád bych byl, kdyby to byla pravda. Je úžasná, mami. Je nejenom krásná ale i chytrá a fakt bezvadná, ale jsme opravdu daleko víc kamarádi než milenci. Asi se někdy dost zklamala, protože je co do vztahu k ostatním lidem dost opatrná. Alespoň se mi to tak zdá. Proto jsem jí přivezl. Myslel jsem si, že když pozná, odkud pocházím, tak pochopí, že nic nepředstírám. Že ji mám rád opravdu.“

„Což, ženskou bys taky konečně potřeboval, to je pravda.“

„Ale mami, přece se nebudu ženit jenom proto, abych se za několik měsíců zase rozváděl. Dneska je svět úplně jinej, než když jste se poznali s tátou. Ty si tu žiješ v poklidu a pohodě a ani si nedokážeš představit, jak to vypadá ve větších městech. Ani netušíš, jak tam dostávají pěkně na zadek všechny tvoje křesťanský zásady, a to hlavně u lidí. A počkej teď chvilku, skočím pro ni. Dojdu se podívat, jestli už je připravená.“ Vrátili se zanedlouho oba dva.

Ráno, když jsem se vzbudil, tak na mě byla Žaneta tak namačkaná, že jsem nemohl pomalu ani dýchat. Byla zachumlaná ve vysoké duchně a od úst jí při každém výdechu šel úzký pramínek páry.

Asi jí bylo k ránu zima, proto se na mě tak namáčkla.

Začal jsem vstávat.

„Co děláš, v sobotu tak brzy. Proč ještě nespíš?“ ozvala se rozespale.

„Musím skočit pro uhlí a zatopit. To víš, tady není dálkový topení. Tady se musí vždycky po ránu zatopit. Celou noc kotel hořet nevydrží.“

Taky jsem se otrásl zimou. Rychle jsem na sebe hodil staré tepláky a „mikinú“, ale obojí bylo tak prochladlé, že třas ve mně ještě zesílil. Rozehřálo mě až vynášení popela a štípání dřeva. Za několik okamžiků se v topeništi rozhořel životodárný plamen a začal olizovat štípanky a posléze i celá polínka dřeva, které začalo syčet a praskat. Zasypal jsem je jedním uhlákem uhlí. Když odcházím z kotelny, byly už trubky topení slaboučce vlažné. V domě byl klid, tak bylo slyšet, jak voda v potrubí začíná kolovat a roznášet teplo do všech koutů stavení.

Než se ale na plynovém sporáku začala vařit voda na čaj, tak mi bylo docela horko. Slyšel jsem, jak vrzly dveře od pokoje a potom od záchodu a koupelny. Žanetina postava se v noční košili objevila mezi dveřmi do kuchyně. Ruce měla vztyčeny nad hlavou, protahovala se a do toho zívala.

„Tak dobré ráno princezno,“ řekl jsem jí.

„Snídaně i čaj je na stole.“

„Pa nebože, takhle krásně a bezstarostně jsem se nevyspala už roky,“ pronesla její ústa mezi jednotlivými zívnutími, zatímco si sedala ke stolu.

„Ale k ránu tu tedy byla pěkná zima, jen co je pravda.“

„To víš,“ odpověděl jsem jí, „barák je ze třech čtvrtin z kamene. To se nevytopí ani za celou zimu. Tady je vždycky teplo jenom dokud se topí.“

Když se šla po snídani obléci a on osaměl s matkou, zeptal se jí, jestli něco nepotřebuje.

„Myslel jsem, jestli nepotřebuješ třeba peníze na uhlí, nebo jestli není potřeba nějaká větší investice do baráku. Když mám mamí, rád vypomůžu. Nebo třeba by sis chtěla koupit něco nákladnějšího, já nevím, myčku na nádobí, novou pračku! Řekni si.“

Zavrtěla hlavou.

„Mám, co potřebuju. Vždyť si viděl, že uhlího je venku dost. Myčku pro mě, jednu bábu, když většinu měsíce nevařím? Chodím na obědy za desetikorunu vedle do vesnice do Jé-Zet-Dácký jídelny, tak k čemu, a na ty tři zástěry týdně, co umažu, mi stačí stará pračka. Akorát bojler mi tuhle zazlobil, a tak se na něj byl podívat Franta, no mladej od Maruny, a když viděl, že je mu sedmnáct let, říkal mi, abych ho vyměnila, že to ke spravení nebude. Sem tam se sveze ze střechy taška, tak jsem mu to ukazovala taky, a on, že by to klidně udělal. Kdybych si koupila krytinu, že by to nebylo za draho. Je to docela fachman. Vyučil se zedníkem a postavil celej barák sám vedle ve Strženci a pěkně to má udělaný, ale to víš, kde já, stará bába, bych vzala na krytinu. Taky je na to do léta dost času.“

„Prosím tě, mamí. Bůh ví, co bude v létě. Zatím se mi docela daří, tak co. Nechám ti tu padesát tisíc na ty bojler, nemám představu, snad to bude stačit. Víc s sebou nemám, ale ty si hned po neděli zjisti, co by to stálo. Ta krytina i s dopravou a kolik bude Franta chtít za práci. Tu krytinu si klidně hned objednej, protože v zimě bude určitě levnější a zavolej mi domů. Kdybych tam nebyl, tak mi částku nadiktuj na záznamník a já ti to obratem pošlu. Stejně bych ty peníze utratil za kraviny,“ a vzpomněl si na obraz pana Hajného zabalený doma v obýváku.

„Takhle vím, že jsem to strčil do něčeho rozumného.“

„Co máte v plánu přes den?“ zeptala se jich Zbyňkova matka, když se vrátila oblečená Žaneta.

„Ále, koukal jsem, že tam nemáš skoro žádný dříví, tak bych ti něco pořežal a naštipal. Do oběda. Po obědě bych chtěl Žanetě trochu ukázat okolí. Potom uvidíme.“

Vzal si na sebe silný prošíváný pracovní kabát a šel si do stodoly připravit cirkulárku. Natáhl kabel a na nařezaná polínka přivezl kolečko.

Mezitím se obě ženy pohybovaly v jakémsi souladu, kterého jsou při varění schopny jenom ony, po kuchyni a snažili se najít si cestu ke konverzaci.

Žaneta si všimla, jak je Zbyňkova maminka nahrbená a napadlo ji, že asi neměla vůbec jednoduchý život. Bylo na ní vidět, že celý život musela tvrdě pracovat a měla se asi dost co otáčet, když byl její syn na studiích. Přestože byla štíhlá a drobná, působila dojmem, jako by byla trochu scvrklá. Zřejmě však neztratila důvod k optimismu a smyslu pro humor, protože s ní byla docela legrace.

„Jakej byl vlastně jako kluk?“ zeptala se jí Žaneta.

„Strašně hodnej. Opravdu!“

A podívala se jí přímo do očí.

„Dokonce když byl na gymplu a přišel o tátu, pamatuju si, jak mě ujišťoval, že to tu zvládne a jak se snažil. Když si to tak uvědomím, tak ten kluk neměl od svých patnácti let žádný prázdniny a žádnéj víkend. Když přijel domů, tak makal na zahradě i na baráku. Půlku prázdnin vždycky strávil někde na brigádě, aby mi pomohl. Nechtěl ode mě ani korunu, protože si uvědomoval, jak hluboko mám do kapsy. Dokázal si vydělat sám a snad jsem si tehdy říkala, že ho minula i puberta. Víte, kolegyně si v práci stěžovaly, jak jejich děti někde něco provedly, rozbily, nebo se jenom opíjely, to u Zbyndi neznám. Vážně. Když začal v Praze na univerzitě, nestál mě ani korunu. Dokázal si vydělat opravdu na všechno. Od menzy přes kolej a skripta. Akorát se potom dost změnil. Život ve velkoměstě ho změnil. Když si vzpomenu, jak se těšil na tu školu, jak nadšeně se mnou rozprávěl o Kavkovi a Kantovi a o antických filozofech, nebo o čem se právě učili. Já tomu ani za mák nerozuměla, ale poslouchala jsem ho a debatovala s ním, když jsem viděla to nadšení v očích.“

Najednou, před koncem studia, se to změnilo. Něco se v něm muselo zlomit. Přijel domů mezi zkouškami a byl, jak se tak říká, úplně bez šťávy. Žádné nadšení, žádná radost. Když jsem se potom dozvěděla, že nenastoupil na žádné místo, kde by mohl využít svoje vzdělání, bylo mi strašně. Co nocí jsem doma probrečela. Říkala jsem mu, přece nevyhodiš jenom tak zbůhdarma pět let života, ale všechno bylo marný. Od té doby, když mám být upřímná, mám o něj neustále strach. Bojím se o něj každý večer když usínám i když se budím a potom celej den. Tak nějak se zatvrdil proti světu, přestal tenkrát skoro jezdit domů. Nevím proč, nikdy jsem to z něj nedostala. Abych pravdu řekla, tak po dlouhý době mě uklidnilo, že přijel zrovna s vámi. Vypadáte vzdělaně, a to mě trochu uklidňuje. Snad nebude od té správný cesty tak daleko.

Kdybyste viděla, co všechno už mi do chalupy přivedl. Já nevím, jestli to můžu vůbec vyslovit, ale byly to štětky každým coulem. Možná krásný, ale nevzdělaný, blbý a štětky. Co jsem se do něj namluvila, ale nic platno.

Řekl mi, že je to jeho život a že chce žít podle sebe, a to mi na klidu moc nepřidalo, protože po těch mých proslovech začal jezdit domů ještě dřív.“

„Jak si můžete být jistá, že nejsem vlastně stejná jako ty předtím?“

„Podívejte slečno, já nevím ani co máte za vzdělání, ani co děláte, a je mi to jedno, ale věřte mi, že všechny, které tu s ním kdy byly, vám nesahají ani po kotníky. Nevím, nemám k tomu žádné důkazy, ale cítím to, vím to, jsem jeho matka. Jestliže se s vámi stýká on a vy a s ním, je předpoklad, že žije snad normálně, protože, věřte mi, někdy mám o tom, co skutečně dělá v Praze opravdu velké pochybnosti.“

Mezitím bublala na sporáku zavařená polévka a vedle v největším hrnci klokotaly knedlíky.

„Dojdu pro něj ven, že už bude oběd,“ řekla Žaneta a zmizela v chodbě. Stoupla si vedle něj.

„Pojď se najíst, ať se mi úplně nevysílíš.“

Jenom zvedl hlavu, jak sbíral do náruče nasekané louče.

„Tak mi trochu pomoz, ať se sem nemusím po obědě vracet. Chtěl bych ti radši ukázat okolí.“

„To je teda pěkný. Já myslela, že mě zveš na romantický výlet a ty sis s sebou vezl jenom pracovní sílu. To je tedy něco. Že mě to hned nenapadlo.“

Vyděšeně se na ni podíval a ona se tomu musela začít smát.

„Snad ti nevadí můj smysl pro humor?“

Musel se začít smát taky.

Na zápraží vyšla matka a volala.

„To mě taky hned mohlo napadnout, že slečna Žaneta nebude ta pravá, kdo tě přivede domů. Pojďte přeci jíst oba, nebo vám to vystydne.“

„Nevíš, mami, jak vypadají kola?“

„Kluku jeden, ty jsi snad úplněj blázen. V zimě a na sněhu budete jezdit na kole? Tady nejsi ve městě. Tady se silnice nesypou a nesolí. Kdyby se soused nepotřeboval dostat traktorem do práce a neprotáhl to tady, tak je tu silnice do jara zapadaná.“

„No dobrá,“ nechal se přesvědčit, „půjdeme tedy pěšky.“

Stáli na kopci a nechali pod sebou vesnice v údolí a sledovali rozvrášenou krajinu.

„Tak tohle je moje dětství, dospívání a všechno. Sem patřím, ale je paradoxem, že trvale bych tu žít asi nemohl. Zpohodlněl jsem,“ říkal jí pyšně.

„Pojď, ukážu ti náš les. Ne, už dávno náš není, jenom se mu pořád po okolí tak říká.“

Vrátili se domů až za tmy. Prokřehlí, ale vypadali oba šťastně a vesele. V konvi vřela voda a v kuchyni voněl rum připravený na grog.

„To je pěkný, vypijete mi všechny rum do buchet a já abych se potom vláčela z lahvema pěšky,“ protestovala ale jenom tak naoko matka.

„Neboj, já ti pošlu novou poštou,“ zakontroval, ale matka se nedala.

„To víš že jo. Já se potáhnu s balíkem z Bystřice, když mám v Ouběnicích samošku.“

Potom jenom tak seděli a povídali o všem možném. Tísnilo se v kuchyni, protože to byl takový zvyk. Nikoho ani nenapadlo zvednout se z tvrdých nepohodlných židlí a přejít na pohodlnou měkoučkou sedačku do obývacího pokoje. Nikoho ani nenapadlo zapnout televizi. Naštěstí. Popíjeli červené víno ze starých těžkých a vysokých litých sklenic. Měli šestiúhelníkový průřez a dobře centimetr vysoké dno. Pamatoval si je doma v kredenci už jako malíčkový kluk a vždycky strašně toužil z nich pít. Byly ale vysoko, aby na ně jeho dětská ruka nedosáhla. Vzpomněl si, jak jednou, když se dožadoval šťávy právě do té sklenice, mu otec řekl:

„To nejde. Na některé věci se prostě musí trpělivě čekat. Až se z té sklenice spolu napijeme, tak budeš dospělý. Dřív ne.“

Vzpomínal si na ta slova. Zněla mu v uších, jako kdyby stál otec vedle něj a znovu mu je říkal. Přišlo mu strašně líto, že mu to otec slíbil a nemohl to splnit. Vzpomněl si na svoje osmnáctiny, kdy seděli za stolem sami s matkou. Před ním stál dort a taky otevřená láhev vína, Frankovky. Vstal, vyndal tři sklenice a nalil do nich tu Frankovku.

„Táta mi slíbil, že se se mnou napije až budu dospělejší právě z jedné takhle sklenice, tak mu chci dát šanci,“ řekl na matčin nechápavý výraz, když naléval všechny tři. Potom oba brečeli a nikdo z nich se za svoje slzy nestyděl.

„Ty jsi přece kus,“ řekla mu ubrečená máti.

„Měl by ses radovat a my tady bulíme.“

Jak sahal na svoji sklenici a chtěl ji zvednout k přípitku, zavadil o tu, jež měla zůstat nedotčená. Převrhla se a spadla na zem. Rozbila se a oni oba na to zůstali chvíli vyděšeně koukat.

„Tak si se mnou táta přece jenom připil,“ řekl a oba se znovu rozbrečeli. Vzpomínal na ty „plnoletý“ narozeniny strašně rád, a to přesto, že byly tak uplakané.

Krátce po desáté se Žaneta zvedla. Zívla a sdělila všem:

„Už nemůžu vydržet. Jsem strašně ospalá a na oči pomalu nevidím.“

A odešla se vysprchovat.

„Co vlastně dělá, Zbyněčku, kde pracuje?“ zeptala se ho matka, jen co osaměla.

„Já opravdu nevím, mami. A nejenom, že to nevím, ani netuším. Dobrou noc. Půjdu si taky lehnout.“

Než se uvolnila koupelna, tak proroštoval kotel a připravil ještě na ráno do kotelny uhlí a trochu čerstvě naštípaného dřeva.

V pokoji ani nerozsvěcoval. Po paměti zalezl k sobě do postele. Otočil se hlavou ke zdi a chystal se usnout. V tom ale ucítil na svých zádech její tělo. Namáčkla se na něj, objala ho rukama a hladila ho jimi po břicho. Uvědomil si, že je nahý.

„Chci tě. Strašně moc tě chci a teď hned,“ šeptala mu do ucha.

Otočil se, políbil ji a tiše odpověděl:

„Asi ti budu muset uložit nějaký trest za neplnění dohody.“

„K čertu se všemi dohodami,“ zaslechl jen a ucítil její ruku, která se mu prodrala za kalhoty a začala masírovat penis. On už se také prodíral tvrdým a pružným lesem ochlupení klína. Přejížděl jemně rukou po jejím přirození, až měl dlaň plnou její vlhkosti a dostal strach, že si při mostech, které prováděla udělá něco se zády. Lehce se proto nad ni překulil a ucítil její ruku, jak mu pomáhá správně zavést nástroj lásky. Přešel do rytmických pohybů pánve, nejprve pomaloučkých až jemných, posléze stále a stále razantnějších, ke konci až skoro surových. Prudce se pod ním vzpínala a její ústa opouštěly hlasité vzdechy. Právě když už to vypadalo, že jejich extáze bude trvat věčně, že budou v tempu muset pokračovat až do úplného vysílení, pocítil stahy a jakési nedefinovatelné svědění ve žlázách pod penisem. Ty pocity se přenášely rovnou do mozku a on si uvědomil, že se blíží jeho vyvrcholení. Zvedl proto zadek výše než obvykle a její břicho v tu chvíli zaplavil proud husté a lepkavé kapaliny. S chrapotem vycházejícím z úst na ní zpět dopadl úplně vyčerpaný. Chvilku tak leželi bez hnutí a cítili, jak se jim kůže začíná stahovat v místech znečištěných ejakulátem, zřejmě jak začal usychat.

„Lež, ve skříňce je ručník. Podám ho a utřu nás. Najdu ho i poslepu.“

„Dobrá,“ zašeptala a uvolnila svoje sevření.

Když jí za několik okamžiků utíral břicho i rozkrok, uvědomil si, že je znovu neobyčejně vzrušený a že jeho penis je opět tvrdý jako dřevěný kolík. Jemně se dotkl prsty klína a lehoučce jím obkroužil její branku rozkoše. Ucítil znovu pod ukazovákem vlhkost a jak měl oči přivyklé tmě, tak si všiml, jak za ním zůstávají její chloupky rozzářené měsíčním světlem, jako kapky rosy na jehličí. Lehl si proto na záda a prudce ji na sebe vyhoupl. Ani nevěděl jak, ale jakmile se na něm ocitla, cítil již svůj nástroj hluboko v její pochvě. Byla na něm nahrbená a rytmicky přirážela. Na prsou ho lechtala dvojice jejich naběhlých bradavek a to ho přivádělo k šílenství, takže za chvíličku opět dospěl na další vrchol. Bylo teď akorát o dost složitější z ní vyklouznout, protože i ona ležela na něm zhroucená a nereagovala. Hladil jí divoce po zádech.

Zrychleně dýchali oba dva. Ona se překulila vedle něj a její tělo, lesklé potem, dostávalo v záři měsíce pronikající oknem nepřírozené zbarvení. Utřel tím ručníkem sám sebe, protože zbytek dávky otiskla ona do prostěradla, padl vedle ní, objal ji, několikrát políbil a vyčerpáním usnul.

„Tak už přeci vstávej, ty moje „Šípková Růženko“. Matka pojala podezření, že jsem tě tu v noci zamordovala. Čaj už je skoro studený a snídaně vesele okorává,“ smál se na mě její obličej.

V místnosti už bylo teplo, a to znamenalo, že musel někdo rozdělat oheň.

„Kolik je vlastně hodin?“ zeptal jsem se jí.

„No, když vydržíš ležet ještě chvilku, budeš to mít akorát na oběd. To jsem netušila, že tě tak zničím...“ odpověděla neurčitě.

Do Prahy jsme se vraceli kolem třetí odpoledne.

„Jestli chceš, mohli bychom zajet na chvilku ke mně,“ řekla mi potichu, když jsem zpomalil díky houstnoucímu provozu na pokraji města. Překvapilo mě to natolik, že jsem se na ni podíval. Bylo těžké uvěřit, že jenom nežertuje a málem jsem naboural. Jak sleduji její tvář a ona najednou vytřeštěně zakřičí:

„Pozor!“ a divoce vymrštila ruku směrem k přednímu okýnku. To mě poněkud vrátilo zpět do reality. Uviděl jsem nějakou dodávku, jak se řítí přímo na nás. Rychle a profesně kontroluji zrcátka, a když mi bylo jasné, že je za mnou i kolem mě dost místa, prudce strhnu volant. Vrátili jsme se do nám vyhláškou vymezeného pruhu a pomalu pokračovali v cestě.

„Co jsi to říkala, můžeš mi to prosím zopakovat?“

„No, když mi slíbíš, že mě hned potom nebudeš chtít zabít! Říkala jsem, že jestli chceš, tak můžeme na chvilku zajet ke mně. Taky, jestli si vzpomínáš, jsem večer říkala, k čertu se všemi dohodami, tak by tě to nemuselo tolik šokovat.“

„Takže vlastně padají všechna tabu?“ začal jsem, ale skočila mi do řeči.

„Všechna ne. Co dělám si i nadále nechám pro sebe. Jenom bych byla moc ráda, kdybys věděl, kde a jak bydlím, jakej mám telefon. Řekněme, že ten víkend mi dost otevřel oči a já se rozhodla ti trochu víc důvěřovat. Ale jak říkám, jestli mě někdy zklameš...“

A pronesla poslední slova s takovým důrazem, aby nebylo pochyb, jak vážně to myslí.

„To je sice fantastický, ale mám pro tebe ještě doma překvapení. Takže bych potřeboval, abychom se alespoň na chvilku zastavili u mě.“

„Tak tohle je maličkost pro tebe,“ řekl jí a podával jí zabalený obraz. Doufám, že jsem vybral dobře a že ti to udělá opravdu radost.

Když to rozbalila, tak úplně na okamžik zbavená slov i rovnováhy upadla s tím obrazem v ruce do křesla sedačky.

„Pa nebože, to snad není možný. Originál od Hajnýho.“ Nemohla uvěřit tomu, že ho drží v rukou.

„Neříkej mi, že to je originál od Hajnýho.“

„Ne,“ smál se. „To jsem po večerech maloval.“

„To ale od tebe nemůžu v žádném případě přijmout. To si přece nemůžu jenom tak vzít.“

„To máš pravdu. Nemůžeš, ale musíš. Dovedeš si to snad představit někde tady na zdi? Pro sebe jsem to rozhodně nekupoval.“

„Dobrá,“ řekla nakonec, „možná, že máš pravdu, ale opravdu nevím, jak se ti za to revanšovat.“

„Nijak, je to přece dárek. Nevěděl jsem, kdy máš narozeniny, a bál jsem se, abych je náhodou neprošvihl.“

Přisedl si na okraj křesla a vzal jí ten obraz ze strnulých rukou. Natáhl se, aby jej opatrně opřel o bočnici druhého křesla.

„Jestli mi to chceš nějak oplatit, tak to stačí takhle,“ řekl a naklonil se k ní, pohladil ji po vlasech a začal ji líbat. Lehce, špičkou jazyka si pootevřel její zuby a natlačil jí celý svůj jazyk do úst a snažil se najít každé zákoutí jejích úst. Hladil ji jednou rukou ve vlasech a druhou nahmatával pod halenkou v podprsence svázaná prsa. Přesunul tu ruku na záda a snažil se najít zapínání podprsenky. Vrátil ruku zpět na hrud, tou rukou zajel znovu za podprsenku a jedno z jejích ňader vysvobodil ven. Skrz halenku začal prosvítat tmavý dvorec bradavky a jak bylo to ňadro podepřeno podprsenkou nepřírozně vysoko, dodávalo to její postavě značně asymetrický nádech.

Položila mu svoje ruce na obličej a odtlačila ho od sebe. Jednou rukou ho potom držela v patřičné vzdálenosti a druhou si upravovala vystrčené ňadro pod halenkou zpět do správné polohy v podprsenkovém košíčku.

„Počkej, ty divochu. Nech si to až ke mně domů. Nech si něco taky na noc. Neboj se, já tě nevyhodím na mráz. Můžeš u mě zůstat až do rána. Akorát tam nemám nic k jídlu. Buď se budeme muset zastavit v restauraci nebo si cestou něco koupit. Věděla jsem, že celý víkend nebudu doma, tak jsem nic nenakupovala,“ dodala výmluvně.

„To nevadí,“ řekl a vstal z opěradla křesla a chystal se znovu zabalit ten obraz.

„Kde bydlíš? Já jenom, abychom zbytečně nakupem neztráceli čas. Nikdo nezná Prahu tak dobře, jako taxikář. Takže když mi prozradíš, kam odsud pojedeme, vyberu něco pokud možno nenarvaného a při cestě. Prostě místo, kde je dobrý výběr polotovarů. Nechtěl bych, abys stála celý večer u plotny.“

Vstala a šla se učesat k zrcadlu vkomponovanému do té ratanové předstíňové stěny. Když už tam tak stála, vyjmula z kabelky pudr a rtěnku a opravila si i nalíčení.

„Není to sice cestou, ale možná bude nejlepší zajet do Tesca,“ volala odtud na něj.

„Často, když musím pracovat do večera, nebo i dost pozdě do noci, se tam potom zastavím. Mají otevřeno nepřetržitě a polotovarů opravdu mraky. Akorát že je to natolik rozlehlý, že se stává, že tam zajedu pro večeři a přinesu si snídani. To víš, ženská. V nejhorším je tam i restaurace, tak bychom se tam mohli navečeřet. Já bych koupila jenom něco „na zob“ ke snídani. Jsem tam zvyklá chodit,“ udělala na něj prosebné oči, když viděla, jak se nadechuje zřejmě k nesouhlasu.

Přestože se nikde zbytečně nezdržovali a že skutečně nenavštívili žádné jiné oddělení než potraviny a restauraci, vymotali se z nákupního komplexu až po třech a půl hodinách. Po dalších dvaceti pěti minutách přijížděl na sídliště, kde měla svoje 1+1 v klasickém krabicovitém paneláku. Nesl v podpaží papírovou tašku se dvěma plastovými lahvemi minerálek, jedné s citronovou příchutí a druhou přírodní. Dále sedmičkou bílého vína a spoustou drůbežích polotovarů, oříšků, bramborových lupínek a mnoha dalších drobností.

„Kuřecí maso zbožňuju. Mohla bych ho jíst pořád,“ řekla mu u chladicího boxu, když vše nakládala do nákupního vozíku.

„To víš, my slepice trpíme mateřským komplexem ke kuřatům,“ dodala a on se tomu musel hlasitě zasmát. Nejenom tam uvnitř, ale i teď, znovu.

„Co ti, prosím tě, tady přišlo tak k smíchu?“ zeptala se ho s obrazem přitlačeným na prsa.

„Ale to nic, jenom jsem si na něco vzpomněl. To s tebou vůbec nesouvisí,“ zalhal.

„Promiň.“

Když vstupovali do domu, tak mu říkala:

„Jestli čekáš nějakéj luxus, tak asi budeš zklamanej. To víš, jsem mladá svobodná holka, mám sotva průměrný příjem a většinu času trávím beztak v práci.“

Přede dveřmi, když odemykala, řekla mu:

„Prosím tě, počkej chvíli tady. Věřím sice, že by ti to nevadilo, ale já bych měla komplexy z toho, že jsem tě sem vpustila, aniž bych trochu poklidila. V pátek jsem se tu zastavila jenom pro věci. Jenom to nejnnutnější. Bude to hned. Slibuju.“

A přirazila mu dveře před nose.

Uvnitř bytu si oddechla, jak to dobře zahrála. Vrhla se k telefonnímu záznamníku a zkušeným pohybem z něho vydolovala kazetu a hodila ji do šuplíku. Odtud vydolovala jednu zcela novou a rychle, dlouhými nehty se snažila rozříznout celofánový obal a ztrhat jej dolů. Celofán zmačkala a nacpala si ho do kapsy. Potom z dalšího šuplíku vyndala mobilní telefon a začala hbitě vyfukávat textovou zprávu.

JSEM DOMA A V PORADKU. JE U ME DOMA, A TAK MI V ZADNYM PRIPADE NIKDO NEVOLEJTE ANI NA PEVNOU LINKU, ANI NA MOBIL. TEN OSTATNE OKAMZITE PO ODESLANI ZPRÁVY VYPINAM, A TAK BUDE K DISPOZICI JENOM HLASOVA SCHRANKA. MEJTE SE A VICE ZITRA USTNE V PRACI.

ZANETA.

Hned po odeslání té zprávy si oddechla a na záznamníku pevné linky pro jistotu vypnula hlasitý odposlech diktovaných zpráv. Bylo jí totiž jasné, že tím, jak se zdržela, musí být ta kazeta, kterou zamkla před chvilku v zásuvce, přeplněná vzkazy od náčelníka i spolupracovníků a nepřála si, aby provedli nějakou hloupost jenom kvůli tomu, že by měli o ní strach. Profesionálním pohledem ještě zkontrolovala, zda není v místnostech bytu něco, co by mohlo ukazovat na její povolání, a potom se vydala ke vchodovým dveřím, když si uvědomila, že mobilní telefon, byť vypnutý, drží stále v ruce. Rychle se proto vrátila a zamkla ho ke kazetám do zásuvky.

„Tak prosím,“ říkala za několik okamžiků u otevřených vchodových dveří.

„Tak tohle je moje království. Pojď dál. Není to nic moc, ale je to moje.“

A její pohled zavadil o tu papírovou tašku v jeho podpaží.

„Ježíšmarjá promiň, já na tu tašku zapoměla. Alespoň ji jsem mohla vzít dovnitř.“

„To nic,“ odpovídal jí pokud možno ledabyle.

„Vždyť to byla chvilíčka a není těžká.“

Rozkoukal se uvnitř. Předal jí to svoje „papírové bříme“ a svlékal si kabát v maličké předsínce. Potom se zul a vkročil dovnitř.

„Tak tohle je můj obývací kombinovaný s kuchyní. Ještě je tu ložnice, ale tam až později. Jestli si chceš dát sprchu, tak v tý vestavěný skříni v předsíni jsou čisté osušky a ručníky. Klidně si vezmi jaké chceš. Já zatím uklidím nákup.“

Když vyšel z koupelny, tak na konferenčním stolku hořela svíčka a stála otevřená sedmička „pozdně sbíraného ryzlinku“, tedy pokud mohl člověk věřit textu na etiketě. Na hlubokém talíři uprostřed byly vysypány bramborové lupínky a v polévkové misce buráková solená jádra.

„Počkej chvilíčku, taky se skočím vysprchovat. Jak bylo v autě horko, a taky z litaní po obchoďáku, si připadám strašně propocená.“

Konečně si stihl trochu prohlédnout vybavení pokoje a musel skutečně uznat, že žádný luxus tu nebyl. Stará sektorová stěna, zřejmě vyřazená z kanceláře jakéhosi podniku. Nevýrazná, nepěkná. Sice zachovalá, ale nepěkná. Asi z bazaru v jedné ze skříněk stála malá přenosná televize, která sice vypadala nově, ale zřejmě šlo o tu nejlevnější ze značek. Na zemi bylo položeno neutrálně šedozelené „čmouhaté“ lino, odpovídající designem době výstavby těchto domů. Vedle tmavého stolku stála sedací souprava lahově zelené barvy na kovových nohách. Sice vyplněná poměrně luxusními převými polštáři. V době svého vzniku musela být neobyčejně drahá. Podle jejího tvaru to ale mohlo být tak koncem šedesátých, maximálně začátkem sedmdesátých let. Koupila ji jistě „za babku“. Zvláštní na ní také bylo, že gauč byl neobyčejně dlouhý, musel mít dobře tři metry a zakrýval takřka jednu celou stěnu pokoje. V té nerozměrné místnosti působil dojmem, že se jedná o jednu řadu sedadel vytrženou z kina nebo místo k sezení ukradené v jakési čekárně před ordinací lékaře. Zřejmě i ta patřila k vybavení jakési kanceláře. Faktem je, že když se posadil, zjistil, že je neobyčejně pohodlná. To díky těm polštářům, napadlo ho.

Jedinou novou a zřejmě nejdražší věcí ve vybavení byly překrásné krajkové záclony a závěsy ukazující na to, že majitel bytu skutečně není bez vkusu, jenom je zřejmě hodně finančně omezen a potom ještě žaluzie v oknech. Taky ho překvapil poměrně nákladný telefon se záznamníkem a faxem, ale v zápětí ho napadlo, že takové věci často kupují zaměstnavatelé svým zaměstnancům, pokud to potřebují k výkonu povolání. Ono je to vlastně o moc levnější, než jim zvednout plat.

„Takhle nějak mohl vypadat i můj byt, kdybych se rozhodl žít filozofií,“ napadlo ho.

Vyšla z koupelny v elegantních, temně modrých a kovově lesklých upnutých šatech střední délky. Podle toho, že v pase nenašel žádný obrýsováný proužek, který by dělil horní část těla od spodní a také zezadu nebylo vidět ani zapínání, ani ramínka podprsenky, zato zepředu se vytlačovaly do látky bradavky prsou, jako by chtěly vtom místě šaty protrhnout, usoudil, že ty šaty jsou to jediné, co má na sobě. Slušelo jí to.

„Měli bychom najít nějaké dostatečně reprezentativní místo na ten obraz. Jak vidíš, říkal jsi, že se ti domů nikam nehodí a já se obávám, že sem se hodí ještě méně.“

Nakonec se rozhodli umístit ho nad střed toho maxigauče. Několika zručnými údery kladiva instaloval do zdi bytový háček.

„Nic moc to kolem, vid'? Čekal jsi určitě něco víc. Ale to víš. Peněz moc nemám, a tak když něco nastrádám, vrazím to raději do knížek. Strašně ráda čtu a skoro všechno. Ta stěna je knížek plná a počkej potom vedle v ložnici. Musím teď našetřit alespoň na nějaký laciný regály. Mám je tam totiž poskládaný ve štosech jenom tak po zemi. I úložný prostory pod válečkami jsou jich plný. Jinak si na žádný luxus nepotrpím. Jsem takovej ten typ, kterému ke štěstí stačí, když věci fungujou, a nestará se už tolik o to, jak vypadají.“

Nalil do skleniček víno.

„Tak na zdraví a na náš úžasnej víkend.“

„Řekni mi, co je pro tebe v životě nejdůležitější?“ ptala se, jen co se trochu napila. Prostředníkem levé ruky přitom hladila okraj skleničky.

„Nevím, opravdu nevím,“ začal pomalu a rozvážně s odpovědí.

„Ještě před měsícem bych asi řekl, že pohodlí, peníze který jsou nutný proto pohodlí. Dneska nevím. Možná jsi to ty.“

A opřel se o opěradlo, aby se ukryl mimo hlavní světlý terč stojanové lampy. Báł se, aby si nevsimla, jak zrozpačitěl a zčervenal. Musel zčervenat, protože pokaždé, když měl takový pocit jako teď, tak byl v obličejí rudý jako přezrálé třešně.

„Kolik je vlastně hodin?“ mžoural na ní očima oslepenýma denním světlem.

„Bude půl sedmý. Promiň, ale budu muset jít do práce. Vedle je snídaně. Nic moc, ale na cestu domů by ti ty kalorie mohly vydržet.“

Vylezl z postele a zívajíc pouštěl na svoje tělo proud kapaliny, asi tělové teploty, v jejím sprchovém koutě.

„Jestli chceš, tak v toaletní skříňce mám nový kartáček na zuby. Je ještě originálně zabalený. Klidně ho použij. Budeš ho tu mít připravený pro příště.“

Když vyšel z koupelny, stála u stolku a nalívala kouřící kávu do hrnků.

„Budeš chtít mléko, nebo to můžu nalít do plna?“ zeptala se, jakmile ho viděla. Měla na sobě volné, neurčitě šedo-modré kalhoty, vypadající, jako by donedávna tvořily součást nádražácké uniformy. Nahoře potom bílou košili s límečkem, dalo by se říct až chlapeckého střihu. Vypadala jako výpravčí, která si ve vlakovém kupé odložila sako. Na očích jí zářily brýle.

„Je to pohodlné. Ráda to nosím do práce a navíc vtom můžu do metra i do tramvaje, aniž bych se musela bát, že se to pomačká. Víím, že to nevypadá reprezentativně, ale taky se nechodím do práce předvádět.“

„Já tě samozřejmě odvezu,“ nabídl se jí galantně.

„Ne! To nepřichází v úvahu!“

Otočila se k němu a možná by mohl říct, že se jí v očích zračilo až zděšení. Řekla to taky tónem, který nepřipouštěl žádné diskuze.

„Mám vlastní zažitý anachronismus pro cestu do práce. Není vtom nic osobního, ale jsem zvyklá vyřídit si cestou spoustu věcí. Víím, kde budu jak dlouho čekat při přestupu, a tak stihnu strašnou spoustu takových drobných maličností, na které bych během dne jenom těžko hledala čas.“

Po snídani, když se s ní rozloučil a schoval konečně v peněžence její telefonní číslo a domluvil se, v kolik a kde se odpoledne setkají, napadlo ho něco, co se sice nedělá, ale byl tolik zvědavěj, kde by mohla pracovat, že se morální otázkou svého činu rozhodl nezabývat. Napadlo ho, že by se ji mohl pokusit sledovat. Přeparkoval proto auto o několik bloků dál a pokud možno nenápadně se vrátil zpět, na dohled jejímu vchodu.

Ale asi by z něj nebyl dobřej detektiv, protože se mu ztratila v davu na prvním vstupu do metra. Bral to jako satisfakci za to, že se chystal udělat něco, co neměl.

Když po půlhodině vstupují k sobě domů, byl rozhodnut absolutně přehodnotit a změnit svůj život. Byl rozhodnut, všeho nechat a skutečně se žít jako pouhopouhej taxikář. Říkal si, že mu za to Žaneta určitě stojí a že si nezaslouží žádněj podraz. Vydrželo mu to, protože doma se jenom převlékl a vyrazil honit nějaký „rito“.

Žaneta se hned ráno napsala na pohovor k náčelníkovi. Stála před ním chvilku po zahlášení, než jí pokynul k židli. Uvědomila si, jak strašně se jí potí ruce. Bylo jí jasné, že bude mít co vysvětlovat.

„Začínám se bát, že nejsem ten nejlepší, kdo by měl mít ten případ. Myslím, že v něm začínám být docela dost osobně interesovaná. Bojím se, že za chvilku nebudu, jak bych to řekla, loajální.“

„No tak se, holka, co nejrychleji seber,“ sdělil jí ale šéf tvrdě, bez toho, aniž by nějak změnil výraz v obličejí.

„Dělej si s ním, co chceš, ale jestliže ten člověk nebude do dvaceti čtyř hodin úplně čistej, a to on nebude, tak dělej svojí práci a dožeň ho do vazby a před soud. Já nehodím několik posledních let jenom tak za hlavu. Nehodím za hlavu ani svoje spokojený stáří a svůj důchod, kterej na mě za několik let čeká. Ty jsi mladá, tak si blbni, ale tam, kde to může stát krk jenom tebe.“

Nebyla natolik nerozumná, aby jeho slovům nerozuměla. Muselo jí být přece jasné, že ji z toho nikdo neuvolní. Povzdychla si, a bylo to pro ni neuvěřitelně složité. Spousta lidí, tedy většina lidí si sama pošlape a zlikviduje svojí životní lásku, svůj životní vztah, ale jen málokdo to předem ví tak

zcela jasně, jako ona. Jen málokdo potom nejkrásnějším dokáže dupat tak systematicky a cílevědomě.

Po prvním proježděném dni se Zbyňkovi docela ulevilo. Po dlouhé době byl spokojený, nezatížený a těšil se na tu odporně lahvově zelenou sedačku, jen když s ním na ní bude sedět Žaneta. Jenomže to rozhodnutí mu rozhodně nemohlo vydržet dlouho. Přes jeho chtění, přes všechno odhodlání, mu najednou zazvonil mobil a on na displeji uviděl zářít Gariho jméno.

„Do prdele, do prdele, do prdele,“ začal si hlasitě ulevovat přesto, že na zadním sedadle seděl zákazník, nějaká starší paní. Začal si tak ulevovat hlavně proto, že mu po všech těch letech konečně došlo, že z minulosti se nedá vystoupit jako z rozjetého vlaku. Že se nedá jenom tak v nějaký stanicí vystoupit, zabouchnout za sebou dveře a z perónu zamávat špatnému svědomí, špatným kamarádům a nezdravému životnímu stylu.

„Já vám za tu cestu na nádraží dost luxusně platím. Tedy myslím, že bych si možná zasloužila poslouchat třeba rádio a ne vaše sprostý výlevy,“ obořila se na něj téměř okamžitě ta paní zezadu.

„Promiňte,“ začal se jí hned omlouvat, „ale volal mi člověk, kterého bych nerad viděl i na svém pohřbu, a tak mi to ujelo. Mrzí mě to, jestli tedy chcete to rádio?“

„Ne, to není nezbytné,“ odpoví už ale docela mile.

„Pokud mi slíbíte, že nebudete nadávat, vystačím si i s tichem.“

Jen co ji před „Wilsonákem“ zkasíroval, vytočil Gariho číslo.

„Promiň, ale volal jsi mi zrovna do auta. Měl jsem tam kunčofta, nemohl jsem se hned ozvat.“

„No vidíš a já blbec si myslel, že to drožkaření je jenom tvoje zástěrka. Do nedávna jsem byl přesvědčen, že ten taxametr není ani připojený a že voziš jenom známé,“ vylétlo na něj z telefonu několik rádooby vtipných vět. „Ha, ha,“ říkal si na to Zbyňek v duchu.

„Co jsi potřeboval?“ usoudil, že bude nejlepší přejít rovnou k věci. Takhle se mu čerpal kredit i trpělivost.

„Potřeboval bych, abys dojel zase do Ostravy. Mám tam spoustu zboží, na který tu čeká hodně lidí. Některý moje holky bez perníku neulehnou, a když jo, tak si na ně zákazníci stěžují.“

Bylo mu jasné, že to nebude nic příjemného. Už když ten zkurvenej telefon v autě zazvonil, tak věděl, že to nebude nic, o co by stál. Přesto se pokusil začít vysvětlovat.

„Hele, já se poslední dobou snažím trochu přeorganizovat život. Rád bych zrovna z takových věcí vycouval, jestli mi rozumíš, jak to myslím. Chci si to prostě zkusit znova...“

„No, zdál ses mi poslední dobou nějaký divnej, docente!“ ztvrdnul Gariho hlas.

„Já to sice chápu, ale ty asi nechápeš! Já jsem se k tobě choval vždycky fér a nikdy jsem se nebál jít s tebou do všeho, nebo mi snad chceš říct něco jinýho?“

Musel uznat, že to byla úplná pravda. Jenže on konečně dospěl a dozrál a nemohl za to, že Gari ne. Nemohl za to, že tenkrát jeho pomoc moc potřeboval a moc o ni stál a že se časy začínají měnit zrovna v době, kdy on potřebuje jeho.

„Hele, ten tvůj blbej taxík je to jediný auto, kterým se to dá převézt tak bezpečně, jako kojenci na nemocniční postýlce v porodnici. Přece jsi tak riskoval už kolikrát a sám víš, že škodnej nebudeš. Uvědom si, že z drožkaření nebudeš žít ani prvních čtrnáct dní v měsíci, když jsi zvyklej na svůj rozpočet. Já tě nebudu otravovat zbytečně, ale občas budu prostě pokládat za správné, když po tobě něco chtít budu.“

Nakonec si řekl, že by se svého mohl domáhat daleko neurvalejším způsobem, a tak mu tu cestu do Ostravy slíbil. Sám si říkal, že přece o nic nejde, že to není nijak nebezpečný, proč by někdo hledal drogy v taxíku s řádnou licencí.

Večer, když leželi spolu u Žanety v ložnici a oddechovali společně po divokém sexu v posteli (postele se spolu stále nemohli nabažit), tak jí říkal, že musí za ritem na několik dnů do Ostravy a upřímně litoval, že spolu nebudou.

„Nepůjde ale o víc, než tři dny. Občas si mě objedná jeden známý, který tam mívá služební jednání. O nic nejde, jenom mi platí tolik, že to po Praze nevyjezdím ani za tři měsíce,“ lhal přesvědčivě. Ona se ale jenom usmála, políbila ho a řekla, „Bude se mi po tobě stýskat.“

Potom rychle vstala a utekla do své miniaturní koupelny. Byla tam dost dlouho, na jeho vkus snad až zbytečně dlouho. Než od něj odešla, tak by přísahal, že zahlédl v jejích očích slzy, ale říkal si, proč by brečela, že má strávit tři dny na Moravě? Byly i horší místa na světě.

Byl rád, že to měl všechno za sebou. Vjížděl do černé, pouze umělými světly osvětlené Prahy a zdálo se mu, že byl pryč snad celou věčnost. Několikrát Žanetě volal. Krátce spolu hovořili, ale dnes na ni neměl štěstí. Asi ještě pracovala. Těšil se, jak za chvilku v Gariho „Nightu“ všechno vyloží a vyrazí divoce na jižní město a konečně jí po třídením půstu ochutná.

Jen co ale odkryje v autě první skrýš, jen co předává první balíček, parkoviště rozřízne ostrý kužel světla. Instiktivně jej upustil na zem a zakryl si rukou oslepené oči.

„Dejte ruce nad hlavu a vyjděte před vůz! Všichni a žádný blbosti! Máme to tu hermeticky uzavřeny. Nikdo z vás neuteče ani do vzduchu, ani pod zem!“

Zřejmě pokus o suchý policejní humor, napadlo Zbyňka, ale nějak mu nebylo do smíchu. Podíval se na Gariho a jeho hromotlucá postava se s rukama předpisově vyšponovanými nad hlavou třásla před autem. Nezbýlo tedy nic jiného, než se k němu přidat. Jak tam tak stál, před přední kapotou taxíku, slyšel za sebou drobné ženské klapavé kroky. Otočil hlavou a viděl jakousi siluetu s napřaženou rukou svírající asi zbraň. Víc proti ostrému světu nerozeznával. Viděl, jak se ta silueta zastavila, aby sebrala ten balíček, který před chvilkou upustil na zem. Potom pokračovala dál, až k němu. I když už od něj nemohla být dále než dva, tři metry, stále ji nedokázal vidět jinak, než černou, ostře obrýsovanou pohybující se skvrnu.

„Já ti říkala, říkala jsem ti přece, slibovala, že jestli mě zklameš, tak tě zničím!“

A demonstrativně nad hlavou ukazovala ten balíček heroinu.

„Nebo jsi přivezl trochu ostravské mouky na prima palačinky?“ zeptala se tvrdě až výsměšně.

„Proboha Žaneto, ty jsi, ty jsi se mnou dokázala spát a přitom po mně jít?!“ došlo mu konečně, čím hlas slyší a kdo k němu kráčí a míří na něj pistolí.

„Snad jsem ti i chvíli věřila, ale ty se nedokážeš změnit!“

Bylo mu trapné, za oba, jak tu propírá před Garim i před všemi ze zásahovky jejich soukromí. Ale říkal si, že by jí měl uklidnit. Že by jí to měl vysvětlit, pokusit se o to, protože na to přece měla právo.

„Chtěl jsem se změnit, ale nejde to ze dne na den. Tohle byla jenom výjimečná akce, já, tady Gari ti může potvrdit, že jsem ten kšeft nechtěl!“

Ona ale předstoupila až těsně před něj, aby jí konečně dobře viděl do tváře. I přes celou tu situaci a celý ten zmatek jí to neuvěřitelně slušelo. Měla ty svoje brýle a byla krásná a dokonalá, jako vždy. Naklonila se k jeho tváři a skoro zašeptala: „No jasně, můžeš mi o tom někdy napsat. Vyprávět mi o tom nebudeš mít bohužel příležitost, protože tvůj vyšetřovací spis čítá k dnešnímu dni 3000 stránek. Myslím, že doživotí bude docela dobrá satisfakce pro oba. Můžeš si říct, že jsme si dali ve vztahu malou přestávku k přemýšlení.“

Nosní chřípí se jí krčilo a dech měla neuvěřitelně voňavý a horký. Vzrušoval ho, i když si uvědomoval, že nic drsnějšího neslyšel za všechny ty roky, které strávil v podsvětí.

„No, holka, můžu ti teda popravdě říct, že už jsem o tobě začínal pochybovat. Báł jsem se, že u tebe převládne cit nad rozumem, ale tohle byl

maximálně profesionální výkon. Já, abych ti řekl pravdu, tak jsem se báł, že už hraješ jenom o čas, že se z toho chceš nějak vyvlíknout, ale myslím si, že se vyplatilo počkat. Slízli jsme díky tobě jak ten ostravský gang, tak hodně lidí i tady v Praze, a samozřejmě i jeho. Naši politici budou spokojení, protože mají pro svoje voliče pěknou řádku jmen, takže blahopřeju, právě ses stala slavnou. Už víš, jak vznikají legendy.“

Jí ale hučelo v uších a slova chvály nadříceného jí unikala. Bylo jí zle a chtělo se jí zvracet. Chvilku bojovala s pokušením vyzvracet se rovnou do umyvadla v šéfově kanceláři, nakonec to ale ještě na několik okamžiků ovládla, na tak dlouho, aby stihla přeběhnout chodbu až na dámská WC. Jakmile je po chvilce opouštěla, říkala si, že takové kyselé okurky s jahodami a se šlehačkou by teď vůbec nebyly špatné. Zatím ani ona sama netušila, nebo si nechtěla přiznat, svoje začínající těhotenství.

19. Přítel až do domu

Klárka seděla na okenním parapetu a pohrávala si s mobilním telefonem. Nepřemýšlela ani, zda volat, či nevolat, ale zda volat okamžitě. Na jednu stranu to bylo velmi příjemné. Dlouho se necítila lépe a vypadalo to, že konečně po všech těch letech našla, co hledala. Ať se jdou vycpat všechny ty seznamovací agentury a hlavně všechny inzertní rubriky. Pokaždé to vypadalo tak krásně a nadějně, a nikdy z toho nebylo víc, než pár měsíců. Zprvu krásných a taky příjemných, jenže to jaksi poznenáhlu přecházelo až do zvyku, až do těch protivně hluchých vztahových míst. Pokud se z toho milého chlapíka nevyklubal nějaký grázl, opilec či narkoman, který se jenom přetvařoval.

Zato Kryštof, to byl někdo úplně jiný. Nejen, že vypadal úplně přesně tak, jak si kdy vysnila, ale hlavně byl pozorný. Neúnavně pozorný a taky vynalézavý. Stočila pohled do kuchyně, kde on zrovna vyndával a uklízel nádobí z myčky a připravoval snídani. Nemlátil s hrnci a talíři tak, aby dal jasně najevo jak moc ho taková potupná činnost štve. Vše dělal jemně a něžně, jako by tančil a dalo by se říct s obrovskou grácií. I chleba mazal máslem a kladl na něj kolečka rajčat s takovou láskou, jako by už jen tou činností chtěl vyslovit, miluji tě miláčku, mám tě moc rád a chci navždycky už jenom tebe. Kdy by se toho nadála, ve svých 45-ti letech.

Ale zase je fakt, že agentura, na kterou dostala typ od Jitky, za to nechtěla vůbec málo. Ano, holedbali se sice, že všechno je určitě v mezích zákona, že nedělají nic protiprávního, a jistě to byla pravda. Proto ke každé smlouvě bylo vždy vytištěných několik dodatků, kde jste museli potvrdit, že vše podstupujete dobrovolně, na základě vlastního svobodného rozhodnutí, a jste si plně vědoma důsledků i chápete, že agentura nenese na případných nepříjemnostech žádnou vinu. Holedbali se sice, že si jejich nejluxusnější služby může dovolit opravdu každý, a je pravdou, že hotovostní záloha ve výši 3 000,- Kč byla hodně směšná. Ale tím to rozhodně nekončilo.

Měla obrovský hlad a chuť na snídani. Dlouhé roky předtím nesnídala, ale dneska měla hlad. Možná to bylo tím, jak sledovala Kryštofa, možná opojnou vůní čerstvých květů ve váze na stole, smísenou s čerstvě namletou, horkou kávou.

„Mám tady takovou zajímavou věc. A rád bych, abys sis to vzala právě ty, Líbo!“

Koukala se na postavu svého nového a ambiciózního šéfa. Vždycky to byl tak sebejistý frajírek, ale dneska se jí zdál jaksi nesvůj. Mnul si ruce a vypadal jako nesmělý paník prosící o první milostnou zkušenost.

„Není to první případ a donedávna by to i pravděpodobnost dokázala zařadit do série náhod. Jenže poslední dobou se to číslo začíná obracet.“

„O co ti jde?“ zeptala se raději přímo a bez okolků. Bylo jí 49 a zažila už na oddělení vyšetřování něco šéfů. Jak těch ambiciózních a vzdělaných, tak i těch druhých.

„L & S“ vyštěkl na ni krátce a jí se zatmělo před očima. Tohle byl velmi citlivý případ a hlavně to byl oříšek, který asi nebyl jen tak k rozlousknutí. Soudě podle toho, kolik lidí si na něm v posledních dvou letech vylámalo zuby. Složka případu sice tloustla, ale nějaké zásadní informace v ní nepřibývaly. Ne že by jí měla nějak zvlášť nastudovanou, ale nahlédla asi tak jako každý.

„Myslíš si, že se chci nechat vyhodit? Celý život tady makám jako blázen, den a noc nevyjímaje. Celých blbých 24 let neznám nic než práci. Nemám kvůli tomu děti, a jsem sama. Myslíš, že mám zájem to celý zazdíť právě takovým mementem jako je L & S? Proč to nedáš někomu mladýmu, ať se ukáže!“

Už skoro křičela, přestože se jí v mozku ozývala varovná slova, aby zvolnila, tak že se k představenému chovat nemůže. Jenže ona měla strach. Přímou panickou hrůzu.

„Promiň, Líbo, ale já to nemůžu dát nikomu jinému. Mladej kluk, po škole, ten asi bude podezřelejší, až se bude motat kolem takové agentury. A potom taky mladá holka vyptávající se podrobnosti ohledně právní jistoty jejich smluv, ani to není nic pravděpodobného. Mládí prostě spoustu věcí neřeší. Takový trdlo jako je Jarka, ta by ani nevěděla na co se má vlastně ptát. Já potřebuju zralou a osamělou ženu. Ta má cit na otázky, ohledně vztahů. Není to totiž už naivní kočička, která se nechá opít rohlíkem. U ní se předpokládá spousta dotěrných otázek.“

Snad už se jí nechtělo poslouchat ani slovo z jeho monologu. Snad proto mu skočila do řeči, aby poznamenala: „Tak to je dobrý. Já, protože jsem

stará a opuštěná, dostanu něco, na čem si musím zlomit vaz, zatímco všichni ti mladí si budou strouhat ostruhy na jasných a obyčejných deliktech. Myslíš že to mám zapotřebí?“

Muž za stolem se ani nesnažil říct cokoliv povzbudivého, protože realismus žen v tomto věku dostupuje vrcholu a bál se, že jakákoliv taková věta by pronesená jeho hlasem, o patnáct let mladším zněla bizarně a směšně.

„Libuško, ale já ti opravdu říkám jenom to, jak to cítím. Já opravdu potřebuju někoho, kdo by tam nešel vyšetřovat alespoň v první fázi, ale kdo by dokázal nějak, třeba zprostředkovaně třeba uzavřít s nimi smlouvu. Já vím, že naše ksichty jsou po tý době, co tu děláme, zprofanovaný a album s našima fotkama má každý, kdo uvažuje o nějaké levotě v šuplíku, ale ty určitě na něco přijdeš. Navíc svrchu začínají trochu tlačit, protože se mezi klienty L & S, tedy těmi zesnulými klienty L & S, objevilo i několik z horních „deseti tisíc“. Nemusím ti snad vysvětlovat, co se mezi nimi šíří za paniku. I kdyby celá ta slavná, celosvětově proslulá agentura byla čistá jako křišťálová studánka, my ji musíme umazat. Minimálně českou pobočku určitě.“

Mluvil jako kniha a ona dobře věděla, že ať říká cokoli, tak si nemůže dovolit odmítnout. Když to zkusí, tak vyletí ještě před nárokem na výsluhu, a to byl pěkně zpackanej život. Zkusit to znamenalo alespoň naději, i když mizivou.

„OK. Tak já si jdu pro všechno do archivu. Dáš mi alespoň někoho k ruce?“

Zavrtěl tvrdě hlavou. „To je prostě tvoje se vším všudy. Když se to podaří, půjdeš do nebe, když ne, tak do pekla, ale sama. Buď trochu rozumná, Líbo, vždyť víš, že v týhle republice je to horší než na divokým západě. Já potřebuju každou ruku a nohu. Tohle je delikátní, ale nemusí to běžet takovým tempem. U L & S se určitá rozvaha předpokládá.“

Tak to byla ještě poslední třešnička nakonec.

„Miriam, kam ty na ty blbosti chodíš, to přece nemůžeš myslet vážně!“ smála se společnost té její historce, kterou by vážně snad nedokázal vymyslet ani Baron Prášil.

„To fakt mi chceš tvrdit, že nikoho nikdy nenapadlo, že by banda českých bankovních lupičů mohla jezdit po Evropě a vylupovat trezory všech významných světových poboček? Vážně byli tak dobrý, že ve Francii se domlouvali německy, v Německu anglicky a v Anglii zase třeba Ukrajincky? To snad byla parta nudících se vysokoškolských profesorů, ne?“

Zarytě zavrtěla hlavou.

„Byly to dva cikáni, jeden s nedokončenou zvláštní školou a druhý vyučený brusič, potom myslím dva nějaký mladý kluci, taky tak sotva vyučený, a šéfoval jim asi třicetiletý, co tak tak dokončil strojárnu. Tedy odmaturoval, ale s odřenejma ušima. Ale proslýchá se, že za tím vším stál doktor Mráz a že celá jeho slavná klinika plastické chirurgie a kosmetiky má prvpočátek právě tady. Jenže tomu se samozřejmě nic prokázat nepodařilo. Taky proto si tam nastrčil toho strojaře.“

Že se ale vůbec namáhala. Všichni kolem stolu přímo říčeli smíchy.

„Kdyby nebylo mě, že jsem si je našla, udělala s nimi rozhovor a ještě dala typ svojí kámošce u policie, tak by je nikdy nechytily.“

„Tebe tedy život strávený u bulváru poznamenal, Miriam, to ti řeknu!“

Tvářila se uraženě a měla jistě důvod. Ta historka je měla pobavit, to ano, ale ne svou nepravděpodobností. Komu záleží na tom, jestli se to třeba opravdu nemohlo stát. Byl to velmi kuriózní případ, ale právě proto o tom mluvila. Ani ty noviny už nebývaly to, co kdysi. Bylo jí dvaapadesát a mladší kolegové na ni koukali jako na raritu, jako na přestárlý strom stále kupodivu rostoucí i v těch pro něj nejnevhodnějších podmínkách. Zazvonil jí telefon.

„Tak přijď sem mezi nás, já budu docela ráda, Libuško,“ řekla měkce. Hodila telefon do kabelky a řekla rozesmátým kolegům: „Ta policistka, ta kámoška, který jsem na ně dala typ za chvíli přijde.“

„To se nedá vydržet, musím chvíli na vzduch!“ vyprskl muž sedící po její pravé ruce a po tváři se mu koulely slzy smíchu.

„Holka, ty jsi snad psala jen aprílový vydání!“

Líba ji sebrala společnosti a dotáhla k baru. Tam bylo pusto a klid.

„Nemůžu potřebovat žádné další uši. Chci tě o něco požádat, ale potřebuju, aby sis to nechala pro sebe.“

Miriam se na ni smutně podívala.

„Tak to radši přijď zítra ke mně domů. Tady, jak vidíš, nedomluvíme už nic. Ty jsou rozjetý jako japonskej expres. To víš, oni slaví moje narozeniny, já kdybych mohla, tak zalezu a neslavím nic. Jenže to bych pak s nimi nevydržela.“

„Ano, jsem Klára Bílková, mám od vás Kryštofa, na tři měsíce a ráda bych to přesunula na neukončený termín. Samozřejmě, že jsem si to dobře rozmyslela a že souhlasím se všemi vašimi podmínkami. Ráda bych si domluvila schůzku a taky bych ráda, aby už byla připravená smlouva.“

„No to jste se rozhodla moc dobře, uvidíte, že s našimi službami budete velmi spokojená. Já myslím že už za ty tři měsíce, jste se mohla přesvědčit, že naše podnikání je více než korektní.“

Mazal jí měkký ženský hlas med kolem úst.

„Připravím vše vedoucímu na stůl a on se vám brzy ozve.“

„Děkuji vám“ špitla a přesvědčovala se, že skutečně udělala moc dobře. Kdesi na samém prahu podvědomí se sice ozýval varovný hlásek, ale ihned ho zapudila.

„Kašlu na to, co po mně zůstane. Vlastnímu synovi nestojím ani za jednu vánoční návštěvu, když už není schopný přijet častěji. Chová se, jako by sem musel cestovat přes půl světa. Ať se nediví, že nebude nic dědit.“

Miriam vypadala hrozně. Snad ze splínu, nad tím, jak ji všichni ti mladí večer odepsali, se pěkně rozsoupla a dopřála si zábavu, jako už dlouho ne.

„A proč ne“, říkala si. „Když doma na mě nikdo nečeká, tak mi nikdo nebude ani nadávat.“ Přišla domů něco po druhé hodině ranní, a to ještě usnula ve vaně, takže ji vzbudil chlad za další hodinku. Tedy, suma sumárum, se do postele dostala až po třetí ráno. Teď bylo něco po půl osmé a ona mžourala do Libušiných očí, rámovaných lehkými a jistě drahými brýlemi.

Jenže Líba potřebovala, aby Miriam seděla za necelou hodinu v kanceláři agentury L & S a tvářila se sebejistě a nic jí nemohlo vyvést z rovnováhy.

„Hele, Miriam, bude to jako tehdy, když jsme honili ty bankovní lupiče.“

„Tak tuhle epizodu mi snad ani nepřipomínej!“ obrátila Miriam oči v sloup při vzpomínce na včerejší večer.

„Taky bych potřebovala, abys přesvědčila toho svého chleboďárce, že to bude pořádný sólokapr, tak aby ti poskytnul nějakou zálohu na výdaje. Já totiž potřebuju, aby sis u nich prostě toho přítele objednala. Oni tě asi budou lustrvat, asi zjistí kdo jsi, ale ty je přesvědčíš, že i novinářka se může na světě cítit osaměle. Znáš tě, ty to dokážeš.“

„Tak to je dobrý. Nejenom že za tebe budu nasazovat krk, ještě si na to mám sehnat sponzora.“

Libuška jí ale jemně pohladila po vlasech.

Proboha, Miriam, já vím, že v bulváru na podobné věci fondy jsou. Na policii bohužel ne. Já tam nemůžu přijít jako vyšetřovatel, protože se to zase všechno rozmělní jako vždycky. Víš, co lidé si na tom vylámalo zoubky, a mně to hodí šéf na krk, když bych si konečně mohla začít vychutnávat to, co jsem si za celý život vybudovala. Přece mě nevyšplouchneš i ty.“

Miriam se smutně usmála.

„Zbytek světa mě poslal do starýho železa, tak se alespoň nebudu nudit. Třeba si zavzpomínám na starý dobrý časy.“

„Já to věděla, já to věděla!“ křičela radostně Libuška.

„Jsi moje nejlepší kámoška, co budeš chtít, všechno ti dám.“

„Takže tady mi prosím paní, Bílková, podepište formulář o závazném rozhodnutí pro provedení smutečního obřadu naší agenturou. Musíte si přát nadstandard, a také složit zálohu ve výši 90-ti procent. Ale může vás těšit, že pozůstalí jednou doplatí pouze těch deset procent. Vzhledem k pravidelnému růstu cen to je hodně příjemné. Když si představím, kam se mohou pohnout za dvacet, pětadvacet let, než budete tuto službu potřebovat...“

Když si vzpomněla na Kryštofa, neřešila vůbec nic. Těšila se jen až bude mít tu blbou administrativu za sebou, až mu venku skočí do náručí. Všichni straší s klonováním, a přitom jeho produkty mohou být tak neobyčejně příjemné. Blázní. Ruka už jí pěkně bolela, ale on stojí rozhodně za víc, než je těch třicet podpisů.

„A teď vás poprosím, já už mám domluvenou další schůzku a klient sedí déle než dvacet minut v předsáli. Tak jestli už nejsou další dotazy, vše obdržíte poštou.“

Klárka jí poděkovala a odešla z místnosti.

Pracovnice pro styk s veřejností si smutně oddechla. Je dobré, když se obchody hýbou, ale dneska si ještě nestihla dát ani sklenici minerálky, natož kafe. O tom si mohla nechat jen zdát. Do místnosti právě vešla udržovaná, ale jistě více než padesátiletá žena.

Miriam si sedla do pohodlného křesla.

„Radši vám to řeknu rovnou, než abychom se dostali oba do potíží, až si to o mně zjistíte. Já jsem novinářka. Jenže dost zoufalá novinářka, protože jsem velmi osamělá. Jsem sama tak dlouho, že by to vydalo na několik životů.“

Znělo to upřímně. Znělo to tak upřímně, protože všechno, co zatím říkala, byla vlastně pravda. Zatím se ještě nepřesunula do polohy, kdy bylo třeba začít lhát. Vždycky se líp začínalo s pravdou. Potom už nebylo tak obtížné sklouznout do lži. Ta vyumělkovaná sotva 25-ti letá slečna proti ní nemohla snad takové slovo, jako samota, vůbec pochopit. Ta nemohla být sama, protože se na ni musel pořád jistě někdo lepit.

„A proč mi to vlastně říkáte? Nás přeci nezajímá, čím se živíte.“ tvrdila jí do očí sebejistě.

„Já jen, abyste si snad nemyslela, že jsem tu kvůli práci. Lidé bývají obyčejně nervózní, když se dozví, co dělám. Je to jako komplex cestujícího, který potká revizora. Ví, že má jízdenku koupenou a v pořádku, ale stále v něm hlodá červík, co kdyby.“

„Hm, na tom něco bude.“ poznamenala ta slečna stroze.

„Ještě bych se chtěla zeptat, co vlastně znamená ta zkratka L & S?“ zeptala se Miriam. Ta naproti se lehce usmála. Asi byla ráda, že to úvodní intermezzo je za nimi.

„Naším mottem je takový starý citát. Lifetime is sentence to Death. Znamená to, ale to si jistě snadno přeložíte sama.“

Miriam přikývla.

„Je fakt, že já jsem z generace, která se zabývala převážně ruštinou, ale tohle snad zvládnou. Myslím, to bude něco ve smyslu „Život je odsouzen k smrti“.“

„Tak to je vcelku přesné. Vyjadřuje to vlastně nejlépe naši činnost. Zabýváme se tím, že třeba bezdětným partnerům zajistíme dítě, či děti. Vše je legální plnohodnotná adopce. Také lidem, jako vy, seženeme partnery přesně podle jejich představ. No a hlavně o všechny své klienty se postaráme se vším všudy i když je už ten jejich život odsouzen ke smrti. Víte? Úplně komplexní služba. U těch dětí to znamená, že rodina, do které přijdou, se zaváže k tomu, že poradenství a služeb agentury bude využívat po celý jejich život. Takže vše od ukončení školní docházky je v našich rukách a ani smuteční obřad není možno uspořádat jinde. Prostě komplexnost dotažená k dokonalosti. U nás se lidé mění, ale smlouvy zůstávají. Máme obrovské výzkumné laboratoře ve státech, jako je Brazílie, Mexiko, Chile nebo JAR. Tedy všude tam, kde je klonování a jeho výzkum legální a nezakázanou činností. Máme obrovské výchovné instituty po celém světě a také spoustu univerzit a vzdělávacích center. Je to vlastně obrovská česká pro každou lidskou bytost, když se zařadí do naší rodiny. Každý náš klient je naším členem, a tím pádem má přístup do obrovského komplexu výhod, které jsou běžnému člověku zapovězené. A za to všechno? Maličkost. Či několik maličností. Zavážete se k tomu, že veškeré životní kroky budete konzultovat výhradně cestou našeho informačního centra. To vás vždy nasměruje do nějaké z našich poboček. Taky je tu pravidlo, že veškerý majetek po vaší smrti připadne nám. To víte, vzdělání i výzkumy něco stojí a při našich cenách, směšných cenách. Vy si celý život žijete a užíváte a jenom po smrti, když už nic nepotřebujete? Když si ale zase představíte, že bude použit ke zkvalitnění všech našich služeb, že se nic nikomu nezadře za nehty, tak to není tak marná představa. Je to vlastně podobné, jako byste i v posledních věcech myslela na charitu. Dám vám domů naše prospekty a smlouvy, abyste si mohla podrobnosti dobře nastudovat. Až se tak stane, ozvete se mi a domluvíme si už konkrétnější schůzku.“ Zamrkala nalícenýma očima za brýlemi. Miriam se ušklíbala.

„Ještěže místo celého motta jsou použita jen dvě písmena. Mně to zní docela depresivně.“

A v duchu přemýšlela o všech těch „maličkostech“, které před chvilkou ta kráaska tak paušalizovala. Sbalila si všechny tiskoviny do staré odřené kožené brašny a rozloučila se.

„Nechtěla bych se sem dostat jako opravdový a osamělý klient,“ pomyslela si.

Jakmile za Miriam zapadla křídla dveří, zvedla slečna telefon a volala svému šéfovi.

„Říkala, že chce jenom partnera, ale je to novinářka. Navíc píše zrovna pro Blesk, tak jenom abyste to věděl. Vypadala opravdu osaměle, určitě žije dlouho sama. To se pozná podle oblékání, líčení, je hezká, elegantní, a je jí určitě přes padesát. Jenom si myslím, že by bylo dobré vám to raději předem říct.“

Pan Kytka byl soukromé očko. Bylo mu 42 let a agentura L&S mu občas dávala docela dobře vydělat. Takže když mu řekli, koho má stále sledovat, pustil se do práce bez řečí a odmouvání.

Jakmile Miriam dorazila domů, tak zavolala Líbě, aby jí sdělila alespoň nějaké podrobnosti. Hlavně potom to, že za ní nemůže v žádném případě přijít.

„Určitě si mě sledují. Ta jejich recepční se sice tvářila, že by ji nemohl rozhodit ani policejní ředitel, který by si k nim přišel objednat kopii Dolly Buster, že jsou natolik čistí, že k nim může přijít pro milenkou i nejvyšší státní zástupce, ale myslím, že mě určitě nechali sledovat. Mluvit spolu můžeme jenom mobilem, a to ještě občas, když budu mít jakous takous jistotu, že ten hovor nemůžou zachytit. Zavolám ti vždycky. Musíš být trpělivá, když chceme něčeho dosáhnout, tak musíme být trpělivé obě. Mám se ozvat, až si vše nastudují a rozmyslím. Musím jim dát nějaký čas.“

A hned potom jí zavěsila.

Klárka se skoro styděla, když měla Kryštofovi pronést své přání. Ale on na tom trval a chtěl ho slyšet.

„Chtěla bych se jet někam podívat. Někam hodně daleko. Za sluníčkem, a taky bych si moc přála vidět to místo, odkud pocházíš. Nevím, jestli je to možné, ale to bych si přála. Toulat se s tebou po exotických místech a milovat se na pláži. Vím, že nejsi tolik člověk jako já, tedy alespoň co se týče minulosti, kořenů a příbuzných, ale i tak by mě moc zajímalo místo, odkud jsi přišel.“

Kryštof se usmál a něžně ji pohladil po vlasech.

„Mohla by to být naše svatební cesta. Slíbil jsi mi“, a hned se opravila, „slíbili jsme si přeci, že se opravdu vezmeme. Jsem z generace, pro kterou je svatba pořád moc důležitá.“

„To víš, že to všechno pro tebe chci udělat, ty můj blázinku,“ odpověděl jemně.

„Sám zajdu do agentury, abych dokázal zjistit, jestli by bylo možné odcestovat do Zambie. Odtud totiž pocházím. Zambijské laboratoře mě vyrobili. Jsou nejlepší na dospělé mužské jedince. Zvládají nejlépe zápisy a změny v DNA a taky umí velmi dobře taková ta lokální nastavení, jako jsou jazyky, místní podmínky a adaptace na ně.“

„Proboha, on o sobě mluví, jako by byl robot,“ napadlo ji, ale neřešila to. Přece si nebude kazit tak křehký okamžik štěstí.

Zírala jako blázen, když jí druhý den ukazoval dvě letenky. Nemohla uvěřit svým očím. A kolik že to bude stát? No, prý je to svatební dárek od agentury. Když je tolik spokojená... Rychle zavolala do práce, aby si vyřídila dovolenou.

V letadle jí bylo zle, protože se ještě nikdy nepohybovala výše, než tak metr nad podlahou. Stát nohama pevně na zemi, to bylo její heslo. A taky, že kdyby bůh chtěl, aby člověk létal, dal by mu křídla. Jenže hotel, kam je z letiště odvezli byl úplně skvělý a taky všechno kolem.

„Krásný kousek Afriky přímo v mých dlaních,“ smála se.

Druhý den, když se připravovala na návštěvu institutu patřícího L & S, jí bylo o moc lépe. Hlavně díky odpočinku. Autobus je zavezl až dovnitř, za perfektně napnuté a jistě velmi dobře střežené ostnaté dráty oplocení. Vystoupili až před jednou z honosných, hodně prosklených budov komplexu. Navlékli si bílé pláště, které jim nabídla perfektně vypadající mladoučká černoška a dobrou češtinou jim řekla pár slov o celém zařízení. Všechno uvnitř bylo krásné, čisté a také velmi zajímavé. Jen kdyby se jí Kryštof neztratil. Vlastně zmizel hned co stihli projít několik laboratoří. Říkala si, že pro ni jistě chystá nějaké překvapení. Ale už se neobjevil. Jen najednou osaměla v malé místnosti bez oken a nedařilo se jí otevřít dveře. Před ní se rozsvítil veliký LCD panel a na něm zazářila jeho tvář. Konečně Kryštofova tvář. Usmála se na něj mile, i když pohybovala, že ji může vidět.

„Víš, moje firma s tebou měla obrovské výdaje. Řekl bych astronomické výdaje. Jenže ty toho moc nemáš. Kolik si tak může vydělat administrativní pracovnice vtom vašem maličkým státečku. Nezdá se, že bys do smrti mohla zásadně zbohatnout a splatit tak L & S všechny dluhy. Jenže zaplatit musíš, to přece chápeš. Takže agentura je natolik milostivá, že tě to nechá zaplatit tebou. Víš, přesto, že proces klonování je hodně propracovaný, pořád nelze usnout na vavřínech. Výzkum musí jít dál a ty k němu přispěješ. Tvé tělo k tomu přispěje, napomůže dalšímu poznání. Navíc tví příbuzní složí doma oněch zbývajících 10% za smuteční obřad. Je mi to moc líto, láska, ale musíme se rozloučit. Za chvíli usneš.“

„Chcete mě zabít?“

Usmál se. Ale úplně jinak, než na to byla doposud zvyklá. Doposud při smíchu jeho ústa připomínala sladoučký dílek pomeranče, zato teď to byla zlá ošklivě rozšklebená halloweenská dýně.

„Ne, alespoň ne hned. Co s mrtvým tělem, těch je všude dost. My potřebujeme experimentovat. Dokážeme vyrobit už skoro vše, já sám jsem toho důkazem. Ale nějaké vztahy potřebujeme pořád zjišťovat na lidech, přirozeně zrozených lidech. Teď už ale dost otázek. Dobrou noc, láska.“

Viděla ještě, jak našpulil ústa na kameru k virtuálnímu polibku a potom už nic. Ani žádné sny nepřišly.

Libuška mohla vyskočit z kůže, když se o pohřbu té Kláry Bílkové dozvěděla. To přece nebyla žádná stará ženská a hlavně, zase stejné schéma. Byt odkázaný agentuře, nespokojení příbuzní. Navíc ona zahynula v zahraničí. Proč by se ženská, která celý život sedí doma na zadku, najednou sebrala a jela na svatební cestu zrovna do nějaké africké rozvojové země? A těch otazníků v celé věci viděla víc než dost. Kdyby se alespoň už ozvala Miriam. Ale po té jako by se slehla zem. Jít k ní nechtěla. Kdyby se někdo dozvěděl, co je zač, přišla by i o ten slibný začátek.

Miriam si užívala jízdu v sedadle spolujezdce, tedy komfort, který neuzila už léta. Arnošt, kterého včera obdržela na zkušební období od agentury, řídil, a to úplně skvěle. Proplétal se právě bravurně poměrně ucanými ulicemi ke konci města. Byl pátek a bylo to na hustotě provozu znát.

Rozhodla se zajet na chalupu, kde nebyla už strašně dlouho. Deset, dvanáct let? Možná déle. Bylo to memento posledního velkého vztahu, takové té životní lásky, která nejprv zlehoučka hladí a hřeje, aby nakonec spálila a zničila vše hezké a něžné ve svém žáru. Právě tam, na té chalupě se ten zbabělec rozhodl všechno vzdát a utéct od věčných společných tahanic a hádek. Ani nevěděla, že má zbraň. Ani netušila, že si dokáže opatřit zbraň, aniž by o tom věděla, když jinak o něm věděla úplně všechno.

Vydrbala ten krvavý flek, když bylo vyšetřování ukončeno a konečně jí to bylo dovoleno. Zamkla a od té doby tu nebyla. Jenže s tím žila jako se stigmatem a teď si řekla, že už je konečně čas to změnit a přehodnotit. Ten dům za to nemohl a bylo v něm hodně z jejího života. Bylo to vlastně, jako by se chtěla násilím izolovat od krabice fotek, na nichž byly jenom krásné a milé vzpomínky. Kdo mohl za to, že si při pohledu na svoji svatební fotku vybavila krematorium a hlavně to, co mu předcházelo. Neosobní místnost patologie, kam ji předvedli, aby identifikovala tělo s hlavou podobnou surrealistickému chuchvalci znázorňujícímu cokoli, jen ne lidskou bytost. Jenže to nebylo umění, byla to jenom jediná sériovně vyrobená kulka, která z jedné

strany vnikla dovnitř měkkou tkání v ústech a po průniku mozem narazila na tvrdou lebeční stěnu. Roztrhla ji a v chuchvalcích před ní byl vidět maximálně ještě kořen nosu, jinak nic, ani jasné blankytné oči, jeho oči, ani tmavé a pečlivě udržované vlasy.

Okamžitě jí přišlo líto, že se už nikdy nemůže podívat do těch očí, pohladit pečlivě učesané vlasy, jako by najednou zapomněla na všechny hádky, na to jak si lezly na nervy poslední dobou a rozplakala se. Na to začala vzpomínat až později, pomalu, jako by se znovu učila chodit. Ano, jako by se učila chodit ve svých průšvihcích. Jak příhodné.

Konečně byl tedy čas otevřít třináctou komnatu a vstoupit do ní. Po letech, po všech těch osamělých dvakrát tak dlouhých letech. Na to asi opravdu nemohl být člověk sám. Bylo to příliš řezajících a syrově chladných pocitů na jednu lidskou bytost. O to se prostě musel dokázat, i po letech, člověk podělit.

Venku bylo sychravo a vítr roznášel plné náruče listí sebraného ze stromů, či jen ze země. A že právě na pozemku kolem chalupy měl co sbírat. Vše vypadalo temně a velmi zanedbaně.

„Snad se to podaří za víkend dát alespoň trošku dohromady,“ řekla Arnoštovi.

Ten jí zezadu objal a políbil do vlasů.

„Neboj, na zahradní práce jsem jako stroj. Jako traktor!“

Vyklouzla mu z náruče, běhala kolem něj a křičela „Jako stroj, traktor“, a rozhazovala hrstmi spadané listí do větru. Pak se konečně odvážíla odemknout dveře. Do nosu ji uhodilo čpavé aroma zatuchliny. Zvedl se jí žaludek. Ale přesto zatajila dech a vstoupila. Rychle proběhla předsíní a místností až k oknu. Rozrazilila ho a okamžitě pocítila blahodárně voňavý průvan. Oči se jí mimoděk stočily na TO MÍSTO nad lavicí. Na TO MÍSTO obložené modřínovými palubkami. I když tam za ta léta nemohlo nic zůstat a taky pod vrstvou prachu by to sotva mohlo být viditelné. Jenže ona měla dojem, že pořád vidí tu temně červenohnědou skvrnu.

Ráno bylo krásně. Vítr se utiřil a slunce se klubalo skrze mlžný příkrov. Ale jí by po tak nádherně promilované noci muselo být krásně, i kdyby venku rádil uragán. Vstala, že udělá něco ke snídani. Jenže v kuchyni už voněla vejce a slanina. Bože, jak jednoduché bylo pomilovat se s ním, a to si myslela, že to nikdy nedokáže. Ale když si člověk myslí, že je mu tak krásně, že se nic nemůže pokazit, zkaží se to. Před brankou zastavilo Libušino auto.

„Nech ho tady a pojď se mnou na procházku do lesa. Potřebuju ti něco říct a nechci, aby byl u toho.“ Miriam se nechtělo, ale přikývla. Zнала

Libušku tak dobře, aby věděla, že nevypadne dřív. Dokud jí neřekne to, co má na jazyku, co ji trápí.

Les voněl. Vždycky po ránu voněl, v jakoukoliv roční dobu. Kráčely vedle sebe dlouho mlčky. Libuše se stále otáčela, jako by chtěla mít jistotu, že za nimi skutečně nejde, že je nestopuje.

„Dlouho ses mi neozvala. Já myslela že jsme tým. Že jsme něco rozjeli spolu,“ řekla vyčítavě Líba. Miriam neodpověděla. Hloubavě koukala do země, jako by hledala houby.

„Já ti přeci nechci nic vyčítat. Jen se bojím, o tebe! Nevím, jestli ještě dokážeš být dost opatrná?“

„A komu na tom vlastně záleží?“ vyštěkla na ní hrubě. Litovala toho hned, jak slova opustila ústa, ale to už bylo pozdě. Naštěstí to Líbě nijak nevadilo.

„Víš, potřebuju ti říct, že zemřela jejich další klientka. Byla to ženská, který nebylo ani padesát. Byla dlouho osamělá, jako ty, jako my obě. Nikdy nikam necestovala, až teď odjela do Zambie a představ si, že právě v Zambii má právě agentura L & S největší laboratoře, alespoň podle mně dostupných materiálů. No není to pech? Vdát se za chlapa dohozeného nějakou agenturou a tragicky zahynout zrovna v tramtárii, kde ta agentura má největší zázemí? Já jsem přece ta poslední, co by ti chtěla něco vyčítat či závidět. Já jenom, holka, buď opatrná. Strašně moc opatrná. O to mi jde především. Jestli to v práci bude na draka? Kašlu na to, když budu vědět, že jsi OK.“

Miriam se viditelně ulevilo, když viděla, že se Libuška nechce nijak hádat a nutit ji do spolupráce.

„Já prožívám to, co jsem ještě nikdy neprožila. Je tak pozorný, ohleduplný a hlavně nesobecký, je to fakt poklad. Uvidíš, že až se vrátíme, bude mít připravený oběd. On chce dělat všechno proto, aby mi udělal radost.“

„Je taková stará poučka, když peklo vábí, zlatem tě mámí. Nevím Miriam. Jsi už dost zkušená, zdá se ti takový stav normální?“

Miriam si musela v mysli přiznat, že jí to skutečně nepřipadá normální. Opravdu na tom nebylo nic normálního. Proto se bleskově a pevně rozhodla.

„Hned v pondělí za tebou přijdu. Sedneme nad to a uvidíme, co by se dalo dělat.“

Po návratu byl skutečně stůl prostřený a na něm kouřily tři talíře plné polévky.

„Alespoň je vidět, že nás nemohl stopovat. To by nemohl stihnout,“ ulevilo se Líbě. Ale zamávala rukou na znamení, že obědvat s nimi nebude.

„Musím letět, mám toho ještě moc!“ zkusila říct nekompromisně. Jenže Arnošt se nedal jen tak odbýt.

„Já to vařil i pro tebe. Je to domácí dršťkovka a tu máš přece moc ráda. Taky Libuška jistě bude raději, když si to s námi sníš.“

Zamrazilo ji v zádech. Jak proboha mohl vědět, že má z polévek nejraději dršťkovku?

„A jako hlavní jídlo jsem připravil hovězí pečení na zázvoru. To přeci taky miluješ. K tomu americké brambory . . .“

Raději usedla ke stolu a rozhodla se ještě tu půlhodinku obětovat. I když se jí z Arnošta obracel žaludek, kdykoliv se ukázal blízko u ní. Opravdu se tak drze šklebil, nebo se jí to jenom zdálo?

„Kafe ani zákusek si s vámi fakt nedám. Stejně se teď budu muset hnát a riskovat pokutu.“

„Uff,“ oddechla si v autě. V krajině břišní ji stále pronásledovala ta nepříjemná vibrace a v krku, jako kdyby vypila roztavené olovo. Už aby byla pryč.

Auto vystoupalo na táhlý kopec nad vesnicí a právě se začalo spouštět klikatým úsekem hadovité okresky. Zнала to tu, i když tudy dlouho nejela. Přesto se cítila natolik jistá, že se pustila do první zatáčky dobrou osmdesátkou. Věděla, že spolehlivě vynáší až poslední serpentýna.

Měla na tachometru dobrých 130 před tou poslední zatáčkou. Dupla na brzdu a noha i s pedálem lehce zapadla až k podlaze. Auto se ani nesnažilo nijak zpomalovat. Naopak. Zaklela. Naštěstí ji napadlo rychle zařadit jedničku. Přední kola maličko klouzla po listí navátém na silnici, ale hned se prodřela na pevný povrch asfaltky a auto začalo zase poslouchat. Ta zatáčka se opravdu tak rychle projet nedala. Naštěstí díky té zařazené jedničce stihlo auto natolik zpomalit, že než ji setrvačné síly vynesly ze silnice přes protější pruh, jenom měkce dosedla do škarpy.

Chvilku měla hlavu položenou na volantu a ruce spuštěné kolem těla a zhluboka oddechovala. Docházelo jí, jak velké měla štěstí, že nic nejelo zrovna v protisměru. Taky, že jí napadlo šoupnout tam jedničku. Vytáhla telefon a chtěla brknout Miriam, že skončila ve škarpe necelých pět kilometrů od nich. Mohla by tu být za pár minut, ale nakonec ji varovný hlas v mysli přesvědčil, aby to nedělala. Zavolala proto raději kolegovi z oddělení a vysvětlila mu, kde přesně je.

Hned potom se jí udělalo špatně. Strašně zle. Neměla sílu na nic víc, než že otevřela dvířka, a zvracela. Bylo jí jedno, že část zvratků zasáhla i skoro novou sukni a punčocháče. Příkládala to pomalému odeznívání stresu a taky šoku.

„Pojď ke mně, lásko, pojď, užijeme si poobědní siestu v postýlce. Toužím po tobě. Jsi krásná a já tě chci,“ říkal jemně, něžně a roztouženě Arnošt.

Ani se nenechala přemlouvat příliš dlouho. Kolik je to vlastně let, že mohla tak cele patřit nějakému muži. Kolik už je to let, že by po ní někdo zatoužil. Opravdově a cele zatoužil. Ne nějaký přiopilý novinář na podnikovém večírku. A ona se mu za to chtěla odvděčit tím, že do toho dala úplně všechno. Cele se mu oddala a prožívala jednu vlnu orgasmu za druhou. Samotnou ji překvapovalo, jak moc opravdově a naplno se dá prožít sex.

Když otevřela oči nedokázala zaostřit nic jiného, než hrazdu nad postelí. Bolelo ji tělo, a hlavně ji bolelo i světlo. Bodalo ji do očního pozadí.

Natáhla se a uchopila tu hrazdu. Přitáhla se a pokusila posadit. Měla na sobě nějakou ošklivě naškrobenou obyčejnou plátěnou noční košili. Dřela a šponovala snad úplně všude. Jistě to nebyla ani její velikost. Vtom si všimla Mirka, kolegy z práce. Seděl na židli vedle její hlavy.

„Ahoj, co tu chceš?“

A v tu ránu by si nejraději nafackovala, protože si vzpomněla, že mu volala po havárii.

„Tak dobrý ráno, ty Šípková Růženko. Jsi v nemocnici, kam jsem tě přivezl z havarovaného auta. Vzpomínáš si, jak jsi mi volala?“

Přikývla.

„Alespoň že tak. Já hned skočil do auta a jel tam. Ale už jsem tě našel uvnitř zhroutenou na volantu. Zvracela jsi, tak jsem se lekl, jestli nemáš nějaké vnitřní zranění, anebo jestli ti od stresu nepraskla nějaká cévka v hlavě. Ještě, že jsem to udělal. Holka bylas asi otrávená. Našli ti v těle tolik botulinu, že měli všichni opravdovej strach. Naštěstí jsi trénovaná a srdce máš jako zvon, tak to prý zůstane bez následků. Botulin se do těla může dostat i jídlem, vzniká při rozkladu masa. Ale na takovou hladinu bys musela sníst celou zkaženou krávu. To nemohlo být z jídla. Tak zatím, co jsi spinkala, skočil jsem se kouknout na tvoje auto. Víš, ani nemusím být specialista, abych zjistil, že tvoje brzdový hadičky někdo přerízl. Už jsem ho taky nechal odtáhnout k nám. Kluci na něj kouknou, jestli to byl jediný problém. Taky zkusí zajistit stopy a otisky, prostě jestli tam něco je, najdou to.“

Taky čekám, až se probudíš, jestli budeš dost silná, převezeme tě raději. Někdo po tobě jde a sem jsi zatím vystopovatelná. Budu klidnější, když budeš trochu v bezpečí. Ale záleží na tobě, jestli se na to cítíš.“

Tak to bylo zase probuzení. Vítej, realito. Znovu přikývla.

„Tak tahle dáma si vymínila, že s tebou prostě musí mluvit. Vysvětlila mi, že ti s tím L & S pomáhala a věděla toho tolik, že jsem usoudil, že nemlží.“

Miriam vypadala šokovaně a překvapeně.

„Co je s tebou, kočko? Co se stalo?“

„Ten tvůj zázrak mi asi přeřízl brzdový hadičky. A taky se mě pokusil otrávit, asi aby si to pojistil.“ řekla a rozplakala se. Moc jí mrzelo, že právě ona jí musí říkat takové věci.

„Prosím tě, proč by dělal takovou blbost, aby tě trávil, když ti rozbil brzdy?“ řekla nechápavě.

„No, myslím, že to měl vymyšlené asi tak. Předpokládal, že to dole v tý zatáčce natankuju do nějakýho stromu a minimálně se zraním. Taky předpokládal, že nejspíš zůstanu rozmlácená v autě kdovíjak dlouho, než mě někdo najde. Víš, jakej je tam malej provoz. On prostě nepočítal s tím, že mě napadne tam vrazit tu jedničku a zpomalit to natolik, že se ani autu, natož mně nic nestane. Říkala jsi mu někdy, co mám ráda za jídlo? Mluvila jsi s ním někdy předtím o mně vůbec?“

Miriam zavrtěla hlavou.

„Tak jak mohl vědět o té držkovce? Kde to asi vzal, takovou informaci? Každopádně na mě to už zkusil, teď jsi na řadě ty!“ řekla stroze.

„Prosím tě, kdyby to, co říkáš, byla pravda, proč by to dělal tak, aby byl první podezřelý? Vždyť ty i já jsme věděli, že on byl poslední, kdo ti mohl něco udělat s autem.“

„Jenže, holka, mě měli najít za volantem mrtvou. Kdyby se tak stalo, tak by to s tebou nebo s ním nikdo nespojil. Nikdo nevěděl, že jsem u tebe byla. Kdyby mě našli mrtvou nebo skoro mrtvou, už by mě kvůli otravě stejně nezachránili, a jaký by byl verdikt? Policistce, který se někdo mstí a nařízl jí brzdové hadičky. I kdyby zjistili, že jsem byla u vás, co z toho. Řekla bys jim, v kolik jsem odjela a to by bylo vše. Kdo by zkoumal detailně ten váš obrázek šťastného partnerství? My to fakt musíme co nejrychleji dotáhnout do takové fáze, že alespoň v naší republice ta agentura skončí. Až ti ukážu, kolik je kolem ní za poslední měsíce mrtvých... Mám o tebe strach. Když už jsem tě do toho navezla.“

Miriam mávla rukou.

„Víš, já myslela, že prožívám opravdové a nefalšované štěstí, jenže na tom je to přece postavené, že? Jak tak o tom přemýšlím, tak to opravdu není příliš přirozené. Ale to je základ všeho. Snížit tím vším ostražitost, aby se objekt nechal manipulovat. Hrají si s ním, až ho zatlačí do kouta, a potom spadne klec. Musíme je dostat. I když po Arnoštovi se mi bude stýskat, to říkám rovnou.“

„Měla byste mi, myslím, docela dobře rozumět, missis Bilkova. Zkoušeli jsme ve vašem mozku poněkud upravit centrum pro vnímání jazyků.“

Je tedy fakt, že lékaři v bílém plášti rozuměla bezvadně. Ani nedokázala definovat, jakým jazykem na ni vlastně mluví. Jenže se jí v hlavě ozýval šum, jako by najednou šeptaly miliony hlasů do mikrofonu, a ona měla ucho na reproduktoru, kam byl připojen. Strašně ji bolela hlava.

„Co jste se mnou udělali, ta bolest se nedá vydržet,“ povzddechla si.

„To jsou vedlejší účinky. Mozek jsme upravili, přepsali jsme pár informací. Víme toho hodně, ale jsou oblasti, kde dost váháme. Můžete být pyšná, pomáháte obrovské věci. V budoucnosti budeme schopni odstranit všechny vrozené duševní defekty. Dovedete si představit, co vyléčíme autistických dětí?“

Mluvil jako šéf charity, ona si i přes tu nesmírnou bolest uvědomovala, že pro ně je to především obchod. Rádi pomůžou, ale jen když vydělají. Bylo jí jasné, že dlouho budou mít na podobné věci monopol.

„Předepíší vám něco proti bolesti hlavy. Myslím už budu vědět jak na to. Jakmile se trošku zotavíte, zkusím to odstranit definitivně.“

„Myslíte další operaci?“

Lékař se usmál.

„Ale ne. Teď už to dokážeme upravit zvenku. Je to takové vynálezectví. Spustili jsme nový okruh, funguje, jenom jej musíme vyladit.“

„Jsem unavená, chtěla bych spát, ale všechny ty hlasy, co mi zní v hlavě, asi neusnu.“

Lékař zavolal sestru. Jakmile se objevila, nařídil indikaci. Ta se vzápětí objevila znovu s injekcí.

„Musíte to píchat hodně pomalu. Je to dost silné, mohlo by se jí jinak hodně přitížit!“ stačil jí ještě poučit lékař.

Nevypadalo to příliš příznivě. Prošla si jak všechny Mirianiny smlouvy, tak letáky a pokolikáté už celou složku a pořád neměla nic, na čem by bylo možné začít stavět. Ozval se domovní zvonek.

Otráveně vstala od stolu.

„Koho to sem čerti nesou?“

Ani se nekoukla kukátkem ven a otevřela. Udělala to jaksi podvědomě, aniž by o tom příliš přemýšlela. Jenže jakmile otevřela, litovala toho, že byla zahloubána nad něčím úplně jiným. Za dveřmi stál Arnošt. Miriamin Arnošt.

Lekla se ho.

„Budeme stát takhle a tady? Nepozveš mě ani dál?“

Asi by chtěla mít doma kohokoliv, jen ne zrovna jeho. Jenže zase, co s ním, takhle mezi dveřmi. Poněkud ustoupila zpět do předsíně.

„To je ale drzost. Zrovna ty? Nejdřív se mě pokusíš zabít, zavraždit, a potom si klidně přijdeš na kafe?“

Usmál se, docela mile. Ale to on uměl. K tomu byl přece stvořen, ne?

„Nemusíš mi vařit kafe, jestli nechceš. Já jen, rád bych se omluvil, a taky mě za tebou posílají z agentury. Mám s tebou domluvit návštěvu.“

„Já ale nechci využít žádné z jejich služeb. Na děti jsem stará, na partnerství asi taky. Jsem už zvyklá na svoje pohodlí, víš? Ale co ti to tu vykládám. Stejně nemám zájem.“

On se ale zatvářil velmi tvrdohlavě.

„No, já ti nevím, musím tě přivést klidně i násilím. Tak by asi lepší bylo, jít dobrovolně. Myslím, že si oba ušetříme dost problémů a vzteku, když to půjde právě tak.“

Nemohlo jí nedojít, že vlastně ani jinou šanci nemá.

„Musíme jít hned?“

„Ne, ale bude to tak lepší. Železo je třeba kout, dokud je žhavé. A tobě se zítra nebo pozítří bude chtít ještě míň.“

Povzdechla si, nicméně sáhla do skříně pro bundu. Taky se ještě vrátila do obýváku pro celou složku.

„Dobrý den,“ smála se na ni servilně a nepřírozeně recepční. Libuše jí však nepodala ani ruku. Její gesto zůstalo odmítnuto. Nezdálo se však, že by to tu vyzývavku nějak vyvedlo z konceptu.

„Jenom zavolám nahoru, že už jste tu. Vteřinku, prosím, hned vás vpustím do výtahu.“

Kancelář, do které vstoupila, byla opravdu luxusní. To nebyly staré, rozeschlé, vrzající a odkudsi několikrát vyřazené stoly a skříně, jako u policie. Nad většinou jejího nábytku by ohrnul nos i útulek anonymních alkoholiků.

Muž za stolem voněl drahým a značkovým parfémem. Proti tomu byla její toaletní „řidina“ Exclamation pytlíkovým čajem „Jemča“ vedle kvalitního anglického sypaného čaje. Taky voněl, jen nesměl být v jeho blízkosti.

Ukázal jí na křeslo.

„Tlačí mě čas, tak kdybychom mohli raději rovnou k věci?“

Snažila se usmát a vypadat nepřekvapeně.

„Jednou jste se mě pokusili zabít, bohužel na to nejsou žádné důkazy. Prosím, tady Arnošt se mi omluvil, já jeho omluvu přijímám. Nebo jsem tady kvůli tomu, abyste to konečně dokončili?“

Muž za stolem se uvolněně rozesmál, jako už asi dlouho ne.

„Víte, my víme, kdo jste, i to, co vám asi leží v žaludku. Jenom vy asi nevíte, že naše agentura pracuje celosvětově. Je to jedna z nejglobálnějších současných organizací a i když to tak nevypadá, asi by bylo obtížnější zničit nás, než nějaký gigantický zbrojní komplex.“

„Jestli se teď poněkud nepřeceňujete. Neznáte to pořekadlo o samochvále a smradu?“

Vstal, aby jí nabídl něco k pití. Mávla však pouze rukou. Odmítla i kávu, objednal tedy u sekretářky sklenici minerálky.

„Já nejsem naivní a moc dobře vím, kdo za mnou stojí. To mi věřte. Například jsou to vaše politické špičky, bez rozdílu příslušnosti ke stranám. Ony chápou naši důležitost i budoucnost. Víte, že třeba kvůli nám neexistuje už v současnosti ilegální obchod s lidskými orgány? Námí klonované věci přesně odpovídají všemi znaky. Jsou „pěstovány“ na identické DNA, takže je jasné, že tomu ani nemůže být jinak. Dostaneme vzorek a uděláme ledviny, srdce, játra, co je třeba. Prostě podle požadavku zasadíme semínko a vypěstujeme tu pravou květinu. Pro záchranu života zcela anonymního pacienta. Nikdy nám nepřijde poděkovat, protože současná legislativa většiny světa neumožňuje takové věci provádět. Takže pacient to ani neví, většina lékařů to neví. Pár lidí ano, bez toho to přeci nejde. Už několik let je mezinárodní registr dárců orgánů plně v naší režii, a to i finanční. Nebo třeba proč si myslíte, že se poslední dobou tak zásadně snížila úmrtnost u léčby leukémie? Víte, implantovat identickou, jenom trošku více rezistentní kostní dřev, je přeci jen jednodušší. A to kdyby ta hloupá legislativa konečně procitla, bylo by možné nasadit u většiny pacientů daleko účinnější léčbu. Dovedete si představit svět, kde by zhoubný nádor, rakovina, leukémie či duševní poruchy měly nebezpečnost jako obyčejná rýma?“

Mluvil dlouho a jako kniha. Jistě to měl dobře natrénované. Jistě věděl, na jaké slůvko dát důraz a kde ho naopak potlačit. Ale ona byla zvyklá poslouchat krásné a vymlouvačné řeči různých zločinců a v jejich očích to stále zločinec byl.

„Mluvíte krásně, ale nic z toho není legální, víte? A taky každopádně se neschovávejte za svět bez rakoviny, když si za to necháte velmi dobře zaplatit. Na charitě já už byla a mají tam poněkud menší kanceláře, a hlavně daleko skromněji zařízené. Svět bez rakoviny ve vašem pojetí by byl pro hrstku vyvolených.“

Znovu se usmál.

„Zpočátku jistě. Ale když si představíte, co všechno jsme museli investovat, než se to podařilo dotáhnout až sem? I ty nejdražší technologie se časem zlevní a zpřístupní. Já nejsem bůh a ani si na něj nehraju. Ale myslím si, že i zachráněné dítě miliardáře v prvopočátku je zachráněný lidský život. To už ani nechci mluvit o tom, kolik osamělých žen, mezi 50 až

67 lety spáchá ročně sebevraždu. Mám tu oficielní tabulky. Díky nám mohou tyto osamělé a opuštěné ženy najít partnera. Vhodného a spolehlivého partnera.“

„Jenže já mám tady v těch deskách úplně jiné statistiky, víte? Mám tu spousty jmen předčasně zemřelých vašich klientů a klientek. Mám tu spousty rozhořčených příbuzných, které jste připravili o dědictví. A že vše není úplně „redy“, o tom může mluvit smlouva, kterou uzavřela moje kamarádka, novinářka Miriam, tady na Arnošta.“

„Máte spoustu papíru, ale ani jeden důkaz. V tom to je. Jen jste velmi obětavá, co se týče vaší služby, a já mám příkaz tu vaši obětavost odměnit. Váš zaměstnavatel by vás odměnil jistě nejraději sám, ale bohužel na to nemá rozpočet.“

„Snažíte se mě podplatit?“

„Ne, jenom vás konečně zaplatit. Taky asi nemáte moc na výběr. Když to nepřijmete, tak ve vaší profesi stejně skončíte. Tomu se nevyhnete. Ale takhle můžete mít na účtě velmi solidní sumičku na klidný a spokojený život. Ne, že bych vám nabízel astronomickou výši, ale věřte, že při slušném hospodaření, rozumném investování to vystačí na velmi slušný život s jednou až dvěma luxusními dovolenými za rok. Můžeme vám dodat k tomu dobrému životu partnera zdarma, přesně podle vašich představ. Nakonec, nezdála se vám ta vaše Miriam neobyčejně šťastnější v posledních dnech? S odškodněním jsme samozřejmě mysleli i na ní. Máme pro ni připravenou stejnou částku a stejné podmínky. Stačí jen jeden podpis.“

Nebyla nemorální. Nebyla ani zvyklá měnit stanoviska a názory. Jenomže ve světle všeho vyřčeného se jí zdálo, že vlastně nemá jinou šanci, než podepsat. Bojovala s přesvědčením, že už se na sebe nebude nikdy moci ani podívat do zrcadla, když to udělá. Jenže nebylo by světu úplně jedno, až by zemřela někde na ulici opuštěná a bez prostředků? Povzdechla si a natáhla se pro nabízenou propisku s emblémem agentury. Tady prostě byli zvyklí myslet na detaily.

„Chtěla bych, aby můj nový muž neplešatěl. Nesnáším u mužů lysé kolečko vzadu na hlavě. A měl by také mít stále havraní černé vlasy. Půjde to zařídit?“

Usmál se ulehčeně.

„Jistě, to je maličkost.“

20. Selhání

Táhlo mi právě na dvaadvacet. To není žádný vysoký věk. To vím. Hlavně to není moc vysoký věk na manželství. Ale já už byl, i přesto, poněkud dál. Jedno manželství se mi právě podařilo neúspěšně zakončit a do druhého jsem se střemhlav řítit. I to asi svědčilo o mé nevyzrálosti. Jenže já byl zamilovaný, a navíc ve mě stále hlodala myšlenka, že ten první zkolabovaný vztah nebyla jenom moje vina. Vše sice hovořilo v můj neprospěch, kromě toho, že bývalá manželka si dokázala najít jiného chlapa přes naše půlroční dítě. Nechtělo se mi jenom tak smířit se s myšlenkou, že v posteli musím být úplně neschopný dřeva.

Má nová žena byla o osm let starší a taky měla z předchozího vztahu dvě moc milé děti. Byly obě fajn a hlavně taky už dávno odrostly věku kašiček a plínek. Holce bylo dvanáct pryč a klukovi skoro deset. Neměl jsem alespoň dojem tak strašné ztráty. Tedy, abych napsal pravdu, tak jsem byl ve věku, kdy má uražená ješitnost se mi zdála být o moc důležitější než než trvalá ztráta vlastního dítěte. Moje nová žena byla o osm let starší a snad proto dokázala většinu věcí řešit s absolutním nadhledem, což mi tak imponovalo. Dokázala snad úplně všechno a mně se zdálo, že konečně vstupuji do období, kdy si mohu věčně hrát. Žádné starosti, žádná zodpovědnost, do toho mě nikdo netlačil. Jenom vlastní koníčky a zájmy. Tak růžově jsem to tenkrát viděl a trvalo celých pět let, než bylo možné vidět to jinak.

Co se vlastně za tu dobu dokázalo změnit? No, řekl bych úplně všechno. Z té tolik milované bytosti se pomalu, ale jistě stávalo obrovské závaží, které mě neustále táhlo ke dnu. Pořád kolem dokola „kamjdešdejsibylmálovýděláváš“ atd. Holce bylo sedmnáct a klukovi skoro patnáct. Měli svůj život a svoje starosti a když vycítili napětí doma, tak se tam zdržovali co možná nejméně. Čím více jsme na sebe měli času, tím méně se mi ho chtělo s ní trávit.

Vyžadovala neustále pozornost, žárlila na cokoliv, co jsem dělal bez ní, ale nic, co by mě zajímalo se mnou dělat nechtěla. Zůstávala ve mně jenom čirá zoufalost. Žárlila na mě už tak zoufale, že dala výpověď v práci a zůstala doma, jenom aby mě mohla neustále kontrolovat. O to víc toho zůstávalo na mně, o to víc jsem musel vydělat a o to víc času jsem musel věnovat práci, což odmítala chápat. Věčně na mě řvala a její nálady se střídaly, kulminovaly jako rozvodněné řeky, oscilovaly jako křivky střídavého proudu, od projevů bezbřehé oddanosti a lásky až po čirou a zaslepenou nenávist.

Vždycky byla v naší rodině taková tradice, takový nepsaný zákon, podle kterého se muži od nepaměti řídili, a to sice, že se ženy prostě nebijí, že ač se žena chová jakkoliv, nic není tak strašné, jako vrazit jí facku. Byl jsem vychován v tom, že pokud muž selže a ženu uhodí, byť by to mělo být jenom v sebeobraně, takže je nemocný slaboch, který si nezaslouží chodit volně po světě.

Jenomže stupňované napětí bylo tak strašné. Kdo z vás si dokáže představit život na hřebeni střechy. Člověk se nakonec dokáže smířit s tím, že na takovém místě žije. Člověk je neuvěřitelně přizpůsobivý. Nakonec se naučí spát a balancovat zároveň přesně na dělicí rovině středu hřebenáče. Poručí téměř všemu, kromě náhlého výbuchu vzteku. Dokáže ovládnout všechno kromě smršti, která přijde tak rychle, že se nestihne připravit a že nestihne být ani překvapen tím, co se stalo.

Stál jsem totiž v kuchyni a v ruce stále svíral nekvalitní, odporně lehký, a snad nenabrousitelný sekáček na maso, který byl v jakési podřadné soupravě čínských nožů. Nemohl jsem stále uvěřit, že jsem ho použil. Do prdele, že jsem ho na ni použil! Byl zkrvavený a jeho ostří zohybáno, jak jsem silou bušil do její hlavy. Já byl tak rozzuřený, tak hluchý a slepý k celému světu, že ani nevím, jestli křičela, bránila se nebo hned po první ráně omdlela. Ani nevím, jestli byla vůbec nějaká druhá, třetí, čtvrtá a tak dál, rána! Vůbec si nevzpomínám, co všechno se tu mohlo odehrát. Vůbec netuším, jak jsem dokázal tak strašně rychle ve změní sítek na čaj, polámaných, plastových lžiček, naběraček, brček a bůh ví jakých dalších krámů ten sekáček najít a použít ho. Jediné, co zůstávalo, bylo to strašné a krvavé divadlo. Ta spoušť a pomalu se vracející logika i rozum a oboje na mě přímo křičelo: „Co teď s tím vším?!“ A taky hlavně: „Musí to být rychle, není čas, za chvíli se má vrátet kluk.“ Ještě štěstí, že jsem strojař, technik, tedy řekl bych v logice celkem dobrý. I ve stresu, i v takové časové tísní.

Tělo už bylo v předání pečlivě zabalené do koberce z dětského pokoje. Já došel mezitím do garáže pro auto i káru, naložil ten koberec i s válendou, psacím stolem a několika skříňkami.

„Ahoj, co tu provádíš? Máma je doma?“

Byl jsem překvapen právě se vracivším synem. Zavrtím na znamení, že máma doma není a hned odpovídám:

„Říkali jsme si, že už jsi velkej kluk a že by sis zasloužil nějaký lepší nábytek, než jsou ty starý verky po Lucině. Je na čase proměnit to u tebe v pořádný studentskej pokoj. Vezmu to na skládku a cestou zpátky vyzvednu nový nábytek a spolu to potom nastěhujeme. Mamka šla k tetě Květě. Domluvili jsme se, že tam den nebo dva zůstane, než to tu dáme do pořádku. Ty, než se vrátím, tak bys mohl zatím v pokoji vyluxovat a vůbec všechno připravit.“

Mezitím mi ale letí hlavou neuspořádané myšlenky, že bude docela fuška stihnout zahrabat na skládce tělo, vyházet starý nábytek a koupit všechny ty věci nové. Sláva, že hypermarkety mají dneska otevřeno až do deseti večer.

Ten kazeťák hrál trochu moc hlasitě, na můj vkus. Taký na to, kolik bylo hodin a na to, co všechno jsem dneska prožil. Tělem mi zmítala svařová horečka a před očima běžel film událostí. Znovu cítím námahu, tu nelidskou dřinu, jak se pokouším vykopat v kamenitém podloží skládky jámu dost hlubokou i dlouhou, aby se do ní vešlo tělo zabalené v třímetrovém koberci. Přes původní rozhodnutí kopat raději hodně hluboko musím od toho ustoupit, protože tolik času nemám. Navíc polní lopatka, kterou mám našťestí pohozenou od zimy v kufru auta, určitě není ten nejvhodnější nástroj na takovou velkou jámu. Ale pořád lepší, než holýma rukama.

Ten kazeťák opravdu strašně řve. V první chvíli chci na kluka vedle vlítnout, ale potom si to rozmyslím a nechám to plavat. Jenom si hlavu balím do polštářů (jako by to mělo hergot nějaký význam). Nechci mu kalit radost z nového nábytku. Navíc ten chudák ještě neví, že zrovna dneska přišel o mámu.

„Ano! Chci nahlásit pohřešovanou osobu. Moje manželka. Odešla před dvěma dny ke svojí sestře, ale domů se nevrátila. To je snad jasné, že jsem si to nejdřív ověřil! Ani tam nedošla. Proč jsem ji nesháněl dřív? Přece vám říkám, že jsme se domluvili, že tam ty dva dny bude. Kupovali jsme s klukem, tedy se synem nový nábytek do pokojíku a domluvili se, že ona bude u sestry, než to dáme zase do pořádku. Je mu patnáct a sílu by mohl rozdávat.“

Za slabou hodinku zvoní policejní komisař u nás. Vyslechne si nás a vybere si z rodinného alba nějaké fotky. Slíbí, že se pokusí vše urychlit, ale potom se překvapivě dlouho nic neděje. Akorát tak dlouho, abych si začal

myslet, že už jsem z toho venku. Abych si začal namlouvat, že přes všechny zmatek a rychlost, s jakou to bylo všechno vykonáno, přes tu obrovskou spoustu improvizací mi to vyšlo a podařilo se mi spáchat dokonalý zločin (potom že prý dokonalý zločin nikde jinde než v detektivní literatuře neexistuje). Pchá, vždyť právě v detektivce vraha nakonec vždycky chytí, na rozdíl od života. Kdo by měl čas se s případem nimrat jako knižní detektiv.

Půl roku se nedělo vůbec nic a tak tak na spadnutí byl proces, ve kterém měla být manželka úředně prohlášena za ztracenou, kvůli majetkovému vypořádání, a taky, abych se mohl znovu oženit, pokud bych o to stál. Jenže to je snad právě ten osud. Jakmile si člověk začne být něčím jistý, jakmile si člověk oddechne a slíbí si, že příště to bude jinak a líp, že mu ta lekce stačila, stane se něco, zázrak a minulost ho vždycky dožene.

Majitel skládky se rozhodl, že ten svůj „svinčík“ trochu poklidí. Tedy, že ty tisíce nesourodých a obsahově nevábných kopiček nechá buldozery shrnout na jednu velkou, páchnoucí, obrovskou hromadu. Najal si proto stavební firmu, která podobnými stroji disponovala. To byla ta první náhoda a druhá, která následovala, byla, že jeden z vůdců těžkého stroje usnul při své monotónní činnosti „s radlicí dole dopředu, s radlicí nahoře zpátky“. Zrovna při cestě dopředu a zrovna parchant tak nešikovně, že rukou strčil do páčky na zahloubení radlice a ta začala odkrajovala mnohem větší vrstvu než obvykle. Zabořila se tak hluboko, že s lehkostí siláka na pouťových představeních vyloupala tlející koberec i s tělem ze svého úkrytu, a protože už se mezitím před strojem nahromadila pořádná vrstva kamení a hlíny, tak celý ten podivný balíček poměrně lehce přepadl přes předek stroje a zůstal ležet na těžkých ocelových náliticích a hydraulických pístnicích. Taky ještě nutno říct, že za několik dalších okamžiků měl té obrovské vlny země buldozer před sebou právě dost, a možná i spánku svého strojníka a s citelným cuknutím zůstal stát na místě. Jenom sebou rychle škubal, jako nemocné a chcípající zvíře, protože zatížená lžice stroj odlehčila a jeho pásy tedy prokluzovaly naprázdno a hloubily pod sebou dvě hluboké vrásky. To strojníka konečně vzbudilo. Rychle zastavil a vyběhl zděšeně ven. Asi se lekl přes lžici přetékaající hlíny, že utrl nějakou z hydraulických hadic. Začal proto vše, co s radlicí nějak souviselo, kontrolovat. Bylo úplně nemožné, aby si rozlomeného koberce se zbytky lidského těla nevšiml.

Když se prozvracel až k navracení jasného rozumu, vytáhl z kapsy umaštěných montérek mobilní telefon a zavolal přes operátora policii, aby svůj nález ohlásil. Prostě náhody v můj neprospěch nebraly toho dne konce. Ještě, že jsem si nekoupil los, protože podle všeho bych byl vylosován jenom proto, abych zaplatil cenu výherci.

No a potom šlo vše až zázračně rychle. Pro dnešní policejní laboratoře a patologii nebyl problém identifikovat tělo i způsob smrti. Pro mého nevlastního syna zase bylo hračkou poznat v těch cárech špinavé látky zbytky původního koberce (proč já blbec to tělo z něj nevybalil a prázdný koberec nevyhodil na opačným konci skládky). Já se sice na radu svého obhájce (říkal mi, že nic nemají a že všechno jsou jenom nepřímé důkazy, na základě kterých mě odsoudit nemohou) nikdy nepřiznal. Zkoumal mě kdekdo a mám tedy lékařsky potvrzenou zvláštní brutalitu a rafinovanost, jakožto povahový rys. Snad proto taky doživotí. Co dodat? Jestli bych to nějak změnil, kdybych mohl? No jasně, nezabil bych ji, nezkrivil bych jí ani vlas. Cokoliv lepší než její smrt, jenže ona si to zasloužila. Ta mrcha si to zasloužila.

Máma by ještě tak pochopila, kdybych si nechal přes celá záda „kérnout“ záhon růží nebo dvě líbající se holubičky.

„Tohle je prima, mami, věř mi.“

„No, hlavně to jednou vysvětlí svým dětem, nebo až skončíš školu a půjdeš někam škemrat o místo. Až to uvidí někdo ze známých. Táta ti k tomu večer taky svoje řekne. Počkej.“

To je prostě daň za pravidelné jídlo, čisté prádlo a pohodlnou postel, vše bez finančních nároků. Jak rád bych se na to vykašlal a šel na kolej. Jenže to už bych na motorku ani pařbu neměl žádnéj čas. Na moje potřeby stačila jedna pohodová brigáda. Vídával jsem všechny svoje spolužáky, které nikdo nepodporoval a ještě si z výtvaru museli tu kolej zaplatit. Šli z práce do práce a znavení jako velbloud po přechodu Sahary, vzhůru na přednášky. Proč svoje mládí a bezstarostnost utápět právě takhle.

„Nevím, večer asi nebudu doma. Je hezky, tak se pojedeme projet. Vrátním se pozdě.“

„Tohle už je k nevydržení. Ta hlava, ach bože, ta hlava. To jsem snad nikdy nezažil.“

Pokusím se vstát z postele. Svět se se mnou točí a nabírá otáčky jako zadní kolo mojí motorky při pořádný střelbě. Jako bych pil v kuse alespoň měsíc. Těžko i mně samotnému uvěřit, že jsem už víc než týden nic nepil. Byla skoro jedna ráno. Motám se chodbou k ložnici rodičů. Ani se nepokouším rozsvědět, světlo by mě asi zabilo. Taky proč, když venku byl úplněk a měsíc interiér ozařoval tak jasně. Okna byla jako tlumené velkoplošné zářivky.

„Promiň mami, ale je mi strašně zle!“

Je mi to líto, budit ji takhle v noci. Hlavně aby se nevzbudil táta.

Matka beze slova vstala a došla mi pro prášek. Asi hodinku se mi zdálo, že vůbec nezabírá, jenže to, že se ráno budím, je důkazem, že tomu tak nebylo. Cítím se odpočatý a je mi dobře. Po noční malátnosti není ani stopy. Krásné ráno.

Když si čistím zuby, tak koukám na svoje tetování a nemůžu se zbavit dojmu, že je na něm něco jiný, nevím přesně co, ale zdá se mi, že se změnilo. V drobnosti, detailu, ale přece. Zdá se mi, jako by se mezikruží pootočilo, protože podle všeho teď ke „špičáku“ démona směřuje jiný ze znaků. Ale to musí být blbost. To přece není možné. Navíc ty blbý a nesrozumitelný znaky si ani nedokážu zapamatovat, natož abych znal jejich polohu.

Kluci byli ještě ve vodě. Blbli nedaleko od břehu a já seděl na skále, tak pět metrů nad nimi. Měli jsme tam i věci na sebe a motorky, protože

právě na tu skálu vedla jediná příjezdová cesta. Staré a zatopené lomy, jako tento, to mívají často. Když tak vidím jejich oblečení na nevhledných hromádkách, napadne mě trošku ho „prošácnout“. Mám na ně oba dobrý výhled, takže nehrozí, že by mě mohli překvapit. Než se sem vyškrábou, stihnu bych něco z jejich peněz i utratit.

Mirkovu portmonku vracím hned zpět. Má v ní všehovšudy tři tisícovky. Zato Zdeněk nezklamal. Skoro dvacet tisíc. Je vidět, že jeho otec je okresní prokurátor. Má peněz, vždycky měl peněz a nikdy důvod si jich vážit. Odmitám jakékoliv morální pochybnosti, neřeším to. Schovávám celou náprsní tašku do svých věcí v postranní brašně motocyklu. Napadá mě, že to tak bude lepší, než kdybych si vzal jenom něco. Bylo by to podezřelé. Takhle se nechá snáz vnutit Zdeněkovi myšlenka, že celou tašku někde ztratil.

„Já vám to kafe zaplatím. Vy blbci musíte makat, abyste vylepšili rozpočet. Já si to můžu dovolit.“ sliboval na benzínce, kde jsme se cestou zpět zastavili.

„Do prdele, já nemám peněženku. Kluci, já budu muset zpátky. Mně tam musela vypadnout někde na břehu!“ říká zděšeně.

„Ale jak je to možný, když byla kapsa zapnutá na zip?“

Kurva! Teď ho budu muset přesvědčit, že když se oblíkal, tak ta kapsa zapnutá nebyla. Že si ji zapnul jenom podvědomě, aniž o tom uvažoval.

„Pojedeme s tebou,“ říkám.

Pomůžeme ti hledat. Ale Mírek jenom nesouhlasně vrtí hlavou.

„Moc mě to mrzí, ale já, kluci, nemůžu. Mám rande s Leonou a to fakt nemůžu. Já byl přesvědčený, že už budu zpátky. Mám vás rád, ale jsou věci, který ani vám obětovat nedokážu.“

„Tak si klidně vyměň Leoniny kozy za nejlepší kamarády, zrádče!“ vylítlo z mých úst, ale Zdeněk říká, že mu to nevadí a že to chápe.

Blbneme na břehu skoro do půlnoci. S baterkami, jako přerostlé světlušky.

„Musel tady ještě někdo bejt, kdo jí našel. Měl jsi tam nějakou adresu nebo něco?“ ptám se starostlivě, zatímco mě těch necelých dvacet tisíc, konkrétně 18 980,-Kč hřeje vždycky, když si na ně vzpomenu. Domů se vracíme až k ránu. Půjčuji mu „litr“, aby si mohl alespoň doplnit benzín. Nechci vidět, jak budu vypadat na zítřejších přednáškách.

Zase je mi zle. Stejně jako posledně se motám do rodičovské ložnice, stejně jako PŘEDTÍM je venku úplněk. Stejně jako posledně se ale ráno budím úplně fit.

„Tak už pojd', Mírečku. Honem, honem.“

A zdá se mi, že vidím jejich siluety. Můžu se mýlit, protože je pěkná tma a já jsem dost daleko. Čekám v křoví. Nemůžu potřebovat, aby se mu podařilo zaslechnout něco z mé manipulace, kterou se chystám provést s mobilním telefonem.

Ten mobil se mi podařilo šlohnout z ledabyle zapnuté kabelky nějaké „vyzývavky“ v trolejbusu. Má si líp hlídat svoje věci, kráva. Díky tomu, že se vybavovala s další sobě podobnou, nebylo nic snažšího, než ten mobil vytáhnout a taky si prohlídnout, jestli je to to, co potřebuji. Kdyby neměl hlasový záznam, vrátil bych jí ho. Čestně. Ostatní lidé kolem mě byli úplně neteční a bylo jim fuk, že před nimi sahám do úplně cizí tašky. Sláva rozkladu všech morálních hodnot společnosti začátku 21-ho století.

Doma mi dalo moc práce, když bylo nutné vzpomenout si, ve kterém filmu by se opakovala volání pronesená zoufalým ženským hlasem, něco ve smyslu „Pomoc! Proboha, pomoc! Pomozte mi někdo! Tady nedaleko! Proboha, rychle.“

Nebylo to sice jednoduché, ale podařilo se. Mělo to sice pár děr, pár místeček, podle kterých se dalo odhalit, že to není autentický křik, ale myslím, že nikdo, kdo zaslechne volání o pomoc nebude hledat a zkoumat detaily. Vsázal jsem na to, že charakterní „kladák“, jakým je určitě Mirek, se chytne. Nejvíc práce mi dalo najít větu: „Tady, hned za vámi, já vás vidím, rychle, pospěšte si!“ Netvrdím, že zněla úplně přesně tak. Dalo to tolik práce, bez studia a vybavení, že si to, Leono, užiješ jako nikdy. Už jen za všechnu tu nudnou energii, kterou jsem musel vydat při přípravě.

„Jsou to oni. Panebože, opravdu to jsou oni!“

A v duši se mi rozlévá blaho z toho, jak vše vychází. Už nemusím řešit žádné pochybnosti. Teď už to musí vyjít.

Slyším, jak se Mirkovi rozezvučel mobil. Tisknu úplně klidně tlačítko hlasového záznamu a servírují všechna ta zoufale pronesená slova. Mirek vysvobodil svou ruku zpoza Leonina pasu a vyrazil. Přesně jako Mirek Dušín, blbec. Leona pomalu a nerozhodně pokračovala dopředu.

„Tak co! Škoda, že se neuvolníš, aby sis to užila jako já! Ty čubko!“

Můj hlas je rychlý a přerývaný. Mysl je vybičována k maximum, ale hlavně se pořád kontrolovat a ten hlas, vzrušením napěchovaný, měním tak, aby mě nemohla identifikovat. Nahrává tomu i to, že mě moc nezná. Viděla mě asi všehovšudy třikrát. Ležela na zemi, zbitá, znásilněná a hlavně ponížená. Úplně zcela ponížená. Smál jsem se krutým, chechtavým smíchem, protože mi bylo jasné, že nikdo nikdy, dokud se bude její noha dotýkat tohoto světa, ji nedokáže ponížit víc.

„Kluci, promiňte, ale nemůžu přijít. Leona je v nemocnici. Včera večer ji znásilnili. Měl bych být asi s ní.“

„Tak si zaříd' psychologickou poradnu ty pako!“ vypadlo ze mě. Ale rychle se snažím zamaskovat vše větou ve smyslu: „ona by asi raději chtěla být sama, musí mít v sobě zmatek.“

Je to průhledné, já vím!

„Nemůže, Zdeňku, Leonu mu včera znásilnili.“

A sám se divím, jak to dokážu říct zúčastněně.

Na nočním stolku mám položené dva prášky na spaní. Ne, že bych to nějak zvlášť sledoval, ale padly mi oči do kalendáře a všiml jsem si lunárních fází, které na dnešní noc proklamovaly úplněk. Taky mě napadlo udělat si lihovou fixou ke znaku u démonova špičáku tečku. Ať mám, proboha, jistotu. Ať už, proboha, přestanu tápat.

Ráno je tečka vážně posunutá dvanáctinu před špičák. Nedovedu si to nijak vysvětlit, ale mezikruží se opravdu otáčí proti směru hodinových ručiček. Každý úplněk skočilo tetování o jeden znak dále.

Škola, škola. Už mi to leze pěkně na nervy. Od svých ranných let neznám nic jiného, než povinnost. Kvůli škole jsem přišel o dětství, dospívání a teď, jak se zdá, přicházím i o dospělost. Ještě že si odpoledne spravím chuť. Mám to vše připravené.

„Pojď sem, Daníku, kamaráde!“ volám našeho jezevčíka a ten okamžitě přibíhá. Vrtí vesele ocáskem a přímo bytostně se těší, až ho vezmu do náruče a začnu ho hladit, zvíře jedno hloupé, důvěřivé.

Drbu ho za ušima. Vrní a postačí jenom stisknout zezadu za krk a trošku trhnout. Ozve se drobné křupnutí a jeho tělíčko mi zmrtví v náruči.

Masičko je voňavé a jemňoučké. Rozplývá se na jazyku jako dortíček a čerstvá krev ve tkáni mu dodává lahodnou a ničím nenapodobitelnou železitu příchutí. Slastně přivírám oči při každém dalším soustu. Ani si díky tomu nevšímnu, že mezi dveřmi do kuchyně stojí máma a strašně ječí.

„Nejsi moje dítě, ty zrůdo! Jak jsi, proboha mohl? Jak jsi tohle mohl udělat! Zrovna Daníkovi, takovej hodnej pes! Jak tě měl rád a ty jsi horší . . . Škoda mluvit!“

„Taky tady nemusím bejt! Poslední dobou neumíte nic jiného, než mě srát!“ zakřičím matce přímo do tváře a sám se divím, kde se to ve mně bere. Jednou stranou se mi moc líbí, jak jsem jí ublížil. Podobné věci mi poslední dobou přináší stále větší a dříve nepoznanou rozkoš. Jenže ta rozkoš je pomalu, ale jistě, kalena jakýmsi varovným morálním pozadím. Kurva, kdybych se tak tý posraný morálky dokázal zbavit. Kdybych si tak rozkoš z každé špatnosti dokázal konečně vychutnat až do dna. Číše rozkošnický vypitá na jeden nádech. To by bylo.

Chechtnu se mámě a dávám si záležet, aby to byl zlý a nejodpornější smích, co kdy mohla slyšet.

Po tom co pohřbila na zahradě hlavu a zbytky těla psa, se zhroutila v křesle. Píla vodu a zdálo se jí, že ani tu v sobě neudrží dlouho.

„To přece není možný, tohle není možný!“

Marně přemýšlela, kde se v něm mohlo vzít tolik zla. Šlo to s ním z kopce poslední dobou a nebylo možné si toho nevšimnout. Ale příkládala to pouze nějaké zastydělé pubertě, brala to jako daň za to, že léta dospívání, kdy si ostatní mámy z okolí rvaly vlasy hrůzou, co jejich ratolesti zase provedly, on seděl doma a učil se.

„Musíme s ním za nějakým odborníkem. To sami nezvládneme,“ řekl jí manžel a tvářil se úplně klidně. Jak může být vůbec tak klidný! Jak MŮŽE VYPUSTIT vůbec Z ÚST NĚCO TAK STRAŠNÉHO A TAK KLIDNĚ!

„A to chceš cizímu člověku vykládat, že sežral psa, kterého dostal za vysvědčení? To chceš vykládat někde, že toho psa, tvora, který mu tak věřil, chladnokrevně zabil a sežral? Víš, jak tady budeme vypadat? Víš, jak se tu všechno rozkřikne!“ křičela hystericky a od očí jí létaly slzy.

„Mysli si, co chceš, ale každopádně pohovorem u psychologa se nic nezkaží. Najdu někoho spolehlivého. Navíc je tu nějaká lékařská etika. Doktoři nemůžou jen tak chodit po městě a roztrubovat informace o pacientech.“

Myslela si o tom svoje. Dovedla si představit, jak má někdo snahu tady v té „drbárně“ něco zatajit.

„Musím sehnat nějaký bydlení. Priorita číslo jedna, najít si bydlení, protože tohle neskousnou.“

Letělo mou hlavou a bylo mi jasné, že se doma objevit nemůžu. Jenže bydlení se neváří na ulici a z minuty na minutu se nic většinou nesežene. Byl večer, horko, ale každopádně bych nerad zažil pocit ranní rosy v navlhlem oblečení, tom jediném, co vlastním, tedy co mám na sobě. Vidina nádraží a noci mezi místními, homelessy mě taky nenadchla.

„Něco vymysli, tak už proboha něco vymysli! Máš inteligenci! Tvůj mozek je šelma a zvládne všechno!“ povzbuzují se.

„A jeho vztah ke zvířatům byl vždycky kladný, tvrdíte, tedy doneávna?“

Co na to říct. Co, sakra, na tohle říct. Věděla, že ten doktor je blbost. Zaplatí mu za to sezení, za jednu seanci víc než vydělá za půl měsíce. Nic neříkající slova, prázdné věty, jenom naučené bláboly. Nasáhla manželovu ruku.

„Pojď pryč. Prosím! Hned!“

Vyrazili do tmy.

Bylo hrozné nosit to v sobě jako tajemství. Užíralo ji vše, co se stalo a hlavně že syna už víc jak 14 dní neviděla. Měla být opatrnější. Neměla tak ječet a vyplašit ho. Ale to, co prováděl, bylo tak strašné. Všechno, co poslední dobou dělal bylo strašné. Změnil se, a nebo snad dělal jenom všechno proto, aby se vyčlenil, aby ho nikdo s jejich rodinou nespojoval? Každopádně to bylo pryč, zbylo jen rozčarování a smutek.

Věděla přesně, co všechno riskuje, když se svěří. Pravda, Lída nebezpečí poněkud minimalizovala, protože spolu kamarádily od dětství, znala ji jako vlastní boty a pokud věděla, tak nikdy necítila potřebu se komukoliv pochlubit s tím, o čem spolu povídaly. Takže se nakonec odhodlala a vyklopila to na ni. Slova se z ní sypala jako šterk s plně naložené Tatry a stejně tak skřípala. Lída zůstala koukat s otevřenou pusou. Asi jí pořád nedocházelo, že je něco podobného možné. Že ženská, obyčejná stárnoucí ženská a hlavně moc hodná ženská by mohla zplodit bestii. Navíc i jeho znala od porodnice.

„Znám někoho, kdo by ti k tomu asi řekl nejvíc.“ řekla Lída laskavě a pohotově. O to víc ji překvapilo, když záchranné lano nebylo uchopeno.

„Pusť to z hlavy. Včera jsme byli u nějakýho psychologa. Bohouš ho sehnal. Tvrdil, že je to třída a že jeho klientelu tvoří jen ti „lepší“. Blbost. Řekl nám pár frází, co si přečteš v každý beletrii, a vyinkasoval za ně částku, za kterou tři týdny pro rodinu vařím. Takhle naletět.“

„Ale to, co ti nabízím, není žádný psycholog. Je to vědma a věštkyně. A je fakt dobrá! Zabývá se magií!“

Ale když viděla její obličej, raději toho hned nechala.

Honza měl problémy, a to ne malé. Dalo by se říct, že šel z „depky do depky“ a na co sáhl, to se mu pod rukou drolilo, jako spráchnivělé dřevo. Jeho rodiče byli bohatí a tak by se snad na první pohled mohlo zdát, že mu nemůže vůbec nic chybět. Ale opak byl pravdou, zvláště když si po prvních nespělých myšlenkových krůčcích konečně dokázal přiznat, že se určitě nikdy neožení, protože se mu prostě líbí kluci. Byl obyčejnej „teplouš“ „bukvice“, prostě jeden z těch, kterými až doposud pohrdal. Snad proto čím dál častěji uvažoval o sebevraždě. JEN KDYBY NEBYL TAK OBROVSKEJ SRAB A NEBÁL SE BOLESTI! Možná proto, aby přišel na jiné myšlenky se rozhodl poskytnout něco pohodlí ze svého a svými rodiči tvrdě zaplaceného privátu tomu nešťastně vypadajícímu mládenci. a nebo se mu snad ta postava se souměrně hezkou, jemnou tváří, s drsným

tetováním na levém předloktí, líbila? I to je možné. Ať už byl prapůvodní důvod jakýkoli, každopádně doufal v rozptýlení myšlenek. Teď seděl proti němu a jejich řeč plynula. Připadal si běžný a šedivý, úplně tuctový a nezajímavý. Snad proto se rozhodl svěřit se svými stavy a myšlenkami. Snad si myslel že v jeho očích poněkud stoupne.

„Nemusíš se bát bolesti. Jsou způsoby, kdy nemusíš cítit vůbec nic. Jen ti největší lidé dokázali odejít dobrovolně z tohoto světa do neznáma. Jen ti nejdůležitější dokázali hodit za hlavu bohatství i pohodlí a šli do míst, která ostatní zkoumají až z donucení. Je to ten největší postoj, je to všechno a všechno řeší!“ říkal ten naproti němu v křesle s překvapivým nadšením. Do prdele takhle to vypadalo, jako by to byla jen jízda na horské dráze. Chvilíčka strachu vystřídaná rozkoší z mozku plně nadopovaného endorfiny. To za to přece vždycky stojí. Ač si původně přál se podobných myšlenek zbavit, překvapivě je v sobě posílil. Přál si ztotožnit se s Hemingwayem, či stát se právě takovým. Pochopit svůj čas a odejít jako hrdina.

„Senecovi, velkému filozofu a učiteli, nechal jeho žák, Nero, císař, otevřít tepny ve vlažné lázni, protože to je bezbolestné. Nero byl bestie zlá a zkažená, ale Seneca si vážil, a tak mu právě i ve smrti byl milostiv. Říká se, že to byl jediný ústupek, který kdy udělal. Pokud by sis to přál, tak ti s tím mohu taky pomoci.“

Honza cítil to jemné píchnutí, jak široká a dutá jehla vklouzla pod kůži. Ale to bylo to jediné, co dokázal cítit. Jako kdyby mu brali u lékaře krev. Ta už ostatně proudila do vody ve vaně a barvila ji do ruda množstvím divokých vírů. Filip, jak se jmenoval ten poslední přítel, úplně poslední opravdový přítel, byť se znali jen jedno odpoledne, ho vzal jemně za ruku. Pohladil ho něžně a jemně po předloktí, objal ho a políbil. Nejdřív něžně až mateřsky na čelo a potom na ústa. Divoce, ďábelsky, jazykem mu kmital snad až někde za mandlemi. Rozkoš, která se ho zmocnila byla obrovská a nikdy nepoznaná. Přirození se mu ztopořilo, cítil to. Věděl všechno. Hlavně to, že nechce vůbec zemřít. Proč by měl? Po těle se mu rozlilo horko, zamotala se mu hlava a omdlel. Poslední, co zaslechl, byl ďábelsky nepřirozený smích. Bylo něco po půlnoci a venku svítil měsíc v jasném úplňku. Ten, který zavedl jehlu do Honzovy ruky, ten, který ho přesvědčil, že má proč i kam odejít, měl ústa plná krve, Honzovy krve a vychutnával ji jako božský nektar. Byla sladoučká a panicky hustá. Ani si nevšiml, jak na tetování poskočil další znak blíže démonově špičáku. Sál tou dutou jehlou další a další doušky rozkošné tekutiny z těla, ve kterém už nezbývalo života ani na několik sekund.

Asi to Lídu muselo docela zaskočit, když hned v pondělí ráno na ni udeřila a začala škemrat.

„To je v pořádku. Nabízela jsem ti to přece sama, ne?“

Nakonec, když se jí to rozleželo, řekla si, proč to nezkusit třeba i se šamankou kmene kalaharských křováků, pokud by to mohlo pomoci. Pokud bylo něco, čím by dokázala Filipovi pomoci, nechtěla čekat s rukama za zády, ale přála si konat.

Člověk by ani nevěřil, že není v jeskyni, ale v běžném panelákovém bytě. Zatažené závěsy a všechny použité rekvizity a znaky dělaly místnost velmi ponurou, což byl zřejmě účel. I když žena za stolem nevypadala že by do té ponuré atmosféry nějak zapadala. Byla drobná a měla silný ruský přízvuk. Vlasy přecházely až do modra, jak byly černé a jak se leskly. Jako by byly vyrobeny z ocelových špon. Byly tak nepřírozeně černé i vtom přítmí, že jistě byly barvené.

„Vše, co mi vyprávíte, není zase tolik zvláštní. Snad pro vás, ale ne pro mě. Logiku by to mělo, kdyby se cyklus spustil v den jeho narozenin. Jenže to je těžké odhadnout zpětně, že? Leda že byste si dokázala vzpomenout řekněme na něco velmi významného . . .“

Hlas měla klidný a příjemný a přízvuk v jejím podání ani nezněl příliš cize.

„Je mu 21. To synové příliš času se svými matkami netráví. Když měl narozeniny? V ten den? Oslavoval se svými kamarády, jako vždycky. Manžel se na něj pěkně naštvál, protože se vrátil až v noci a pod obraz. Navíc si nechal na ruku vytetovat takovou příšernost.“

Zpozorněla. Ta žena zpozorněla.

„Dokážete to definovat? Myslím tetování. Nebo alespoň nějak popsat? Co to zobrazuje? Nějaká symbolika, či reálný projev. Je to důležité!“

A tón hlasu se posunul do polohy k naléhavosti.

Vzpomínala tak usilovně, až se jí zakabonilo čelo.

„Nějaký lebky v puse takový zubatý příšery. Moc jsem to neprohlížela. Chtělo se mi zvracet, jakmile jsem to zhlédla. Ještě to tak pečlivě studovat.“

Chápavě přikývla a hbitě vstala. Odběhla do vedlejší místnosti, aby se vzápětí objevila zpět se silnou knihou v náručí. Kniha měla velmi ohmatanou vazbu. Zuřivě v ní listovala.

„Myslíte něco takového?“ a přisunula jí k očím otevřenou dvoustranu.

Možná to nebylo úplně přesné, ale shodovalo se to tak, jak si celý výjev z té noci pamatovala. Znovu viděla oba dva kamarády, jak opilého Filipa hodili na postel a znovu zažívala šok z pohledu na jeho ruku, tak strašně potetovanou ruku.

Přikývla.

„Tak to je špatné. To je moc špatné!“ promluvila temně vědma.

„Je to hlava vládce temnoty a uvnitř ty tři lebky znázorňují tři živly. Ty znaky dokola jsou symboly dvanácti pekelných bran, po jejichž překročení se jakákoliv bytost našemu vesmíru zcela uzavírá. Po posledních dochovaných svědectvích o těchto zobrazeních v Evropě, zvláště ve Španělsku, vypuklo řádění inkvizice naplno a ve vykonstruovaných procesech hynulo rukou církve mnoho lidí. Nechci se církevních hodnostářů nijak zastávat, ale asi věděli proč. Jejich strach byl nesmírný a vypadalo to, že právě tohle byla první otevřená bitva „nebe a pekla.“

A dramaticky se odmlčela.

Filipova matka se přes vážnost situace musela pousmát. Jen její manžel v křesle vypadal sklesle a nezúčastněně. Zřejmě to byl dopad odpolední hádky, kdy na něj naléhala, aby s ní sem šel. Teď to asi bral jako satisfakci za všechny svůj promrhaný čas. Manželčin smích byl velmi výmluvný.

„Vám se to možná zdá poněkud ukvapené a bláznivé, ale není tomu tak. Nemáte moc důvodů k smíchu.“

Poněkud se zkoncentrovala a řekla: „Promiňte.“ Nebo to spíš pípla.

„Problém je v tom, že jestliže otevře čtvrtinu zámků, je proces nevratný. Potom není cesty zpět a musí přejít na druhý břeh. Těch devět zbývajících bran už má vliv pouze na hodnotu a zařazení.“

„A co je vlastně těch dvanáct bran? Mluvíme tu imaginárně o něčem, co neznám. Snad bych si jako laik zasloužila trochu podrobností, nemyslíte?“

Žena se zamyslela, snad se snažila přijít na vhodná slova, jak vše sdělit co nejsrozumitelněji.

„Je to dvanáct hrůzných skutků. Jakýchsi činů, které musí vykonat a projít jimi. Myslím, ta konzumace vašeho psíka byla jedním z nich. Jejich gradace je stupňovitá. Tím chci říct, že každý další úkol je horší. Proto si nemyslím, že by se jednalo o první bránu. Na to je taková věc příliš brutální. Bojím se, že vám už váš syn nepatří!“

Měla sto chutí vstát a utéct pryč. Jenže potom ji napadlo, že jistě tak dlouho volila slova a přemýšlela, protože se takové přímočaré definici pokoušela vyhnout. Asi to vzhledem k okolnostem nešlo. Proto nakonec zůstala sedět a tupě se otázala.

„Dá se nějak zjistit, kolik už bran otevřel?“

Jenže žena zavrtěla hlavou.

„Snad jenom, kdybyste si dokázala vybavit, jestli se ve vašem okolí nestaly v poslední době nějaké podivné věci. To by se mu snad dalo přisoudit a jediné podle toho odpočítat, odhadnout, kde asi může být. Peklo nemívá

jízdní řád, takže nejde o nic pevně a předem stanoveného. Vše se mění, cestu od cesty. Do tohoto druhu bytí vede nepřeborné množství cest. Je jich jako chodeb červotoče v tisíciletém trámu. Myslím, že teď už nejde o to, jak zachránit syna, jako spíš o to, jak zachránit vás.“

„Chcete mi snad říct, že půjde po nás? Po vlastních rodičích? Chcete mi naznačit, nám oběma naznačit, že by mohl ublížit vlastními rodičům?“

Slova jí přecházela do hysterie. Nebylo se co divit. Vědma však pokračovala stále stejně klidnou tóninou hlasu.

„Chci vám především naznačit, že on už nemá vaše vnímání světa. Přemýšlí úplně jinak a věci vidí z úplně jiných úhlů a stran. Musíte být velmi opatrní. Na každém kroku!“

To bylo dobré. Měl pár dní kde bydlet, když přesvědčil majitelku bytu, že se s Honzou dohodli o společném pronájmu. Dokonce mu bylo přislíbeno, že tam může být místo něj, pokud bude pravidelně platit. Jenže se jednalo o tak astronomickou částku, tak mu bylo víc než jasné, že se zdrží jenom po období, které je předplacené.

Jak o tom přemýšlel a uvědomoval si, že doma nechal všechno co měl rád, říkal si, proč by měl vlastně někam utíkat? Proč by měl on utíkat z toho prostorného a pohodlného domu zařízeného veškerým komfortem? Přece by se dalo zařídit, aby mu ten dům patřil. Nestálo by to ani příliš úsilí.

Měla snahu dojít až k němu, obejmout ho a položit si jeho hlavu na rameno a laskat se s jeho vlasy tak, jak to dělávala, když to byl malý a vystrašený chlapeček. Stejně si přála sevřít ho v náručí a chlácholit, jako když se uprostřed noci probudil a z dětské mysli jen pomalu odcházel nedokončený zlý sen. Chtěla to udělat bez ohledu na revolver v jeho ruce, kterým na ni mířil zatímco na ni sypal všechny svoje vulgarity a výhrůžky. Když se zasmál, uvědomila si konečně, že to opravdu není on. Vědma měla pravdu, ve všem. Teď si všimla, že i tvář toho, jehož v bolestech porodila, je cizí. Přesto vyrovnaně a tiše řekla: „Jestli jsi přesvědčen, že právě tohle potřebuješ, klidně to udělej. Já už stejně nemám proč žít.“

Snad si myslela, že ho to zastaví, změní nebo mu to alespoň roztřeše ruku s tím kdovíkdě ukradeným revolverem. Nic z toho se ale nestalo. Stál tam klidně a mířil, jako by byl vytesán z kamene. V duchu se loučila se životem, když pojednou Filip nepřírozeně vytřeštil oči.

Nevydal žádný zvuk, nic, jen se překvapeně otočil. Za ním stál jeho otec a měl obličej celý od krve. Ve tváři se zračil nesmírný údiv a překvapení, když se počal hroutit k zemi. Ještě vleže si všiml, jak se ztrácí a mizí jeho

tetování. To tetování, které ho naplňovalo tak obrovskou pýchou. Potom zavřel oči a mysl se začala transformovat a připravovat na cestu bez návratu. Ze zátylku mu trčela rukojeť dlouhého porcovacího nože. Revolver zůstal přikryt pod tělem.

Zkřivila tvář pláčem.

„Proboha, jak jsi mohl. Jak jsi jenom! Svoje vlastní dítě!“

Mrtvola na zemi vypadala něžně. Tvář vypadala až dětsky čistě.

„Tohle možná je můj syn, ale to, co uvnitř žilo, nebyl on. Neměl jsem jinou možnost. Zabil by tě a potom by mi už nezůstalo nic, co mám rád. Takhle mi zůstalo alespoň něco. A víš, co říkala ta čarodějnice. Není už cesty zpět!“

A rozplakal se taky.

Azrael si balil své věci. Mohl na sebe být pyšný, protože svůj úkol splnil. Jistě ho samotný vládce nejenom pochválí, ale i povýší. V komoře hospodářských prostor vysokoškolských kolejí tlelo tělo jednoho nepříliš talentovaného studenta, ale o to talentovanějšího tetovače. Svůj účel splnilo, tak ho už nepotřeboval. Chvilku bojoval s pokušením vzít si něco s sebou, nějaký suvenýr, ale nakonec tetovací pero položil zpět na stůl.

Odcházel sám a snad i spokojený.

22. Vánoce v Pošumaví

„Nevím pořád, jestli to je dobrý nápad. Naši jsou už dost senilní staříci a moje sestra je sice o osm let mladší, ale myšlením je jí snad sto. Je strašně staromódní. Jednak je svobodná, tak se bojím, aby ses mi do ni nezakoukal a potom taky vím, že tě nepřijme. Určitě si bude myslet, že musíš být mladý i pro ni, natož pro mě. Podle ní mám nárok tak akorát na nějakého zachovalého důchodce. Nikdy nepřijme to, že by mi mohlo být hezky.“

A vzala nerozhodně dva svetry, jako by si to snad na poslední chvíli rozmyslela. Přitom původně se tolik těšila na pohodu a klid několika svátečních dnů v lůně přírody a hlavně na místě, kde měla své kořeny, odkud pocházela.

„Když se za mě tak stydíš, představ mě jenom jako kolegu, spolupracovníka. Šéfa, který se rozhodl kontrolovat tě i o dovolené.“ smál se Martin, ale Ivaně to příliš vtipné nepřišlo. Ona nebyla ten typ, který by chtěl doma lhát. Který by vůbec dokázal svým nejbližším lhát. Těšila se na běžky, to ano. Vždyť na nich nestála snad dvacet let. Kde jsou ty doby, kdy je musela nazouvat každé ráno, aby se vůbec mohla dostat do školy. Těšila se na chvilku procházek, až bude tomu městskému zabezděnci ukazovat všechna tajemně krásná místa dětství. Těšila se na opravdovou romantiku panensky čistého neposkvrněného sněhu, tedy děje, který byl v jihočeské metropoli nemožný.

„Tobě se to směje. Jenže si nedoveš představit, jak moc musím uvnitř bojovat. Já tě chci představit našim i ségre jako přítele. Moc toužím se s tebou pochlubit a ukázat jim, jak moc mi svědčí naše společná láska, ale zároveň se toho moc bojím, protože vím, že na na tebe budou koukat jako bych znovu našla kdysi ztraceného syna. Sama jsem s tím zpočátku bojovala.“

A objala ho. Políbila na ústa, ale jen lehce a něžně a hlavně velmi rychle. „Nikdy se s tebou nesmíří jako s mým milencem. Uvidíš, co všechno si budeš

muset prožít. Je mi tě předem líto. Ale když vydržíš, když to přežiješ a nevykašleš se na mě, tak ti uvěřím že mě opravdu miluješ.“

„Mélas to balení nechat až na zítra. Odjíždíme až odpoledne, tak by na nějaké půlhodině nesešlo.“ odpověděl jí na to. „Nemusela ses tak dlouho nervovat. Když vidíš všechny ty tašky, evokuje to v tobě už pocity domova. Ještě mi tě šlehne, ty moje stařenko!“ dodal a věděl, že to zabere, že to ji trochu rozesměje. Jen ona věděla, jakou lásku a kolik citu do vyslovení dokáže vložit, i když to pro nezúčastněného nikdy tak neznělo.

Mjr. Konvička se loučil se svou kanceláří a dolehly na něj stopy deprese ze všech vzpomínek. Měl před sebou poslední pracovní den a potom už jenom Vánoce, pár dní volna, a s novým rokem, důchod. Za celoživotní snahu o vyčištění světa od zločinu, za opravdovou a upřímnou celoživotní snahu o vytvoření bezpečného koridoru všude, kde působil, ho čeká samota a musí se zbavit toho, co měl tolik rád.

Hlavně ještě zůstávalo dost věcí, které mu poněkud přidělávaly vrásky na čele. Za prvé se jen těžko smířoval s tím, že jeho nástupcem se má stát právě Mládek, ano, onen kariéristický Mládek. Báł se, že ten ve své snaze zavděčit se nahoře rozdupe všechno, co on tady celé roky budoval.

Navíc Ivana, byla mu věkem nejbližší, ale to nebylo až tak podstatné. Hlavně se báł, jak se Mládek bude stavět k jejímu vztahu s o 20 let mladším kolegou, Martinem Kulíškem, což se stalo jakýmsi veřejným tajemstvím oddělení a zda nebude snaha jejich slibně se rozvíjející, tedy pracovní rozvíjející tým trhat. Zavolal si včera Ivanu a řekl jí to, i se jí snažil sdělit, co všechno dělal právě proti Mládkovi, ale proti mašinerii úředních rozhodnutí a nějakých pitomých tabulek nezmohl vůbec nic. Vpravdě byl přesvědčený, že někdo z venku by byl daleko lepší, než právě Mládek.

Ivana to přijala tak, jak to bylo.

„Jestli mi bude někdo dělat peklo, zapíchnu to a zůstanu doma na výsluže. Naučím se péct bábovky a budu ji dělat Martinovi každý den k svačině tak dlouho, jak dlouho ho bude moje maličkost bavit a budu vtom spatřovat víc logiky, než se tady s nějakým pitomcem otravovat.“

Sdětila mu to úplně věcně, že vtom snad mohl nalézt i jakousi Mládkovu linku, jenže Ivanu také znal, a kdyby jí někdy v životě šlo o kariéru, měla bezpočet možností se vypracovat. Vážil si jí za to, že je právě taková, jaká je, a Martinovi její rozhodnost i zralou krásu upřímně záviděl.

„Na svátky jedu s Martinem domů, do Železné Rudy. Chci ho představit tak nějak oficiálně našim, tak mi, prosím tě slib, že pokud to bude jenom trochu možné, neodvoláš nikoho z nás zpátky. Až do třicátého je oddělení

pořád tvoje, tak, prosím tě, mi to slib. I kdyby se vyvraždila polovina města, necháš mi těch pár dní, jo?“

Obrátila na něj svoje dětsky čisté oči tak prosebně, že mu nezbylo než přikývnout. I když, kdyby se mělo něco semlít, asi by těžko Mládkovi do něčeho mohl mluvit. To je jasné.

„Myslíš, že je to dobrý nápad, představit ho právě doma, v tak malém městečku, jako, jako . . .“

„Kašlu na to, co si kdo myslí, kašlu i na to co si myslíš ty. On ke mně patří a já ho svým starým a nemocným rodičům tajit nebudu.“ skočila mu do řeči a prudce u toho gestikulovala. Konvička si jen pomyslel.

„No právě. Aby se jim z toho nepřitížilo.“

Tmavě modrý Renault Laguna, koupený ani ne před týdnem, se zakoutil svými koly do zasněženého a uklouzaného povrchu horských šumavských silniček. Uvnitř vozu bylo teplo a navzdory silnému a hučivému větru venku ticho. Rádio hrálo vánoční koledy a Ivana poklimbávala v sedadle spolujezdce. Zatím ji nebudil, na to bude dost času až vjede do Železné Rudy. Hrál si před ní na tvrďáka a snažil se vypadat, jak neuvěřitelně se k jejím rodičům těší, ale opak byl pravdou a skomírala v něm velmi malá dušička.

Uvnitř bylo teplo, až horko. Dýchalo to vůni dřeva a praskání polen v jasně zelené kachlové peci ještě dokreslovalo atmosféru útulnosti.

„Jsem Martin Kulíšek.“

Pozdravili ho, ale nikdo se mu ani nepokoušel nabídnout ruku. Přešel to taktickým mlčením.

„Zajdu ještě do kostela. Slíbila jsem to faráři,“ řekla jen úsečně Ivanina sestra Jitka. Byla mladší, drobnější ale rozhodně se nedalo říct, že krásnější. Martin nevěděl, jestli odcházela kvůli němu, a nebo proto, že tady ženy jejího věku jinou zábavu neměly.

„Co se dá dělat v kostele ještě večer před Štědrým dnem?“ zeptal se násilně a určitě tou otázkou nechtěl nijak provokovat. Ale stalo se. Bohužel. Kromě Ivany se po něm všichni ostře podívali a Jitka jen odsekla.

„Připravit kostel na půlnoční není nic jednoduchého a samo se to neudělá. Každá ruka dobrá. Zvláště, když chlapi nestojí za nic a klidně nechají své ženské lézt po štaflích, místo toho, aby přišli pomoci. To kdyby se připravovala hospoda na hasičskéj bál, to by bylo jiné. Ale v kostele ještě výčep není!“

Martin to nechal bez poznámky.

„Nenapadlo mě, že tvoje sestra by mohla být takový suchar a tak věřící.“ špitl Ivaně do ucha, a ta se usmála.

„Konečně vidíš, čeho všeho jsem se bála.“ řekla mu později, když se šli maličko projít po zahradě.

„Ale je to tu jiné, opravdu tu kromě hospody a kostela nic není. Těžko tady žít a ještě k tomu sám . . .“

„Ona nebyla nikdy ani vdaná?“ napadlo Martina, protože zase tak škaradá ani hloupá určitě nebyla. Ivana zavrtěla hlavou.

„Je to tu těžké. Pohraničí, chodívali sem lidé za trest. V padesátých letech. To je generace, se kterými se Jitka, i já nejvíc stýkala. Naši jsou jedni z mála starousedlíků a raději by nás zabili, než aby si nás vzal někdo z té sebranky. Nakonec, jaký je vtom rozdíl. Ona vdaná nikdy nebyla, já ano a sami jsme obě.“

„Ty máš přeci mě. Ty nejsi sama.“ pokusil se vnutit s názorem.

„Hmm,“ přitakala nejasně. „Ale jak dlouho? Stačí, aby na tebe mrkla nějaká taková, jako je Jitka nebo ještě mladší a všechno to bude pryč. Víím to. Napadlo tě někdy, jak to může vypadat za deset let? Mně bude skoro šedesát a tobě necelých čtyřicet. Chápeš to? Vidíš, jak to zní? Co budeš dělat s ženskou před důchodem, když ty nebudeš ani na vrcholu? Myslel jsi na to někdy?“

Chtěl jí říct, že ne a ať na to nemyslí, že jsou oni dva a teď. Ať žije přítomností jako on, ať se nechá unášet zamilovaností, ale místo toho jí k sobě jen přivinul a vášnivě políbil.

„Pojďte se se najíst. Ohřála jsem polívku!“ zakřičela do tmy Ivanina matka. Musela je vidět, jak se líbají, ale nedala na sobě nic znát. Na Ivaně bylo vidět i ve velmi slabém světle, jak znachověla. Určitě to nebylo mrazem. Martinovi přišlo poněkud komické, že skoro padesátnice se před svou matkou stydí, když ji načapá líbat se z cizím mužem, ale nakonec si musel uvědomit, že ani on se nedokáže zbavit studu za spoustu činností, běžných a normálních činností, pokud by ho u toho měli pozorovat rodiče. Před nimi se asi člověk nepřestane stydět nikdy.

Po večeři otec vytáhl ze spíže zaprášenou lahev plnou čiré tekutiny. Otřel ji utěrkou a když se ho pokoušela paní domu zrazovat od úmyslu otevřít ji, odbyl ji jen strohým

„Kuš, babo.“ Aby celé sešlosti vzápětí osvětlil,

„Tu flašku schovávám víc než 25 let. Je to slivovice z aleje, která už dneska neexistuje. Vykáceli ji dva roky po tom, co jsem to vypálil. Byly to nejlepší švestky v okolí a tohle je poslední zbytek. Víš, že jsem tenkrát slíbil, že se to vypije až s Ivaniným ženichem. No a ten první nikdy nepřijel. Byly spolu sedm let, ale on nepřijel. Nikdo z nás mu za to ani nestál, parchantovi, asi od začátku věděl, jak to s Ivanou myslí. Přece neumřu a nenechám

to tady. Takový poklad! Kašlu na tlak. Když mě vysokej tlak nesložil do dneška, tak snad do rána taky vydržím.“ Přičemž spiklenecky na Martina mrknul. Těžko říct, jestli to měl být projev začínající sympatie, či zda byl rád, že je konečně po dlouhé době důvod porušit pravidla stanovená mu pečlivou manželkou a trochu se napít.

Nápoj ostře zavoněl, jakmile se láhev otevřela. Otec jej slastně nasál a dával hned přičichnout také Martinovi, ale tomu se zvedl žaludek, tak hrdlo mlčky odstrčil z pod svého čichového orgánu. Nepil ani vodku, protože byl přesvědčený, že mu musí sežrat všechny vnitřnosti a hrtan, a tohle bylo proti vodce jistě daleko koncentrovanější. Z alkoholu si s chutí vypil skleničku vína a když byla obzvlášť vhodná příležitost, tak trošku dobrého koňaku, a to bylo vše. Vpravdě si nedovedl představit, že by měl pozřít třeba jen slzu toho uvnitř.

„Tak ať to tý naší Ivance konečně vyjde, i když musím ti říct, představoval jsem si k ní inšího chlapa. Staršího a ne tak vyjukaného!“ plácl ho bodře otec do zad a rozdal sklenky. Cinklo to a všichni je do sebe naráz obrátili. I Ivana a dokonce i její matka. Strnule stáli a koukali na něj, co bude dál. Nadechl se, hodil to do úst a polkl. Ani roztavené olovo by nemohlo tolik pálit.

Rozkašlal se a sáhl do kapsy pro kapesník. Ivanin otec ho opět párkrát plácl do zad.

„Ta píše, co? Tos ještě nepil. Dáme hned do druhé nohy!“

Martin chtěl začít protestovat, ale nakonec proč, když stejně bude muset resignovat. Jestli se doteď nepozvracel, tak poté druhé jistě. Bylo mu zle úplně ze všeho, z ostře ovocného pachu nápoje, z toho, jak se mu vysoušely prudec sliznice.

„Neboj, mladej, ta druhá už nepálí, jen hezky hřeje.“ opáčil otec a opět všichni přímo vychrstli nápoj z odlivky až někam za mandle. Zavřel oči a zkusil to také.

Skutečně. Cítil jen příjemné teplo po polknutí, jinak nic. Ano, ten pach, ten proklatý pach. Kdyby to tak silně nevonělo, bylo by to o moc lepší, ale každopádně se cítil líp než poté první.

Potom se sedělo a povídalo. Takový ten zvláštní slepenec a spletenec slov, na první poslech nesourodý, mající však svou vnitřní logiku, a který vzniká, jen když spolu pomalu popíjí několik nesourodých generací.

„Už nemůžu, potřeboval bych se umýt a potom natáhnout. Ta cesta, chce se mi spát!“ řekl pojednou Martin, když ke dnu zaprášené lahve zbývala asi čtvrtina.

„Tak pojd.“ zvedla se Ivana. Ukážu ti koupelnu a taky náš pokoj.

„Klidně se bav dole.“ řekl Ivaně, jakmile ho zavedla do koupelny a podala mu čisté ručníky.

„Já stejně upadnu do postele a budu tuhej!“

Chvilku zkusil ležet ve vaně plné horké vody, ale zdálo se mu, že kolotoč v jeho hlavě poněkud zrychlil, tak raději vylezl ven. Oblékl si župan a vyšel na chodbu. Naproti dveřím do koupelny stála Jitka a smála se na něj. I přes sníženou hladinu Martinova vnímání vypadala, jako by byla opilá. Prázdný výraz v očích a ten nepřirozeně hihňavý smích,

„Koukám, že se v kostele asi slavilo. Faráři praskl sud mešního vína a muselo se vypít?“ poznamenal a necítil se před ní příliš dobře, takhle v županu. Ona mu ale beze slova hodila ruce kolem krku a začala ho líbat. Divoce a vášnivě, jako by ho chtěla rozcupovat a sníst.

„Sakra, Jitko, co to děláš, co to blbneš, přijel jsem sem s tvojí ségrou, to přece nemůžeš!“ začal původně nahlas, ale hned přešel do šepotu. Uvědomil si totiž, že ať tato absurdní situace vznikla jakkoliv, z jakéhokoliv podnětu, kdyby je někdo přistihl, asi by to nijak uspokojivě nevysvětlil. Kdo by mu tu věřil? Ani ta Ivana ne. Proto mu bylo jasné, že se musí chovat tiše a uvážlivě. Jestli je opilá, mohlo by ji napadnout cokoliv.

Sáhl na kliku pokoje a zavěšenou na sobě ji vstrčil dovnitř. Jakmile zaklaply dveře, začala s něj strhávat župan a taky všechno svoje oblečení. Bylo mu z toho smutno, když si uvědomil, že není vyhnutí. Dříve snil o tom, potkat tak vášnivou ženu, že ho znásilní, ale realita byla poněkud jiná. Rozhodně se mu to nelíbilo teď a tady a už vůbec ne se sestrou své přítelkyně.

Ta ale byla asi natolik mimo, že pokračovala úplně samozřejmě. Když se on a několikrát i ona v posteli dobrala vrcholu, vyklouzla do tmy jako stín a vytratila se.

Rychle vstal a rozsvítil, chtěl se podívat, aby tu po ní nezůstala jakákoliv stopa. On byl kriminalista a Ivana také, tak chtěl mít jistotu. Oba byli zvyklí stopy hledat a vidět . . .

„Proč to udělala, proč to ta potvora udělala a co vlastně měla za lubem!“ přemýšlel, a ač byl unavený, jen tak se převaloval a usnout nemohl.

„Tak tys na mě přeci jen počkal, ty mě snad ještě chceš?“ potutelně se usmívala Ivana, která byla taky v náladě.

Ráno mu bylo o moc hůř než večer. Dopadalo to s denním světlem daleko hůř a cyničtěji. Jel sem s Ivanou proto, aby i přes věkový rozdíl viděla, jak moc ji má rád, jak mu na ní záleží, aby jí to všechno dokázal a pak se stane tohle, co se nedá při nejlepší vůli normálně vysvětlit. Musí chytit Jitku o samotě a promluvit si s ní o všem, co se večer stalo, co provedla. Doufal,

že si bude alespoň na něco, na nějaké fragmenty pamatovat, že jí to celé z duše nevymazalo milosrdné „okno“.

„Proč jsi to vlastně udělala? To ti tolik ležím v žaludku! To si nás opravdu tak strašně přeješ s Ivanou rozeštvat, že se neštítíš nasadit i vlastní tělo!“ zeptal se jí ostře hned po ránu, jakmile osaměli, a to nebylo vůbec jednoduché. Vyhýbala se mu. Kdyby tak nečinila, snad by jí i věřil, že byla opilá, ale takhle mu bylo jasné, že to bylo cílené. Jen pořád nedokázal odhadnout proč, a to ho štvalo snad víc než celý skutek. Jitka se rozplakala, ale jemu jí prostě nebylo líto. Nemohl si pomoci, ale nedokázal, aby mu jí bylo líto.

„Tak co mi k tomu řekneš. Do prdele, dovedeš si vůbec představit, jak se cítím?“

„Nemohla jsem za to. Nevím, něco mě ovládalo a nevím co. Nikdy se mi to ještě nestalo. Nebyla jsem opilá, nepiju. Skoro vůbec nepiju a to ti může Ivana potvrdit. Nevím co se mou bylo. Nechápu to, prostě jsem to musela udělat a nevím proč. Dojdu za farářem a vyzpovídám se mu!“

„Ještě to tak.“ snažil se reagovat, protože se mu vůbec nelíbilo, kdyby do podobné záležitosti měl být, i takto okrajově, zatažen někdo třetí.

„Počkej, kam uháníš. Faráře do toho netahej, je přece Štědrý den. Stačí, když si to vyříkáme spolu.“

Ale to už Jitka proběhla brankou a byla pryč.

„Kde se vůbec fláká ta Jitka?“ zeptala se Ivana asi o dvě hodiny později.

„Myslela jsem si, že mi pomůže se salátem. Vidí mě jednou za rok a nechá na mně úplně všechno.“

Poznamenala Ivana a dál se věnovala loupání obrovské kopice brambor. Martinova nervozita poněkud zesílila.

„Budu jí to muset říct. Ne dneska, na Štědrej den, ale budu muset. To přece nemůžu tutlat. To se nedá celý život tutlat, ať se potom stane cokoliv,“ přemýšlel.

Bylo už skoro pět, když Ivanu napadlo udělat to, čeho se podvědomě bál.

„Pojď, zajdeme se kouknout do kostela. Nelíbí se mi to. Není taková . . .“

„Víš, musím ti něco říct. Radši hned, ale nevím, jak začít. Je to strašně těžké.“

Podívala se na něj, jako by věděla, co jí chce říct. Jako by si to v něm četla

„Neříkej mi, prosím tě, že ty a Jitka! Nesnažíš se mi říct právě tohle!“ Martin sklopil oči.

„Ano, včera večer. Tedy ne přesně tak . . .“

„Ty hajzle. Věděla jsem to, panebože, já jsem to věděla. Ale to jsi musel zrovna s vlastní ségrou?“

A vyškubla se mu a začala utíkat.

„Počkéeéj!“ volal za ní a rozběhl se také.

„Není to, jak si myslíš, sakra, opravdu to není tak!“ a dostihl ji. Prudce ji otočil k sobě a chytil ji za ruce. Báł se, tak její ruce stiskl tak, aby své dlaně nemohla jen tak vymanit. Muselo to pro ni být dost bolestivé.

„Pust', ty surovče!“ křičela mu do tváře, ale on pokračoval, jako by ji ani neslyšel.

„Když jsem vylezl z koupelny, tak tam čekala a vrhla se na mě. Byla asi opilá. Já taky nebyl docela střízliv, to ta otcova slivovice. No a nenapadlo mě nic jiného, než se jí pokusit nacpat do toho pokoje, kde jsme měli spát. Báł jsem se totiž, že když budu křičet, nebo tam třeba jen náhodou někdo přijde, že to nikdy nevysvětlím. Byl jsem v županu a na krku mi visela ona. No a když jsem ji natlačil dovnitř, nebyla k ovládnutí. Byl jsem připitý, to jo, ale prostě jsem ji nepřepal. Nechtěl jsem jí ublížit a moc jsem se taky báł, aby nebylo něco slyšet. Tak jsem se raději nechal znásilnit. No věř mi! Proč bych ti to všechno říká! Myslíš si, že by ti to snad Jitka řekla? Byla z toho víc pať než já! Ráno jsem s ní mluvil! Nejdřív jsem si myslel, že to udělala schválně, že nás chce rozeštvat. Ale ona brečela a utekla s tím, že se z toho musí vyzpovídat. Říkala mi, že nepije a že ji něco ovládalo, ale já, jak ji viděl, nic bych za to nedal, že byla namol. Prosím, věř mi!“

Ivana se pomalu uklidňovala.

„Dobrá, přeptám se jí na to.“

A sebevědomě vyrazila kupředu. Za ruku se ale od Martina vzít nenechala.

Dveře do kostela byly dokořán, a to bylo víc než podivné. Zevnitř dýchala vlhkost a chlad. Vešli. Nelíbilo se tam ani jednomu z nich.

„Ty jsi místní, nevíš, kde by tu mohly být vypínače?“

Ivana ale pokrčila rameny.

„Na rozdíl od své sestry, já v bohu nikdy útěchu nehledala. Byla jsem tu párkrát, to ano, ale rozsvěcet jsem nikdy nepotřebovala, to mi věř.“

Martin si všiml plamínku věčného ohně, takové té malé olejové lampičky. Vyrazil pro ni. Opatrně našlapoval a osahával prostor před sebou. S lampičkou v ruce, cloně levou rukou jednu její stranu, aby neoslňovala, vyrazil na průzkum kolem stěn. Za chvíli zalilo prostor kostela světlo z hlavního stropního lustru. Oba mhouřili oči, než si přivykli. Martin prohlédl prostor oltáře a vydal se do sakristie. Na zemi byl vidět tmavý stín. Rychle k němu přiskočil. Byla to Jitka. Ležela na břiše s hlavou nepřírozeně vrácenou doprava. Měla vytřeštěné oči a pod ramenem obrovskou tmavou

kaluž. Přiskočil k ní a zkusil najít nějaké životní funkce. Nic. Rychle proto vyndal mobil a zavolal jak na místní oddělení, tak preventivně i službě do Budějovic, přestože Železná Ruda byla daleko mimo obvod. Mluvil potichu, aby ho nemohla Ivana zůstávající v hlavním sále slyšet, nebo mu alespoň rozumět.

Jakmile dotelefonoval, vrátil se zpět. Objal Ivanu a začal tiše.

„Teď musíš být silná, strašně moc silná. Všichni budeme muset být silní!“

A chtěl ji odvést k tomu místu v sakristii. Od dveří se však ozvalo ostré a hlasité:

„Co tu děláte a kdo vás sem pustil!“

„Zůstaňte stát kde jste!“

Zakřičel, ale Martin neohroženě zpět.

„Stala se tady vražda. My jsme kriminalisté a nikdo teď nepůjde ani dovnitř, ani ven, dokud nepřijede policie!“

„Jen jestli, to mi takhle na dálku může říct každý!“ brblal si sice muž nahlas ale zůstal poslušně mezi dveřmi.

Ivana doširoka otevřela oči překvapením. Netušila ještě, co ji za několik okamžiků čeká.

„Ten, co tam stojí, je místní kostelník.“ řekla šeptem.

„Napadlo mě to!“ odušil Martin, a potom Ivanu postrčil vpřed. Moc si přál mít to všechno už za sebou.

„To není možný! Jitko! JITKO!“ opakovala hystericky Ivana a chtěla se k tělu na zemi vrhnout. Martin ji zastavil.

„Ne! Přece my profici nezničíme možné důkazy. Musíme čekat!“

„Co tady blbneš, teda co tu oba blbnete?“ překvapil je osobně Mládek na místě činu.

„Nečekal jsem, že na Štědrej den přijedeš právě ty!“ řekla Ivana, i když jí bylo jasné, že nikdo jiný ani přijet nemohl. To si přece nemohl nechat ujít. Ještě dobré dva roky každý na oddělení uslyší, že na Štědrej den jel osobně na výjezd, i když to bylo mimo obvod a mohl poslat kohokoliv. Nadřizení se tak utvrdí v dojmu, že nikoho schopnějšího skutečně nemají.

„Co se vlastně stalo? Mrtvá ženská v kostele? No, to někdo bude mít hezkej Štědrej večer!“

Martin si ale přiložil ruku před ústa, chtěl tím Mládkovi naznačit, aby byl ve výrazech uvážlivější.

„Ta ženská je tady Ivanina sestra. Proto jsem volal k nám, i když to pod nás nespadá, a rád bych se toho účastnil. Pokud to bude jen trochu možné.“

Mládek se ale zakabonil.

„Nevím, jestli je to dobrý nápad,“ někdo by si mohl všimnout toho, jak to mezi vámi je a poukazovat na to, že je vtom osobní zájem,“ odpověděl klidně, jakoby připraveně.

„Já neříkám, že to chci vést. Jen bych byl rád u toho a hlavně i s Ivanou tady, dokud to neskončí, dokud se to k něčemu nedotáhne. Nechci, aby se to kvůli nějaký blbosti stalo pomníkem. Nechci, aby vtom kdokoli cokoli odflákl.“

„A co důvěra k ostatním? Myslíš si, že v jiných obvodech nemají vzdělaný lidi s profesionálním přístupem? A hlavně, velitel je ještě stále Konvička, tak bys měl spíš volat jemu, ne? Ať si to rozhodne,“ pokoušel se Mládek chovat alibisticky.

„Jasně. Dneska je 24, Konvička 31 končí a ty mě z toho 1. odvoláš. To ne. Prostě buď to s nimi nějak domluvíš, nebo mi dáš dovolenou, ale já chci být u toho. Ivaně to dlužím. Dlužím jí o moc víc než zrovna to, aby z mých úst slyšela, kdo jí zabil sestru, ale prostě to pro ni musím udělat, ať si o tom myslíš cokoliv!“

Taková razance Mládku poněkud překvapila a odhodlanost vlastně také. Vzpomněl si na své chování a rezignoval. Sakra, tolik se těšil na vedoucí funkci a vůbec nikdy nepomyslel na to, jak často bude muset pod tlakem svých podřízených na něco rezignovat.

„Dobrá. Dohodnu to s nimi, ale ty budeš jejich poradce a ruka pro všechno, co budou potřebovat. Je ti to jasný? Když nebudou chtít nic jiného, než běhat pro svačinu, tak to budeš dělat. Nechci slyšet jedinou stížnost. Takže tobě tímto přerušuji dovolenou a dávám tě jejich oddělení k dispozici. Ivana normálně po Novém roce nástup. A nechci slyšet jedinou poznámku o tom, že trháš váš tým. Až to skončí, jste spolu, prozatím. Ale když to bude až v únoru, jsi do února v Klatovech. Jasný?“

Martin jen přikývl.

„Přeju ti hodně štěstí,“ řekl ještě jaksi mimo program Mládek. Snad to ani sám neplánoval. Je fakt, že měl rád lidi, kteří si dovedou stát za svým. Koneckonců sám celý život nic jiného nedělal.

Jindra seděla a bezvýrazně zírala na svou kopici rozbalených dárků. Byla jich opravdu spousta, od drahého a značkového oblečení přes kosmetiku až ke knihám a jiným drobnostem. Prakticky dostala nejen vše co si přála, po čem toužila, ale i spoustu věcí navíc. Měla by být šťastná. Měla by se z toho všeho radovat, ale ono to nějak nešlo. Ač si to moc přála, ač si hlavně přála, aby na ní rodiče nic nepoznali, vypadala stále stejně unuděně

a unyle, i když i ta unuděnost byla maska a navíc to byla jediná maska, kterou si dokázala nasadit. Pořád musela myslet na to, co se dnes stalo. Taková hrůza a ještě zrovna na Štědrý den. Taková hrůza a ona pod tím měla být podepsaná. Sice jen okrajově, jaksi mimoděk, ale přece.

Ivana se už z nejhoršího sebrala.

„Chvilíčku vydrž, domluví se s nimi a odvedu tě domů,“ řekl jí Petr měkce a tiše. „Musíme to ještě říct vašim a do toho se mi tedy opravdu nechce. Zrovna na Štědrej den . . .“

„Oni už stejně ví, že se něco stalo. Měli jsme být dávno na večeri. Všichni,“ odtušila ještě Ivana.

„Ukecal jsem Mládku, abych mohl být u vyšetřování. Mám jim být k dispozici. Neboj, budu tě o všem podrobně informovat. Jen, mně dovolená končí. Ale budu tady s tebou, jak to jenom bude možné, neboj, i s vašima,“ pokračoval tiše a hladil ji po zádech.

Dosnídali. Jitčiny nerozbalené dárky pod stromečkem křičely do prostoru své memento. Matka vstala a vzala je do ruky, aby je uklidila do spíže.

„Nedělá mi dobře, když je mám tak na očích,“ řekla k tomu omluvně a ostatní jen klopili zrak.

Vrzla vchodová branka a vzápětí se ozvalo zabouchání na dveře. Martin vystartoval.

„Tady se podívej, než dojedeme na místo,“ řekl mu vysoký a štíhlý, lehce proseedivělý muž, jeho nový kolega. Martin vzpomínal, jak mu byl včera představen. „Milan, Milan, Žitný, no jasně, Žitný.“

„To jsou první výsledky pitvy a toxikologie.“

„No a . . .“ poznamenal tiše Martin s jasně patrným otazníkem na rtech.

„Snad alespoň v Budějovicích umí číst, nebo ne? Neboj, tak obsáhlé to zase není,“ usadil ho, ale Žitný. Začel se proto do složky.

„Podle toho, co píše doktor, tak v sobě měla tolik THC, jako by vykouřila celé marihuanové pole. To je ale hodně divné, protože mi říkala, že ani nepije. Je fakt, že ten večer před se mi zdála opilá. Ona sama ráno říkala, že byla jako omámená, ale rozumné vysvětlení mi proto nějak chybí. Ale vím, že toho 23. říkala, že budou ještě s ostatními ženskými připravovat kostel na půlnoční. Tak snad je objet a vyslechnout?“

„To je dobrý nápad.“ pochválil ho Žitný. „Co Boříku?“ otočil se na muže za volantem.

„To rozhodně. Kdyby tu nebyl, asi by nás to ani nenapadlo.“

A Milan mu podal papír se soupiskou jmen.

„Tohle nám napsali kostelník s farářem. Zajímavé je, že i oni si toho z večera příliš nepamatují, a taky jsme jim vzali krev. Poskytli nám ji dobrovolně, když je patolog požádal a podívej, THC takřka totožné jako u Jitky. Oba uvádějí, že drogy nikdy nebrali. Myslím, že se tomu i dá věřit. Projeli jsme jejich profily a nic. Jsou bez zápisu v trestním rejstříku, bezúhonní. Dneska se pokusíme přesvědčit alespoň nějaké z těch ženských, aby si nechaly krev vyšetřit taky. Uvidíme.“

Martin si povzdechl.

„Tak co kdybych se poněkud důkladněji porozhlédl po kostele? Třeba se něco mohlo přehlédnout,“ zkusil to opatrně. Nepřál si sklidit další posměch.

„To už je lepší,“ řekl klidně Bořik.

„Taky jsme na to mysleli, tak alespoň víc očí víc vidí. Promiň, nechtěli jsme se ti vysmívat. Já jenom, že tvůj šéf říkal, že jsi veliký eso. No a tys přišel s tím, co se učí v akademii v přípravce. My čekali nějakou úvahu, posun, něco netradičního, promiň. Asi to byla naše vina, ale naštvalo mě, že my celou noc makali, ty si ráno sedneš do auta a řekneš takovou samozřejmost.“

„No jo, jenomže úvahy se musí na něco nabalit. Já nemám v ruce zatím nic, na čem lze stavět. Uvidíme, až se prohlédne ten kostel. Zatím myslím, že ten přípravkový postup je to jediné a nejlepší, co se dá dělat,“ promluvil razantně. Tak razantně, že to snad ani sám neplánoval.

Faráři mohlo být tak do padesátky. I když on byl přesně ten typ, na kterém se věk špatně odhaduje. Sportovní postava podtržená tmavými, jako uhel černými vlasy.

„Ano, byl to opravdu zvláštní večer, přikládali jsme to magičnosti blížího se Štědrého dne. Náladu i opojení. Víte, jak se slavnostně nasvítíl prostor, spolu s vůní kadidla, které kostelník zapálil,“ řekl jim znovu, když je prováděl všemi prostorami kostela.

„Kadidlo 23. prosince večer? Proč?“ zeptal se udiveně Martin.

„Ale, to víte i církev umí být někdy maličko rozmařilá. Dostali jsme nové, lehce kořeněné směsi. Vyrábí je přímo ve Vatikánu. Taková malá manufaktura. Jsou dost drahé, ale mysleli jsme si, že pro vánoční svátky, prostě jsem několik balení objednal. No a byli jsme zvědaví, jak voní Vatikán. Říká se, že jim žehná osobně sám papež, každému tomu balíčku. Proto kostelník na můj pokyn jeden balíček spálil už včera. Ne celý, asi tak polovinu. Říkal jsem si, že když bude příjemně vonět, zkusím druhou polovinu namíchat s našim běžným kadidlem. Někdy,“ vysvětlil. Martin zavětral.

„Myslíte, že v kadidle zůstal od předvčerejška alespoň popel? Že s tím nikdo nic nedělal? Taky by mě zajímal zbytek toho načatého balení. Vlastně by mě zajímala všechna balení, která máte.“

Všichni tři se po něm podiveně podívali. Nejkratší dobu se divil ale asi kněz.

„Jsem víc než přesvědčený, že s tím nikdo nic nedělal. Kostel čeká na vysvěcení, půlnoční tu nebyla a já i kostelník jsme dostali pokyny, ať s ničím nehýbeme, tak jsem si jistý, že to zůstalo tak, jak vyhořelo. Pojdte.“

Martin si čichal ke zbytkům popela a přemýšlel, kde takový pach cítil. Znal ho, to ano, ale nedokázal si uvědomit, kdy to bylo naposledy.

„No jasně - gympl!“ blesklo mu najednou v hlavě, když rozdrobil větší hrudku popela přímo pod nosem a jeho čichový orgán byl zasažen s nebyvalou intenzitou.

„Bylo nám sedmnáct a viděli jsme vtom obrovskou revoltu a projev svobody. Spolužák to tehdy sehnal a na jednom mejdanu jsme to kolektivně vykourili. Bylo nám potom pěkně blbě. Je to tráva, tedy marihuana, konopí!“ Uvědomil si.

„Budete nám muset předat i účetní doklady a jestli máte kopii objednávky. Vypadá to, že ve Vatikánu má někdo smysl pro humor a že vám poslali místo směsi do kadidla poměrně kvalitní a žádanou drogu!“ vystřelil Martin.

„Seberte ten popel i ty balíčky. Musí se to hodit na rozbor co nejdřív!“ byl najednou ve svém živlu Martin, aniž by si uvědomil, že tomu nevelí a nemá tu žádné oficiální slovo. Ale oba muži, Milan i Bořik, udělali bleskově, oč je požádal. Potom je kněz odvedl do kanceláře, aby jim dal požadované doklady.

„Vypadá to, že jste všichni měli obrovské štěstí. Hlavně celý město mělo štěstí, že jste to zkusili zapálit už před Štědrým dnem. Mohla být „sjetá“ víc než polovina obyvatel.“ řekl Martin, když faráři podával ruku.

„A ještě jednu otázku. Jitka Erbenová šla dopoledne k vám, chtěla se vyzpovídat. Zdá se, že vás v kostele nenašla. Proč jste tam nebyl? Já, když jsem s ní mluvil, tak jsem nabyl dojmu, že šla úplně najisto. Ona nepočítala s tím, že by vás tu nenašla. Tak proč jste tu nebyl?“

„Bolela mě hlava, tak jsem si přispal. Víte, všechno bylo nachystané a byl Štědrý den, tak proč ne? I služebník boží je jenom člověk.“ poznamenal a vypadalo to logicky.

„No, už začínám věřit, že umíš něco víc než ty poučky ze školy,“ vyjádřil Milan Žitný hned venku. „Jak tě napadlo to kadidlo?“

Martin se usmál.

„To je přeci jasné. Ani Jitka ani kostelník, ani farář nejsou registrováni jako narkomani, ani se nikdy ze závislosti neléčili. Ve všech se našlo THC, no tak jak se jim asi do krve mohlo dostat? Stejně nechápu, proč jste brali

včera krev kostelníkovi a faráři. Jak vás to mohlo napadnout? Bylo to den po a těžko hledat nějakou spojitost . . . “

„Abych řekl pravdu, myslel jsem spíš na alkohol, než na úplné toxikologické vyšetření. Jenže, když laborka měla tu krev k dispozici a když se v té u paní Erbenové našlo to, co se našlo . . . “

Když přijel Martin k večeru domů, viděl všechny ty otázky jak ve tváři a očích Ivaniných rodičů, tak samotné Ivany. Nechtěl ale nic vysvětlovat. Jednak výsledky všech, kdo v kostele byli, nic nového nepřinesly, a potom také marihuana v kadidle, taková blbost. Něco se tu dělo, těžko věřit že by posílali kvalitní trávu z Vatikánu a chtěli za ní sotva desetinu hodnoty, což byla cena směsi, účtovaná fakturou. Samozřejmě, že rozeslali dotazy na dovozce, italskou polici, a kdoví kde všude, ale nic to nepřineslo. Aní nemohlo. Martin byl přesvědčen, že droga se do balíčků dostala až u nás, tedy potažmo až v kostele. Ano, na těch všech zbylých byl igelit pečlivě zavařený, jakoby tomu mělo být u neporušeného výrobku, ale svařovačku fólií i s vývěvou si dnes mohl pořídit úplně každý. Stála do tisíce korun.

„Jsem strašně unavený, povím vám to ráno, nějak si to sám musím utřídit,“ řekl proto hned po pozdravu. Alespoň že si tou akcí s kadidlem zajistil trochu prestiž a přidělili mu auto. Tedy auto. Jakýsi zapomenutý a notně oježděný rumunský vůz ARO4x4. Byl to sice původem snad terénní vůz, tvářil se tak, ale řízení mělo obrovské vůle a tlumiče byly v tak žalostném stavu, že se s ním nechalo jet sotva víc než sedmdesát. A i to už byla rychlost na pováženou. Taky topení příliš netopilo. Po dvaceti odjetých kilometrech mu výdech ventilátoru na ruce hodil několik doušků vlažného vzduchu. Každopádně pořád lepší, než stále ztrácet čas na cestách, když musel jezdit výhradně s kolegy všude tam, kam oni potřebovali. I ráno si mohl trochu přispat.

Jakmile usedl do vany a nechal své tělo zalívat příjemně horkou vodou, zaslechl zaklepání na dveře. Lekl se, kdo to může být, ale to už dveře drobně vrzly a mezi nimi se objevila Ivanina tvář.

„Miláčku, nechceš maličkou masáž?“ řekla šibalsky a přes smutek ve tváři se na něj usmála tak, jak to dokázala jenom ona.

Přikývl.

Bylo božské, jak ho hladila po zádech, a hlavně když zabloudila na břicho i jeho mužství. Bylo nádherné, když ho začala líbat, a když si vlezla k němu do vany a jejich těla se propojila. Bylo úžasné poslouchat rytmické šplouchání vody mísící se s jejími vzdechy a bylo úžasné prožít vyvrcholení, v té krásné horké a těla nadnášející kapalině. Když skončili, podlaha byla mokrá, jako by koupelnou proběhla vlna tsunami. Oba doufali, že nebylo nic slyšet do kuchyně, kde jistě seděli rodiče.

„Ty jsi mi ale divoška. Co za to budeš chtít?“

Políbila ho.

„Nic, mám tě moc ráda. Chtěla jsem ti to dokázat, aby sis to pamatoval, až tě zase nějaká bude chtít . . . “

Nedokončila větu a rozplakala se. Martin viděl, že až do rána čekal nemůže a alespoň ji musí se vším seznámit.

„Víš, ona za to fakt nemohla. Byla nadopovaná marihuanou. A pořádně silně. Ještě při pitvě toho v krvi našli a to bylo pomalu 24 hodin po.“

„Marihuanou? Kde to vzala?“ ptala se udiveně.

„No, blbec kostelník to spálil v kadidelnici. Nevěděl, co je to, myslel si, že je to bylinná směs z Vatikánu. Tak byli pod obraz všichni, kdo tam ten večer byli. Zapálili si kadidlo pro dobrou náladu a to jim ji skutečně přineslo. Horší je, že nikdo neví, kde se v balíčcích se směsí ta droga vzala, kdo to vyměnil a hlavně, k čemu se vlastně Jitka nachomýtla na Štědrý den ráno v kostele. Kněz tam nebyl. Nebylo mu dobře, tak si přispal. Musela někoho překvapit. Něco se tam dělo a ona do toho přišla. Prolezl jsem to uvnitř tolikrát, že už znám každý detail. Se závaznými očima bych po kostele mohl chodit a nic bych neshodil.“

Potom se odmlčel a Ivana věděla, že už z něj víc nevytáhne. Přesunuli se do pokoje. Snažila se přijít na něco, snažila se v mysli najít něco, co jí kdy mohla Jitka třeba jen naznačit a najít vtom nějakou spojnici. Jenže Martin si ji k sobě přivinul a začal si znovu hrát s jejím tělem. Při tom se rozhodně konstruktivně nad vyšetřovacími postupy přemýšlet nedalo.

„Před chvílkou jsi chtěla ty mě, no a teď zase chci já tebe!“ řekl jí jen před dlouhým a něžným polibkem.

„To nebyl nejlepší nápad. Zнала mě od malička.“

„No právě. A to jsi chtěl aby si tě všimla? Aby to nahlásila i s tvou adresou? Byl to jedinej možnej způsob.“

Tomáš se ale nehodlal smířit s tím, co se stalo. Odmítal se smířit se vším, co se stalo. Ano. Byl grázl, od dětství to byl grázl. To je pravda, ale nikdy nebyl vrah. Na tom se odmítal podepisovat.

„Jenže já nejsem žádnéj zrasanej vrah. To jsi ty. Tys ji praštil zezadu. Jako králíka. Nakonec můžeš bejt rád, že ten svícen, těžkej kovanej svícen jsem sebral, duchapřítomně, když jsi ji s ním praštil. Taky že si ještě nikdo nevšiml, že v kostele chybí.“

„No právě. Vidíš to, tak vtom jedeme spolu, ty jeden. Já ji praštil a ty jsi schoval zbraň. Slyšíš to, jak to zní? Jsme vtom pěkně fifty fifty. Tak nedělej blbosti.“

Tomáš ještě přemýšlel, že byla blbost hodit svícen do potoka. Tam ho mohl kdekdo najít. Nejlepší bude najít ho a někde zakopat.

„Horší je, jak to uděláme s placením za zboží. Pozítří přijede Horst z Norimberku pro prachy a tráva je v policejním seřfu. Víš, co to bude znamenat, když přijede on sem, když mu včas nezavoláme že jsou na cestě?“

„Měl bych nápad. Ale potřebovali bychom na to někoho cizího, neznáměj ksicht.“

A Tomův komplic se na něj vyzývavě podíval.

„Vietnamci. Jsou jich tu mraky. A myslím, jejich tržby před vánoci byly víc než dobrý. Zkusit vybrat *výpalný*?“

Ale dotyčný se jen drze zasmál. To vlastně ani nebyl smích, jen výsměch.

„Odkud jsi spadl prosím tě! Si myslíš, že to nějaký gang už nedělá? Chceš jim lézt do zelí? Chceš je nasrat a nechat se od nich zabít!?“

„Myslím, že to vyjde nastejno, jestli nás má umlátit Horst nebo nějaký Ukrajinec!“

„Já nevím, pořád uvažujeme o náhodné vraždě, o tom, že to nebylo připravené, ale nenašli jsme žádný vražedný nástroj. I když rána na hlavě a zezadu by napovídala rychlé a zmatkovité reakci. Také bych řekl, že pachatelé byli minimálně dva. Zatímco jeden odvedl pozornost, druhý udeřil. Ale že by byli tak duchapřítomní, aby odnesli vražednou zbraň a zbavili se jí? To by svědčilo o pořádné dávce otrlosti. Pokud by to měli být nějakí místní chuligáni, nezdá se mi to.“ uvažoval nahlas Milan Žitný, ale Martin ho přerušil.

„Já si myslím, že nějakí místní zlodějníci by neschovali do obalů od směsi do kadidla několik kilo marihuany. Jednak by je to nenapadlo, a potom by k tomu neměli přístup. Musel to být někdo, kdo se dostával do kostela běžně a hlavně někdo, kdo věděl, že tahle směs byla dost vzácná na to, aby si jí nikdo nějaký čas nevšímal. Jasně, ty vánoce. Že by je nenapadlo, že se to bude pálit na Štědrej den, to mě trochu mate, ale možná řešili jenom okamžitý problém a nenapadlo je nic jiného. Někdo, kdo se v kostele tak orientoval, například kostelník, ten by věděl, že ta směs byla koupená na Vánoce. Nebo ne?“

Museli mu dát za pravdu. Bylo to zapeklité, jenže co s tím? Každopádně se někde začít muselo.

„Tak jo!“ řekl nakonec Bořík.

„Začneme s kostelníkem a celou jeho rodinou. To asi vypadá nejrozumněji.“

„Ale ano, můj syn je problémové dítě. Vždycky byl, to nijak neskrývám, taky by to těžko šlo, když ho tu všichni znají, že?“

Ale Martin se s tím nehodlal spokojit.

„Co třeba otázka váš syn a drogy?“

Kostelník pokrčil rameny.

„Nejlíp snad, když se zeptáte jeho. Já nevím o ničem, co by stálo za řeč. Takové ty dorostenecké pokusy, asi jako každý.“

Jenže to Martinovi určitě nestačilo. Každopádně si uvědomil, že více a tvrději útočit na rodiče nemělo cenu.

„A co se vám nelíbí? Že už jste si prostě vybrali, na koho to hodit a ten udělal čáru přes rozpočet tím, že má alibi?“ vysmíval se později drze do očí Martinovi i ostatním dvěma vyšetřovatelům Jan Hrázný, kostelníkův syn. Nikomu z nich se takový výsměch nelíbil, jenže to nebylo nic platné. Uvedl několik lidí, kteří ho viděli. Byli to lidé různých skupin i věků, takže by se dalo říct, hodnověrný vzorek. Ale hlavně, všichni ho znali a mohli potvrdit, že on byl úplně jinde, takže s tím nic neudělají.

„Ivanko, já nevím. Potřeboval bych nějak pomoci nebo poradit. Jsem v koncích. Proč jsme jenom nemohli zůstat jako tým. To nám to jde nejlíp. Já vím, že oficiálně nemůžeš vyšetřovat smrt někoho z rodiny. Ale mně se hroubí všechny rozumné hypotézy. Jitka má zítra pohřeb a já nevím vůbec nic.“

Srkal horký silný čaj a snad mu ani nevadilo, že si pěkně spálil ústa.

Když jí vše odříkal, tak taky došla k přesvědčení, že to vlastně ani nemohl být nikdo jiný, než Jan a jeho komplic.

„Napadlo tě, že se nechal schválně vidět tolika lidmi právě proto, aby měl alibi, tak skálopevné alibi?“

„To samozřejmě, proto jsme se domluvili, že ho necháme sledovat. To musí přinést ovoce. Neudělá ode dneška ani krok, aniž bychom jsme o něm nevěděli.“

Ivana se ještě zamyslela.

„A co Lenka, jeho sestra?“

„Prosím tě!“ odbyl jí.

„Není jí ani čtrnáct.“

„Nizký věk neznamená neschopnost spáchat trestný čin. Musíme si zvykat, že je každá další generace o moc vyspělejší.“

Martin pokýval hlavou. To byl vlastně fakt. Co bylo před několika lety sci-fi, tak to bylo dnes běžné.

„Doktor říkal, že ji museli zabít něčím těžkým a Farář si potom skutečně všiml, že chybí jeden ze svíců, který dělal a kostelu věnoval kdysi

místní kovář. Nic vzácného, říkal, že umělecká škoda je veškerá žádná. Ale kdybychom ho měli . . .“

„No, to je jasné, že kdybychom ho měli. Jenže my nesmíme plakat a toužit potom, co nemáme. Musíme vyjít s tím co máme. Můžeme se jen o trochu víc snažit, abychom ho získali, to asi ano. Máš nápad,“ přerušil ho Martin. Ale Bořík pokračoval hned dál. Jeho hlas plynul, stejně jako voda v potoce.

„Jinak bych s tím nezačínal. Měli bychom se zkusit soustředit na to, kudy mohli asi tak utíkat pryč. Přemýšlel jsem o tom, a moc možností na výběr neměli. A jestli k tomu byli vyplašení a to předpokládám, že byli, tak si myslím, že jim zůstala vlastně jen jedna možnost. Tedy když si to tak vezmu podle sebe, kdybych byl vyplašený a chtěl z kostela zmizet, měl bych samozřejmě strach z toho, aby mě poblíž nikdo neviděl a později nespojil s tím místem, utíkal bych určitě tudy. A rozhodně, když k tomu budu mít něco v ruce, těžkého a velkého, nápadného, tak to při nejbližší příležitosti, na nejbližším vhodném místě vyhodím. Určitě nebudu uvažovat o tom, že bych to zahrabal nebo důkladně schoval. Zahodím to v domnění, že i když se to časem najde, tak to vlastně bude k ničemu, protože takový svícen na veřejně přístupném místě mohlo osahat strašně moc lidí. Takže i kdyby otisk zůstal, tak jeden sem, jeden tam, to nehraje roli.“

To bylo dobré. Co dobré, Boříkova úvaha byla víc než dobrá.

„Vezmi si to prosím na starost!“ řekl ulehčeně Martin a Bořík byl šťastný, protože to jeho uším znělo jako obrovská pochvala. Pravda, oficiálně tu Martin ničemu nevelel, ale zdálo se nejrozmumnější mu nechat hlavní slovo. Byl skvělý improvizátor, dokázal vyjít s málem a rychle se rozhodovat, a to bylo v tuto chvíli to nejdůležitější.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Martin je došel otevřít. Za nimi stál jakýsi muž a mohlo mu být něco mezi padesáti a šedesáti lety. Tady, v drsných podmínkách šumavského městečka, se Martinovi velmi těžce odhadoval věk. Zdálo se, že vlastně všichni muži tu vypadali o několik let starší, než skutečně byli.

„Co si přejete!“ zeptal se stroze a nakvašeně, protože právě doufal, že se všichni rozprchnou za svou prací.

„Dobrý den.“ pozdravil ten muž přehnaně servilně. Přehnaně hlavně ke svému poněkud drsnému zevnějšku. Několik dní neholená tvář v teple místnosti zrůžověla.

„Já, víte, jen jsem vám chtěl říct, že se po městečku říká, no zkrátka, že farář a kostelníkův syn, no jako že jsou teplý, že spolu. On byl ten Jan docela kvítko, ale farář ho hodně srovnal, já jen, no, myslel jsem si, že bude

dobře když vám řeknu, co se mezi lidmi . . .“ a odmlčel se. Za normálních okolností by ho asi Martin vyhodil, nesnášel žalobníčky, kteří si takovým nízkým způsobem řešili osobní problémy a snažili se mstít. Ale tento se styděl, za všechno, co právě dělal. Bylo mu špatně z toho, že přijel z Železné Rudy až do Klatov a vyprávěl to, a to přece neudělá člověk jenom tak. Ano, lidé rádi ubližují, ale druhým, ne sami sobě, a tomuto muži zjevně všechno, co právě činil, moc ubližovalo.

„Tak pojďte dál. Probereme to.“

Ale ten muž jen nervózně přešlapoval mezi dveřmi. Martina napadlo, že je tu na něj prostě hodně lidí, nebo že by se nerad svěřoval před místními, kteří by ho snad občas mohli potkat. Zkusil to proto jinak.

„Nebojte se, chlapci právě odjíždí do terénu, tak tu na to zůstaneme sami!“

Ulehčeně si oddechl a vstoupil dovnitř. Bořík i Milan odešli. Ještě než za sebou Milan zavřel dveře, tak poznamenal, „Chtěli jsme tě vzít původně našim autem, kde funguje topení i řízení tak jak má, no ale po cestě tím tvým AREm se zase udržíš čilý pro tu tvou kůstku doma a to jí přejeme.“

Trošičku zlomyslně se zasmál a odešli. Martin se na ně nezlobil, protože už pochopil, že i humor tady je poněkud drsnější a útočnější než doma.

„Říká se, že farář s tím klukem trávil tolik času, až spolu začali spát, prostě jako muž a žena, vždyť víte.“ začal neznámý po tom, co nadiktoval své nacionály a přestal tak být úplně neznámým. Alespoň pro Martina, který se tak dozvěděl, že je mu teprve 49 let a jmenuje se Josef Koukal.

„To je hezké, pane Koukal, ale mě by vlastně nejvíc zajímalo, co si o tom myslíte vy, jaký je váš názor na věc.“

Josef se na něj zakoukal, dlouze si ho prohlížel, a tak Martinovi nemohlo uniknout, jak mladé a živé má oči.

„Já si myslím, že ten kostelníkovíc kluk, ten Jan, je pěkný hajzl. Zneužil ho, protože z toho měl velké výhody. Dost možná, že mu za to ten starej dobrák i něco platil, ale hlavně ho díky známým vysekal ze spousty malérů. To by jinak jen tak nerozdejchal.“

A odmlčel se, i když z toho bylo jasně cítit, že to není všechno, že to nejdůležitější se snaží ještě sesumírovat, tak nějak to v hlavě zlidštit, aby to pro Martina nebyla taková rána.

„No a jak víte, že váš farář je zrovna, jak bych to tak řekl, na chlapce?“ rozhodl se mu Martin trošku pomoci.

„Protože než se do něj zakoukal, spal se mnou, víte, já taky . . . , no, to nechci rozebírat. Prostě jsme občas bývali spolu a bylo to moc krásné. Jenže potom se objevil ten prospěchářský hajzl a bylo to pryč. Byl jsem

z toho moc nešťastný. Pokládá jsem za obrovské štěstí, když jsem někoho podobného našel na tak malém městě. Nemám moc příležitostí se seznamovat. Navíc kněz. Co jsem si mohl víc přát? Nic za to nechtěl, naopak, bylo to krásné a vášnivé a mně, když to skončilo, to potom moc chybělo. Začal jsem proto dělat trochu blbosti a vyhrožoval jsem mu, že to na něj řeknu, nahlásím církvi a škaredě jsme se pohádali. Takže jsem dílo zkázy dokončil ještě takhle sám. Chtěl jsem vám to říct, než vám to sám on nebo kostelník řekne, abych jako tento, nebyl podezřelý, když jsem mu i kostelníkovi vyhrožoval. Nikdy jsem nikomu neublížil, fakt! To si přece můžete zjistit!“

Když skončil, Martin jen pokyvoval hlavou.

„Co bude teď! Co proboha bude teď?“ ptal se Josef nervózně.

„Nic, co by bylo. Jestli chcete, hodím vás domů, do Rudy, zrovna tam jedu. No a potom nic. Vy půjdete domů, já pracovat, jako by se nic nestalo. Každopádně jsem moc rád, že jste se zastavil a řekl mi to všechno. Moc jste mi pomohl.“

Ale on jen začal prudce gestikulovat.

„To vás nesmí ani napadnout, vozit mě tam. Přijel jsem sem autobusem, tak se taky jím musím vrátit. To bych nevydržel, kdyby mě zpátky dovezl policajt. Račte prominout, ale u nás je to hrozná drbárna. Vidíme si všichni do talíře . . .“

„No jak chcete.“ poznamenal jen Martin a stiskl mu ruku.

„Prý jste měl, či snad ještě máte, tady s Janem Hrázným poměr. Proč jste nám o tom nic neřekl?“

Kněz se zatvářil velmi překvapeně.

„To ta svině Koukal! Od nikoho jiného to mít nemůžete!“ promluvil nejen zcela neeticky, ale hlavně neliturgicky.

„Ano, to je pravda. Pan Koukal za mnou byl, ale ne kvůli tomu, aby vám zavařil. Víte, taky se strašně styděl. Je to malé město a všichni chápeme . . .“

„Nic nechápete!“ skočil mu ale farář do řeči překvapivě ostře.

„Tady nejde jen o falešnou morálku tohoto místa. Tady jde především o církve a mojí úlohu v ní. Já se s tím musel především vypořádat a zodpovědět si to před bohem. Já musel trpět jako kůň, než jsem dokázal říct si, že jedna malá lež nikoho neurazí a že mohu odvést kus dobré práce a taky se o to už bezmála 30 let snažím. Tady, právě na místě, kde je život obtížný. Myslíte, že jsem neměl příležitost na lepší a pohodlnější umístění? Vybral jsem si to sám a dobrovolně jako pokání.“

„Pan Koukal měl hlavně strach z toho, že by nám někdo hlásil to, jak vám a kostelníkovi vyhrožoval. Ví a uvědomuje si, že jednal ukvapeně.“

Taky by asi nebyl rád, kdyby se to prošvihlo na veřejnost. A můžete být klidný, já sám bych s takovou variantou také nesouhlasil a nic dobrého by mi nepřinesla. Zdálo se mi, že má jenom strach, aby se mu někdo nechtěl mstít a proto aby nevytáhl staré spory.“

Kněz se poněkud uklidnil a pokračoval, „Byl jsem rád, když jsem po pár letech tady zjistil, že Josef je stejný jako já. On tak teď nevypadá, ale byly doby, kdy chodíval upravený a byl i sečtělý, takže s ním bylo o čem debatovat. Jenže když se potom objevil Honza, já nevím, krásné mladé pružné tělo, tak jsem neodolal. To víte, že jsem si to vyčítal i se snažil racionálně přesvědčit, že je to z jeho strany jen a jen vypočítavost. Jsem zvyklý na odříkání, ale u něj to prostě nefungovalo. Nepomohlo nic, ani když mu mluvil starý Hrázný do duše. On byl jako Janek a já taky. Samozřejmě, že se to tutlalo a hlavně ani Hrázný, ani jeho paní si ke mně nic nedovolili. Dával jsem jim na zdejší poměry stálou a docela slušnou práci. Tak asi proto. Jeho paní mimochodem dělá na faře hospodyně, a to jim stálo za to kluka mi nechat, alespoň tak dlouho, dokud to sám chtěl. No a Josef, ten když jsem ho odmítl a pohádali jsme se, tak strašně sešel. Bylo to asi přirozené – vždyť jste ho nakonec sami viděli. Já si vyčítal i to, že to bylo kvůli mně, jenže cestu jsme k sobě už nikdy nenašli.“

Byl to smutný příběh, to je pravda. Vyšetřování taky nikam nepostrčil, ale byl asi nutný, aby se později neutápěli v bludném kruhu maloměstských pomluv a křivd, které dokážou zamotat i s mnohem racionálnějšími událostmi, než je vražda v kostele.

„Našel jsem to, našel jsem to! Povedlo se mi to!“ křičel nadšeně Bořík a šermoval dlouhým těžkým svícem zabaleným ve fólii, jako by to byl středověký meč.

„Tak to hoď do laborky a nevyšiluj, ať si nevyplýtváš všechna příjemná slova. Na to je dost času,“ poznamenal tiše Milan. „Snad je tam ještě chytíš,“ doplnil. Venku se začalo rychle šřit. Bylo krátce po čtvrté odpoledne.

Martin mlsně pokukoval po automatu na kávu.

„Volal nám farář. Máme hned přijet,“ sděloval Milan Martinovi.

„A říkal taky proč?“ ptal se poněkud rozmrzele Martin, který právě přijel notně vymrzlý ve svém ARU a představa, že si nedá ani kafe a vydá se znovu na cesty, byla víc než pouze ošklivá.

„Říkal, že našel jedno balení té směsi. Bylo zapadlé pod zповědnicí. Našel ho kostelník Hrázný, protože uklízel – má přijet biskup kostel vysvětit.“

„Jak je to možné?!“ vyhrkl prudce Martin.

„Máme přece faktury i všechno zboží už nějaký den u nás. Nemůže být najednou jeden navíc!“

Bořík mezitím odběhl do trezoru pro všechna balení i doklady.

„Asi jsme byli taky nějací „sjetí“.“ řekl, jakmile nakoukl do faktur.

Má být 14 balení a je jich jen třináct i s tím načatým. Nevím, jak je možné, že to nikomu z nás nedošlo. Taková základní chyba . . .“

Tak to bylo skutečné *fo-pa*. Několik dní vyšetřovat a nedokázat spočítat množství důkazů, to bylo špatné.

„Člověk pořád řeší kdejaké možné a nemožné hypotézy a kupecké počty mu potom utíkají. Kdo z nás to vlastně počítal?“ zeptal se Martin a mnul si při tom unaveně oči.

„Myslím, že nikdo, prostě jsme se hloupě spokojili s tím, že nám odevdali všechno.“ odpověděl hned Bořík. Martin by se byl nejraději hned rozčilil, ale nemohl. Uvědomoval si, že nemůže, protože to byla jeho vina úplně stejně, jako všech ostatních.

„No tak tedy nazdar Klatovy a vzhůru do Rudy,“ poznamenal suše.

Na první pohled bylo vidět, že fólie na balení je jiná. Lesklejší, asi ti, kdo přebalovali bylinky za konopí, použili pouze běžnou potravinářskou fólii.

„Sahali jste na to, myslím teď, co se balení znovu našlo?“ ptal se Milan zkušně, ale asi zbytečně, protože předmět doličný úhledně spočíval na lopatce na smetí, nevkusně křičící mezi nějakými doklady rozloženými na farářově stole. Oba zavrtěli hlavou. Martin vytáhl z kapsy roličku pytlíků do odpadkových košů a nechal do něj vhodit celý obsah lopatky, i se zbytky smetí.

„Kdo to vezme do laborky?“ zeptal se obou kolegů.

„Já už snad raději zůstanu tady. To auto netopí a já jsem ještě nerozmrznul z první ranní cesty. A to mě ještě čeká v půl jedný Jitčin pohřeb . . . Každopádně, třeba už budou výsledky z toho svícnu,“ dovysvětlil, aby snad nevypadal jako neochotný lenoch

„Ty pitomče!“ rozkřičel se komplic na Tomáše.

„Hlavně, že se vytahuješ, jak jsi duchapřítomný, jak ti to myslí, když jsi ten svícen sebral. Ale potom ho vyhodíš, jen tak vyhodíš! To jsi ho mohl zrovna hodit do okna na policejní stanici! Neříkal jsi náhodou, že hodit to do potoka je blbost? Že to chce někde zakopat?“

Jenže Tom toho měl plné zuby. Nedovolil si nic, protože on byl ten silnější, to je pravda, ale lezl mu pěkně na nervy.

„Ležel několik dní v potoce a byl neustále omýván vodou. Co si asi myslíš, že na něm mohli najít? Musela se z něj stát jenom omlácená a rezavá

tyč. Možná najdou stopy krve, no, stejně každý ví, že to byla vražedná zbraň, a i kdyby tam byly otisky, víš co lidi na něj mohlo v kostele sáhnout?“

Oba se trochu uklidnili.

„Promiň, asi máš pravdu. Já jen, že sice jsme sehnali prachy pro Horsta, ale vytloukli jsme klín klínem. Ty peníze budeme muset vrátit. Včas a s úroky.“

Ale Tom se jenom usmál.

„Říkal jsem ti, kde ty peníze seženeme. Měl jsi strach . . .“

„Asi nám stejně nic jiného nezbyvá. Nic bezpečnějšího mě nenapadá. Když vybilíme Vietnamce, kteří nemají v pořádku papíry a půl zboží pašovaného, víme, že to nikdo z nich hlásit nebude.“

Dalo by se říct, že bylo rozhodnuto.

Martin ještě večer zkusil zavolat Boříkovi. Byl sice přesvědčen, že je to zbytečné, ale neměl klid, dokud to neudělal.

„Na svícnu nic, tedy nic. Taková změť zbytku různých otisků a samozřejmě Jitčina krev, tedy jenom to, co jsme předpokládali. Ale ten balíček vypadá o moc líp. Poněvadž jsou na něm třeba otisky, které nepatří dospělému. Jinak v laborce odebrali vzorek zevnitř a je to skutečně směs obyčejných netoxických bylin. Jediný tenhle balíček je originál. Ráno nejezdí, sejdem se v Rudě. Přivezu výsledky s sebou.“

„Něco, co bych měla vědět?“ zeptala se Ivana, jen co hodil telefon do kapsy.

„Začíná to vypadat, že vtom nějak bude opravdu namočená ta Hrázných nedospělá holka. Je to zatím jen dohad, ale na jednom z balíčků se našly její otisky. Ještě není jisté, že patří jí, ale hned ráno jí je sejmem. Říkám si tak, proč by byly ty otisky jenom na jednom balíčku ze čtrnácti?“

Ivana pokývala hlavou.

„Jenže problém je, že její otisky jsou jenom na tom jediném originálním balení. Kdyby se třeba našel jeden jediný na balení s trávou . . . bylo by to jiné, jednodušší.“

„Svatá prostoto.“ spráskla Ivana ruce.

„On nebude nikdy spokojenej. Kdyby mu spadl pachatel z nebe, hartusil by, že mu musí nasadit železka a odvést ho do vazby. Buď za to, co máš, rád, nemusel jsi dostat ani to!“

Martin dobře věděl, že to, co říká, je pravda. Ale bylo mu jasné, že bude muset na mladou Jindru zapůsobit spíš psychologicky, než ji přesvědčit důkazy.

„No, byli dost drzí. Brali mi otisky a pořád se vyptávali, kde se vzal na tom balíčku můj otisk. Táta na to taky koukal divně, ale nakonec mi pomohl. Jenže oni pořád útočili. Ukazovali mi ten svícen. Našli ho někde v potoce nebo co. Taky jsem se smála, ale jen do té doby, než přišli s tezí, že našli nejenom krev, ale i jiné a zajímavější věci.“

Oběma ztvrdly rysy v obličejích.

„A to sem, ty krávo blbá, klidně lezeš! Copak jsi zapomněla všechno, o čem jsme se dohodli? Copak ti ty jointy úplně vykouřily mozek z hlavy?“ rozkřikl se Tomáš. Měl ji sice rád a líbila se mu, ale bylo to mladé střevo a měl věřit svému parťákovi, když mu říkal, že na děti není spolehnutí a že je do toho zatahovat nemá. Jenže jak jinak by se dostali do kostela? Byli prostě jenom smolaři, protože se to stejně podělalo. Ona se měla postarat o to, aby se načalo právě to jedno balení, které zůstalo původní. Ona se měla postarat, aby se všechno ostatní schovalo, ale vykašlala se na to, kráva. Ještě navíc nechala to jediné a důležité balení někam zapadnout, a tím ho přihrála do ruky policajtům i s vlastními otisky.

„Ty asi fakt nemáš v hlavě všechno v pořádku, když sem lezeš. To tě nenapadlo, že tě asi nespustí z očí? Že tě budou sledovat?!“

A v jeho ruce se zaleskla pistole. Namířil její hlaveň na Jindru.

„Zapomeň, ty píčo, že odsud odejdeš. Sama sis to posrala, tak za to budeš trpět.“

Tomáš se na něj vyplašeně podíval.

„Co si asi myslíš, že vyvádíš? Co si, kurva, myslíš, že asi teď děláš?“

„No co asi. Zachraňuju nám krk. Oběma. Poldové tu budou hned a nedovolí, abychom jí ublížili, i když je to vlastně jenom nezletilej delikvent. Oni na to mají zvláštní předpisy, víš?“

Tomáš nevěřicně zavrtěl hlavou.

„To ji chceš vážně držet jako rukojmí? Malou holku?“

„Sám jsi ji sem zatáhl, tak laskavě drž hubu a svaž ji. Pořádně ji svaž, aby mohla trochu chodit. Musím jim ji ukázat, až přijdou. Pěkně s tou hlavní u spánku. On je přejde smích!“

Tomáš sice vyděšeně, ale přesto pevně začal omotávat ta dvě tenoučká dívčí zápěstí. Děvče poslušně drželo ruce za zády, jen občas syklo, když se prádelní šňůra příliš zakousla do jemné kůže.

Za chvíličku vypadala jako housenka bource morušového, která se právě začala kuklit.

Martin, Milan i Bořík si domlouvali signály i to, kde kdo bude rozmístěn, kdyby někoho uvnitř omšelého stavení napadlo utíkat.

Jakmile se kolegové rozestavili na domluvená místa, Martin zazvonil u branky. Po chvilce se dveře domku otevřely a ven vykoukla vyděšená tvář Jindry a u spánku se jí leskla pistole. Byl to jenom mžík a Jindra byla hned zase drsnou rukou vtažena dovnitř a dveře neprodyšně zapadly. Martin vytáhl z kapsy telefon a zavolal Boříkovi. I když na něj viděl.

„Pojďte sem oba. Trochu se to komplikuje. Mají rukojmí.“

A zavěsil.

„Asi bychom tu potřebovali tým a profesionálního vyjednaváče.“ zkusil si Martin vzpomenout na oficiální postup zažitý v krajské metropoli. Ale byl tvrdě vrácen do reality maloměsta.

„Zapomeň na tým a vyjednaváče. Co nezvládneme sami, to za nás nikdo neudělá. Možná pár vycvičenějších střelců, jen se bojím, aby nám tu neudělali ještě větší zmatek. Jsou to lidé zvyklí mířit, přesně střílet, ale ne moc přemýšlet. Pokud jde o mě, raději bych se bez nich obešel.“

„Blázníš? Máme tam malý dítě, čtrnáctiletou holku! A neumím vyjednávat! Přece neumě jenom proto, že neumím vyjednávat, že nevím co s tím!“

„Nemáme tu skoro žádný jídlo! Nemáme nic! Kus suchýho chleba, na kterej jsme tři! Myslíš si, že oni neví, že té holčině nemůžeme nic udělat, protože nás hned potom mají? Nechají nás normálně vyhladovět. Nebo si myslíš, že je to nenapadne? Měli jsme tu trávu nechat normálně u tebe doma a nic z toho by se nestalo! Jenže ty jsi holt chtěl bejt opatrněj, protože když někdo za drogy už seděl, tak ho prostě budou kontrolovat jen tak i o vánocích! Posero jeden! Pořád sis přál klid a bezpečí, tak tady máš výsledky!“ křičel nervózně Tom na parťáka. Začínal být hysterický.

„Drž už chvíli hubu, ty sejčku jeden usejčkovaněj. Nebo tě umlčím osobně!“ a pěstí tvrdě udeřil do Tomova obličejce. Jenže ten toho měl právě dost. Pořád, aby ho tahal z maléru. Peníze na půjčku sehnal, nakonec i to výpalné zorganizoval. To on všechno kazil! To on zabil Jitku jenom proto, že Tomáše viděla, jak nadává Jindře, jak jí vrazil políček a chtěla ho umravnit. Myslela si prostě, že místní grázl bezdůvodně bije dospívající dítě. Přitom nemohla vědět nic, co je ve věci. Jenže komplic se splasil a praštil ji zezadu tím svícem. Bylo mu úplně jedno, že to Jindra viděla. A co za to všechno sklízel? Pořád jenom urážky.

„Ty hajzle jeden, ty už mě dlouho srát nebudeš!“ rozkřičel se Tomáš a bylo mu jedno, že krev, která se mu po ráně pěstí spustila z nosu, mu zatéká až do úst. Jindra koukala vyděšeně na to, jak se Toma zmocňuje vztek.

Tom uviděl na stole u zbytku chleba kuchyňský nůž. Uchopil ho a vyskočil proti němu, proti tomu tyranovi, který ho dostal až sem. Ústa se mu lepila krví, i ruka se mu vzápětí lepila krví.

Postava na zemi měla nepřírozeně vykulené oči a ležela bez hnutí na zádech. Tom začal Jindře nožem, tím samým nožem, kterým před chvílkou ubodal spolence, řezat provazová pouta. Trochu štitivě se jí nad tou představou nakrčilo chrčící.

„Tak pojď, holčičko. Skončilo to. Půjdem ven, už se nikomu nic nestane.“

Martin přemýšlel, jak s nimi navázat kontakt, co vlastně asi budou chtít. Báel se o Jindru. Pravda, asi si hodně za současnou situaci mohla sama, ale to nic neměnilo na tom, kolik jí bylo. Mladí a nedospělí přece mají nárok na nějaké ty kapitální průšvihy. Byl do svých myšlenek tak zabraný, že si v první chvíli ani neuvědomil, kdy se dveře od domku znovu otevřely. Přesto podvědomě vyndal zbraň a namířil směrem k nim.

Objevila se Jindra. Vedle ní hned vzápětí vyšel i Tomáš a zdálo se, že se ti dva vedou za ruce.

„Dejte ruce nad hlavu a žádný blbosti! Ty ruce, chci je vidět!“ zakřičel Tom rutinně a oběma ruce poslušně vystřelily vzhůru.

„Teď už je to dobré! Všechno vám řeknu! Musel jsem ho zabít, nešlo to jinak! Musel jsem!“ plačtivě opakoval Tom.

„Kdo zabil Jitku!“ zeptal se Martin.

„To on!“ řekl a cukl hlavou směrem k domku.

„Takže to vlastně byl úplně jednoduchý příběh. Nemuselo se nic stát, kdyby se ten pošuk nelekl. Podle toho, co říkal Tomáš, nemohla vidět nic jiného, než jak na na Jindru Tom křičel a možná jak jí dal facku. Nic víc.“

Ivana se smutně podívala do očí matce i otci.

„Proč, ale vlastně chtěli mít tu trávu v kostele? Nebylo prostě pohodlnější jí mít doma?“ zeptala se.

„Ne pro takovýho sraba. Před necelým rokem vyšel ven z basy, kde byl za distribuci drog. Chtěl mít jistotu, že se nedostane zpátky. Chtěl mít jistotu, že i kdyby někdo, komu to prodal, mluvil, i kdyby ho chytili, chtěl mít jistotu, že se u něj doma nic nenajde. No a Jindra, která byla zakoukaná do Toma, to pro něj ráda udělala. Měla z toho občasného jointa, aby mohla být za královnu na každé školní párty . . . Nakonec to měl vlastně vymyšlený dobře, protože do basy skutečně nepůjde.“

Oba rodiče na něj obdivně koukali, ale jemu to nebylo příjemné. Možná kdyby šlo o jinou věc, byl by za takový obdiv rád, ale teď mu to vadilo.

„Nejraději bych asi jel domů. Jsem vyčerpaný a chtěl bych být s tebou sám, raději,“ řekl Martin a podíval se Ivaně dlouze do očí.

„Vlastně přemýšlím o tom samém,“ odpověděla Ivana.

„Už jsem i sbalila. Stačí to hodit do auta.“

A Martin se znovu chápavě na ni zahleděl. Původně nechtěl, takhle před rodiči, ale nevydržel to, přivinul ji k sobě a políbil ji.

„Nechcete zůstat alespoň do rána? Je teprve třicátého, tak by se vám možná ráno cestovalo lépe . . .“

„Promiň, mami, ale doma nám bude lépe. Máme vás rádi, ale asi potřebujeme být spolu sami. Promiň.“

Matka chápavě přikývla. Martin se vydal pro tašky. Když se s nimi protahoval předsíní, přiskočil k němu Ivanin otec, chytil ho kolem ramen a řekl.

„A přijed' zase brzo na slivovici, zeťáku.“

Jeho oči při tom byly plné slz. Musel se otočit a odejít hned pryč. Proto snad ani neviděl, že i Martinovi oči jsou uplakané a vlhké.

„Jsem moc unavený, mohla bys prosím řídit?“ poprosil venku Ivanu.

Nasedli do vozu a odjízďeli. Uvnitř auta byla ještě docela zima a vítr ze střechy sfoukával sníh, jako by chtěl odjízdějící vůz zahalit do neprůhledné clony, která za ním vznikala.

23. Změňte svůj život

„Změňte svůj život, zemřete,“ hlásal titulek inzertní strany v sobotní příloze. Nějak se to poslední dobou rozmohlo. A nejen to. Zdálo se, že všechny takové agentury měly žně.

„Také se vám zdá, že se poslední dobou nic nedaří? Že marně utíkáte před svými věřiteli? Unikněte jim navždy, zemřete! Nabízíme luxusní podmínky a bezkonkurenčně nízké ceny. U nás si ani nevsimnete, že už tu nejste!“ pokračoval popis drobnějším, ale stále velmi výrazným písmem.

Smrt byla hitem poslední doby. Slovo skloňované ve všech pádech a napané úplně všude. Měli jsme desetiletí bakelitu, potom desetiletí umakartu, polyethylenu, proč by, sakra, taky nemohlo být desetiletí smrti. Zvlášť, když se lékařská věda holedbala, že konečně odkryla tajemství smrti a že si můžeme být konečně jisti, posmrtný život EXISTUJE!

No, ne že bych si poslední dobou žil příliš dobře. Nestrádal jsem hmotně, to mi nehrozilo. Pokud zůstanu jenom trošku soudný, nemám šanci kdy v životě strádat, ale jinak se mi hroutilo úplně všechno. Zůstal jsem sám. To především. Osamělost na každém kroku a hlavně neschopnost začít a udržet vztah. Taky jakási spisovatelská minulost byla úplně pryč. Ne že by na tom zásadně záleželo, protože stejně nikdo nic číst nechtěl. Mé dny byly šedivé prázdné a nekonečně dlouhé.

„Myslím si, že budete určitě spokojen.“

Muž proti mně měl špičkový oblek, drahou hedvábnou kravatu a voněl velmi drahým parfémem. Řekl bych, že to byl takový prototyp úspěšnosti. Žádná okázalost, ani prsten na ruce nebyl příliš výrazný, o to však musel být dražší. Vsadil bych se, že to co ho zdobilo, byl skutečný diamant, žádný zirkonit.

„Já ale ještě nejsem rozhodnut. Potřeboval bych více informací, není to jednoduchý krok. Jistě si to dovedete představit.“

I když jsem si myslel, že definitivně rozhodnutý jsem. Jenomže v kontrastu k vyumělkovanosti toho chláпка, v kontrastu s tou nedbalou elegancí kanceláře, kde se jednotlivé barevné tóny propojovaly jako v příručce o harmonii, nevidím věci tak definitivně.

„Potřeboval bych asi víc informací o procesu toho, co přijde po smrti. Něco jsem četl, samozřejmě, ale jsou to takové kusé útržky, moc tomu nerozumím. Chtěl bych více jistoty, jestli mi rozumíte.“

A mladík naproti mně se tvářil, že skvěle rozumí.

„Objednám vám kávu a nad ní vše důkladně probereme.“

Sekretářka ji snad musela mít uvařenou a nebo to byla jasnovidka. Byla totiž s podnosem uvnitř hned, jakmile položil sluchátko. Usmívala se, ale moc upřímnosti za tím úsměvem nebylo.

„Tedy, s životem se to má asi tak. Existuje v nekonečné řadě podob, ale nikomu jej není dopřáno poznat hned, jaksi komplexně. K tomu se musíme propracovat, přes různé etapy, různá stádia. Motýl se přeci taky nerodí jako motýl. Je to housenka a když přijde jeho čas, ponechá vyschlou schránku v kukle a vyletí ven. To můžete být vy, ten motýl,“ pokračoval naučeným tónem jakmile sekretářka odešla.

„Je to vlastně, jako byste si sedl mezi dvě zrcadla. Můžete vidět nekonečný počet svých odrazů a stejně tak je tomu i s životem. Je jen na vás, ve kterém se rozhodnete žít. Smrt, to je vlastně přestup do jiného dějství. Pravda, příroda to zařídila tak, že lze cestovat jen jednosměrně. Uzavírá nás a představte si, dává pronajatému tělíčku pocit konečnosti. Jak dlouho vědcům a lékařům trvalo vyzkoumat to, že smrtí nic nekončí, přinést důkazy?“

„No právě, důkazy. Máte nějaké?“ přerušil jsem ho. Trošku znejistěl.

„Já osobně ne. Ale vědci tvrdí, že je mají,“ a přešel do takřka mateřského tónu.

„Prosím vás, kdyby to nebyla pravda, copak by tohle všechno bylo legální? Copak by vlády všech zemí světa povolili takovou věc? Nepamatujete si, co bylo ještě nedávno za humbuk kolem euthanasie? Dneska, když člověka odsoudí na rok do vězení, tak jde od soudu hned k nám a volí raději smrt. Nikomu se nechce sedět v base. Pamatujete se na všechny organizace, bojující za zrušení trestu smrti? Trochu k smíchu z hlediska dnešního poznání.“

Na tom musí něco být. To je pravda. Přece by nikdo nepovolil takové masové zabíjení, to by si nikdo na svědomí nevzal.

Jednou stranou jsem si moc přál, aby už konečně všechny deprese vycházející z unudění a šedivé každodennosti byly pryč. Jenže na druhou

stranu zjišťuji, že se mi vlastně vůbec nikam nechce. Nemůžu psát, to je fakt. Z toho asi pramení má největší nechuť k životu, ale jinak přes tu nudu pořád všechno kolem sebe důvěrně znám, a to mi dává pocit bezpečí. Je mi necelých padesát, a to člověk už nerad cestuje. Kamkoliv.

Jak tak o tom pořád dokola musím přemýšlet, napadne mě že bych na to neměl být úplně sám. Zásadní rozhodnutí by nikdy člověk neměl dělat úplně sám. I když by mělo být výsledkem chybné rozhodnutí, neměl by vtom člověk zůstat sám. Každý si zasloužil slyšet hlas ze strany, kam nedohlédne, a ten můj hlas mohl znít opravdu z vysoka. Můj bývalý spolupracovník se vypracoval na poradce ministra zdravotnictví, tak to, myslím, byl i ten nejvhodnější rezort. Neviděli jsme se sice dost dlouho na to, abychom zapomněli nejen na sebe, ale i na všechno, co jsme si předtím slíbili. Kromě spousty stupidních blbostí to bylo mimo jiné i třeba to, že jeden druhého nenecháme nikdy padnout. Zavolal jsem mu.

„Chlape, musel jsi zešít! Jdi od toho, čím dál tím lépe! Taková blbost,“ ušklíbl se.

„No, čekal jsem spíš slova podpory, než výsměch.“

A nelíbilo se mi, jak se do mě pustil. Člověk by začal přemýšlet o tom, jestli si vůbec ještě zaslouží být dále svéprávný. Nechtělo se mi věřit, že by za těch pár let na ministerstvu tak zblbnul.

„Takovej hit to je, poslední měsíce snad ani na nic jinýho reklamy v televizi nejsou a ty mi radíš kašlat na to? Víš co lidé už je pryč? Ještě donedávna se naší ulicí proměňovalo bezdomovců, snad se i mlátili o popelnice. Dneska tam neprojde ani jeden jediný. Proč asi myslíš že to tak je?“

Vstal a začal prohledávat pokoj.

„Co blbneš?“ ptám se překvapeně.

„Ale, blbej zvyk. Koukám, jestli tu nemáš nějaký kamery nebo mikrofony. To už je taková deformace.“

„A kdo by asi dával zrovna do mého obýváku odposlech? Jsi blázen? Co by ty asi slyšel? Žiju úplně sám a nemám ani kocoura, tak s kým bych si asi tak povídal?“

A musel jsem se začít smát jeho naivitě. Jenže on mě vzápětí zchladil. Tvrdě zchladil.

„Myslel jsem spíš, starej brachu, že sis chtěl trochu přivydělat. Nebo se trošku zviditelnit. Nevyšlo ti nic už deset let? Určitě minimálně deset let. Tak každej způsob dobrej. . .“

Naštval mě. Silně mě naštvál, jestli si něco takového o mně mohl myslet. Taky jsem mu to hned řekl.

„No, nic ve zlém. Poslední měsíce mě odnaučily důvěřovat lidem. Všem lidem. Promiň.“

A potom začal monolog. Poměrně dlouhý monolog.

„Taková kampaň, jaký myslíš, že to má asi smysl? Svět začíná být malý pro všechny. Naše planeta je vyčerpaná. Příliš vyčerpaná a dlouhodobě se jí neulevovalo. Ani výhled nebyl nijak růžový. Válčilo se čím dál míň a lidí se rodí čím dál víc. Co s tím? Řeklo by se, že ten plebs na pokraji společnosti vymře sám, není to pravda. Každý z těch dole odčerpává vše, od ropy, přes ostatní neobnovitelné zdroje, těm nejbohatším a nejmocnějším lidem světa. Proto muselo vzniknout něco jako regulace. No a nejlepší je takový systém, kde nikdo nemusí rozhodovat o osudu druhého. Kde nikdo nemusí nést zodpovědnost za svoje rozhodnutí. Byla proto zpracovaná obrovská globální kampaň, no a díky ní se lidé rozhodují sami. Navíc všechno funguje, chápeš? Už to heslo „Nelíbí se vám život? Zemřete!“ Kdo je bohatý, šťastný a spokojený? Chtěl by něco měnit? Chtěl by odcházet do nějaké nejistoty? Naopak. Kdo je šťastný tady, bude ještě šťastnější, když bude mít větší klid, větší prostor a hlavně více prostředků.“

No, to mě srazilo do křesla.

„Takže mi chceš říct, že agentury všechny ty lidi normálně vraždí?“

Poprosil mě o něco k pití. Rychle jsem mu natočil sklenici vody a nedočkavě čekal na jeho argument.

„Ne tak docela, tedy ne vtom smyslu, jak by sis myslel. Oni skutečně věří, že posmrtný život existuje. Oni ví, co ty, co téměř každý na světě, kromě malého procenta vyvolených.“

„No a ty, co si o tom myslíš ty?“

Pokrčil nerozhodně rameny.

„Pokud jde o můj názor, nemůžu jednoznačně říct, že neexistuje. Ale sám o jeho existenci přesvědčený nejsem. Žádný důkaz stále není. Víme pořád to samé.“

Vyprovodil jsem ho, jak jsem nejrychleji dokázal. Bylo mi z něj špatně. Bylo mi z něj na zvracení. Opravdu, jestli jsem doposud nebyl rozhodnut, tak teď ano. Půjdu do agentury hned ráno. Nechci žít ve světě, kde se ti chudí, neúspěšní, nevzdělaní, prostě ti horší vraždí jenom proto, aby na ty druhé zbylo víc. Je mi jedno, jestli už nic nebude. Je mi jedno, jestli navzdory celé kampani nikam nepřejdu. Radši nic, než v takovém místě žít.

24. Trocha recese

Já, narozdíl od zbytku populace nemám problémy ani se zaměstnáním, ani s příjmem a dokonce ani s daňovými úřady.

Je mi úplně jedno, jestli budu mít zejtra práci, protože nepotřebuju prachy na fantastickou káru, domácí kino nebo jinou podobnou kravinu. Je mi úplně jedno, kdy je nejvýhodnější založit stavební spoření a kdy sjednat důchodové připojištění.

Za těch šest let jsem přečetl skoro celou knihovnu, naučil se hrát celkem obstojně tenis, šachy a kanastu. Taky jsem nejlepší v přišívání knoflíků k pracovním pláštům, protože nás, trojkaře, nesmí na práci vozit ven a lepení pytlíků už nefrčí.

Ale nestěžuju si. Jídlo je slušný a je ho dost. Bydlení pěkný a nudou taky netrpím. Když jsem sem nastupoval, tak nám slibovali, že za dobré chování nás můžou po uplynutí poloviny trestu pustit. Ale kolik je to půlka z doživotí.

Můj život byl šedivý. Nevydělával jsem velké peníze, nechodil na nejprestižnější párty. Mé jméno nefigurovalo na žádném seznamu trhlých celebrit, o kterých se stále píše a mluví. Svět se beze mě ustavičně obcházel, a to mě dost štvalo.

Měl jsem svůj zaběhnutý režim, který se skládal z ranních cest do fabriky a odpoledne domů, občasným posezením u pivka s Oldou, kamarádem z dětství, či trochu aktivity na bowlingu. A občas, když nuda byla opravdu neúnosná, jsme spolu zorganizovali nějakou dost tvrdou recesi.

Protože byl Olda ženatý a vzal si právě Květu, neměl na mě už tolik času, kolik bych si představoval. Bohužel!

Také bohužel se stalo po jedné rodinné oslavě, kdy Olda zůstal na mraky zrušený v koupelně, že jsem ho u Květy zastoupil v ložnici. Až do rána. Kdyby se to stalo jednou výjimečně, možná by se to dalo nějak omluvit

nebo zapomenout, ale zalíbilo se nám to oběma natolik, že jsme tuto činnost spolu začali konat pravidelně, při každé vhodné příležitosti. A že jich bylo. Olda trávil v práci stále víc a víc času.

Bál jsem se pořád okamžiku, kdy si všimne nějakého detailu, který utekl našim maskovacím manévřům. Nikoho jiného, než jeho a ji, jsem vlastně neměl, proto tolik strachu, abych nepřišel o jeho kamarádství. Ten strach byl sice velmi silný, ale milování s jeho ženou bylo daleko silnější.

Sedím v křesle a promýšlím detaily večerní sázky. Jde o to, zastavit u hlídky, přivolat policistu k autu a donutit ho podívat se do kufru na připravenou rozřezanou figurínu, řádně zalitou a opatlanou kečupem.

Kouř z cigarety se v chuchvalcích valí místností. Jeho chomáče se třístí o stěny nábytku, a mění se v neviditelnou a smrdící hmotu. Chtě nechtě musím vstát a jít otevřít okno.

Jakmile ale vstanu, ozve se ode dveří zvonek. Za nimi stojí Olda, klepe na ně a křičí:

„Dělej, máš to připravený, jsem už celej nedočkavej, tak dělej!“

„Jen se nezblázni!“ křičím nahlas do prázdného bytu a pokračuji v započaté cestě k oknu.

„Honem, jestli ten kečup moc uschne, tak to bude málo autentický. Ještě musíme najít hlídku!“

Otáčím se tedy ke dveřím a kašlu na okno.

Šedivej rezavej *stejšn* u krajnice byl zakoupen právě pro tenhle účel. Byl ve strašném stavu, a jestli si potom budou na mě chtít policajti zchladit žáhu, budou mít o důvod víc.

Řízení bylo volný, takže spolu s oblýskanými gumami byl problém ho udržet na silnici i v padesátikilometrový rychlosti. Jestli nám některá ta guma cestou praskne a vlítne do škarpy, tak se katapultuje deska oddělující prostor nad oknem od kufru a vylítne na nás hromada kečupu. I když se nikomu nic nestane, oba nás odvezou do špitálu a tam, než někomu ze sester či doktorů stihneme vysvětlit náš žert, nasadí nám transfúzi, protože si budou myslet, že jsme museli ztratit strašnou spoustu krve. Po zákroku získá náš organismus místo čtyř nebo pěti litrů krve litrů devět, takže s každým krokem budeme určitě šplouchat jako nedostatečně doplněné vodní matrace při sexuálních hrátkách s Naomi Campbell.

Hlídku se jenom tak poflakovala. Byli dva a nikam nespěchali. Právě se zastavili před výlohou obchodního domu hlásajícího obrovskou světelnou cedulí, že: „Dříve než za celou hodinu, seženete tu vše pro celou rodinu“.

To se hodí. Ten nápis probudil k životu moje mozkové centrum pro kraviny, a to už šrotovalo na plný obrátky.

Zastavuji u krajnice.

Olda vystupuje a já nic nepodnikám, dokud nezmizí v Grill baru naproti. Hned po tom, co za ním zapadly dveře, couvám, otáčím to trochu do protisměru, abych vzápětí mohl elegantním obloučkem zahrnout co nejkoleměji na chodník před výlohu a svým autem ho celý zatarasit. Tím manévrem se mi podařilo oba překvapené policisty rozdělit tak, že každý zůstal na jedné straně auta.

„Tady nemůžete stát, pane řidiči. To je chodník,“ říká jeden z nich, na policajta neobyčejně slušně.

„Naopak, pánové, já tady musím stát!“ odpovídám jim stejně slušně.

„Potřebuju koupit rakev pro manželku. Leží v kufru a přece se s ní nepovleču přes půl města pěšky.“

Zabralo to. Potom, že máme natvrdlou policii.

„Tak nám ten svůj kufr otevřete a dejte nám svoje doklady. Jak se tak dívám na to auto, tak až prověříme jeho technický stav, jistě vás ty fórky přejdou, že?“

Sahám pod volant na páčku otevírání kufru. Potom už se snažím s úsměvem na rtech otevřít dveře a vystoupit ven.

Jen co víko kufru vyletělo nahoru, vidím v zrcátku, že oba zbledli.

Ten, co mluvil, se otočil do prosklené výlohy a zvracel. Druhý jako gumový čertík odskočil od boku auta, tasil zbraň, namířil na mě a křičel

„Ani se nehni, hajzle!“

V duchu jsem se zaradoval. Olda jistě odvedl velmi dobrou práci.

„No tak, pánové, to nepoznáte ani figurínu, to je na tom naše policie tak zle?“

Jedním skokem byl u mě. Jednou rukou rozrazil dveře a druhou mě za vlasy vyrval z auta a dosmýkal ke kufru.

„Tak tohle, že je figurína, zmetku?“ řval a mně se udělalo taky zle.

Přes slzy, co mi vyhrkly do očí bolesti jsem měl sice pohled trochu rozmazaný, ale přesto jsem zcela zřetelně viděl na červenohnědý kašovitý hmotě Květinu uříznutou hlavu. Okamžitě jsem se přidal k tomu prvnímu policajtovi a zvracel, zbraň nezbraň.

Nevnímal jsem ani, že se ten první policajt dal dohromady a oba mě mlátili hlava nehlava. Bylo mi to úplně jedno.

Všechno před očima se mi slilo v jedno. Nevnímám ani čas, ani nic, co se kolem mě děje.

Poprvé na mě celej ten obrovskej šok dolehl po pěti hodinách ve vyšetřovací vazbě.

Když se mi podařilo toho šoku zbavit, zjistil jsem, že mám dost času i klidu k tomu, abych si dal dohromady jedna a jedna ve všem, co se stalo.

Proto tak chvátal. Věděl, že mu budu věřit, a když bude hrát na nedostatek času, ani mě nenapadne podívat se do kufru. Někdo mu asi donesl, co se děje doma, když tahá přesčasy, aby vydělal na dovolenou v teplejších krajích.

Sedím ve vazební cele už něco přes dva měsíce a pomalu mi přestává vadit samota.

Pořád mě otravuje akorát advokát, kterýho mi stát přidělil. Snažím se mu vysvětlit, že ho nechci a nepotřebuju. Snažím se mu říct, že svoji gáži dostane tak jako tak a že nejlepší bude, když přelíčení jenom tak prosedí a bude proboha zticha. Nechápe, že ať soud rozhodne jakkoli, nebudu se odvolávat. Je to možná hrozný, ale vím, že trest smrti byl zrušen, a tak můžu dostat „maximálně“ doživotí. Ne, že bych byl tak nenáročnej, ale po prvním jednání, kde byl Olda, coby hlavní svědek zjišťuji, že to měl opravdu dobře připravený.

Musel o nás dvou vědět asi pěkně dlouho. Jeho odpovědi byly samý lži, ale maximálně neprůstřelný. Pokud to půjde dobře – a já fakt problémy dělat nebudu, tak mě zítra konečně převezou do normální věznice.

25. Zahrada

„Něco se tu dělo, a to něco velmi zvláštního!“

meditoval si tak sám pro sebe. Protože to přece nebylo normální, aby mu někdo posílal čistou prázdnou stránku. Kdo by chtěl tak plýtvat papírem? Jaký to mohlo mít smysl? Škoda, že pošťák už odešel. Vypil si svou kávu, ostatně jako vždy, když se tu zastavil. Trošku spolu poklábosili a on se vydal dál, vstříc mírně svahovité ulici. Měl se ho zeptat, jestli neví, co by to celé mohlo znamenat. Určitě by mu něco poradil! Vždycky měl na všechno recept a necítil se díky němu tolik opuštěný.

Seděl v křesle a snad se i styděl. Připadal si jako malý kluk. Lékař, který s ním hovořil, musel někam odběhnout. Doufal, že bude zpátky co nejdříve.

„Ale proč bych se měl vlastně stydět za něco, co je legální, společností podporované a doporučené? Lidí se rodí čím dál tím míň, tak prostě není na důchody. Nemí z čeho je vyplácet! Magda má prostě pravdu.“

Vedl si pro sebe monolog a bylo to spíš holé konstatování faktů. Opravdu, kontumace od dožití věkové hranice 75 let nepodléhala žádnému schvalovacímu procesu a objednat ji mohl prakticky kdokoliv. Tátovi bylo už 78.

„Omlouvám se, ale to víte. Jsou dny, kdy je prostě člověk na roztrhání,“ vysvobodil ho konečně hlas z myšlenek, které oscilovaly v jeho hlavě. Uvnitř se to v něm míchalo a vřelo, připadal si, jako by jel na horské dráze.

„A skutečně si ničeho nevšimne, doktore? Víte, dokud žil, tedy aktivně žil, dal by manželce, potažmo nám oběma, modré z nebe. Je to dobrák, byl bych nerad, kdyby měl nějak trpět.“

Lékař se ale profesionálně usmál. Ten úsměv byl maličko falešný, přesto neuvěřitelně milý.

„Máme ten nejlepší tým. Věřte mi. Naši manažeři si dávají záležet, aby sehnali ty nejlepší lékaře, programátory, vědce, my nepřešlapujeme na

místě. Už takhle je to dokonalé, ale až jednou půjde o vás, uvidíte, smlsnete si. Vy mu musíte dát jenom tohle!“

Zamrazilo ho v zádech a bojoval s přesvědčením utéct pryč, když si představil, že za nějakých třicet let se stejně může Magda rozhodovat o něm, zatímco mu lékař posouval na jeho část stolu dvojici léků v plastové vaničce.

„Dáte mu to, jakmile dostanete od nás informaci, že je vše připraveno na převoz, a okamžitě, to je důležité, OKAMŽITĚ, zavoláte naši službu. Je to neškodné anestetikum. My si ho potom převezeme, a až se vzbudí, ani nepostřehne, že se cokoliv kolem něj změnilo. To je vše. Zbytek už bude na nás. Budete spokojen, pošlu tam odpoledne techniky. Všechno si nenápadně nafotí.“

A lišácky na něj mrkl okem.

„Uděláme to tak, abyste se s náklady za celý proces, včetně pohřbu, do toho, co realitka utrží za dům a zahradu, vešel. Nebojte. Spolupracujeme jen s těmi nejlepšími, ale to už jsem vám říkal.“

„Vám se to mluví, doktore,“ povzdchl si.

„Nedovedete si představit, co já teď prožívám!“

„Mám tu jednoho skvělého psychologa. Pomůže vám s tím. A vaši ženě ostatně také. Je to v ceně. U nás je všechno v základní ceně. Luxus už ve standardu, abych se pochlubil.“

Jakmile odešel z kanceláře, lékař si musel zamnout ruce. Rozhodně si nemohl stěžovat na nedostatečnou klientelu. Vzpomínal, když před několika málo lety s celým projektem přišel, měli ho téměř za blázna. Dneska smrt vydělávala víc než život, víc než léčení. Legální smrt byla prostě kšeft. A navíc, jestli se osvědčí právě to anestetikum, které si před chvilkou klient odnesl, ušetří téměř 70 %. To znělo jeho uším jako rajská hudba. Když člověk není líný a dá si tu práci a odsurfuje pár hodin na internetu, sežene všechno a levněji. Proč platit drahé preparáty, když generika jsou o tolik levnější a mají stejné složení? Samozřejmě že vykázat to drahé originální anestetikum nebude problém. Když to nebude dělat okatě a když si to ponechá jako tajemství jenom pro své služby. Pokud vydrží klientela, stihne zkolaudovat svůj luxusní dům dávno před plánovaným termínem dokončení a ještě si hravě užije dovolenou vtom nejlepším z nejlepších světových letovisek. Jeho žena už kvůli tomu, když se snažil naznačit, že letos asi zůstanou doma, pěkně špičkovala a rýpala do něj. Konečně bude zase chvilku klid. Doma i tady.

Utápěl se ve svých ultrapříjemných vizích tak, že mu musela sestra lehce strčit do ramene, aby ji vůbec zaregistroval.

Pan Chmýrko se vzbudil, ostatně jako každé ráno už po dobrých pětadvacet let, po šesté hodině ranní. Pomalu vstal a došoural se do kuchyně, kde zapálil plotýnku staříčkého plynového sporáku. Postavil na ni oprýskanou konvici, aby si uvařil trochu melty s mlékem.

S plným hrnkem se posadil za stůl a nalámal si do melty polovinu včerejšího rohlíku. Bylo mu 78 let a většina rán už nestála za nic. Ani by nespočítal, kde všude ho loupalo a co bolelo. Dneska se ale cítil o moc líp. Jako by mu bylo o padesát let méně. Těšil se už, až dosnídá a půjde na zahradu, jedinou svou radost od smrti manželky před dlouhými dvanácti lety. Byl hrdý na to, že všechny potřebné práce na kousku rajského pozemku zvládal úplně sám a dalo by se říct i včas. Opečovával vše láskyplně snad právě pro dny, jako byl dnešek, kdy se cítil výborně a od rána to vypadalo na krásný červnový den. Mohl se jen tak brouzdat všemi zákoutími a obdivovat zázraky své malé přírody. Těšil se ven natolik, že polovinu kafáčku nechal plnou, ani ji nedopil. Přímo už cítil krůpěje rosy deroucí se z trávy do pantoflí a smáčekující mu nohy svou studeně osvěžující silou.

Venku se krásně dýchalo. Takhle brzy po ránu ještě nebylo horko, které za několik hodin začne jistě nabírat na síle. Po cestičce došel až k záhonu královských lilií. Měl několik barevných mutací, ale bílé stejně voněly nejlépe a nejsilněji. Navíc byly tak vysoké, že u nich nemusel ohýbat svá stará a bolavá záda. Oběma rukama uchopil kalichy květu a stonek opatrně, jako by byl z motýlích křídel, ohnul až pod nos a slastně vtáhl vzduch.

„Proč nic necítím, proboha, snad jsem neztratil čich?“ napadlo ho.

„Sakra, Marku, dělej, zase to zamrzlo. Je to pěkně nestabilní. Udělej s tím něco. Máš to hozený na svém terminálu, v konzoli, ale rychle. Už takhle mu to musí být divné,“ křičela nervózně, až hystericky mladá programátorka Sandra. Marek byl ale už v branži několik let, a tak věděl, že spěch se nevyplácí. Mohl by to nějakou neuváženou akcí zavařit úplně totálně.

Klepl ležerně do klávesnice a obraz celé zahrady, všech jednotlivostí, mu vyskočil před očima v běžném člověku nečitelných řetězcích textu C++ jazyka. Našel chybný odkaz a rychle upravil jeho zdroj. Lehký pohyb prsteníku a malíčku na klávesnici, nic víc nebylo třeba.

„A máš to, ty nádhro,“ zašeptal si pro sebe, spíš polohlasně, jenže Sandra, vzdálená pouze polovinou stolu to nemohla neslyšet. Zatvářila se uraženě. On ale pokračoval, aniž se na ni podíval:

„Říkal jsem ti přeci, že takhle napsaný odkaz je prasečina a ne práce. To se muselo začít cyklit i kdyby to zpracovávalo sotva třetinu interpretů.

Pravidlo číslo jedna je, že se snad všechno testuje na plný zatížení, nebo vás to na fakultě učili jinak?“

Ale potom jenom rezignovaně mávnul rukou. Dali jí projekt zahrady, protože dokázala před ním šéfovi drze říct, že to napíše za polovinu času. Jo, měla pravdu. Povedlo se jí to. Ale ve kvalitě, kterou by on splácal za necelou hodinu.

„Teď, když ti teče do bot, tak mě voláš co? Měl bych tě vtom nechat pořádně vykoupat, abys příště zvažovala nejenom termíny, ale hlavně kvalitu práce a testování. Jenže ten dědula o patro výš za to přece nemůže.“

Květina zasáhla čichové buňky s nebývalou intenzitou, až se mu skoro zatočila hlava. Každopádně byl pan Chmýrko šťastný, že jeho čich je v pořádku.

Marek si teprve teď všiml jezdce intenzity vůně skvělícím se na hodnotě 100 %.

„Ty seš ale opravdu kráva, Sandro,“ ulítlo mu. To ji rozžhavilo skoro doběla.

„Budu si na tebe stěžovat, hulváte!“

„To klidně můžeš. Až šéfovi ukážu všechny tvoje kiksy, tak mi možná do týmu přidělí nějakýho normálního programátora,“ a ukázal jí na symbol stisknutého tlačítka nahrávání.

Nahrával do záložního skriptu všechny procesy s veškerou nestabilitou i chybami. Zaznamenalo to úplně vše, včetně čísla terminálu, který uvnitř cokoliv měnil či opravil.

„Ten hajzl. Zase do systému tajně zavedl toho svého stopaře,“ proběhlo Sandře vztekle hlavou.

Marek se velmi drze usmál. Bylo mu jasné, že drží v rukou všechny trumfy.

Ve velkém světlém pokoji, který byl od nemocničního oddělení pouze průhlednou skleněnou stěnou, seděla dvojice lidí středního věku a lékař před prostornou obrazovkou ukazující zahradu očima pana Chmýrka. Ten ostatně ležel ve vedlejším pokoji.

„Stejně si myslím, že jsme to nemuseli řešit tak radikálně,“ uteklo od rtů. Říkal to jakoby mimoděk, ale byla vtom veliká naléhavost. Jako by to bylo stěžejní sdělení, jako by tím chtěl oslovit zbytek světa, snad si přál, aby to znělo jako poselství.

„Mluvili jsme o tom, Oldo, snad tisíckrát. Víš, co stojí měsíc v domově důchodců? To si přece nemůžeme dovolit. A aby tam s ním někdo pořádkem byl, na to nemáme čas. A on už se dostával do věku, kdy se o sebe nepostará.

Víš, kolik let jsme spolu? A co jsme si zatím užili? Řeknu ti to! Nic, kromě povinností a práce! Sakra! Já chci taky někde na dovolenou! Potřebuju ji! Zasloužím si ji! Oldo, já to přeci chci hlavně kvůli tobě. Vidím tě, jak jsi přetažený, nervózní. Víš přece, že u něj se s ničím nesmělo hnout. Copak já můžu vařit na takovém křápu? Znáš to tam. Kdyby to byl alespoň normální barák. Kdyby se tam dalo udělat patro, já nevím. Ale hlavně, kdybychom na to měli, bylo by to jiné. Úplně jiné...“

Byla docela naléhavá. Znal ji. Musel si jí vážit. Moc vážit, to ona z něj udělala všechno, čím byl. Nebýt Magdy, jeho Magdy, nemohl by si dovolit ani takový parádní konec pro svého tátu. Ona uměla tak skvěle všechno naplánovat, zorganizovat, ale hlavně dotáhnout věci do konce. Na to byla moc dobrá... Měla pravdu. Ten barák potřeboval kompletně předělat. Respektive strhnout a postavit znovu. Vyrostl tam, měl na to místo ty nejúžasnější vzpomínky, dětské vzpomínky. Ty se ze srdce už nikdy nedají vykořenit, ale byl si jist, že tam zůstanou. Nejde přece o dům. Sakra, žádný dům vtom nehraje roli! Nic už nezmění na tom, co tam prožil.

„Proboha, je to můj táta! On mi dal život, a já mu ho беру. Necítím se dobře a nevím, jak se s tím vypořádám,“ chtělo se mu křičet. Magda se ozvala, jako by snad cítila, na co myslí. Jako by mohla větu, pronášenou pouze uvnitř svojí srdeční krajiny, slyšet.

„Hele, ber to tak, že je to pro všechny to nejlepší řešení. Je to legální a nad 75 let nepotřebuješ ani vyšetření zdravotního stavu, ani souhlas komise. Víš, jakým problémem jsou všichni přestárlí. A málokterá rodina má prostředky na to, aby u nich mohli jejich příbuzní dožít. Sám víš, co nás stály jeho poslední tři roky doma. Jenom elektrika, voda! Blbá voda, protože on si prostě musel denně zalévat celou zahradu! Přesto, když jsi na tom trval, zaplatilo se mu to. S veškerou parádou a splácet to budeme dalších osm let. Co myslíš, že jednou bude s námi? Odchytí nás obecní kontumátoři, a protože nebudeme mít potvrzení o péči, tak jediné, co dostaneme, bude injekce chloridu draselného vpíchnutá do srdce na státní náklady. My na rozdíl od něj zemřeme ve stresu a strachu. Víš, kolik let já nebyla u kaďeřníka? Marie z práce, znáš přeci Marii, ta říká, že musí alespoň jednou týdně na francouzskou manikúru. A jedna návštěva stojí tisícovku. Copak si něco takového já můžu dovolit? Ano, taky bych chtěla tak žít, ale copak můžu? Ty víš sám nejlíp, jak jsem skromná! Ještě, že nemáme děti. Neuživili bychom je!“

„Kdyby nám měly udělat tohle, tak jsem rád, že je nemáme!“

Magda ho ze zadu vzala kolem ramen. Měkce, opravdově.

„Jenže on je úplně zdrav. Mohl žít dalších deset nebo patnáct, klidně i dvacet let. To mě štvě.“

Přitlačila mu maličko na šíji.

„No tak, nedělej tady divadlo přede všema,“ poznamenala.

„Kdy se to stane, doktore?“ zeptal se Oldřich snad až příliš věcně na to, aby to mohlo být opravdové.

Lékař vzal do ruky ukazovátka a přešel k menšímu náhledovému monitoru, na kterém byla zahrada vymodelována jako shluk jednoduchých geometrických objektů, v nadhledu.

„Tady, až dojde k té lavičce. Sedne si a bude mít pocit, že je unavený, že si potřebuje na chvíli zdřímnout.“

Oči se mu začínaly zavírat a víčka měla pojednou váhu oceli. Není nic příjemnějšího, než se chvíli prospat na zahradě, blesklo mu hlavou, protože cítil lehký a příjemně vlažný vánek a ranní štěbetání ptáků. Hlava mu padla poněkud na stranu.

Jenom proto, že sklo oddělující nemocniční pokoj od místnosti pro pozůstalé bylo zvukotěsné, nebylo slyšet, jak monotónní pravidelné pípání přístroje monitorujícího životní funkce se přetvořilo v jedovatě jednoduté pískání. Ale jenom na chvíli. Lékař profesionálně zatáhl žaluzie, aby pár neviděl, jak vedle k lůžku pana Chmýrka sešraně nastoupil personál a začal tělo odpojovat.

Cítil v sobě divný pocit. Nechtěl to definovat jako naštvání. Na Magdu přece nemohl být naštvaný. Na ni se nedokázal zlobit. Nejdřív ho hladila po zádech, potom mu mačkala ruku. Odevzdaně a krásně.

O patro níž se právě Marek rozkřikl na Sandru: „Nechci příště slyšet, že se mi pokusíš vyfouknout nějaký projekt. Bude se to dělat složitě, postaru, ale pořádně. Radši o pár dní déle, než vysvětlovat šéfovi, proč zkolabovalo to, co klienti zaplatili. Až budeš mít zase ten svůj záchvat kariérismu, tak si vzpomeň na všechno, co je nahráno v archivu!“

Sandra mlčela a věděla, že ten těžkopádný medvěd, který se pořád tvářil, jako by se kdykoliv nechal opít rohlíkem, ji dostal.

Lékaři s protivně jedovatou intenzitou pípl pager. Lehce se podíval na displej přístroje a zjistil, že ho volala služba do vedlejší místnosti. „Co zase zvorali?“ napadlo ho. Ale omluvil se Magdě i Oldovi a šel se tam podívat.

„On není mrtvý, jenom utlumený. Alespoň to tak vypadá, Tedy utlumený. Něco takového jsem nikdy neviděl. Koukněte se!“ snažil se zaujmout mladý internista, který tu byl zatím jenom na praxi a jistě by rád získal definitivum.

„Srdce, plíce, to všechno je, jako by spal. Ale mozek, ten mu šrotuje, jako ani Einsteinovi nikdy nemohl.“ Byla to pravda. Sakra strohé vystižení situace, ale přesto se lékař na toho mladocha rozkřikl:

„Měl snad už být dávno mrtvý, ne? Nejenom utlumený! Nikdo nestojí o jeho skvěle fungující mozek! Dokonce ani jeho vlastní děti ne!“

Přesto, že byl stážísta zvyklý ledacos překousnout, právě v této chvíliče pomyslná kapka jeho trpělivosti s nadřizenými přetekla. Dělal tady vysoce odbornou praxi často ani ne za „pěkně děkuju“ a ještě měl sloužit jako hromosvod?

„To si sem mám brát sekeru a dorážet je? Víte sám nejlíp, že my všichni sem máme jít, až když už je objekt mrtvý! Máme ověřit smrt a odborně ho odpojit! Toho jsme odpojili, ale protože z nějakého důvodu pořád žije, museli jsme ho na monitory napíchnout zpátky. Vy sám jste, hergot, dělal všechny ty postupy, tak proč se na mě pokoušíte křičet, když je dodržuju! Si zavolejte ty dva svoje programátory! Ať to vysvětlí! Dovést ke smrti je mají přece oni!“

„Jasně, Sandra a Marek. Ti něco zvorali!“ děkoval v duchu tomu nejmladšímu z týmu a taktně přešel i to, jak se k němu choval. Normálně by byl i zvýšený hlas podřízeného důvodem k vyhazovu. Teď nebyl čas to řešit.

„Nikomu ani muk. TO SE NESMÍ NIKDO A NIKDY DOZVĚDĚT! Někdo jděte vedle, uklidňujte ty dva, hustěte do nich . . . no to je jedno co, něco si vymyslete!“

„Hele!“ až vyděšeně vykřikl Marek na Sadru a ukazoval na monitor. Řetězce znaků jako by ožily. On na rozdíl od ní věděl okamžitě, co se děje.

Koukala o pár vteřin na obrazovku déle, než jí došlo, nač ji vlastně upozorňuje. Ten dědula žil! Pořád žil.

„Tak tohle nevysvětlíme. To se nedá vysvětlit a omluvit, to už vůbec ne!“ křičel na ni a ani neregistroval, jak se za jeho zády zprudka otevřely dveře.

„Co mi k tomu chceš říct, Marku?“

Ale Marek se jenom s drzým šklebem otočil a ukázal na Sandru.

„Co já! Proč já! Ona je snad šéf, ne?“

Sandra se rozbřečela.

„Je tady taky něco, za co nemůžu?“

přerývaně ze sebe chrlila mezi vzlyky.

„Marek to celé nahrával! Měla jsem tam pár kiksů, to je pravda, ale klidně si to můžete projít. Ta smrt tam prostě byla. Teď měl být mrtvý a já to nechápu stejně, jako vy!“

Dala se trošku dohromady. Uvědomila si, že tady jí na lítost nikdo neskočí. A taky že ne.

„Kašlu vám na to. Víte, že se v té vaší hatmatilce stejně nevyznám. Udělejte, co máte, a bude klid!“ poznamenal lékař náležitě jedovatě.

Pan Chmýrko se probudil. Protáhl se a nasál s lačností labužníka do plic dopolední a voňavý vzduch. Chvilíčku ještě seděl a zaposlouchal se do všech zvuků okolo sebe. Ale nic moc slyšet nebylo. Povzdechl si. Cítil se příšerně sám. Vždycky měl rád rodinu, velkou rodinu a vždycky se snažil být co nejvíc s ní. Jenže zestárl, syn se oženil a vylétl z rodného hnízda. Sotva se kdy u něj zastaví. Kamarádi, ti už většinou prošlapují cestu na druhé straně. Samota je hrozná, snad by se i na smrt těšil.

„Kdyby alespoň obden někdo přišel na kafe a pár slov. Jen tak, copak starý člověk je prašivý?“ říkal si a do myšlenek se mu prodral zvuk domovního zvonku. Po tváři mu přeletěl úsměv a vydal se k domku. Doufal, že ten dotyčný neztratí trpělivost a počká, než přejde celou zahradu až k brance.

Za brankou stál pošťák. Elegantní vysoký muž, mohlo mu být tak padesát pět. Pan Chmýrko ho měl moc rád, protože většinou nikam nespěchal. Už se také nehnal za kariérou. Těšil se, až uvidí jeho pečlivě strážný a na dálku zřetelný, načerněný knírek.

„Dobrý den, jen dál. Uvařím nám kafe, zasloužíme si ho!“

Pošťák přikývl.

„Než přijdeme na to, co se stalo, bude nejlepší to nahodit zpátky a nechat ho vtom žít!“ poznamenal Marek. Řekl to úplně klidně, jako by to rozčilení obou dvou běželo mimo něj. Lékař přikývl.

„Doprdele, on tam někoho má! Tam je další figura!“ vykřikla najednou Sandra, když se snažila zasednout za stůl a obnovit proces zahrady.

„Koho by tam asi tak měl?“ utrl se ale Marek. Bylo to přece už vypnutý. Sám jsem tu aplikaci končil. Měl být dávno mrtvý.

„Jenže to normálně jede a jsou tam dvě postavy! Podívej!“

Lékař koukal jako blázen, oči mu pomalu slzely, ale nic než množství číselných řetězců neviděl. Rozhodil proto nechápavě rukama.

„No, ještě tam není grafický rozhraní. Moment, já vám ho hodím na svůj monitor. Ale ta holka má pravdu. Je tam druhá postava!“

„To je tedy poctivej blázinec!“ poznamenal lékař a v tu chvíli se mu znovu rozječel pager.

„Tak podle zpráv shora už je po něm,“ konstatoval suše, jakmile dočetl informaci na displeji.

„Tak to nahore buď máte špatný přístroje, nebo špatný doktory. Podle všeho, co je tady, žije, přímo si užívá. Podívejte, jak pookřál, když přišel ten pošťák.“

Marek už se ani nesnažil o servilitu. Měl toho všeho právě tak plné zuby.

„Každopádně tam skočím. Tady to nechte, jak je to. Něco se děje, ale já tomu na kloub přijdu!“ rozkázal ještě hlavní lékař, než zmizel.

„No schválně! Co si o tom myslíš!?“ obul se jaksepatří vyzývavě Marek do Sandry, jen co odešel ten bílý plášť. Ale ta jenom neurčitě krčila rameny.

„Tohle prostě není naše kolo, a ať se nám tu pokusí někdo cokoli přišít. To udělám takovej bordel, že jim bude klinika malá! Ať zanedbal kdokoli kdekoli cokoli, my vtom nejedeme. A potom si měla hubu, že sem tam dal stopaře. Buď ráda. Možná ti ten můj démon zachrání kůži!“

Kávu měl pan Chmýrko vřdycky dobrou. Co dobrou, nejlepší. Jestli to bylo tím, že konvice měla tolik oprýskaný smalt, a nebo snad těmi hrníčky s notně popraskanou glazurou, to nevěděl, ale každopádně u něj, právě u něj, nikdy na svých roznáškách kávu neodmítl. Proč se taky zříkat něčeho tak příjemného a dobrého. Jenže i to nejlepší jednou končí, a on si vzpomněl na poloprázdnou brašnu v předsíni a zbytek ulice.

„Děkuju, ale už budu muset jít,“ řekl skoro omluvně.

„Jasně, že jo. Promiňte, nechtěl jsem vás zdržet, ale jsem tu tak sám.“

„Tak já zase zítra zaskočím, když je to tak. U vás je moc příjemně!“

Před brankou si musel oddechnout. Zapomněl zamknout kolo. Tu svoji starou a orezlou hapinu. Ne, že by po ní někdo toužil, ale dnešní svět, znáte to. Lidé neměli vkus a kradli už úplně všechno.

„No to je síla. Ten pošťák odešel pryč a podívej, nám se tu začíná vykreslovat celá ulice. To snad není možný!“

Nebyla zase tak dobrá, aby všechno dokázala vidět tak rychle jako on i ve strojovém kódu, který běžel na jejím monitoru. Chvatně přešla k Markovi, který měl zapnuté grafické rozhraní.

„No to je dobrej fór. Vidiš to? Ten pošťák, jako by to snímal kamerou. Jenže to není Mpeg. Má to atributy kompletního 3D-čka. Podívej!“ otočila svůj monitor o 180°, aby mohl vidět, že všechny objekty mají bezchybně spočítanou výšku, hloubku a hlavně povrch. To nebyla jenom natažená tapeta. To byla skutečnost.

„Jenže proč, a co teď s tím!?“ zamýšleně, spíš pro sebe řekl Marek.

„Všechno je v nejlepším pořádku. Nebojte se! Není důvod k jakémukoli znepokojení!“ snažil se být velmi vstřícný a milý k Magdě i Oldovi lékaři,

jakmile vkročil zpět do místnosti pro pozůstalé. Právě přemýšlel, jak nejlépe skrýt svoje zadýchání, a nebo jaký mu dát důvod, jestliže už jej musí nechat světu, a hlavně těm dvěma, na odiv.

„Standardní postup a standardní procedura. Někdy je nutné čekat dost dlouho, než je možné spolehlivě konstatovat smrt. V tom ohledu jsme, abych tak řekl, velmi individuální. Příroda se nás prostě snaží rozlišit . . .“

A protože nezaslechl ani náznak jakékoliv otázky z úst někoho z nich, tak hned pokračoval: „Budete si přát ještě tělo vidět? Někdo bazíruje na posledním osobním rozloučení. Je to jen tělesná schránka, vyhaslá, ale přeci, musím vám to nabídnout, a pokud si budete přát, i umožnit . . .“

Naštěstí zavrtěli hlavou úplně synchronně. Jako by to bylo nacvičené číslo, nějaký kousek z abstraktního baletu. Většina lidí nechtěla vidět tělo zesnulého in natura. Na dálku a přes sklo to bylo o moc snesitelnější. Lidé, když se podívali, byť do vyhaslých očí svých příbuzných, byli dohnáni výčitkami za jejich smrt. Oči smazaly anonymitu takových činů, i jejich omluvitelnost. Bylo to, jako by vám někdo ve spaní náhle posvítit do očí ostrým světlem, lampou z promítačky, třeba. Muselo vás to probudit, a to nikdo nechtěl. Spánek byl přece tak příjemný.

Lékař se moc bál, aby ti dva nebyli jiní a aby spadali do průměru. Protože právě před chvilíčkou se vedle s týmem domluvil, že Chmýrka prostě obětují a spálí jeho tělo tak, jak je. Prakticky se nedalo nic jiného dělat. Donutil všechny uvnitř té blbě místnosti porušit lékařskou etiku. Bude jim za to muset zaplatit. Sakra zaplatit. Už aby pomalu přemýšlel nad tím, jak protlačit u vedení odměny a navýšené platy. Pro definování smrti bylo nutné splnit několik kritérií a všichni si toho byli vědomi. Srdce, plíce, to prostě byla jen část hledisek a snímaná mozková aktivita se nijak neměnila. A slovo neměnila, to bylo asi to nejsnesitelnější, co mohl použít, protože byl přesvědčen, že naopak, jak ostatní orgány odumíraly, činnost mozku rostla. Nedokázal to vysvětlit. Tolik let studoval přírodní vědy, aby si takovou věc prostě a jednoduše nedokázal vysvětlit? Krevní oběh žádný, kyslík žádný, řeklo by se žádná výživa, žádný základ pro činnost neuronů, měly už přece dávno odumírat a ony se podle všeho propojovaly tak, aby využily svá centra daleko hospodárněji. Naštěstí, tak za půl hodiny, nejspoději, bude po všem. Teplotu spalovací pece nemůže přežít ani taková anomálie.

Všichni, co u toho byli, budou mlčet. Ale musí se jim to vyplatit. Musí se překonat. Nakonec, tenhle projekt už dlouhodobě táhl celou kliniku. Jenom díky tomu měli moderní vybavení i taková oddělení, jako třeba krční, nosní, ušní, která nebyla zrovna v centru zájmu. Vedení mu mělo líbat nohy, tak co je to proti tomu několik luxusních platů. Rozpočtem to nijak nezatočí.

Konečně ovládl svůj neklid a získal zpět rovnováhu a sebekontrolu. Klidným hlasem pokračoval k dvojici:

„Dobrá, tak vás musím upozornit, že podle smlouvy máte ještě do zítřka čas odvézt si z domu pana Chmýrka vše, na čem jsme se dohodli a co je uvedeno v protokolu. Nezkoušejte, prosím, odvézt nic víc, protože naše realitní kancelář to zjistí. Na většinu věcí už má kupce a vše je podřízeno ceně celého úkonu, včetně obřadu a zpopelnění těla...“

„Je to dobrý, ale že nám to dalo zabrat. A ty, Marku, chci od tebe důkladnou analýzu všeho. Tak důkladný rozbor, tohle se prostě nikdy opakovat nesmí!“

Už byl zase ve své kůži. Nově nabytá rovnováha mu dávala jistotu a lehkost, se kterou vydával příkazy, díky kterým se ostatním vařila krev v těle. Ještě ale nemohl čekat, co pro něj mají ti dva připravené. Vtrhnul do jejich kanceláře tak, jak se na správného představeného sluší. Bez zaklepání, a od dveří štkal pokyny, jako by to byla kulometná dávka.

„Nic není dobrý! Nevím, jak nahoře, ale tady žije. On i ten pošťák. Jedou normálně dál, vykresluje se pořád větší a větší oblast. Můj harddisk to spolkl skoro celej! Několik terra dat. Zkusil jsem to vypnout, normálně na tvrdo, vytrhnul jsem šňůru ze zdi, jenže už to mělo v Sandřiným kompu udělaný zálohy a okamžitě se to z nich začalo obnovovat. Sežralo to už skoro všechno místo i u ní! Nastartoval jsem zpátky ten svůj a prakticky nic v něm neovládám. Je to jako virus! Gigantickej počítačovej virus. Myslím, že už teď nehraje roli, co kde vypnu a zapnu. Svět je tak prošněrovanej kabelama, že těžko najít kudy se to mohlo po síti rozvinout a kde to nechalo nějaký kousek, ze kterého to znovu naroste! Chápete! Nikdo nenajde ani tabulku základních interpretů, a když ano, k čemu to bude, když ji může existovat v současnosti nekonečný počet mutací? Kdekoliv! V bankách, na státních úřadech! V armádních počítačích i na těch staříčkových sálóvkách ministerstva obrany, který někdo šolíchá spíš jen tak z nostalgie! Možná už mají svoje stopy i v pamětech všech mobilních telefonů světa a my už nemáme možnost, jak to zastavit! Bude se to šířit a já nevím, nedovedu si představit dosah. Dneska jsme na tom tak, že nemůžeme vypnout najednou všechno. Chápete? Elektrárny, zdravotnictví, to všechno má zálohy, které okamžitě restartují a převezmou data ze stabilních jednotek, když havarují. Navíc, neuvěříte mi asi ani vy, natož někdo jiný! Poznámka o tom, že se to nesmí dostat ven, nebyla zcela na místě. Ono to totiž zcela jistě už v tu dobu venku bylo!“

Byl to dlouhý monolog a Marka notně vyčerpal. Nebylo jednoduché snažit se v rychlosti a rozčlenění definovat problém tak, aby mu i laik, jakým byl z jeho pohledu lékař, rozuměl. Jenže tomu se zase rozječel pager.

„Dneska se tady asi ulítám. Musím do kanceláře. Hned jsem zpátky!“ vykřikl a znovu zmizel.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Sandra a tupě stála nad svým monitorem!

„Na, tady máš čtyři pětky a nejlíp bude, když nám skočíš do automatu pro kafe. Jednak si ho zasloužíme, a jednak se vlastně nic dělat nedá! Kdy já si mohl dát v práci naposledy v klidu kafe!“ skoro se zasnul.

„Volali sem ze spalovny. Odmítají ho zpopelnit, protože má prý reflexy. Jasný životní reflexy!“ sdělil mu stážista. Jeho výsměch byl za řeči cítit, i když se snažil zachovat strohý profesní tón.

„Kurva, letím tam. Co asi tak mohli vidět. Možná se mu zaklepala noha nebo ruka. Pitomci. Vzdělání nemají! Ale každé by si nejradši hrál na patologa!“

„Tak vy ho prej odmítáte spálit! Ale to nechápete, že já jsem tady šéf směny a na mně záleží, jestli tu ještě zítra budete zaměstnaní nebo ne!“ křičel za malou chvíli na oba zaměstnance obsluhující automatiku pece.

„Jasně, že ho odmítáme spálit. Ona to totiž není žádná mrtvola. On žije!“

„Tak? Celý tým vzdělaných a studovaných lidí jednoznačně určil přesně minutu jeho smrti, ale dva funebráci jim budou fušovat do řemesla!“

„Si ho spalte sám, když chcete. Ste študovanej, tak to zvládnete! Modrej knoflík ho zaveze do pece, červeněj zapne spalování. Ale pořádně si ho přivažte k vozíku, ať vám neuteče a nerozbije hubu. Já se odmítám podílet na vraždě. Pojď Zdeňku!“ chytil kolem ramen kolegu. „Jeho vůbec nezajímá, že s námi před chvilkou mluvil.“

Tak na to musel zareagovat. To nemohl přehlédnout... Nejhorší na tom všem bylo, že jim věřil. Proboha, potom všem, co se tady dneska dělo, jim věřil. Zbláznil se snad svět a začal popírat všechny tak dobře s přehledem fungující přírodní zákony?

„A co říkal – myslím ten vedle?“

zeptal se klidně bez emocí.

„No, nic moc. Jenom, že toho začíná mít dost... Ale stačilo nám to, abychom utekli sem a zamkli ho.“

Jako důkaz jejich slov se ozvalo zaklepání na dveře. Nejdřív jenom takové lehké, jako by nesmělé, ale brzy nabralo na intenzitě.

„Nebojte se, doktore. Jsou to oceláky, protipožární pevný ocelový dveře, zámky se hermeticky uzavírají do futer. Ještě, že máme tak přísné požární předpisy a že je dodržujeme. To nemůže vyrazit nikdo!“ poznamenal jeden ze spalovačů.

„Jsem zvědavá, s čím na nás za chvíli zase přilítne! Přihrne se sem jak velká voda a nejrádši by nás učil, jak co máme dělat!“

Sandra to řekla se zjevnou provokativní namyšleností.

„No, ty jsi ta pravá, které vadí něčí kariérismus! Sama zadupeš do bláta kohokoliv, jen aby ses mohla blýsknout, a u druhých nemaš pochopení?“ ušklíbl se opět značně sarkasticky a jí nezbylo nic jiného než to polknout. Hořce polknout. Jenže kdyby ona za svým šéfem nešla, tak by tady mohla tak akorát do důchodu hrát druhé housle. Marek byl v aktivním věku a dokud tu byl, nebyl důvod k žádným změnám, tedy kdyby se neozvala. Nechápala, oč mu vlastně jde. Vždyť peníze mu jistě zůstaly, tak co? Proč by ho měla štvát menší zodpovědnost za stejný prachy?

„Podívej. Už je tady i kus naší kliniky!“ vykřikl Marek.

„Copak? Už tam je náš sál?“

„Tak vysoko jsme se zatím nedostali!“

Sandra překvapením otevřela doširoka ústa.

„To je přece...“

„Spalovna!“ dodal rychle a za ní Marek.

„Začíná být opravdu horko, a to tu pec ještě nikdo nepustil.“

Rány do dveří se začaly stupňovat. Ocelová futra se podezřele chvěla při každém úderu zevnitř. Obvyčejná černobílá kamera monitorující prostor uvnitř nemohla zaznamenat podrobně vše, co se odráželo ve tváři pana Chmýrka.

„Kurva, přece jsme se neocitli jenom tak vtom blbým filmu „Návrat oživlých mrtvol“ nebo jak se to jmenovalo!“ vykřikl Zdeněk.

„Ty máš tedy povahu. Celej den mezi mrtvolami a večer si pouští horory!“ ušklíbl se kolega.

„Kdyby si alespoň tak chtěl vlízt do té pece, zapnul bych to a byl by klid!“ promluvil znovu Zdeněk, jako by ani neslyšel, co před chvílkou sám poznamenával. Jako by zapomněl, že ještě před chvíličkou tu mluvil o lidské etice a vraždě. O tom, že lidé, kteří chodí po místnosti a buší zarputile do dveří a snaží se je vyrazit i s futry, se přece v peci jenom tak nepálí. Strach dokázal v lidech vymazat daleko zásadnější postoje, než se snažil před chvílkou sám prezentovat.

„Co budeme dělat, když ty dveře vyrazí?“

Zdeněk se výmluvně podíval na těžkou požární sekyrku za skleněným krytem. V ten moment ale vedle vše ustalo. Klid, ticho. Oba znervózněli a čekali, co se bude dít. Po chvílce ale napětí přeci jen vyprchalo. Nechali dveře dveřmi a přešli před monitor. Chýrkovo tělo leželo zhroucené na zemi.

Oba si oddechli. Jenže potom se to stalo. Právě potom, když se jim mysl začala osvěžovat právě odeznívajícím stresem, když se mozek začal vracet do normálu a začal si užívat všechn vyplavený adrenalin, se to stalo. Na obrazovce, obyčejné malé LCD obrazovce toho monitorovacího zařízení se ztratil na chvíli obraz místnosti i se zhrouceným tělem a objevil se nápis.

„Jsem teď tady a jdu si pro vás! Užijete si mě!“

Nápis sice hned zmizel a oba si nalhávali, že to byla jenom jakási fata morgana, která se jim mihla před očima. Jinak stále jen to zhroucené tělo vedle a klid.

Zdeněk s rachotem loktem rozbil sklo krytu a vyndal tu sekyrku. Rozpřáhl se s ní nad hlavu a dal kolegovi pokyn, ať otevře dveře k pecím. Tomu se ke klíči evidentně nechtělo.

„Dělej, ať se stane cokoliv, chci, abychom to měli už za sebou!“

Tak ty dveře otevřel. Zdeněk prudce vnikl dovnitř, chvíli stál nad tělem se sekyrkou připravenou v pohotovostní poloze, ale protože se nic nedělo, zavolal kolegu dovnitř.

„Rychle, hodíme ho do pece a ať už hoří!“

„Jen takhe, na sucho, bez rakve? Dovedeš si představit, jak to bude vevnitř vypadat?“ ozval se ale.

„A dovedeš si představit, co bude tady, jestli se znova probere a začne řádit? Podívej!“

A ukázal na širokou prasklinu ve zdi táhnoucí se od futer.

To ho přesvědčilo, že klidně vzal tělo do rukou, pomohl ho dát na dopravník. Potom se rychle vrátili k ovládacímu pultu.

Měli obrovský strach a ten kdovíproč nezmizel, ani když tělo už olizovaly plameny, dokonce ani když strávily poslední zbytky celé té tělesné schránky a zůstalo jenom něco žhnoucího popela, propadlého pod roštem pece na hladkém a tvrdém povrchu. Teprve teď si oba oddechli, skutečně oddechli...

„Tohle jsem vám stihl nahrát. Nějak se mi to nelíbí!“ ambiciózní mladých stiskl tlačítko přehrávání záznamíku, jako by ani to hlavní lékař neměl dokázat.

„Tady Oldřich Chmýrko. Šli jsme s manželkou hned k tátovi, pro těch pár blbostí, ale v předsíni jsme našli pošťáka. Vypadá jako mrtvý. Napadlo nás, že nejlepší bude zavolat vás a neplašit zatím ani policii, ani nikoho jiného. Třeba je to jen souhra náhod, taková ta hodně blbá a nepravděpodobná náhoda!“

„Rychle!“ štěkl na a toho stážístu.

„Marka! Auto! Hned! Jedeme tam!“

„Co to máš?“ zeptal se Chmýrko mladší zvědavě, později doma.

„Co by. Dopis. Ležel na stole. Otevřený. Vidíš? Jako adresát je uvedený tvůj otec a jako odesílatel? Nikdo! Kdo by mu chtěl psát?!“

Oldřich se nad tím zamyslel.

„Nevím. Říkal, tedy stěžoval si, že už mu vymřeli všichni známí, tak kdo by mu psal. Ale ukaž, dej to sem. Třeba se bude dát odhadnout podle obsahu.“

A vzal jí dopis z ruky.

„Tak to je nějaké hodně ubohej fór!“ skoro vykřikl.

„Proč?“ ptala se v zápětí Magda. Podal jí beze slova úhledně složený list. Jakmile jej prohlédl, zase jej složil.

„Okno je otrokem myšlenky
a když je vysoko, může se stát,
že spadneš z něj třeba na beton,
sen se přestane zdát.

Možná, že uklouzneš sám,
možná tě někdo postrčí.

Až ten sen skončí, tak velmi rád
spočineš v mojí náruči,“ odcitovala.

Koukal na ni jako blázen.

„Ukaž mi to!“

A doslova jí vytrhl papír z ruky. Ač by ještě před pár minutami přísahal, že je to jenom obyčejný čistý list, teď jasně a zřetelně viděl všechna písmena zarovnaná do odstavců. Bylo to psáno rukou, drobným a úhledným písmem, dalo by se říct, krasopisným rukopisem.

„Hele, dneska jsem přišel o tátu a nemám náladu na tvoje ubohý fóry!“ ohradil se na ní takřka okamžitě.

„Jaký ubohý fór! Co zase máš! Sám jsi mi to podal a teď blbneš, když to přečtu nahlas!“

„Jenže když jsem ti ten papír já dával, tak tam nic nebylo. Chápeš? VŮBEC NIC TAM NEBYLO!“

Když pošťák předával naducanou obálku paní Evičce Mýkové, ženě středního věku, neodpustil si drobnou, s milým úsměvem na rtech pronesenou poznámku:

„Tak vidíte, jak na vás vaše dcera myslí. Dneska už je rukou psaný dopis vzácnost, a vy uvnitř máte minimálně deset aršíků. To se pozná! Má váš moc ráda!“

Evička Mýková byla asi čtyřicetiletá žena, rozvedená, pěkně stavěná a jemu se moc líbila. Jenže byl přesvědčený, že ona netouží po 55-letém stárnoucím muži, kterého ráno bolí celé tělo, tak se nikdy neosmělil dát jí svůj zájem najevo. Tedy, pokud se nepočítalo těch pár až pravidelně si podobných vět ohledně dopisů od dcery, protože jinou poštu než právě ty dopisy, a taky haldy složenek, jí vlastně nenosil.

„Vypadá jako mrtvej, ale musí rychle k nám. Nacpěte ho do auta! Rychle! Nemáme moc času!“ popoháněl hlavní lékař, když profesně zkontroloval tělo v malé předsínce.

„A co s ním chcete na klinice asi tak udělat?“ ptal se skoro vyděšeně Marek.

„No, co by,“ odpověděl úplně klidně lékař. „To samé, co s Chmýrkem. Proženeme ho pecí!“

„A nějaké vysvětlení? Zdůvodnění?“ napadlo Marka.

„Nic se nebude vysvětlovat! Prostě ho naložíme a spálíme spolu s tím Chmýrkem! Nebo ty si Marku myslíš, že bude někdo v urně vážít popel?“

Tak to Marka vrátilo do reality. Úplně a docela. Chtělo se mu zvracet.

„Navíc, i kdyby nás chytili, kdyby to někdo chtěl nahlásit, tak na jeho těle nejsou žádné stopy násilí. A jsem si jistý, že nic jiného by neprokázala ani ta sebepodrobnější pitva! Našli jsme mrtvolu, tak jsme ji s ohledem na svou profesi zlikvidovali, kdyby něco. Uděláme tu pitvu a já ji nahraji a uložím! To se dá stihnout!“

Marek zesinal, že nebyl pomalu vidět proti staré nazelenalé malbě.

„No co chcete dělat, jestli se to bude fakt šířit. Dovedete si představit, co to bude, až se to začne šířit geometrickou řadou? Je to pár hodin a máme dvě mrtvoly, jejichž duše, či co, žijí a jsou přesunuty do našich compů! Za pár dní tam může bejt většina světa! Myslím, že už zítra to nestihneme pálit ani na tři směny!“

Ta poznámka byla dobrá. Sakra dobrá. Lékař uvažoval, jestli by teď nebyla vhodná doba na to, aby uvědomil policii. Sice ho nenapadlo, co by vtom mohla podniknout, jen mu bylo jasné, že se zdravou kůží z toho tak jako tak vyváznout nemůže! Začínal tušit, že ten prvotní problém, to místo,

kde se tak dobře fungující věc zvrtila, byl schován v těch kapslích, sakra levných a výhodných anestetických kapslích. Třeba když uvidí policie i prokuratura chuť spolupracovat, bude mu to připsáno k dobru. Ale nakonec se ovládl a pustil podobné myšlenky k vodě.

„Zatím máme dva a na to žádné brigády nepotřebujeme. Zatím to zvládnáme!“

A přesto, že jeho hlas postrádal potřebnou jistotu, udělali ti dva, oč je žádal.

Sandra se zabývala tím, že se pokoušela rozlousknout nějak tabulku hexa znaků. Něco se jí v programu vykompilovalo. Kde se to tam mohlo vzít? Horší bylo, že neměla zdrojový kód. Ona, která to napsala, neznala kód.

„To je přece nesmysl. Svůj kód znám z paměti, stejně jako přístupové heslo. To se nedá zapomenout!“ opakovala si v mysli a muselo jí dojít, že se to celé rozvinulo natolik, že už to dávno nebyl její program. Zřejmě se potkávala, aniž to tušila, se zcela novým světem. Jak to mohla tušit, když všechny řetězce, které až doposud mohla vidět, měly známého a jasně definovaného autora? Jak to mohla tušit, když zatím veškeré vlastní improvizace, veškeré vlastní a předem neuvažované děje, vedly pouze k programovým kolapsům, nahroucení, protože ten, kdo je psal, je odflákl? Tady to se hroutilo jenom proto, aby ona nad tím neměla žádnou moc.

„Kruc!“

Ač se její prsty na klávesnici pohybovaly čím dál rychleji, tak vlastně vůbec nic stihnout nemohla. Potřebovala by Marka, některý z jeho vlastnoručně upravených generátorů hesel a kódů. Jenže ten si poletoval bůhví kde, jako vždycky, když ho bylo nejvíc potřeba.

Konečně nabyla dojmu, že se kousek posunula. Na obrazovce se konečně objevilo jednoduché, jenom v základní grafice vygenerované tlačítko: „Chcete ukončit celou aplikaci?“

„No, sakra, že chci!“ ulítlo jí nahlas. Bylo to jedno, stejně byla v místnosti sama.

„O nic jinýho se nesnažím už pěkně dlouho!“

A vydala klávesovou zkratkou povel k aktivaci tlačítka. To na malou chvíličku zašedlo, ta šedivá barva téměř znečitelnila text na něm uvedený. Oddechla si a uvědomila, jak strašně moc je zpocená.

„Chtělo by to sprchu. Pořádně horkou sprchu,“ napadlo ji. Jenže v ten okamžik, kdy tlačítko zmizelo a měla se objevit jenom neutrálně šedomodrá barva pozadí, obrazovka zbělela a namísto ikon plochy ze přes obrazovku rozvinul obyčejný, courierem napsaný nápis:

„Apríl!“

Jistě by to mohlo být i něco zdobnějšího, ale vývojové prostředí pro definici skriptů nic takového neumožňovalo. Napadlo ji, že je stále tam, kde byla, že se nic neukončilo.

„Jsem tady a vím úplně všechno! Tys to celé napsala! Tys mi sebrala opravdovou zahradu. Moji upravenou zahradu a místo toho jsi mě hodila sem. A teď za to zaplatíš! ZA VŠECHNO ZAPLATÍŠ!“

Cítila, jak se jí zamotala hlava. Upadla zpět do křesla. Snad upadla do bezvědomí, snad měla vidiny? Zdálo se jí, že se odpoutala od těla, že ji pohltila obrazovka monitoru. Chvilku, malou chvíli byla doslova zavalena všemi znaky a musela se lesem rovnic a příkazů prodírat jako mlázím. Jenže to netrvalo dlouho. Po chvíli vstoupila do zahrady. Právě do Chmýrkovy zahrady. Kruci tu znala do nejmenších podrobností. I domek, který se naproti ní vynořil. Chmýrko vyšel zevnitř. Měl rozpřažené ruce, jako by na ni čekal, jako by to všechno byla jen plánovaná přátelská návštěva.

„Tak člověk lítá kdoví kde, nastavuje krk a ty si tu klidně spíš! V pracovní době! Víš, co zase ten náš šéf vymyslel? No to budeš čumět!“

Marek žoviálně spustil. Byl šťastný, že už se s tím vyrovnal, konečně se se vším vyrovnal. Přestávalo mu být zle z názorů a hlavně jednání nadřazeného. Ale Sandra se ani maličko nepohnula.

Priskočil k ní a prudce strčil do jejího ramene. Její tělo se svalilo z kancelářského křesla na podlahu a zůstalo tam ležet. Jako pytel mouky. Velmi pohledný pytel mouky. Snad to nebyla ani tak myšlenka, jako spíš reflex. Oběhl stůl a kouknul se na svůj monitor. Byla tam. Procházela se po zahradě a z otrískaného hrníčku cosi popíjela. Vypadala docela vyrovnaně a spokojeně.

„Přišli jsme o Sandru! Je taky uvnitř!“ vyštěkl do telefonu. Hlavní lékař slíbil, že sem hned letí. Cestou ještě stihl zavolat oba spalovače a přikázal jim, ať si vezmou vozík. Pokoušeli se mu vymluvit na práci spoustu práce s poštákovým tělem, ale odbyl je. „Poštáka zatím hodíte k pecím a zamkněte jako Chmýrka. Víme už, že ta aktivita je jenom dočasná, tak budeme doufat, že ty dveře ještě něco vydrží! Tady máme tělo, u kterého se to může brzo projevit a není kde ho zamknout. Tak si laskavě pospěšte!“ vykřikl na ně, zatímco mezi každým slovem zhluboka oddechoval v kabině výtahu po prudkém sprintu chodbou.

„Tak ji ukaž!“ vykřikl téměř zbytečně. Tělo na podlaze se nedalo přehlédnout. Ale Marek si to vysvětlil po svém.

„Tady. Chodí si po zahradě, po svojí zahradě a popíjí čaj! Dovedete to pochopit?“

Ale lékař se nesnažil nic pochopit. Měl hlavu plnou úplně jiných starostí a pochopení byla poslední věc na světě, kterou by se snažil část mozkové kapacity uvolnit.

„Můžeš s ní navázat kontakt? Dá se to? Je to možné? Třeba by nebylo špatné mít někoho uvnitř. Zvláště někoho kdo se vtom blázninci trochu vyzná. Mohla by pro nás něco udělat!“

„Vy nejste člověk, ale zrůda! Přijdete o svého zaměstnance, jednoho z nejlepších zaměstnanců a nepřemýšlíte nad ničím jiným, než jak toho využít!“

Marek byl přerušen hlomozíci dveřmi, jak se dovnitř oba zřízení spalovny snažili nacpat vozík na tělo. Raději zmlknul. Tolik soudnosti, aby věděl, že se takové věci před pomocným personálem řešit nemohou, v sobě i přes vztek měl.

Ti dva mlčky a rychle, neobyčejně rychle, naložili tělo a zmizeli. Mohl pokračovat. Chtěl pokračovat, a lékař ho předešel:

„Ale no tak. Co chceš k tomu abys začal zase normálně dělat? Flašku koňaku? Mám ji nahoře! Dojdu ti pro ni a dám ti ji! Ale seber se konečně a začni makat! Tady už je pozdě na lítost. Musíme udělat i nemožné proto, aby se věci zase srovnaly do normálu!“ zpražil ho a odešel. Marek si povzdechl a zakoukal se do Sandřina monitoru. Zkusil si přehrát, co se tu stalo, ale nic neovládal. Proboha, proč pořád nic neovládal? Co si asi tak myslel, že s tím může udělat. Jak s ní měl navázat kontakt. To si ten blázen myslel, že připojí do portu mikrofon a začne s ní mluvit?

Olda stál u okna a koukal se ven. Ne, že by tam mělo být něco zajímavého k vidění. Pustá a prázdná ulice. Jenže to bylo lepší, než sedět vedle ní v obýváku, než s ní komunikovat. Začínal si být jistý, že od ní odejde. Dlouho se už domníval, že spolu nemůžou žít. Ale poslední dobou se ty domněnky měnily ve velkou a neotřesitelnou jistotu. Láska? Kam se poděla. Kde byla po těch dlouhých letech. Ano, ona ho dostrkala až tam, kde je, ale byl vlastně šťastný? Přál si tak žít? Navíc teď, po dnešku, v ní neviděl nic jiného než vraha svého otce. Zmanipulovala ho, jako ostatně vždycky. Naslibovala mu dovolenou a utáhla ho na přízemně obyčejné věci, o kterých říkal, že mu chybí, že by je rád prožil. Řeči se vedou a chleba se jí. Musela přece cítit, jestli ho měla tak ráda, jak zdůrazňovala, že to není jeho prioritou. Možná by raději zašel za tátou domů a poslouchal celý víkend jeho pošetilosti.

„Magdo, já už s tebou nedokážu být dál!“ řekl jen překvapivě do jejího štěbetání, které vůbec nevnímal.

Chvilíčku pokračovala, jako by snad ani neslyšela, co řekl. Olda se lekl, že tu větu snad ani nevyslovil. Že mu jen tak intenzivně prolétla myslí, a tak měl dojem, že ji řekl.

„No tak to tedy ne! Já konečně tuhle rodinu přivedu k nějakým penězům, zbavím ji dluhů a vymyslím, jak ji finančně vylepšit situaci, a ty si snad myslíš, že to shrábneš a mě vykopneš? To ne! Já z toho taky chci něco mít!“

„Připravila jsi mě už úplně o všechno, když je pro tebe těch pár tisícovek stěžejních, klidně si je vezmi. Když kvůli nim musel zemřít táta, asi bych si je nedokázal užít.“

Magdu napadlo, že ten uzlíček nervů, ten její uzlíček nervů je nějak překvapivě a podezřele klidný. Vycítila vtom velké nebezpečí, ale zatím to nechala tak. Jenom zmlkla a rozhodla se neútočit. Olda se stejně vrátil do kuchyně, tak si pustila televizi.

„Ten starej krám už zase ani nereaguje na dálkové ovladač!“ povzdechla si a odklopila kryt baterií, aby je na chvilíčku vyjmula a ohřála v ruce. Nevěděla, proč to tak funguje, ale věděla, že na pár přepnutí to ovladači stačí. Tedy doposud vždycky stačilo. Jenže asi už jsou baterky tak „vydudané“, že nepomáhá ani to. Naštvaně vyskočila a přešla k televizoru. Ucítila prudké zabrnění v palci, jako by snad tlačítko zapínání mohlo probíjet, jako by mohla dostat ránu od elektřiny přesto plastové tlačítko. Snad překvapeně maličko vykřikla. Nebo jestli uslyšel vedle Olda zuchnutí jejího těla na zem, neví, jen si ještě pamatuje, jak ho vyděšeného zahlédla mezi dveřmi do pokoje, z žabí perspektivy. Potom chvilku nebylo nic. Ani sen.

Ale za chvilíčku, jako by byla v nakresleném obraze. Ze všech stran se na ni tlačily jakési barevné skvrny, byly jako olejnaté kapky obalené v nějaké bláně. Jenom obtížně se mezi nimi prodírala. Potom to skončilo, jako by vyplavala konečně na hladinu barevného moře, stála v zahradě. Sakra, v zahradě svého tchána.

Sandra se prudce posadila a evidentně se jí nelíbilo, kde se nachází. Komu by se líbila přítomnost na káře určené k převozu mrtvých těl. Na muže, který káru tlačil a vedl za madla, nedosáhla, tak alespoň chytila pod krkem toho, který kráčel vedle. Jakmile se dotkla jeho kůže, zhroutil se na zem. Jako by ho někdo podsekl. Zdeněk, tlačící vozík, ho nechal stát a okamžitě utekl. Ještě stačil stisknout výzvu na pager hlavního lékaře. Jenže ten už byl zrovna zaměstnán výzvou od Marka.

„Zbláznili se opravdu už všichni? Přece nemůže být na dvaceti místech současně!“

Rozhodl se nejdřív navštívit Marka. A dobře udělal. Cestu ke spalovně totiž ušetřil. Jakmile vkročil do Markovy kanceláře, vřítel se tam i Zdeněk.

„Najednou se posadila, dotkla se ho a ten padnul mrtvej!“ chrlič ze sebe.

„Já vím. Viděl jsem to tu, tak jsem vás sem volal. Taky vím, že vás bude za chvíli shánět mladej Chmýrko.“

„Co jste udělali s ní?“

Na první pohled nesourodá hádka se začínala sama poněkud vyjasňovat. I když by se to náhodnému pozorovateli zdálo velmi podivné, ale všichni si asi navzájem rozuměli . . .

„Marek dál zůstává tady a my ji musíme chytit. Je to nebezpečné! Vašeho kolegu taky!“ štěkl jenom úsečně hlavní lékař.

„Vy se mnou chcete honit po chodbách mrtvol?“ vyjádřil Zdeněk obdivně.

„Nechci, ale myslím si, že mi v tuhle chvíli nic jiného nezbývá.“

Marek si oddechl, že se nesnažil poslat tam jeho. Vpravdě tu stejně neměl co dělat.

Evička Míková volala dceři.

„Jájičko, já už to všechno vymyslela,“ říkala jí do sluchátka.

„Bude nám dobře spolu, uvidíš. Nedovedeš si představit, jak moc se na to těším.“

A Evička věděla, že ten zvuk, který právě zaslechla ve sluchátku, který zněl, jako když jí z poličky ve spíži doma vypadl pytlík brambor na zem, nebylo nic vážného. Bylo to jenom přechodné a hlavně, vždyť přece o nic nepříjde. Naopak. Tady je fajn.

„Ano, už o tom ví. Říkal jsem mu to. Jak jsem to mohl vědět? Je to divné, ale prostě jsem to tu viděl. To by bylo příliš dlouhé vysvětlování. Jasně, ještě ho jednou prozvoním!“ odtušil příliš fádňě Marek. Bylo mu protivné dělat tady telefonistu . . .

Jakmile se hlavní lékař znovu vrátil, zopakoval mu Marek vše o Magdě Chmýrkové.

„A myslím, že než tam dorazíte, bude už asi Olda taky . . .“ dodal.

„No co. To není nic jiného, než trocha matematiky. Vypozoroval jsem zatím, že každý, kdo dejme tomu zemřel, jestli se tomu tak dá říct, upadnul do toho podivného komatu, potom se asi po hodině a půl probral a dělal do dvaceti minut potíže, než znovu, asi už definitivně, opustil tělesnou schránku. Já nevím, jak to líp vyjádřit, nejsem doktor a nevyznám se v tom, ale ty čísla sedí.“

„Díky ti za ně, Marku. Moc díky. Je šance to u nich chytit tak, že je vyzvedneme, až bude Magda už po a Olda ještě . . . rozumíš mi, ne?“

Přikývl. Ale asi jen na znamení porozumění, protože hned pokračoval:

„Možná by se to nějak dalo stihnout. Ale lepší by bylo počkat až po tom, co by to eventuálně mohlo chytit i jeho.“

„Když pomíneme, že se může sebrat a někam odejít, utéct,“ poznamenal lékař.

„To můžeme pomínout, protože to už stejně nezastavíme. Šíří se to jako mor. Je to jedno, protože do rána takových potkáme, a stejně nás někdo nakonec vezme s sebou, jako jí,“ poznamenal Marek a ukázal na Sandřino křeslo.

„Když už je o ní řeč, nenašel jsi způsob, jak s ní komunikovat?“

Ale Marek znovu jen zavrtěl hlavou. „Zdá se, že se tomu brání. Ne proto, že by nám nechtěla pomoci. Zdá se mi, možná si to jen nalhávám, že se mnou nekomunikuje jenom proto, že ví, že když tak učiní, vezme mě taky s sebou. Každý, koho osloví, tam půjde za ní. Nevím, proč mi dopravá ten prodloužený poločas, stejně je to asi k ničemu, ale vážím si toho, že to nechce být právě ona, kdo mě tam vezme.“

„Pojedeš s námi?“ zeptal se lékař Marka.

„Musím?“ odpověděl, ale vyhýbavě.

Lékař zavrtěl hlavou.

„No dobrá,“ řekl Marek nakonec.

Komando se opět vydalo do ulic služebním vozem. Tentokrát posíleno o Zdeňka, profesionálního zpracovávče mrtvol. Jeho grif při nakládání těl se zdál týmu velkým přínosem. Zazvonili u dveří.

„Není to blbost? Zvonit u dveří, za nimiž předpokládáme maximálně dvě mrtvolky?“ poznamenal sarkasticky Marek.

Mladý ambiciózní internista pokrčil rameny a k zazvonění přidal i zaklepání.

„Když nám nikdo neotevře, tak to vyrazíme, ale nechci si připadat jako lupič.“

„No, jako lupič byste si měl připadat právě proto, že chcete vyrazet dveře, až když nikdo neotevře. Pokud byste prostě přišel a vyrazil dveře, mohl byste si připadat jako záchranář,“ pokračoval v sarkastickém tónu Marek.

„Nechte tý filozofie, a oba. Někdo to už, proboha, nějak otevřete!“ ozval se za zády všech hlavní lékař.

„No, já bych to zkusil takhle!“ ozval se překvapivě Zdeněk a vytáhl z kapsy svazek klíčů.

„Už jsem to dlouho nezkoušel, ale na vojně mě to naučil jeden lapka. Je to sice dost let, ale že by se nějak zásadně měnily zámky, o tom nic nevím.“

A začal zkoušet jeden klíč za druhým, dokud mu jeden nevklouzl do zámku.

„Stačí najít klíč, který má stejné drážky, a potom uvnitř prudce kmitat, sem tam zkusit pootočit. Nakonec se to podaří.“

A snad na důkaz těch slov se zámek s cvaknutím skutečně pootočil a dveře se otevřely. Vkročili opatrně dovnitř. Marek si připadal jako špatný detektiv v hodně špatném filmu.

„Proboha, k čemu mě ti blázní ještě donutí. Už mám za sebou i vloupání, co ještě! Co tu vlastně dělám, k čemu jim tu mohu být?“

Magdino tělo bylo v předsíni, hned jak vstoupili dovnitř. Vlastně měli štěstí, protože kdyby došla o kousek dál, zablokovalo by vchodové dveře otvírající se dovnitř. Prošli celý byt, ale byl prázdný. Jen v obýváku hrála televize.

„Kde je ten Oldřich Chmýrko? Proboha, kam zmizel?“ ptal se nahlas lékař.

„Jestli zdrhnul jenom z bytu a je na cestě zpět, tak bude veselý, až nás překvapí. Jestli je . . . já nevím jak to definovat, mrtvej, tak stejně někoho z nás vezme.“

To už se od dveří ozvaly kroky. Oldřichova tvář se objevila mezi dveřmi. Než se někdo stihl vzpamatovat, tak Zdeněk zcela neplánovaně a reflexivně sebral ze stolku těžkou litou vázu a praštil ho po hlavě. Oldřich se skácel na zem jako podfátý. Z hlavy mu vyrazila krev. „Co blbneš, člověče!“ obořil se na něj Marek.

„Lekl jsem se, že je jako ta ženská, co jsem ji před chvílí vezl a co mi zabila kolegu! Musel jsem ho spálit spolu s ní!“ řekl, už zcela klidně.

„A máš snad dojem, že kdyby byl . . . tak by mu ta rána mohla nějak ublížit? Že by ho snad taková maličkost mohla zastavit?“

Zavrtěl hlavou.

„No tak co tu stojíte, vy dva. Jste přece doktoři, tak snad nečekáte, že ho začneme křísit my.“

Oba lékaři se probrali buď z úleku, či z letargie.

„Asi už začínáme být všichni poněkud paranoidní. Mě napadlo to samé, jen on byl rychlejší,“ nechal se slyšet internista, zatímco klečel u Oldova těla a zjišťoval životní funkce.

„Skočte někdo kouknout do kuchyně, do špažzu, tam ve většině domácností mají v krabici od bot prášky, dezinfekci, obvazy a nějakou náplast,“ vydal pokyn. Ještě dodal:

„Nic to není, může mít tak maximálně slabý otřes mozku. Ta váza se smekla a rozrazila kůži. Kapiláry na hlavě jsou hodně prokrvené, tak to vypadá úděsně, ale není to ani na šití. Vezměte sem z kuchyně sklenici vody, studený vody, ať mu můžeme pomoci maličko s probíráním. Přece tu nechceme strávit zbytek života!“

Ta poznámka o zbytku života byla víc než trefná. Nikdo si v téhle chvíli nedovedl představit, jestli bude trvat alespoň deset minut. Všichni samozřejmě doufali, že bude trvat ještě spoustu let a nedovedli si připustit nic jiného. Nechtěli si připustit nic jiného.

Olda zakašlal a podíval se po nich.

„Ona nejdřív padla, jako mrtvá. Vypadalo to, jako by ji praštila televize. Chtěl jsem to nahlásit, zavolat záchranku, jenže ona nedýchala a já se moc bál. Nevěděl jsem, co bych jim asi tak mohl říct, tak jsem se snažil dovolat k vám. Když se mi to konečně podařilo, tak nikdo z lékařů nebyl k zastížení. Ale slíbili mi, že je seženu . . . No a potom jsem už jen čekal. Ale ona se najednou probrala a šla po mně. Víte, my se před tím, než se to stalo, pohádali. Vlastně pohádali, to není to pravé slovo. Já jí řekl, že od ní odejdu, že už s ní nedokážu žít. No a potom, chvilíčku na to, se to stalo. Utekl jsem pryč, no a dostal jsem odvalu se vrátit až teď. Jak je na tom ona?“ chrllil ze sebe.

„Ona je mrtvá!“ konstatoval lékař.

„Věděli jsme, co nás čeká, už když jste volal. Měl jste štěstí, kdyby vás chytila, byl byste na tom stejně . . .“

Sandra se zadívala na oblohu. Přelétl po ní havran.

„432,8 mm rozpětí, hmotnost 750,056 gramů. Odstín černě 00334 s jemnými přechody až do odstínu 00367. Zobák dlouhý 45,3 mm a svírací svaly ho dokážou sevřít silou 069 Pa,“ prolétlo jí hlavou a sama se podívala nad tím, proč takové informace vůbec zpracovává. Na co jí jsou?

„Jasně!“ odpovídá si hned. „Přece se svou plochou křídél a hmotností by se měl při mávnutí propadat o více než 112 mm a on se propadá sotva o 58 mm. Je to nevěrohodné. Musí se to opravit!“ napadlo ji. Jenom nevěděla jak. Kdyby to řekla Markovi, jenže s tím komunikovat nemůže. Pořád tak nějak podvědomě doufala, že on jediný dokáže ten blázeň ukončit, jestli vůbec. I když na rovinu, co jí tu vlastně kromě toho odfláknutého havrana, který byl bezpochyby jejím dílem, protože celá zahrada byla jejím dílem, chybělo? V ruce oprýskaný hrníček s tím nejskvělejším bylinkovým čajem, co kdy ochutnala. To bylo něco jiného, než ta automatová sračka.

Magda se objevila mezi dveřmi a zavolala na ni:

„Máš prej jít dovnitř. Rádi bychom to probrali všichni společně.“
Uvnitř bylo skoro k nedýchání. Tři lidé na tu starou kuchyni bylo až dost.

„No a co normálně zkusit jít ven. Přece ta blbá zahrada, se všema mýma chybama, není to jediné, co tu existuje!“

„Proč si to myslíš?“

„Jednak vím, že je tu víc lidí, než my tři, a ti musí někde být. A potom taky, než jsem se sem dostala, viděla jsem vykreslovat se třeba vaši ulici. Je to nějaká paralela k našemu světu, se vším, jenom to z té naší strany nevypadalo hmotně. Jak bych to jen řekla. V mých očích se to jevílo jako počítačový program, ale to neznamená, že je to méně skutečné. Navíc, náš starý svět se odtud může jevit ještě bláznivěji a neskutečněji...“

Podívali se na ní docela nechápavě.

„Prostě si myslím, že já a Magda bychom se měly sebrat a normálně se pokusit jít domů. Jsem přesvědčená, že najdeme úplně stejný byt a dům, stejně jako tam. Svět se sice hnul, ale to nám nemusí vadit. Když už tu máme být, tak zkusíme být jako doma, ne?“

„No a já tu budu zase sám jako kůl v plotě!“ ozval se překvapivě ostře Chmýrko. Nikdo by od něj nečekal takový odpor.

„Víš, Magdo, kdybych opravdu umřel, bylo po mně, tak bych ti snad odpustil celou tu habaďuru, co jsi na mě ušila. Jenže ty jsi tak zvrhlá, že jsi mě mrskla sem. To ti nezapomenu. Proto taky moje první myšlenka tady byla na to, že tu budeš. Pořád se mnou! Za trest, jako pokání! Ale co uděláš ty! Kašleš na to!“

„No, pane Chmýrko, já se mezi vás nechci míchat, ale myslím si, že je opravdu rozumné zjistit, jak to vypadá venku. Jestli je moje domněnka správná, tak se tu stejně brzo sejdem. A navíc, je tu pošťák, a toho jste přece měl moc rád, ne?“

Chmýrko přikývl.

„Už když jsem byla tam, tak se to chovalo jako virus. Stejně to pohltí celej náš svět, tak se nemusíte osamělosti obávat!“ poznamenala ještě Sandra. Ale Chmýrko se rozhodně nesmířil s tím, že by měla mít poslední slovo.

„To se vám řekne, vám mladým. Můžete se scházet, můžete se bavit. Ale co my? Možná by pro mě bylo lepší pomýšlení, kdybych věděl, že jsem tady sám. Asi bych se s takovým stavem smířil a bral bych to prostě jako fakt, se kterým se nedá nic dělat. Ale nikdo z vás si nedovede představit, co je to žít osaměle ve světě plném lidí!“

Nerozuměli mu. A čekal snad něco jiného? **TOHLE PROSTĚ ČLOVĚK DO ŠEDESÁTI LET NEMŮŽE NIKDY POCHOPIŤ.**

„A co byste teda chtěl, když ne peníze?“ zeptal se mladý lékař otevřeně a udiveně toho mladého internisty. Udivovalo ho, že by ještě v dnešní době, prohníle době, se našel organismus, který nejede na peníze. Všichni chtěli jenom peníze, včetně jeho.

„Vaše místo!“ řekl najednou ten mladík a ani se nečervenal. To mu vehnalo smích do obličeje. Všechno napětí z jeho mysli bylo rázem pryč. Nakonec se nahlas smál i Marek, tak to fungovalo. Dělal si srandu, nebo to snad v té své mladické nezkušenosti a naivitě mohl myslet vážně?

„To zapomeňte! Co bych asi tak dělal já!“ opáčil okamžitě zpět s notným smíchem. Vypadalo to jako docela dobrý fór. Mladoch ale pokrčil rameny, jako by to, co mu hlavní lékař řekl, snad mohl myslet vážně. Rozhodně se nehodlal jen tak vzdát. Neústupnost a vytrvalost je sice hezká věc, u nastupující generace se to však obracelo v takovou absurditu, že dělali dojem spíš vši ve vlasech, než vytrvalců.

„Zapomeňte. Dovedu si prosadit dost, ale bůh nejsem. Na svoje místo vás prostě nemůžu dosadit sám a potom, když tam nebudu, tak vám ho nikdo nedá. Já vám mohu nabídnout definitivum za skutečně luxusní plat. Takový, jaký mají ostatní po deseti letech praxe. Chápete to? Dovedete si představit, co někdo musí odsloužit nočních, aby mohl mít takové peníze? Časem bych vás mohl protlačit na svého asistenta, to by pro vás jak finančně, tak v kariéře znamenalo velký skok. Ale to nejde hned. Musíte pochopit, že ani ředitel, ani majitel nejsou pitomci. Asi bych jim nedokázal říct jediný rozumný důvod, proč chci z bezvýznamného stážisty udělat asistenta. To snad pochopíte, ne?“

„Jenže peníze to nejsou všechno.“ zkusil zaprotestovat, ale už velmi chabě. Hlavní lékař věděl, že už má toho eléva oboru na lopatkách.

„To jistě ne, ale prozatím vám to musí stačit. Peníze nejsou všechno, ale co byste dělal raději? Práci, která je zaplacená a příliš nebaví, nebo opak? A odpovězte popravdě. Vlastně ne, ani mi nemusíte odpovídat nahlas. Stačí, když si pravdivě odpovíte sám sobě. Protože kdybyste chtěl dělat něco, co vás baví, tak nejdete sem, kde vaši jedinou a skutečně odbornou prací je konstatovat smrt. Nemám pravdu? Kde jsou vaši spolužáci? Na klinikách, které nemají ani pořádné vybavení, ale zase se tam něco naučí. Vy jste rozmazlený spratek, který tady radši bude jednoúčelně a bez fantazie dělat kolem dokola jedno a totéž, ale s vidinou definitivna na bohaté a neskrblící společnosti. O to vám přece jde a to vám teď nabízím, to je fér, nebo snad ne?“

Internista přikývl. I když popravdě si to celé představoval jinak. Myslel si, že se ho ten zběhlý a už různými průšvihy protřelý lékař lekne. Počítal

s tím, že by mu mohl nahnat strach. Asi by se měl raději sebrat a začít psát fantasy romány, když byl i přes svoje vzdělání a věk tak naivní.

„Co s tím chcete dělat? Myslíte, že někoho přesvědčíte k tomu, aby ze stážisty, kterej tu dělá všechno zadarmo, udělal luxusně placeného lékaře, co bude dělat to samé, co ten stážista? Jste větší blázen než on,“ řekl mu později Marek, když internista odjel spolu se Zdeňkem a Magdíným tělem do spalovny.

„No a co jsem asi měl dělat? Já jsem přesvědčený, že tady to stejně skončí všechno, než stihne přijít ředitel do práce, tak co bych mu to neslibil.“

„Tak to jste mu mohl slíbit klidně i to svoje místo, ne? Nemuselo se to tak natahovat.“

„To je pravda,“ přikývl.

„Ale zase, co kdyby? Co když se stane nějaký zázrak a všechno to skončí? Co potom? Já nechci skončit na dlažbě jenom proto, že jsem byl chvíličku v úzkých.“

To znělo rozumně. Velmi rozumně. I když Marek to tak odmítal vnímat. Bylo tu daleko víc zneklidňujících událostí, tak jen poznamenal:

„Zázraky se nedějí. Za chvíli budeš spolu se mnou klepat na monitor z vnitřní strany, tak je to!“ přešel klidně do familiérního tykání. Hlavní lékař to přešel, jako by to snad ani neslyšel.

„Co ti mám na to říct? Jsem unavenej. Za posledních šest hodin jsem udělal tolik zásadních rozhodnutí, jako snad ne za celý život. Nebudu soudit, která z nich byla dobrá a která špatná, ale musel jsem nad nimi všemi přemýšlet úplně stejně. Namáhat mozek, lámat si hlavu. Chápeš? Tak mám právo bejt unavenej. Nechtěj po mně žádná stanoviska ke složitým věcem. Nechtěj po mně přemýšlení a filozofické hypotézy. Já jsem unavenej. Jasně, možná stojím na počátku toho všeho, všech dnešních zřůdností, ale není mi dopřán ještě ten luxus, abych si za to mohl uvědomit všechny výčitky. Přijde to, ale teď, jestli není honem co řešit, chci mít klid. Od tebe, od něj, od všech.“

Jenže v tu chvíli se mu rozječel telefon. Vytáhl ho z kapsy jako kolt a rychle sjel displej očima.

„Á, potenciální hlavní volá. Blbec. Chce dělat šéfa, ale nakonec nedokáže ani dovézt tělo do pece a počkat, až ho služba spálí. Zosobněná drzost!“

Ale telefon vzal.

„Za peníze, který se vám chystám u vedení protlačit, snad dokážete stisknout knoflík spalování sám, nebo ne?“ vyštěkl v zápětí.

Stážistu napadlo, že nejlepší bude i Zdeňkovo tělo dotáhnout vedle k pecím a nacpat ho k Magdě. „No co, který ženský se poštěstí, aby i při kremaci na sobě měla takovýho chlapa!“

rozvíjel myšlenku.

Trvalo to jenom chvíli, ale byl pořádně zpocený. Neměl moc kondičku a měl by si ji rychle obnovit. Když už konečně bude slušná vejplata, tak si koupí nějaké pořádné kolo a začne zase jezdit. Rád jezdil na kole, jezdil i za fakultu a byl docela dobrej. Jenže po škole musel kolo a všechno, co mělo nějakou cenu, prodat. Ne hned. Ale při tomhle živoření byl dotlačen k tomu, aby se zbavil všeho, co měl rád.

Když se vrátil vedle, uvědomil si, že Zdeněk padl, jakmile se dotknul knoflíku ovládání pece.

„Jasně, jede to přes počítač, tak to bude asi ten problém. Ten Marek přece říkal, že se to šíří jako virus. Bude stačit něčím to tlačítko zmáčknout na dálku.“

A oči mu padly na sekyrku hozenou na zemi. Sebral ji a šel do vedlejší místnosti.

„V peci oba jsou, tak dopravník můžeme vynechat,“ říkal si nahlas.

Napřáhl ruku a kovovým koncem zatlačil do červeného knoflíku. Plastové topůrko držel v ruce za konec jako zkušený dřevorubec.

„Červené a modré tlačítko, jako studená a teplá,“ napadla ho ještě asociace, než to v tlačítku jemně luplo.

Plameny vznikající spalováním zemního plynu osvětlily vnitřek pece a započaly spalovací proces obou těl. Vzduch vháněný dmychadlem dovnitř dodal spolu s kalibrovanými tryskami plynových hořáků plameni takovou teplotu, že těla shořela během chvíly téměř bezezbytkově. Vše se ukazovalo na malém černobílém monitoru u ovládacího pultu, jako by to byla stará televize a v ní nějaký odporný horor z padesátých let, jen neměl žádné diváky. Mladý lékař to nemohl vidět, protože jeho mysl se právě prodírala lesem různých aktivovaných, olejnatě hustých tekutých krystalů do prostoru doposud na něj tak vzdáleně a iracionálně působícího světa, zatímco jeho tělo se povalovalo před pultem na zemi.

Magda se vydala tichou a prázdnou ulicí směrem k jejich bytu. Opravdu to bylo všechno úplně stejně jako tam, kde byla donedávna. Kousek cesty šla společně se Sandrou a docela dobře si povídaly. Jenom ji štvalo, že zatím nikde neviděla žádný taxík, na který by mávla, aby ji odvezl. Táhnout se pěšky přes dvě čtvrtiny města byla otrava, ale nic jiného jí nezbývalo. Zkusila z kapsy vyndat mobilní telefon, ale jeho displej zářil stejnou černotou, jako bezhvězdná obloha nad ní.

Když konečně dorazila, dveře bytu se otevřely, ostatně jako vždycky. Čekala snad něco jiného? Jistě že ne. Unaveně se posadila do křesla. Seděla potmě a během chvilky začala usínat.

Nevěděla, jak mohla spát dlouho, jestli hodinu nebo snad víc. Mobilní telefon ji odnaučil nosit hodinky. Proč, když až donedávna měla údaj o čase jasně čitelný, stejně jako datum a spoustu jiných věcí, na jeho displeji. Slyšela nějaký hlas. Už ho i rozeznávala. Jak ustupovala rozespalost, začínalo se jí v mysli trochu vyjasňovat a zřejmě větší prostor dostalo i centrum paměti. A hlavně po útlumu spánku i odpočaté a daleko rychlejší neurony. Jako by to byla restartem vyčištěná paměť.

Jasně, že mluvil Olda. Jeho hlas slyšela z koupelny. Přešla tam. Jako by mluvil z pračky. Otevřela dvířka bubny a zřetelně slyšela pohvizdování přerušené občasným slovem či krátkou větičkou. Jeho starý zlovyk. Vždycky, když byl sám, pohvizdoval si a mezi tím si nahlas „opakoval“, co se chystá udělat.

„Tak, pěkně všechno barevné do pračky a nastavit na čtyřicet. A to ta moje zmije vždycky tvrdila, jak bez ní budu nemožný, že si ani nevyperu! Buď v klidu, Magdi. Nejenom vyperu, ale i vyžehlím a bude mi skvěle!“

Urazilo ji to a zvedla se jí v těle vlna vzteku. Když se poznali, měl dvě košile a asi troje značně zaprané slipy. A to nebylo ještě to nejhorší, co vlastnil. To hlavní, co měl, bylo chování lidoopa. Neurvalé, sprosté, odporné. Trvalo jí moc let, než z něj udělala alespoň trošku člověka a teď se jí bude vysmívat! Za to všechno! Ale okamžitě ji napadlo, že to přece tak nemusí zůstat dlouho. Chtěl se jí zbavit, přece jí řekl, právě těsně před tím, že s ní už nechce žít. Všechno, co se semlelo, mu mělo vlastně přijít náramně vhod. I ty peníze mu nakonec zůstaly. Ale teď je na tahu ona. Teď se může zasmát ona.

A přistoupila k ovladači pračky. Nohou přibouchla dvířka bubny, zapnula pračku a lehce s rukou na programátoru čekala, až to samé udělá vedle Olda. Smála se, až se jí chvěla ramena, až se bála, že jí ruka z toho drobného tlačítka sklouzne dolů.

Olda se dohvízal až k spuštění „power“ tlačítka. Zatmělo se mu před očima a chvilíčku měl dojem, jako by prolézal skrz točící se buben a byl zaplaven studenou vodou předepírky, spolu se slizce studeným těžkým prádlem, pleskajícím mu přes obličej a všechny části těla. Točila se mu hlava, ale netrvalo to tak dlouho, aby to bylo zásadně nepříjemné, aby to mohlo být nesnesitelně nepříjemné, jako třeba byla bolest po operaci menisku. Ta ho pronásledovala několik dní.

„Ale že ti to trvalo!“ smála se, až se zajíkala. Oldřich na ni chvilku vyděšeně koukal. Jako by přemýšlel o tom, že prostě ženy se nezbavíte, pokud to ona nebude sama chtít. Dokud vás sama neopustí.

„Když to tak má být, tak to tak holt bude!“ poznamenal jenom věčně.

Sandra si právě říkala, jak mohla kolem takové tak jasně zřetelné věci chodit, a nevěšmout si jí. Mělo by přece stačit dostat se na kliniku ke svému počítači. A taky k Markově. Mobilní telefon jí sice nefungoval, ale to nemuselo nic znamenat. Jistě to bylo dočasné. Celý tenhle svět se rodil, tak člověk nemohl čekat, že bude fungovat okamžitě všechno a hned.

Obrazovka začala poslušně vypisovat všechny hlášky jejich standardního Carollinského Unixu. Zavedla postupně všechny emulátory tak, jak byla zvyklá, aby mohla rozběhnout všechna běžná Linux prostředí a v nich zabezpečit stabilní chod linuxových vývojových nástrojů. Vzpomněla si, jak na to koukala, když přišla z fakulty a právě Marek ji začal zasvěcovat do tajů. Přišla sem nabitá Gatesovými windowsy, kde bylo možné se skoro ke všemu doklikat, do prehistorického prostředí pro každou akci vypisovaných konzolových příkazů.

„Jo, holčičko. Teď se ti to nelíbí, ale když se to naučíš, když to zvládneš, budeš daleko efektivnější a svobodnější. A hlavně, je to stabilnější a málokoho napadne proto napsat virus, protože se vtom dneska už skoro nikdo nevyzná. A navíc, Linux, ten je demokratický. Jasně, je tam spousta věcí, který taky nejsou dotažené, ale do všeho můžeš. Nic si před tebou nikdo neschovává, neabsolutizuje.“

To se teď mohlo hodit. Všechno, co se naučila za klíčky. Napadlo ji, že se pokusí udělat další virtuál v tomhle virtuálu. Taky do něj vložit samu sebe. Ne nijak podrobně, asi bude stačit nějaká figura, které vtiskne svoje hlavní povahové rysy a kus svojí podoby. Asi to nedokáže v takovém kvalitě udělat o moc lépe, než zahradu, ale říkala si, že prostředí vnořené do prostředí je moc náročná věc, že by se to díky tomu mohlo začít hroutit. Interprety je velmi těžké odlišit pro paralelní děje a duplikovat všechny nelze. Takže se to jistě musí dostat do fáze, kdy budou obě prostředí vyžadovat totéž, a na tom by to mohlo zamrznout. To by mohlo dát trošku času, nějak CELÉ PROSTŘEDÍ STRHNOUT!

Zabrala se do práce a ani si nevšimla, jak se dveře začínají obalovat pavučinou. Ale ne obyčejnou pavučinou. Tahle byla jako utkaná z ocelových lan a ostnatých drátů. Jako by ji někdo polil tunami vazkého a slizkého lepidla. Leskla se a vypadala odporně. Maličko to v ní chroupalo, jak se stále proplétala, houstla a rozlézala se.

Magdě se pojednou její vlastní řetězce rozjely pod rukama a skákaly fantaskně do cizího, jako rozbíjející se skleněná láhev, znějícího úsměvu. Prostředí se vylepšovalo, její dvojník se v něm pohyboval sebejistě, ale jen do té doby, než uchopil naleštěný meč. Jinak vnořené prostředí pracovalo úplně bezchybně až do doby, kdy její dvojník spáchal sebevraždu. Potom se zhroutilo všechno, co zbudovala a co jí stálo tolik úsilí. Konečně poznala pocit marnosti. Konečně ve skutečnosti věděla, jaké to je, když se vám zdá zlý sen a vy nemůžete pohnout ani nohou, ani jediným svalem, abyste utekli.

„Tak takhle vypadá marnost?“ řekla si a zhroutila se za stůl, naproti figurě nesoucí její tvář a právě krvácející z hlubokých ran v břišní dutině.

„Ty už jsi udělala dost, tak nestrkej laskavě ten svůj nos, kam nemáš.“

Ohlédla se a uviděla vstup i třetinu místnosti zašněrovanou tou podivnou pavučinou.

„Když budeš sekat latinu a nedotkneš se klávesnice, už to neporooste. Chci tě mít nějaký čas tady a spolehlivě tě to tu udrží. Ale neboj, nebude to nadlouho. Potom to zmizí a budeš volná. Rozumělas? Můžu tu stanici klidně rozbít, ale když tě nechám, aby ses musela ovládat, je to o moc zábavnější...“

Dveře kanceláře se rozrazily a za nimi stál stážista. Měl v ruce sekeru, její rudé topůrko dávalo celému obrazu jeho postavy, rámovanému věrejšími dveřmi, melancholický nádech. Ta červená byla přímo symbolická. V téhle situaci by si ji nikdo nespojil s požární výbavou předepsanou normami Evropské Unie.

„Tak a teď vás vezmu s sebou oba dva!“ vyštěkl ostře.

„Jednoho se stačí dotknout,
druhého sekerou tnout.

Rukou jenom lehce mávnout,
a ten, kdo jde hned teď,
jsi TY!“

mumlal podivně infantilní rozpočítávadlo. Na slovo „ty“ vystartoval a lehce přešel přes obličej hlavního lékaře prstem. Ten se okamžitě skácel na zem.

Prudce vyrazil ruku ze sekerkou do Markova směru. Ten sice reflexivně ucukl, ale jinak zůstal klidně sedět.

„Já ti nehodlám nikam utíkat. Proč? Nedostaneš mě ty, tak mě potká někdo jiný. Stejně se tomu nevyhnu. Bylo by to jako oslavovat, že jednomu z popravčí čtyř došly náboje... Jestli má přijít... klidně tu sekeru polož.“

Stážista odhodil sekeru a ta kovově zašramotila. Nakročil k Markovi a v půli kroku se jako podřátý svalil na zem.

„Kurva! Ten blbec je fakt k ničemu. Ani načasovat si to nedokázal. Zase budu muset čekat, dokud se neprobere ten druhý!“ říkal si Marek, napadlo ho, že by nebylo špatné čekat u kafe. Vylovil z kapsy jednu dvacetikorunu a šel na chodbu k automatu. Vhodil minci a zmáčkl jedno presko bez cukru a s mlékem. Ale to jak horká voda začala spolu se všemi přísadami proudit do hnědého, plastového kelímku, už neviděl. Momentálně ho páčila hlava, protože byla celá ponořena v horké kávě. Byla to jen chvilka a na ramenou mu zůstal bílý poprašek sušeného mléka. Lehce ho otřepal, a potom uviděl Magdu s Oldou. Jako by na něj oba čekali.

„Tak to nebylo ani z poloviny tak hrozné, jak jsem čekal!“ poznamenal zcela klidně.

„Kde je Sandra?“ napadla ho ještě otázka, protože už mu bylo jasné, kde je. Zaplať pánbůh, že to bylo takové bezbolestné a že to zásadně nezatočilo s jeho osobností. Kdyby neviděl ty dva a neprodíral se tou kávou, řekl by, že se vlastně vůbec nic nezměnilo. Jenom by docela rád viděl Sandru.

„Já s ní byla tady u Oldovo táty. Ale potom jsme odešli. Já šla domu a ona říkala, že taky koukne domů. Tak si myslím, že ji určitě uvidíš. Vypis se, ráno je moudřejší večera a dnešek byl docela záhul.“

Přikývl a napadlo ho, že to bude to nejrozzumnější. Rozloučil se s oběma a vydal se taky k domovu.

Musel se usmát tomu všemu hemžení, které právě pozoroval. Byli to ale podivní. Konečně byl čas na zásadní trest. Snad to neudělal ani ve vzteku, spíš s jakousi škodolibou radostí. Dávno si přestal myslet, že stvořil člověka k obrazu svému. Dávno věděl, že ten nepoučitelný paličák ho přerostl a začal se povyšovat nejenom na přírodu, okolí i celý vesmír, ale i nad něj samotného. Kdoví proč se do všeho snažil strkat svoje prsty. Toleroval to dlouho, snad až příliš dlouho. Jenže teď překročil poslední pomyslnou hranici. Když mu začal fušovat do zrození tím, že rozlouskl DNA kód, se kterým si dal kdysi tolik práce, bral to spíš jako hru, jako snahu o zachování rodu, trochu celou civilizací převrácenou a deformovanou. Ale když mu začal fušovat i do smrti, to už bylo moc. Vždycky říkal, že se od lidí, od těch obyčejných lidí, on stvořitel liší právě tím, že dokáže začít i ukončit život! Co by mu tedy vlastně zbylo, kdyby to zase jen tak přešel, jako tu další miliardu drobností?

„Do sedmi dnů jste přesunuti právě v technologii, na jejíž progresivitu jste byli tolik pyšní. Snad si ani v první chvíli nevěšimnete, že jste jinde.“

Tohle místo, právě vaše místo, které jsem vám kdysi věnoval, potřebuji k dalšímu a jistě úspěšnějšímu experimentu. Vy už si nezasloužíte nic. Dal jsem vám snad nekonečný počet šancí, ale i stvořitel se může unavit a dojít mu trpělivost,“ vystřelil nahlas, ač v celém dostupném nekonečnu nebyl nikdo, kdo by ho mohl slyšet.

26. Věčné umírání

„Včera mě zase znásilnil Adolf Hitler, ty jeden debile!“

„No a co! Je to snad moje chyba? Nebyl jsem tu a tak nebylo možné ovlivnit, komu otevřeš tyhle zasraný dveře!“

To ale ze svých úst neměl vůbec vypustit. Na podobné výrazy jsem už opravdu hodně alergická. Proto mi ruka vystřelila a smáčkla mu jistě velmi bolestivě krk v zátylku. Příkrčil se a sykl: „Co to děláš, ty krávo!“

Táhla jsem ho ke dveřím. Ke vchodovým dveřím našeho bytu.

„Tak se podívej a můžeš mi laskavě říct, co tam vidíš? No, můžeš nahlas říct, co vidíš, blbe?!“ opatrně ze sebe vysoukal, „Je to vylomený.“

Ale to nebylo to správné vyjádření, tak mi nezbylo nic jiného, než ještě víc přitlačit na jeho krk. Sípal.

„To není vylomené. To je rozstřílené! Rozstřílel to osobně Áda včera večer společně se svým kámošem Görinkem, v době, kdy tys někde chlastal!“

Hned potom se na mě vrhnul a rozmrdal mě tak, že mi tekla krev. Ten jeho tlustej kámoš mi svoje smradlavý péro narval do huby a vůbec mu nevadilo, že ho schválně koušu. Snad se mu to i líbilo. Těžko říct, co bylo hnusnější. Jestli to, že smrděl jako zpocený prase, nebo jeho hnusný sperma, a nebo pachůň jeho krve.“

A smýkla jsem s ním do těch roztřískaných dveří. Ozvala se dutá rána, jak mu hlava narazila do překližky. Schoulil se zbaběle na zemi, kryje si rukama obličej sípavě šeptal: „Co po mně vlastně chceš! Co ty po mně vůbec chceš!“

„Hovno!“

Nepřestávám křičet.

„Úplný hovno!“

„Chci mít od tebe klid, věčnej klid, jenže to není možné! Jak je tvým zvykem, tak jsi všechno zbabral. Ne jenom tím, že jsi mě zabil! Bestiálně ubodal těmi třiceti bodanci! Ale to ti nestačilo a musel jsi to posrat ještě

tím, že jsi hned na to spáchal sebevraždu! Ty tvoje morální krámy! Tím jsi nás dostal sem! Do tohoto pekla!“

Snad proto, že z nižšího podlaží se začal ozývat křik, nechala jsem ho tam vystrašeného ležet a šla dovnitř. Stejně už měl dost. Někde venku se ozývala střelba. Kdo by se tím ale vlastně znepokojoval.

Oblékla jsem se a připravila k odchodu. Ať si to tu ten blbeček užije sám. Třeba se tu objeví nějaký teplouš a natrhne mu prdel. Já nejsem nijak mstivá, ale tohle by mě potěšilo. Neměla jsem v hlavě jasno, kam jít. Možná brknou Neronovi. Je to docela příjemnej společník. Co se jeho postavy týká, jsou historické prameny s pravdou dost na štíru. Já, dokud jsem ještě žila, tak jsem byla přesvědčená, že to muselo být pěkně sadistické prase. Ale opak je pravdou. Je to kultivovaný, vzdělaný a jemný člověk. Sám říká, že tady pamatuje lepší časy, dokud se sem nenastřelily všechny ty zrůdy novověku.

Když se ho snažím mezi dveřmi překročit, popadl mě za nohu a z kapsy vylovil velké vystřelovací nůž. Přišlo mi to k smíchu. Roztrhla jsem si halenku a ukázala mu svoje kozy, břicho a krk plný jizev, který nebudou mít bohužel příležitost se někdy zahojit.

„Chceš snad k tomu ještě něco přidat? No tak si jen posluž, chcípáku!“ Vystrašeně s hlasitým cvaknutím nůž zavřel a schoval.

„Zapni si tu halenku. Neměla bys tu chodit takhle,“ pokusil se říct zjihle.

„Jsem myslela, že se ti ty jizvy líbí. Že se na ně díváš rád, když sis je udělal!“ vyštěknu na něj a s gustem „rouddies“ vyprovokovaného útočníka před rozhodující penaltou nakopnu špičatýma lodičkama jeho obličej. Špička boty se zbarvila rudě krví. Do prdele, budu muset venku najít nějakou louži. S žuchnutím se zřítíl na svoje odpočívadlo s trupem napůl ve dveřním otvoru.

„Si pozvi nějakou lehkou holku a budete tady dvě bezva kurvičky!“ ulevuju si, když vykročím ven, do pošmourné podzimní nálady ubrečeného konce dne.

Ale jakmile vyjdu před barák, vrhne se na mě tlupa přičmoudlých a španělsky švitořících Fidelových stoupců. Jsou to takový neškodný revoluční paka, který zmasakroval nějaký blbec při pokusu o atentát na jejich vůdce. Ten přežil, ale tihle za něj, bohužel, položili život. Je jich asi osm, nechce se mi je počítat. Každopádně je jich tolik, že s pepřovým sprejem asi nevystačím. S povzdechem začnu v kabelce lovit malej škorpion a krabičku nábojů. Pustila jsem to do nich bez výstrahy, nějak nebyla nálada. Popadali a s nimi i houf lidí stojících na autobusový zastávce. Do

prdele, těch nevinnejch je mi vždycky líto, jenže jak mířit, když to dokáže vysypat tolik střel za sekundu. Kouknu se na rukáv, a ten je taky od krve. Vlastně celou přední část sáčka a límeček halenky mám od krve. Jeden z těch debilů byl tak blízko, že mě jeho rozstřílený tepny ohodily. Do prdele! Budu muset obměnit šatník. Tady se jiný oblečení než červený snad ani nevyplatí. Musím si zvyknout, že když budu chtít být elegantní, budu muset vypadat jako laciná štetka.

Když mi Nero otevíral, byl vymdlenej a voňavej, jako vždycky. I když mě kundička po včerejšku dost páčila, tak na jeho „kameňáka“ se už pořádně těšila. Jenže on nebyl vůbec přívětivej a milej.

„Chce s tebou mluvit stvořitel!“ promluvil a hlas se mu změnil.

„Chce s tebou mluvit vůdce!“ zopakoval znova tím změněným hlasem a začala se mu měnit i tvář.

„Ten náš přípitomelej bůh měl zase jednou světovej nápad a oblíkl si Neronovu duši. Paznecht, dobře věděl, že kdyby si mě nechal jednoduše předvolat, našla bych si důvod jak se mu chvíli vyhýbat, aby ho zatím přešel vztek. Stál přede mnou s tou svojí světlou hřívou, on, jedinej blbej symbol čistoty široko daleko.

„Tak takhle by to tedy nešlo.“ promluvil na mě přísně a varovně zvedl prst.

„Za poslední dva dny tě nikdo nezabil ani jednou. Víš, kolik jsi jich za poslední půlhodinu skolila ty? Dvacet šest, a to ani nepočítám tvýho starýho. Vaše spory už dávno neberu v potaz. Tady musí bejt taky rovnováha, kočičko!“

„No a co má bejt! Sem prostě nasraná tak řádim. Serou mě všichni ty násilnický blázni. Pošli mě za trest zpátky!“

Navrhuju.

Bylo vidět, že jsem ho zasáhla na citlivém místě. Pokusil se ten svůj kukuč prodat jako tvář Archanděla Gabriela.

„Já bych strašně rád, ale víš, že to nejde. Víím, že jsi tu vlastně omylem, ale co můžu dělat. Vždyť to víš, nalejvali to do vás furt, když jste sem přišli. Skonali jste prostě moc brzy!“

„Já víím,“ znuďeně ho přerušuji. Duše všech sebevrahů, obětí zločinů, atentátů, vojáků z válek, i zemřelých při dopravních nehodách, tohle všechno končí tady, protože nebyli připraveni k přerodu do vyšší bytosti. Jenomže bez těla nedospějí nikdy, takže se tu budou motat, vraždit a znásilňovat do nekonečna. Nikdo za to nemůže, ale kdo má na to mít věčně pajšl?“

„Nevím, co bych pro tebe mohl udělat. Je to jenom malá nedokonalost jinak docela slušného světa . . .“

„Tak to je hezký. Ty nevíš, co udělat pro mě, zato já vím, co můžu dělat pro tebe.“

„Vážně?“

A jeho hlas přímo čiší zvědavostí a uspokojením z usměrnění jedné výbojné duše.

„Dvě věci pro tebe můžu udělat. Vyhulit ti ho, a nebo ti roztáhnout nohy.“

Zrudnul jako krocán. Konečně mu někdo trochu ušpinil tu jeho bělostnou fasádu, hajzlovi.

„Tak to snad nebude třeba!“ úsečně křičel.

„Já vím,“ usmívám se mile. „Náš všemohoucí je tak dokonalý, že si ho dokáže vykourit úplně sám! Haleluja, chvalme stvořitele, našeho pána! Škoda. Moje pipina v sobě měla snad všechny chlapy, který tu jsou. Některý dobrovolně, jiný násilím. Někdy se tu totiž dost nudím, prostě malá nedokonalost jinak slušného světa. Měla jsem všechny, proč ne tedy i boha!“

A zvedla jsem sukni, aby mohl vidět trojúhelníček poloprůsvitných tang. Schválně roztáhnou nohy do vulgární pózy.

Zmizel.

„Když už nechceš ty sám, pošli mi zpátky pana císaře. Na rozdíl od tebe, ten není rád, když se musí uspokojovat sám a mojí společností nikdy nepohrdne.“

To už se ale Neronova postava zhmotňovala na pohovce. Vrhla jsem se na něj s lačností vyhladovělé šelmy. Konečně čas prožitek trošku příjemně. Doufám, že toho mého blbce v noci někdo několikrát zabije. Dveře doma nejdou zavřít a většina místních si nebere servítky ani před věcmi, které jsou pod důkladným zámek. Tak si to užij, ty můj paroháč!

27. Vánoční příběh

Lenka se ploužila hlavní třídou. Měla trošku skluz a potřebovala by přidat. Věděla to, ale bylo jí zle, tak nepředstavitelně zle. Doufala, že na ni chvilku počká. Doufala, že když se jí povedlo sehnat ty tři tisícovky, že i pro něj jsou dostatečným důvodem, proč chvíli počkat. Kdyby ji alespoň klouby tak nebolely. Kdyby neměla zimmnici a protivné stavy úzkosti. Ještě pár minut a bude líp. Bude, sakra, líp.

Proplétala se mezi lidmi a v duchu nadávala. Věděla, že nebýt všech těch protivných, motajících se osob, stánků a stojanů se zbožím, takřka hermeticky ucpávajícím podloubí, už tam dávno mohla být.

„Slečno, kupte si vánočního andílka pro štěstí!“ vykřikl na ni postarší prošedivělý prodavač a mával jí před očima sádrovým, zlatými flitry posypaným kýčem.

„Debile, na mě už ten můj anděl štěstí netrpělivě čeká!“ odsekla a srazila mu ruku. Andílek, zavěšený na tenké šňůrce na ukazováčku, sklouzl, upadl na zem a rozbil se snad na tisíc kousků. Muž se na ni nenávistně podíval. Ona se už ale nemilosrdně proplétala dál.

„Ani křídla ho nezachránila, a potom, že přinese štěstí, prdlajs,“ mumlala si.

Mezitím již končící přeplněné podloubí rozkrylo pohled na celé svátečně nasvícené náměstí. Nebýt toho, tak by i kašna zanikala v záplavě stánků a lidí. Vánoční trhy jsou vánoční trhy. Prodáválo se na nich skoro všechno, od jehličí přes punč a koblihy až po ozdoby, keramické hodiny a džbány. Jenom to, co potřebovala ona, se tam koupit nedalo. Musela se na chvilku opřít o zeď.

„Další ztráta času. Jestli na mě nepočká, tak skočím z mostu, ať už mám konečně klid!“ řekla si, ale zároveň se otrásla při představě mrtvolné ledové vody v Malši.

Chyběl už jenom kousek. Vlastně rovných 100 metrů. Ve škole se učili, že náměstí má rozlohu přesně jeden hektar, takže přejít jej naproti do pasáže znamenalo urazit vzdálenost přesně 100 metrů. To počítání trochu odvádělo pozornost od rychle se zhoršujícího stavu. Bolest přehlušila úplně všechno. Bylo peklem se na cokoliv soustředit.

„No, to je dost. Dala sis načas!“ peskoval ji.

„Nedovedeš si představit, jaká je kosa, když stojíš na místě. Musel jsem si koupit tři svařáky a jednu horkou medovinu, abych to vůbec přežil. Mám sto chutí ti to k tomu natankovat!“

„Hele, naval mi to, sotva jsem sem dolezla!“

„A co prachy, máš?“

Rychle sáhla do kapsy a podávala mu zmuchlané tři tisícovky. Zнала ho, tak si byla jistá, že jí je nesebere, nezmizí v davu a nenechá ji tu jen tak stát, osamělou a zoufalou.

„Sem někdy přišla bez prachů? Kdyby sis dovedl představit, co mi dalo práce je sehnat! A dělej, naval mi to. Už bolestí nevidím.“

Rychle, pro kohokoliv jiného nepostřehnutelně, zmizela drobná obálka v její kapse. Bylo to nacvičené gesto, gesto, které vedl pud sebezáchovy.

„Si u mě můžeš vydělat. Udělal bych ti potom slevu . . .“

Prudce vztyčila prostředníček.

„Zapomeň, pako! Kradu, sem zoufalá, ale tak blbá, abych šla k tobě do bordelu, to ještě nejsem. Možná to přijde, ale zatím nemám zájem roztažovat nohy smradlavým dědkům.“

Usmál se na ni, protože takových předsevzetí už ve svém krátkém životě slyšel a většina úst, která je pronášela, masírovala v současnosti právě těm dědkům žaludy v jeho podniku. Kde měli, na rozdíl od ulice, jistotu dávky, sterilních jehel, stříkaček i osobní hygieny.

„Mám pro tebe slabost, tak kdyby se něco změnilo, víš, že moje nabídka platí. A nelekni se. Je toho málo.“

„Ty hajzle!“ pustila se do něj.

„Měla jsem tě ráda, protože jsi mě nikdy nebral na hůl!“

A hned počítala, kdy to dojde. Když přicházela, těšila se, že má vystaráno přes celé Vánoce. Že bude muset někam vyrazit nejdřív 27. prosince. Dneska bylo 23. Pustila se do něj slabými pěstičkami. Zarazil ji a hned dodával.

„Musíš mě nechat domluvit. Je to jenom koncentrovanější. Tak buď opatrná. Připravíš z toho stejnej počet dávek jako předtím. Tak ne, že si toho rupneš stejně jako posledně. Byl by to výlet rovnou do nebe. Ale proč to mám vyprávět zrovna tobě? Máš přece chemickéj gympl. Tak asi víš víc o koncentraci.“

Nervózně mu pokynula rukou a zmizela zpět do chumlu lidí. Moc už to potřebovala dostat do sebe, a když bude počítat, že se to musí uvařit . . . Až domů čekat nemůže, to je jasné. Musí si to uvařit v nějakém ze vchodů, i když je to riziko, které přímo nenáviděla. Jasně, že to nebude zkoušet v žádném z činžáků kolem náměstí. Ale nevěřila si, že dojde daleko. Zkusí to v některé klidnější čtvrti kolem řeky. To byl velmi rozumný kompromis. Býval tam klid i když bylo město nacpané daleko víc.

Konečně. Zašla až ke sklepům, hned vedle masivních vrat, hodně popraskaných a pestrých všemi letitými prokukujícími nátěry. Zapalovač chytil napoprvé. Jak prozřetelné, vzít si s sebou všechno.

Odložila plnou stříkačku něžně na popelnici, opatrně ji podložila zapalovačem, aby hrot jehly směřoval šikmo vzhůru jako hlaveň kanonu. Byla pyšná na to, že i jako feťák si dokázala uchovat smysl pro pořádek a hygienu. Nezůstalo jí moc zvyků, na které by mohla být pyšná, ale tohle byl jeden z těch nejlepších.

Musela počkat, než droga vychladne. V tom se nic uspěchat nedalo, a i když byla venku zima, tak bylo lepší vydržet o minutku déle. Vyhrnula si proto rukáv, zaškrtila paži a z nudy pumpovala, až jí žíly vyskočily, temně fialové, jasně zřetelné i v přítmí. Byly stejně čitelné jako na anatomické figuríně pro výuku mediků.

Zkušeným vpichem trefila žílu. Viděla, jak se do válce stříkačky dostalo trochu krve, jak se látka uvnitř zbarvila dorůžova. Neméně zkušeně uvolnila škrtilo a lehkým tlakem na píst dopravovala drogu do těla. Cítila, jak ji ruka pálí, jako by si dovnitř tlačila rozžhavené olovo, a byl to ten nejkrásnější pocit, který poslední roky, po všech těch hodinách čirého a vydestilovaného zoufalství, dokázala prožít. Dál už to bylo vždycky standardní, protože se jí udělalo jenom „normálně“. Ale ten žár, ta palčivost, to byl první posel, předzvěst, proto to bylo tak krásné.

Potřebovala si potom chvíličku odpočinout, strávit to, ale zaslechla šoupaní nohou za vraty do dvora a hlavně vzápětí jejich rachocení. Někdo je z venku otevíral. Rychle naházela všechny věci do kapes a vysoukala se z mezi popelnic. Jak nejrychleji dokázala, došla k omláceným dopisním schránkám. Snažila se vypadat, jako by někoho hledala.

Obě křídla se otevřela a mezi nimi stál muž. Měl tvář prodavače sádrových andílků, ale určitě to nebyl on. Zatímco ten byl oblečen čistě a voněl kolínskou, tak tento vypadal jako vagabund. Jeho odér cítit na tu vzdálenost nemohla, ale jistě byl mocný a rozhodně se v něm žádná, ani neznačková kolínská, nedala očekávat.

Stál jen tak mezi těmi vraty a kýval na ni prstem. Ohlídl se jen proto, aby se ubezpečila, že jsou v průčelí sami. Přes heroin, který se prudce roznášel krví do všech důležitých center, dostala strach.

Opravdu tam stál, anebo to byla jenom halucinace? Musela to být halucinace. Všichni, kdo v heráku jeli déle než ona, se shodli, že když přijdou tak živé a na realitě založené halucinace, když se světy začnou tak dokonale prolínat, není už cesty zpátky. „Možná tak do smrti Metadon, ale už nikdy úplně čistá!“ běželo její hlavou, a to ji nejvíc dostávalo.

„Jdi pryč! Já tě nechci! Dokážu být čistá! Všem vám ukážu!“ vykřikla směrem k němu a chránila si obličej rukama, jako by se snad dotýčný chystal k políčku.

„Pojď sem ke mně a nezlob! Vážil jsem dost náročnou cestu, tak se nechovej jako spratek!“

Přesto, co jeho ústa vyslovovala za slova, znělo to hladce a měkce, spíš jako modlitba a přání, než jako výčitka. Proto k němu přistoupila. Nabídl jí rámě.

Nechala se jím vést. Jakmile vstoupili za vrata, zavřela se. Byla moc udivená vším, co kolem sebe viděla. Čekala nevzhledný dlážděný dvůr, jak to bývalo zvykem u podobných činžáků. Čekala marast, jaký byl všude venku. Jenže tady byl čistoučký neposkvrněný sníh, velká zahrada plná stromů, překrásně zasněžených stromů, a taky soch. Všechny zobrazovaly anděly. Někteří byli veselí, jiní zadumaní či smutní. Některé už poznamenal zub času, jiní zářily novotou, jako by právě opustili sochařův ateliér. Takovou záplavu andělů ještě nikdy neviděla.

„Kde to jsme a kdo jsi vlastně ty?“

Usmál se na ni. Přišlo jí sice velmi podivné povídat si tak s halucinací, ale přišlo jí i podivné, jak se cítila duševně fit. Jako by si ani nic nepíchla. Fungovala naprosto bezchybně, tedy pokud sama podstata toho všeho nebyla přitažena za vlasy. Přinejmenším.

„A proč by na tom mělo záležet? Říkej tomu třeba zahrada klidu. Co ti to nejvíc připomíná?“ otočil odpověď v otázku.

„No, ti andělé, snad hřbitov. Kdyby tu byl sem tam nějaký náhrobek, tak je to hřbitov jako vyšitý.“

„Tak to se k tomu ta „zahrada klidu“ hodí, ne?“ poznamenal ještě, a potom pokračovali mlčky.

„Proč by měl být hřbitov ve dvoře nějakého městského činžáku?“ zkusila se zeptat po chvilce chůze, ale on si dal prst před ústa, ze kterých procedil ostré a nekompromisní: „Ssst!“

Nebyla jí zima. Necítila žádný chlad. Přes všechn snůh, přes páru od úst jí bylo velmi příjemně. Došli k letité dřevěné budově. Měla prosklenou

takřka celou jednu stěnu a ze všeho nejvíc připomínala ateliér, sochařský ateliér. Asi několik desetiletí nepoužívaný, ale mohl v něm klidně sídlit sochař, který vyrobil všechny sochy v zahradě, i když uvažovala, že na to je jeden lidský život příliš krátký. Jestli to ale byl ON, jestli vyrobil ty sochy, tak byla schopná věřit, že mohl mít stánek i se sádrovými anděličky u náměstí, proč ne? Proti tomu kolem to musela být maličkost.

Vyndal z kapsy klíče a odemkl zrezivělý visací zámek na dveřích.

„Omlouvám se, nebude uvnitř ani moc teplo, ani uklizeno. Rok jsem tam nebyl,“ řekl omluvně a galantně ji vpustil dovnitř.

„Není mi zima,“ stihla ještě poznamenat, než ji dveřní otvor pohltil.

Uvnitř to dýchalo letitým prachem, patinou bohémských večírků, ale i velkou útulností. Sundal zaprášená prostěradla z křesel a nabídl jí místo. Jakmile si sedla, rozsvítil jen stojací lampu a zhasl ostatní světla. Cítila se o moc příjemněji, když ji prudká halogenová světla nebodala do očního pozadí.

„Ohřeju trošku vína. To nám udělá dobře. Oběma.“

Koukala se na něj, jak zapálil velmi starý plynový přenosný vařič a dal na něj kastrůlek, oprýskaný smaltovaný kastrůlek plný červeného vína. Za chvíli nakyslá vůně upravená skořicí a hřebíčkem dolétla až k jejím čichovým buňkám a zjistila, že má na pohárek svařeného vína obrovskou chuť. Těšila se, až bude hrnek s ním tisknout mezi dlaně, zahřívát si je a sem tam usrkne. Toužila snad potom rituálu daleko víc, než po naplnění chuti.

„Proč jsem tady? Potřebuješ snad model?“ zeptala se zatímco on pořád ještě živě poskakoval kolem vařiče, jako by to byl alchymista a ne sochař. Pobavilo ho to.

„Tolik si zase nefandi, holčino. Nejsi žádná ošklivka, to ne, ale zase nic zvláštního. Obyčejná tuctovka, navíc andílek by měl mít proporce. Ty jsi jako tyčka. Podívej se na sebe, v těch hnědých kalhotách a hnědé bundě by si tě na dálku člověk spletl s do země zabodnutou, rozsochatou větví.“

A konečně před ni postavil smaltovaný hrníček. Podle zabarvení smaltu bylo vidět, že snad nic jiného než červené víno k pití nikdy nenabízel.

„Já jsem tu kvůli tomu, abych ti splnil přání. Jedno velké vánoční přání. Můžeš si přát cokoli a na památku toho, že se tak skutečně stalo, zůstane v zahradě socha. Další socha. Podle toho, co si budeš přát, bude buď rozesmátá, uplakaná, zadumaná, či povrchní. Každý, kdo se mnou půjde přistě, musí vidět, co sis přála. Každý musí přecíst, co jsi po mně chtěla, jako by to četl jasně poskládané ze slov v knize. Sám tu sochu udělám, ale nepotřebuji žádný model. Vidiš, že mám dostatečně natrénováno.“

Nevěřila svým uším.

„Kdo by si přál takovou věc, která by zplodila pláč? Nevraživost, namyšlenost, prosím. Ale proč rozplakané sochy?“

Měkce ji pohladil po vlasech.

„Pro mě nejsou rozhodující příčiny, ale důsledky. Mně je úplně jedno, jak to tady u mě zní. Pro mě je důležité, co to zplodí, až se to stane, tam doma. Až budeš zpět v tom, co nazýváš realitou.“

Zamyslela se nad tím. Znělo to rozumně.

„A teď se dostáváme k tomu nejpodstatnějšímu. Teď musíš vyslovit to nejdůležitější. Co to bude, slečno?“

Nezaváhala ani sekundu. Jako by byla připravená. Ač nevěřila, že právě TO může splnit, vyslovila to. Bála se, že se jí začne smát. Bála se, že přání odsoudí jako naivní blbost vyšinuté mysli. Přesto to řekla hladce a čistě, úplně připraveně. Jako by to měla být stěžejní věta, motto, vyjasňující složité schéma náročné divadelní hry, a ona právě hrála premiéru.

„Chtěla bych, aby mi bylo znovu patnáct let!“

Nesmál se, alespoň že tak. Naopak, tvářil se přísně.

„Poč bys měla chtít, Lenko, právě tohle? Když ti bylo patnáct, začínala jsi na na gymnáziu, a ten přechod ze základní školy, nechci být jízlivý, ale příliš se ti nedařil. Nakonec tě stejně vyrazili. Byl to přece jen veliký stres, vaši se zrovna rozváděli. Opravdu chceš tohle všechno prožívat znova?“

„Hlavně vím, co nikdy nechci, a to taky začalo v patnácti!“ vztekla mu skočila do řeči. Ano, na škole se jí vůbec nedařilo a ještě k tomu jí třídní tak strašně rád před ostatními zesměšňoval. Patřilo to už neodmyslitelně k rituálu každé dvouhodinovy matematiky. Vešel do třídy, drze se na ni podíval, otevřel demonstrativně notes a zavolal: „Tak k tabuli půjde Šípková. Lenka Šípková, no, Leni, jen zvesela, opravíme si známku!“

A smál se, protože věděl, že ji vlastně nic opravit nechat nechce. Bylo úplně jedno, jestli se dřela do noci, vždycky si našel něco, nač nestačila, a potom spustil: „Nelži mi tu jako cikán, vždyť ty si cikánka přetřená na bílo! Ty si snad snědla jedovaté houby v lese! Co jsi měla k snídání? Opium nebo hašiš!“

Celá třída se tomu smála, ale ona se styděla a s brekem utekla zpátky do lavice.

A odpoledne doma? Když si chtěla postěžovat nebo se jenom přitulit k mamce, chytit ji kolem krku a vyplakat se, nešlo to. Otec se vracíval buď k ránu notně opilý, křičel na ni i matku, nadával, a když spali, budil je, nebo několik dní nepřišel vůbec, a to matka jen apaticky seděla v kuchyni, kouřila a brečela, ale jinak nic nevnímala. Byla natolik uzavřená do svých

problémů a do svého hroučícího se světa, že si ani nevšimla, když Lenka zůstávala stále déle někde venku, že si sem tam večer v pokojíku vykouřila jointa, a ani později, když se odevzdala jehle. Nevšimla si toho dodnes, a to spolu stále žily v jednom bytě. Matka se prostě nikdy s odchodem otce nevyrovnala. Lenka sama si připadala jako jejich rukojmí, kterým se oni dva navzájem vydírali.

„Když mi to nechceš splnit, tak proč tohle všechno?“ odsekla na závěr svých vzpomínek.

„Já neřekl, že ti to nesplním. Jen se snažím zjistit hloubku toho všeho. Kdyby ti bylo šedesát, asi bych vtom nic nehledal, ale je ti devatenáct. Tak proč by pro tebe čtyři roky měly tolik znamenat, že je chceš žít znovu!“

Zamyslela se nad tím.

„To musí být stejné? To musím žít identicky jako před tím?“ podrbal se nervózně na nose.

„Není to nutné, ale dost pravděpodobné. Nebudeš si pamatovat nic z toho, co bylo mezi tím. Prostě ti bude patnáct, jako by nikdy nic dál nebylo. Chápeš? Stejný člověk, stejné podmínky, stejné poznání. Musela bys v sobě mít událost zasunutou opravdu hluboko, aby bylo možné něco změnit. Proto mě to tak překvapilo. Když si někdo prožije krásný život, je u jeho konce a chce znovu na start, není to ušlechtilé, ale pochopitelné. U tebe, moc tomu nerozumím. Víím, proč to chceš, víím, co jsi v sobě nastartovala, ale nebylo by pohodlnější přát si to prostě nějak jinak?“

Zavrtěla hlavou.

„Nemělo by to efekt. Spadla bych do toho znova, kdyby to bylo snadné. Nemůže to být snadné. Chci to právě takhle, se všemi stresi. Buď se to povede, nebo ať si mě spolkně peklo!“

Mluvila žensky, rozhodně a žensky, i když z její duše číselna dušička malého dítěte.

Pokýval hlavou.

„Dobrá. Dopila jsi už víno? Je čas jít!“

Rychle dosrkla zbytek pohárku. Nápoj ji příjemně rozeheřál. Vstala.

On ji uchopil za ruce a něco vtiskl do dlaně. Příjemně to chladilo do kůže rozeheřáté horkým hrnkem. Byla zvědavá a chtěla se podívat. Zarazil ji.

„Je to dárek. Pokud se ho nezbavíš, bude ti pomáhat. Tvé podvědomí si bude nějaké drobnosti pamatovat. Pohled na tu věcíčku by ho měl asociovat. Uvidíš sama, ale až doma. Tady ne, respektive teď už ne.“

Poslušně hodila chladnou tvrdou věcíčku do kapsy.

Galantně jí podržel oblouk oprýskaných vrat a ona jimi prošla do tmy. Do hluboké tmy a nevlídnosti činžákového průčelí.

Lenka se probudila a cítila prudkou bolest v břišní krajině. Ležela v posteli a napadlo ji kouknout pod peřinu. Viděla čisté obvazy pečlivě přilepené ke kůži. Rychle se zpět přikryla a koukla nad sebe. Před očima se klímala hrazdička nemocniční postele. Natáhla ruce a zkusila se na ní vzepřít. Ale bolest byla tak veliká, že toho musela hned nechat. Všimla si vypínače na dlouhé šňůře a sepla jej. Už jí došlo, že musí být v nemocnici.

„Tak šťastné a veselé, slečno. Někoho vám přivedu, budete mít radost, uvidíte.“ švitořila, zatímco jí napolohovala postel, a zase odkvačila pryč.

Když se po chvílce dveře otevřely, vešla jimi dovnitř mamka i s taťkou. Oba byli ustaraní a unavení, ale jinak vypadali docela šťastně.

„Jé, vy jste tu oba?“ vydechla šťastně.

„Tys nám ale dala. Našli tě v bezvědomí u popelnic v nějakém baráku, kousek od náměstí. Nikdo nevěděl, co ti je. Naštěstí někdo zavolal sanitku. Zjistilo se, že ti prasklo slepé střevo a dostala jsi otravu. Říkali mi, že tě to muselo bolet už pěkně dlouho. Proboha, proč jsi nic neřekla?“ říkal starostlivě otec.

„Hmmm, a komu asi? Pořád jste se jenom hádali! A když ne, nikdo z vás na mě neměl náladu. Byla jsem vám jen na obtíž!“

A rozplakala se.

„Ale no tak, holčičko, nebřeč. Vždyť je Štědrej večer. Navíc, měla bys být šťastná. Lékař nám říkal, že máš nejhorší za sebou, že to už bude dobré, ale že tě vytáhli hrobníkovi z lopaty, měla by ses smát!“

Matka ji objala. Snad ti můžeme říct i dobrou novinu. S taťkou jsme se dohodli, že to spolu ještě zkusíme. Nic neslibujeme. Jenom když nám volali, jak tě našli, uvědomili jsme si, že tě máme moc rádi a že bychom asi měli dělat pro tebe víc, než děláme. Lekli jsme se moc, že o tebe přijdeme, a to nechtěl nikdo z nás.

Sáhla do kabelky.

„Tohle jsi svírala v ruce.“

A ukázala jí sádrového andělíčka. Měl překrásný barokní obličej, ale uražené křídlo.

„Asi jsi ho koupila na trhu. Chceš to nebo ho mám vyhodit? Koupím ti nového!“ zeptala se ještě matka, ale Lenka lačně chmátla po zlaté šňůrce, kterou měl andělíček uvázanu v malé odlité dírce mezi křídly na zádech.

„Ne, toho nedám. Přinesl mi už vás dva, tak nosí štěstí! Určitě mi pomůže ještě s tou matikou!“

A posmutněla při vzpomínce na školu.

„Hlavně, že se mi to stalo alespoň o prázdninách. Nemůžu si dovolit zameškat ani hodinu matiky, jinak se vezu.“ řekla rozhodně a dospěle. Jako by jí snad ani nebylo patnáct.

Když rodiče odešli, přála si být vystudovaná a dospělá, protože přece dospělí nemají problém s matematikou, ani s drzými učiteli. Dospělým, těm je po všech stránkách hej.

28. Budha ve 21 století

„Říkám vám, paní, že je to úplnej blázen. No, kdo by taky chodil po hlavním městě bos a oblečený pouze do oranžovýho roucha, že?“

„No jistě!“ přizvukovala do té doby posluchačka, žena něco přes šedesátku, ověšená síťovkami, ze kterých jako hlavně zbraní trčela hrdla polyetylénových lahví se sodovkou a mlékem. Taky by se tam jistě našla i nějaká lahev piva protoho protivnýho dědka, kterej seděl doma, to aby od něj byl alespoň chvilku klid.

„Já ho viděla včera, jak se táhnul po Lidický. Šla jsem zrovna do Pekastu, protože tam mají kolem třetí horký a křupavý rohlíky, no a on vyrazil zpoza rohu a rovnou ke mně. Chvilku jsem se bála, protože vypadal na první pohled úplně šíleně. Ty jeho bosý chodidla pleskaly po asfaltu, div že nepřehlušily všechny nákladáky a autobusy, kterých tam odpoledně jezdí. Oranžovej lajntuch vlál ve větru a obnažoval chvílema jeho strašně chlupatý nohy. Lekla jsem se v první chvíli, protože to vypadalo, že bude chtít příspěvek na nějakou svoji připitomělou sektu, jenže on mi podával hodinky, považte, úplně funkční a skoro nový digitálky, takový ty kombinovaný, s ručičkama a ciferníkem a displejem ve spodní části. Starej, když jsem mu je doma dávala, tak sice mručel, že to jsou nějaký obyčejný „Casia“, maximálně za dvanáct stovek, ale na ruku si je navlíkl a už je nesundal. Kde by taky u toho svýho piva v hospodě nadělal tolik parády se svejma třicetiletýma „primkama“. Taky večer, když z hospody přitáhl domů, dost nadšeně vyprávěl, jak objevili z chlapama, že mají i telefonní seznam, diář a takový blbosti, tak to asi takovej šunt nebyl. Ale zpátky k věci. Připochodoval ke mně a povídá „Vezměte si ty hodinky.“ Přesně tak mi to řekl. Já na to, ale, panáčku, proč bych vám je brala. Podle čeho budete vstávat a chodit spát? Jenže on mi je pořád cpal pod nos a povídal, že se musí od všeho oprostít. Nebo snad očistit? No to je přece jedno. Já mu jenom řekla, a co já budu s pánskýma hodinkama asi tak dělat? Takhle kdyby

spíš byla nějaká koruna, jestliže hodlaj rozdávat, no a on se tak strašně smutně podíval, jako bych to snad s těma penězma mohla myslet vážně a jako by mu bylo opravdu upřímně líto, že mi vtom nemůže nijak vyjít vstříc, ještě smutněji odpověděl. „Peníze, ty já, bohužel, babičko, žádný nemám. Vemte si ty hodinky a prodejte je někde ve frcu. Berte, nebo je dám někomu jinýmu. Pálí mě v ruce, jako by byly z horkýho olova.“ No co jsem mohla dělat, vzala jsem si je teda a on ještě povídal něco vtom smyslu, že brzo všichni zemřeme a on že tak bojuje za naše vykoupení. Abychom mohli být vzkříšení do nového a lepšího života. Snad něco vtom smyslu, abychom jako bohu vůbec stáli za úvahu nás na nějaký lepší místo seknout.“

Prostě mu muselo přeskochit, jak říkám, protože vypadal jako blázen a myslel si asi o sobě, že je Kristus. Ale copak ten by chodil bos a v oranžovým prostěradle? No, já proti tomu mladíčkovi zemřu určitě brzo. Řekla jsem mu to, i to, že on má jistě času dost. Tak nějak divně se usmál, jako by chtěl říct „mysli si, babko, co chceš, ale já vím své“.

Snad proto, že to vypadalo na delší hovor, postavila si svoje síťovky na zem. První žena, jejíž tašky už na zemi dávno stály, se rozhodla převzít otěže hovoru zpět do svých úst.

„Stará Pýchová byla dokonce u něj doma. Odchytnul ji na náměstí, na „Masarykáči“, a nedal jinak, než že s ním půjde domů a něco si tam vybere. No, taky říkala, že byla nejdřív posraná strachy, dokonce i když vyndal z kapsy pětistovku a dal jí ji za to, že s ním půjde. To asi ještě měl peníze,“ rychle dodala, když uviděla, jak se její kolegyně závistivě zatvářila na to, že ta stará Pýchová, ta strašně hamižná stará Pýchová, by měla dostat pětistovku a ještě cosi dle vlastního výběru, zatímco ji odbyl jenom obyčejnými digitálkami.

„Nakonec ta pětistovka byla lákadlo, kterému neodolala, i když, jak říkala, se bála, že to je nějaký úchyl. Povídala že toho doma už moc neměl, takže ani nebylo z čeho vybírat. Sebrala si ze skříně dvoje povlečení a nějaký prostěradla. Prostěradla prej obyčejný, lněný, ale zato cichý to byly krásný, damaškový, snad to musel po někomu dědit, protože něco tak kvalitního se už dneska nevidí.“

Závist v očích posluchačky byla tak obrovská, že se rychle rozloučila a odkráčela sdělit všechny ty novinky domů manželovi. Hlavně, jaká je to nespravedlnost, když Pýchová dostala cejchy a peníze a ona zase utřela. Jenže cestou k domovu se jí to rozleželo a usmyslela si, že nejlíp bude, když si na toho mládence někde počíhá. Možná, když obejde všechny ty babky, se kterými se pravidelně potkává, bude znát přesněji akční rádius

jeho pohybu. Vylovila proto z kapsy oblýskaný koženkový obal naplněný neméně oblýskanou Nokií a zavolala domů, že přijde později, protože musí ještě něco sehnat, co tady v okolí nikde není.

Petr se mezitím dovlékł domů a z posledních sil ulehł na starý, ale stále dostatečně měkký kus kovralu. Postel už neměl. V životě si nedokázal představit, jak dá člověku zabrat, když musí všechno rozdat. Pořád se bál, aby mu náhodou něco nezůstalo. Možná nebyla důležitá nějaká ta drobnost, ale dokázat se tak strašně rychle zbavit všech zásadních věcí byl problém. Nebylo vůbec jednoduché věnovat někomu po rodičích zděděný byt. Původně o něj projevila největší zájem sousedka, pořád opakovala, že teď, když je její „dcera“ v tom, bude velká výhoda mít ji přes chodbu. Jenže nakonec, když měla zaplatit všechny poplatky, rychle couvla.

„Já myslela, že to jsou věci, které normálně platíte vy, když mi to chcete dát?“ pronesla drze do očí, když se ptal, proč tak najednou změnila názor.

„Možná máte pravdu, že je to zvykem, ale ten byt má hodnotu jeden a půl miliónu korun. Všechny ty poplatky nepřesáhnou pár desítek tisíc. Myslím, že je to pořád dost výhodné...“ odpověděl klidně.

„Je a nebo není, o to přece nejde. Já bych si to vzala, ale budu platit nejdřív za vás a potom ještě za sebe. A koneckonců náš byt zase tak malý není, tak se tam srovnáme i s holkou,“ pronesla tvrdě, tak aby bylo dostatečně jasné že jednou provždy o tom nemínil diskutovat. Pokrčil tedy rameny a věnoval ho jakémusi muži středních let, který byl trochu pod parou, chytil ho ve městě a stěžoval si, že ho manželka vyhodila, protože si dovedla domů mladšího.

„Po všech těch letech ssi přivedla d-domů mladšího. Zzze m-ě v-y-vytah-ala ppe-ní-ze a ppak vy-kop-la,“ blekotal mu do ucha. Dotáhl ho proto k sobě. Nechal přespat na svém kovralu a ráno mu zopakoval svou nabídku. Byl šokován? Jistě. Asi nevěřil, že už vystřízlivěl. Ale nakonec byl šťastný.

„Člověče, kdo vlastně jsi?“ ptal se, ale v hlavě mu třeštilo.

„To bys nepochopil:“ mávl ale jenom rukou a potom, jako by nesměle, dodal, „Jsem znovuzrozený Budha. Jeho reinkarnace! Chápeš?“

A usmál se výrazu strachu v obličejí nocležníka. Strachu, který vypovídal o tom, jak usilovně přemýšlí o přítčtnosti hostitele, o tom, zda je taková nabídka platná, jestliže ji učinil blázen.

„Ale neboj, jinak jsem úplně v pořádku,“ řekl a poklepal si ukazovákem na čelo, aby bylo dostatečně jasné, kam tím míří.

„A teď bude nejlepší vyřídit formality.“

Ulicemi hořícího města kráčel ten znovuzrozený Budha ve svém jasně oranžovém sári. Nic se ho nedotýkalo, plameny, které sem tam olizovaly bosá chodidla, jej nepálily. Svět právě začal pykat za své staletými nahromaděné hřichy a přetvářel se, snad v ráj pro jediného nového obyvatele, a tomu tekly nad tou spouští z koutků očí slzy. Neměl nic, kromě toho oranžového sári a taky naděje, že to, co se plamenem právě přetavuje, bude užitečnější a lepší než to, co právě mizí.

29. Hostina

Život tu utíkal dalo by se říct v zaběhlém a stálém koloritu. Naše oddělení bylo malé. Jakoby jakýmsi zvrhlým architektem navrženo pro nás, několik „doživotkářů“. Přesto i to byl důvod ke spokojenosti. Byli jsme stranou hlavní budovy. Nedotýkal se nás nijak její život a povětšinou ani všechny ty nesmysly, které byly schopni vymyslet ve správní budově či někde na ministerstvu. Jediné, co nás tu trochu rušilo, byl občasný křik, který k nám přes všechnu izolovanost doléhal a vlastně nám jenom dobře připomínal, jak důležité je vážit si každé chvílky tady, bez rámusu, roztržek a zbytečných nástupů.

Většina z nás, pomínu-li tedy, že jsme se nemohli sebrat a odejít kamkoliv, jsme byli o moc svobodnější, než před výkonem trestu. Vyrovnanější.

Dozorci byli páni v letech, rozumní a měli k nám takřka otcovský přístup. Chovali se více než slušně a my se jim to snažili tím samým oplácet. Většina z nich byla ráda, že to u nás v klidu doklepe do důchodu, bez mimořádných událostí. Bez toho, aniž by museli někdy řešit dilema, zda na toho „šilného spratka“ vytáhnout či nevytáhnout zbraň, zda ho odprásknout či neodprásknout, protože stejně není na světě pro nic lepšího, než aby mě v jednom kuse jenom sral. Nic takového. Klid, tolerance a vzájemná úcta. Oni si vážili našeho vzdělání a my jim často dělali domácí úkoly pro jejich syny, dcery, vnuky či vnučky. Obyčejnou základní školou počínaje, konče seminárními a diplomovými pracemi. Alespoň trochu rozptýlení tady.

Ale to všechno jednoho dne, kdy jsme již lety jednotvárného života byli ukolíbáni a mysleli si, že se nikdy nic změnit nemůže, spadlo jako domeček postavený z karet na víku automatické pračky Tatramat, jež zrovna začala ždímat. Stačilo k tomu velmi málo. Možná stejně málo, jako u většiny z nás stačilo k tomu malému zkratu či náhodě, proč jsme se na této straně světa ocitli.

Šéf-dozorce Karel Pěkný dovršil konečně toho správného věku a odešel do důchodu. Na jeho místo nastoupil Milan Březina, tedy člověk ne o mnoho mladší, ale ani ne o mnoho horší či lepší. Všichni tu byli fajn, takže tohle byla vlastně očekávaná a nijak zásadně špatná změna.

Jenomže nepřišla sama a ta druhá, která na sebe nenechala dlouho čekat, byla, že namísto nějakého dalšího tatíka, který se choval dostatečně slušně, aby si zasloužil dožít mezi námi, sem prskli jakéhosi mladého a protekcemi ověšeného spratka, kterému se (alespoň dle referencí) nepřičilo vůbec nic. Když nám to ostatní oznámili, tedy ne že by informovanost vězňů byla na prvním místě, ale prostě nás ten blížící se průser ještě víc semknul a spojil, celá naše část získala skoro pohřební náladu. Takže když nám to řekli, oba tábory vyhlásily společný smutek. Nikdo z nás ale netušil, že skutečnost bude ještě daleko horší, než všechna očekávání.

„Jmenuji se Adam Ostrý a všechny vás upozorňuju, že svému jménu dělám čest. Jsem ostřejší než chilli paprika a určitě i než žiletky, který dostáváte třikrát týdně k oholení vašich hnusných tváří,“ byla jeho první slova, zatímco se významně pohupoval na podpatcích a pohledem tékal střídavě po nás a po novém šéf-dozorci.

„Než mě sem vyslali, tak mi pan ministr kladl na srdce osobně, abych se snažil a vše tu dal do pořádku. I na ministerstvu se ví, že tu vládnou divné poměry!“ A jeho pohled ještě zvýznamněl. Zřejmě si uvědomil, nebo si alespoň představoval, obrovský morální dopad svých slov. Vypadal jako floutek, a taky to byl floutek. Proto mu byl odpovědí pouze náš hromadný a hlasitý smích. Někdo už nevydržel stát, a tak si sednul, dál se dusící v záchvatech smíchu, aniž by mu vadilo, že se válí v prachu nástupiště. To ovšem našeho „Ostrého Adama“ rozčílilo k nepřičetnosti. Začal vztekle pobíhat a nakonec se do nás, sedících, pokoušel i kopat, dokud nebyl ostatními dozorci chycen a poněkud zpacifikován.

To ale ještě nebyl zdaleka konec jeho představení. Vztekle po svých kolezích loupal očima a křičel na ně, že napomáhají vzpouře a že to tak nenechá. Rozkřičel se, že slíbil posílat pravidelné hlášení o zdejších poměrech, že jeho tatínek sedí ve vládě a že až je tu všechny vypráská ven, tak tu zůstane jako šéf-dozorce, když ne jako ředitel.

Vyhrožoval jim a my se ještě chvílku smáli, ale nakonec nám došlo, že to asi ani moc k smíchu není, protože všechno, o čem právě v záchvatech vzteku mluvil, bude zřejmě schopen udělat. Dobrá, možná se trochu vyťahoval, myslel si asi, že mu to pomůže získat autoritu. Byl příliš mladý na to, aby si uvědomil, že ji tak nezíská nikdy, ale taky to byla křivácká svině a

té se věřit nedalo nic. Nakonec bylo vidět, že jeho rozčilení zkoncentrovalo zpět i ostatní dozorce. Nechali ho být a nový velitel se mu pokusil rozumně říct několik slov, na která ale reagoval, velmi mírně řečeno, hodně podrážděně. A to byl právě ten konec všeho. Tento den a toto představení bylo počátkem znovuzavedení hloupých předpisů v odlehlé a dlouho bezvadně fungující komunitě.

Našeho mladíka všichni nenáviděli. A když říkám všichni, tak jsem si jist, že opravdu všichni. Poznalo se to, a taky se poznalo, jaké sebeuspokojení a až drzý výsměch se usadil na tváři kohokoliv ze staré gardy, když se Adamovi, často ne jistě náhodou, stala nějaká nepříjemnost či zlomyslnost. Dávali jsme si pomalu dvě a dvě dohromady a byli si jisti, že s tím musíme něco udělat. Všichni jsme si to uvědomovali, ale nikdo z nás nedokázal vtom strašném tlaku, který tu najednou panoval, vymyslet jednoduchý a přitom funkční plán.

„Musíme ho zlikvidovat. Nic jiného nepomůže, než ho prostě a jednoduše zabít,“ téměř zašeptal polohlasně „Tatík“ jednoho večera do všech těch nadávek a nás to ztišilo a uklidnilo. Konečně se totiž někdo odvážil před ostatními říct nahlas to, o čem byl v hloubi duše každý z nás přesvědčen.

„Musíme ho zabít, protože když odtud ta špína uteče, třeba jen pár stovek metrů, tak stihne vykřičet kdekomu, jak to tu chodí, a bude konec. Nemůžeme si dovolit nechat ho utéct pryč. To možná přežijí ostatní dozorcí, ale já už jsem moc starej na to, abych nějakýmu úchylovi v normální base roztahoval zadek, až to tady zruší a nás rozházoú po ostatních basách v republice.“

To všechno bylo strohé a úplně jasné. Jak říkám, asi tady nebyl člověk, který by si to neuvědomoval daleko před tím, než to „Tatík“ vyslovil, jenomže tohle strohé sdělení nám vehnalo do mysli strašnou spoustu dalších a o hodně složitějších otázek. Například nám bylo jasné, že ať je to jak chce, tak s podporou ostatních bachařů můžeme jenom těžko počítat. Možná s jejich nezájmem v případném vyšetřování, možná s jakousi tichou účastí ano, ale s žádnou podporou ne. Bylo nám také jasné, že někdo musí „staré kusy“ mezi nimi trochu „nařuknout“, abychom si udělali představu, kam lze při realizaci zajít.

„To je sice fajn, Tatíku, ale co s mrtvolou? Myslíš, že až ho tu najdou, tak někdo uvěří, že uklouzl na mýdle nebo že nedal přednost při výjezdu z vedlejší chodby, a tak ho ten na hlavní sejmul?!“

„Mrtvolu nikdo nenajde. Ta zmizí spolu s ním. Adam Ostrý prostě musí zmizet absolutně se vším. Potom to má smysl,“ řekl klidně a podivně se usmál.

„Jediné, co po něm může zůstat, je jeho špatná duše, aby se mohla smažit někde v pekle.“

To už ale nevydržel Mili: „Mluvíš jako bible, ale zapomínáš, že my zázraky dělat nedokážeme. Já byl soudní znalec a dokážu si představit, jak se vtom budou pitvat, zvlášť, jestli má tatínka někde ve vládě. Jak chceš dokázat, aby jeho mrtvola zmizela? Řekneš snad kouzelnou formulku, poručíš „rozplyň se“ a budeš čekat, že se tak stane?“

Jenže „Tatík“, jak se zdálo, byl připraven. Pečlivě připraven na všechno. „Každý z nás je sólo jedno jediný a smrdutý hovno. Ale když se dáme dohromady, tak ten zázrak, o kterým mluvíš, dokážeme. Jasně, bude nás to něco stát. Bude nás to stát dost. Sakra moc nás to bude stát, ale dokážeme to.“

Když viděl tu spoustu otazníků v našich očích, které se na něj upřely, pokračoval:

„My ho prostě musíme sežrat.“

Jakmile jsem jeho slova zaslechl, chtělo se mi zvracet. Nějak jsem pořád nemohl uvěřit, že mluvíme o člověku a ne o trochu zasmrádlém nedělním guláši. Celé to vyznívalo v dost „lehkém“ duchu. Sežer ho kousek a staň se kanibalem. Jak jednoduché.

„Ono to nebude zase tak strašné, jak se zdá. Myslím si, že za několik dní jeho řvaní to uvidíte úplně jinak,“ začal to „Tatík“ bagatelizovat.

„Navíc, já přece bejval kuchař, extra třída. Tady Radim s Robertem jsou zase vystudovaní odborníci na dietu. Dokážou i netopýra či krysu připravit tak chutně a zdravě, že bych se ani Adama ve vlastní šťávě připraveném dle jejich receptu nebál. Nakonec, co přece do lidského těla vstoupí, to z něj, byť poněkud pozměněné, zase vystoupí.“ A chytil se teatrálně za nos. Divadelní režisér by jistě řekl, že přehrává.

Jenomže jeho řeč, jak jsem sledoval, se nelíbila jenom mně, ale i všem ostatním. Vypadali totiž přinejmenším stejně znechucené jako já.

„A ty si snad myslíš, že ti tu někdo dá k dispozici kuchyni, koření a vůbec všechno, aby bylo možné to dotáhnout do konce? Máme tady jeden starej vaříč, načerno, na kterým si občas vaříme kafe, to je všechno. Taky přece zůstanou takový věci jako kosti, vnitřnosti, co s tím? Co s oblečením?“ slyším se křičet a překvapuje mě, že ač je to strašně absurdní, tak jsem schopen uvažovat o detailech. Jako bych se snad s tím vnitřně vyrovnával, jako bych se s tím byl schopen smířit.

„No, šaty, abych ti řekl pravdu, to je asi ten jedinej problém. Kostí se dají nadrtit na moučku a ta se dá do něčeho přidat, takže je to, no, v rámci možností, stravitelné. Střeva lze vyprat, a udělat do nich jitrnice, stejně jsou

prý prasečí vnitřnosti nejvíc podobný lidským, ale ty šaty, to bude chtít dost trpělivosti, když už času moc nemáme. Budeme je muset rozpárat, rozcupovat na nitě a potom teprve spálit. Všechny kovový předměty, jestli nosí nějaký šperky, přetavit, zničit a potom vyhodit, nebo spíš zahrabat někde venku. Musíme myslet i na ty největší detaily a přitom musíme konat rychle.“

„Pořád jsi mi ale neodpověděl na to, kde chceš vzít nádobí, koření a alespoň jeden slušnej sporák!“ a snažím se o opravdu vyzývavý tón hlasu, aby se to zase nesnažil zahrát do autu.

„Hlavně musíme vyjít z našich možností a potom se taky připravit. Tady nesmí být velký prostor pro improvizaci. Musí to všechno do sebe zapadat. Takže bych byl pro, abychom se rozešli, nechali si to projít hlavou, a až se příště sejdeme, jestli se sejdeme, tak abychom už mluvili jenom o právě takových podstatných věcech. Nesmíme se dlouho utápět v myšlenkách, protože každý den, kterej tu Adam odslouží je pro nás potencionálně nebezpečným. Aby to bylo fér, tak každý, kdo bude pro, vezme obyčejnou dopisní známku a dozadu, na klíč, ji vlastnoručně tužkou podepíše a strčí mi ji do šuplíku na toaletní potřeby. Ten jedinej toleruje i náš Adam zamčený. Kdo bude vysloveně proti, tak mi tam hodí podepsaný okraj štočku. Tak si dejte pozor, abyste známky opravdu dobře očistili, aby vaše gesto bylo jasné. Pokud se k tomu někdo jasně vyjádřit nechce, tak mu ponechám luxus anonymity. Prostě tam nehodí nic a po sečtení pro i proti se zjistí, kolik z nás stojí mimo.“

A s tím jsme se asi na týden rozešli. Byla to dost dlouhá doba. To je pravda. Jestli vás zajímá, jak jsem konkrétně já hlasoval, tak ode mě se skvěla u „Tatíkovy“ kolínské jasně podepsaná dopisní známka s motivem českých hradů a zámků. Jestliže jsem měl až doposud dojem, že sem nepatřím, byla tohle nejlepší cesta, jak to změnit. Jenže vydržet tu žít několik let pod člověkem, jako dozorce Ostrý, by stejně dříve či později ze mě muselo zločince udělat. Nebo šilence. Každopádně bylo daleko lepší se na vše připravit a smířit se s tím, že ten pravý a nefalšovaný vyvrhel se ze mě asi stane až za mřížemi.

Po týdnů byla debata o moc věcnější a konkrétnější. Zřejmě to bylo tím, že v „Tatíkové“ stolku byla spousta podepsaných známek, ani jeden okraj, a co bylo nejlepším vysvědčením naší soudržnosti, tak počet známek přesně odpovídal počtu chovanců. Ne, že bych toužil být vždy s každým zajedno, ale teď mi to udělalo radost. Obrovskou radost. Bylo dobré vědět, že nejsem sám, kdo byl dohnán všemi strašlivými okolnostmi až k hypotetickému kanibalismu.

„Tatík“ mezitím spíš určoval nám všem ostatním úkoly. Dalo se to snadno pochopit. Nakonec to byl jeho nápad, takže je logické, že se stal jakýmsi nevolným šéfem celé akce. Je tedy fakt, že vůdcovské sklony mu nikdy nechyběly.

„Takže, Mili, Beno, a i ty, náš novejsrandisto, budete delegací k šéfdozorci.“

Hergot, jak strašně moc mě štvalo, když mi i po několika letech stále říkali „hele, ty novejš“. Je sice fakt, že po mně už sem nikdo nepřišel, ale přece bych si snad zasloužil víc! Jenže teď jsem to stejně musel nechat plavat. Nebyla ani vhodná příležitost, ani čas se o svoje oslovení s „Tatíkem“ hádat.

„Milli pro svoje zkušenosti s psychologií a vy dva proto, že vás má kdovíproč nejraději a dost na vás trpí, zvlášť támhle na mladého. Asi mu připomíná syna,“ pokračoval a významně na mě ukázal rukou. „Do prdele, ať už nechá být toho mladýho,“ napadlo mě znovu, ale jinak jsem byl zticha.

„Sakra, chlapi, ne že něco poserete. Rozumíš, Milli, od toho tam budeš. Musíš odhadnout, co všechno se mu dá naservírovat a co už ne. Nemůžete počítat s tím, že člověk jako on pojedou na starý kolena ve zločinu. Musí být pořád jasný, že oni všichni, ať se stane cokoli, z toho vyjdou s čistou kůží. Potom taky ty požadavky. Prostě když cokoli Milli odmítne (a vy mu nepomůžete, napadlo mě) tak to nebude. O to víc se bude improvizovat. Tak doufám, že uděláte všechno, možný i nemožný. No a podle toho, jak dopadnete, se bude řešit zbytek. Zatím je o tom předčasny mluvit.“

Šéf-dozorce nás přijal hned první úterý v týdnů, kdy jsme byli „Tatíkem“ delegováni. Vešli jsme do jeho strohé kanceláře. On seděl za unifikovaným, odporně šedým kovovým stolem v nepěkném, ale jistě pohodlném křesle, a nám pokynul na obyčejné dřevěné židle, takové, jakých na celách a společenských místnostech byly stovky, takže na ně naše zadky byly dostatečně přivyklé.

„Tak, co vás trápí, chlapi,“ začal velmi zvolna a opatrně, a jako bych v jeho hlase cítil strach z toho, abychom mu nenesli nějakou petici či se za každou cenu nedožadovali návratu starých časů.

„Trápí nás to samé, co vás a co poslední měsíce všechny v tomhle oddělení, ale nemusíte mít strach. Nemáme žádná ultimata ani petice, prostě si s vámi potřebujeme promluvit,“ vyklouzlo mi snad až příliš rychle. Báł jsem se, že to bylo příliš přímočaré na úvod, a tak jsem se rychle podíval po Milim, co on na to, ale ten se pořád usmíval, takže to asi nebylo na úvod zase tak špatné.

„Je tu opravdu něco, co nás poslední dobou trápí. Vás možná o trochu víc, to ale neznamená, že pokud by byla jakákoliv možnost to vyřešit, že bychom ji nevyužili, nebo alespoň nepomohli?“ vyjelo jakoby mimoděk z úst Milana Březiny. Dal si záležet, aby to znělo spíš jako přerěknutí nebo jako jakési v zadumanosti nepatřičné obnažení myšlenek, ale my všichni rázem měli jistotu, že ať se stane cokoliv, bude velká snaha to ututlat, a to bylo fajn zjištění.

„Mluvíte o příležitosti, ale co lze tomu z vašich pozic přinést?“ zadíval se smutně na nás, na všechny tři.

„My jsme ve stejném nebezpečí jako vy,“ sděloval překvapivě „a ne-li ve větším. Vy prostě víte, že si to do konce odsedíte. Tady nebo jinde, no dobrá, asi to tu fungovalo líp, jenže když z toho ten mladík udělá to, o co se snaží, budete tu žít stejně jako kdekoliv jinde. Z naší pozice je to o moc horší. Proč by měl člověk, kterej celej život makal jako blázen a na o moc horších štacích než je tahle, přijít o spokojený a zasloužený důchod? O lepší zdravotní pojištění a další a další výhody? Zas tak dobře, aby si o to někdo z nás mohl dovolit přijít, si nikdo z nás nežil. Většinu z těch chlápků na druhý straně mříží udržela jenom ta vidina slušného důchodu a všech výhod, který z toho pro ně jako pro bývalé státní zaměstnance vyplývají. A jestli se vtom bude ten mladík rejpat pořádně, tak možná sebere tohle všechno i lidem, kteří si rok nebo dva už zaslouženě užívají. Nebo sebere důchod ženský, která má prostě tu smůlu, že je vdovou po slušným dozorcí. Nic z toho nechci a v rámci toho jsem ochoten i podstoupit jisté riziko. Samozřejmě, že nesmí být vyšší, než život s takovým podřízeným.“ A ukázal kamsi za svoje záda. Snad nám tím chtěl naznačit, že mu takový člověk nevisí ani u zadku. Opravdu bylo fajn, že nám hned na rovinu ukázal karty. Bylo pro nás mnohem snažší pokusit se odkrýt i ty naše. Respektive sdělit naše požadavky. O konkrétním provedení likvidace bylo nutné z pochopitelných důvodů pomlčet.

„O tom ani nechci nic vědět. Co nevím, to nikdy neprozradím. Pomalu stárnu, senilním a chci si uchovat pokud možno jenom ty příjemné vzpomínky. Proč se zbytečně seznamovat s něčím, co by se za pár let mohlo stát mojí noční můrou?“

Možná to byl rozumný názor. Nám to asi zatím nedocházelo, ale přijde jistě řada momentů, se kterými se budeme muset vyrovnat, a možná se nám to do smrti nepodaří. Byli jsme sice všichni lidé, kteří chybili, ale na druhou stranu nikdo z nás nebyl takové neinteligentní sadistické prase, pro které žádná hrůza světa není dost strašná.

„Můžu zařídit rekonstrukci místní kuchyně. To bych opravdu mohl. Navíc se měla rekonstruovat už před dvěma lety, takže se nikomu nebude zdát

divné, proč k tomu došlo zrovna teď. Tím pádem taky zařídím, aby se alespoň některé věci, tedy pár sporáků, kotlů i nějaký nádobí nastěhovalo do místního skladu a můžu taky zařídit, že od toho skladu budete mít klíče. Nejlíp bude, když někoho z vás určím, aby pomáhal se stěhováním kuchyně a aby byl řemeslníkům, kteří tu zakázku dostanou, k ruce. Měl by to být někdo, kdo se trochu vyzná v elektrice, protože rozvody sice ve skladu jsou, ale připojit si to bude muset načerno někdo z vás. Navíc, všechny hospodářský místnosti jedou na jedny hodiny, proto se nedá vykázat zvýšená spotřeba v některé z těchto místností. Přestože kuchyně nepůjde, padne spotřeba na její konto. Horší je, že rekonstrukce bude trvat několik měsíců, kdy budeme odkázáni jíst blafy z hlavního traktu. Tam se vaří úplně jinak,“ mluvil, jako by již byl na něco podobného připraven.

„S ostatními to proberu sám a taky potom, až bude všechno připravené, mohu zařídit, aby tu s vámi byl nějaký čas sám. No, nepůjde to asi na dlouho, ale myslím, že můžu pro nás ostatní naplánovat nějaký školení a nechat ho tu jako dozor. Jasně, že to bude vypadat divně, ale když k tomu připočtu, že Adam ví, že s ním každý slouží jenom proto, že musí, ani mu to divné nepřijde. Já mám na takové řešení v rámci předpisů právo, zvlášť když tu za poslední desetiletí nabyl ani pokus o napadení dozorce ani pokus o útěk, tím méně o vzpouru. Možná to bude vypadat trochu divně, ale zdůvodním si to. Zkusím najít takový školení, který už on absolvoval a většina z nás ne. To by mi dost pomohlo.“

Byl tu úplně sám a my to dobře věděli. Taky všechno o sporáku připraveném ve skladu, který, stejně jako elektrický kotel plný klokotající vody, zapojoval především na černo Dominik Krásný, ten Hacker, i když se z toho snažil vyzout a namluvit nám, že napětí a proud, se kterými doposud v oblasti výpočetní techniky pracoval, se dalo měřit líznutím jazyka, neboť se zpravidla jednalo desetiny voltů.

Adam si byl dnes, jako ostatně vždy, jistý svou převahou, a taky podle toho dostatečně arogantně i hlasitě vystupoval.

„Kdybys jenom tušil, chlapče, jak tu všechny už tím svým velkopanským chováním sereš,“ pomyslel jsem si, jakmile na mě začal řvát, když se mu zdálo, že s těžkou károu plnou várnice s jídly z hlavní kuchyně dostatečně svěže neuháním chodbou.

„Kdybys jenom tušil, co tě za chvíličku čeká!“ napadlo mě a doufal jsem, že vše, co je třeba, zahrāju dost přesvědčivě. Snad mám dost zkušeností z našich s Oldou sehraných recesí. Snad mi v krvi zůstalo dost kumštu na to, abych to zahrál.

Jak kmitám chodbou i s těžkou, přeloženou károu, tak se najednou skácím a začnu strašně naříkat. Vyju jako pes z Baskervillu o půlnoci a nejsem k utišení, ani když na mě míří jeho služební zbraň.

„Do prdele, já vám říkal, abyste mě tak nehonil, mám něco s nohou. Asi jsem špatně stoupl! Sakra, to je ale bolest! Do prdele, jestli se na tu nohu nikdy nepostavím! To je ale bolest, do prdele!“ křičím snad tak akorát zoufale a hystericky jak se čeká od člověka, kterému by měl každou chvíli začít otékat kotník po zlomenině nebo alespoň po výronu.

„Vstávat, a pokračujem. Nemám čas se tu s tebou natahovat! No tak, ukaž, že nejsi zas až takový hovno, jak vypadáš! Vstávat a pokračujem!“ křičí mi do ucha a výhružně mě pobízí tou svojí pistolí.

„Chceš snad, abych tě tady na místě odstřelil?! Tak to chceš, to si přeješ?!“

Snad i v hloubi duše cítím, že nás všechny natolik nenávidí, že by toho byl i schopen. Chápu, že mu na nikom z nás nezáleží ani tolik, jako na vzteklým a toulavým psovi, kterež se ho právě chystá napadnout. Jenomže snad i jemu je jasný, že za ty komplikace mu zmáčknot spoušť nestojí.

„Myslíte si, šéfe, že mě baví ležet na těch studených dlaždicích? Páchno to dezinfekcí jak několik nemocnic. Prostě potřebuju doktora, protože se na tu nohu nepostavím. Jestli mám dovézt někam tu káru, tak leda byste mě u toho nesl v náručí!“

Bylo vidět, jak trochu znejistěl. Asi mu letělo hlavou, jak je možný na perfektně rovný a vyleštěný chodbě stoupl tak blbě, že se noha ocitne okamžitě v „kelu“, ne-li někde dál.

„No tak, alou vstávat! Copak nevíte, že jsem tu sám! Nemůžu vás tu nechat ležet a jít pro ostatní, to je proti předpisům,“ přešel do předpisového vykání.

„Taky nemůžu pustit z cel ostatní, aby vám pomohli. Není dost dozorců na to, abych to udělal. Je tu zrovna dneska dost zvláštní situace.“

Mluvil poměrně klidně a ani se mi už nepokoušel vyhrožovat. Nevím, jak je to možné, ale podle hlasu bych řekl, že hodně znejistěl. Nic bych za to nedal, že ten parchant tušil, že se na něj něco chystá.

„Leda byste mě tu na místě odstřelil a pak si došel do cely pro dalšího, kdo ty várnice doveze. Jinak to nevidím nebo tu prostě zůstanu ležet, dokud se ostatní nevrátí a vy asi budete za blba, až váš šéf zjistí, že si s něčím tak jednoduchým neporadíte.“

To zabralo. Tedy ne, že by to něco nějak zásadně změnilo, ale dotkl jsem se jeho ješitnosti, on se rozzuřil a vystřelil. Nečekaně, prudce, nechci ani pomyslet na to, že mu přeskočilo a že se jenom netrefil. Spíš se mě snažil

vystrašit. Asi si myslel, že se zvednu, čapnu tu káru a poběžím dál hlava nehlava. Já se ale jenom trochu příkrčil, když přede mnou vylétl proud jisker z podlahy, to jak ji škrábla kulka. Potom to zasvištělo, několikrát a krafoučce a po několikerych nárazech to na závěr znovu silněji kovově plesklo. Pak už byl slyšet tekoucí pramínek, jak kdyby někde zůstal pootevřený vodovodní kohoutek, ale za několik okamžiků již bylo vidět, jak z jedné várnice čůrkem vytéká polévka. Od toho pramínku se valila ještě pára a na podlaze se kapalina srážela v mastnotu ušpiněnou zeleninou. Tu chvíli, než polévka začala vytékat z várnice ven, tu snad minutku potřebnou k tomu, aby se kapalinou nejprve naplnila mezera mezi dvěma plášti, tu dobu bylo úplně ticho, kdy já se uvnitř trásl jako ratlík a on zřejmě taky, protože mu asi došlo, jakou blbost udělal.

„Chlapi budou asi dost nasraní, že jsou bez polívky,“ snažím se ale říct, jakmile se trochu zkoncentruji. Hlavou mi ale jenom letí: „Všechno si to zaslouží. Jestli jsem pochyboval, promiň bože, protože on si to opravdu všechno zaslouží.“

Jemu ale asi ruply nervy, protože se ke mně vrhnul na zem a nekoordinovaně a hystericky se ptal: „Doprčic! Stalo se ti něco?“

A jak uviděl moje zavrtění hlavou, ujišťoval se hned: „Že to na mě neřekneš, nikde a nikomu, vid', že ne, zůstane to jenom mezi námi.“

Přikývnu a je mi jasné, že už o tom opravdu bude zbytečné s kýmkoliv z jeho kolegů mluvit.

„Dobrá, tak tu zůstaň na místě, já dojdu pro ostatní. Vezmu někoho na úklid, někoho na odvezení toho oběda a taky alespoň dva, co tě odnesou na ošetřovnu!“

Když přijde zpátky se čtyřmi mými kolegy, tak se musím pokusit naposledy odvést pozornost. Zaječím, jako když mě na nože berou. On se ke mně otočí, skloní se, a vtom o něj zezadu kdosi přerazí násadu od smetáku, díky čemuž se na mě jeho tělo okamžitě zhroutí. Nevím, kdo to byl, protože přes něj není vidět. Můžu sotva dýchat. Odštípnutý konec násady mi letí těsně kolem hlavy a já se tak ocitám během několika minut znovu v nebezpečí, a to netuším, že všemu není konec. S těžkým žuchnutím přistane na jeho hlavě várnice plná horkých brambor. Ještěže jeho hlava zůstala po pádu mimo moje tělo, protože ji ta rána várnici proměnila v krvavou kašovitou hmotu. Rychle se snažím z pod bezvládného těla vysoukat ven.

„Kterež debil?“ uklouzlo mi při tom.

„Copak to bylo nutný?! Takovej extrém, do prdele!“

„Promiň, ale bál jsem se, že by mohl být jenom omráčený. Bylo třeba mít jistotu . . .“ skoro okamžitě se mi omlouval hromotluk, bývalý vojenský

pilot. Snad pro „strýčka příhodu“, kdyby asi chtěli zřídit mezivěžeňské aerotaxi, se udržoval v kondici, aby byl první pilot na řadě.

„Hm, no tak teď tu jistotu už máš!“ bručím, zatímco mi on pomáhá vstát.

Po několika dalších desítkách minut je skladiště doslova naplněné párou. Je prostě znát, že uvnitř chybí pořádná digestoř. Párou se ostatně za chvilku plní i chodby, to díky malému okénku, které nechybí v žádných ze zdejších dveří. Pára tudy vytéká jako řídká a mléčně bílá tekutina a unáší s sebou pachy masa, koření, ne nepodobné vesnické zabijačce. Místo činu je zatím dokonale vydrhnuté a vydezinfikované, aby se žádná stopa krve nedala identifikovat. Byla to strašná práce, mýt takový prostor koncentrovaným savem a nechat si přitom leptat sliznice dýchacích cest, ale zvolil jsem to dobrovolně, protože to pro mě bylo stále přijatelnější, než být k ruce kuchařům při porcování a přípravě jídel.

„Někdo by jim měl raději říct, kolik páry se tu valí!“ napadlo mě a téměř okamžitě jsem vybuchal smluvený signál na dveře, stále chrlící další a další přívaly. Vzduch tu už byl mokřý a těžký jako v prádelně.

Za několik vteřin se ty dveře rozevrou a mezi nimi stojí „Tatík“ s lehce zakrvaveným nožem v levé ruce.

„Kde jste, proboha, vzali nože?“ vyjelo mi překvapeně, jako bych zapomněl, proč tu vlastně buším.

„A to jsi čekal, že ho budeme porcovat střepem z lahve? Jasně, že jsme šlohlí nože. Nepocházíme od Amazonky, abysme dokázali něco naporcovat pěstním klínem, ale na to ses asi zeptat nechtěl, co?“

„Jasně že ne!“ skoro se omlouvám a ukazuju rukou kolem sebe.

„Je tu všude plno páry a taky vůně jídel a koření. Kdyby sem zabloudil někdo z hlavního traktu, tak je průser!“

„To je fakt,“ přitakal „Tatík“.

„Na to nikdo z nás nepomyslel, ale pochybuju, že s tím teď něco uděláme. Zkus s někým alespoň nějak nenápadně hlídat u hlavní mříže. My zkusíme otevřít uvnitř okna.“

„Do prdele, to mi neříkej, že jste tam uvnitř zašpérováný jako krysy v kanále. Takovej starej pardál a dělá takový píčoviny!“ rozkřičel jsem se na něj jako na malého kluka. Asi mi začaly selhávat nervy. Asi to na mně „Tatík“ viděl, a tak si to nechal klidně líbit. Byl jsem asi horší, než hysterická ženská, které někdo nasypal do kapuce párek myší.

„Jasně, že jo. Báł jsem se, že ten sloup páry z oken by mohl být zvenku čitelnější než sloup kouře, ale těžko říct, co vlastně je horší a co lepší. Každopádně teď otevřeme,“ řekl, a ty okované dveře za ním zapadly a bylo slyšet, jak okamžitě otáčí klíčem v zámku. Já se mezitím úplně rozsypal.

„To nemůžeme zvládnout. To prostě nemůže vyjít, na nějaký kravině nás dostanou a všechny nás popraví. Jenom kvůli nám bude znovu obnovený trest smrti!“ říkal jsem si, ale přesto se mi povedlo odchytnout Bena a vydat se sním na hlídku k Hlavní mříži. Naštěstí se nedělo nic, a tak bylo možné trochu se dát dohromady.

Uvnitř improvizované kuchyně pracují tři kuchaři a dalších pár lidí, kteří měli dost pevné žaludky na to, aby jim byli k ruce. Maso, které leželo vzorně očištěné od blan a šlach na dřevěných deskách, mělo sytě červenou barvu a nikdo by v něm asi nehledal pozůstatek člověka. Ten prozatím mohly připomínat pouze kosti, které se právě snažil hromotluk „vojenský pilot“ natlouci na menší, a pokud možno alespoň na první pohled nerozeznatelné části velkým a těžkým kladivem, zřejmě odcizeným ze sady náradí k údržbě kotle. Docela se mu to dařilo, a tak naši dva dietáři jen těžce hledali souvislejší a nepopraskaný kus do kotle na pořádný vývar. „Tatík“ si právě snažil vzpomenout na učňovská léta a nabíjel prsty prejt do pečlivě vypraných střev.

„Náš Adam se choval hůř než pultunová svině, ale přitom nevydal ani za metrakový prase. Podívej se na to!“ řekl Radim Robertovi a ukázal mu na hromádku masa.

„Je teda fakt, že jsem z toho vyřezal jenom opravdu to nejkvalitnější, zbytek se semlel do jitrnic, tlačenek a sekaný, ale i tak, nemám strach, že by z přemíry smažených minutek vzal někoho žlučník.“

„Nech bejt,“ oponoval najednou Robert.

„Když si vezmu kompletní menu, a taky kolik váhově vychází na chlapa, a potom že nikdo z nás se nedokáže ládovat masem, aniž by si alespoň nepřikousl trochu chleba, tak je toho na pořádný bolení břicha i pro pořádného chlapa. Ještě, že se neobědvalo a že ostatní stihnou pořádně vyhládnout.“

Vzápětí ale byla jeho slova přerušena hlasitým zavytím profesionálního mísiče, kterému byly osazeny, snad poprvé za jeho několik desetiletí trvající kariéru, sekací nože a do nádoby, kde obyčejně vznikalo knedlíkové těsto, nasypány roztlučené kosti. Byl to tak nelidský rachot a mísič šel tak ztuha až to vypadalo, že jeho motor každou chvíli shoří. Ještě že se jednalo o robustní výrobek s litinovým stativem, sice vážící několik stovek kilogramů, který si ale i s podobným obsahem dokázal poradit a proměnil kosti uvnitř takřka na mouku. Dva pomocníci vyndali díži ven, odsypali obsah do připraveného hrnce a ještě jednou proces zopakovali s kostmi vyňatými z horkého vývaru. Mísič znovu zavyl. Ale jenom krátce, protože ta považovaná dávka byla zřejmě o něco měkčí.

„Nemůžeme to přidat všechno do sekaný,“ podotkl znovu Radim, když viděl množství moučky v hrnci.

„Prostě jsem přesvědčený, že chuti moc neprospěje, když bude toho svinstva víc než masa. A já jsem toho názoru, že když se mám stát kanibalem, tak ať to za to alespoň stojí. Nechci se nervovat výčitkami na tento den do smrti a zároveň si přivolat zvrací reflex, kdykoliv si na něj vzpomenu. Budeme muset vymyslet ještě nějaký jiný způsob, jak to použít, zpoživatelnit.“

Mezitím zbytek všech lidí pracoval na svých celách na tom, aby se všechno Adamovo prádlo i uniforma podařilo rozcupovat do chomáčů podobným různobarevné vatě. Dost se to dařilo, protože u každého už byla pořádná hromada takové nadýchané hmoty. Já šel znovu zabušit na dveře kuchyně, aby nám podali ven kladivo, kterým jsem chtěl rozklepat jak masivní, zřejmě stříbrný řetízek, tak celokovový prsten, jediné dvě věci, jimiž se Adam krášlil. Jeho kožená peněženka už byla nakrájená na slabé proužky, stejně tak i kreditní karty a vše, co bylo uvnitř, kromě peněz. Ty jsme si rovným dílem rozdělili, a ten hamoun u sebe stejně žádnou velkou hotovost neměl.

Beno mezitím, než jsem se vrátil, zřejmě svůj díl „rozboru vláken“ dokončil, protože obcházel ostatní a cpal jejich i svou hromadu do velkého odpadkového igelitového pytle. Rychle jsem se proto pokusil dokončit i to své, abych ostatní nezdržoval. Potom byl pytel naložen na káru a odvezen do kotelny. Tady vznikla menší roztržka, když se na dva tábory rozdělení vězni nemohli rozhodnout, zda bude lepší do té uniformy zatopit a potom vše přikrýt koksem, či pořádně roztopit, vše spálit a ještě pro jistotu zasypat pořádnou dávkou koksu. Abych se přiznal, tak já byl pro druhé řešení a byl jsem taky rád, že nakonec zvítězilo.

„Volové, většina z nás je tu proto, že nedokázala pořádně dotáhnout detaily, že byli líní plán dotáhnout. Proč to všechno opakovat. Čím větší teplota tam bude, tím větší předpoklad, že to shoří. A potom, ušetříme pár minut a stejně tu bude muset někdo počkat, než roztaví všechn ten kov a vypálí zuby, aby se daly někde zakopat.“

Během chvilky bylo horko v kotelně neúnosné a asi i na celách, protože bylo nutné nechat články topení otevřené, aby se hned uvnitř nezačala vařit voda. Naštěstí bylo za necelou hodinu po všem. Samozřejmě, že koks uvnitř musel ještě nějakou dobu dohořívát, ale my jsme tam nemuseli sedět, a tak bylo možné odebrat se zpět nahoru a konečně pozavírat všechny radiátory. Kovová placička nepůsobila ani dojmem vzácných kovů, protože z hliněného tyglíku byl obsah vylit na surový beton, do prachu a popílku špinavé podlahy kotelny. Bylo to dobře, protože to někdo bude muset nosit v kapse až do prvních vycházek na vězeňský dvůr či hřiště, kde to bude buď možné zahodit, či zahrabat. . .

Vše bylo uklizené, dokonce i žhavý popel z kotle jsme nandali do kolečka, důkladně prolili vodou ze silné hadice, a jen co se vzduch uvnitř místnosti stal znovu trochu dýchatelný, tak se promísil se zbytky ostatního popela a nacpal zpět do kotle. Uvnitř skladu chladly kotle a jídla byla naservírována. Byl taky nejvyšší čas, protože za necelou hodinu a půl se měli vracet ostatní dozorcí. Když k tomu připočtu, že se ještě muselo umýt všechno nádobí a že jistě pěkně poté hostině přejedením zlenivíme, nebyl náš mezičas nijak dobrý. Dominik se vydal uvést rozvaděče skladu do původního stavu.

Z misky přede mnou se kouřilo. Polévka byla horká a velmi příjemně voněla. Majoránkou, česnekem a z temně hnědé struktury perfektně rozvařené krve vystupovaly drobné bílé tečky krup. Miloval jsem vždycky tu lidovou polévku zvanou „prdeláčka“, která se tak bezvadně vařila po všech českých vesnicích, a ta porce vypadala víc než dobře. Žádné sraženiny, žádná mastná oka, prostě úplně perfektní a maximálně homogenní hmota. Přesto se mi nějak nechtělo zvednout lžící, nabrat na ni tu lahůdku, ochutnat, nechat si ji chvilku rozplývat na jazyku, hřát se její krémovostí a nechat si na chuťových pohárcích roztávat všechny drobné nuance skvělé kombinace surovin. Za jakýchkoli jiných okolností bych se nesmírně těšil na to první sousto, ale dnes, i když jsem si to nepřál, i když jsem se snažil zapomenout, pořád jsem uvnitř misky viděl kousek Adama. Bylo opravdu strašně těžké se přinutit k tomu prvnímu soustu. Nebyl jsem sám. Jak jsem si všiml, jedli pouze kuchaři, protože ti si svou morálku asi už vyřešili vedle u kotlů. Radim polohlasně sděloval Robertovi za občasného zamlaskání: „To tajemství takového propojení a absolutní krémovitosti zabijačkové polévky je v přesném pořadí ingrediencí. Nic nesmíš zaměnit, všechno tam musí přijít tak, jak má, jinak je z toho taková ta obyčejná kořeněná krevní sraženina. Prostě jakmile se začne voda vařit, musíš do ní za stálého míchání, ovšem okamžitě, zavařit krev. Teprve až se ti pořádně propojí s vodou, splyne a naředí se, tak můžeš přidat kroupy, maso, vývar, no a nakonec koření. Česnek se dává, až když to odstavíš pryč z plotny. No ale kdybys ho dal dřív, tak to bys vlastně ani nebyl kuchař.“

Nevím, proč mu to tak důmyslně vysvětluje, když si myslím, že asi žádný z nich nebude mít víc příležitosti si tu polévku znovu uvařit. Tedy pokud zase nepošlou nějakého „pitomce dozorce“.

Konečně jsem se osmělil a dal si to do úst.

„Je to z pašíka! Je to z pašíka!“ opakuji si stále v duchu. Jenže jen co sním prvních několik lžic, zjišťuji, že nic lahodnějšího v mém žaludku ještě nebylo. Možná, že to jídlo je jediné, co kdy bylo na Adamovi dobré. Až hltavě do sebe hážu další a další lžice, jazyk mám popálený, protože to je

opravdu horké, a těším se na další chod. Neuvažuji už nad ničím, nedokážu myslet na nic jiného, než na dlouho, či snad nikdy nezažitou symfonii chutí. Je zvláštní, jak moc dá člověku práce zůstat mravně pevným a v souladu se všeobecně zažitou etikou chování, pokud se jedná o nějaké skvělé světské prožitky. Jak snadno se člověk zbavuje všech pout a jak snadno dokáže hodit logiku i rozum přes palubu.

Moc doufám, že nikdo z nás nezapomněl na nějaký blbý detail. Připadám si jako římský císař po jedné ze svých četných hostin. Jenom víno mi chybělo. Nebo, bože, alespoň jedna lahev piva. Co bych dal za jednu lahev orosené „dvanácky“. Bohužel. Musel jsem vzít zavděk vodou z vodovodu, přiředenou zpola chemickým pomerančovým džusem, který se nám rozhodli daňoví poplatníci jako jakýsi malý luxus platit, a tak ho bylo poměrně dost. Není divu. Někdo to chemické svinstvo musel likvidovat a pořád lepší, když tak činili muklové, než aby to byli oni sami či jejich děti. Všichni jsme odpočívali na kavalci předpisově uzamčení na svých celách. Sami jsme se pozamykali, a tak nás vrátivší se dozorcí našli. Zamčené a v absolutní pohodě. Žádný strach, žádná nervozita. Teď už ne! Důkladně jsme se dokázali přesvědčit, že i kdyby náhodou na všechno přišli, tak ať se potom stane cokoli, vše bude lepší než soužití s Adamem. Prostě lenivá pohoda plných břich a žaludků.

„Kde je Adam?“ přišla logicky otázka, jakmile si do služby nastoupivší dozorcí prošli rajon a nikde ho nenašli.

„Říkali mi v hlavním traktu, že tě tam s ním viděli, když jsi vyzvedával oběd!“

„Jó, to souhlasí,“ odpovídám na půl úst skrz mříže, když předtím vyplivnu rozcupované párátko. Doufám, že hlas zní tak klidně, jak se o to snažím. Doufám, že nikdo v něm nerozezná žádnou vnitřní nervozitu.

„A jak jsme šli zpátky, tak jsem si zvrknul nohu. Rozzuřil se na mně, když jsem mu řekl, že ten oběd prostě nedovezu. Vystřelil po mě, ale trefil jenom várnici s polévkou. Můžete se na ni podívat, je mezi ostatními ve skladu. Potom v návalu vzteku ještě druhou, plnou horkých brambor rozmlátil. Mě hodil zpátky do cely, vytáhl si tady „Tatíka“ a Bena, aby to svinstvo po něm uklidili. Zamknul je oba zpátky a asi mu došlo, co udělal za blbost, a někam zmizel, protože ho od té doby nikdo z nás neviděl.“

Odvyprávěl jsem pečlivě připravenou pohádku, no i když v celém příběhu bylo i dost pravdy. Na důkaz ještě větší věrohodnosti „Tatík“ i Beno souhlasně přikyvuji, jako že věci opravdu nemohly být jinak.

„To jste tu zamčený celých pět hodin jako králíci v králíkárně?“ ptají se skoro vyděšeně.

„No, nic moc nás zase tak netrápilo, tedy kromě hladu, protože z oběda nezůstalo prakticky nic,“ lžu mu do očí a ani se nečervenám.

„Záchody v celách jsou a karty, společenský hry, nebo knížky tu máme taky. Naštěstí nikdo nebručí na samotce, takže to nebyla zase taková oběť. Jenom snad si myslím, že není moc fér rozmyslet nám oběd a zmizet. On si může dojít do nějaký restaurace, ale co my?“

Zdálo se, že celé vyprávění vykouzilo úsměv na tvářích těch dvou.

„Konečně na něj máme něco, kvůli čemu ho čeká alespoň disciplinárka, když už ne vyhazov. Možná mu tatínek zařídí, aby ho nevyhodili, ale určitě je malej pán na to, aby mu za tohle nezarazili postup. Konečně něco, co ho zastaví a snad i změní!“ letělo jistě jejich mozky, aniž by se z toho zrodila jediná myšlenka připouštějící, že věc je vlastně už vyřešená. Že není třeba volat po jakékoliv další satisfakci.

„To je ale přece mimořádná událost, když si dovolí utéct ze služby, aniž by někoho informoval, aniž by to někomu předal. . .“ splynulo z úst obou současně, jako by nás to mělo zajímat a odešli oba pryč, asi do kanceláře.

Zřejmě se k tomu opravdu postavili jako k mimořádné události, protože během několika desítek minut se tu objevil Milan Březina. Zavolał si mě a přímo se mě ptal, jestli má volat policii.

„Vám přeci zmizel podřízenej. Vy víte, co máte v takových případech dělat. Jistě budete mít pro takovou událost instrukce. . .“ odpovídám drze, protože se bojím jakkoli věcně projevit, i když on jistě věděl, že se Adam dnes ztratí.

„Jistěže mám instrukce. Proto se ptám, jestli mám v souladu s nimi zavolat policii. Protože v hlavním traktu ho viděli naposledy s tebou, když jste fasovali oběd. Potom už o něm nikdo nic neví. Na ubytovnu nedorazil a odsud asi evidentně odešel. Takže pokud chci jednat v souladu s instrukcemi, musím zavolat pro policii, protože Adam Ostrý se stal pohřešovaným v průběhu služby. Nerad bych ale volal policii, dokud nebudu mít jistotu, dokud mě někdo z vás neujistí, že je tu vše v pořádku, uklizeno a že žádná vyšetřovací komise na nic neobvyklého nenarazí.“

„Jistěže tu nikdo nemůže na nic narazit. Adam nás pozamykal přece do cel a potom zmizel. Mimochodem, tady jsou od našich cel, kotelny i skladu klíče, to jenom, kdyby se to tu mělo nějak důkladněji prohlížet. . .“ odmíčím se a podávám Milanovi několik klíčů, každý na samostatném kroužku. Je vidět, že ho moje slova poněkud uklidnila. S úlevou strčil klíčky do svého stolu a s nepatrným úsměvem na tváři mi povídá: „Dobrá, to jsem potřeboval slyšet. Takže já udělám, co musím, a potom nám tu všem pomoz bůh. Nedokážu si představit, co všechno a jak důkladně můžou asi prohledávat!“

No, nevím. Ne že bych se cítil být klidným. Ale zdálo se mi, že bych měl asi nějak alespoň trochu uklidnit i jeho.

„Klid, šéfe! I kdyby to tu obrátili po milimetrech čtverečních a všechno prohlíželi pod mikroskopem, i kdyby nás několik dní vyslychali, nemůžou zjistit nic jiného, než že nás pozamykal a někam se vytratil. Přece klíče byly u vás a my byli zamčeni. Vždyť ti dva, co přišli do služby, to taky sami na vlastní oči viděli.“

Že jsem tak mluvil ale neznamenalo, že bych byl o neprůstřelnosti našich alibi až tak přesvědčený. Beno si taky myslel, že naplánoval dokonalou bankovní loupež a jak to dopadlo. Stačila maličkost a . . .

Jenomže všechny tyhle obavy, jak se nakonec ukázalo, byly liché. Vyšetřovací komise zase tak důkladně v ničem nešťourala. Taky se na místo činu přijel podívat Adamův otec. Nemám rád ty kravatový panáky, ale on vypadal docela sympaticky. Smutně si nás prohlížel a jak nám později Milan řekl, sám připustil, že se jeho syn choval občas divně. Možná, že Adam byl nakonec daleko větší lhář, než bychom si dokázali představit. Jeho chyba. Možná, kdybychom věděli, jaký je to tlučhuba, tak by ještě žil. Ale komu se to chtělo riskovat.

Člověk, který nastoupil na jeho místo, byl náderný prototyp všech předchozích dozorců. 52 let, tichý, slušný a vděčný za naši inteligenci a poměrně rozumné chování, což plnými hrstmi oplácel i velmi zásadními přestupky proti předpisům pečlivě vypracovanými pracovníky ministerstva vnitra, psychology i psychiatry, aby nám náš pobyt trochu zpříjemnil. Zdálo se, že ty dotyčné, kteří nám sem před několika měsíci toho kloučka Ostrého poslali, již snad nadobro, přešla chuť experimentovat. Adam sám byl prohlášen za pohřešovaného, aby mohl být po několika dalších letech úředně prohlášen za „zemřelého za zvláštních, nedefinovatelných okolností a na neznámém místě“. Tak snad vše nasvědčovalo tomu, že až se po několika letech konečně smírím s tím, že jsem někdy ochutnal lidské maso, že jsem kanibal, takže tady v klidu a rovnováze zestárnu, abych tu nakonec, absolutně smířen a rozhrěšen zemřel. Dříve či později, komu na tom vlastně záleží.

Obsah

1. Moderní výchova	5
2. Božský komplex	13
3. Dokud se potkáváme	18
4. Hádky	23
5. Jirka, Helena, Hana a já	70
6. Mise v nepřátelském území	93
7. Marie	99
8. O černých pasažérech	114
9. Kultovní loupež	121
10. Hloupá sázka	156
11. O muži, který uměl číst čarové kódy	172
12. Palačák	177
13. O soudním znalci z oboru fotografie	200
14. Požírač života	222
15. Práce pro všechny	228

16. Policejní hlídka	241
18. Taxikářovy noci	261
19. Přítel až do domu	309
20. Selhání	328
21. Tetování	333
22. Vánoce v Pošumaví	346
23. Změňte svůj život	373
24. Trocha recese	377
25. Zahrada	381
26. Věčné umírání	414
27. Vánoční příběh	418
28. Budha ve 21 století	427
29. Hostina	431

Bůh je vyšinutý recesista s poněkud sadistickými sklony

Richard Schötz
Obálka CZ Books s. r. o.
Sazba v systému L^AT_EX CZ Books, s. r. o.
Vydalo nakladatelství CZ Books s. r. o.
Osadní 26, Praha 7
Tisk CZ Books, POD, Osadní 26
V edici Živé knihy

Praha 2006, vydání první
ISBN 80-86947-49-1